

LORESİMA

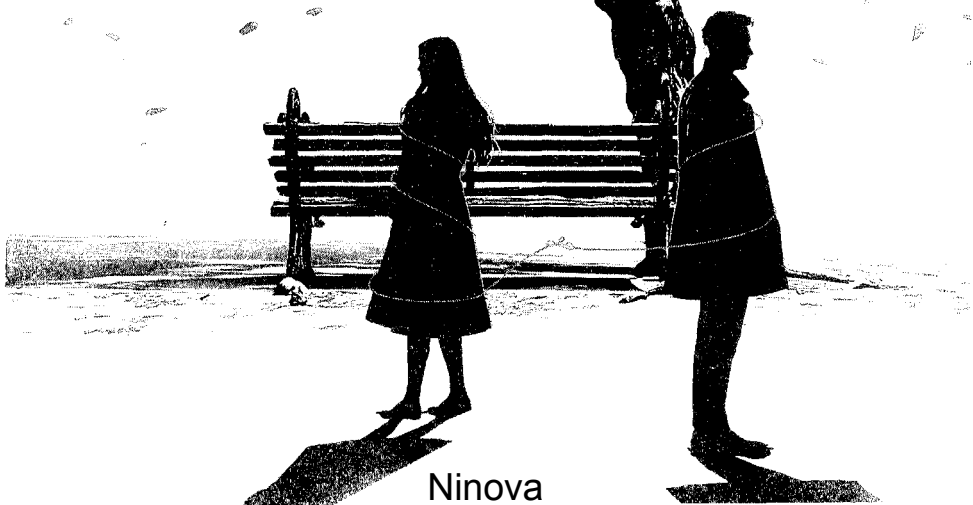
Tozlu Pembe

II

LORESİMA

*Tozlu
Pembe* II

Ninova

TOZLU PEMBE - II (Ciltsiz)

Yazar: Loresima

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Editör: Gülден Girgin Gültekin

Son Okuma: Ayşe Özer ^

Kapak Tasarım: Hatice Çetin

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Nisan, 2026

ISBN: 978-625-5701-53-4

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2026, Loresima

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı

Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zekâ) uygulamalarından

yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Maktepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43087

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. *Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com

iletisim@ephesusyayinlari.com

Uyarı: Bu hikâyedeki tüm karakterler ve olaylar hayal ürünü olup gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur.

Tozlu Pembe

II

LORESİMA

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Mucizelere inanan herkese...

BÖLÜM 1

“Ben, aklının alabileceğinden daha çok severim seni.”

- SHAKESPEARE -

Kuş seslerine koş, Ayperi, onları takip et.

Kulağıma değen kuş seslerine doğru yöneldi adımlarım. Güvenli alanımda, rengârenk çiçeklerle bezenmiş o ovadaydım. Karşımdaki ağaca değdi gözbebeklerim. Bir yanı kışken diğer yanı bahar, bir yanı ilkbaharken diğer yanı sonbahar gibiydi hâlâ. Yine tek bedenden büyüyor ama hayata sanki bambaşka pencerelerden bakıyorlardı.

Kuş sesleri o ağacın yeşil dallarının arasından geliyordu, emindim. Diğer yanı kuru dallar ve cılız çubuklardan ibaretti. Adımlarım ona yöneldi ama ensemde hissettiğim soğuk nefes tüm kuş seslerini aniden susturmaya yetecek kadar baskın ve ağırdı. Önümdeki ağacın yok olduğunu hissettim; aniden kaybolmuş, ayaklarım çamura, bedenim tozlu pembeye bulanmıştı.

Biliyordum bu kâbusu. Hem de ezbere.

Korku dolu bakışlarım usulca arkama döndü. Oradaydı. Tam karşımda. Üzerinde koyu kahve tişört, ince bacaklarında kot pantolon vardı. Saçlarındaki ter kokusunu şu yaşımda dahi unutmamıştım. Koyu tutamlar önündeki kelliği kapatmaya çalışıyor, sarı dişleriyle bana gülümsüyordu. Hayatımdan

tek bir şeyi silip atma hakkım olsa hiç şüphesiz onun yüzünü zihnimden silerdim.

Terlediğimi hissediyordum. Nefesim sıkıştı ama durmadım, adımlarımı geriletmeyi denedim. Başaramadım. Kimi karabasan, derdi bu rüyalara. Ben ise cehennem. Biri beni kurtarmadıkça nefes alamaz, kıpırdayamaz, kurtulmak için yalvarmaktan başka bir şey yapamazdım.

Avcunu bana doğru kaldırdı. İnce parmakları bir şeyi sıkıca kavramış gibiydi. “Ne bu, biliyor musun?” dedi, nefret ettiğim sesi. Avcunun içini yavaş değil, hızla açtı. Ve gördüğüm şey canımı yakıp beni parımparça etmeye yetti. Yeşillerin arasında uçan, omzuma tüneyip gamzeme dokunmaya çalışan, neşyle öten kuş, avuçlarının içinde yatıyordu. Kanlar içinde, cansızdı.

“Onu dinlerken fazla mutluydun,” dediğini duydun. “Sence ben, senin mutlu olmana izin verir miyim?”

Korkuyla soludum. “Düş artık yakamdan, ne olur!” Ayaklarımın balçığa battığını hissediyordum. Gerilemek istedim ama olmadı. “Bırak peşimi!”

“Pamuk şeker istemiyor musun?” dedi, umursamazca. Kanlar içindeki cansız kuşu bana doğru kaldırdı. “Az önce bu kuşu arıyordun, getirdim. Sana pamuk şeker de getirebilirim.”

Ayaklarımı oynatamıyordum ama ellerim kulaklarındaydı. Nefesini yüzümde hissediyordum. Gözlerimi kapatıp, olduğum yere çökerek yok olmayı, yeryüzünden ve gökyüzünden, ne kadar evren varsa her birinden silinmeyi istedim.

“İstemiyorum, defol!”

Ölüyor gibiydim. Nefesim küçük soluklardan ibaretti. Yüzme bilmeden denize, yol bilmeden ormana bırakılmış gibiydim. Kulaklarımı yırtan bir çığlık vardı. Benim çığlığım. Bu sesin bana ait olduğunu boğazımın acısını hissettiğimde fark edebildim.

“Ayperi,” diyordu, derinlerden bir ses. “Ayperi!”

Hızla gözlerim aralandı. Yatağında doğrulurken dakikalarca suyun altında bırakılmış, nefessiz kalacağım bir odaya hapsedilmiş gibiydim. Başucumda oturup bana endişeyle bakan, pijamalarının içindeki Şeyma’ydı. Siyah uzun saçları yüzüne dökülürken uyku sersemi gözlerle bana bakıyor, elimi tutuyordu.

“İyi misin?” dedi anında. Eli alnıma değmiş, terimi avuçiçiyle silmişti. “Çığlık attın, ödüm koptu.” Telaşlı eli yanağımda ve alnımda gezinmeye devam ediyordu. “Yine mi karabasan? Olmuyordu uzun zamandır. İyi misin?”

Birkaç yıldır kâbus görürdüm ama öteye geçmez, bu denli canıma okumazdı. Tırnaklarımı kanatarak inşa ettiğim bir kale daha yıkılmış gibiydi.

Yüzü aklıma düştüğünde elim boğazıma değdi. O an fark ettiğim anlamsız bir detay daha vardı. Gün içinde karşıma dikilen o adam, Ümit Bey, ona benziyordu. Sivri yüzü, kemerli burnu ve alnındaki kelliği saklamak için dökülen tutamlar benzerdi. Belki de uzun zaman sonra yüzünü yeniden hatırlamamın sebebi buydu.

Midemin yeniden ağzıma geldiğini hissediyordum. Yataktan çıkıp, koşar adımlarla banyoya giderken Şeyma peşimdeydi. “Ayperi, iyi misin?”

Değildim. Kusmamış ama hızla musluğu açmış, suyun sıcaklığını umursamadan avcuma doldurup o iğrenç nefesini hissettiğim yüzümü hızla yıkamaya başlamıştım. Ellerim titriyordu. Şeyma aniden ellerimi kavrayıp beni durdurduğunda dudaklarımdan dökülen tek cümle, “Şeyma, yüzüm...” demek oldu. “Nefesi yüzümde.”

“Tamam,” dedi, dingin ve huzurlu sesi. “Yıkarsınız. Birlikte yıkarsınız, Ayperi.” Saçlarımı arkaya atıp, bir eliyle tutarken diğer avcuna su dolduruyor, benim aksime sakın hareketlerle yüzümü yıkıyordu. Su haddinden fazla sıcaktı. Hem farkında hem değildim ama suyu Şeyma ayarlamış, öyle devam etmişti. Sessizce beklemek dışında hiçbir şey yapamadım.

Aynadaki aksime takıldı gözbebeklerim. Boş bir çuval gibiydim. Ela gözlerime kan oturmuş, göz altlarım morarmıştı.

Şeyma havluyla yüzümü silerken tepki vermedim. Bakışları yüzümün her zerresinde geziniyor, dudakları sessiz dualar okuyordu. Havluyu asıp yeniden karşıma dikildiğinde artık gözlerinde uyku değil, anlayış ve sevgi vardı. Yüzümü avuçlarının içine aldı ve bu defa onun boynu büküldü.

“Ayperi...” dedi sadece.

Dudaklarımdan amansız bir hıçkırık döküldü. Gözlerimden boşalan denizlere daha fazla engel olamadım. Biliyordum, ben söylemesem dahi her şeyi biliyorlardı. *Bana dokunma*, diyerek çılgınlarla uyandığım bir rüyadan sonra onları başucumda bulmuştum. Duymamış gibi yapmış, her zamanki gibi devam etmişlerdi ama en güçsüz hallerimi gören daima onlardı. Ailemin yanında yıkılmamış, onların yanında her şeyimi dökmüştüm. Daha önce de düşünmüştüm bunu ama şu anki halimizde parçaları birleştirdiklerine emindim.

Yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. Kollarını bedenime doladı ve sıkıca sarıp sarmaladı. “Buradayız,” dedi art arda. “Buradayım, merak etme.” Ellerini saçlarımda hissediyordum. “İyisin, bir şey yok.”

Değildim. İyi falan değildim ama hiçbir şey söyleyemedim. İçli içli ağlamak ve içimi çekmekten başka bir şey yapamadım. Yüzümü bir kere daha yıkamış, elimden tutup küçük bir çocuk gibi banyodan çıkarmıştı. Ama yönlendirdiği yer benim odam değil, kendi odasıydı. Yanında yatıracak, gece boyu saçlarımı okşayarak dualar okuyacaktı, biliyordum.

İyi geliyordu bunu yapması. İtiraz etmeden yatağının duvar tarafına sindim. Yanıma uzanmış, üzerimi örtmüştü. Küçük bir çocuk gibi sıcaklığına sokuldum. “Keşke Melike de olsaydı,” dediğini duydum. “Karaba-sana söver, gerekli cevabı verirdi.”

Az önce ağlayan ben değilmiş gibi burnumu çekerken güldüm. “Burada olsa döverdin.”

Sıkıca sarılıp göğsündeki sıcaklığa sokulmamı sağladı. “Ben sizi hem döverim hem severim. Hâlâ öğrenemedin mi?” Kolları bedenime dolanmış, dudaklarından dualar dökülmeye başlamıştı. Gözlerimi kapatıp kendimi göğsündeki güven ve dudaklarından dökülen dualara bıraktım. Okudu, üfledi, saçlarımı okşadı, sırtımı sıvazladı.

“Ayperi,” dedi, birkaç dakika sonra. Gözlerim kapalıydı ama zihnim hâlâ kendindeydi. Mırıltıyla onayladım. “Allah’a güven,” dedi, derin sesi. “O kimseye kaldıramayacağı dert vermez. Karıncaya bile yol çizen Rabbi’m, seni mi yolsuz, izsiz, kimsesiz bırakacak? Bırakınız. Sen sadece ona güven. Her zorlukla birlikte bir kolaylık vardır elbet.” Derin bir soluk verdiğini duydum. “Melike de ben de bazı şeylerin farkındayız. Kaç yıllık dostumuzsun, söylemene gerek bile yok. Ama şunu bil ki sen bizim gördüğümüz en güçlü insansın.”

Cevap vermedim, gözümü de açmadım. Göğsüne daha da sokulmaktan başka bir şey yapamadım.

“Bunları asla seni teselli etmek için söylemiyorum,” diye devam etti. “Yıllarca seni hayranlıkla izledim. Eminim ki bu, Melike için de geçerli. Kabuğunu kırışını, kendini değiştirişini, korkularına kafa tutuşunu izlemek, bir mucizeyi izlemek gibiydi. Sen farkında olmadan bize çok şey öğrettin. Sustuğun şeylerin ağırlığının farkındayım hatta farkındayız ve seninle hep gurur duyacağız. Bunu sakın unutma, tamam mı? Kendini güçsüz ve çaresiz sanma. Sen benim gördüğüm en eşsiz ruhsun. Bana şu an gelip *kim gibi olmak istiyorsun*, deseler hiç düşünmeden *Ayperi*, derdim. *Onun kadar dik ve güçlü olmak istiyorum*, derdim. Çünkü eminim, ben senin başardığın çoğu şeyi başaramazdım. Kendine kızma, aksine kendinle gurur duy. Rüyalardan ve kâbuslardan korkma. Onlara her zamanki gibi kafa tut.”

Ağlama isteğimi bastırmak için dudaklarımı ısırarak, gözlerimi daha da sıkmak zorunda kaldım. Başımı göğsünden kaldırmamış hatta kıpırdamamıştım bile. Ellerini yeniden saçlarımda hissettim. Şefkatle okşuyor, dudaklarından huzur dolu dualar dökülmeye devam ediyordu.

Gözlerim dualarına eşzamanlı olarak ağırlaştı. Ayperi güçlüydü. Peki, ya güçlü olmak için ödediği bedeller ne olacaktı? Tek bir dik duruş için kaç duyguyu, hissi yerle bir ettiğini kim bilecekti? Uykunun kollarına bıraktım kendimi. Ve yaşamaya alıştığım tüm korkunç anılarla beraber karanlığın beni bir kere daha yutmasına izin verdim.

Elim ağrıyan şakaklarımda, bakışlarım boşluktaydı. Bir öğretmeniyi yıpratın pek çok şey olabilir ama beni en çok yıpratın iki detay mevcuttu: Birincisi, okul müdürüydü. İkincisi de boş derslere girmek zorunda kalmaktı.

“Öğretmenim, en çok hangi taşı sevdiniz?” diyerek minik avuçlarındaki iki ayrı taşı bana uzatan minik kızıma boş bakışlarla baktım. *Mezar taşı*nı, *yavrum*, demek vardı ama olmadı. Tüm baş ağrıma ve can sıkıntıma rağmen gülümsedim. Zaten Ayperi en iyi bunu yaptı: Gülümsemek ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmak. Oysa çok şey vardı biriken, geride kalan ve geçmişten gelen.

Minik ellerini kavradım. “İkisini de sevdim.”

Çocuksu tatlı tebessümünü sunarak gerilemişti. “O zaman sizin için ikisinin üzerine de resim yapacağım.” Koşar adım sırasına giderken sarı saçları parlıyor, başındaki *unicorn*’lu pembe taç oldukça tatlı görünüyordu. Pembeyi seven bir çocuk olmalıydı. Çantası hatta defterleri ve kalemi dahi pembeydi. Dudaklarımdaki tebessüm buruk bir hal aldı ama hiçbir öğrencim bunu anlamadı. Hepsi sessizce önlerindeki kâğıtlara resim çiziyordu.

Bakışlarım kol saatime takıldı. Son saatimdi. Normal şartlarda okuldan çıkıp şu an evin yolunda olmam gerekiyordu ama yine boş bir ders vardı ve kurban bendim. Şikâyetçi değildim. Kafamın fazlasıyla dolu olduğu şu günlerde çocuklarımla vakit geçirmek en iyi terapiydi.

Üzerime yıkılmak için fırsat kollayan her şey aynı anda bu fırsatı ele geçirmiş gibiydi. Baraj kapakları kırılmıştı, boğuluyordum. Çünkü Ümit Bey şokunu atlatamadan gördüğüm rüya üzerime çöreklenmişti. Oysa uzun zamandır o iğrenç yüzü görmüyordum. Zihnimden uzaklaştırmış, kendi dünyama çekilmiştim. Her şey yerle bir olmuş gibiydi. Kendimi

üniversiteye ilk geldiğim günkü kadar güvensiz ve huzursuz hissediyordum.

Bakışlarım çocuklarımda gezindi. Sayısız hikâye ve hayatı barındıran bu minik canlar, geleceğin temeli olacaktı. Herkes çocuklara sadece gelecek gözüyle bakar, minik hallerini umursamaz, sadece büyüyünce nasıl olacağını merak ederdi. Oysa tüm gelecek çocuklukta gizliydi. Orada yaşanan her şey geleceğe dair bir temelin direğini kırar, yerle bir ederdi.

Dersin bittiğini haber veren zil çaldığında kimi neşeyle bağırarak kimi defterini hızla toparlamış ve çantasına yerleştirmiş ve kimi de bana sarılıp, yanaklarımı öperek sınıftan çıkmıştı. Hepsini gitti, büyük sınıfın ortasında tek başına kalan yine bendim. Hüzne bulanmamaya çalışıyordum ama şu günlerde zordu. Derin bir nefes vererek ayaklandım. Ama sınıf kapısına yönelen adımlarımı durduran şey kapının köşesinden gizlice bana bakan Cem'di.

Karınca misali başını kapıdan ileri uzatmış, göz kırptırarak bana bakıyordu. Adımlarım durdu. Dudağımdaki gülüş bu defa oldukça samimi ve içtendi. "Cem."

Dudaklarını ısırarak bedeninin tümünü saklandığı köşeden çıkardı. Boyu kadar çantası vardı ve bu onu haddinden fazla tatlı gösteriyordu. Minik adımlarla ilerlemiş, kömür karası boncuk gözlerini kedi gibi kırıştırmıştı.

"Öğretmenim," dedi içli içli. "Küstünüz mü bana?"

Ümit Bey'e yaptığı ilk değildi. Birkaç gündür yanıma kim yaklaşıp uzaklaştırıyor, *öğretmenime yaklaşma*, diye bağırıyordu. Diğerlerini tolere etmiş, yüzüne gülmüş, saçlarını okşamışım ama Ümit Bey'i karşımda gördüğüm an yaşadığım gerginlikle ona biraz fazla bağırarak olmalıyım ki dudakları bükülmüştü. Her sabah yanıma gelirdi. Bu sabah gelmemiş, gün boyu benden kaçmıştı. Farkındaydım.

Son ders olduğu için çantamı ve montumu yanıma almıştım. Niyetim öğretmenler odasına uğramadan okuldan çıkmaktı. Adımlarım geriledi. Çantamı ve montumu masanın üzerine bırakmış, yeniden sandalyeye oturmıştım. Sessizce Cem'e yanıma gelmesini belirttim. Küçük ama tatlı adımlarla ilerledi. Karşıma geldiğinde ellerim saçlarındaydı.

"Şimdi anlat bakalım, sen kaç gündür neden böyle yapıyorsun?"

Çocuklara *yapma*, demek yerine *neden*, diye sorulması gerektiğini biliyordum. Bana hiç kimse sormamıştı ama ben her birine üşenmeden sordum. Çünkü biliyordum. Hiçbir çocuk sebepsizce hırçınlaşmaz, içine

kapanmaz ya da hayata küsmezdi. Bir çiçek nasıl su verilmediğinde soluyorsa çocuklar da sorgulanmadan yargılandıklarında soluyordu.

Dudakları daha da büküldü. “Bir şey yapmadım ki.”

Bakışlarını cevap için yeterliydi. “Kaç gündür yanıma yaklaşan herkese bağıırıyor, geri itiyorsun, Cem. Sen böyle bir çocuk değilsin. Bana ne olduğundan bahsedecek misin? Birlikte çözeriz.”

Oldukça efkârlıydı. “Çözemeyiz, öğretmenim. Ya yabancılar sizi alırsa? Ya ben büyümeden onlarla evlenirseniz? O zaman nasıl çözeceğiz?” Omuzları çöktü yavrumun. “Süt içmekten içimde süt ağacı çıktı ama hâlâ boyum bir gram büyümedi. Of ya!”

Şaşkınlıkla güldüm. “Kimseyle evlenmiyorum, Cem, sakın olurusun? Yabancıların niyeti bu değil.”

“Evet, ol!” diye dıklendi. “Ömer abi dedi ki...”

İki kaşım aniden havalandı. “Ömer mi?”

Bir pot kırmış gibi anında dişlerini dudağına geçirdi. “Hı!” Küçük elleri avuçlarımdan sıyrılmış, dudaklarını kapamıştı. “Of ya, bunu da söylemeyecektim. Dudaklarımdan kaçtı!”

Elini hızla dudaklarından uzaklaştırdım. Artık zerre gülmüyordum. “Sen anlat bakayım bana. Ömer abin ne dedi sana?”

Anlatmak istemiyordu. Sağa sola kıvrıldı ama bakışlarıma daha fazla dayanamamış olmalı ki yine dudak büzdü. “Yabancılar seni bizden alabilirmiş. *Onların Ayperî Öğretmen’ine yaklaşmasına izin verme*, dedi.”

Hayretle solumak, duygularımı izah etmek için yeterli gelmeyecek gibiydi. Yüzüm olabildiğine eksidi. “Ne olacakmış, ne?”

Huysuzca omuz kaldırdı. “Dünkü adamı sevmедim. Sordum ben Elif ahlaya. Veli değilmiş. Demek ki sizi almak için geldi. Onunla gitmeyin, ben daha büyümedim!”

Ömer Seyirhan...

Kelimerimi tüketmiyor, yerle bir ediyordu. Sıkıntılı bir nefes verirken Cem’in saçlarını okşamış, daha yumuşak bir şekilde yaklaşmaya çalışmışım. “Öyle bir şey yok. Ömer’in dediklerini unut ve her zamanki Cem ol, tamam mı? Bu yaptığın doğru değil.”

“Ama öğretmenim...” diyecek oldu. Kaşlarını uyarı dolu bir şekilde havada gördüğünde ise kelimelerini yutmak zorunda kaldı. Omuzları yeniden düşmüş, dudakları bükülmüştü. “Tamam,” dedi uslu uslu. “Bir daha yapmayacağım.”

“Aferin. Şimdi koş servisine, hadi. Bekletme.”

Geriledi ama hâlâ kendi derdindeydi. “Ömer abi ne zaman gelecek?”

İnanılmaz bir adamdı. “Ne yapacaksın sen abini?” *Abi* kelimesini fazlasıyla vurgulamıştım. O spor salonunda çocuğa burları söylemiş olmalıydı. Yoksa birkaç gün önce birbirlerine öldürücü şekilde bakarken şu an bu halde olmalarının başka bir izahı olamazdı.

Güldü benim minik. “Birkaç şey sormam lazım.” Göz kırpması ise beklenmedikti. “Aramızda.”

El kadar çocuğu da kendine benzetmesine mi şaşırıacaktım yoksa Cem’in içinde yatan gizli Ömer Seyirhan’a mı bilemedim. “Ömer abin de yabancı,” dedim imayla. “O zaman onu da uzaklaştırsana.”

“Yok be,” dedi rahat rahat. “Ömer abimle biz tanıştık. O bir polis, öğretmenim. Hem de başpolis. Çok havalı! Çok süt içip hem sizinle evleneceğim hem de Ömer abim gibi olacağım.” Hevesle arkasını dönmüş, boyu kadar çantasını sağa sola sallayarak, sınıfın kapısından çıkıp uzaklaşmıştı.

Arkasından sadece baktım. Her şeyin bu denli üst üste gelmesi kaderimin bana bir oyunu değil, tokadı olmalıydı. Gözlerim sinirle kapandı. *Seni parçalayacağım, Ömer Seyirhan!*

İnanılmaz bir adamdı. Her taşın altından çıkıyor, her yerde kendini sevdirmenin bir yolunu buluyordu. Şeytan tüyü değil, direkt şeytanın tüy yumağı vardı adamda. Derin bir soluk vererek montumu ve çantamı alıp sınıftan çıktım. Öğretmenler odasına uğrayacak kafada değildim. Hiç kimseyi görmek istemiyordum. Midemi tetikleyecek bir şey olmasından deli gibi korkuyor, yine kusmak istemiyordum.

Ömer dünden sonra ne aramış ne de mesaj atmıştı. *Operasyona gidiyorum*, diyerek telefonu kapattığı andan sonra asıl çatışmanın ortasında kalan bendim. Ümit Bey’i reddetmek kolaydı. Peki, ya Ömer? Şu an bunu düşünecek bir halde bile değildim. Kendisini gördüğüm yerde yeniden kafasını yarabilirdim zira el kadar çocuğu bu işe buluşturması asla kabul edilemezdi.

Merdivenleri inerken hem kendime hem ona öfkeliydim. Adımlarım sert ve ağırdı. Hacer Hanım’ın sakinleştirme taktiklerini dinleyerek derin nefes alıyor, kafa dağıtmak için saymam gereken her şeyi art arda sayıyordum. Savaşlar, padişahlar, anlaşımlar ve seferler...

Mondros Antlaşması, Sevr Antlaşması, Moskova Antlaşması, Kars Antlaşması, Ankara Antlaşması, Mudanya Antlaşması.

Okulun kapısından çıkmış, durağa doğru beş adım atmıştım ki karşımda gördüğüm suretle duraksadım. Dudaklarımdan dökülen ağır bir soluk vardı. Ekle, Ayperi: *Ömer Seyirhan Antlaşması. Madde bir: Parçala!*

Ona kıyamayan bir yanımdı. Nedenini asla bilemiyordum. Kırmak ve incitmek istemiyordum ama şu günlerde sinirlerim yere bir olmuş, bana dair geriye sadece kızgın bir öfke kalmıştı.

On beş adım ötemdeydi. Durağın ilerisine park etmiş, siyah arabasının önüne yaslanmış, yeşil parkası üzerindeyken kolları göğsünde bağlı bir şekilde beni izliyordu. Bakışlarım ona değdiği anda dudaklarında beliren derin bir tebessüm vardı. Şu noktadan bile içimi ısıtan bir gülüş... Bakışlarım istemsizce bedeninde gezindi. *Operasyona gidiyorum*, dediği andan beri içimde bir köşe onun için endişeliydi, hissediyor ama kabul etmek istemiyordum.

İyi görünüyordu. Bunun rahatlığıyla omuzlarım düştü.

Ama ben iyi değildim. Bunun keskinliğiyle çenem dikleşti.

Sert adımlarla ilerledim. Kaçmadım, geri durmadım. O da doğrulmuş, bana doğru üç adım atmıştı. Ama ona doğru gelişimden anladığı çok şey olmalı ki bir adım daha atmadan durdu. Kol çantamı boynumdan geçirip arkama aldığımda ise bir adım geriledi. Kendisini boğarken çantamın elime koluma dolanmasını istemezdim. Üzerine nasıl bir yüz ifadesiyle gidiyorsam tereddütle bir kaşı havalanmış, gülüşü silinmişti.

Aramızda üç adım kaldığında bir adım daha geriledi. Sinirle başımı iki yana salladım. “Niye geriliyorsun, gelsene.” Elimle çağırdım. “Yaklaş yanıma, gel.” Oldukça tehditkârdım. Ben olsam bana yaklaşmazdım.

O da yaklaşmadı. Hatta bir adım daha geriledi. “Şu an gelmemem gerektiğini hissediyorum.” Bir adım daha geriledi. “Sanki bir bok yemişim de yine kafamı yaracakmışsın gibi.”

Üzerine yürümeye devam ettim. “Önsezilerin muazzam.”

Beni tanıyor olması bir noktada iyiydi. Gözlerimdeki öfkeyi görmüştü ve can sağlığı açısından kaçıyordu. Ama bu her zamanki Ömer olmasını engellememiş, keyifle gülerek gerilemeye devam etmişti. “Değil mi ama? Ben de en çok bu yönümü severim.”

Daha fazla dayanamadım. Aramızda bir adım varken, ileri atılıp montundan yakalamak istedim ama olmadı. Hızla geriledi. “Seni öldürecekim, Seyirhan!”

Bundan zevk alıyor olmalıydı ki güldü. Gerileyen adımları arabanın arkasına yöneldi ama yüzü hâlâ bana dönüktü. “Sen de beni hep öldürüyorsun, Ayperi.”

Hızla ileri atıldım ama olmadı. Yine gerilemişti. Kafasını kavrayıp arabanın camına geçirmek vardı ama zorlansam da hanım ve elit duruşumu

koruyarak sadece üzerine yürüdüm. “Bana kelime oyunu yapma, seni parçalarım!”

Arabanın etrafında dönüyorduk. “Ne yaptığımı söylersen kendimi daha net izah edebilirim.”

“Sen...” Dışlerimi sıkıyordum. “El kadar çocuğu nasıl saçma sapan işlerin için kullanırsın? Cem’i nasıl böyle bir şeye aler edersin?”

Tüh, der gibi kaşları havalandı. “Hemen söyledi mi ufaklık? Oysa çok güvenilir görünüyordu.”

Adımlarım hızlandı. “Bak, seni gerçekten parçalarım!” Arabanın yeniden önüne gelmiştik. “Nasıl salak saçma işlerin için onu kullanırsın?”

Gülerek geriledi. “Benim samimi hislerime *salak ve saçma*, demen beni üzer be Ayperi.”

Elim yine en tehditkâr şekilde bana yaklaşmasını anlatmak için havalandı. “Gel ben sana göstereceğim saf duyguyu, gel. Kaçma, gel, neden kaçıyorsun?”

Gerilemeye devam etti. “Yine kafamı yaracak gibisin.”

“Evet, yaracağım. Hani benden ne gelirse razıydın? Ne oldu? Hem süren uzar işte, fena mı? Gel! Gel buraya, kaçma, gel!”

Eli göğsüne değdi. “Senden gelen her şey hâlâ başım gözüm üstüne, orası ayrı ama bu defa sadece yarmakla kalmayacak, bir de koparacak gibisin, o yüzden bence ben gelmeyeyim ya.”

Yeniden arabanın arkasındaydık ve tahmini üçüncü turumuzu atıyorduk. Sinirle gülerken işaretparmağım havalandı. “Sen gerçekten de önsezileri çok kuvvetli bir adamsın. Tam olarak bu yaşanacak.” Gülüşüm anında silindi. “Gel buraya.”

Gelmedi. Hatta başını iki yana sallayarak gerilemeye devam etti. Yetmedi, eli aramızda havalandı. “Beş adım kuralını unutmazsak sevinirim.”

Kendince beni, benim sözlerimle vuruyordu. Kaliteli bir noktadan vurmuştu, bunu inkâr etmeyecek ama kabullenmeyecektim de. “Ben yapacağım seni beş adım, gel buraya, Seyirhan!”

Yeniden arabanın önüne gelmiştik. Hızla bir manevrayla koşar adım sürücü kapısını açıp arabaya kurulduğunda koşar adım arkasındaydım. Kapıyı kapamış, motoru çalıştırmak üzereyken, hızla açık camdan içeri elimi uzatıp yakasından kavramıştım ama aynı saniyelerde camın kapanmaya başladığından bihaberdim. Elim yakasından kıvrılıp havalandı ve kapıyla cam arasına sıkıştı.

“Ulan!” diye kükredim.

Ömer anında müdahale etmiş, camın daha da ilerleyip bileğimi ezmesine izin vermemişti ama geri de açmadı. Dudaklarında sinsi, keyifli bir gülüş belirdi. Kapıyı açmak istedim ama olmadı, adi adam kilitlemişti. Elim arabanın içinde, ben dışarıda öylece kaldım. Artık sinirim son noktadaydı. Dişlerimi dudağıma geçirirken, gözlerimi kapatıp bana kalan elimle saçlarımı geri savurdum. Derin nefesler alıyor, sakinleşmeye çalışıyordum.

“Aç şu camı yoksa kırarım,” derken oldukça makuldüm.

Güldü. “Seni sakinliğe davet ediyorum.”

Cama sağlam bir yumruk indirdiğimde hem gülmüş ama her ihtimale karşı da gerilemişti. “Bak, *kırarım*, diyorum, aç şurayı.”

“Yaparsın, bilirim. Sicilin sağlam.”

“Bileğim acıyor, geri zekâlı. Kolum kopacak, aç şunu!” Kolumu ne ileri ne de geri oynatabiliyordum. Parmaklarımla Ömer’i yakalamak istedim ama olmadı. Onun tarafında kalan çaresiz parmaklarıma bakarken çocuk sever gibi bir ifadesi vardı.

“Hayır, acımıyor. Ben ayarladım, sen merak etme.” Parmak ucuyla serçe parmağıma dokundu. “Ben senin canını yakacak bir şey yapar mıyım hiç?”

Sert bir hamleyle ellerinin üzerindeki parmaklarını yakalamaya çalıştım ama olmadı. Bir aslana yem atıyormuş gibi gülerek geriledi. “Ayrıca kapanan camdan içeri sen soktun elini. Bana ne kızılıyorsun? Bu da mı benim suçum?”

Evet, kolum acımıyordu ama sinirden patlayabilirdim. Dayanamayıp cama bir yumruk daha attım. “Çık şu arabadan!”

Her zaman yaptığı gibi *cık*, diye ses çıkardı. “Yok valla, çıkamam. Kafamı seviyorum.”

“O zaman şu camı aç!”

Yeşilleri keyifle parlıyordu. “Hafta sonu buluşacaksak olur, açarım.”

Ya sabır çektim ama sabrımın son demindeydim. “Niye buluşuyormuşum seninle ya? Kafan iyi, bileğin iyi. Artık sana zerre borcum yok! Bas git yoluna.”

“Cık, olmaz, gidemem. Hem bana çay borcun vardı. Ne çabuk unuttun? Tüm hesapları kapatmış değiliz yani. Hafta sonu benimle buluşacağına söz ver, camı açayım.”

Sinirle soludum. “Seni harbi parçalayacağım!”

Keyfi sürüyordu. “Olur olur, yeriz yeriz.” Bu noktada aniden ciddileşmiş, bakışları benden kopup önüne takılmıştı. “Bir dakika...” dedi

kendi kendine. "Cem bunu sana söylediğine göre okula yabancı biri gelmiş olmalı." Yeşilleri hızla bana döndü. "Kim geldi okula?"

"Eben!" diye yükseldim en sonunda. Cama bir yumruk daha indirdim. "Konumuz bu mu geri zekâlı, aç şu camı!"

Yine *çık*, dedi ama bu defa reddetmek için değil, kınamak içindi bu tepkisi. "Ebemi bu işe karıştırma, çok ayıp. Senin o papatya gamzelerinin süslediği parlak gülüşüne hiç yakışıyor mu böyle cümleler be güzelim?"

Kalbimin göğüs kafesime delicesine vurmasının tek sebebi sinir ve öfke değildi, biliyordum ama şu an bu ikisi daha baskındı. "Elime geçtiğin an var ya, bak ben seni ne yapacağım, Seyirhan!"

Güldü. Dünyanın en normal anını yaşıyormuşuz gibiydi. "Buluşuyor muyuz?"

"Şu camı aç!"

"*Buluşuyoruz*, de açayım. Malum, sen başka dilden anlamıyorsun. Dedüğimizi ancak bu şekilde yaptırabiliyoruz."

"Demek ki dediğini yapmak istemiyorum!"

Makuldü. "Demek ki dediğimi yapman lazım." Sinirle soluduğumda bir parlak gülüş daha sundu. "Ee, buluşuyor muyuz?"

Sinirlerimi yerle bir eden yaşananlar mıydı yoksa bu adam mı emin değildim. "Tamam, buluşuruz, geri zekâlı! Aç şu camı."

"Söz mü?"

"Ömer!"

Gülüşü bu defa sesliydi. "Babam, anneme *sinirlenince daha güzel oluyorsun*, dediğinde dalga geçtiğini sanıyordum. Meğer adamın bir bildiği varmış. Valla sen de sinirlenince ayrı bir güzel oluyorsun, Ayperi." Dudaklarındaki gülüş tebessüme dönüştü. Aramızda bir cam olmasına rağmen gözlerinden gözlerime yine sayısız yıldız ve his aktı. "Her halin başımıza bela," dedi ağır ağır. "Nasıl gitsin bu Ömer?"

Sinirim, üzerine tonlarca su dökülmüş gibi söndü. Omuzlarım düşerken iki kaşımın arasında beliren oyukun düzeldiğini hissediyordum. Gözleri bu denli güzel olmasa işim daha kolay olur muydu? Bu yeşiller bakarken insan ne arkasını dönebiliyordu ne de bağırıp çağırabiliyordu. Orman değil, huzur vardı gözbebeklerinde. Sayısız çiçekler ve ilkbahar rüzgârları sarıp sarmalıyordu insanın ruhunu.

Midemi yokladım. Bulantı yoktu ama göğsümü dağlayan kızgın demir yerli yerindeydi. Ben iyi değildim. Ben hiç iyi değildim. Ne yapacaktım? Camı hafifçe araladığında elimi hızla geri çekmiş, sendeleyerek bir adım gerilemiştim.

Böyle bakmaya başladığı anlarda ne yapacağını bilemiyor, sadece kendimden ve ondan kaçabiliyordum. İnsana ağır gelen şeyler dizkapaklarını titretirdi. Onun sevgisi de bana ağır geliyor olmalı ki bacaklarımın titrediğini hissettim. Camı kapatırken dudaklarında her zamanki imalı gülüşü vardı. “Cumartesi etüt kaçta bitiyor?”

O gün dersim olduğunu bilmesi detayına artık takılmayacaktım. “Beş,” dediğimde sesim duygudan yoksundu.

“Çok iyi, yine bu saatte buradan alırım. Yarın yine operasyonda olacağım. Ertesi gün görüşürüz,” dediğini duydum. “Seni çok güzel bir yere götürmek istiyorum.”

Birkaç dakika önce sinirle kükreyen ve yanan ben değilmiş gibi sadece başımı eğdim. Bu bir onaydı. Gülüşü büyüdü. O, üzerindeki derin çizikli aracıyla hızla uzaklaşıırken ben yine geride, olduğum noktada kaldım.

*“Balıkesir, Bandırma,
Sevmiyorsan kandırma.
Yanaklarım dururken,
Başka yere saldırma!”*

Zenginler kafa dağıtmak için tatile gidedursun. Biz fakirler sonuna kadar altın günü yapmaktan yanaydık. Üzerine uzun uzun düşünülmüş, ince elenip sık dokunmuş bu şarkıyı dinlerken odanın orta yerinde göbek atan teyzeleri izliyor, hafif çikolataya bulanmış poğaça ve kısır yiyerek kafa dağıtmaya çalışıyordum çünkü ben de bir fakirdim.

Yanımdaki Şeyma halinden oldukça memnundu. Birlikte üst kat komşumuz olan Lütfiye teyzenin altın günündeydik. Kendisi bu muhitin en gözde şen duluydu. Dirseğine kadar altın takar, gerdanını altın zincirlerle donatır ve yoğun maşalı, bal köpüğü rengi saçlarını savurarak mahallede gezerdi.

Çikolatalı pastaya bulanmış poğaçamdan küçük bir ısırık alırken salonun ortasında göbek atan teyzeleri izlemeye devam ettim. Sözde Şeyma beni buraya kafamın dağılması için getirmişti ama kendimi yanık külötlü çorap kokusu içinde kalan turuncu gömlekli Recep İvedik gibi hissediyordum. Hani moralim öyle yerlerdeydi ki göbeğini sağa sola sallayarak oynayan şu teyzeler bile keyfimi yerine getiremiyordu.

Oflayarak tabağımı önümdeki sehpaıa bırakıp çayımın bir yudum aldım. Açık bir çaydı. Anında yüzüm ekşidi. Bu dünyada koyu çay

sevdiğimi bilen tek kişi Ömer Seyirhan mıydı? Onun olduğu ortamlarda önüme gelen çay daima kıvamında oluyordu. Havırladığım bu detayla yüzüm daha da ekşidi. Cebimden telefonumu çıkarıp, ortamda dönen teyzelerin fotoğrafını çekerek Melike'nin görmesi için gruba attım.

Şu an benim moral ve motivasyonumu yerine getirecek tek kişi oydu. Ama tam gönderdiğim an Şeyma aniden ellerimi kavramış, telefonu geri indirmişti. "Ne yapıyorsun? Çok ayıp."

Mesajı göndermiştim. Umursamazca omuz kaldırdım. "Bu anı Melike'yle paylaşmazsam çatlardım."

Kınayıcı bakışları yerli yerindeydi ama kucagında tatlı bir kız bebek vardı ve onunla ilgilenirken çevresinde olup biter. hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibiydi. Bayılırdı her yaştaki çocuğa. Gördüğü her yerde sever, kucaklar, anne şefkatiyle bağrına basardı. Bebek de onu sevmiş olmalı ki dakikalardır herkesin kucagında ağlamasına rağmen Şeyma'nın göğsüne sinmiş, masum gözlerle ortamı izliyordu.

Melike'nin cevabıyla elimdeki telefon titremiş, irkilmeme neden olmuştu.

Melike: *En son bu kadar götü aynı karede Mahsun Kırmızıgül'ün Dinle klbinde görmüştüm. Neredesiniz lan?*

Ayper: *Lütfiye ablanın altın gününde :)*

Melike: *Siktir. Kesinlikle orada olmalıydım. Ağır siktir.*

Şeyma kucagındaki bebeği sevmeye devam ediyordu ama telefonuna düşen bildirimlerin farkındaydı. "Söyle o manyağa, sövmesin. Telefonunda küfür görmek istemiyorum."

Ayper: *Şeyma diyor ki; Melike'ye söyle sövmesin.*

Melike: *asdsfjfg. İki gün duymadım şu cümleyi a-na burnumda tütüyor resmen.*

"Ne zaman dönecekmiş? Halletmiş mi işlerini?" diye sordu Şeyma. Kendisinin, rahmetli eşarby yüzünden Melike'ye olan siniri hâlâ geçmemişti ama yine de kıyamıyor, benim gibi özlüyordu onu.

Ayper: *Şeyma ne zaman döneceğini soruyor. İşleri bitmemiş mi daha, dedi.*

Melike: *Daha bitmedi. Biraz daha buradayım gibi. Hem şimdi gelemem. Şemoşum hâlâ beni götümden kazıklayabilir. Şemo, affetmek en büyük sevaptır be bacım...*

Şeyma'ya döndüm. "Affet artık şu kızı be Şeyma. Kaç gündür grubu Berat TV yayın akışına çevirdi."

Her zamanki ters bakışını sundu. “İzin verirseniz en azından bir hafta saf ipek şalımın yasını tutacağım.” Ceylan gözlerini muazzam bir şekilde devirerek, önüne dönüp kucağındaki bebeği sarmaladı. “Aklıma geldikçe tansiyonum düşüyor.”

“Tamam, demedim bir şey. Sen dön, çocuğu sev.”

Evin ortasında *Balıkesir Bandırma* eşliğinde göbek atan teyzeleri izlemek, ikisinin arasına girmekten daha makul geliyordu. Ama Melike’yi geldiği gün alnından öpecektim. Memlekete gitmek için mükemmel bir zaman seçmişti. Burada olması kaos kotamızı son noktaya taşıyacaktı.

Yanımda Özlem ablanın, ölmesi için ağıtlar yakıp durduğu kaynanası Asalet nene vardı. Özlem abla ise tabii ki pistte kurtlarını döküyordu. “Yavrum,” dedi bana eğilerek. “Şu yastığı belimin arkasına koyar mısın? İki büklüm oldum.”

“Tabii Asalet nene.” Hızla beline yastıkları yerleştirdim. Özlem ablanın bir nebze abarttığını düşünüyordum zira Asalet nene daima güler, şefkatle başımızı okşardı. Yine o tatlı gülüşünü sunmuş, saçlarımı okşamıştı.

“Sağ ol, kızım.”

Gülümsedim. “Rica ederim. Bir yastık daha koyayım mı?”

Geri yaslanırken derin bir nefes verdi. “Yok, kızım, iyi böyle. Allah razı olsun.” Ama sanırım bir tek bana minnoş ve tatlıydı. Pistte takla atan mahalle teyzelerine bakarken yüzü huysuzca ekşidi. Beyaz yazmasını en kınayıcı şekilde dudaklarına kapadı. “Hele şunlara bak. Bu kadar büyükbaş bir araya gelmişsiniz, açıp Kuran okuyacaklarına hale bak!”

Tam karşımızda oturan Songül teyze karşı apartmandandı. Gür, permalı saçlarını keyifle geri iteledi. “Aman be Asalet nene, onu hep yapıyoruz, birazcık da eğlenelim. Hep dertlenip ağla ağla nereye kadar?”

İstemsizce onayladım. Gerçekten hep ağla nereye kadardı?

“Allah’a ağlarsan gülersin, Songül kızım,” dedi Asalet nene. “Böyle deli gibi oynayınca dertler geçiyor mu? Hem sen boşandın mı bakayım o kaknem suratlı kocandan? Senin derdinin çaresi o adamı kapıya koymak, oynamak değil.”

Songül abla oynamayı ve eğlenmeyi bırakmış, en dertli şekilde derdini anlatmaya başlamıştı. Özlem abla ne derse desin, ben Asalet neneye bayılıyordum. Sadece biraz çok konuşurdu ki Özlem ablanın bu konudaki yeteneği daha fazlaydı. Muhtemelen ikisi de aynı konuşma düzeyinde oldukları için anlaşıyorlardı.

Kadınlar oynamaya, Şeyma ise bebek sevmeye devam ederken sessiz kaldım. Kafamın dağıldığı falan da yoktu. Aksine kafamı kısır tabağına gömmek istiyordum. Lütfiye abla kısıtarak, köşedeki sofradan tabakları toplamaya başladığında ayaklanıp ona yardım etmeye karar verdim. İki tabak alıp arkasından mutfığa yöneldim. Beni gördüğünde gülümsemiş, hızla elimden tabakları alarak dağınık mutfak tezgâhının üzerine bırakmıştı.

“Niye zahmet ettin, kuzum, ben hallederdim.”

Kibar bir tebessüm sundum. “Ne zahmeti, abla. İki tabak zaten.”

Lütfiye ablanın kaç yaşında olduğunu bilmezdim. Hatta kimse bilmezdi. Tahmini kırklarındaydı ama yaşını asla göstermez, alımlı kıyafetleri ve bakımlı haliyle güzelliği dikkat çekerdi. Ve tamı tamına dört evlilik yapmıştı. İki eşi ölmüş, kalan ikisiyle boşanmıştı. Arna aşk hayatındaki bu hareketlilik onu hiç etkilememiş olmalı ki hep gülerdi. Mahallenin Güzin ablası gibiydi. Herkesin derdini dinler, akıl verirdi. *Size akıl vere vere bana kalmadı*, diye azarlar, boşanma sebebini millete verdiği akıllara bağlardı. Velhasıl öyle ya da böyle tatlı kadındı.

Tabakları verdim ama gerilemedim. Buraya gelmemin tek amacı kafa dağıtmak değildi. Aynı zamanda ondan akıl almam gerekiyordu zira benim aklım bana yetmiyordu. İçine düştüğüm bu hengâmeden çıkmak için bir şeyler söylemesini umut ediyordum. Sonuçta dört koca az bir rakam değildi. Özellikle benim yerle yeksan olan aşk hayatım düşünülürse.

Çevremde erkeklerden anlayan tek kişi Melike’ydi ve kendisi Ömer Hayran Kulübü başkanıydı. Şu durumda tek seçenek mahallenin akıl hocası olan Lütfiye ablaydı.

“Geç, oyna,” diye şakadı keyifle. “Kıvrır kız o poponun. Maşallahın var. Meydan bir kıvrak vücut görsün.”

Efendice geri çevirdim. Elim göğsümdeydi. “Sağ ol, abla, almayayım ben.” Tezgâhın üzerine uzandım. “Burada bulaşık yıkamayıcı tercih ederim.”

Gülerek yanıma sokuldu. “Doğru, kuş kadar kızsın. Bu ablalar seni aralarında ezer.”

Tebessüm etmekle yetindim. Lütfiye abla bulaşıkları sudan geçirip bana veriyor, makineye yerleştiriyordum ama bu bile stres yapmam için yeterliydi. Başkasının evinde makine yerleştirmekten nefret ediyordum. Neyi nereye yerleştirecektik yani? Daha büyük dentlerim olduğu için bu konuya değil, asıl olayıma odaklandım.

“Lütfiye abla...” dedim tatlı tatlı.

Tabakları sudan geçiriyordu. “Söyle, ablacığım.”

“Benim bir arkadaş var,” diyerek en millî yalanla söze başladım.

Akıllı kadındı tabii, yemedi. *Ben o arkadaşları bilirim* temalı bir bakış attı.

“Gerçekten arkadaşım,” diye direttim.

“Ee?” dedi merakla.

“İşte bu arkadaşımı sevdiğini iddia eden bir erkek var ama kız bu erkeği kendinden uzaklaştırmak istiyor. *Git*, diyor, kovuyor ama adam inatçı, gitmiyor. Benden akıl istedi ama ben ne anlarım bu işlerden? Ne desem bilemedim. Ne diyeyim ben bu kıza, Lütfiye abla?” Sona doğru sesim neredeyse yok olmak üzereydi.

“Salak mı bu kız?” diye mükemmel bir soru sordu.

Boynum büküldü. “Biraz salaklığı var, doğrudur.”

“Belli,” dedi anında. “Biz seven adam bulamıyoruz, o buldu da bir de kendinden uzaklaştırmaya mı çalışıyor?”

“Kendince sebepleri olabilir.”

Ellerini yıkayıp doğrulduğunda bakışları bendeydi. “Sadece *kendinden uzaklaştırmak istiyor*, dedin. *Sevmiyor*, demedin.”

Onun gibi dikleşmişim. “Yani?”

“Yani sevdiği halde mi kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor?”

Yine boynum büküldü. “Sevmemek değil de...” derken âdeta kekelemiştim. “Belki adam çok iyi biri. Kendini ona yakıştıramıyordur.”

Bilgelik dolu gözleri kısıldı. “Yakışıklı mı?”

“Yakışıklı,” dedim anında. “Yani yakışıklıdır herhalde. Arkadaş öyle söyledi. Ben görmedim, bilmiyorum.”

Zerre inanmadığına emindim ama asla bozuntuya vermedi. “Yani arkadaşın sadece salak değil, aynı zamanda mal biraz, ha?”

Lütfiye ablacığım, arkadaşın üzerine çok gitmesek mi? “Dedim ya...” derken kelimeler ağzımın içindeydi. “Kendince sebepleri olabilir, abla. Şimdi çok da kıızı gömme yani. Sonuçta arkadaşım değil mi? Ayrıca gidip ne diyeyim şimdi kıza? *Sen malsın, salaksın* mı diyeyim?”

Oldukça netti. “Anlayacaksa söyle.” *Ya sabır* çekerken yandan yandan kınamıştı. “Adamın yüzüne *git*, demiş mi?”

“Demiş. Ama adam gitmiyor. İyi de bir adam. Sanırım arkadaşım kalbini kırmak da istemiyor. Çok arada kalmış, çok.”

“Arkadaşına daha çok söverdim de dua et, arkadaşın. Bir düşünelim bakalım.” Düşünceli sesler çıkarırken önüne döndü. Birkaç dakika boyunca kısık gözlerle lavabonun içindeki pis suya ve tabaklara baktı. Heyecanla bir ona bir lavaboya bakıyordum. Bir şeyler bulacak gibiydi. “Sevmediği şeyleri yapsın!” dedi aniden. Bana döndüğünde gözleri bu fikri benimsemiş bir şekilde parlıyordu. “Evet, tam olarak bunu yapsın.”

Şaşkındım. “Nasıl yani?”

“Adamın huyunu suyunu bilmem ama elbet sevmediği şeyler vardır. Sevmediği şekilde davranсын. Öyle bir durumda aşkından ölen erkek bile belli bir süre sonra soğur. Evli mi bunlar?”

Hızla başımı iki yana salladım. “Yok, hayır.”

Umursamaz ve kadınısı bir cilveyle omuz kaldırdı. “Daha iyi işte. Evlenmeden önce biz kadınlar hep daha romantik düşünürüz. İlişkide erkeğin kusurlarını alttan almaya çalışırız, *zamanla geçer* falan deriz. Geçmezse...” Konudan kopmuş gibiydi. Boş ifademden bunu anlamış olmalı ki yeniden ciddileşerek dikleşti. “Neyse, konumuz o değil. Yani anlatmaya çalıştığım, erkekler biz kadınlar gibi düşünmez. Kadınlar detaycı gibi görünür ama asıl detaylara takılan erkeklerdir. Şimdi bu kız adamın yanında nefret ettiği şeyleri yaparsa adam anında *lan, oğlum, bu kadınla ömür geçer mi hiç*, diyecek kendi kendine.” Yeniden eski Lütfiye abla olmuş, keyifle gülmüştü. “Anında soğur.”

Oldukça düşünceli bir şekilde kafa salladım. “Ee, ne yapacak yani kız?”

“Ay, kız, onu da ben mi bileyim? Adamı tanıma m, etmem. Benim eski sevgili çok konuşan insan sevmezmiş mesela. Benden o yüzden ayrılmıştı, vasıfsız. Sonra bir de doktor talibim vardı.” Koluma yandan küçük bir tokat attı. “Valla afet gibi adamdı ama o da cahil insana tahammül edemiyordu. Kendi malın tekiydi, o ayrı. Mesela ben bu adamın yanında salak saçma konuşsaydım aynında soğurdu ve benden ayrılırdı.”

“Siz niye ayrıldınız peki?”

“Yanında salak saçma konuştum,” derken oldukça ciddiydi.

İstemsizce gülmüştüm. Gülüşümü dizginlemek için dudaklarımı kapadım. “Kusura bakma, Lütfiye abla, boşluğuma geldi.”

Kocaman bir kahkaha atıp yandan koluma bir tokat daha attı. “Gül, ben de gülerim. Başıma gelmeyen kalmadı bu erkek milleti yüzünden.”

“Yani diyorsun ki hassas noktayı bulsun, oradan yürüsün. Öyle mi?”

Bilgelikle onayladı. “Aynen öyle diyorum. Artık yanında salak saçma mı konuşur, insanlara kötü mü davranır, çok mu konuşur, bilemem. Orası ona kalmış.”

“Anladım,” dedim. Oysa anlamamıştım. Bu daha zordu. Ne yapabildim ki yanında? Sosyal anksiyetem vardı benim. Elbisenin fermuarı patladığı için bile günlerce yüzüne bakamamıştım.

Lütfiye abla yeniden tabakları sudan geçirirken sessizce makineyi yerleştirdim. Aldığım akıl her şeyi daha da zorlaştıracak gibiydi zira bir sonuca varabileceğimi sanmıyordum.

“Arkadaşına özel bir tavsiye verebilir miyim?” dedi Lütfiye abla, aniden. Bakışlarını ona doğruldu ama o bana bakmadan bulaşıkları sudan geçirmeye devam ediyordu. “Erkekler istenmedikleri yerde kolay kolay durmaz. Gururlarını ezmeleri zordur. Şayet arkadaşın *git*, dediği halde hâlâ oradaysa bilsin ki o adam için de bu kolay değildir. İçinde gururunu defalarca ezmiştir ki bu sadece bir erkek için değil, her insan için zordur. Bunu yapabilen, daha doğrusu buna cesaret edebilen erkek çok azdır.” Bakışları bana döndüğünde dudaklarında kendinden emin ama anlayışlı bir gülüş vardı. “Arkadaşına bu sözlerimi de ilet. Olur mu?”

Tepki vermedim, veremedim. Olduğum yerde kaldım. Lütfiye abla yeniden bulaşıklara döndüğünde sessizce yardım edip bir daha asla soru sormadım. Mutfaktaki işimiz bittiğinde o salona gitmişti ama ben mutfak masasının önündeki sandalyeye çökmüş, başımı her zamanki gibi ellerimin arasına alarak tüm tarlalarımı yakmıştım.

Düşündükçe işin içinden çıkamıyor, işin içinden çıkamadıkça daha da batıyordum. Ellerimi başımın iki yanına vururken kafa dağıtmak için geldiğim yerde kafamı masaya vurdum. Çıkmaz bir sokağa dönüşüyordu her şey.

Acılar içindeki halim, içerideki teyzeler adımı bağırana kadar devam etti. “Ayperi, kız gel de bize horon öğret!”

Tarlamı yakmayı sonraya bırakıp ayaklandım ama salona gidip horon oynamadım, öğretmedim. Usulca Lütfiye ablalardan çıkıp alt kata, bizim eve yöneldim. Onlar güldü, eğlendi. Ben kendimi yine yalnızlığa ve karanlığa hapsettim.

“Çay içmeye geldik sanıyordum.”

Haklı bir isyandı. Ben de öyle sanıyordum ama her şey aniden gelişmiş, kendimi Lütfiye ablanın planını uygularken bulmuştum. İşe yarayacağına dair hiçbir fikrim yoktu ve tek çare denemektir. Ama ben bile bundan emin değildim.

Bakışlarımı önümdeki biradan karşımdaki Ömer'e çevirdim. Yeşil gözlerinde soğuma belirtisi arıyordum ama bunun aksine önümdeki büyük bardak biraya ve bana endişeyle bakıyordu. Aklıma neden bunun geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama düşünmüş, nefret etme ihtimali olabileceği hiçbir şey bulamamıştım. Sayısız ihtimal vardı ama sosyal anksiyetemi tetiklemeyecek bir şey bulmalıyım ve tek seçenek buydu.

Narkotik Şube başkomiserinin önünde içki içmek...

Bonzai çekseydin, Ayperi, tam olurduk be kızım!

İç sesim ilk defa bu denli haklıydı. *Bu ne, Ayperi? Bu ne? Bu ne saçma bir fikir?* Lütfiye abladan akıl aldığım anı yeryüzünden silmek, beynimden atıp, yakıp yıkmak istiyordum çünkü biliyordum, yine olsa yine bunu derdim. Ona hiç fikir sormamalıydım.

İstanbul'un ayaklarımızın altında kaldığını iddia edebileceğim bir yerdedik. Şehrin ışıkları önümüzde uzanıyor, biz zirvelerde bir mekânda yine karşılıklı oturuyorduk. Adam karşımda edebiyatla açık çayını içerken ben büyük bira bardağımla yeniden bakıştım. Buraya gelmeden önce de bir tane zar zor içip bitirmiştım.

Garson Bey, getir, dedim de bu kadar mı dedim? Damacanayla getirseydin!

Ömer biraya olan bakışlarımı fark etmiş olmalı ki çenesiyle bizi işaret etti. "Sen onu içeceğine emin misin?"

Anında bardağı iki elimle kavradım. "Evet. Çay da neymiş, ben bunu içeceğim." *Dilin kopsun, Ayperi. Affet beni, memleketim!* Bardağı kavrayıp bir yudum aldım ama en son bunu içtiğimde üniversitedeydim. Melike'yle denemiş, tadını sevmediğim için bir daha ağzıma sürmemiştim. Ne kadar doğru bir karar verdiğimi şu an anlıyordum. Tadından yine hoşlanmamıştım ama belli etmedim. Yüzümü eksitmemeye çalışarak yuttum. "Bayılıyorum bu lezzete ya!"

Dilin harbi düşecek be Ayperi.

"Aynen," dedi Ömer, bu halime bakarken. "Belli."

Zerre inanmadığına emindim. Halinden meranın da değildi. Hırsızca kaşları çatılmış, önümdeki biraya bakıyordu. Bu bir nebze de olsa doğru yolda olduğumu gösteriyordu. Biradan büyük bir yudum daha aldım.

“Şu an çay içmediğine göre bana hâlâ bir çay borcun kalıyor, farkında mısın?”

Yudumumu zorla yuttum ama hâlâ diktim. “Bu bitsin, çay da içirim. Bütün hesaplar kapanır.”

Kaşları imayla havalandı. “O bittikten sonra sen ayakta kalır mısın pek emin olamadım be güzelim.”

“Ne alakası var?” Ters değil, tatlı bir huysuzlukla burun kıvırdım. “Beni ne kadar tanıyorsun da konuşuyorsun? İçkiye dayanıklıyım ben.”

Sağ olsun, yine inanmadı ama bozmadı. “Öyledir mutlaka,” dedi usulca. “Ama seni tanımadığım kısmına katılmıyorum. Ben seni tanımasam Ayperi...” derken önümüzdeki çerez tabağından yine antepfıstıklarının avuçlamış ve kendi önüne ayıklamaya başlamıştı. Bakışlarını benden koparmadı. “Çayı koyu ve şekersiz içtiğini, pembeden nefret ettiğini, parmakların üşüdüğü için ellerini sürekli cebine yerleştirdiğini, sabahları daha sinirli uyandığını, dolmuşa binmekten nefret ettiğini, utanınca ellerinin tersini yanaklarına bastırdığını, rahatsız hissettiğin bir ortama girdiğinde tırnaklarıyla oynamaya başladığını, söyleyecek kelime bulamayınca gözlerini kaçırdığını, yumurtayı sevmezken en çok antepfıstığını sevdiğini...” Ayıkladığı fıstıkları avuçlayıp usulca önüme bıraktı. “Ama ayıklamaktan nefret ettiğini, tırnaklarının arasına batıp canını yaktıkları için onlara da sinirlendiğini bilmem mümkün olabilir miydi sence?”

Omuzlarım her cümlesinde biraz daha düşüyordu. Bira bardağındaki ellerim sıyrılıp geri düştü. *Kimi kandırıyorsun, Ayperi? Bir içkiyle senden soğuyacak bir adam değil.* Ben bile kendimi bu denli iyi tanı mıyordum oysa. Evet, antepfıstığı yemek isterdim ama ayıklamak zor gelirdi. Yumurta yerdim ama kokusundan hoşlanmaz, yüz ekşitirdim. Üşüdüğüm için ellerimi cebimden çıkarmaz, huzursuzsam tırnaklarımla oynardım. Gözlerindeki yeşil, denizden farksızdı, dibe çekiyordu.

İmdadıma yetişen kişi, “Başka bir isteğiniz var mı efendim?” diyerek araya giren garsondu.

Ömer’in bakışları garsona dönerken ben iç yangınımla biradan büyük bir yudum daha aldım. Şu an tam anlamıyla sarhoş olmak ve zihnimdeki tüm düşüncelerden kurtulmak istiyordum.

Ömer, “Hayır, şimdilik yok,” diyerek garsonu göndermiş, o öldürücü bakışlarını yeniden yüzüme dikmişti.

Can havliyle içkiden bir yudum daha aldım. *Bakma şöyle be adam, bakma!*

“Yavaş, güzelim,” derken sesinde zerre soğuma belirtisi yoktu. “Çarpar.”

“Çarpsın,” dedim, tek solukta. “Mümkünse berü bir çarpsın ve kendime getirsin yoksa ben kendime gelemeyeceğim.”

Keyifle güldü. “Bana güvenip yanımda sarhoş olmayı göze almanı bir iltifat olarak kabul ediyorum.”

Gözlerim hafifçe kısıldı. “Ben öyle bir şey söylemedim.”

Tatlılıkla dudak büzdü. “Görüntü, bu teorimi destekliyor.”

Bıkkınlıkla solurken biradan bir yudum aldım. “Neyse ne,” dedim, omuzlarım düşmüş bir halde. “Artık hiçbir şey söylemeyeceğim. Neyi nasıl anlarsan anla.”

Benim gözlerim İstanbul’un ışıklarındaydı. Onun yeşil gözbebekleri ise bende, farkındaydım. Ama dönüp bakmadım, yapamadım. Madem beni seviyordu, gözünde daima öyle kalmak isterdim.

“Bana dair her şeyi dedin de bir şeyi unuttun, Ömer Seyirhan.” Aniden ona dönmüştüm. Yanılmamıştım, hayranlıkla beni izliyordu.

“Neymiş o?” dedi.

“Lanetim,” dedim tek solukta. Parmak ucum alnıma değdi. “Buradaki sesler ve fısıltılar.”

Son cümleme değil, ilk söylediğime takılmıştı. “Lanetli değilsin, Ayperi.”

Güldüm. Hatta kıkırdadım. *Hayır, Ayperi, şimuliden sarhoş olmuş olmazsın be kızım.* Ama başımın üzerindeki ağırlığı biliyordum. Buna rağmen engel olamadım. İçkiden bir yudum daha aldım. Şu noktada kalıp görünmez olamaz mıydım? O hayatına devam eder, ben de yine zamanın çarkları arasında ezilip giderdim.

Daimi olarak çıkardığı *cık* sesini duydum. “Bir de *alışkınım*, diyorsun. Şimdiden sarhoş mu oldun?”

Anında kendimi toparladım. Gülüşümü silmiş, ciddileşerek başımı iki yana sallamıştım. “Sarhoş değilim. Asıl sarhoş olan sensin. Yaptığın hiçbir şey ayık bir kafanın ürünü olamaz.” Bakışlarım masanın sağma ve soluna takıldı. Orada olmalıydılar. Neredeydiler?

“Değil mi?” dedi imayla. “Çoğu zaman ben de öyle düşünüyorum.” Etrafıma bakındığımı fark ettiğinde o da aynı noktalara baktı. “Ne arıyorsun sen, güzelim?”

“Az önce önüme bıraktığın ayıklanmış fıstıkları.” Etrafa bakınmaya devam ediyordum. “Buradaydılar, garson mu aldı?”

Bu halime gülmüş, önüme bir avuç ayıklanmış antepfıstığı daha bırakmıştı. “Hepsini yedin ya. Al, bunları da ye.”

Ne münasebet, der gibi dikleştim. “Hayır, yemedim.”

Başıyla elimi işaret ediyordu. “Yedin, hâlâ yiyorsun.”

Avcuma baktığımda fıstıklarla orada karşılaşmak beklenmedikti. Hangi ara elime aldığıma dair hiçbir fikrim yoktu. “Aa,” dedim alık bir gülüşle. “Buradalar mı?”

Yüzümdeki gülüşü silmek için başımı hızla iki yana salladım. *Kendine gel, Ayperi!* Başım ağırlaşıyor, midem kaynıyor ve daha şimdiden yanıyordu.

“Ayperi,” dedi aniden. “Bir şey sorabilir miyim?”

Bakışlarımı ona kaldırdım. Küçük bir öksürükle boğazımı temizlerken dik durmaya çalışıyordum. “Sor.”

“Zihnindeki o sesler...” Eli alnına değdi. “Sana ne diyor?”

Omuzlarım yeniden çöktü. Kendimi güçsüz ve savunmasız hissediyordum. Dik durmak için gerekli gücü bulamıyor, ayağa kalkamıyordum. İnsan bazen yoruluyordu. Sadece yorulmakla kalmıyor, yıkılmak ve dağılmak istiyordu.

“Çok şey...” Bakışlarım boşluğa takıldı. “Pek çok şey.” Omuzlarım daha da çöktü. “Hangisini söyleyeceğim?” Derin, yorgun bir nefes verdim. “Bir el var boğazımda,” derken ellerim kendi boynumdaydı. “Nefes almama engel oluyor. Bir el var omzumda, yaşamama izin vermiyor.”

Yeşillerindeki üzüntü değil, çaresizlikti. “Bir şey daha sorabilir miyim?”

Şu an her şeyi sorabilirdi. Ne cevap verdiğimi ve ne dediğimi düşünecek bir halde değildim. Sadece yorgundum. Bu kadar. “Sor,” dedim güçsüzce.

“Ona ne oldu?”

Sorusu beklenmedikti. Bakışlarım boşluktan kopup yeşillerine takıldı. *Kime*, demedim, sormadım. Öyle bir ses tonuyla söylemişti ki kimden bahsettiğini hemen anlamıştım. Birkaç gün önceki rüya aklıma düştüğünde biradan büyük bir yudum daha alıp geri yaslandım.

“Öldü,” dedim tek solukta. “Üstüne inşaat yükü mü ne düşmüş.” Umursamazca dudak büzdüm, ne önemi vardı ki? “Ezilmiş, cesedi parçalanmış falan...” Dudaklarımdan acı dolu bir kahkaha daha döküldü. “Ne önemi var ki?” Ona doğru eğildim. “Ömer, ne önemi var ki? Ölmüş, yaşamış, ne önemi var ki?” Elim sertçe göğsüme değdi. “Ben bu haldeyken ne önemi var ki?”

Önceden sormadığı, konusunu dahi açmadığı ama merak ettiği her şeyi şu an soruyor gibiydi. Boynu söylediklerimle daha da bükülürken hafifçe yutkundu. “Neden ailene bunca zaman söylemedin? Kızlara da mı anlatmadın?”

Kelimeler dudaklarımdan istemsizce dökülüyordu. “Kızlara hiç söylemedim ama biliyorlar, eminim. Elimden tutup ayağa kaldırdılar beni. Aileme gelince...” Derin bir soluk verdim. “Söylemek istedim. Hatta am-cama söyleyecektim, biliyor musun?”

Dikkatle dinliyordu. “Neden söylemedin?”

Bakışlarım yeniden boşluğa düşerken elim yengemin tokadıyla sız-layan ve acısını hâlâ hissettiğim yanağımdaydı. Ömer’in ayıkladığı fı-sıklardan birini ağır ağır yedim. Zordu bazı şeyleri anlatmak. Kim kendi cenazesini anlatabilirdi ki?

“Eve geldiğim ilk an...” dediğimde ağzıma bir fıstık daha attım. Tadı film izlediğimiz günkü gibi farklı ve güzeldi. Genzimi yakıyor, ağlama isteği uyandırıyor. “Niyetim yengeme söylemekti ama Nurdan yengem bedenimdeki morlukları sormadı, Ömer. Saçlarımdan düşen pembe toka-larımı sormadı. Açılan örgülerimi sormadı. Tüm bunlar yerine yanağıma öyle güçlü bir tokat attı ki...” Elim yanağımdan sıyrıldı. “Yere kapak-landım. Zaten korkmuştum, daha çok korktum.” Bir fıstık daha yerken dudaklarımda buruk bir tebessüm vardı. “Yıllar geçti ama ben sadece o tokadın acısını unutamadım.”

Gerilmiş, kaşları çatılmış ve iki kaşının arasındaki o derin oyuk her zamanki yerine kurulmuştu. “Niye böyle bir şey yaptı?”

Bıkkınlıkla dudak büzüp bir omzumu kaldırdım. “Emanet çocuk-muşum ben, nereye kaybolmuşum. Hem kardeşim de ağlayıp durmuş, gidip altını açmam lazım.” Derin bir nefes verdim. “Başkasının çocu-ğuna bakmak zor tabii.” Aniden dikleşmiş ve başını iki yana sallamıştım. “Hayır, zor falan değildi. Kendi işimizi kendimiz yapar, ona yük bile olmazdık. Muzaffer ağlamasın diye küçük yaşımıza rağmen abimle gece nöbet tutar, ona bakardık. Biz de çocuktuk oysa.”

Sadece dinliyordu. Bakışları hüznü, boynu bükük, ifadesi dikkat-liydi. O gece de beni dinlerken böyle mi bakıyordu? Yeşilleri yargılamıyor, anlıyordu. Geri itmiyor, aksine kendine çekiyordu.

“O tokattan sonra mı sustun?”

Başımı yine iki yana salladım. Çenem dikti. “Tokat beni korkutmaz. Ama sevdiklerime zarar verme ihtimali beni korkutur.” Ona hissettiğim şeyin ne olduğunu o zamana kadar asla sesli bir şekilde dile getirememiş, anlamlandıramamıştım ama olan her şey bundan ibaretti.

Seni sevdiklerine zarar vermek korkutur, Ayperi. Ona zarar vereceksin, Ayperi.

“Yengem, annemi bizim hasta ettiğimizi söyledi. Biz çok yaramazlık yaptığımız için ölmek üzereymiş.” Dudaklarımın titrediğini, etrafımdaki yıldızların döndüğünü ve yerin ayağımın altından çekildiğini hissediyordum. “Korktum, Ömer,” diyebildim sadece. “Sonsuza kadar orada kalmaktan, anneme zarar verme ihtimalimden, bizim yüzümüzden hastalanmış olmasından deli gibi korktum. Kalbi yavaş çalışır benim annemin ama dünyanın en güvenli sesidir. Babamın elleri sert ama huzurludur. Ben onları istiyordum, sadece onları.” *Anlıyorum*, der gibi ağır ağır başını salladı. “Sonra yine korktum.” Ellerim göğsümdeydi. Anlaşılmaq istiyordum, yargılanmak ve acıyan gözlerle izlenmek değil. “Sustum ben de. Avazım çıktığı kadar sustum. Anlatsam anlarılardı, biliyorum ama benim istediğim anlatmak değil, anlıyor musun? Benim istediğim unutmak!”

“Anlıyorum,” deyiş i durgun bir su, epik bir şiir gibiydi. Hiçbir şey yapmasa dahi gözlerinden ve sesinden beni gerçekten anladığını anlayabiliyordum.

“Anladın mı gerçekten?” Dudaklarım büküldü. “Ne demek istediğimi anladın mı?”

“Anladım,” diye kendini yineledi.

“O zaman beni sevmek.” Acı çekiyor gibiydi sesim. Bu zamana kadar onu hep sertliğimle geri itmeye çalışmışım ama olmuyordu. Belki şimdi anlardı, sadece onu kendimden korumaya çalıştığımı. “Sana yalvarıyorum.” Boynum çaresizce büküldü. “Beni sevmek. Sana karşılık veremem, Ömer. Ben sevemem.”

Söylediklerimle değil, gözlerimde gördükleriyle konuşuyor gibiydi. “Ama ben sevebilirim, Ayperi.”

Yanağıma süzülen yaştan habersizdim. Ağlıyor muydum? Neden? Ne zamandır? “Yapma,” dedim çaresizce. “Bu gördüğün Ayperi sadece suret. Arkasında bir yıkım var. Ben sana hiçbir şey veremem.”

Yine sadece gözlerime bakıyordu. “Senden bir şey isteyen mi var, Ayperi?” dedi derin ve buğulu sesi.

“Sadece sevmek yetmeyecek, hiç kimseye yetmez. Dokunmaya korktuğun birini ne kadar sevebilirsin ki?”

Söylediklerime karşı gelmedi. Ama kendince bir cevap vermek istiyor gibiydi. Eli elimi usulca kavrarken avuç içime birkaç ayıklanmış antepfıstığı daha bıraktı. Ne çekindi ne korktu ne de geri durdu. “Sana bu zamana kadar hiç kimseye söylemediğim bir sır vereyim mi Ayperi?”

Yanağıma düşen yaş i diğer elimle silerken birkaç dakika önce ağlayan ben değilmiş gibi burnumu çekip, dudak büzerek avcuma bıraktığı

fıstıklardan birini ağızıma attım. Lanet olsun ki bunun da tadı çok güzeldi. Duygudan duyguya koşuyor, hiçbir duyguma yetişemiyor gibiydim. Birkaç saniye önce hüzünlüyken şimdi merakla ona bakıyordum.

Burnumu art arda çektim. "Sadece ben mi biliyorum?"

Dudaklarındaki derin tebessüm yerli yerindeydi. "Sadece sen biliyorsun."

"Neymiş?"

"Mesleğe başladığım ilk gün ceset görmüş ve korkudan bayılmıştım."

Merak dolu ifadem darbe alırken yüzüm ekşidi. "Bu nasıl bir sır ya? Ben burada sana ne anlatıyorum, sen bana ne anlatıyorsun?"

"Sıradan bir sır değil. Bu zamana kadar kimseye söylemedim." Uzanıp önümdeki bira bardağını usulca kendi önüne aldı. "Hem bu sırdan çıkarman gereken çok şey var. Polisliğimin ilk gününde ceset görüp bayılmış bir adamım ama şu an bir başkomiserim. Demek ki pes etmek benim düzenimde yok."

Söylediklerini dinliyor ama anlayamıyordum. Bakışlarım yine etrafımdaydı. Antepfıstıkları yine mi kaybolmuştu? Ne aradığımı anlamış gibi elimi kavramış ve avuçiçimi açarak fıstıkları göstermişti. "Buradalar. Sen görmüyorsun diye yok olmuyorlar." Diğer eli göğsüne değdi. "Ben de buradayım. Sen görmüyorsun diye yok olmayacağını, Ayperi."

Avcumda kalan iki fıstık vardı. Tek lokmada yemiş, içli bakışlarımı ona kaldırmıştım. "Görüyorum," dedim aniden. "Seni görmemek mümkün değil, Seyirhan."

Gülüşü keyifli ama bir o kadar da garipti. Dili kuruyan dudaklarında belli belirsiz gezinirken kollarını masanın üzerine yaslamış, bana eğilmişti. "Bana nasıl baktığını görmüyorsun, değil mi Ayperi?"

Kendimce makuldüm. "Nasıl göreyim? Göz bende. Karşıya sadece bakarım, nasıl baktığımı göremem." Hıçkırıkla omuzlarım sallanırken başımı dik, gözlerimi ise açık tutmakta zorlanıyordum.

Mantıklı cevabım onu güldürmüştü. Parmağı yüzünü gösteriyordu. "Şu bakışı sana nasıl anlatabilirim ki o zaman? Bir kere görsen neden gidemediğimi anlayacaksın."

Ne dediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ağlamayı bırakıp, alık alık gülerken yüzümü ona daha da yaklaştırdım. "Anlat bakayım, nasıl bakıyormuşum?"

Gözleri yüzümün dört bir köşesinde gezindi. Bir mucizeyi, dünyanın en harika manzarasını izliyor gibiydi. "Ben anlatamam," dedi, huzur kokan sesi. "Senin görmem lazım. O zaman beni anlayacaksın."

Bakışlarına *masalsı* ya da *şairane* diyebilirdim lakin *umutlu* ve *huzurlu* demek daha gerçekçi geliyordu. Gözlerinden kopmak, yeşillerden uzaklaşmak istemedim. Çünkü her fırsatta koştuğum tek yer o güvenli sığınaktı.

Gözlerim kapanıyordu. Siması aniden bulanıklaştı. Başım öne düşeceği anda avcunu alnıma yaslayarak buna engel olduğunu hissediyordum. Yeniden dikleştiğimde sarhoş olan asla ben değildim, kabul etmiyordum.

“Ben aynı garsondan üç tane görüyorum.” Ömer’in arkasına bakıyordum. “Sen gelmiş *bana nasıl baktığını sen gör*, diyorsun. Nasıl göreyim be adam?” Bu defa sol yanıma düşecek oldum ama aniden yerinden ayaklanmış, koluma destek vererek buna engel olmuştu. Matruşka misali sağa sola eğiliyordum. İçki kas ve koordinasyon sistemimi sıfırlamış olabilirdi zira küçük bir an elimi hissetmemiş, yüzüme doğru kaldırarak orada olduğuna emin olmuştu.

“Biz en iyisi kalkalım,” dediğini duydum. “Senin kafa uçtu.”

Hızla kollarını geri ittim. “Otur şuraya, benim sana söyleyeceklerim daha bitmedi.”

Tereddüt doluydu ama sözümü ikiletmemiş, usulca yeniden karşıma kurulmuştu. “Evet, dinliyorum.”

“Sen...” İşaretparmağım yüzüne doğru kalktı. Gözlerim kısılmıştı, öne doğru eğilerek masadan destek almaya çalışıyordum. “Sen var ya...”

Dinlemeye hevesliydi. “Ee, ben var ya?”

Ama ben anlatmaya hevesli değildim. Başım yeniden öne düşecek olduğunda avcunun sıcaklığını alnımda hissedebiliyordum. Başımı masaya vurmama engel olmuş, korumuştur. Dudaklarımdan çıkan kelimelere dair hiçbir fikrim yoktu. Bilincimin küçük bir an kontrolümden çıktığını hissettim.

Yeniden kendime geldiğimde Ömer karşımda değil, yanımda, ben sandalyede değil, ayakta ve yanımdaydım. Bir kolu sıkıca belimden kavramış, ayağa kaldırmaya çalışıyordu. “Anladım, güzelim,” diyordu bir yandan. “Mohaç Meydan Muharebesi 29 Ağustos 1528’de, Osmanlı İmparatorluğu ve Macaristan Krallığı arasında meydana gelen ve Macaristan’ın büyük bir bölümün Osmanlı hâkimiyetine girmesini sağlayan savaştır. Çok iyi anladım. Yirminci tekrarımızı dönüyoruz bak bu konuda. Hadi, kalk artık şuradan.”

Ne diyordu bu? Ben mi yirmi kere tekrar ettirmişim bunu? Saçmalığa bak.

“1528 değil 1526 bir kere,” dedim. Başım önüme düşer gibi oldu ama dengesini bularak en büyük desteğe, omzuna düştü. Gözlerim yeniden kapandı.

“Tamam,” dediğini duydum. “1526. Yemin ederim, bir daha asla unutmayacağım. Hadi, şimdi gidelim şuradan.”

Ne cevap verdiğime dair hiçbir fikrim yoktu zira gözlerimi açamıyordum. Ayaklarımın yerden kesildiğini, sıcak bir gövde ve güçlü kolların beni sarmaladığını, kucağında taşındığımı hissediyordum ama bilincimin kontrolünü ele alamadım. Kendime dair kontrolün ucunu yakalayabildiğimde beni kucağından indirip bir sandalyeye oturtuyordu.

“Ayperi,” dedi, güven dolu sesi. “Aç gözünü, güzelim, bana bak.”

Başımın üzerinde tonlarca yük vardı. Gözlerimi zorla aralamış, yeşil gözleriyle denk düştüğüm anda derin bir nefes vermiştim. Tam önümde eğilmiş, benim çocuklara yaptığım gibi göz hizasına gelmişti. Oturdugumuz masadan kalkmış, çıkışa gelmiştik. Beni girişin sol yanında kalan sandalyelerden birine oturtmuştu. Üşüdüğümü hissediyordum. Neredeydik? Bilinmezlikten korkan Ayperi, huzursuzluk aradı ama göğsüme değen tek his hayal kırıklığı oldu.

Kendime dair kırgınlıklar ve yok olan hayaller...

Ömer’in sıcak eli yanağımdaydı. “Burada bekle,” dedi, bir çocuğu telli eder gibi. “Ben hesabı ödeyip hemen geliyorum. Tamam mı?”

Sıcak bulmuş kedi gibi avuç içindeki sıcaklığa yanağımı yasladım. “Çabuk gel ama tamam mı? Üşüyorum.”

Parmaklarının yanağımı daha çok okşadığını hissediyordum ama gözlerimi açık tutmak algılamaktan daha zordu. Gülümsemiş ve önümden ayaklanarak uzaklaşmıştı. Bulanık görüyor, tüm bu hengâme içinde sadece onun yeşil parkasını arıyordum. Sol yanımda, uzağımdaydı. Hesabı ödemeye giderken bile sürekli dönüp beni kontrol ettiğini görebiliyordum.

Avuç içlerimi ağrıyan şakaklarıma bastırarak bulanık gören gözlerimi ve düşünceleri toparlamaya çalıştım. Lütfiye abayı gördüğüm yerde parçalamak gibi ciddi düşünceler içindeydim. Bana bu fikri verirken aklından ne geçiyordu?

Asıl sen zerre alışkın olmadığın halde bir şişe biruyu içerken aklından ne geçiyordu, Ayperi?

Aynı saniyelerde omzuma dokunan bir el vardı. Ömer sandım. Hevesle arkamı dönmüş, “Geldin mi?” demiştim ana gördüğüm silüet o değildi. Tımbul, saçlarına aklar düşmüş bir adam karşımda dikiliyordu.

Yanakları soğuktan olsa gerek kızarmış, başına geçirdiği mavi şapka eğilmişti. Elinde tuttuğu uzun çubuğa takılı rengârenk pamuk şekerler vardı.

Pamuk şekerler...

Pembe pamuk şekerler...

Endişeli görünüyordu. “İyi misin kızım?” dedi, babacan bir sesle. “Sarhoş musun yoksa hasta mı? Bir yakınını arayalım mı? Var mı buralarda birisi?”

Korku değildi hissettiğim. İliklerime kadar midemi bulandıran, dehşet içinde oturduğum yerden ayaklanmamı ve tüm sarhoşluğuma rağmen ondan uzaklaşmamı sağlayan bir histi. Elini omzumdan şiddetle itmiş, sendelemiş ama düşmeden gerilemişim.

“Dokunma bana!” dedim, can havliyle. Telaşlı bakışlarım etrafımdaydı. Ömer neredeydi? “Dokunma bana!” derken hızla geriledim. “Çek ellerini üzerimden.”

Şaşkındı karşımdaki adam. “Yardım etmek istemiştin.” Bana doğru bir adım attı ama refleksle elimi en sert şekilde aramıza kaldırmıştım.

“Yaklaşma bana, gelme! Uzak dur! Uzak dur, dokunma!”

Onun karanlık sesi zihnimde art arda yankılanırken göğsümde, beynimde ve her zerremde sayısız bomba patlıyor gibiydi. *Benden kaçamazsın*, diyordu. *Bu bizim gizli oyunumuz, kimseye söylemek yok. Hadi, pembe buluttan verelim sana, sus! Korkma benden, küçük, sus!*

Pamuk şekerleri taşıyan adam endişeyle bana yaklaşmaya çalıştığında adımlarım daha da geriledi. Dudakları kıpırdıyor ama ben ne dediğini anlayamıyordum. Zihnimde sadece onun katran sesi yankılanıyordu.

Pamuk şeker ister misin küçük? Hem de pembe olanlardan...

Ellerimi kulaklarıma yaslayıp başımı iki yana salladım. “Sus! Dayanamıyorum artık sesini duymaya, sus!” Adam bana yaklaştıkça adımlarım geri gidiyor ama o durmuyor, gelmeye devam ediyordu. “Uzak tut o şekerleri benden!” Kendi çığlığımı duydum ama hiçbir şey yapamadım. Bu bir kâbussa buradan kaçmalı, ondan uzaklaşmalıydım. Her yer dönüyor, evren başıma yıkılıyor gibiydi. Kapıyı zorla seçti bulanık zihnim. “Uzak tut o pamuk şekeri benden!” Bağırmağa devam ederken hızla arkamı dönmüş, koşarak kapıya yönelmişim.

Nefes alamıyordum. Buradan çıkmalı, ondan kaçmalıydım. Son günlerde yine peşimde, karanlığı omzumdaydı. Buna izin vermemeli, güçlü kalmalıydım. Bunu sadece kaçarak, saklanarak yapabiliyordum. Bir ağaç kovuğu bulmalıydım. Ya da bir çukur. Saklanmalı, o gidene kadar oradan çıkmamalıydım. Bu kâbustan kurtulmanın tek yolu buydu.

Yüzüme vuran soğuk hava beni kendime getirmeye yetmedi. Ellerim kulaklarımda, gözlerim ayaklarımdaydı. Şayet bu bir kâbussa ayaklarım minik, pabuçlarım tozlu pembe olacaktı. Yoktu. Ellerime baktım küçük mü diye. Değildi. Ayperi'ydim her şeyimle.

Burada da mı bulmuştu beni?

Işıklar gözüme alıyordu ama hiçbirini göremiyor, algılayamıyordum. Korna sesleri duydum. Koşarken rüzgâr yüzümü bıçak gibi kesti, durmadım. Küçük Ayperi değildim ben. Son nefesime kadar kaçacak, bir daha asla o pamuk şekerlere elimi uzatmayacaktım.

Derinlerden yükselen, "Ayperi!" diyen ses tanıdık ama uzaktı.

Durmadan koşmaya devam ettim. Sendeledim, tökezledim, düşecek gibi oldum ama durmadım. Düşündüğüm tek şey kaçmak, saklanmak ve yok olmaktı. Ama aniden sıcak bir el bileğimden kavramış, bedenimi durdurmuş ve kendine çevirmişti.

"Ayperi!" diyen Ömer'in sesi keskin ve netti.

Yüzü buğulu bir camın ardından gibiydi. Saniyeler sonra ancak netleştirebildim. Nefes nefese kalmıştım ama umursamadım. Bileğimi kavrayan elinden kurtulmak için hızla geriledim. "Bırak! Dokunma bana, dokunmayın bana! Bırak!"

Gözlerinde ilk defa korku ve endişe vardı. Bileğimi bıraktı ama sendeleyip geri düşecek gibi olduğumda adımları yine bana koşmuştu. Yanağımı kesen şeyin soğuk değil, gözyaşlarımla olduğunu da o an fark ediyordum. "Saklanmam lazım," diyerek geriledim. "O burada, saklanmam lazım."

Oysa kaç kez yıkılmış ama ayağa kalkmış, bir daha ağlamayacağıma söz vermiştim. Dilden dökülen hisler, beyin inanmadığı sürece yalandan ibaretti.

Beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Tamam," diyerek küçük bir adımla yaklaştı. Eli aramızda bir köprü gibi uzanmıştı, parmakları beni kendine çeviriyordu. "Sakin ol, yok o. Sakin ol."

Kabul etmedim. Yanağıma bir yaş daha süzülürken, başımı iki yana sallayarak geriledim. "Sen onu bilmiyorsun, tanımiyorsun. Gitmiyor, peşimi asla bırakmıyor. Benim saklanmam lazım. Anlamıyorsun." Gerilemek isteyen adımlarıma engel olan bu defa Ömer'di. Beni kendine çağıran kolu hareketlenmiş, hızla bileğimden kavrayarak beni gövdesine çekmişti. Kokusu ve sıcaklığıyla burun buruna gelmek, beklenmedik bir güvenle sarmalanmak gibiydi ama korku her şeyin ötesindeydi. "Bırak!" diyerek göğsünden itmeye çalıştım. "Bırak, saklanmam lazım."

Kollarını bedenime sıkıca doladığını, yeşil parkasını iki yana açarak beni hem kollarıyla hem de montuyla sarıp sarmaladığını hissettim. “Ben saklarım,” dedi soluk nefesi. “Ben saklarım, Ayperi. Kal göğsümde, ben seni saklarım. Orada hiç kimse bulamaz.” Çenesi başımın üzerindeydi. “Sakin ol,” dedi art arda. “Sakinleş.” Dudaklarını saçlarımda hissettim. “Güvendesin. Burada seni kimse bulamaz, merak etme. İstedğin kadar saklan.”

Montu güvenli bir karanlıktı, kolları güç vermiş gibiydi. Gövdesinden yayılan tanımlayamadığım kokuya yüzümü saklayıp gözlerimi kapadım. Ayakta duran ben değildim. Onun kolları bunu yapıyordu, farkındaydım. Ben yıkılmak istiyordum, o tutuyordu. Saklanacak yer bulamıyordum, o saklıyordu.

Küçükken saklandığı yerde unutulmuş biriydim ben. O kadar çok alışmıştım ki kendimi saklamaya, unutulmaya, güneşli günlerde dahi hep saklanacak bir gölge arardım.

Kendi hıçkırıklarımı duyabiliyordum. Göğsüne daha çok sokulurken beni gerçekten saklayabilmesini umuyordum. “Saklayamazsın,” demiştim istemsizce. Kelimeler dudaklarımdan hıçkırıklarla birlikte dökülüyordu. “Bulur. Hep buluyor, Ömer.”

Kollarının varlığını daha sıkı hissettim. “Burada hiç kimse bulamaz. İstemezsen ben bile bulamam.” Bir eli saçlarımı okşuyor gibiydi. Sırtımı sıvazladı, daha sıkı sarıldı. “Herkesten, her şeyden saklarım.” Rüyamdaki ağaç gibiydi her şey. Ben, kuru dallardan ibarettim. Ayakta bile duramıyordum ama onun gövdesi sıkıca bedenime dolanmış, beni dik tutuyordu. Gözlerindeki yeşillikler dallarından ruhuma geliyor, kurumuş, yanarak küle dönmüş kalbime ulaşmaya çalışıyordu.

Dudaklarımdan bir hıçkırık daha kaçtı. “Burada, Ömer...”

Yüzünü saçlarıma gömdüğünü hissediyordum. “Sessizce göğsümde saklanmaya devam et o zaman. Gittiğinde sana söylerim.”

Dediğini yaptım. Yüzümü göğsüne saklayıp küçücük kaldım. Yüzüm ve bedenim tamamen onun huzurlu karanlığına ve sıcaklığına bulandı. Hıçkırarak ağladığımı, içimde biriken tüm yükleri yine onun yanında döküğümü hissediyordum. Kendi gözyaşında boğulana kadar sürecek miydi bu yangın? Oysa bunların hiçbirini hak etmiyordu. Korkardım yabancı her şeyden. Ev bilmediğim yerlerde uyuyamaz, dokunamazdım ama bu gövdeye ait bir şey vardı.

Ev gibiydi.

Evim gibiydi.

Kolları gevşedi. Montuyla beraber uzaklaştığında üşümüş, ani bir soğuk dalgasıyla tüm bedenim sarsılmıştı. Ama uzaklaşmadı. Yüzümü avuçlarının içine hapsederken başparmakları yanağıma düşen yaşları bir cam parçasıymış gibi yavaşça siliyordu. Kırılacak, yok olacaktım gibi özenle seviyordu.

Sildiği yaşın yerine eklediğim yaş bu defa onun içindi, hiçbir zaman bilmeyecekti. Ama bu gözyaşını da yanağımdaki gam çukuruna dolmasına izin vermeden nahifçe silmişti.

“Ağlama, Ayperi...” Çaresizdi sesi. Bana karşı bu denli iyi oluşu, sevgisini çekinmeden gösterişi daha çok ağlamama neden oluyordu. Büyüktü sevgisi ve yüreği, eziyordu bana dair her şeyi. Bedenimi yeniden kendine çekmiş, eğilerek yanağını yanağıma yaslamıştı. “Ya da ağla,” dediğini duydum. Teni, kirli sakalları yanağımda gezindi ama rahatsız etmedi. En son dudağının gamzemde duraksadığını hissettim. “Ama sadece benim yanımda ağla. Tek başına değil.”

Öpmedi, sadece minik bir dokunuştı. Dudakları gamzemden ilerleyip şakağımda durdu. Sadece kaşımın bitimine, hızla atan şahdamarıma derin bir öpücük bırakmış, dudakları birkaç saniye aynı yerde beklemişti.

Tepki veremedim. Gözlerim kapanıyor, her şey ağırlaşıyordu. Kokuyla sarmalanmışken öylece karşısında durmaktan başka bir şey yapmadım. Varla yok arasındaydı dokunuşları, hissetmiyordum bile. Gözlerimi zorla aralamayı başardığımda yine sonsuz yeşilliklerle sarmalandım. Sardunya gibi dört bir yanıma kapladı.

“Gidelim mi?” dedi sadece. Elleri yine yanaklarımdaydı. Gözyaşlarımı silmeye devam ediyor, gamzelerime dolmasına izin vermiyordu.

O ana kadar tişörtünü iki elimle sıkıca kavradığımı da fark etmemiştim. Ürkek bakışlarım etrafımızdaydı. Ama ne yaptığımı anlamış, buna izin vermeden avuçları yeniden ona bakmamı sağlamıştı.

“Gitti,” dedi net bir şekilde. “Yok burada, gitti. Sana yemin ediyorum gitti, Ayperi. Artık biz de gidelim.”

Kaldırımın ortasındaydık. Arabalar önümüzden geçiyor, şehrin ışıkları yanıp sönüyordu. Dakikalar önce karanlık ve buğulu olan her şey dağılmış, yerine hayatın normal düzeni gelmiş gibiydi. Ömer’in göğsü, bunca yıl kaçtığım her şeyi saklamaya yetmiş miyd?

Rahatlamanın verdiği etkiyle dizlerimdeki gücün azaldığını hissettim. Düşmeme izin vermeyen yine Ömer’in gövdesiydi. Anında kollarını belimden ve bacağımanın altından geçirerek kucaklanmış, ayaklarımı yerden kesmişti. Ayperi kızar, bağırır, *bırak beni*, diye kükrerdi ama yorgun

Ayperî'nin hiçbir şeyi yapmaya gücü ve mecali yoktu. Başımı göğsüne yaslamak ve her şeyi ona bırakmaktan başka bir şey yapamadım.

Kucağında benimle birlikte ilerlerken *nereye*, diye sormadım. "Hasta mısın?" diyebildim sadece. Gözlerim yine uykuya yenik düşmüş, kapanmıştı. "Kalbin neden bu kadar hızlı atıyor?"

Cevabı çok derinlerden geldi. "Çünkü sen varsın."

Her şey yeniden tepetaklak oldu. Karanlığa yuvarlandım, zihnimin katranla kaplı duvarlarına çarptım. Zamanı yitirip hiçlikte kaldım. Kulağıma değen müzik sesini algılamam biraz zaman almıştı.

"Sevda çöllerinde..."

Yeter ki sen sev beni.

Yeter ki inan bana."

Gözlerimi zorla araladığımda arabadaydık. Ömer'in ön koltukta araba sürdüğünü görebiliyordum ama saniyelik bir andı. Gözlerim yeniden uykuya yenik düştü. Yeniden hiçlikte ve karanlıkta yuvarlanacağımı sandım ama bu defa hiçbir şey hissetmemiştim. Gözlerimi yeniden açmayı başardığımda arabada değil, dışarıda ve kucağındaydım. Elim sıkıca tişörtünün yakasını tutuyor, kulağım hırçın kalp atış sesini dinliyordu.

"Demek Ömer'in kokusunu tanıyorsun?" dediğini duydum. "Lütfen biraz daha bahset şu Ömer'den. Sevdim sanırım."

Niyetim cevap vermemekti ama olmadı. "Tanıyorum tabii," diyen mırıltım değdi kulağıma. "Yağmur sonrası toprak kokar ya, öyle kokuyor. Ferah, huzurlu, içten."

Güldüğünü duydum. "Ne güzel. Sen en azından benim kokumu kelimelere dökebiliyorsun. Ben senin kokunu kelimelerle anlatamam sanırım."

Dudaklarıma alık bir tebessüm kuruldu. Gözlerimi aralamayı başardığım nadir bir an daha yaşandı. Karanlıktı ama onun evinin önünde olduğumuzu anlayabiliyordum. Muhit ben bu haldeyken bile zenginlik kokuyordu.

"Neden buraya geldik?" Sesim mırıltıdan ibaretti. Başımı göğsünden kaldırmadım. "Bana gitseydik, ev boştu."

Gülüşi bu defa sesliydi. "Bir niyeti bozdun ha, haberin olsun." Uyumakla meşguldüm. Cevap veremedim. "Seni bu halde yalnız bırakamam," dediğini duydum.

"Sen yalnız olacağımı nereden biliyorsun?"

"Yol boyunca Melike'yi özlediğinden ve Şeyma'nın da bu gece nöbetçi olduğundan bahsettiğin için olabilir mi Ayperî?"

Olabilirdi. Bu yüzden cevap vermedim. Uyku öyle tatlı ve çekiciydi ki asırlardır uyumamış ve uykuya hasret bir yolcu gibiydim. Oysa sadece yorgundum. Yeniden kendime geldiğimde sırtım ve başım yumuşak bir zemine bırakılmıştı. Aralanan gözlerimin görebildiği tek şey beyaz tavandı. Koku tanıdıktı ama şu an zihnim için her şey kargaşadan ibaretti. Huysuz bir ifadeyle etrafıma bakındım. Büyük kütüphaneyi gördüğümde Ömer'in odasında olduğumun farkına varabildim.

Bedenim rahat bir yatağa bırakılmış olmanın keyfiyle yan dönmüş, en rahat konumu arıyordu. Zorla açık tuttuğum gözlerim kapı girişinde Ömer'i gördü. Çok şey sorulabilirdi ama ben, "Sen bu kitapların hepsini okudun mu?" demeyi tercih ettim.

Elindeki su bardağını başucumdaki komodinin üzerine bırakarak önümde eğilmişti. "Hepsini değil ama çoğunu okudum, evet."

Cevap vermek istedim ama midem aniden bulanmış, boğazımı yakıp kavuran sıvı genzime kadar tırmanmıştı. Zorla yataktan doğruldum. "Midem..." Oturur bir konuma geldim ama ayağa kalkamadım.

Ömer'in elleri yüzüme dökülen saçları geri itmişti. "İyi misin güzelim?"

Ağlamaklı bir sesim vardı. "Ömer, midem bulanıyor."

Birkaç saniye içinde yeniden kucağındaydım. Eiblo bir bebekmişim gibi zerre zorlamadan kucaklıyor ve taşıyordu. Düşünmek için hızla kollarımı boynuna dolamış, kusmamak içinse dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmıştım.

"İçki içtiğinde senden soğuyacağımı düşünüp kendine bunu yapmana mı kızayım yoksa şu hallerine bakıp iç mi geçireyim, bilemiyorum Ayperi, inan."

Saniyeler içinde aydınlandım. Doğru, bu gece onunla buluşma amacım tamamen buydu. "Ay, doğru..." Kafamı göğsünden kaldırıp dünyayı kurtaracak yeni bir buluşu hayata geçirmiş gibi parlak bir ifadeyle çehresine bakmıştım. "Ben de diyorum neyi unuttum? Nefret ettiğin şeyleri yapacaktım."

Kucağından yere indirdi. Geldiğimiz yerin onun banyosu olduğunu anlayacak kadar düşünme yetim yerindeydi zira burnuma değen koku her zerresiyle oydu. Musluğu açmış, avcuna doldurduğu suyla yüzümü yıkamaya başlamıştı.

"Senin olduğun ya da yaptığın hiçbir şeyden nefret etmem ben, Ayperi. Bu akli sana kim veriyse git ona geri ver."

“Ne yani?” dedim o hâlâ yüzümü yıkarken. “Olmadı mı? Birazcık da mı soğumadın?”

“Yok valla, olmadı. Şansına küs.”

Çaresizce omuzlarım çöktü. “Bu iş böyle olmaz, Ümer.”

Havluyla yüzümü siliyor ama bunu son derece nahif bir şekilde yapıyordu. “Bence de olmaz. Biraz daha bana Ümer de, bak o zaman ne oluyor?” Elimden kavramış, çıkışa yönlendirmişti. “Hadi gel, uyu artık.”

Hızla omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Gelmeyeceğim.”

Kavradığı elimi hafifçe çekti. “İnatlaşma, Ayperi, gel.”

Omuzlarımı yine kaldırıp indirdim. “İnatlaşacağım.”

Sinirleri bozulmuş olmalı ki dudaklarına büyük bir gülüş yayıldı. “Allah için, ben ne diye uğraşıyorsam sanki.” Birkaç saniye içinde yeniden kucağındaydım. Anında ikna etmeyi bırakmış, kendi yöntemlerine geçmişti. “Sen sadece bu yoldan anlıyorsun.”

Alık gülüşüm sürüyordu. Başımı omzuna yaslamış, çehresine anlamsız bir hayranlıkla bakıyordum. “Demek ki yorulduğum, yürümek istemiyorum.”

Cevap net ve tam onluktu. “O zaman taşırız.”

Yeniden odaya girdiğimizde bedenimi yatağın üzerine oturtmuş ama geri devrilip, uyumama izin vermeyerek kollarımdan yakalamıştı. Ellerimi bırakmıyor, dik durmama yardım etmeye çalışıyordu. Önümde eğilmiş, göz hizama gelmişti. “Uyuma, sadece iki dakika bekle beni. Geliyorum.”

Zor bir istekti çünkü gözlerim kapanmak üzeydi. Sessizce kafa sallayarak onayladım ama odadan çıktığı anda gözlerim kapanmış, bedenim sırtüstü geri devrilmişti.

“Ayperi,” diyen Ömer’in sesiyle yeniden uyanmak zorunda kaldım. Ellerimi kavramış, yattığım yerden kaldırarak oturmamı sağlamıştı. Avuçları yüzüme dökülen saçları şefkatle geri iteledi. Kucağıma bıraktığı bir şeyler vardı ama gözlerinden kopup başka hiçbir şeye bakamadım. Geri kalan her şey uykumu getiriyor, sadece o yeşiller bilincimi sağlam tutuyordu.

“Bana güveniyor musun güzelim?” dedi.

Başımı sallayarak onaylayan mırıltılar çıkarmıştım. “Güveniyorum. Ömer’sin sen.”

Gülüşü sıcaktan da öte içtendi. Kavradığı ellerimi kucağıma bıraktığı kıyafetlere ilerletti. “Şimdi ben odadan çıkacağım. Sen de bunları giy, tamam mı? Sakın giyinirken kapıyı kilitleme. Uyuyakalırsan açamam. Anladın mı? Sen seslenene kadar ben odaya asla girmeyeceğim. Üzerini değiştirdiğin zaman Ömer, demen yeterli.”

Sessizce onayladım. Ondan korktuğumu mu düşünüyordu? Oysa ben ondan o bankta yan yana otururken dahi korkmamıştım.

Başucuma bıraktığı su bardağını kavramış, dudaklarımı yaklaştırarak içmemi sağlamıştı. Dudağımın kenarında kalan suyu yine parmaklarıyla sildi. Adama ne denli boş bakıyorsam anladığımdan emin olmak istiyor gibiydi.

“Anladın, değil mi beni?” diye sorusunu yineledi. Yine mırıltıyla onayladım. “Güzel, seni bekliyorum. Hadi bakalım.”

Ayaklanıp odadan çıkmış, kapıyı muhtemelen benim sesini duymam ve algılamam için sertçe kapamıştı. Başım ağrıyor, şakaklarım ağırılaşıyordu. Gözlerimi açmak her geçen saniye biraz daha zorlaşırken kot pantolonumdan zorla kurtulmuş, verdiği çiçekli şalvarı giymiştim. Seyirhanların nasıl bir zengin olduğunu daha sonra sorgulayacaktım. Gömleğimi çıkarıp mor tişörtü başımdan ve kollarımdan zorla geçirdim. Çıkardığım kıyafetleri nereye savurduğumu umursamadan kendimi yeniden yatağa bıraktım.

“Ayperi,” diyordu Ömer’in derinlerden gelen sesi. “Gelebilir miyim? Giyindin mi?”

Gözlerim yeniden aralandı. “Gel!” Sesimin yüksek çıkmasını umuyordum. Şu an bunu düşünecek bir halde değildim. Belki tüm cümleler dilimin üzerinden kayıp düşüyordu, ayıramıyordum. Ama sesim yeterli gelmiş olmalı ki odanın kapısı açılmış, Ömer içeri süzülüyordu.

Kendisine küçük bir isyanım vardı. “Bu şalvarı çok aradınız mı Seyirhan?”

Gülmüş, yeniden yatağın önünde eğilmişti. “Geçen gelişindeki elbise şokundan sonra senin için özel hazırladım, güzelini ama görüyorum ki şalvarın içindeyken bile canıma kastın var.”

Zar zor açık tutmaya çalıştığım gözlerle ona bakarak, “O ne demek ya?” dedim. “Ayrıca zengin hiç şalvar mı giyer? Ne b.çim zenginsiniz siz?”

“Bizim oralarda kadınlar hep bunları giyer.” Boynuma dolanan saçlarımı nazikçe yastığa doğru itiyor, rahatlatıyordu ve bunu yaparken yine çehremi hayranlıkla izliyordu. “Annemle kız kardeşim de bunları giymeyi daha çok seviyor.”

“Ben hiç Ege’ye gitmedim, biliyor musun?” Masumdu, çocuksuydu sesim. “Oranın denizi de buraninki gibi sessiz mi? Yoksa bizim deniz gibi asi mi?”

Saçlarımla oynamaya devam etti. “Sessiz ama derindir. Uçsuz bucaksızdır. Sıcaktır. Sarıp sarmalar insanı. Karadeniz gibi asi, sert dalgalarımız

yok. Puslu da değiliz. Ama yeri geldi mi en asi dalgaları da yutmasını biliriz.”

Küçümser bir bakış atmaya çalışsam da becerebildiğimi sanmıyordum. Bence sadece gülebiliştim. “Yalnız Seyirhan, bizim dalgalar öyle diğer dalgalara benzemez. Boğulursunuz.”

“Bizi fazla hafife alıyorsun,” diye bir savunması vardı. “Direniriz. Kalbimizde yer eden hiçbir şeyden kolay kolay vazgeçmeyiz. Bunca şarkıcı boşuna mı *Kalbim Ege’de Kaldı* diyor?”

Oldukça saçma ve yersiz bir tartışmaydı. Cevap verecek halim ise asla yoktu. Ege ya da Karadeniz, ne fark ederdi ki? Deniz en nihayetinde boğardı. Elim kontrolüm dışında aramızda uzanmış, saçlarının kapadığı beş dikiş izinde duraksamıştı. Koyu kahve tutamları yumuşacık ve hafifti.

“Çok canın acıdı mı?”

Elim saçlarına değdiği anda gözleri kapanmış, yarasına değen parmak ucumla gözle görülür bir şekilde yutkunmuştu. Verdiği derin nefesle gözlerini açtığı anda canına can eklenmiş, yeşilleri daha da yeşillenmiş gibiydi. Başını ağır ağır iki yana salladı. “Acımadı.”

Güçsüz ve yorgundu elim. Anında yatağın üzerine düştü. “Yalan söyleme. Çok kanamıştı.”

“Emin ol, arabama yaptığın daha çok canımı yaktı.”

Bir omzumu kaldırmaya çalıştım. “Belanı aradın.”

Gülmekle yetindi. Bu defa onun eli aramızda uzandı ama benim kadar güçsüz değildi. İşaretparmağının ucu alnımda, burnumda, gözlerim ve kirpiklerimde geziniyor, âdeta her detayı aklına kazımaya çalışıyordu. Yataкта, anne karnındaki bir çocuk gibi küçüldüm.

“Üşüyor musun?”

Cevap veremeden gözlerim kapandı. Üzerime bir şeyler örttüğünü hissediyordum ama yorgunluk artık o kadar net ve keskindi ki toparlanamadım. Ben sadece uyumak istiyordum. Kâbus görmeden, kaçmadan, saklanmadan uyumak. Parmak ucunu yeniden yüzümde hissettim ama gözlerimi açamadım.

“Ayperi...” dedi tekrar.

Gözlerimi zorla araladım. “Hı?”

Gözlerinde hüznün bulutu vardı. “Çok yalnız kaldın mı?”

“Kaldım,” diye mırıldandım. İliklerime kadar yalnız kalmıştım hem de.

“Çok korktun mu?”

Yine aynı şekilde onayladım. “Korktum.”

Parmakları yüzümden kopup elime ilerledi. Yastığa düşen avuççığımdeki çizgilerde usulca gezindi. Kader çizgilerime dahi adını ezberletmek istiyor gibiydi. Parmakları bileğimde, alnımdan sonra bir diğer şahdamarımda, hayatla olan bağımı durdu. “Çok ağladın mı?”

“Ağladım.” İnce ve cılızdı sessim. Parmak uçlarının gezindiği bileğimi yavaşça kaldırıp avuççımı gösterdim. “Hem de kimse duymasın diye sessizce avuçlarıma ağladım.”

Gözlerindeki hüznün bulutu büyüdü, yine benim yüreğime yağdı. “Özür dilerim.” Yorgun ve üzgündü sesi. Başparmağıyla nazikçe nabzımın üstünü okşamaya devam etti. “Özür dilerim.”

“Sen neden özür diliyorsun ki?” Kelimelerim birbirine dolaşıyordu ama bu cümleyi kurmayı başarabilmişim. O, bu hikâyenin belki de Ayperi’den sonra en masum olanıydı. Neden özür diliyordu?

“Yaşamak zorunda kaldığın her şey için,” dedi. “Bu kadar çok yalnız kaldığın için.”

Katilim ölmüştü ama onun dilemesi gereken özrü dileyen yine Ömer Seyirhan’dı. *Şimdi sen söyle, Ayperi, onu kırmak kolay mı?*

Derin bir nefes verdi. Gözleri çaresiz, boynu büyüküktü. “Kötü anılarını silemem, biliyorum.” Parmakları bileğinden avuççıma doğru kaydı. “Yükünü kendi omuzlarıma alamam, biliyorum.” Avcumun içinde gezen parmakları yine varla yok arasındaydı. “Ama saklarım. Eğer izin verirsen sonsuza kadar seni karanlıktan saklarım, Ayperi.”

Anlamıyordu. Anlamamakta ısrar ediyor, beni de kendini de üzüyordu. Böyle yapmamalı, kendini benim karanlığıma çekmemeliydi. Aşk ve sevgi, her ne denilirse denilsin bazı şeyleri kurtarıncaya yetmiyordu.

“Karanlık aydınlığı siler, Ömer.” Kısık ve çatallıydı sesim. “Sana yalvarıyorum, git. Sana yalvarıyorum.” Gözlerim ağır ağır kapandı. Kelimeler dilimden kayıp, yere düşerken beni paramparça etmeye yetmişti. “Sana yalvarıyorum, beni sevme. Git, her zaman nasıl yaşıyorsan öyle yaşa.”

Hiçbir şey söylemedi. Cevabını avuççıma bastırıldığı dudakları verdi. Yıllardır sessiz hıçkırıklarımı ve gözyaşlarımı yutan yere derin bir öpücük bıraktı. Tüm cevapları sadece bu öpücükte saklıydı. *Acın mı var? Acıdan operim,* diyordu. *Yaran mı var? Yarandan operim. Avuçların gözyaşlarını mı yuttu, o zaman gözyaşlarını ve hıçkırıklarını operim.*

Ağırlaşan artık sadece gözlerim değil, ruhumdu. Çok şey söylemek istedim ama yine olmadı. Bilincim kayıp giden bir yıldız gibiydi, tutamadım. Acılara dokunmak mümkündü. Bazen bir gözde saklıydı, bazen

bir sözde, avuçiçi ya da amansız bir yürekte. İnsan canını yakan şeylere karşı nasıl susarsa orası olurdu artık matemi, hüznü ve yası.

Ben yıllarca en çok gamzelerimden değil, avuçiçilerimden nefret etmiştim. Bilemezlerdi. Yuttuğu her sessiz hıçkırık için avuçlarıma bakmış, kader çizgilerimi karşıma alarak ağlamışım, göremezlerdi. Karanlık eli tuttuğum için kaynar suyla ilk ellerimi yakmayı denemiş ama cesaret edemeyerek o suyu omzuma dökmüştüm, anlayamazlardı.

Omzumdaki yara izi sızladı. Gözlerimi açamadım, yapamadım. *İnsanın alnında atan şahdamarı hüznü, bilekte biten kaderi, boyunda atan ise aşkı, sevdayı gösterir*, derler.

Parmaklarını boynumdaki şahdamarının üzerinde hissettim. Dudaklarını ise önce avuçiçimde, daha sonra yine tam kaşımın bitimindeki şahdamarımın üzerinde. Minik, varla yok arası bir buseydi ama *ben bura-dayım*, demek için yeterliydi.

Hissettiğim son şey, yine onun avuçiçimde gezinen parmakları ve ciğerlerime dolan kokusuydu. Geriye kalan ise bana hüznün, ona buruk bir sevda oldu.

BÖLÜM 2

*“Uçurumun kenarındayım Hızır
Ulu dilber kalesinin burcunda
Muhteşem belaya nazır
Topuklarım boşluğun avcunda
Derin yar adımı çağırır
Dikildim parmaklarımın ucunda
Bir gamzelik rüzgâr yetecek
Ha itti beni, ha itecek
Uçurumun kenarındayım Hızır
Civan hazır
Divan hazır
Ferman hazır
Kurban hazır...”*

- ÖMER LÜTFİ METE -

Melike Özben'in hayatını anlatacak pek çok kelime olabilirdi. Ama o kendi durumunu, içine düştüğü anı ve yaşadığı her şeyi tek bir kelimedede özetlemeyi tercih ediyordu.

“Bok!” dedi kendi kendine. Hastane koridorlarında, elinde pipetini hunharca çektiği çikolatalı süt varken tüm duyguları bundan ibaretti. “Bok üstüne bok yani, tamam mı? Bok! Kırk tane manifest yaptık, evrene

pozitif enerji sinerji saldıktı düştüğümüz hale, yere bak. Benim evrene gönderdiğim tüm mesajlar boşluğa falan gidiyor galiba.”

Bir eli pembe pijamasının cebindeyken diğerinde çikolatalı sütü vardı. İçki içemediği her an bu süte daha çok müptela olduğunu hissediyordu. Ayağına iki numara büyük gelen terliklerini yerde sürüyordu. Büyük gelen pijamasının kollarını ve paçalarını kıvrarak küçültmeye çalışmış, bu da her şeyi daha komik bir boyuta taşımıştı. Yürüyen pembe bir pijama gibiydi. Elindeki boş çikolatalı sütü yanından geçtiği çöpe atarken son derece huysuzdu.

Bu, içtiği son çikolatalı süttü ve bir süre onunla da ilişkilerine ara vermeleri gerekiyordu. Zira yarın öğleden sonra ameliyatı vardı ve hiçbir şey yemeyip içmemesi gerekiyordu. Bunu bile odadan kaçıp gizlice içmişti. Yasakları yerle bir etmedikçe içi rahat etmiyordu.

Huysuz bakışları pijamasına değdi. “Bu ne cinsiyetçi bir yaklaşım! Ben kadınıym diye pembe giymek zorunda mıyım? Belki sarı seviyorum, olamaz mı?”

Huysuz ve mutsuzdu. Şanslıydı ki Yavuz Korkut denen adam ondan önce, yarın sabah erkenden ameliyata alınacaktı zira apandisti tehlikeli bir boyuttaydı. Tüm bu bilgilerle uyuması imkânsızdı artık. Üstelik Yavuz’un ağrısı fazlaydı ve uyurken inliyor, terliyordu. Onu görmek Melike’nin korkusunu arttırıyor, şu saniye hastaneden kaçma isteğini perçinliyordu.

Canı yanarsa ne yapacaktı? Eli göğüslerini kavrarken acı içindeydi. Yavuz denen adamın ameliyatının önce olması iyi miydi yoksa kötü müydü bilemediği anlardaydı. Ama bir konuda net ve emindi. Akrep ve yelkovanın gecenin bir buçuğunu gösterdiği şu saatlerde gözüne asla uyku girmeyecek, sabahı sabah edecekti.

Adımları en alt kata, kantine yöneldi. Stres ve sıkıntıdan tüm çikolatalı süt deposunu bitirmişti. İçki içse sarhoş olurdu, şimdi ise o kadar çok süt içmişti ki yarın ameliyatta göğüslerini kestikleri an içeriden çikolatalı süt fışkıracak gibiydi. Bıkkın ve cansız şekilde sürüdüğü terliklerle boş kantinde sessizce ilerledi. Özel hastane ona yatak ve oda konusunda dev hizmet sunamasa da en azından yedi yirmi dört açık kantin konusunda etkili bir hizmetleri vardı. Bununla teselli olacaktı.

“Selam,” dedi genç çocuğa. “Bana ne kadar çikolatalı süt varsa verir misin?” Ameliyat sonrası için çikolatalı süt deposu yapmalıydı. Ya bacaklarına felç vurur ve bir daha yürüyemeyecek bir hale gelirse? O zaman onun için kantinden bunları kim alacaktı? Yalnızlık battı ama göğsü dururken bacaklarının kötürüm kalacağını düşünmesi kadar saçma bir fikre

sahip olmak canını daha çok sıktı. Korkusu son noktadayken düşüncelerinde hiçbir mantık aramıyordu.

Kantinin köşesinde, telefonuyla ilgilenen delikanlı sorgulamamış, hızla kalkmış ve dolaba koşmuştu. “Beş tane kalmış.”

“Tamam, beşini de ver.” Bir süre bunları içemeyeceğini biliyor, bu minik detay dahi canını sıkıyordu.

Gözüne çikolata parçacıklı bitter bisküviler takıldı. Yavuz Korkut’un komodininin üzeri bu bisküvilerden doluydu ve en son gördüğü kadayıfıyla bitmişti. Ama o acı çekmekle meşgul olduğu için Melike’ye bile laf sokmamış, yatağında iki büküm uyumaya çalışmak dışında bir şey yapmamıştı.

Doktor gelmiş, ameliyata hazırlık için artık yemek yememesi gerektiğini söylemişti. Yavuz sessizce yatağında kıvrılmış ve acı çekmeye devam etmişti. Görülen bir gerçek vardı ki zaten yemek yiyecek hali yoktu. Gözleri kapandı Melike’nin.

Belki ameliyattan sonra yerd. Tabii sağ çıkarsa...

“Lanet olsun içimdeki insan sevgisine.” Homurtusu belli belirsizdi. “Sen şu çikolatalı bisküvilerden de birkaç tane versene.” Genç çocuk istediklerini küçük bir poşete sıkıştırmış, eline tutuşturmuştu. “Bu ne?” dedi Melike poşete bakarken. “Büyüyünce mi poşet olacağ?”

Mahcup ve boştu gencin bakışları. “Yok, abla, oradan değil de. Başka poşetim yok.”

“Yalan söyleme, ben şuradan görüyorum arkadaki poşet yığını. Yani ülkede poşet bile seviyeye göre dağıtılıyor ya, inanılmaz.” *La havle* çekerek geriledi. Ters bakışları devam ederken her şeye karşı isyankâr ve asi olduğu günlerdeydi. Bu rezil hayata gelmek için ona kim fikrini sormuştu? *Daha başıma ne gelebilir*, dediği anda ameliyata alınıyordu. Bunun bir seviye üzerini asla sorgulamayacak, bir ömür sessiz kalacaktı.

Yorgun ve bıkkın adımları üst kata yöneldi. Kıvrıkcık saçlarını yüzüne dökmüş, birinin görme ve tanıma ihtimaline karşı önlemini almıştı. Pek de önemli değildi. Gecenin bu saatinde hastane koridorları boş ve ıssızdı. Derdi olan gezerdi bu koridorlarda. Dertsiz olana uyumak, dert taşıyanlara ise şehrin nöbetini tutmak düşerdi.

Bir avuç değil, arşınlayamadığı kulaç kadar derdi olanlara...

Asansör yerine merdivenleri kullandı. Yolu ne kadar uzatırsa o kadar iyi olacağını düşünüyordu. Bir kat çıkmış, diğer merdivene yönelmek için ilerliyordu ki ileride iki kız bir erkek çocuğu gördü. İkisi de muhtemelen on yaşlarındaydı ve duvar kenarında gizli bir şey varmış gibi kendi

aralarında gülüyorlardı. Bu saatte ayakta olmaları normal olmadığı gibi güldükleri şey de pek hayra alamet görünmüyordu.

Birkaç adım attığında artık güldükleri şeyi görebiliyordu Melike. Duvar kenarına sıkıştırdıkları çelimsiz, zayıf bir kız çocuğuydu. Hastalığından olsa gerek saçları kesilmiş, çıplak başındaki yara izleri belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı. Bunlar normal izler değildi. Bir beyin ameliyatı geçirmiş olmalıydı. Sağ yanını kaplayan dikiş izleri kulağının arkasında kadar uzanıyordu.

“Şuna bakın,” dedi erkek çocuk. “Kafası kabağa benziyor.”

Derin bir nefes verme ihtiyacı hissetmişti Melike. Artık akran zorbalığı gördüğünde şaşırıyordu. Zamanın acımasızlığından olsa gerek artık çocuklar dahi acımasız ve duygudan yoksun olabiliyordu. Oysa çocuk olmak, merhametin köklerinin atıldığı en güzel günlerdi. Kendisi sokağa atıldığında, annesiyle babasının sayısız kavgasını izlediğinde dahi merhametini korumayı başarmıştı. Hırçınlaşmış, tırnaklarını çıkarmış ve alabildiğine sövmüştü ama hak etmeyen hiç kimsenin kalbini kırmamış, yüreğinde mahcubiyet bırakmamıştı. Tüm öfkesi hak edenlereydi.

Ne saygı bilirdi ne âdet ne de aile düzeni. Kendi düzeninde yaşar, aklına eseni yapardı. Ama yaşadığı onca şeye rağmen hiçbir zaman insanlığını kaybetmemişti. Babaannesi saçlarını okşadıkça içindeki çiçekleri sulamış, Şeyma ve Ayperi’yle gülerken çok şey öğrenmişti. O an anlamıştı ki insan yaşadıklarıyla değil, seçimleriyle var olardı.

Çaresiz kız çocuğu olduğu köşeye daha da sinmişti. Elindeki bebeği erkek çocuğa doğru uzatırken masum ve kötülükten uzaktı. “Sesinizi duyunca size oyuncak getirmiştım. Beraber oynamaz mıyız?”

Çocuklar aynı anda güldü. Sadece sol köşede kalan kız çocuğunun gülmediğini görebiliyordu Melike. Ama bu zorbalığa engel de olmuyor, sadece izliyordu. Ortadaki kız ileri uzanmış, çelimsiz kız çocuğunun başını alaysı bir şekilde okşamıştı.

“Dedemin kafası gibi. Şuna bakın.”

Derin bir nefes verdi Melike. Ayperi olsa eğitici bir dille konuşur, Şeyma ise sevgi saçardı ama o Melike’ydi ve özgün yöntemleri vardı. Kötülüğün insan kalbinde küçüklükten filizlendiğine inanır, bunu travmalarla süsleyenlerin kafasına tokadı çakmak isterdi.

Poşeti bileğinden geçirip, koluna sabitlerken adımları kendinden emin ve yavaştı. Kızın eli, hâlâ küçük kızın kafasındayken Melike’nin şefkat dolu elleri onun kumral, uzun saçlarına uzandı. “Bana şu kabak kafalı dedenden bahsetmek ister misin minik kız?”

Tüm bakışlar ona döndüğünde birkaç saniye önce *kabak kafalı*, di-yerek gülen erkek çocuğunun ensesine acıtmayacak bir darbe indirerek kendine çekti. Çıkan *şap* ses oldukça netti. “Dedenin kafasından böyle mi kabak sesi geliyor?” Kızın kumral saçlarını uyarı dolu bir şefkatle okşadı ama bakışları vermesi gereken mesaj konusunda çok netti. Çocuk-ların ürkek bakışları karşısında tatlılıkla gülümsedi. “Hepinizin kafasını kontrol etmemi ister misiniz?”

Hepsi hızla başını iki yana salladı. Melike’nin ensesinden kavradığı erkek çocuğu kızlardan daha büyük görünüyordu. “Neden?” Onun da saçlarını uyarı dolu bir şefkatle okşarken köşede kalan, başını yerden kal-dırıp hayranlıkla mavi gözlerini ona diken kız çocuğuna baktı. “Arkadaşınızın kafasını böyle kontrol ediyordunuz. Sizden gördüm ben de. Bu oyun böyle oynanmıyor mu?”

Ortakdaki kız çocuğunun cılız sesi yükseldi. “O bizim arkadaşımız değil. İlk defa gördük.”

Melike ikisinin de saçlarını okşamaya devam ediyordu. “Ben de sizi yeni tanıyorum. *O zaman sizin kafanıza vurayım*, diyorum ama izin ver-miyorsunuz. Böyle oyun mu olur?” Hepsi sessiz ve ürkek bakışlarla ona bakarken tebessümü silindi. “Bu yaptığınız şeyin ne kadar yanlış bir şey olduğunu söylememe gerek var mı?” Hiçbirinden ses gelmedi. Bakışları yerde ve mahcuptu. Melike’nin gözleri ona hayranlıkla bakan çelimsiz kız çocuğuna döndü. “Adın ne, ablacığım?”

“Elfida.”

“Ben de Melike.” Eli iki çocuğun omzuna hafifçe dokunurken bakış-ları diğer köşede bekleyen suskun kızdaydı. “Şimdi Melike size *Elfida’dan hemen özür dileyin yoksa yatağın altındaki canavarlara söylerim, gece boyu sizi rahat bırakmazlar*, diyor. Benim kafamı attırmayın!”

Hepsinin dudaklarından aynı anda aynı cümle dökülmüş, özür dile-yerek gerilemişlerdi. Melike’den üç adım uzaklaştıklarında küçük çığlıklar atıyor, ürkerek kaçıyorlardı. Umursamadı. Arkalarından bakarken yüzü olabildiğine ekşimişti. “Çocuk deyip her yaptıklarına *tamam*, diye diye hepsini deccal ettiler başımıza. Allah Allah!”

Ona hayranlıkla bakan mavi gözleri fark ettiğinde siniri üzerine ko-valar dolusu soğuk su dökülmüş gibi sönmüştü. Bebeği elinden düşmüş, ağzı beş karış açık bir halde onu izliyordu. Öyle kısa, minik ve tatlıydı ki çocuk sevmeyi bilmeyen, dillerinden anlamayan Melike dahi ona gü-lümseme ihtiyacına engel olamamıştı. Ayperi’den öğrendiği bir kural vardı. Çocuklarla konuşulduğunda önlerinde eğilmesi gerektiğini söyler, *göz teması kurun*, derdi. Zira bu küçük varlıklar yetişkinlere bakarken

gözlerinde fazla büyütüyor, büyüyerek hemen onlar gibi olmak istiyordu. Oysa yetişkinlerin istediği tek şey küçülmek ve o masum günlere dönmekti.

Yere eğildi ve bebeği alıp minik kıza uzattı. Düşen bebeğinin saçları da Elfida gibi kesilmişti. Belki de ailesi teselli bulması adına böyle bir şey yapmıştı. “Al bakalım bebeğini.” Sesi sevecen ve tatlıydı.

Minik kızın bebeğini almasını bekliyordu ama aniden kollarını Melike’nin boynuna dolayıp ona sıkıca sarılması beklenmedikti. “Sen süper güçleri olan o hastane perisi misin?” demişti cılız, heyecanlı ses. “Annem geleceğini söylemişti. Sonunda geldin.”

Minik kıyı kucakladı Melike ama zayıf bedeniyle sendeledi. Dudaklarındaki gülüşü korumak için yoğun bir mücadele veriyordu. Anlaşılan bu minik beden boyundan daha büyük güçlerle savaşıyordu. Sırtını sıvazlarken dudaklarında beliren tebessüm vardı. “Peri olduğumu sanmıyorum ama süper güçlerim olduğu doğrudur.”

Hayret, hayranlık ve şaşkınlıkla büyümüşü minik kızın mavi gözleri. “Biraz önce beni kurtardın!”

“Hayır, kurtarmadım. Sadece...” Doğru cümleyi arıyordu, bulması bir hayli zordu. Çocuklarla olan iletişimi zayıf ve yetersizdi. “Doğru, kurtardım!” demeye karar verdi en sonunda. “Söylediğin gibi süper güçlerim var.” Tatlı tatlı göz kırptı. “Sana da birini öğreteyim mi?”

Heyecanlıydı minik. Ellerini Melike’nin omuzlarından çekmeden olduğu yerde hopladı. “Öğret, öğret, öğret!”

Melike’nin yumruğu aralarında havalandı. “Kaldır yumruğunu.” Minik kız şaşkınlıkla bakıyor ama söyleneni yapıyordu. Minik parmaklarını sıkıp güçsüz yumruğunu aralarında kaldırdı. Melike iki eliyle bu minik yumruğu kavramış, sarıp sarmalamıştı. “Şimdi bu yumruğuna benim sihirli güçlerimden ışınlıyorum,” derken kendinden bir hayli emindi. “Bileklerin benim kadar güçlü, yumrukların sağlam olacak. Biri sana zarar vermeye kalktığı anda bu yumruğu ona savuracaksın. Tamam mı?”

Elleri gerilediğinde minik kız küçük yumruğunun gerçekten sihirle dolduğuna inanıyor, hayranlıkla eline bakıyordu. “Ama bu yanlış,” dedi, şaşkın bir hayranlıkla. “Annem bir başkasına zarar vermenin kötü olacağını söyledi. Bu bir şiddet. Taş atana gül atmalıymışız.”

“Senin annen kim? *Pollyanna* mı?”

Kafası karışmıştı mininin. “O kim? Benim annem Lale.”

Derin bir soluk vermek zorunda kaldı ve yeniden minik yumruğu kavradı. "Annen çok doğru söylemiş. Sen onun sözünü dinlemeye devam et ama bunu yaparken hakkını da savunman lazım. Sana iyilik yapana, güzel davranana sen de iyi ol ama hakkını da yedirme. Yani sana gül atana gül at, taş atana taş ve yumruk atana da yumruk." Hafifçe burnuna dokundu. "Anladın mı?"

Utangaç bir edayla gülmüştü. "Ama benim kolum çok güçsüz. Taş atamam ki."

Melike'nin bakışları ince bileklere takıldı. İğne izleriyle morarmış, derisi incelmışti. Ellerini kavramış, bileklerini nahif bir şekilde okşarken gülümsemişti. "O zaman biz de dilimizle taş atarız. Kollarımız güçsüz diye sessiz kalacak değiliz." Nadir görülür bir şekilde minik kızın yanagını okşadı. "Hem bence sen çok güçlü bir çocuksun, Elfida. Kollarının o kadar da güçsüz olduğunu sanmıyorum." Bir elini aralarında kaldırdı. "Çak bakalım!"

Elfida havaya hoplamış, minik eliyle Melike'nin avuç içine vurmuştu.

"Oha!" diyerek sendeledi Melike. "Kızım, ne kadar da güçlüsün. Bir de zayıfım diyorsun!" Elini yalan bir acıyla aralarında salladı.

Hem mutlu hem endişeliydi minik. "Canın mı acıdı? Özür dilerim. İğne takılınca benim de ellerim acıyor, öyle mi acıdı?"

"Acımadı, merak etme." Elini sallamaya bir son verip minik kızın ellerini kavradı. "Şimdi sana bir sihir daha öğreteceğim, hazır mısın? Dilinle taş atacaksın." Minik hızla başını aşağı yukarı salladı. Büyük bir ciddiyet içindeydi Melike. "Diyelim az önce olduğu gibi seni köşeye sıkıştırdılar. Yumruk atamadın. O zaman ne yapacaksın, biliyor musun?" Minik kızın gözleri büyüdü. Melike hafifçe yaklaşırken ciddiyeti sürüyordu. "Avazın çıktığı kadar bağıracaksın. Çığlık atacaksın ama asla sessiz kalmayacaksın. Sen Mevlânâ değilsin, yavrum, bu kadar hoşgörülü olmana gerek yok. Hatta gerekirse *hoşt, köpekler, yürüyün başka kapıya*, diyeceksin."

Yüzü ekşimişti Elfida'nın. "*Hoşt, köpekler mi?*"

"Aynen öyle."

"Bu, işe yarayacak mı?"

"Kızım, *sihirli cümleler*, diyorum. Tabii ki yarayacak." Gönlü en etkili küfürleri öğretmek isterdi ama karşısındaki can masum ve mahsundu. Asıl perinin kendi olduğundan bile bihaberdi. "Şimdi koş bakalım odana, annen merak etmesin. Kesin o uyurken odadan kaçtın. Seni yatağında göremezse çok endişelenir."

Tatlılıkla onaylamış, koridorun sonundaki odayı işaret etmişti. “Odam hemen şurası. Gidiyorum, Melike Peri.”

Keyifle güldü. Küçük kızın sırtını okşarken odasına yönlendirmişti. “Haydi bakalım, seni burada sihirli küremden izliyor olacağım.”

Küçük kız hem geriliyor hem şaşırma devam ediyordu. “Sihirli küren de mi var?”

Melike hızla cebinden telefonunu çıkarıp ekranı Elfida’ya çevirdi. “Modern periyim ben, Elfida. Kürem telefonumda saklı. Her şeyi buradan görebilirim. Şimdi koş bakalım odana. Annen uyanmak üzereymiş bak.” Ekranı kendine çevirip gerçekten bir şeyler görüyormuş gibi baktı. “Hatta şu an uyanıyor. Çabuk.”

Elfida’nın adımları geriledi. Arkasını dönüp minik adımlarla ilerliyor, bir yandan ise Melike’ye sesleniyordu. “Tamam, Melike Peri, gidiyorum. İyi geceler.”

Arkasından gülerek el salladı Melike. “İyi geceler, Elfida.”

Elfida arkasını dönmüş, dudaklarında içten bir tebessüm varken minik elini yumruk şeklinde ona sallamıştı. “Yine gel, tamam mı?”

Melike, Elfida’yı derin bir tebessümle onaylasa da en sondaki odaya girmesiyle omuzları düşmüş, bakışlarını avuççilerine dikmişti. Minik bir can dahi yaşam için bu denli mücadele ederken o neden güçsüz kalıyor, kendini bırakıyor ve umutsuzluğa kapılıyordu? Utandığını, bir başka acı yüzünden ezildiğini hissettiği bir andaydı.

Ta ki arkasındaki ses, “Melike Özben,” diyene kadar.

Poşetini bırakmadan, yerden ayaklanırken gözleri arkasına dönmüş, eli apandistinde gezen huysuz Yavuz Korkut’la göz göze gelmişti. Bal rengi gözleri esmer teninin üzerinde yıldız misali parlıyor, çehresi solgunken alnında biriken terler yanaklarına süzülüyordu. Ağrısı devam ediyor olmalıydı.

Onun gibi adını ve soyadını imayla belirterek, “Yavuz Korkut,” dedi. “Hayırdır, beni mi özledin?”

Yavuz’un yüzü beklendik bir şekilde ekşimiş, adımları gerilemişti. “Ya, sorma. Uyandım, seni göremedim ve aklım başımdan gitti.” Göz devirdi. “El kadar çocuğa kavga dövüş mü öğretiyorsun sen?”

Çenesi dikti. “Ne münasebet! Hakkını savunmayı öğretiyorum. Böyle minnoş kalpli yavrulara hayatı tozpembe gösteriyorlar, ondan sonra dayak yediklerinde hayatları kayıyor. Onu gerçeklere hazırlıyorum. Dünya tozpembe bir yer değil.” Üç adımla Yavuz’a yaklaştı. “Ayrıca yine

olayın tamamını bilmeden yargılıyorsun. O miniği zorbalıyorlardı, hayatını kurtardım.”

Derin bir nefes vererek geriledi Yavuz. “Emin ol, her şeyi gördüm, Melike.” Adımları yavaşken hafif topallıyor, ağrısını belli etmemeye çalışıyordu.

Melike yanındaydı. “Sen neden geldin?” Yavuz’un koluna girip, destek olmakla ona zerre dokunmamak arasında gidip geliyor, endişeyle izliyordu genç adamı. “Harbi *seni özledim*, de de şaşkınlıktan benim de apandistim patlasın.” Gülüşü ani ve beklenmedikti. Yavuz’un koluna keyifli bir tokat atarken gülüşü nedeniyle iki büküm olmuştu. “Bak, bu şimdi aklıma geldi ama güzel espriydi, kabul et.”

Huysuzdu Yavuz. “Sorma, gülmekten de apandistim patlayacak şu an.”

Melike daha büyük bir kahkaha attı. “Bak, ne güzel anlaşıyoruz. Resmen aynı odada ameliyat olmak için doğmuşuz.”

Huysuzluğu sürüyordu. “Sus da yürü,” dedi asansöre ilerlerken. “Hemşireler her yerde seni arıyor. Kadınlara ne dediysen ameliyattan korkup kaçtığını düşünüyorlar.”

Boştu Melike’nin bakışları. “Ne münasebet, ben bir şeyden korkmam!”

“Aynen, ben de aynı şeyi söyledim. *Muhtemelen hastanenin herhangi bir katında birine bela oluyor*, diye düşündüm ve yanılmadım.”

Açılan asansör kapısından içeri giren Yavuz’un arkasındaydı. Söylenlere değil, aklındakine odaklandı. “Ya, bir şey diyeceğim, şimdi sen benim refakatçim mi oldun?” Asansörün kapısı kapandığında başını öne eğerek Yavuz’un kızgın ifadesine bakıyor, tatlılıkla göz kırptırıyordu. “Bence ilişkimizde seviye atladık.”

Göz devirdi Yavuz. “Bir sus, Allah için.” Eli karnındayken diğer eliyle Melike’nin tatlı yüzünü geri iteledi. “Zerre yorulmuyor mu senin o çenen? Saatlerdir konuşuyorsun.”

Keyifle reddetti Melike. “Yok valla, yorulmuyor.” Asansör kapısı odalarının olduğu katta açıldığında Yavuz önde, Melike birkaç adım arkasındaydı. “Hadi ben, arkadaşlarım üzülmesin diye sakladım. Sahi, senin yanında neden kimse yok? Çünkü bu durumda ben de senin refakatçin oluyorum.”

Arkasına bakmadan ilerliyordu Yavuz. “Söylemeye gerek görmedim. Küçük bir işlem.”

“Ne küçüğü?” dedi Melike hayretle. “Hemşirelerden duydum, apandistin inceleniyormuş. Patoloji sonucuna göre eğer şüpheli bir şey çıkarsa

tedaviye devam edebilirlermiş. Bazen tümör falan da çıkabiliyormuş, öyle söylediler.”

Odadan içeri ilk süzülen Yavuz'du. “Ama şu anlık öyle bir şey yok.”

Kapı ağzında kalmıştı Melike. “Lan, olabilir işte. Manyak mısın sen? Biraz korksana. Apandist diye neden ciddiye almıyorsun? Prostat için burada olsan şimdiye götün tutuşmuştu ama.”

Yavuz yorgun bedenini yatağa bırakırken dudaklarında beliren büyük bir gülüş vardı. Terliklerini çıkarıp her zamanki gibi Melike'ye arkasını döndü. “Sus artık, gerçekten sinirlerimi bozuyorsun. Uyumam lazım. Şuradan da bir yere ayrılma. Hemşireleri nasıl korkuttuysan ortadan kaybolduğun her an kaçtığını düşünüyorlar.” Arkasını dönmüş, battaniyeyi üzerine çekerek cenin pozisyonunda yatmıştı.

Ama Melike kapının önünde kaldı. Birkaç saniye önce gülmüş müydü o? Başını iki yana sallayarak kendine gelmeyi denedi. Güldüğünde o sert ifadesi anında dağılmış, gözleri minik iki çizgi halini almıştı. Yanağında beliren detaylara gamze diyemezdi ama buna benzer bir şeyler olduğunu iddia edebilirdi.

Küçük bir an, sadece çok küçük bir an sendelemiş, sessizce odaya süzülerek kapıyı kapamıştı. “Bence hemşireler değil, sen merak ediyorsun,” dedi kendi kendine. “Kabul et, bu oda bensiz bir hiç.”

Yavuz sırtı dönükken, “Ve huzurlu,” diye cevap verdi.

“Ben gelmeden önce canının sıkıldığına eminim.”

“Ya, sorma, apandistim de can sıkıntısından patladı zaten.”

Son hamlesini yaparak dişlerini dudağına geçirdi Melike. Kendince arkasından bu huysuz adamı taklit etmiş ama başucundaki komodine de aynı şekilde onun için aldığı bisküvileri bırakarak gerilemişti. “Benim gibi refakatçiye kurban ol sen. Sana bisküvi aldım. Yarın ameliyatından sonra yersin.”

Hızla yatağına ilerlemiş, küçük boyuna rağmen yatağına tırmanıp, Yavuz'a arkasını dönerek battaniyenin altına girmişti. Aynı saniyelerde Yavuz'un dikleşip ona ve başucuna bıraktığı bisküvilere ifadesizce baktığını görmeyecekti. O küçük anda gördüğü sıcak gülüşü ise unutmayacaktı.

Ellerimde rengârenk çiçeklerle koşan bendim.

Ayperı, ay gibi güzel olan peri...

Ay kadar karanlık ve yaralı olan Ayperi...

Uzaktan güzel ve alımlı, yakından kanadı kırık ve paramparça bir peri...

Ayaklarım yeşil çimleri eziyor, avuçlarım çiçek buketini var gücüyle sıkarken sadece koşuyordum. Bu bir rüya değildi, bu bir andı. Ruhum bu anı yaşamış gibiydi ama gerçekliğim bunun gerçek olmadığını biliyordu. Bir şeylerden kaçıyor, saklanıyor gibiydim. Belki kendimden, belki de yine o karanlıktan. Hiçbir şey bilmediğim ama anımsadığım bu küçük anda yaptığım tek şey var gücümle koşmaktı.

Kaç, Ayperi! Saklan, Ayperi!

Kendi nefesim göğüs kafesimi yaktı. Derin bir nefes almak istediğim anda ise aniden gözlerim açılmış, rüyadan gerçekliğe hızlı bir şekilde düşmüştüm. Nerede olduğumu, ne halde olduğumu algılamam birkaç saniye sürdü. Burnuma değen tanıdık kokuyu biliyor ama o an için algılayamıyordum.

Boş tavana ve avizenin girintili çıkıntılı şekline baktarken, gözlerimi kapatıp, açarak kendime gelmeye çalıştım. Başım ağrıyor, gözlerim yanıyor, kemiklerim sızlıyordu. *Bir araba dayak yemek* deyişini tam anlamıyla bu olmalıydı. Elimini kaldırıp ağrıyan şakaklarımı ovuşturmak istedim ama bunu sadece bir elime yapabildim. Diğer elimin üzerinde anlamlandıramadığım bir ağırlık vardı.

Başımı hızla sol yanıma çevirdiğimde ise ağrıyı on kat artıracak o manzarayla karşılaşmam kaçınılmaz olmuştu. Ömer, hemen başucumda, yatağın önüne çökmüştü. Yanağı avuçluğime yaslıyken huzurla uyuyor, ifadesinden savunmasızlık akıyordu. Derin bir uykuda olmalıydı. Bunu her zerresinden anlayabiliyordum.

Bu da mı bir rüyaydı?

Gerçekliğime dönmek, durumu algılamak zordu. Küçük bir an ona bakmak dışında bir şey yapamadım. Boşta kalan elim hayal olduğunu düşünerek ona ilerlemiş, temasla kaybolacağını düşünmüştüm ama saçlarına dokunduğumda parmaklarıma değen şey yaşamdı. Hayır, bu bir rüya değildi. Her şeyiyle gerçek bir andı.

Elim ateşe değmiş gibi saçlarından ayrıldı. Panik dolu bakışlarım odasının dört bir yanında ve bedenimde gezinirken ne olduğunu, buraya nasıl geldiğimi ve dün geceyi anımsamaya çalışıyordum ama her şey parça parça ve bölük pörçüktü. En son hatırladığım önürdeki bira bardağı ve ayıklayıp önüme bıraktığı antepfıstıklarıydı.

Neydi bu şimdi?

Adamı kendinden soğutacaktın, Ayperi! Sarhoş olup evine mi geldin? Çıldırılmamak elde değildi. Elim pişmanlıkla alınma değdi. Üzerimdeki bat-taniyeyi kaldırıp bedenimi yokladım. Üzerimdeki çiçekli şalvarı ve mor tişörtü hayal meyal giydiğimi hatırlıyordum ama şu an için gerisi yoktu. Bedenimde baskın olan tek his mide bulantısı ve baş ağrısıydı.

Elimi yavaşça Ömer'in yanağının altından çekmeye çalışırken bu ko-numa hangi ara geldiğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Şu saniye bu ya-taktan kalkmalıyım yoksa üzerine kusacağımı hissediyordum. Uyanır sanmışım ama ne denli derin bir uykudaysa elimi geri çekip yanağını yavaşça yatağa geri bıraktığım halde uyanmamış, sadece içli bir nefes ver-mişti.

Gece boyu muhtemelen bu şekilde uyumaktan elim uyuşmuştu. Hatta ne zamandır bu halde uyuyorsa avuççime yüzünün fotokopisi çıkmıştı ve parmaklarımı hissetmiyordum ama mesele bu değil, midemdi. Hızla yatağın diğer tarafından kalkıp banyoya koştum ama elim dudaklarım-daydı, adımlarım ise sarsak ve dolambaçlı.

Kapıyı kapatıp, klozetin önüne çökerken bacaklarım titriyordu. Om-zumda bir el anımsadım. Pamuk şeker direği taşıyan bir adamın bana yaklaştığını anımsamam ise her şeyin patlama noktası oldu. İçimde ne var ne yoksa kusarken her zamanki gibi sessizdim. Öyle ki ben bile kendi öğürtü seslerimi duyamazdım. Öyle alışmıştı Ayperi. Derdini yutar, ses-sizce kusardı.

Yerden ayaklanırken aynadaki aksimle denk düştüm. Perişan bir hal-deydim. Maskaram göz altlarıma akarak siyah halkalar oluşturmuş, göz-lerim kızarmış, saçlarım dağılmıştı. Üzerimdeki alakasız şalvar ve mor tişört takılacağım son şey bile değildi. Düşünceleri toparlayamıyordum. Tıpkı dün gece tam olarak ne olduğunu toparlayamadığım gibi.

Yüzümü yıkayıp banyodan çıktığımda Ömer hâlâ bedeni yerde, başı yatakta uyuyordu. Telaşlı ve sersem bakışlarım kıyafetlerimi arıyordu. Odanın diğer ucuna fırlatıldığını gördüğümde utancı, anksiyeteyi ve o hale nasıl geldiklerini umursamadan, alıp koşar adım yeniden banyoya daldım. Ömer'in bu şalvarı kucağıma verdiğini hatırlıyordum.

Ben odadan çıkacağım, giyince adımı seslenmen yeter, güzelim. Tamam mı?

Şakaklarıma keskin bir ağrı doldu. Düşünmek, ne olduğunu algılamak için vaktim yoktu. Midem yeniden bulandığında sessizce birkaç kere daha öğürmüş, sifonu çekip üzerimi değiştirmiştım. Dağılan saçlarım dahi umurumda değildi. Çantam komodinin diğer ucundaydı. İçindeki

telefonumu çıkarmış, saatin sabahın altısı olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Sessiz adımlarım kapıya yöneldi ama olduğum yere çakılıp kalmamı sağlayan şey zihnime dolan bir anı oldu. Bir rüyaydı ya da gerçek, bilmiyordum ama Ömer'in beni bileğimden kavradığını, hızla kendine çekerek montu ve kollarıyla sarmaladığını hatırlıyordum. Yanaklarımda nem vardı. Ağlıyor muydum o an? Neden?

Saklarım, seni sonsuza kadar saklarım, Ayperi.

Başım arkaya, Ömer Seyirhan'a döndü. Huzurlu uykusundaydı. Şakaklarıma dolan bir ağrı varken aynı noktadaki damarımın üzerinde bir ılıkılık hissediyor ama ne olduğunu çözemiordum. Hayal, gerçek, yaşam, rüya, her şey birbirine girmiş gibiydi.

Büyük cüssesi yerde iki büklüm olmuş, sadece başını yatağa, yanına uzatmaya cesaret edebilmiş olmalıydı. Nedenini bilmediğim bir güç adımlarımı ona yönlendirdi. Sessizce parmak ucumda ilerliyordum. Yüzüne bakmak istedim, olmadı. Saçlarına dokunmak istedim, olmadı. Hâlâ o Galata, ben Kız Kulesi'nden ibarettim. Arada soğuk bir deniz ve Kız Kulesi'ni çevreleyen duvarlar vardı.

Yatağın üzerindeki battaniyeyi almış, sessizce omuzlarına bırakmıştım. Onun için yapabileceğim tek şey buydu. Önünde diz çökerken midemin yandığını, genzimin sızladığını hissediyordum. Yine dün gecedden bir an düştü zihnime.

Ben sevemem, Ömer.

Ama ben sevebilirim, Ayperi.

Merhameti bol, kalbi temiz, güzel seven bir adandı. Mesele beni sevmesi değildi. Mesele benim kendimi sevmememdi. Kalbini kırıyordum. Bu, canımı daha da yakıyordu. *Hislerini kabul ediyorum*, desem ne çıkacaktı? Bir gün iyiysen diğer gün kötüydüm. Bir gün dokunuşlarından rahatsız olmuyorsam diğer gün olabilirdim. Henüz kendime bile iyi gelemezken ona nasıl iyi gelecektim?

Elindeki yarabantlarını bana uzatıyordu. Oysa o, birilerinin kapanmayan yaralarının bandı olacak bir adam değildi. Onu kendimden korumaya çalışırken bu denli canımın yanması ise daha önce asla hissetmediğim ve yabancı olduğu bir histi.

Saçlarına uzanan ellerim titreyerek geriledi. "Özür dilerim," diyebilirdim sadece. "Çok özür dilerim. Bilseydim karşına asla çıkmaz, o yola girmez, o banka oturmazdım. Çok özür dilerim."

Omuzlarımda kilolarca ağırlık var gibiydi. Yerden zorla doğruldum. Bana kızacaktı, herkes kızardı, biliyordum. Bencil olmak, onu kendimle bu acıya çekmek kolay olardı. Asıl mücadele bu halde onu korumaya çalışmaktı. Görmüyorlar mıydı?

Konuşsak, dedi derinlerden bir ses. İyileştığımız zaman bir şansımız olabilir belki desek...

Cevap midemden geldi. Odadan çıkıp, dış kapıya koşarken midem her zamanki gibi ağzımda atıyordu. Apartmandan dışarı çıktım ama yaptığım ilk şey ıssız caddede karşımda kalan çöpün yanına koşup kusmak oldu. Oysa artık midemde dışarı çıkarabileceğim hiçbir şey yoktu. Kalan tek şey biçare canımdı.

Çöpün yanındaki çiçek buketine değdi yorgun gözlerim. Rüya sandığım ama gerçeklikten ayıramadığım o anda elimde tutup koştüğüm, kaçtığım o bukete benziyordu. Onu da biri ters çevirmiş, düşünmeden çöpe atmış gibiydi.

Hayatım gibi.

Zorla ayağa kalkarken bakışlarım solan çiçeklerdeydi. Ne duruşum kendinden emindi ne de bakışlarım. Yorgun bir halde adımlarım sola yöneldi. Yine her zaman yaptığım şeyi yapacak, korkularıma sarılacaktım. İnsan derdiyle bütünse ben de derdimle var olacaktım. Etrafimdakileri koruduğumu sanacak ama en çok kendimi yakacaktım. Çok derinlerde Ayperi'nin kendini bu denli büyük bir sevgiye layık görmediğini bilecek ama bunu o an için kabullenemeyecektim.

Ve en iyi bildiğim şeyi yapacak, kaçıp saklanacaktım.

“Şeyma Hanım, neden poğaça almadınız? Siz seversiniz,” dedi Doktor Barış.

Şeyma arkasını dönmemiş, gerekli cevabı en net şekilde, “Hayır, sevmem,” diyerek vermişti.

Nöbetinin bitmesine saatler kalmıştı. Eve gitmeden önce kahvaltı yapmak adına kantine indi. Uykusuzluktan yanan gözleri ve ağrıyan başı varken şu an odaklanacağı son şey Doktor Barış'tı. Üstelik dün gece kendi servisinden bir hastayı kaybetmiş, hayatın ne denli kısa olduğu gerçeğiyle bir kere daha yüzleşmek zorunda kalmıştı. Ölüm bir adım ötesinde, nefes kadar yakın ama bir o kadar da uzaktı. Yaşam bu biçare nefese saklanmışsa dünya için bu denli korkmanın anlamı neydi?

Doktor Barış'ın arkasında olduğunu biliyordu ama dönüp bakmadı, metal tepsisine birkaç kahvaltılık ve poğaça alarak geriledi. Eve gittiği anda uyumak, zihnini boşaltmak istiyordu. En köşede, boş masalardan birine ilerledi. Telefonuna düşen anlamsız indirim mesajlarını görüyor ama umursamıyordu. İfadesizce poğaçasından küçük bir lokma almış, çayını yudumluyordu. Doktor Barış aniden yanına oturup, sırtarak ona bakana kadar.

“Beraber kahvaltı yapalım mı?” dedi keyifle. “Tek kalma.”

Normal şartlarda anında kalkar ve yanından uzaklaşırdı ama o an için buna dahi gücü yoktu. İşini seviyordu ama yıllar geçse dahi alışamayacağı bir detay vardı: Ölüm. Birkaç saat önce gözlerine bakıp ilaçlarını verdiği bir canın üzerine aniden o beyaz çarşafın çekildiğini görmek ve yüzünün dünyadan silinişini izlemek her defasında onu hüzünlendiriyordu.

Göz devirerek önüne döndü, ifadesizce kantinin duvarında asılı ekrandan sabah haberlerine bakarken sessiz kaldı. Cevap vermek istemiyordu.

“Sabah gelir gelmez acile bir hasta gelmiş, kopmuş parmak dikmek zorunda kaldım.”

Şeyma poğaçasından küçük bir lokma alacakken, duraksayıp yandan en ters bakışıyla karşılık verdi. Şu an konuşmaları gereken konu bu muydu? Ama Barış umursamamış, inatla bu vakanın detaylarından bahsetmeye devam etmişti. Kopan parmak, damarlar, nasıl diktığı ve ezilen diğer parmakları hayal etmek zorunda kalan Şeyma usulca poğaçasını bıraktı.

Şu an yanındaki bu adamın ağzına sağlam bir tekat atma isteği vardı ama *ya sabır* çekmeyi tercih etti. Çayından bir yudum almayı denedi. Haberler otobanda zincirleme bir kazadan bahsediyordu. Omuzlarının düştüğünü, olduğu yerde küçülüp kaldığını hissetti. Bugün dört bir yanında ölümü göreceğini ve bununla sınanacağını hissediyordu.

Aniden cebindeki telefon bir mesaj sesiyle daha titremiş, birkaç saniye içinde ise bu titreyişler artarak bir aramanın habercisi haline gelmişti. Barış şimdi de otobandaki kazadan bahsediyor, televizyonu göstererek bir şeyler anlatıyordu ama Şeyma istemediği şeylere kulaklarını fevkalade bir şekilde kapatıp bertaraf edebilirdi. Şu an da bunu yapıyor, onun dışında her şeyle ilgileniyordu.

Ama arayan ismi, ekranda yazan harfleri yan yana gördüğünde aniden yüreği göğüs kafesine amansız bir darbe indirmiş, gerçekliğinden emin olmak için birkaç dakika ekrana bakması gerekmişti. Uykusuzluk ve yorgunluktan halüsinasyon görme ihtimaline karşı ekranı yüzüne yaklaştırdı.

Her şey doğruydu.

Telefon elinde inatla titriyor, arama sürüyordu. Emin olmak adına ekranı aniden Doktor Barış'ın önüne uzattı. Tam o an, "... işte buraya uzak semt ama nakil olabilir," diyen Barış kelimelerini yutmak ve ekrana bakmak zorunda kaldı.

"Orada ne yazıyor?" dedi Şeyma.

Barış'ın gözleri ekranda gezindi, ismi yüksek bir sesle dile getirip, "Ayperî'nin abisi," dedi.

Ayperî'nin abisi... Ona verecek hiçbir sıfat bulamadığı için yıllardır telefonunda böyle kayıtlıydı. *Muharrem*, diyemiyor, *abi*, demeye dili varmıyor, başka kelimelere ise kader izin vermiyordu.

"Ayperî'nin abisi..." Cümleyi dalgın bir şaşkınlıkla tekrarlayıp ekranı kendisine çevirdi. Saat sekiz buçuğa gelirken Şeyma'nın dalgın zihni bayır aşağıya yuvarlanıyor gibiydi. Birkaç gün önce gittikleri maçın heyecanını hâlâ üzerinden atamamış, Muharrem'in ona dönerek söylediği Trabzonspor marşını uzun uzun düşünmüştü.

Her şeyi üzerine alınabilirdi. Şayet Muharrem tüm marşı gözlerine bakarak söyledikten sonra Trabzonspor bayrağını öpüp, sahaya dönerek tüm oyunculara engin sevgilerini sunmasıydı. O an için dalgın ve ilaç etkisinde olan zihni bazı şeyleri ayırmakta zorlanıyordu ama bir şeye emindi: O marş, sahadaki oyuncular için değil, onun için söylenmişti.

Sensin iyi günde, sensin kötü günde, sensin aklımda, hep sen...

Şunca yıllık denk düşüşleri içinde Muharrem belki de ilk defa bu telefonu arıyor, adı ilk defa ekranda parlıyordu. Genelde Melike'nin başı beladaysa arar, durum raporu alırdı. Peki, Şeyma'nın kendi durumunun özeti ne olacaktı?

Bir şeyler olduğuna emindi ama ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Oturduğu yerde dikleşip üzerindeki ölü toprağını atmayı denedi. Aramayı cevaplamak için ilerleyen parmağını durduran şey Melike'nin zihninde dönen sesiydi.

Bir erkek seni arıyorsa geç açacaksın ki götü kalkmasın, bacım!

Baş teredditle sola büküldü. Ama aniden arama kesilmiş, Muharrem'in araması ekranda küçük bir bildirim olarak kalmıştı. "Lan, öküz," diye soludu Şeyma. "Niye hemen kapatıyorsun? İki dakika beklesen ölmür müs-"

Aynı saniyelerde ekranda yeniden adı belirmiş, yeni bir arama bildirimiyle ekran yanıp sönmüştü. Melike'nin saçma ilkelerine uymayı bırakıp hızla aramayı cevapladı. Karşısındaki adam, bu konuda hemcinslerinin

tüm kurallarını yerle bir eden bir erkek tanesiydi. Kafasına eseni yapar, derin hesaplarla işi olmazdı.

“Efendim,” derken sesini sakın ve olağan akışında tutmaya çalışıyordu. Muharrem anında, “Zeyna,” dedi. “Günaydın.”

Oturduğu yerde süzülürdü. “Günaydın.”

“Hastanede misin?”

Kaşları sorgular gibi bir hal almıştı. “Evet. Neden soruyorsun?”

Muharrem sorulan sorulara cevap vermemiş, kendi sorusunu yöneltmişti. “Kendi servisinde misin?”

“Hayır, kantinde.” Başını iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştı. “Neden soruyorsun?”

Cevap aniden gelmiş ve ardından telefon kapanmıştı. “Bekle orada, geliyorum.”

Telefonu kulağından çekerken ekrana en boş ifadeyle bakıyordu. Yanına mı geliyordu? Ne zaman? Nasıl? Neden? Göğsündeki heyecan aniden yoğunlaşmış, yanaklarına ilerleyen kanın yanmaya ve yüzünü ısıtmaya başladığını hissetmişti.

“Servisten çağrılıyorsan bırakmam,” dedi Barış. Önündeki küçük bal paketini önüne bırakmış, kendince tatlı bir gülüş daha sunmuştu. “Biraz yemek ye.”

Şoku atlatması, Muharrem’in söylediklerini sindirmesi ve karşısındaki adamın gerçekliğini kavraması birkaç saniye sürdü. Şu saniye buradan kalkıp uzaklaşmazsa Muharrem’in yemekhane kapısında belireceğini ve ikisini yan yana gördüğünde yine yanlış anlayacağını da farkındaydı. Kendini izah etmek zor geliyor, turnaklarını çıkarak saldırıyordu. Muharrem ise iğnelemek ve gerilim yaratan ters bakışlarıyla bakmak dışında bir şey yapmıyordu. Aralarından olan şeye bir isim veremese bile bir şeye emindi.

Bir şeyler oluyordu. Onun yüreğini ısıtan, Muharrem’in gamzelerini derinleştiren bir şeyler.

Hızla tepsisini kavrayıp tek hamlede ayaklandı. “Aynen, servisten çağırıyorlar. Gitmem lazım, size kolay gelsin.”

Sandalyesinden uzaklaşmış, Barış’ın şaşkın bakışlarına aldırmadan ileri doğru bir adım atmıştı ama kantin girişinde gördüğü beden tüm iradesini yerle bir etmeye, düşünceleri yıkmaya ve ayaklarını yerden kesmeye yetecek türdendi. Muharrem Ak, kantinin girişindeydi. Ela gözleri hızla masalarda geziniyor, Şeyma’yı arıyordu. Ama onu yerle bir eden bu detaylar değil, üzerindeki üniforma olmuştu.

Sivil değildi. Özel Harekât'a ait siyaha dönük lacivert üniforması, postalları ve dik duruşuyla kapıda belirmiş, kantinin içindeki birkaç göz aniden ona dönmüştü. İçli bir nefes verme istediğine engel olamadı Şeyma. Yüreği kuş gibi titredi. Muharrem'in bakışları tüm kalabalık içinde onu bulduğunda ise kuş titreyen kanatlarıyla havalanıp ona uçtu, sessizce omzuna kondu.

Şeyma'ya ilerlerken dudaklarında derin bir tebessüm, yanaklarında o canına okuyan çukurlar vardı ama Barış'ı fark ettiğinde adımları yavaşlamış, postallarını ağır gıcirtısı bu noktadan dahi Şeyma'nın zihninde yankılanmıştı. Kısa bir an duraksamış, gülen yüzü bıçak değmiş gibi kesilip, ifadesi sertleşirken adımları durmamış, ağır ağır Şeyma'ya yaklaşmaya devam etmişti.

"Günaydın," dedi, karşısında dikildiğinde. Sesi tok, kalın ve gizli kıskançlık tohumlarıyla doluydu. Ela gözler ağır ağır Şeyma'dan kopup ağzına poğaça tıkıştırma derinde olan Barış'a döndü. Ne olduğunu anlamamış, boş bir ifadeyle onlara bakıyordu. "Gerçi size gün çoktan aymış," derken Muharrem'in sesi ima doluydu.

Umursamadı Şeyma, alışkındı. "Sabah sabah burada ne işin var?" demeyi tercih etti.

Ters ve tehditkâr bakışları Barış'tan kopmuş, Şeyma'ya dönmüştü. "Bir suçlunun sağlık kontrolü var. Onu getirdim."

Şeyma'nın kaşları havalandı. "O işi jandarmalar yapmıyor mu?" Bil-diği sayılı askeri bilgi varken gözlemlerine güvenmek zorundaydı.

Muharrem'in cevabı netti: "Artık ben bakıyorum."

Aniden araya giren Barış bunun için oldukça yanlış bir zaman seçtiğinin henüz farkında değildi. "Siz geçen gün acile gelen beyefendisiniz, değil mi? Yanlış hatırlıyorsam düzeltin lütfen."

Şeyma onu susturmak, tepsiyi üzerine fırlatarak kaçmak istiyordu. Muharrem'in keskin bakışları Barış'a döndüğünde tüm ihtimaller artık yerle bir edilmişti. "Doktor... Çok doğru hatırlıyorsun," dedi ağır ağır. "Zeki adamsın, vesselam."

Gelecek olanın farkındaydı Şeyma. "Kahvaltım bitti. Ne söyleyeceksen gel, dışarıda söyle, çıkalım buradan."

Umursamadı Muharrem. Aniden bir elini Barış'ın omzuna atmış, gözle görülür bir şekilde sıkıyordu. "Yok yok, bitmemiş kahvaltın." Boş eli Barış'ın yanını işaret ediyordu. "Lütfen devam et." Barış'ın omzunu her saniye biraz daha sıkıyor, elinin altındaki beden darbe aldığı yöne doğru eğiliyordu. "Ama Barış Bey'in kahvaltısı bitmiş," dedi Muharrem.

“Bence kalkmalı.” Sesinde elle tutulur bir tehdit, imta ve öfke vardı. Parmaklarının beyazlaşan boğumlarından ve Barış’ın kıvranıslardan tüm bu öfkeyi yönlendirdiği kişi belli oluyor, bunu açık açık göstermekten kaçınmıyordu.

Şeyma hızla elindeki tepsiyi bırakıp dikleşti. “Çıkalım şuradan.”

Muharrem’in ona dönen keskin bakışları uyuz bir kıvılcımla parlıyor, içinde öfke kıvılcımları patlıyordu. “Niye? İyi böyle.” Barış’ın omzunu tek eliyle daha çok sıkmış olmalı ki dudaklarından acılı bir inleme kaçmış, elini Muharrem’in parmaklarına atarak kendini kırtarmaya çalışmıştı. Muharrem’in uyuz bakışları tek eliyle yamulttuğu adama döndü. “Ben Barış Bey’in adını o kadar çok duydum ki kendisiyle yakından tanışmak istiyordum.”

Kantindeki tüm gözler onlara dönmüş, televizyonun sesi kısılmış, öyle ki çöpleri toplayan temizlikçi kadın dahi kapının önünde işini bırakmıştı. Panikle ileri atıldı Şeyma. “Saçmalıyorsun şu an, bırak adamı!”

Barış’ın dudaklarından acılı bir soluk daha kaçtı. Muharrem’in elini geri iteleme derdindeydi ama başaramadı. “Beyefendi,” dedi zorla. “Ne yapıyorsunuz? Bırakın.”

Muharrem’in gözlerinin içinde patlayan kırmızı kılcal damarı, boyunda kalın bir oluk gibi atan damarı görebiliyordu Şeyma. Yine de sıkıca kavradığı omzu bırakmadı Muharrem. Dudağının bir köşesi seğirirken daha da sıkı kavradı. Bu adamı öğrendiği andan beri geceleri uyuyamıyor, kanı kaynıyordu. Sabrı ve kontrol edebileceği öfke sınırı buraya kadardı.

Şu anki sinirin ve bakışın sonunun iyi bitmeyeceğini bilecek kadar onu tanıyordu Şeyma. Bu yüzüne ya maç izlerken ya da trafikte denk gelirdi ama kontrol edilemez olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Arabasından ona küfürler savurup, tehdit eden bir adamı evirip çevirmişliği de vardı, araba camından atılan bir çöp onun ön camına denk geldi diye bunu yapan adamı trafikte dakikalarca kovalamışlığı da.

Şeyma bu anlarda ona nasıl âşık olduğuna dair derin düşüncelere dalar ama sonuç yine aynı noktaya çıkardı. Kusurları onu sevmeye engel değildi. Zira yersiz öfkesinin altında merhametli bir adam olduğunu bilecek kadar tanıyordu onu. Bir kedinin başını okşarken, gizlice mahalleliye yardım ederken ya da Ayperi evden içeri girmeden kapının önünden ayrılmadığı anlarda buna şahit olmuştu.

Her şeye rağmen, “Bırak!” diye yükseldi Şeyma. Başka dilden anlamadığını biliyordu.

Ama Muharrem'in ona dönen sert bakışları o an için her şeyi sıfırlamaya yetmişti. "Bunu mu koruyorsun sen bana?" Elinin altındaki bedeni boş bir çuval gibi sağa sola salladığında Doktor Barış'ın can çekişen bir hamsiden farkı yoktu.

"Koruduğum falan yok!" diye yükseldi Şeyma. "Omzu koptu adamın, bırak."

Muharrem'in Barış'a dönen bakışları sinirle titredi. "O zaman durması gereken yeri bilecek!" Aynı bakışlar Şeyma'ya döndü. "Her gün bununla mı kahvaltı yapıyorsun sen? Bize etmediğin kalmıyor ama buna gelince mi söyleyecek hiçbir cümle kalmıyor? Ha, Şeyma?" Bakışları yeniden elinin altında kıvranan, omzunu kurtarmaya çalışan Barış'a döndü. "Sen söyle! Her sabah böyle sizinle mi kahvaltı yapıyor Şeyma Hanım?"

Şeyma'nın gözünün önüne inen öfke perdesi bir volkan gibi patlamış, bütün iradesini ve bunca zaman sustuğu her şeyi yerle bir etmişti. "Muharrem!" diye yükseldi. Onu tanıdığı, yolları ilk kez denk düştüğü günden beri ilk defa adı dilinden yüksek sesle dökülüyordu. "Sana *adamı bırak*, dedim!"

Bırakmaya niyeti yoktu ama tek bir cümle bunu yapması için yeterliydi: Adını o dudaklardan duymak. Kimse bilmezdi ama yıllardır bunun için uğraşıyordu. Onu ilk gördüğünde Ayperi adının *Şeyma* olduğunu söylemişti ama Muharrem için gözleri ceylan, bakışları zarif, başı dik bir ruhtu o. Yine Şeyma bilmezdi ama uzun uzun izlemişti onu Muharrem. Öfkelenir, bağırırdı. Bu daha da hoşuna gider, öfkelenildiğinde ceylan gözlerini kaldırıp ona bakması için inatla damarına basardı. Başka türlü başının yerden kalkmayacağını, gözünün ona değmeyeceğini bilirdi. Oysa yine bildiği bir şey vardı. Ona bakmadığı anlarda Şeyma da onu izler, kızar ama sevdiği yemekleri yapardı. Hastaysa Ayperi'yle ilaç gönderir, maç varsa o istemeden çayını yapardı. Gönlüne değen hissin Şeyma'nın da yüreğinde olduğunu bilecek kadar tanıyordu onu. Ama sessiz kalmaya, o bunu itiraf edene kadar aralarındaki sessiz yemini bozmamaya karar vermişti. Şeyma bir başkasını sevmeyecek, eninde sonunda ona gelecek; bir gün gözlerine öfkelenmeden, sadece hislerini göstermek için bakacaktı.

Ta ki Doktor Barış'ın adını duyana kadar. Bu, tüm düzeni, kuralları, planları ve ihtimalleri yerle bir edecek bir haberdi.

Adını yıllardır o dudaklardan duymanın isteğiyle yanıyordu Muharrem. Bunun böyle bir ana denk gelmesi sinirini perçinlemiş ama dişlerini sıkarak kavradığı omzu bırakma dürtüsüne engel olamamıştı. Şeyma isterse yapardı.

Şeyma adını söyleyerek bir şey isterse yapmak dışında hiçbir ihtimal kalmazdı.

Doktor Barış'ı bırakmış ama bunu yaparken âdeta ileri savurmuş, parmaklarının ucundaki bir ağırlığı atmıştı. Barış önündeki masaya yapışırken Şeyma ve Muharrem'in dik bakışları birbirlerindeydi. Hırsla başını salladı Muharrem.

"Düş önüme, dışarı çıkıyoruz. Seninle artık ciddi bir konuşma yapacağız."

Öfkeyle soludu Şeyma ama sert adımlarla önünden geçip, kantinin çıkışına ilerlerken onun da niyeti bu saçma döngüye artık son vermektir. Son günlerde olan hiçbir şeye anlam veremediği anlardaydı. Muharrem Ak ona bir açıklama borçluydu. Ona dönen bakışları umursayamayacak kadar sinirliydi.

"Ben senin başına bela olacağım, oğlum!" diyordu arkasında kalan Muharrem. "Duydun mu beni? Ben seni bir daha o bulunduğun konumda göreyim, senin başına çok pis bela olacağım!"

Dişlerini sıkarak ilerledi Şeyma. Arkasını dönmemiş, onu susturmaya ya da durdurmaya çalışmamıştı. Herkesi es geçip, dışarı çıkarken arkasından gelen postal adımlarının gür gıcirtısını duyabiliyordu. Beynini kemiren sinir tüm idrakini ve iradesini yerle bir etmiş gibiydi. Dışarı çıktığında yüzüne vuran soğuk havayı umursamadan arka bahçeye ilerledi. Gözlerden uzak bir noktaya geldiklerinde hissimla arkasını döndü. Muharrem üç adım uzağında, en sert bakışlarıyla karşındaydı.

Şeyma'nın parmağı öfkeyle havalandı. "Sen haddini bileceksin!" diye soludu. "İkidir bana saçma sapan ithamlarda bulunuyorsun. Hastaneye gelip laf sokuyorsun. Burası senin benimle kafa bulacağın ya da eğleneceğin yer değil. Haddini bileceksin!"

Dişlerini sıkarken Muharrem'in dudağı öfkeyle seğirdi. "İndir o parmağı! Asıl sen haddini bileceksin."

Hayretle soludu Şeyma. Gördüğü en ilkel varlığa âşık olmuş olmalıydı. "Bana bak, sen benim düzenime bu şekilde müdahale edemezsin," derken bir adım daha gerilemişti. "Ben senin kız kardeşin değilim! Koryup kolladığın Melike de değilim."

Şeyma'nın gerileyerek uzaklaştırdığı adımı tek adımla doldurdu Muharrem. Dudağındaki seğirme artmış, öfkesi her şeyi son noktaya taşımıştı. "Ne kardeşi?" diye kükredi aniden. "Ben ne zaman sana *bacım*, dedim, kızım?" Şeyma'ya doğru bir atmış, daha da yaklaşmıştı. "Hiç

kendini kandırma. Hiç beni de kandırma. Bunca zaman ne ben seni kardeşim saydım ne de sen beni abin. İkimiz de her şeyin pekâlâ farkındayız!”

Şeyma daha çok sendeledi. Hayretle soludu ama dudaklarından, “Ne saçmalıyorsun sen?” demekten başka bir cümle dökülmedi.

“Maça götürdük seni, dönüp avazımız çıktığı kadar bağırdık,” dedi Muharrem. “Sence ne saçmalıyor olabilirim? Şu kadar anlattığım şeyden hiç mi bir şey anlamadın? Mal mısın?”

Sendeleyerek geriledi Şeyma. “Sensin mal!” diyebildi ama öfkesine şaşkınlık ve farkındalık eklenmiş, sesi istemsizce titremişti. “Düzgün konuş benimle.”

Muharrem aynı öfkesiyle, “Sen de söyletme!” dedi. “Açtım ellerimi, sana dönüp *sensin aklımda, hep sen*, diye bağırdım. Ulan, ben daha bazı şeyleri kabullenmen için ne yapacağım?” Elleri göğsüne döndü. “Yıllardır benim ağzıma sıçtın, oturduk yıllardır burada sığır gibi bekliyoruz ki Şeyma Hanım bize olan hislerini kabullensin. Şimdi elin dallaması çıkacak, benim seninle geçiremediğim vakti geçirecek, öyle mi?” Bir gözü daha çok seğirirken başı o yöne eğildi. Eli belinde, bir parmağı Şeyma’ya dönüktü. “Şeyma, bak! Bana bir bak!” Sinirle salladığı parmağı hastaneye döndü. “Şu adamın adını, hele de seninle aynı hastanede olduğunu öğrendiğim andan beri ben geceleri uyuyamıyorum. Yerime yatamıyorum. Duvarlar üstüme üstüme geliyor. Beni daha fazla delurtme, ulal!”

Şeyma bir kere daha sendeleyerek gerilediğinde Muharrem’in sabrı son noktadaydı. Günlerdir hatta haftalardır içini kemiren kurtla daha fazla baş edemiyordu. “*Nazdır*, dedik. *Nazı bile güzel*, dedik. Oturduk burada yıllarca seni bekledik. Sen de beni seviyorsan o zaman artık bir kabulleneceksin! Tam burada bir şeyler netleşecek.”

Şaşkınlık ve hayret Şeyma’nın içinde bulunduğu hali özetlemeye yetmiyor, eksik ve yetersiz kalıyordu. “Ne?” dedi sadece.

“Ne ne?” dedi Muharrem. “Sen de beni seviyorsun, kızım, yalan mı?”

Utançtan yerin dibine girebilir, arkasını dönüp kaçabilirdi Şeyma ama büyüyen gözleriyle kınamayı ve o an için reddetmeyi seçmişti. Her şey çok ani geliyor, uyum sağlayamıyordu. “Ne saçmalıyorsun sen ya?”

Bu defa Muharrem’in parmağı aralarında havalandı. “Asıl saçmalayan sensin, Şeyma. Başka türlü yüzümüze bakmıyorsun diye yıllardır önünde kırk takla atıyorum. Maymuna döndüm, ulan! Benim çok mu hoşuma gidiyor kedi köpek gibi dalaşıp durmak ama sen diğer türlü yüzümüze bile bakmıyorsun. Ağzından cımbızla laf alıyoruz. Sözde bana öfke kusuyorsun ama bakışlarını da alamıyorsun be Şeyma. Hiçbir şey anlamam

mı sandın? Ama artık yeter! Ben senin bir şeyleri kabullenmeni beklerken sen elden gideceksin!”

Şeyma’nın dilinin ucuna gelen çok şey vardı ama o an için hiçbirini söyleyemedi. Geçmiş gözünün önünden bir film şeridi gibi geçiyor, parçaları birleştirmeye çalışıyordu. Her görevden sonra ilk onların eve gelip *yemek var mı Şeyma*, diye sorması, çekilmez olduğunu söylediği anlarda gözlerine dik dik bakarak *onu da alan düşünsün*, demesi, Şeyma konuşmadığı anlarda anlamsızca laf atması, kavga çıkarması, arabasında sürekli siyah poşet bulundurması, Şeyma geleceği zamanlarda *arkada miden bulanır*, diyerek ön koltuğu ayırması, Ayperi *evine gir*, dediği anlarda *zaten oradayım*, demesi ve dönüp Şeyma’ya bakması...

Muharrem geçen zaman dilimine küçük ama etkili pek çok parça bırakmış, Şeyma bu duyguyu kendine layık görmediği için üzerine alınmamıştı. Fakat belli ki görülenler gerçeği, sanılanlar ise hissedilenleri saklayan diken yığınlarından ibaretti. Birbirlerine yıllarca bu dikenlerin arkasından bakmış gibiydiler.

Muharrem’in tahammülü buraya kadardı. Şeyma’yı kaybetme korkusu her şeyi yerle bir etmiş, düzenini ve gururunu yıkmaya yetmişti. Yıllarca ondan başkasını sevmeyeceğini, eninde sonunda ona geleceğini düşündüğü için beklemişti ama başka birinin ihtimali dahi etlerini koparırcasına acıtmaya, sinirini son noktaya taşımaya yetiyordu.

“Şimdi beni iyi dinle!” diye soludu Muharrem. “Bu işi daha fazla sana bırakmayacağım. Yoksa senin sona erdireceğin yok. Sabrımın sınırı buraya kadar. Annemlere ve Ayperi’ye söyleyeceğim, gelip seni aileden isteyeceğiz. Bitti, o kadar!”

Şeyma ona uyararak, “İyi,” diye yükseldi. “İsteyin!”

Kendinden emindi Muharrem. Daha da şiddetle, “İsteyeceğiz tabii!” diye bağırdı.

Şeyma geri durmadan, “İyi!” diye bağırdı.

“İyi!”

“Aynen!” Bağırışı sürüyordu Şeyma’nın.

“Asıl sana aynen!” Muharrem’in de sürüyordu.

İkisi de burnundan solurken, durup soluklandı. Gözlerindeki öfke ağır ağır sevdaya, kesik kesik soluyan nefesleri aşka dönüşürken gözlerini kaçırmamışlardı. Dik bakışları yavaşça yumuşarken Şeyma sersemlemiş, afallamış bir haldeydi. Gelip onu isteyecekler miydi?

Ne zaman?

Tamam mı demişti?

Ne zaman?

Kendine olan şaşkınlığı artarken Muharrem'in gözlerinden kopmuş, utançla bakışlarını kaçırmıştı. Birkaç saniye önce burada tam olarak ne yaşanmıştı? Yıllardır gönlünde büyüttüğü, nefesiyle sarıp sarmaladığı ve saklı topraklara ektiği sevdası karşısına geçmiş, hiçbir şeyin karşılıksız olmadığını söylüyordu. Şeyma'nın aklına geçmişten bir anı daha düştü.

Onunla ilk tanıştıkları zaman, yıllar önce, uzun zamanların ardında kalan bir süreydi. Şeyma için bu an Muharrem'in tayininin İstanbul'a düştüğü andı ama daha da öncesini anımsıyordu. Ayperi'nin mezuniyet törenindeydiler. Kendi töreni bir hafta sonra olacaktı ve bunun koşturmacası içinde olmasına rağmen Melike'yle gelmiş, en ön sıradan Ayperi'yi izlemişlerdi.

Mehter Marşı'yla kürsüye çıkan tüm tarih bölümü öğrencilerinin içinde inci gibi parlıyordu Ayperi. O an yanına gelip, "Pardon, Ayperi'nin arkadaşları siz misiniz?" diyen Muharrem'den başkası değildi.

Şeyma'nın gözleri onunla ilk defa o gün denk düşmüştü. O andan sonra Muharrem'in yanlarından gitmediğini, annesiyle babasını alarak onların yanına getirdiğini de o an anımsadı. Şeyma'nın yanına dikilmiş, hiçbir şey söylemeden sadece Ayperi'ye gülümsemiş ve alkışlamıştı. Tören boyunca herkesin yeri değişmişti ama Şeyma ne zaman soluna dönse Muharrem hep oradaydı.

Muharrem aniden, "Şeyma," dedi. Bakışları yerden kopmuş, titreyen gözbebekleri ona dönmüştü. Her zamanki gibi cesur ve kaşları çatıktı ama gözleri, içinde olan biten her şeyi görebilmesi için tüm berraklığıyla ondaydı. Kafasını kaldırıp baksa görecekti ama yıllarca önüne bakmaya, onu avuçlarına ektiği dualardan istemeye devam etmişti. Oysa tüm duaları bir adım karşısındaydı. Sadece doğru zamanda, doğru şekilde bakması gerekiyordu.

"Ben öyle afili cümleler edemem, romantik zımbırtılar da söyleyemem." Bu defa ılımlı ve sakindi Muharrem'in sesi. "Ama eğer istersen artık karşında değil, yanında durmak isterim. Yine kavga edelim ama sonra gülüp barışalım isterim. Gözlerini kaçırmadan yüzüme bak isterim. Görevden geldiğimde bana hep sen yemek yap isterim. Trabzonspor maçlarında yanımda senin kalmanı isterim." Kelimeleri sona doğru kısıkta çünkü Şeyma ilk defa bu denli uzun bir şekilde yüzüne bakıyor, ceylan gözleri ve kıvrık kirpikleri havada asılı kalıyordu. "Öyle yani," diye tamamladı kendini. "Ben seni bayağı isterim yani."

Şeyma için ulaşamayacağı bir hayalin aniden ayak ucuna bırakılması gibiydi her şey. Yıllarca onu o kadar uzak ve imkânsız görmüştü ki hâlâ algılayamıyor, inanamıyordu. Boş boş bakmak, göz kırptırmaktan başka bir şey yapmasına deli gibi atan göğüs kafesi izin vermedi.

Muharrem'in kaşları beklenmedik bir masumlukla havalanmıştı. "Cevap vermeyecek misin?"

Şaşkındı Şeyma. "Neye?"

Karşısındaki adam bıkkınlıkla solumuş, omuzları düşmüştü. Sinirine yine hâkim olamamış, aniden parlamıştı. "Ula, kızımı, ben dakikalardır ha burada ne anlatıyorum? *Seni isterim*, diyorum da!"

"Ha, o..." diyerek aydınlandı. Gözlerini kaçırma isteğine engel olmadı. Bir adım daha gerilerken parmakları tırnaklarını çekiştiriyordu. "O- Olabilir," dedi kekeleyerek. "Yani olur." Saçmaladığının farkındaydı. Yüzünü ekşitmek, kendine kızmak istedi ama her şey o kadar karmaşıktı ki deli gibi atan kalbi dışında hiçbir şey düşünemiyordu.

"Yüzüme bakarak söyle," dedi Muharrem. "Artık benimle misin?"

Sen çağırırsın da ben gelmez miyim hiç, demek istedi Şeyma ama o an için imkânsızdı. Ceylan gözler yerden Muharrem'e doğrulduğunda yanaklarındaki derin gamzelerle denk düştü. Ayağı takıldı, sendeledi, tam o çukura düştü.

"Seninleyim," dedi, tek solukta.

Muharrem'in büyüyen gülüşüne arkasını dönüp, koşarak hastaneye yöneldi. Utanıyor, daha fazla yüzüne bakamayacağını hissediyordu. Tüm bunları yüzüne söyleyebilmesi dahi yıllardır içinde tuttuğu hislerin tozunda boğulmak gibiydi. Kalbi deli gibi atıyor, zihni dört bir yana çarpıp en sonunda dağılan duygularla sersemliyordu. Yanakları kızarmış, nefes alıp veriş sıklaşmıştı. Hızla hastaneye girip lavaboya koştuğunda ise daima dik durmasına özen gösterdiği şalının bozulduğunu gördü.

Buna rağmen dudaklarında ömründe ilk defa bu denli parlak ve geniş bir tebessüm vardı.

Yan yatağa en ürkek bakışlarıyla bakıyordu Melike. Hatta ilk defa çikolata süt içmiyor, bunun yerine tırnaklarını kemiriyordu. O bitmez gece eninde sonunda sabaha kavuşmuş, Yavuz ameliyatını olmuş ve birkaç saat önce gelmişti. Ama narkozun etkisinden olsa gerek etrafa boş boş bakıyor, acıyla inliyor ve arada kusuyordu.

Yavuz yattığı yerde bir kere daha doğrulmuş, sersemlemiş bir halde, "Su..." diye mırıldanmıştı.

Hızla ayaklandı Melike. Saatlerdir başında bekliyor, endişeyle izliyordu. Korkusu kendisine de böyle olacağı yönündeydi. Peki, ona kim

bakacaktı? Buraya tek gelmek ne kadar mantıklıydı? *Şeyma, Ayperi*, diye ağıtlar yakmak üzereyken aklına o minik kız çocuğunu getiriyor, gücünü ve ruh halini toparlamayı deniyordu.

Peçetenin üzerine damlattığı suyu yavaşça Yavuz'un dudaklarında gezdirdi. Adam dakikalardır su diye yalvarıyordu ama doktor kendine geldiğine emin olmadan verilmemesi gerektiğini söylemişti. Hemşireler on beş dakikada bir kontrole gelse bile onunla aynı odada kalan ve iniltilerine, yakarışlarına maruz kalan Melike için aynı durum geçerli değildi. Bu feriyatlara kayıtsız kalamıyordu.

"Şimdilik su yasak, gomiser." Peçeteyi dudaklarında nazikçe gezdirdi. "Biraz idare et."

Yavuz sadece inlemiş, dudaklarına değen bir yudum suya razı gelerek onu içmişti. Boynu büküldü Melike'nin. O da mı böyle olacaktı yani? Bu it ona bir yudum su bile vermezdi. "Gomiserim, bana bak," dedi, dudaklarını biraz daha ıslatırken. "Şu an sana yardım ediyorum. Lütfen bunları hatırla ve birkaç saat sonra sen de bana destek ol. Tamam mı? Ameliyattan çıktığımda kendine gelmiş ol! Su isterim de vermezsen var ya, şu an yaptığım her şeyi sana haram ederim."

Yavuz'un gözleri kapalıydı. Acıyla inledi.

Dertliydi Melike. Şu saniye kaçmak istedi. Seksen dokuz ya da yirmi dokuz yaş ne fark edecekti ki? Eninde sonunda ölecekti. Bu riski alıp göğüslerine dokundurmaya değer miydi? Yavuz'un yatağının ucuna tünerken omuzları düşmüş, bütün cesareti yerle bir olmuş gibiydi. Dağ gibi adamı yıkan ameliyat, kim bilir ona neler yapacaktı. Gözlerini kapatıp, derin bir nefes verirken Yavuz'un iniltilerini duymamaya çalışıyordu.

Korkma, Melike! Sen dağları tek başına delmiş, erlere meydan okumuş bir kızsın. Ne kavgalar, kaoslar atlattın! Seni bir bıçak yarası mı yıkacak? Mümkünatı yok!

Yavuz narkoz etkisiyle bir kere daha acıyla inlediğinde gözleri açıldı. "Lan, yapma şöyle, korkuyorum! Çükünü kesmediler ya, karnını kestiler. Ya ben ne yapayım?"

Yavuz bu isyan karşısında gözlerini zorla araladı. Esmer teni solmuş hatta sararmıştı. "Su..." dedi sadece. "Yalvarıyorum, su..."

Ofladı Melike. Peçeteye su döküp, yeniden Yavuz'un dudaklarında gezdirirken aniden peçeteye saldırmasını, emmeye çalışmasını beklemiyordu. "Lan!" derken hızla peçeteyi geri çekmişti ama Yavuz bir kısmını koparmış, dudaklarının arasına hapsetmişti. "Yapacağın işi sikeyim,

gomiserim!" deme isteğini bastıramadan, dudaklarını kavrayıp peçete parçasını hızla temizledi. "Lan, manyak mısın? Ne diye peçeteyi yiyorsun?"

Yavuz sadece tek bir şey mırıldanıyordu: "Bir yudum su, Melike..."

Merhameti sızlıyordu Melike'nin. Dayanamamış, yatak başlığını hafifçe dikleştirmişti. "Bekle şöyle." Su şişesinin minik kapağına bir yudum döküp yeniden Yavuz'un yatağına oturdu. Eli çenesine destek verirken minik kapağı dudaklarına yasladı. "Ama yavaş iç. Boğazında kalır, ölürsün falan... Başıma iş çıkarma benim." Yavuz küçük kapaktaki suyu içmiş, gözleri bir nebze de olsa aralanmıştı. "Tekrar ediyorum, ameliyattan çıkıp su istediğim anda sen de bana böyle vermezsen canına okurum, tamam mı? Şu an iyilik yapıp denize atacak konumda değilim. Yüzüne vurmam lazım." Kısık, zorla aralık tuttuğu gözlerle bakıyor, sadece inliyordu Yavuz. Melike'nin küçük eli alnındaki terlere uzanmış, avuçiçiyle silmişti. "İyi misin?"

Cevap veremedi. Yine inlemekle yetindi. Aralık gözleri Melike'yi görüyor, alnındaki eli hissediyor ama düşüncelerini toparlayamıyordu. Bir kere daha inledi.

Melike'nin yüzü ekşimişti. "Tamam, sus, koğuşa ayı indi sanacaklar. Sabahtan beri kurşun yemiş ayı gibi bağıırıyorsun. Rezil ettin odamızı."

Öksürerek dikleşti Yavuz. "Akşama seni de göreceğiz."

Aldığı cevap ciddileşmesi için yeterliydi. "Kendinde misin?"

Bir gözünü zorla açık tutuyordu Yavuz. "Sayılır."

Melike bunu sadece iki şekilde anlayabilirdi: Eğer kendindeyse saçma sorular sorduğunda onu bu yataktan ve yanından kovardı ama hâlâ narkoz etkisindeyse ne sorarsa cevaplayacaktı. Gözleri şüpheyle kısıldı. İlk kozunu arkadaşısı için kullanacak kadar iyi bir dosttu. "O zaman söyle bakalım, Ömer Seyirhan'ı tanıyor musun?"

Homurdanarak onayladı Yavuz. "Tanıyorum."

Dudaklarına yayılan sinsi bir gülüş vardı. Telefonunu alıp, hızla çekmeye başlarken sorularının ardı arkası gelmiyordu. "Nereden tanıyorsun?"

"Emniyetten." Uyku ve uyanıklık arasındaydı Yavuz. Elini telefona atıp kapatması için itti. "Altı ay önce tayin oldum. Ev bulmama ve buraya alışmama yardım etti." Yüzü ekşimişti. "Bugün cuma mı?" Aniden yataktan kalkmaya çalışması ise beklenmedikti. "Cuina namazına gitmem lazım."

"Lan, dur!" diyerek onu yatağa geri itti Melike. "Bugün pazartesi."

Derin bir nefes vererek geri yaslanmıştı Yavuz. “Çok şükür, elhamdülillah!” İşaretparmağını sersem bir şekilde Melike’ye kaldırdı. “Babam hep *kim üç hafta cumaya gitmezse dini şüpheye düşer*, der.”

Etkilenmiş bir halde dudak büzdü Melike. “Her cuma gidiyor musun?”

Salak salak güldü Yavuz. “Bu hafta da gitmezsem üç olacak, riske atamam.” Her zaman kaşları çatık ve sert gezen adamın yüzünde aniden alık ve tatlı bir tebessüm belirmişti. “Bana cuma gelince söyler misin?” Kelimeler sarhoş gibi ağzının içinde dönüyordu. “Cuma bana hiç gelmiyor.”

Melike yine gülüşüne takıldı. Yakışıyordu gülmek, o zaman neden bu kadar az gülüyordu? Kaşındaki kesik bu haliyle ürkütücü değildi. Tatlı, yanakları sıkılası bir haldeydi. Gülmeden edemedi. “Erkek milleti olarak anlama yetiniz ne kadar sınırlıysa kurban olduğum Rabb’im bile devamsızlık hakkınızı üçle sınırlı tutmuş.”

Yine gülmüştü Yavuz. Bir şeyler diyecek gibi olmuş ama kelimeler dudaklarının arasından kaybolup gitmişti. Aynı saniyelerde odanın kapısı açılmış, Doktor Beliz ve muazzam neşesi arkasında iki hemşireyle birlikte odaya girmişti. Yavuz yeniden uykuya dalarken Melike sessizce ayaklandı.

“Evet,” dedi Beliz Hanım. “Nasılsın, Melike?” Soru onun içindi ama adımları Yavuz’a ilerlemiş, dikkatle pijamasını yukarı sıyırıp yarasını kontrol etmeye başlamıştı. Normal şartlarda kesik olmayacak bir ameliyattı ama Yavuz’un durumu düşünüldüğünde minik de olsa bir operasyon yapmaları gerekmişti.

Uslu uslu yatağına tünemişti Melike, endişeli bakışları ise Yavuz ve doktor arasında gidip geliyordu. “İyi mi?”

Gülerek, “İyi, merak etme,” dedi. “Sen nasılsın?” Dudak büzmekle yetindi Melike. Sırtını yatak başlığına yaslamış, bacaklarını bedenine çekip, kollarıyla kendini sarmalayarak göğüslerini korumaya çalışmıştı. Doktor Beliz’in sorduğu soru ise ani ve beklenmedikti. “Hiç gaz çıkardı mı?”

Bu son derece saçma soru neticesinde Melike etrafına bakınmış, sorunun başka bir muhatabı var mı diye aramıştı ama tüm gözler ondaydı. “Ne diye bana bakıyorsunuz?” dedi boş boş. “Adamın kıcını mı bekliyorum? Ben ne bileyim ne yaptı? Su istedi, *verme*, dediniz diye sadece peçeteye damlatıp dudağına sürdüm. O kadar.” Hızla dikleşti. “Akşam benim için de böyle bir soru soracaksanız şu saniye odamın değişmesini talep ediyorum. Beni şu manyağa rezil etmeyin!”

Doktor Beliz’in gülüşü kuvvetli ve samimiydi. “İlahi Melike, çok âlemsin.”

“Şaka yapmıyorum, ciddiylim.”

“Bu durum için tekrar kusura bakmayın. Oda boşaldığı anda halledeceğiz, merak etme. Belki birkaç saat içinde belki de gece alırız seni bu odadan. İnan, şu an bilemiyorum. Ama duyduğum kadarıyla önceden bir tanışıklığınız olduğu için iyi anlaşıyormuşsunuz.”

Huysuzdu Melike. “Ya, sorma. Aramızdan su sızınıyor.”

Karşı taraf için ciddiye alınacak bir ifadeydi. “Öyle olmasına sevindim. Ve merak etme, senin için böyle bir şey sormayacağım.” Derin bir nefes vererek Yavuz’un başucundan ayrılmıştı. “Biraz saat sonra seni ameliyata alacağız. Merak etme, korkacak hiçbir şey yok. Hemşireler gerekli bilgileri verecektir. Hepsine uyum sağla, anlaştık mı?”

Sessizce onayladı. Hemşireler on dakika boyunca ne yapması gerektiğini anlatırken aynı sessizliğiyle dinledi. Dakikalar sonra yine tek başınaydı. Derin bir soluk verirken elleri göğüslerine dolandı. Bugün kade-rinin en acı günü olarak tarihe kazanacaktı.

Yavuz aynı saniyelerde, “Melike,” dedi.

Bakışlarını ona çevirdiğinde gözleri kapalı olduğu halde adını sayıklamasını beklemiyordu ama umursamamış, hızla yatağından inerek başucuna gitmişti. “Buradayım.”

“Su...”

Bunu öyle bir ses tonuyla söylüyordu ki Melike’ye başka seçenek bırakmıyordu. Küçük su kapağına bir yudum su döküp yine dudaklarına ilerletti. “Yavaş ol. Bak, gece narkoz etkisiyle çişini tutamaz, yatağa işersen bozuşuruz.” Kendine şaşırdı. “Beni iyice Şemolaştırdın, şaka gibi.”

Başını zor ayakta tutan Yavuz tamamen kendi derdindeydi. “Sağ ol,” demişti ama bu kelime dudaklarından zorla dökülmüştü. Yanına tüneyen, yatağının ucuna oturan Melike’ye bakmak istemesine rağmen gözleri kapanıyordu. Ama ona bakan, masumlukla göz kırptırان bakışları görebiliyordu.

“Ne var?” Bilinci yavaşça kendine geliyordu. “Niye öyle bakıyorsun?”

Melike’nin masum bakışları sürüyordu. “Nasıl bakıyormuşum?” Tatlılıkla güldü. “Masum bir Şivava yavrusu gibi mi mesela?”

Netti Yavuz. “Hayır, saldırmaya hazır bir Sivas Kangalı gibi.”

Tam olarak bu yaşanmış, Melike hızla ileri uzanarak pijamasının üst kısmını kaldırmayı denemişti. “Lütfen yarana bakayım, ne olur!”

Narkozlu olmasına rağmen anında dikleşmiş, pijamasını kavrayarak yukarı kıvrmasına engel olmuştu. “Ne yapıyorsun, kızım? Dur!”

Kendince makuldü Melike. “Doktor *kanamış mı bak*, dedi. Dur, bakayım.” Eli görev aşkıyla yanan bir asker gibi göğsündeydi. “Her şey senin için.”

İzin vermedi Yavuz. “Yürü git başımdan, manyak mısın? Doktor bunu neden senden istesin?”

“Ben ne bileyim neden?” Hırsla Yavuz’un ellerini itmeyi denedi. “İr-zına göz dikmişim gibi davranmayı kes ve şu elini çek. Ne kadar kesmişler? Estetik bir kesik mi acaba? Bana ne olacak görmem lazım hem! *Senin karnın, benim göğsüm*, diyorum. Hangisi daha önemli sence?”

Pijamasının uçlarını bırakmadı Yavuz. “Kızım, saçmalama, git başımdan.”

“Azıcık bakayım, gomiserim, sadece azıcık.” Eli yine göğsüne değdi. “Kanser hastası bir insanın söylediği son sözlerle karşı mı geleceksin? Ya o ameliyattan sağ çıkamazsam?”

Yüzü ekşimiş ama daha fazla direnmeden, başını geri bırakarak ellerini uzaklaştırmıştı Yavuz. Bıkkın ve iradesini kontrol edemeyecek bir haldeydi. “Sus, başımı ağrıtıyorsun. Neye bakacaksan bak.”

Avına odaklanan bir sinek gibiydi Melike. Hızla pijamasını yukarı kıvrımış, bu boy ve endamda kaslı bir vücutla karşılaşacağını sanırken minik, ayva bir göbekte karşılaşmıştı. Yavuz’un utangaç bakışlarının tavanda olduğunu görebiliyordu. Hatta bir kolunu yüzüne atmış, gözlerini kapamıştı. Dışarıdan görünen, öyle sanılan hiçbir kalıpta değildi Yavuz Korkut.

Melike her geçen saniye bunun farkına varıyor, sendeliyor ama belli etmemeye çalışıyordu. Onu ilk gördüğünde korkudan küçük dilini yutmak üzereyken şu an karşısında utangaç, ayva göbekli, arada gülen ama çehresi bu gülüşle aydınlanan bir adam vardı.

“Gomiserim, harbi ırzına göz dikmişim gibi hallere girmeyi keser misin?” deme istediğini bastıramadı. “Seni zorla soyuyormuş gibi hissediyorum. Aç şu yüzünü.”

Yavuz’un sesi kendi içinde boğulmuş gibiydi. “Sus, şu yaraya bak ve beni rahat bırak, Melike Özben.”

“*Melike Özben*, dediğine göre bilincin yerine geliyor.” Bandajı açarken dikkatli ve yavaştı. “Bu iyi bir şey mi yoksa kötü haber mi emin değilim.” Dikkatli bakışları küçük yara izinliydi.

“Çok mu?” dedi Yavuz.

Derin bir nefes verdi. “Değil, valla değil, gomiserim. Minnacık bir şey.”

Aldığı cevap Yavuz'u da rahatlatmış olmalı ki başı yeniden geri düşmüş, o da derin bir nefes vermişti. Anın neşesiyle Melike minik göbeğine şamar atıp *keşküle bak*, diye gülmek isterdi ama canını seviyordu. Özellikle şu son günlerde. Yavuz'un karnına eğilmiş, bir eli diğer yanına baskı yaparken diğer eliyle bandajı kapatmaya çalışıyordu ama oldukları konum fazlasıyla yakındı.

Melike başını kaldırsa Yavuz'un bakışlarıyla, Yavuz ona baksa göğsünü kedi gibi tırmalayan kadının yüzüyle denk düşecekti. Melike utanmadan baktı ama Yavuz narkozlu hallerine rağmen yine koluyla yüzünü kapamış, gözlerini utanarak saklamıştı.

Aynı saniyelerde odanın kapısı aniden açıldı. İçeri giren hemşirenin gördüğü şey üzeri çıplak Yavuz ve üzerine eğilen Melike'ydi. "İlaç saati," diyecek oldu genç kız ama ikisini yan yana gördüğünde adımları geriledi. "Hiii," dedi aydınlanmış bir halde. "Birkaç ilaç eksik sanırım. Onları alıp geliyorum." Odaya girişi ve çıkışı arasında sadece birkaç saniye vardı.

Melike kapıya dönmüş, Yavuz kolunu yüzünden çekerek bu anı izlemek zorunda kalmıştı.

"Öpüşüyoruz falan mı sandı o?" dedi Melike, zerre çekinmeden. "Kıyamam, pek utandı."

Oysa utanan sadece Yavuz'du. Melike'nin ellerini hızla itip battaniyeyi üzerine çekti. "Kalk şu yataktan, git kendi yerine. Allah için bana bulaşma!"

Aniden değişen bu ruh hallerine artık bir nebze de olsa alışmıştı Melike. "Sana da iyilik yaramıyor!" diyerek, hızla Yavuz'un yatağından kalkıp kendi yatağına yöneldi. Yine hoplayarak kendi köşesine tırmandıktan sonra bu defa Yavuz'a sırtını dönen Melike'ydi.

Oysa birkaç saat sonra yine başucuna tüneyecek, su istediğinde verecek, minik avuçlarıyla terlerini silecekti. Yavuz, tüm bunları narkozun etkisi geçtiğinde dahi unutmayacaktı.

Saatler sonra ise ameliyat için hazır hale getirilen Melike'ydi. Zaman hızla ilerlemiş, o acı verici saat dilimi en sonunda gelip çatmıştı.

Üzerine giydirilen ameliyathane önlüğü içinde sedyesinde yatarken Yavuz bir nebze de olsa kendine gelmiş, başını dikleştirmeyi en sonunda başarmıştı. Gözlerini kırpmadan tavana bakan, yumruklarını sıkarken, derin nefesler alıp veren Melike'nin hiçbir şeyden korkmadığını, düşünmeden belaya atladığını sanırdı ama ilk defa korktuğuna emindi.

"Korkma," dedi, karşı yataktan. "Çok acımıyor. Hissetmiyorsun bile."

Melike anında, “Sus!” dedi. “Senin karnın kesildi. Benim göğsüm ke-silecek! Benimki acıyacak.”

Yavuz’un dudaklarında beliren yarım bir gülüş vardı. “Hissetmeyece-ğine emin olabilirsin, Melike. Sicilini gören korkusuz biri olduğunu sanır, bu ne hal?”

“Senin yüzünden!” derken, ters bakışları tavandan kopup ona dön-müştü. “O kadar çok inledin, bağırdın ki şu an korkudan ödüm bokuma karışıyor. Mutlu musun?”

Hâlâ sersemdi Yavuz. Dudaklarındaki gülüş büyüdü. “Mutluyum valla. Seni korkutabiliysem ne mutlu bana.”

Melike’nin ters bakışları elinde bıçakla gezen civcivden farksızdı. “Bana bak, gomiser!” dedi. “Vasiyetimdir. O ameliyattan sağ çıkamazsam Poyraz Eraslan’ı götünden vur! Eğer bunu yapmazsan hayaletim yakarı bırakmayacak, emin ol. Şeyma’ya söyle, yatağımın altında para var. Onu alıp kendine yeni bir ipek şal alsın. Ben buradan çıkınca alacaktım ama şu an umudum yok. Ayperi’ye söyle, Ömer’e nikâhı basmazsa hayaletim onun da peşinde olacak. İkisine ise onları çok sevdiğimi söyle. Bir de bütün sahte hesaplarımı ve mesajlarımı silin. Yoksa kimse cenazeme gelmez. Son olarak bedenimi babaannemin yanına gömün.” Eli acı içinde göğüslerini sarmaladı. “Bu isteklerimi sakın unutma.”

Aniden odaya hemşireler girdi. “Evet, Melike. Gidiyoruz.”

Onlar mutluydu ama Melike asla mutlu olamıyor, korkudan titri-yordu. Hemşireler sedyeyi ilerletirken, dikleşip Yavuz’a döndü. “Duydun mu beni? Söylediklerimi yapacağına yemin et!” Gerilerken elini acılar içinde Yavuz’a uzattı. “Lütfen, söz ver!”

Yüzü ekşidi Yavuz’un. “Git, gir şu ameliyata da gel artık. Valla nar-kozdan çok sen başımı ağrıttın.”

Melike bir kere daha acılar içinde bağırdığında kapıdan çıkmak üze-reydi. “Söz ver!” Sesine bir film sahnesi gibi yankı vermiş, kelimeleri dram dolu bir hissiyatla uzatmıştı.

“Söz,” dedi geride kalan Yavuz. “Tamam, sus, söz.”

Ve kapı kapandı. Melike Özben dakikalar içinde soğuk bir ameliyat-hanedeydi. Başının üzerinde parlayan ışıkları hep film sahnesi için ak-sesuar sanırdı ama her şey gerçektir. Ağzına hava maskesi takılmıştı, gö-zünün önünden sayısız yüz geçiyordu. Şeyma’nın zorla, döverek öğrettiği bir Fatiha ve üç İhlas için ona sonsuza kadar minnettar kalacaktı. Her birini art arda okudu.

Doktor Beliz'in tatlı yüzü önünde belirdiğinde paniği son noktadaydı. "Ondan geriye doğru sayar mısın Melikeciğim?"

Titriyordu. Maskeye rağmen konuşmayı deneyip, "Birden yukarı doğru saysam?" dedi. "Şu an hiçbir şeyi geriden algılayacak konumda değilim. Hani bana ondan önce ne geliyor deseniz bilemem gibi."

Her zamanki gibi gülmüştü Doktor Beliz. "Sen nasıl istersen Melikeciğim."

Derin bir nefes verdi. "Bir," dedi ağır ağır. "İki, üç, dört, beş, altı..." Cümleler silikleşmeye, harfler dudaklarından kırılıp düşmeye başlamıştı. "Yedi, sekiz..." Gerisi gelmedi. Gözleri kapanırken kendini derin bir uykunun kollarına bıraktı. Saatler geçti. Akrep yelkovanı, yelkovan akrebi kovaladı. Gün ağardı, geceye döndü. Melike Özben yine aynı sedyeyle hastane koridorlarında ilerletilirken bilinci hâlâ yerinde değildi. Odadan içeri girdiğinde Yavuz'un aniden ayaklandığını, gözlerinde minik bir endişeyle ona ilerlediğini görmeyecekti.

"İyi mi?" dedi Yavuz. "Uzun sürdü."

Hemşirelerin bir şey söylemesine fırsat kalmadan Doktor Beliz tatlı tebessümüyle içeri girmişti. "Kendine geldi mi?"

Cevap, inleyerek başını sağa sola sallayan Melike'den geldi. Göğsünde keskin bir acı hissediyor, midesi bulanıyor, gözlerini açamıyordu. Başucundaki Yavuz'un bakışları yüzünde gezindi. Rengi solmuş, dudakları kurumuştur. Birkaç saniye önce sorduğu soruları yineledi.

"İyi," dedi Doktor Beliz. "Merak etme. Birazdan kendine gelecektir, eminim. Kitle görünenden daha büyüktü ama doğru zamanda, doğru bir müdahaleyle temizleyebildik." Aynı saniyelerde Melike bir kere daha inlemiş, gözlerini ağır ağır aralamıştı. "Melike," diye şakıdı Beliz Hanım. "Geçmiş olsun."

Huysuzdu Melike. İnleyişleri sürerken yüzü ekşidi. Cevap beklenmedi. "Senin için kadar geçmiş olamaz..."

Doktor ve hemşire aynı anda gülerken Yavuz'un dikkatli bakışları yüzünde geziniyor, iyi olup olmadığına emin olmaya çalışıyordu. Komik olan neydi? Melike göğüslerini hissetmiyordu.

Doktor, "Birkaç saate odalarınız ayrılacak," diyerek yeniden Melike'ye odaklandı. "Ağrın çok mu tatlım?"

Cevap yine beklenmedi. Melike gözlerini açmadan, "Ne yaptınız lan bana, şerefsizler!" diye yükselmışti. Çatallı ve kısık çıkan sesini fark ettiğinde buna da öfke kustur. "Sesime ne oldu, lan? Ananızı sik-

Cümlesinin devamını yutmasına neden olan şey Yavuz'un aniden dudaklarına kapanan eliydi. Bunu beklemeyen Doktor Beliz ve hemşire küçük bir şaşkınlıkla bakarken Yavuz oldukça ciddiye. "Narkoz etkisi," dedi, durumu açıklamak için. "Lütfen ciddiye almayın."

Beliz Hanım bu cevaba dahi gülerек tepki vermiş, hoşgörüyü başını eğmişti ama Melike aniden Yavuz'un elini dudaklarından itelemiş, zorla açık tuttuğu gözleriyle bir daha yükselmişti. "Bu kadar komik olan ne? Hayır, bu yolunu siktiğimin hayatında neye bu kadar gülebilirsin be kadın? Söyle, beraber gülelim! Göğsümü geri takın, hemen! Sana kim dedi benim minnoşlarımı bu kadar kes diye? Ha? Belanı si-"

Yavuz'un eli hızla yeniden dudaklarına kapandı. Bu defa ifadesiz değil, küçük bir panik içindeydi. "Beliz Hanım, bence siz şu an gidin, daha sonra yeniden gelin," demek zorunda kaldı. "Hoş şeyler duymayacağınıza eminim."

Beliz Hanım bunu da son derece normal karşılayıp tebessümünü esirgememişti. "Eminim öyledir, Melike Hanım'ın bu konudaki şöhreti malum."

Gülmeye çalıştı Yavuz ama elini dudaklarından itelemeye çalışan Melike'yle baş etmeye çalışırken bu bir hayli zordu. "Sicilindekilerin, ekrana yansıyanın beş katı olduğuna dair size garanti verebilirim. Bence siz Melike kendine gelene kadar bu odaya uğramayın."

Hemşire başını iki yana sallayıp üzüntüyle baktı. "Kendine gelmesi uzun sürecek gibi."

Melike yeniden Yavuz'un elinden kurtulmuş ve tüm çirkefliliğiyle yükselmişti. "Sana ne! İstedğim yere, istediğim zamanda gelirim, engerek yılanı. Size diyorum ki göğsümü hemen geri takın! Senin de belanı sik-"

Yavuz yeniden ağzını kapamış hatta karnındaki acıya rağmen başucuna oturarak elini dudaklarına daha sıkı bastırmıştı. "Bence işler daha da çirkinleşmeden siz buradan gidin."

"Peki," derken Beliz Hanım'ın dudaklarında anlayışlı bir tebessüm vardı. "Kendine geldiğinde bize bildirin lütfen. Zaten hemşireler sık sık kontrol edecek, birkaç saat sonra ise başka odaya taşıyacaktır."

Melike elinin altında kıvranıyor, kolunu kavrayan güçsüz parmakları Yavuz'un elinden kurtulmak, dudaklarını özgür bırakmak istiyordu ama başaramıyordu. Boğuk sesinde dahi kırk küfür varken Yavuz buna asla izin vermeyecekti.

"Hangi oda?" deme isteğini bastıramadı.

“Hemen karşısı,” diyerek soruyu cevaplayan hemşireydi. “Fazla uzaklaşmıyorsunuz yani.”

Başıyla onayladı. Onlar odadan çıkarken Melike dudaklarını kapatan elden kurtulma girişimlerine son vermiş, bilinci yeniden uykuya yenik düşmüştü. Yavuz’un eli dudaklarından ağır ağır çekildi. Bilincinin gerçekten yerinde olup olmadığını anlamak için parmağından kavrayıp bıraktı. Melike’nin güçsüz eli yanına düştü.

Başını iki yana sallarken Yavuz’un dudaklarında beliren minik bir gülüş vardı. “Harbi nasıl bir belasın sen, Melike Özben?”

Melike uyurken onun kendisine yaptığı gibi büyük eliyle alnındaki terleri sildi, yüzüne dolan kıvrırcık saçları ağır ağır geri iteledi. Baş ağrısına ve acısına rağmen başucunda bekledi, su istediğinde verdi, narkozu atmak için kustuğunda poşetini tuttu. Gelen hemşirelere sövdüğünde yine dudaklarını kapatıp, onu bir kaostan daha haberi olmadan kurtardı.

Gece yarısı gözlerini araladığında ise yanı boştu. Melike’nin yatağının olduğu kısım büyük bir yokluktan ibaretti. Kendine itiraf edemediği o his ilk defa o an zihninde belirdi. Küçük anlar, büyük farklar ve küçük bedenler, bazen en büyük izleri bırakabilirdi. Yavuz Korkut sabah uyandığında kendi isteğiyle karşı odaya gidecek, yine Melike Özben’in iyi olup olmadığını kontrol edecekti.

“Orhan Pamuk Yeni Hayat kitabında aşkı şöyle anlatıyor: Aşk, birisine şiddetle sarılma, onunla aynı yerde olma özlemidir. Onu kucaklayarak bütün dünyayı dışarıda bırakma arzusudur. İnsanın ruhuna güvenli bir sığınak bulma özlemidir. Sarılmak, güvendir. Aşk, sarılmaktır

Paulo Coelho ise Elif adlı kitabında sarılma eylemini şu şekilde açıklar: Sarılmanın anlamı şudur: Sende bir tehlike sezmiyorum, yanında olmaktan korkmuyorum, rahatlayabilir, kendimi yuvamda hissedebilirim...”

Öykü Hoca neşeyle, “Bugün yine çok romantiksiz, Alim Bey,” dedi.

Alim Bey aldığı cevapla okuduğu dergiden kafasını gülererek kaldırmış, dergiyi masanın üstüne bırakmıştı. Her gün bize kitap ve dergilerden rastgele seçtiği cümleleri okur, âdeta serenat yapardı. Bazen de okuduğu şiirlerle kendi içimizde küçük yolculuklara çıkarırdı. Sanatın yürüyen hali, yaşayan son kalesiydi kendisi.

“Güzel satırlar. Dün okuduğumda çok hoşuma gitti.” Çenesi bizi, yani tüm öğretmenler odasını işaret ediyordu. “Bugün sizinle paylaşmak istedim.”

Tebrik ederim, Alim Bey. Onca yıl hep hayat telaşı ve melankoliyle ilgili kesitler okurken bugün tam da içine düştüğüm saçma duruma uygun olarak bu satırları okuman oldukça muazzam bir seçimdi, tebrik ediyorum.

Önümde sınav kâğıtları varken elim alnımda, bakışlarım sınav sonuçları hariç tüm noktalardaydı. Alnımdaki elim ağır ağır şakağıma ilerledi. Saatler geçmesine rağmen zihnimdeki karmaşa henüz netleşmemişti. Şakaklarımda hissettiğim bir nefes var gibiydi ama gerçeklikle bağlantısını sağlayamıyordum. Midem yine dudaklarımda, korkular ise gömüldüğü yerden fırlamış bir şekilde yakamdaydı.

Dün evinden ayrıldıktan sonra onu görmemiştim. Mesaj atmıştı ama bakmamış, aramalarına dönmemiştim. İçinde bulunduğum hali izah edecek tek cümle kaçmaktı. Evet, kaçıyordum. Çünkü utanıyor, korkuyor ve ne yapacağımı bilemiyordum. Sıkışmış gibiydim. Duvarlar üzerime geliyor, kâbuslar ve karabasanlar her zamanki gibi üzerime çörekleniyordu.

Hatırladığım bölük pörçük anılar vardı ama parçaları birleştiremiyor, resmin bütünü göremiyordum. Bakışlarım avuççıme takıldı. Avcumu öpen bir ten var gibiydi. Bu da mı benim zihnimin ürünüydü yoksa gerçek miydi?

Avcumdaki bakışlarım acılar içindeydi. Elimi alnıma vurup, beynimi dağıtmak isterken de aynı duygular içindeydim. Öğretmenler odasının en köşesine sinmiştim zira bir şeylerden tetiklenmek ve yine kusmaktan deli gibi korkuyordum. Yemek yiyemiyor, sadece su içebiliyor, günlerdir kemirdiğim birkaç ekmek dilimiyle ayakta durmaya çalışıyordum.

Dün Ömer’in okul çıkışına geldiğine emindim ama 23 Nisan çalışmasını bile Cengiz Bey’e iteleyip *işim var*, diyerek erkenden okuldan kaçmıştım. Akşam aradığında açmamış, mesajlarına dönmemiştim. Ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sabah ekrana düşen bir mesaj daha vardı ama yine bakmamış, ne yazdığını okumamıştım.

Okursam kendime olan kızgınlığım artacaktı. Biliyordum. Onu kendimden soğutmaya çalışırken bazı şeyleri daha çok yerle bir ettiğimi hissediyordum. Sınav kâğıtlarına odaklanmayı seçtim. *Ankara Savaşı’nda yenilen padişahımızın adı nedir*, diye sormuştum. Çocuklar doğru cevap vermişti ama ben bir şık daha ekleyip *yenilen tek taraf Ayperi* seçeneğini doğru saymamak için kendimi zor tutuyordum.

“Ayperi Hoca’m, iyi misiniz?” diyerek yanıma oturan ve endişeyle yüzüme eğilen Öykü Hoca’ydı. “Dünden beri başınızı kaldıramıyorsunuz. Bir sorun varsa izin alın, boş verin Öçel Bey’i.”

Benim beynim olmadığı için başımın ağrması imzânsız, demek vardı ama yuttum. Tebessüm etmeye çalıştığımda bunun zorluğuyla gamzelerim sızladı. “Biraz ağrım var ama sorun yok, ilaç içtim. Geçer.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

Dostane bir şekilde sırtımı sıvazlayıp uzaklaşmıştı. Boş bakışlarım yine sınav kâğıtlarındaydı. Derin bir nefes vererek odaklanmaya çalışmış, omuzlarımı dikleştirmişim.

Kendine gel, Ayperi, bu kadar dağılma!

Zihnime düşen sesle omuzlarım yeniden çöktü.

Sen görmüyorsun diye ben bir yere kaybolmayacağım, Ayperi...

Kalem elimden düştü. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Hissettiğim tek şey yorgunluk ve bitkinlikti. Boynu büktük kaldırım çiçekleri gibiydim. Üzerine basılan, ezilen ama kimsenin eğilip bakmadığı, neden orada olduğunu bilemediği kaldırım çiçekleri...

“Ayperi Hoca’m,” dedi, Elif Hanım’ın sesi. Yorgun bakışlarım öğretmenler odasının girişine döndüğünde eliyle beni yanına çağırıyor, mor çerçeveli gözlüğünü parmak ucuyla iteliyordu.

Aynı saniyelerde Öykü Hoca’nın önüme bıraktığı sıcak bir çay vardı. Beklemiyordum, iç ısıtan bir andı. “Teşekkürler,” diyebilirdim.

Anaç bir tebessüm sunarak geriledi. “Çay içince kendine geliyorsun. İç de toparlan.” Göz kırpmış, dolabından ders kitaplarını alarak çıkışa yönelmişti. Elif Hanım’ın yanından geçerken kulağına ne dediğini bilmiyordum ama aniden dikleşmiş, beni yanına çağırmak yerine koşar adım bana ilerlemeye başlamıştı. Gülüşüm yorgundu ama samimi ve içtendi. Başımın ağrıdığını söylemiş olmalıydı.

Çayımdan küçük bir yudum alırken dertliydim. Dün gece de sadık yarım olan bu çayı içsem başımıza bunlar gelmeyecekti. Ona ihanet ettiğim için yeri yarıp içine girmek istiyordum. Ki şu an tam olarak oralarda bir yerdeydim.

Birkaç saniye içinde Elif Hanım başucumdaydı. “İyi misiniz? Öykü Hoca hasta olduğunuzu söyledi.”

Gülmedim, yapamadım. Bardağı yavaşça geri bırakırken başımı ağır ağır salladım. “Başım ağrıyor.”

Dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Hay Allah! Cem’in dayısı geldi, yine sizinle görüşmek istiyor. Onu söylemek için gelmişim.”

Çayımдан bir yudum daha alıyordum ama aniden genzimi yakmış, burnumdan gelmişti. *Bir kere de şaşırt be Ömer Seyirhan! Kaçıyorsam gelme be adam!*

“Kim gelmiş? Kim?”

Dikkatliydi bakışları. “Cem’in dayısı.” Çay boğazımda kaldığı için küçük öksürüklerimi dizginlemeye çalışıyordum. Elif Hanım geleneksel yöntemleri kullanmaya karar vermiş, hafifçe sırtıma vurmuştu. “Helal, Ayperi Hoca’m. İyi misiniz?” Bir kere daha vurdu sırtıma. Hep bu anı beklemiş gibiydi. “Bu aralar neden bu kadar sık geliyor, anlamıyorum. Cem’le ilgili bir sorun varsa ailesiyle görüşelim.”

Hızla ayaklanmıştım. “Yok, sorun falan yok.” Beklenmedik bu hareketlenmem yüzünden elleri gerilemiş, bakışlarına küçük bir şaşkınlık eklenmişti. “Dayısı biraz pımpirikli. Cem de çok seviyor. O yüzden sürekli bir şeyler soruyor. Bakıyorum ben şimdi.”

Biri bana da bakmalıydı. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

Elif Hanım üstelememiş, Okan Bey yeni dedikodular için çağırdığında *öğrendiklerini daha sonra Öçel Bey’e iletmek amacıyla* koşar adım onun yanına gitmişti. Göğüs kafesimde atan kalbimi dizginlemeye çalışırken, çayımı sıcaklığına aldırmadan tek seferde içmiş, bardağı yeniden tabağa bırakmıştım. Dilim ve boğazım yansa da bu acıyı dahi hak ettiğimin farkındaydım.

Ah etmedim, halime *vah*, demedim. Acıma rağmen dilimi dudaklarımda gezdirerek ağır ağır öğretmenler odasından çıktım. Merdivenleri inerken şaşkın ve kızgın değildim. Geleceğini biliyordum. O, Ömer’di, artık tanıyordum. Kızmak ise sadece bu cümleyi düşündükten sonra bile imkânsızlaşıyordu.

Yorgun adımlarım bekleme salonunun önüne geldiğinde yavaşlamış, ağırlaşmıştı. Elim kapının koluna giderken adımlarım yine *kaç*, diyordu. Yüzüne bakamayacağımı hissediyordum. Bu, elbise patlamasını da aşan bir olaydı ve anksiyetem artık titremiyor, kan ağlıyordu.

Kaçmamı engelleyen, içeriden duyduğum seslerdi. Cem’in heyecanlı, çocuksu şakıyıışlarını duyabiliyordum. Kıkırdıyor gibiydi. “Öyle söyleme, Ömer abi,” dedi aniden. “Öğretmenim bana azıcık kızdı. Bana küsecek diye çok korktum.”

“Aman be oğlum,” dedi Ömer geniş geniş. “Ayperi Öğretmen’in hep sinirli, bilmiyor musun? Şimdi bağırır, beş dakika sonra geçer. Niye korkuyorsun?”

“Ama bana ilk defa bağırды.”

Ömer’in içli bir nefes verdiğini duydum. “Ne diyebilirim ki? Keşke ben de öğrencisi olsaydım. Tarihi full yapar, gözüne girerdim.”

Cem yine kıkırdamış hatta gülmüştü. “Sen kocaman adamsın. Nasıl öğrencisi olacaksın, Ömer abi?”

“Gülme, len!” derken yine Ege’ye bulanmış gibiydi. Sesinde yakamozlar ve dalgakıranlar vardı. “Komik mi? Hem sen Ayperi Öğretmen’inin sinirine dair ne gördün de korkuyorsun? Her şeyi gören benim. Kafamı bu yolda feda ettim. Bak dikişlerime.”

Küçük bir an sessizleştiler. “Ne oldu oraya?” diyeri Cem’di.

Ömer’in sesi gururluydu. “Savaşırken birkaç darbe aldım. Şimdi sen söyle bakalım. Duydum ki Ayperi Öğretmen’in yanına birileri yaklaşmış ve sen de üzerine düşeni yaparak uzaklaştırmışsın. Doğru mu?”

Mırıltıyla onaylamıştı Cem. “Uzun boylu bir adamdı. Hemen onu ittim.”

Muhabbetin daha fazla uzamasına izin vermeyip, kapıyı hızla açarak içeri girdim. El kadar çocuğu daha fazla aramızdaki bu soğuk savaşa dahil etmesine izin veremeyecektim. Ama kapı beklediğimden daha sert bir şekilde açılmış, bekleme salonunun açık camından yüzüme vuran rüzgâr saçlarımı geri savurmuştu.

Ömer’le Cem’in bakışları aynı anda bana döndü. Cem, Ömer’in dizine oturmuş, kırk yıllık ahbap gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Beni gören Ömer’in çenesi dik, yeşilleri keskindi. Buram buram *kaçamazsın, yakalarım*, diyordu.

Cem’in dudaklarında ise çocuksu bir heyecan belirmişti. Ömer’in kucağından yere atlayıp, koşarak bana yaklaşmış ve bacaklarıma sarılmıştı. “Öğretmenim!”

Onun yüzüne bakmak, yeşilleriyle denk düşmek daha çok utanmama neden oluyordu. Hızla gözlerimi kaçırmış, Cem’e bakmayı seçmiştim. Ellerim saçlarını okşarken şefkatle gülümsedim. “Merhaba, tatlım.”

“Merhaba,” diye şakıdı. “Ömer abi bizi görmeye gelmiş. Onunla sizi bekliyordum.”

Ömer ağır ağır ayağa kalmıştı ama ilk defa üzerinde yeşil parkası değil, siyah deri ceketi vardı. İtiraf etmeliydim ki bu daha çok yakışmıştı. Havalarda ısınmış, insanlar montlarını bir köşeye bırakmaya başlamıştı ama

ben hâlâ karakışta gibiydim, üşüyordum. İstemsizce ona bakmak zorunda kaldım. Çenesi dik, ifadesi duygudan yoksundu.

“Öyle mi?” Kısıktı sesim. Ömer’e değen gözlerim ima doluydu. “Ee, gördü o zaman, geri gitsin.”

Ömer anında *cık*, dedi. “Tam görmedim. Cem, koçum, sen bizi bir öğretmeninle yalnız bırakır mısın? Konuşacaklarımız var.”

Normalde herkese kafa tutan, tersleyen çocuk anında, “Tamam, Ömer abi,” demiş ve hızla bedenimden uzaklaşarak odadan çıkmıştı.

Arkasından şaşkınlıkla bakmaktan başka bir şey yapamadım. Yıllardır bir oda dolusu öğretmenin yola getiremediği çocuğa tek seferde söylediğini yaptırması inanılacak gibi değildi.

“Akıllı çocuk,” dedi Ömer. Derin bir nefes vermiş, bana doğru son derece ağır bir adım atmıştı.

Hiçbir şey söyleyemedim. Gözlerimi kaçırmak istedim ama bu denli dik bakarken zordu. Zorlanmama rağmen dik durmayı ve ona sessizce bakmayı sürdürdüm. Yaklaşık bir dakika boyunca ne o konuşmuştu ne de ben. En sonunda bu ana dayanamayan yine o oldu. İnadına artık hâkim gibiydi.

Dudak büberken bir derin nefes daha verdi. “Hiç öyle bakma, Ayperi Hoca. Başka çare bırakmadın. Aramalarımı açsaydın, mesajlarıma dönsedydin buraya yine Cem’in dayısı olarak gelmek zorunda kalmazdım.”

“Kusura bakma,” derken sesim yorgundu. “Hastaydım biraz.”

Bana doğru ağır bir adım daha attı. Bakışları ayak ucuma inip tüm vücudumu taramış, yeniden gözlerimi bulmuştu. “Neyin var?”

“Başım ağrıyor.” Omuzlarım düşüktü. Ne diklenecek halim vardı ne de tersleyecek. “Ayrıca sen neden yine Cem’i buraya çağırdın? *O çocuğu böyle şeyler için kullanma*, demedim mi?”

Ağır bir adım daha attı ama istemsizce gerilmeme neden oluyordu. Normalde bu denli dik bakmaz, ağır hareket etmezdi. Gözlerimde ve yüzümde bir şeyleri okumaya çalışıyor gibiydi. “Ben çağırmadım. Koridorda görüp kendi takıldı peşime ki bence konumuz bu değil, Ayperi.”

Zorla yutkundum. “Ne?”

Tek kaşı havalandı. “Sence?”

Bilmemezlikten gelmeye devam etmeyi düşünüyordum zira ne olduğunu bilmiyordum. Hatırladığım şeyler sisli bir dağın zirvesine bakmak gibiydi. “Bilmediğim için sordum.”

Ağır bir adım daha attığında aramızda kalan son iki adım vardı. “Neden kaçırıyorsun?”

Yorgun omuzlarım dikleşti. Damarıma basıyordu. “Kaçmıyorum, buradayım işte.”

Boynu sola büküldü. “Hayır, kaçıyorsun.” Bir adım daha attığında aramızda kalan son bir adımdı. “Oysa o gece hiç de öyle söylemiyordun.”

İstemsizce bir adım geriledim. “N- Ne söylemişim?” Sesim titremiş, ilk kelimem dilimde dolanarak dudaklarıma çarpmış ve anlamsızca kekelememe neden olmuştu.

Gerilediğim adımı tek seferde kapattı. “Hatırlamıyor olamazsın. Şayet hatırlamasaydın, bu denli kaçmazdın.”

Gerilemek isteyen adımımı kendimi zorlayarak durdurdum. “Kaçmıyorum, diyorum, buradayım işte. Her ne olduysa yardım ettiğin için de teşekkür ederim. Ne dememi bekliyorsun, Ömer?”

“Sence aramızda geçen onca şeyden sonra sabah kalkıp seni yanımda göremediğimde ne hissetmişimdir, Ayperi?”

Şaşkınlıkla sendeledim. “Aramızda bir şey geçmedi.”

Kaşları en net şekilde havalandı. “Bence geçti.”

“Geçmedi!”

“O zaman neler yaşadığını hatırlıyorsun?”

“Hatırlamıyorum,” diyecek oldum ama bakışları inanmadığını gösteriyordu. Sisin ardından baktığım anıların gerçek olma ihtimaliyle sendeledim. Anılar kopuk ve parça parçaydı ama göğsündeki sıcaklığı unutmam imkânsızdı. “Ya da hatırlıyorum, ne fark edecek?” diye anın gerginliğiyle yükseldim. Elim gerginlikle havalanmıştı. “Bir rahat ver artık. Sıktı bu muhabbe-”

Aniden bileğimden kavrayıp bedenimi kendine çekmesini beklemiyordum. Cümleler dudaklarımda içinde boğulup kaldı. Yüzü bir karış ötemde, gözleri haddinden fazla yakinken göğsüm sertçe göğsüne çarptı. “Bence de sıktı,” derken her zamanki netliğinden daha da üst seviyedeydi. “Artık sıktı. Seninle adamakıllı bir konuşalım.”

Cevap vermek için aralanan dudaklarım ne yapacağını bilememenin verdiği sersemlikle kapandı. Bileğimi kavrayan eli can yakmıyor ama bırakmayacağını da belli ediyordu. Gözlerinden kısa bir an için koptuğumda boynum büküldü. “Ömer,” dedim zorla. “Dün de söyledim, yine söylüyorum. Git kendi yoluna.” Boğazıma batan iğnelere rağmen bakışlarımı yüzüne kaldıradı. “Bırak beni.”

Cevabı netti. “Bırakmıyorum,” dedi sert ve kendinden emin sesi. Yeşillerinde tereddüte yer yoktu. “Bırakmam.” Nefesi burnuma değmiş, ılık

bahar rüzgârları âdeta tenimde gezinmişti. “Bana de ki şu kadar bekle, o kadar beklerim, Ayperi ama bırakmam.”

Boynum daha da büküldü. “Neyi bekleyeceksin, Allah aşkına?” Bileğimi elinden geri çekemedim ama diğer elim güçsüzce omzundan itelemeye çalışıyordu. Oysa bileğimi çeksem bırakırdı, biliyordum. Azap gibiydi her şey. Kimi için dünyanın en basit kararıydı, biliyordum ama sözkonusu ben olduğumda olmuyordu işte! Kendim, karanlık yanımla, korkularım ve onun sevgisi arasında kalıyordum.

Omzu zerre kıpırdamamıştı. Benim minik elim onun bedenini itmekte güçsüz kalıyor, yetmiyordu. Onu uzaklaştıracak tek şey sakındığım kalp kırıklığıydı, biliyordum. Ama ne dilim acı söz söylemeye ne de gözlerim sert bakmaya razı geliyor, kalp kırıklığına yardımcı oluyordu.

Aynı saniyelerde kapı aniden açılmış, nöbetçi öğrenci kucağında pembe bir çiçek buketiyle içeri girmişti. Onu tanıyordum. Sekizinci sınıflardan öğrencim olan Akif, akıllı ve çalışkan bir çocuktu. Bizi gördüğünde adımları durdu. Rahatsızlık vermiş olabilmenin ihtimaliyle bana minik bir baş selamı verdi.

“Kusura bakmayın, öğretmenim, rahatsız etmek istemezdim ama burada olduğunuzu söylediler.” Çiçek buketini bana doğrulttu. “Bu çiçekler sizin adınıza gönderildi.”

Ömer’in eli aniden bileğimden sıyrılmıştı. Dönüp, ona bakmadan sersem adımlarla Akif’e yöneldim. “Bana mı?”

“Evet, öğretmenim.”

Çiçeği aldığımda tebessüm etmeye çalıştım ama zordan da öte, imkânsızdı. Şu an bunun hiç sırası değildi. Bir veli ya da sendika göndermiş olmalıydı ama bu ciddi konuşmanın ortasına dalması ne kadar mantıklıydı, bilemiyordum. “Sağ ol,” diyebilirdim sadece.

Akif yine saygılı bir baş selamı sunarak geriledi. Ama aynı saniyelerde çiçek buketi aniden kucağımdan alınmış hatta koparılmıştı. Bakışlarım Ömer’e döndüğünde çiçeğin sağma soluna dünyanın en pis şeyine bakar gibi huysuz bir ifadeyle bakıyordu.

“Bu kimden?”

“Sana ne!” diye çıkışmam kaçınılmazdı.

İleri atılıp elinden almak istedim ama izin vermemiş, çiçeğin içindeki zarfı alıp sessizce okumaya başlamıştı. Bana hafif sırtını dönmüştü ama yüzünü istemesem dahi görebiliyor, ifadelerini okuyabiliyordum.

Sinirle soludum. “Ömer, git şuradan. Gerçekten artık sabrımın sonundayım.”

Umursamadı bile. Kâğıtta her ne yazıyorsa kaşları çatılmış, dudaklarından soluksuzca koşan bir küheylan gibi kesik bir nefes dökülmüştü. “*Ayperi Hanım,*” dedi ağır ağır. Kâğıtta yazılanları okuyordu ama sesinde derin küfürler ve tükürükler var gibiydi. “*Birkaç gün önceki talihsiz buluşmamız için sizden çok özür diliyorum. Niyetim sizi kırmak, üzmemek ve zor durumda bırakmak değildi. İzin verirsiniz aramızdaki yanlış anlaşılmayı düzeltmek, sizinle yeni bir başlangıç yaparak yeniden buluşmak ve tanışmak isterim.*”

Başımdan aşağıya dökülen kaynar su değil, kızgın bir volkandı. Ömer’in aniden bana dönen yeşillerinde ise ilk defa huzur değil, öfke vardı. Ormanlar ateşe verilmiş, kırmızı alevler tüm yeşil zirveleri sarmalamış gibiydi. Kâğıtta yazan son cümleyi gözlerime bakarak söyledi.

“*Sizden bir şans daha isteyen, Ümit...*”

Dudaklarımdan hayret dolu bir soluk kaçtı. Kendisine her şeyi yeterince izah etmiştim. Ne şansından bahsediyordu? Ömer’in gözlerinde gördüğüm ifade istemsizce bir adım gerilemem için beni zorluyordu ama yapmamış, her zamanki duruşumdan ödün vermemiştim.

“Ne bu?” dediğinde sesindeki siniri fark etmemek imkânsızdı.

Ümit Bey’e şaşırarak ve Ömer’e cevap vermek arasından gidip, gelirken tüm cümlelerim yine beni terk etmiş gibiydi. O adam yüzünden günlerdir kâbuslarla baş etmeye çalışıyor, nefessiz kalana kadar kusuyordum. O karanlık yüze bu denli benzemeseydi gömdüğüm hiçbir şey bu kadar keskin bir şekilde saklandığı yerden çıkmayacaktı. Öfke, panik, endişe ve korku yine birbirine karıştı. Ben her birinin altında kaldım.

Ömer elinde çiçeklerle bana doğru bir adım atmış ama kâğıdı yere atıp sertçe üzerine basmıştı. “Sen bu adamla buluştun mu Ayperi?”

“Tabii ki hayır!” dedim anında. “Okula gel-” Bakışları ve üzerime ilerleyen adımları öfkemi perçinlemek için yeterliydi. Onu kırmam uzaklaşmasına yetecekse bunu yapacaktım. Canım yansa bile geri durmadım. Çenem dikleşirken gözlerime inat ve öfkenin karıldığının farkındaydım. “Diyelim ki buluştum. Sana ne oluyor? Hesap mı vereceğim?”

Üzerime gelen adımı bu defa o kadar net ve gerçindi ki istemsizce bir adım gerilemek zorunda kaldım. “Buluştun mu yoksa buluşmadın mı?”

Cesur bakışlarım sürerken bir adım geriledim. Aynı şekilde bir adım daha attı. Daima ben öfkeli ve sert, o ılımlı bakardı ama ilk defa gözlerinde kendimi görüyordum. Yanıyor ve yakmak istiyor gibiydi. Aniden pembe çiçek buketini yanında kalan masaya en sert şekilde vurduğunda ise bir adım daha geriledim.

“Pembe çiçekler,” diye öfkeyle soludu. Çiçek buketini bir kere daha masaya vurup parçaladı. “Pembeden ne kadar nefret ettiğini bilmeyen bir adamla buluştun, öyle mi?” Çiçek buketini bir kere daha masaya vurdu ama çiçekler artık paramparça olup salonun dört bir yanına dağılmıştı. “Pembeden ne denli nefret ettiğini bilmeyen bir adam senden bir şans istiyor, öyle mi?”

Son darbeyi de öfkeyle indirdiğinde elinde çiçeklerin sadece sapı kalmıştı. Birkaç çiçeğin dikenini olmalı ki avuççıkları kanamıştı, parmaklarından yere ince bir sızıntı şeklinde kan damlıyordu. Üzerime doğru bir adım daha attığında geriledim. Gözlerinde, parçalanan pembe çiçeklerin yansıması vardı ve onlar da yanıyordu.

Sırtım duvara denk düştüğünde adımları hızlanmış, burnundan keskin nefesler alırken aniden karşımda belirmişti. Artık arada bir karıştan daha az bir mesafe varken kızgın nefesi tüm öfkesini anlatmak için yeterliydi. Dudaklarıma vurup beni dahi yaktı. Kırılacak sanmıştım ama bu onu kırmak yerine daha da perçinlemiş gibiydi.

“Senden her adam şans isteyemez, Ayperi,” diye soludu. Gözlerime değen yeşillerinde bambaşka bir his vardı ve ben ne sağa ne de sola kaçabildim. Bu bakışla öylece kaldım. “Şu gözlerindeki inat, öfke var ya...” Nefesi dudaklarıma biraz daha yaklaştı ama ben nefes almayı unutmuş gibiydim. “O bakışlara her adam kafa tutamaz. O inadı her adam yıkamaz!”

Söylenecek çok şey vardı ama çoğunu yuttum. Avuççıklarımın terlediğini hissediyordum. Göğüs kafesimi zorla zapt ettim. “Yani?” diyebilirdim sadece.

“Beni seç!” dedi tek solukta. “Bir şans verme hakkın varsa onu bana ver. Bir başkasına değil!”

Sersemlemiş bir haldeydim. Dudaklarımı aralamak istedim ama mideme dolan kramp bu defa bulantıdan çok daha fazlasıydı. Kelimelere dökemiyordum ama anlatmayı deneyecek olsam *üzerime devrilen bir taş sürüsünün altında kalmak*, derdim.

“Ömer...” diyecek oldum. *Sana vermediğim şansı hiç kimseye vermem*, diyemedim. Avazım çıktığı kadar bunu bağırarak istedim ama yapamadım.

“Bak gözlerime,” derken hırslı öfkesi devam ediyor ama sesinden ve ifadesinden her zamanki gibi nahif bir sevgi akıyordu. “Beni kır, parçala, yerle bir et ama gözlerime bak, Ayperi. Sana hissettiklerime dair bir an bile yalan söylediysem namert olayım!” Gözlerimden kopmadan eli kapıya döndü. “Şayet sana bir kere bile hissetmediğim bir şeyi söylediysem şu kapıdan çıkmak bana nasip olmasın.” Eli göğsüne değdi. “Bana nasıl

baktığını görüyorum. Ne yapmaya çalıştığını, beni kendinden korumak istediğini de. Ama bana dahi sunmadığın o şansı bir başkasına sunarsan...” Boğazında kalan öfkeyi ve kırgınlığı zorla yuttuğunu görebiliyordum. “Şayet bunu yaparsan...” Gerisini getiremeden aniden boynu büküldü. “Yapma,” dedi sadece. “Sakin bana bunu yapma.” Adımları gerilerken sadece tek bir şey söylüyordu. “Yapma, yapma...” Bir adım daha geriledi. “Başkasına öyle gülme.”

Gözlerindeki öfke aniden zayıflığa dönüşmüştü ama bunu görmemi istemiyor olmalı ki aniden arkasını dönmüş, belki de ilk defa bakışlarını benden kaçırmıştı. Bekleme salonunun kapısını açıp dışarı çıkmış, beni parçalanmış çiçek buketinin ortasında bırakarak kapıyı en sert şekilde çarpmış ve uzaklaşmıştı.

Kapanan kapının ardından bacaklarımın dermanı koptu. Duvardan destek alarak dik durmaya çalışmış, elim deli gibi atan göğüs kafesimdeyken iki adım uzağımda kalan sandalyeye zorla ilerleyip bedenimi bırakmıştım. Boş bakışlarım bekleme salonunun dört bir yanına dağılmış pembe çiçek parçalarına takıldı. Aşktan ölesiye kaçarken içine düştüğüm şeyi özetleyecek tek cümle *aşk üçgeni* terimiydi.

Oysa ortada üçüncü bir kişi bile yoktu. Bakışlarıma yerdeki kâğıt parçası takıldı. Ömer’in ayak izi üzerinde kalmıştı ama kelimeleri çok net seçebiliyordum. *Bir şans?*

Dudaklarımdan dökülen soluk öfke, kızgınlık, kırgınlık ve hayata karşı sitem doluydu. Bana bunca acı sunup, saklanarak yaşamama neden olduktan sonra nasıl kavanozumdan çıkarıp bu denli büyük bir hengâmenin ortasına atabiliyordu? Ayperi hayatın hangi verdiği uyum sağlayacaktı? Ayperi kimdi? Ayperi oyuncak mıydı? Yanan mı? Saklanan mı? İnatla yaşamaya çalışan mı?

Parçalanmış pembe çiçeklere bakarken soğuk karanlık eli omzumda hissettim. Gözlerim kapanmış, başım histerik bir şekilde sola bükülmüştü. Ümit denen adam sanki her şeyi inatla yapıyor, yerle bir olmam için uğraşıyordu. Oysa kendi halinde bir adamdı. Ama ben kendi halimden daha fazlasıydım. Omzumdaki el yüzünder, başım histerik bir şekilde sola büküldü.

Pembeyi sever misin küçük, dedi iğrenç sesi. *Benden kurtulmak için mi onları parçaladın? İmkânsız!*

Omzumdaki elin ağırlığı artıyordu. Olduğum yerde küçülürken, elimi kulaklarıma atıp zihnimdeki sesleri susturmayı denedim. Belki de deliriyordum. Ayırmak zordu. Bacaklarıma doğru eğilip, saçlarımla yüzümü saklarken ellerim var gücüyle kulaklarını kapatıyordu. Beni sevmek, ne

zaman batacağını, elini kanatacağı bilmediğin bir diken kavramak gibiydi. Elleri parçalanmadan durmayacaktı Ömer Seyirhan, farkındaydım.

Yeniden doğrulduğumda derin bir nefes almış, sıkışan göğüs kafesimi toparlamaya çalışmıştım. Terleyen avuçlarımı bacaklarıma sürterek sakinleşmeye çalışıyordum ama panik atak geliyordu, hissediyordum. Elim boğazımı kavradı. Nefes alamıyordum, duvarlar üstüme yıkılacak gibiydi. Beni bu denli sersemleten yeşil gözlerdeki öfke miydi? Parçalanmış pembe çiçekler mi yoksa omzumdaki karanlık el miydi? Hiç bilmiyordum.

Düşündüğüm tek şey kendimi dışarı atmaktı. Aniden ayağa kalkmam ve kapının açılması, Elif Hanım'ın içeri girmesi aynı saniyelere denk düşüyordu. Güliyordu ama beni ve etrafa saçılmış parçalanmış çiçekleri gördüğünde ifadesi ağır ağır soldu.

“Ay, ne oldu burada?” Sesinde panik ve merak vardı. Hızla bana ilerlemişti. “Ayperî Hoca'm, siz iyi misiniz?”

Sadece dışarı çıkmak ve nefes almak istiyordum. Elim boğazımı daha sıkı kavradı. “İyiim,” dedim sadece. Dik durmaya çalışarak yanından geçmiş, çiçekleri ezerek kapıya yönelmiştim. Şaşkınlıkla arkamdan baktığının farkındaydım. Durup küçük bir an bekledim. “Elif Hanım...” Yorgun bakışlarım ona döndü. Endişeyle bakıyordu.

“Buyurun?”

“Size yalan söyledim,” dedim, hiç beklemeden. “O adam Cem'in hiçbir şeyi değil. Okula benim için geliyordu ama Öçel Bey'den çekindiğim için gerçeği söyleyemedim. İsterseniz artık gidip söyleyebilirsiniz.”

Kadının tepkisi oldukça yerinde olmuş, her zerresiyle şaşırmıştı. “Efendim?”

Söylediklerimi yinelemedim. Adımın yalancıya çıkması ya da kovulmak umurumda değildi. Öçel Bey karşısına alıp azarlasa bile sesim çıkmazdı. Benliğimden uzaklaştığım bir andaydım. Koşar adım odadan çıkmış, okulun kapısına ilerliyordum. Nefessiz kalmak, kusmaktan daha da zordu, yaşamayan bilemezdi. Kustuğunuzda içinizde ne varsa atabiliyordunuz ama nefessiz kalmak her şeyi yutmak gibiydi. Bahçeye çıktığımda bakışlarım gökyüzündeydi. Derin nefesler alıp veriyor, Hacer Hanım'ın öğrettiği nefes egzersizlerini yapmaya çalışıyordum. Elim terleyen gerdanımda gezindi.

Bu kadar zor değil, Ayperi. Bu kadar zor değil! Kendin için her şeyi bu denli zorlaştırma!

Düşünceler uygulayamadığımız için düşüncelerden ibaretti. *Senin kurak toprağında onun yeşilleri çiçek açmaz*, diyordu bir yanımda. Omzumdaki

el bastırıyor, uğursuz yüz üzerime geliyordu. Kendi etrafımda dönerken ağır nefeslerle kalp atışımı dizginlemeye çalıştım.

Kendine gel, Ayperi. Kendine gel!

Telefonum çaldığında umursamadım. Şu an ona bakabilecek bir kumda değildim. Arama bitti ama saniyeler içinde yeni bir arama başlamıştı. Nefesimi kontrol altına almak için derin nefesler alıp, verirken titreyen ellerim önlüğümün cebinden telefonu çıkarmış, ekrana odaklanmaya çalışıyordu ama bakışlarım dahi bulanıktı. Eyaşımı iki yana sallayarak toparlanmayı, görüşümü netleştirmeyi denedim.

Melike'nin arkadaşı, Onur arıyordu. Şu an için bunu da beklemiyordum zira beni aramaz, denk düşmediğimiz sürece iletişim kurmazdı. Nefesimi kontrol altına almak ve göğüs kafesimi okşarken bulanık bakışlarımı toparlayabilmek için gözlerimi açıp kapatıyordum. *Ayperi daima düşer ama ayağa kalkmanın bir yolunu bulurdu.* Aramayı cevapladığımda sesim her zamanki gibiydi. Hiç kimse arkadaki yıkımı göremezdi.

"Efendim, Onur."

"Ayperi," derken sesi nadir duyulur bir şekilde telaşlıydı. "Bu haberi ilk sana vermem gerektiğini düşünüyorum, sen yumuşatarak Şeyma'ya söylersin."

"Ne oldu?"

Derin bir nefes vermiş, kelimeler dudaklarından bedbaht bir hikâye başlangıcı gibi sıkıntıyla dökülmüştü. "Sanırım büyük bir problemimiz var."

BÖLÜM 3

“Onu, sevebileceğinin en yücesiyle sevdin.

Titreme daha fazla kalbim.

Bağışla kendini artık, onu da...

Bırak gitsin.

Bırak gitsin.

O senin ezel gününden kaderin,

Sen onu nasılsa bin kere daha

Seveceksin...”

- BİRHAN KESKİN -

Yüksek tepeler ve sarp kayalar, aşmasını bilen için sadece küçük bir engelken, takılıp düşen için ayaklarının altında dikenlerden, avuççilerine batan kıymıklardan ve can acısından ibaretti. Melike Özben tüm yüksek tepeleri ve sarp kayaları aşmış, avuçları ve tabanları kanlar içinde kalsa bile ayağa kalkmayı başarmıştı. Çünkü güç kalpten, inançtan ve mücadele hırsından değil, sadece yaşama hevesinden gelirdi.

Ameliyatından saatler sonra kendine geldiği şu vakitlerde toparlanmaya çalışıyor, tavana diktiği boş bakışlarına rağmen bu acıdan da sağ çıktığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Dakikalar önce ayağa kalkmayı başarmış, göğsünü ne denli kestiklerini aynadan kontrol etmişti. Doktorun söylediği gibi küçük bir kesik olduğunu gördüğünde verdiği derin

nefes tüm genzini yaktı. Yorgun bedenini yeniden yatağa bıraktığında narkoz etkisi bacaklarına vurmuş gibiydi. Eklemeleri sızlıyor, dizkapakları ağırıyordu.

Bakışları başucundaki su şişesine ve bardağa takıldı. Hayal gibi anımsadığı anlarda Yavuz Korkut denen adam başında bekliyor, alnındaki terleri siliyor, başından kavrayıp kaldırırken dudaklarına su damlatıyordu. Terden boynuna dolanan kıvrıkcık saçlarını çekip parmak ucuyla boynunu rahatlatıldığını dahi anımsıyordu ama kendine geldiği şu saniyelerde onu yanında bulamamıştı.

Saat kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama gece yarısına geldiğine emindi. Kendine geldiğinde Yavuz'la odaları ayrılmış, kendini geniş bir odada, büyük ve derin bir yalnızlığın içinde bulmuştu. Bu denli büyük bir sessizlik için kucak dolusu para vermesi can sıkıcıyken Yavuz'la uğraşma isteğinin baskınlığı daha da can sıkıcıydı. Yalnızken canı sıkılıyordu ama doktoru bir süre tek başına ayağa kalkmamasını söylemişti.

Ağrıyan göğsüne rağmen komodinine uzanıp telefonundan saati kontrol etti, haklıydı saat konusunda. Bu can sıkıntısıyla hayıflandı. Biraz akli olsa Yavuz'un numarasını alır, buradan da musallat olurdu. Bu şekilde boş tavana bakmak, can sıkıntısından başka bir şey vermiyordu. Odanın kapısı açılıp içeri hemşire girdiğinde bakışları karşı kapıdaydı. Aldığı duyumlara göre Yavuz'un karşı odasına taşınması gerekmişti.

Sarı saçlarını ensesinde dağınık bir topuz haline getiren hemşire, "Melike," dedi. "Nasılsın?"

Melike'nin gözleri karşısında kalan kapalı kapıdan koptu. "Ne bileyim?" Homurtusu belli belirsizdi. "Siz daha iyi bilirsiniz. Nasılım?"

Gülmüştü hemşire. "İyisin, iyi. En azından narkozu atıp nihayet kendine gelebildin." Başucuna gelmiş, dudaklarında tatlı bir tebessüm varken, serumunu kontrol ederek gerilemişti. "Yoksa hastaneyi başımıza yıkacak gibiydin."

Cevap veremedi Melike. Boş gözlerle bakmakla yetindi. Baş teredütle sola eğilirken, narkozluyken dahi bir belaya bulaşıp bulaşmadığını düşünme ihtiyacı hissediyordu. Hayal ve gerçek arasında gidip, gelirken hatırladığı tek şey Yavuz Korkut'un yanında olduğu, su verdiği ve başında beklediği anlardı. Peki, şimdi neredeydi?

Hemşireye bakarken gözleri şüpheyle kısıldı. "Narkozluyken bir halt yemedim, değil mi ben?"

Hemşirenin gülüşü içten ama ima doluydu. "Önce bir kendine gel, daha sonra konuşuruz." Adımları geriledi. "Saat başı kontrole geleceğim,

merak etme. Bir şey olursa ya da istersen başucundaki o kırmızı butona basman yeterli. Yine hemen gelirim, anlaştık mı?”

Sessizce onayladı ama alamadığı cevap onu fazlasıyla huzursuz etmek için yeterliydi. Zihni kendinde değilken bazı rezillikler yaşandığına şu an itibarıyla emindi. Utanmak bir yana dursun, yüzü bile ekşimedi. Zaten hayatı yeterince rezillik doluydu. Canıyla cebelleştiği şu günlerde küçük detaylara asla takılmayacaktı. Hemşire odadan çıktığında dudaklarından küçük bir inilti kaçtı. Göğsü sızlıyor, midesi bulanıyor ve başı ağrıyordu.

Elini saçlarına atıp, küçük bir an gözlerini kapatarak zihnini toparlamayı denedi. Hastane, saatin de etkisiyle yine sessizliğe gömülmüştü. Kapanan kapı ve sessizlik ise canını daha da sıkmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ameliyata girmeden önce can derdindeydi, şimdi ise can sıkıntısı. Narkozu hâlâ tam anlamıyla atamamış, bacaklarının ağrısıyla iki büküm olma isteğini zorla yatıştırmıştı. Üzerindeki ince örtüyü kenara iteleyip, kolundaki serum kablosuyla toparlanırken minik ayakları terliklerini arıyor, kıvrık saçları birbirine girmiş bir halde başının üzerinde dört bir yana uzanıyordu.

“Ağzıma sıçtın,” derken bezgin homurtusu hayata karşı her zamanki isyanlarından biriydi. Hemşire tek başına ayağa kalkmamasını söylediği halde serum direğini sıkıca kavrayıp ayaklandı. Biraz daha burada tek başına kalırsa akli melekelerini halaya kaldıracak gibiydi. Yavuz Korkut söz vermediği halde başında beklemiş, Melike’nin tüm iyiliklerinin karşılığını ödemişti. Şu birkaç günde görüldüğünden daha derin bir adam olduğuna şahit olmuşken ona bir teşekkür borçlu olduğunu hissediyordu.

Serum direğini sıkıca tutup, destek alırken, ağrısına rağmen ayağına iki numara büyük gelen terlikleri sürüyerek odasından çıktı. Hedefi karşı odaydı. Kapısını açık gördüğünde müsait olduğunu düşünmüş, seslenmeden odaya ilerlemişti. Ama birkaç saat öncesine kadar onun olan yatak da Yavuz’un yatağı da boştu. Bu kadar hızlı taburcu olmuş olabilir miydi? Başucundaki komodinin üzerinde Melike’nin aldığı bisküviler hâlâ açılmamış bir halde duruyordu. Sadece çikolata parçacıklı olanın içinden bir tane alıp yenmişti.

Omuzları çöktü. Yavuz Korkut denen huysuz herif tam olarak neydi? Küçük adımları Yavuz’un yatağının önüne ilerledi. Buralarda olsa bu şekilde düzeltmez, dağınık bırakırdı. Çarşaflar değiştirilmiş, yatak toparlanmış gibiydi. Gerçekten bu kadar hızlı taburcu olmuş olabilir miydi?

Aksi puştun tekiydi ama onunla uğraşmak şu rezil günlerde Melike’nin yüzünü güldüren, kafasını dağıtan tek şeydi. Telefon numarasını da almadığı için delicesine pişmandı. En azından mesaj atarak rahatsız

eder, arada eğlenmeye devam ederdi. Omuzları daha da düştü. Garip bir şekilde alıştığını hissediyordu Melike. Oysa geçirdiği saatler sınırlı, yanında bulunduğu gün sayısı ikiye.

Ama böyleydi Melike. En ufaklık sevgiye boyun eğdi, eline sıkıştırılan ilgi kırıntılarını kendi dünyasında büyüterek yaşardı. Küçüklüğünde dahi ona bir kere gülümseyenin elinden tutar, başını okşayana gülümserdi. *Sevgi açlığı*, derdi bu hisse. Oysa anne babasının doyuramadığını hiç kimse doyuramazdı. Beden beslenir ama ruh aç kalmaya devam ederdi.

Babaannesi vardı ama bazen bu sevgi de yetmiyor, o boşluk hissini asla dolduramıyordu. Hayatının bir kısmı sevilme beklentisiyle insanların gözünün içine bakmakla geçmişti. Öğretmenleri başını okşasın diye ödevlerini yapar, mahalledeki teyzeler ona gülümsesin diye poşetlerini taşırdı. Arkadaşları onunla gülmeye devam etsin diye söylediklerini yapar, uyum sağlardı.

Ama bir süre sonra bunların hiçbirinin içindeki o boşluğu dolduramayacağını hissetmiş, içindeki o derin oyuya düşmek yerine hırçınlaşmayı, dünyaya kendi gibi kafa tutmayı seçmişti. Madem hayat onu yok sayıyordu, o da tüm kurallarını ezip geçecekti.

Baba denen adam bağırduğunda annesi köşeye siner, ağlardı. Sıklıkla tartışır, birbirlerine ellerine ne geçerse savururlardı. Melike zorluklara karşı, böyle tutarsızlıklarla savaşamayacağını bilecek kadar gözlemlemişti ikisini de. Bir miktar tutarsızlık, hayat savaşında bir tutam kaybedişten daha fazla zarar verebiliyordu. Ailesine olan kızgınlığı onu terk ettikleri, kendilerine yeni bir hayat kurdukları için değil, bu zayıflıkları içindi. Yine de öfke ve hırçınlıkla bastırmaya çalıştığı sevgi açlığının bazı anlarda hâlâ orada, göğüs kafesinin en derinlerinde olduğunu hissediyordu.

Babaannesinin hayır duaları sayesinde o rezil insanların kızı olarak büyümekten kurtulduğuna inanıyordu. Ayperi ve Şeyma'nın karşısına çıkması dahi onun için babaannesinin dualarının gücüydü. Kapı dışarı edilip gece yarısı annesi tarafından ceza adı altında karanlık sokağın ortasında bırakılsa dahi gözünü açtığı anda geldiği yeri arıyor, aile sandığı o kaosu özlüyordu.

Baba denen o adam elinden tutup, babaannesinin kapısına bırakıp gittiği günden sonra bir süre konuşmamış, hayata karşı tüm kelimelerini yutmuştu. Ama huzurun ne demek olduğunu o yaşlı ellerde öğrenmişti. Sırtını okşar, kıvrıkcık saçlarını tarardı. Melike bir şey kırdığında babaannesi bir şey söylemeden evden dışarı çıkar, cezasını çekmek için beklerdi ama babaannesi elinden tutar, dudaklarında derin bir tebessümle saçlarını

öper ve onu yeniden eve alırdı. Melike ürkek ve hırçın bir kısrak gibiyken ona sevgiyle, şefkatle her şeyi yeniden öğretmişti.

Mesela Şeyma, babaannesine benzerdi. Saçını okşayırları, kızsı dahi bağına basışı, sırtını okşayan elleri ve dudaklarından dökülen dualar babaannesiydi. Ayperi de babaannesi gibi sinirlenir ama sarılır, kızar ama kıyamazdı. Dostları da tıpkı yaşı gibi yüreği de büyük olan o kadın kadar saf ve masumdu. Bu yüzden Melike onlara da asla kıyamaz, herkese kafa tutarken sadece iki dostuna boyun eğdi.

Eli serum direğinden süzülürken olduğu yerde küçüldüğünü hissediyordu. Narkoz etkisi azalırken, ruhunu da bedeninden alıp gidiyor olabiliyordu. Bu denli duygusallığın başka bir izahı yoktu. Belki de aldığı ilaçlar hormon dengesini yerle bir etmiş, gözlerinin o aksi puştı aramasına dahi neden olmuştu.

Arkasındaki ses, “Hayırdır, Melike Özben, yatağında gözün mü vardı?” dediğinde kulağına değen bu tonun kime ait olduğunu biliyordu Melike. Huysuz ama tatlı bir tınısı vardı. Arkasına dönen bakışları kapının önündeki Yavuz’a denk düştü. Hastane kıyafetleri üzerindeyken elinde taşıdığı siyah bir poşet vardı. Diğer eliyle o da serum direğini iteliyordu.

Yavaşça Melike’ye ilerlerken adımları ağır, ifadesi her zamanki gibi duygudan yoksundu. Yanından geçti ve poşeti yatağın ayak ucundaki küçük masaya bıraktı. “Ben sana getirecektim ama madem buradasın, al. İçindekiler senin.”

Bir adım dahi atmamıştı Melike. Ama masanın üzerine bırakılan poşetin içinden ona bakan şeyleri görebiliyordu. Hepsi çikolatalı süttü.

Düşen omuzları daha da düşerken dudakları büküldü. “Gomiserim!” dedi içli içli. “Gittin sandım.”

Yarımdı Yavuz’un gülüşü. Narkozun etkisini Melike’den daha iyi kaldırdığı ortadaydı. “Hani bilmesem birkaç saat ayrı odadasın diye beni özlediğini sanacağım, Melike Özben.” Daimi huysuzluğu üzerindeydi. “Sen iyi misin? Ağrın var mı?”

Serum direğini bırakmadan ilerlese de Yavuz’un karşısına geldiğinde karşısındaki adama bakmak için başını geri atması gerekiyordu. Ama bunu yapmamış, yüzüne bakmadan bir kolunu Yavuz’un göğsüne dolamış ve yanağını kalbinin üzerine yaslamıştı. Niyeti dostane bir teşekkür sunmaktı.

“Teşekkür ederim,” dediğinde Yavuz onu ilk defa bu kadar savunmasız ve sakın görüyordu.

Beklenmedik bir şekilde göğsüne yaslanan kıvrıkcık kafaya şaşkınlıkla baktı. Elleri iki yanındayken şaşkın bir utanç içindeydi. “Ne yapıyorsun sen?”

Daha sıkı sarıldı Melike. Kendince huzur dolu bir andaydı. Yanağı Yavuz’un göğsündekeyken gözlerini kapadı. Bu aksi puştun bu denli huzurlu bir sıcaklık yayması beklenmedikti lakin şok olsa da anı bozmadı. Ama aynı saniyelerde Melike’nin eli Yavuz’un bel boşluğundaki yaraya değince genç adam acıyla inlemişti.

“Melike!”

Hızla gerilediğinde yüzü Yavuz’un acısıyla buruşurken minik eli dudaklarındaydı. “Ay, çok pardon. Ben yararı düşünemedim.”

Acı içindeydi Yavuz. Serum direğiyle yatağının ucuna otururken, hafifçe pijamasını kaldırıp, yaranın kanayıp kanamadığına bakmak istedi ama Melike ondan önce atılmış, Yavuz’un pijamasını boğazına kadar kaldırarak minik sargıya odaklanmıştı. “Dur, bakayım!” dedi telaşla. Bandajın yerli yerinde ve temiz olduğunu gördüğünde derin bir nefes verdi. “Valla bir şey yok, gomiserim.”

Yavuz bu harekete de şaşkınlık içinde bakıyordu. Esmer teni, kızarmaya başlayan yanaklarını saklamak için yeterliydi ama Melike’nin ayarı da sınırı da yok gibiydi. Yüzüne doğru kaldırılan pijamasını hızla indirerek bedenini kapadı.

“Kızım, manyak mısın sen? Ne yapıyorsun? Bir uzak dur!”

Gülmüştü Melike. “Sana bir şey söyleyeyim mi?”

Ne var, dercesine kafa salladı Yavuz.

Melike’nin parmakları Yavuz’un göğüslerini işaret ediyordu. “Hani bir meme küçültme operasyonu da sen olsan sırtıtmazmış. Onlar ne öyle, oğlum? 85C falan cuk oturur gibi. Benden alınan parçayı sana mı taktiler, ne yaptılar?” Yavuz’un karşısındaki yatağın ucuna otururken dudaklarından keyifli bir kahkaha kaçmıştı.

Huysuzlukla yüz ekşitti Yavuz. “Biraz utanmanı, sıkılmanı olsun be kızım! Narkoz etkisi hâlâ geçmedi sanırım, senin kafa bayağı güzel.”

Şen bir kahkaha daha patlattı Melike. “Ben buraya insanca sana teşekkür etmeye gelmişim, senin suratın yine gülle atıyor.” Parmakları dudaklarına hayali bir gülücük çizdi. “Biraz gül, gomiserim. Burada bizim dışımızda kim var? Artık yabancı sayılmıyorum bence.”

İfadesizce bakıyordu Yavuz. Çenesi serum direğini işaret etti. “Sen neden ayağa kalktın? Düşüp kalma bir yerde, uğraşınam.”

“Uğraşırısın,” derken kendinden emindi Melike. Dudağındaki alaysı gülüş minnet tebessümüne dönüştü. “Başımda bekledin, hatırlıyorum.”

“Mecbur,” dedi Yavuz. “Bütün hastane personeline ana avrat sövdüğün için herkes bırakıp kaçtı.”

Şok ve şaşkınlıkla sendeledi Melike. “Ne yaptım?”

Derin bir nefes verdi Yavuz. “Doktora, hemşirelere sövdün. Yemek getiren ablaya sövdün. Odaya paspas atan adama da sövdün. Tebrikler, Melike Özben, bir kere daha kendi rekorunu kırdın. Umarım yine manşetlere düşmezsin.”

Şaşkınlığı yerini pişmanlığa bırakırken iki elini dertli başına attı. “Lütfen şaka yaptığını söyle.” Yavuz’un ifadesinde ve ciddiyetinde değişen hiçbir şey yoktu. Saçlarını yolmak ister gibi kavradı Melike. Pişmanlıkla omuzları düştü. “Hay dilimin kemiğini sikeyim ben ya!” Aniden dikleşti. “Lan, sen ne biçim refakatçisin? Sustursaydın ya!”

Cevap hızla geldi. Yavuz sağ avuçucisini kaldırmış, içindeki ve parmak boğumlarındaki diş izlerini Melike’nin gözüne âdeta sokmuştu. “Emin ol, denedim, Melike Özben ama maşallahın var. Susturmak mümkün olmuyor.”

Omuzları daha da çökerken bu defa pişmanlıkla değil, nadir bir şekilde utançla yanıyordu yüzü. Susturmaya çalıştıkça ellerini ısırmış olmalı ki diş izleri derindi ve hâlâ varlığını koruyabiliyordu. “Gomiserim...” dedi içli içli.

Yavuz’un parmakları aniden kapanmış, en net şekilde aralarına bir duvar inşa etmişti. “Sakın ayaklanıp bana sarılmaya kalkma, olduğun yerde kal.”

İçindeki sevgi açlığı titrerken nicedir dolduramadığı boşluğun sızladığını hissediyordu Melike. Sadece, “Teşekkür ederim,” diyebilirdi ama sesinde gerçek bir minnet vardı.

Kısa bir an için gözleri birbirine değdi. Yalanlamadı Yavuz. Başını eğilirken, “Eyvallah,” dedi. “Sen de bana yardım ettin. Ödeşтик.”

Son kelimesini tekrarlama isteği hissetmişti Melike. “Ödeşтик.” Parmakları çikolatalı süt dolu poşete döndü. “Bunları da sana getirdiğim bisküvilere karşılık getirdiğini var sayıyorum.”

Küçük bir yalan söyleme ihtiyacı hissetti Yavuz. Diğer sütlerin tarihlerinin geçmiş olduğunu görmüş ve atmıştı ama bunu sesli dile getirmedi. Yine *eyvallah*, der gibi başını eğildi. Karşılıklı hastane yataklarında otururken ikisinin de başında serum direği, kollarında iğne vardı ama günler sonra kurabildikleri en sağlıklı iletişimin içindeydiler.

“Ne zaman taburcu olacaksın?” dedi Melike.

Dudak büzdü Yavuz. “Doktor ne zaman isterse.” Çenesi dikleşti. “Sen?”

Omuz kaldırdı Melike. “Doktor ne zaman isterse.”

Küçük bir an ikisi de gözlerini kaçırmadı. Zayıf bir halat Yavuz’un gözlerinden kopup Melike’nin göğsüne iğne misali battı ama o an ikisi de anlamadı. Aniden Yavuz’un bakışları kısılmış, Melike’ye bakarken bir aydınlanma yaşamıştı.

“Sen fazla sakın ve ılımlısın. Hayırdır, bir bok mu yedin yine?”

Güldü Melike. “Lan, saçmalama, gözümü yeni açtım. Ne yapabilirim?”

“Narkozluyken *bana içki getirin*, diye bağıırıyordun. Umarım başka odaya geçince böyle bir halt yememişsindir.”

Bıkkınlıkla soludu Melike. Parmakları çikolatalı süt dolu poşete döndü. “Bu saatten sonra içeceğim tek sıvı su ve çikolatalı süttür, emin olabilirsin, gomiser.” Direğini kavrayarak ayaklandı. “Senin yine emniyette gomiser olma saatin gelmiş, belli. Hiç çekemem. Gidiyorum.”

Yatağına yaslanıp bacaklarını uzatma derdinde olan Yavuz umursamamıştı. “Kapıyı kapa.”

Siyah poşeti kavrayan Melike ağırlığıyla sendeledi. “Lan, oha, bütün sütleri aldın mı? Bu ne?” Ters bakışları kıçını devirip yatmak üzere olan Yavuz’a döndü. “Bir iyilik yaptın, bari tam yap. Göğsüm kesik benim, gomiserim. Nasıl taşıyabilirim bunu?”

Kıçını Melike’ye dönme derdinde olan Yavuz duraksamış, ince örtü üzerini örtmeden havada kalmıştı. Kısa bir an poşete ve Melike’ye baktıktan sonra haklı olduğuna karar vermiş, derin bir soluk vererek toparlanmıştı. Yeniden terliklerini giymiş, yavaş adımlarla Melike’ye yönelmişti. Poşeti aldığı anda Melike keyifle sırtıyordu.

“Aksi maksi birisin ama perdelerinin arkasında kedi kadar uysalsın be gomiserim.”

Yavuz’un cevabı netti: “Kes.” Melike’nin önünden geçip kapıya yöneldi.

Kendi kendine sırtırken, arkasını dönüp onun peşinden ilerleme niyetindeydi Melike ama aniden Yavuz’un durduğunu fark etmişti. Kapının girişine bakıyordu. Yavuz’un omuzlarından orada ne olduğunu göremeyeceği bir noktadaydı. Ama minik birkaç adım, kapının girişinde dikilip ona bakan üç kişiyi görmesi için yeterliydi.

Onur, Şeyma ve Ayperi şaşkınlıkla karşısındaki bu ikiliye, üzerlerindeki hastane pijamalarına ve kavradıkları serum direklerine bakıyordu. Ayperi şaşkıncı Şeyma'nın gözleri irileşmiş, Onur'un ağzı beş karış açık kalmıştı.

Bundan sonrası tufan, duman, yaman ve hatta katline ferman olan bir an olacaktı. Melike Özben pek çok şey için burun kıvrır, başından atmak için söyler, *siktir*, derdi ama ilk defa dudaklarından dökülen bu kelime bu kadar içten ve dolu doluydu.

“Hasiktir...”

Hayatımda beni şoka sürükleyen, şaşkınlık içinde bırakarak küçük dilimi yutma noktasına getiren pek çok olay olmuştu ama hiç şüphesiz aralarından iki tanesi zirveyi zorlamak için yeterliydi. Bu anlarda kelimelerim başını alıp gidiyor, üst üste tokatlar yiyor ve âdeta evrenin en büyük darbesini aldığımı hissediyordum.

Birincisi, Ömer'i yeniden karakolda gördüğüm o an.

İkincisi, Melike'yi bir hastane koridorunda, elinde serum direğiyle gördüğüm bu an.

Ortama sessizlik değil, gerginlik hâkimdi. Üstelik kapının önünde dikilirken karşımda gördüğüm görüntü nedeniyle şaşıracağım tek nokta Melike de değildi. Yanındaki adamı sima olarak oldukça net bir şekilde tanıyordum. O gün karakolda bize terslenen yarık kaşlı komiserden başkası değildi. Üzerinde Melike misali hastane pijaması, elinde sıkıca kavradığı serum direği varken ifadesizce bize bakıyordu.

Şeyma ve Onur'un da benimle aynı ifadeye sahip olduğuna emindim. Bu anı kimse beklemiyordu. Saatler önce Onur beni aramış, sosyal medyaya düşen Melike'ye ait bir görseli atmıştı. Bir hastane koridorunda, küçük bir kız çocuğuyla konuşuyordu. O artık ünlü bir simaydı ve bu görselin sosyal medyada yayılması kaçınılmaz olmuştu.

Fotoğrafi atan kullanıcı, *Poyraz Eraslan'ı döven o yiğit kadın bu muydu ya*, diye sormuş, altına sayısız yorum gelmişti. Tüm ülke bu detaya takılırken bizim takıldığımız tek nokta üzerindeki hastane kıyafetiydi. Saatler süren bir araştırmanın ardından Onur fotoğrafı paylaşan kişiye ulaşmış ve hastanenin adını öğrenmişti.

Onur beni aradıktan sonra koşarak eve gitmiş, nöbet sonrası uyuyan Şeyma'yı âdeta üzerine uçararak uyandırmıştım. Birkaç saat içinde Onur da

bize gelmiş, hastanenin adından emin olduktan sonra yola düşmüştük. Son ana kadar Melike'yi aramamış, hastane resepsiyonuna adını sorduğumuzda, *hayır, böyle bir hastamız yok*, cevabını alacağımızı düşünmüştük ama sonuç olarak burada, bir hastane odasının kapısında idik.

Sessizliği bölen, vahşet görmüş gibi bize bakan Melike'ydi. "Sizin burada ne işiniz var?"

Oysa aynı soruyu biz ona sormalıydık. Şaşkın bir sakinlikle, "Asıl senin burada ne işin var, Melike?" diye sordum.

Yanımdaki Şeyma'nın derin bir soluk verdiğini duydum. Göz ucuyla baktığımda gözlerinde dönen ateşi ve siniri görebiliyordum. Birazdan buralar fazlasıyla karışacak gibiydi.

"Odan karşısı değil mi?" dediğinde sesi buz gibiydi.

"Şeyma..." diyecek oldu Melike ama korkudan âceta sesi titremiştir zira Şeyma'nın ses tonundan başına gelecekleri anlamamış olması imkânsızdı.

"Odan karşısı mı yoksa burası mı?" diye en sert şekilde sorusunu yineledi Şeyma.

Dudaklarını ısıırıyordu Melike. "Karşısı..."

Bir adım geriledi Şeyma. "İyi, oraya gel o zaman," dediği an arkasını dönmüş, sert adımlarla karşı odaya yönelmişti.

Birkaç saniye önce o odanın kapısının önündeydik ama Melike'nin sesini burada duyduğumuzda o odaya girmeden bu kapıya yönelmiştik. Göz ucuyla arkamı döndüğümde Şeyma'nın ne olduğunu anlamak için koşar adım Melike'nin hastane yatağının başucundaki raporlara ilerlediğini görebiliyordum.

Melike küçük adımlarla çaresizce ilerlerken yanındaki adama göz ucuyla bakmıştı. Yarık kaşlı komiser ortama anlam verememiş olmalı ki boş boş bakıyor, anlamaya çalışıyordu. Melike göz ucuyla ona bakarken oldukça mahcuptu.

"Hakkını helal et, gomiser. Son sözlerimi unutma. Tüm vasiyetlerim hâlâ geçerli."

Şeyma karşı odadan, "Melike!" diye kükrediğinde irkilerek dikleşmiş, serum direğini daha sıkı kavrayarak ilerlemişti. Onur ve benim aramdan geçerken bu manzarayı hayretle izliyorduk. Bedenine büyük gelen pijamalarına ve terliklerine, dağınık saçlarına ve serum direğine hayretle bakıyordum.

"Siz nereden çıktınız, lan?" diye mırıldanırken sesinde korku ve panik vardı.

Hayretle arkasından ilerledim. Koluna girip destek vermek ve şaşkınlıkla ne yapacağını bilmemek arasında gidip geliyordum. “Asıl senin burada ne işin var, Melike?”

Saniyeler içinde karşı odanın kapısındaaydık ve bu andan sonra konuşma şansımız yoktu. Onur’un sessizce arkamızdan geldiğinin farkındaydım. O da benimle aynı şaşkınlık içinde Melike’yi izliyordu.

Odaya girdiğimiz anda Şeyma çantasını yatağın üzerine savurmuş, elindeki raporlarla Melike’ye dönmüştü ama âdeta sesi ve gözbebekleri titriyordu. “Göğüs kanseri!” dedi tek solukta. “Sen göğüs kanseri oluyorsun, üstelik gelip kitle aldırıyorsun ama bunu bize söylemiyorsun, öyle mi?”

Şaşkınlığım son noktadaydı. “Ne?” diye soludum. “Göğüs kanseri mi?”

Onur en az benim kadar büyük bir şaşkınlıkla, “Şaka mı?” dedi.

Melike elinde serum direğiyle odanın ortasında kalmıştı. Dudakları azar yiyen bir çocuk gibi bükülmüşken bakışlarını parmak uçlarına eğdi. Bu bakış onun lügatinde *hiçbir savunmam yok*, demekti.

Şeyma sinirle gözlerini kapadı. “Ayperi, yatır şunu yatağına,” derken parmağı en net şekilde yatağa dönmüştü. “Beyinsizin ayakta durmaması lazım.”

Koluna girip yatağına ilerlettim. Onur aynı anda serumu kavramış, Melike’ye bırakmadan ilerletiyordu. Yatağına oturduğunda mahcup bakışları yüzüme kalktı. Böyle baktığı anlarda içimde bir şeyler yıkılıyordu. Benim için bu hayatta yıkılamayacak tek kale Melike’ydi ve bu bakışı gerçekten savunmasız hissettiği nadir anlarda sunardı.

Ellerimi kolundan çekerken boynum büküldü. “Melike, böyle bir şeyi niye bize söylemiyorsun sen? Şu durumda tek başına kalman mantıklı mı?”

“İyiym,” derken sesi cılızdı. “Zaten küçük bir operasyondur. Sürekli arkamı topluyorsunuz, başınıza bela oluyorum. Benim için daha fazla üzülmenizi istemedim.”

Şeyma anında, “Aynen,” dedi. “Şu an hiç üzülmedik mesela.” Ama bunu asla normal bir tonda söylememiş, âdeta kükremişti. Onur’la aynı anda irkilerek doğrulduk. Buraya gelene kadar o kadar sakin ve sessizdi ki bu hallerinin bir noktada patlayacağını biliyordum. Melike’ye doğru iki adım atarken elindeki raporları yatağın ucuna savurmuştu. “Biz senin neyiniz, Melike?” diye soludu tek nefeste. “Söyle! Biz senin tam olarak neyiniz?”

Dudakları büküldü Melike'nin. "Şeyma..."

Şeyma durmadı, susmadı. "Başımıza belasın, öyle mi? Biz mi hissettirdik bunu sana? Eğer öyleyse söyle, ben şu an senden tüm içtenliğimle özür dileyeceğim, söyle!"

Boynu bükülmüştü Melike'nin. "Hayır, öyle bir şey değil."

"Ne o zaman, Melike?" diye devam etti Şeyma. "Göğüs kanseri olmuşsun sen ya, göğüs kanseri! Bu küçük mü? Önemsiz mi? Sence biz buna sadece üzülür müyüz yoksa senin için endişe edip şu hastane odasında tek kalman yerine yanında mı bekleriz? *Başımıza bela oldu*, deriz, öyle mi? Yoksa elinden tutup destek mi oluruz? Şunca yıldan sonra hâlâ bizi tanımıyorsan ne diyebilirim ki? Salaksın! Yemin ediyorum, gördüğüm en beyinsiz insansın!" Elindeki telefonu ileri uzattı. "Şu telefon ne zaman bilinmeyen numaradan aransa *Melike'ye bir şey mi oldu, başı belada mı acaba*, diye benim aklım çıkıyor. Bana ihtiyacın olduğu bir anda ararsın da ulaşamazsın diye telefonumu bile sessize almam. Ama sen kanser olduğunu bize söylemiyorsun, öyle mi?"

Melike'nin yanaklarına süzülen iri gözyaşı taneleri vardı. Başı önüne düşmüştü, söylenen her sözden sonra burnunu çekerek ağlıyordu. Bu hayatta dayanamayacağı ender şeylerden biriydi onun gözyaşlarını görmek. Yanına oturup elimi omzuna doladım.

"Melike..." derken mırıltım sessizdi. "Niye öyle düşünüyorsun? Biz hiçbir zaman öyle hissetmedik."

Cevap verememiş, bir kere daha hıçkırmıştı.

"Demek ki karşıdan öyle algılanmış," diyerek öfke kusmaya devam etti Şeyma. "Biz başımıza bela olmasından değil, kendi başına bela açmasından korkuyoruz ama o burada tek başına acı çekmeye razı geliyor. O zaman biz senin neyiniz, Melike? Söyle bana! Biz senin neyiniz?"

Melike bir kere daha hıçkırmış ama bakışlarını yerden kaldırmamıştı. "Ailemsiniz." Sesini ben dahi zor duymuştum.

Aldığı cevap Şeyma'nın gardım ve sinirini yerle bir etmiş olmalı ki elini alnına atarak arkasını döndü. Bir ailesi yoktu Melike'nin. Kolay kolay bu ifadeyi kimse için kullanmazdı, biliyorduk. Yanağını omzuna yaslarken elim diğer omzunu sıkıca kavradı.

"O zaman bize ne yük ne de bela olursun, Melike. Bunu düşünmen bile hata."

Şeyma aniden arkasını döndü. Çok alakasız bir soru yöneltip, "Doktorunun adı ne?" diye sordu.

Artık salya sümük ağlıyordu Melike. "Ne?" dedi zorla, içini çekerek.

Ama Şeyma âdeta yine kükremişti. “Doktorunun adı ne?”

Melike’nin gözyaşları şiddetlendi. Hıçkırıkları bağırarak hatta böğürerek ağlama noktasına dönerken dudaklarından dökülen acı dolu bir isim vardı: “Beliz!”

Bu, sıradan bir Beliz değildi. Harfleri cümle içinde ezmiş, gözyaşlarıyla sulamış, son harfi ise gözyaşlarıyla alabildiğine uzatmıştı. Sinirlerim son derece yıprandığı için gülmemek adına elimle dudaklarımı kapamak zorunda kaldım. Oldukça mistik bir andı.

Şeyma hiçbir şey söylemeden odadan çıktığında Melike’nin hıçkırıkları son noktadaydı. “Doktoru öldürmeye mi gidiyor? Yapmasın!”

“Saçmalama,” dedim sakince. “Büyük ihtimalle nöbetçi hemşireye durumunu sormaya gitti. Doktor adını da tam öğrenip yine durumun hakkında bilgi alacaktır. Bilmiyor musun Şeyma’yı?”

Bildiğine emindim. Tüm bu öfkesi ve yükselişi, buraya gelene kadar kendini sıkıttığı, Melike’ye bir şey oldu korkusuyla paniklediği ve üzerine ondan böyle bir cümle duyduğu içindi. İnsan verdiği değerın yanlış anlaşıldığını gördüğünde bocalıyordu. Şeyma’ydı bu. Döver, kızar ama se-verdi. Hastalanınca başımızda bekler, *ayağınıza çorap giyin*, diye bağırır, kemik suyundan yaptığı çorbaları kış boyu grip olmayalım diye içirirdi.

Onur hayretle bizi izliyordu. Dakikalardır sessiz kalmasının tek nedeni Şeyma’dan korkmasıydı zira araya girerse azar yiyeceğini bilecek kadar bizi tanıyordu. Kavgalarımıza dahil olanı parçalardık ve her kavgamızdan birbirimize sarılarak çıkardık.

Melike göz ucuyla Onur’a baktıktan sonra yanağındaki yaşları avuçluğuyla silmeye çalışarak bana döndü. “Siz...” dedi içini çeke çeke. “Nereden...” Bir kere daha hıçkırdı. “Öğrendiniz?”

“Sen bir fenomensin, Melo,” diyen Onur’dı. “Üstelik bir muhabirsin. Bilirsin ki şöhrete bir kere bulaştığında tüm kameralar sana döner.” Elindeki telefonu Melike’ye kaldırmış, ekrandaki paylaşımı ona göstermişti. “Kameralara hastanede yakalanmışsın,” dedi. “Şu an tüm sosyal medya bu kız Melike Özben mi yoksa değil mi diye tartışıyor.”

Bir kere daha bağırarak ağladı. “Tartışmasını siksindir!” dedi gözyaşlarının arasında. “*Sarı mı yoksa mavi mi görüyorsunuz elbiseyi* olayı mı bu? Benim işte! Çekenin de kamerasını siksindir!” Bir kere daha var gücüyle bağırıldı.

Bir süre bağırarak suretiyle ağlamaya devam etti. Aynı saniyelerde Onur’a bir telefon gelmiş, sessizce odadan dışarı süzölmüştü. O an için elimden gelen tek şeyi yapıp sırtını sıvazladım. Ona kızamaz,

bağıramazdım. Nasıl hissettiğini anlıyordum. İnsan kendine değer veremediğinde bir başkasının verdiği değeri külfet ve yük olarak görüyor, sevgisini dahi yük sanıyordu. Bunu en iyi ben bilirdim.

Son günlerinde boğazına kadar bu hisse batan ben.

Ağlayışı hafıflediğinde üzgün bakışları bana döndü. Dudaklarımda küçük bir tebessümle karşılık verdim. Bana kazandırdığı şeyler o kadar fazlaydı ki onun için elimden ne gelirse yapar, *koş*, dediği anda koşardım. Elimden tutup beni karanlığımdan çıkarmak için inadıma karşı mücadele etmişti. Bu herkesin harcı değildi. Onun güçlü bir ağaç olduğunu, asla yıkılmayacağını ve bu denli ağlamayacağını sanırdım zira şunca yıllık arkadaşlığımızda gözünden düşen yaş sayısı sınırlıydı. Ama şu an buna ihtiyacı varsa bu defa yaslanacağı ağaç ben olacak, onu saklayacaktım.

Saklayacaktım.

Saklarım, Ayperi.

Ömer'in sesi aniden ve beklenmedik bir şekilde zihnimde yankılandığında tebessümüm sekteye uğradı. Bu sese dair bir anı hatırlamıyordum ama garip bir şekilde tanıdık hissediyordum. Bana böyle bir şey söylediği an yoktu oysa ama cümle net ve tamamen onun sesine aitti.

"Ayperi," diyen Melike'yle bakışlarım boşluktan koptu. "Sen de kızmayacak mısın bana?"

Nasıl kızabilirdim ki? Kendimi izliyor gibiydim. Bir elim yeniden sırtını sıvazlarken dağınık saçlarına derin bir öpücük bıraktım. "Şeyma'nın azarı yeterli diye düşünüyorum."

Yeniden dudakları büküldü. Yanağına doğru iri bir gözyaşı daha süzülürken başı önüne düştü. "Çok kızdı bu defa. Ya bir daha benimle konuşmazsa?"

İstemsizce güldüm. "Saçmalama, Melike. Buraya gelene kadar sana bir şey oldu diye aklı çıktı. Bilirsin, rahatladığında da kızar. Uzun yıllardır buna alışık olman lazım."

Huysuzca omuz kaldırdı. "Mememi kestiler benim." Ağlayışı sürüyor, cümleleri gözyaşları arasında boğuluyordu. "Sence şu an mantıklı düşünabiliyor muyum ben?" Kırmızı ve yaşlı gözleri bana döndü. İçim daha da sızladı. "Küsmediniz değil mi bana?"

Kollarım daha sıkı sarmaladı. "Saçmalama, Melike. Neden küseyim? Diyorum ya, sadece çok korktuk. Sana çok kötü bir şey oldu sandık. Şeyma birazdan bu kapıdan girip önce yarana bakacak, daha sonra ise kafana bir tane şamar atacak mesela. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Sadece durum bizim için fazla beklenmedikti."

“Ben de beklemiyordum,” dedi içini çekerken. “Birden öğrendim. Ne yapacağımı bilemedim. Valla siz üzölmeyin diye, Pero. Sakın beni bırakmayın, tamam mı?”

İçim gidiyordu bu haline. O kadar çok terk edilmişti ki en büyük korkusu bizim bir gün onu bırakmamızdı, biliyordum. Oysa hiçbir zaman yaşanmayacaktı bu. Saçlarına derin bir öpücük daha bıraktım.

“Sakın bir daha böyle şeyler düşünme. Asla yalnız değölsün, bize yük de değölsün. Kırk belan olsa yine koşar seni oradan çıkarırız, anladın mı?” Bakışlarım yüzüne eğöildi. “Kâbuslarla boğuştuğumda beni psikoloğa ikna etmek için ne demiştin, hatırlıyor musun?” Bakışlarından hatırlamadığının farkındaydım. Onun için küçük bir an olabilirdi ama benim için etkisi tüm hayatım boyunca devam edecek bir ifadeydi. “*Hiçbir şeyle tek başına mücadele etmek zorunda değölsün, Ayperi*, demiştin. Şimdi aynısını ben de sana söylüyorum. Hiçbir şeyle tek başına mücadele etmek zorunda değölsün.”

Bedenime daha fazla sokuldu. “Özür dilerim,” deyişöi belli belirsizdi.

Aynı saniyelerde içeri süzöülen Şeyma’nın elinde bir başka kâğıt demeti vardı ve muhtemelen hepsi Melike’nin durumuna ait bilgilerdi. Çok net ve keskin bir emri vardı.

“Yat yerine, aç göğsünü. Yarana bakacağım.” Bunları söylerken bize bakmıyordu. Elindeki kâğıtları koltuğun üzerine bırakırken mor tuniğinin kol düğmelerini açıyor, kollarını yukarı sıyrıyordu. Aniden Melike’ye değen ceylan gözler ters ve öfke doluydu. Aval aval kendisine bakan Melike’nin farkındaydı. “Kırk kere mi tekrarlayacağım? Yat şuraya.”

Yataktan kalkıp onun uzanması için yardım ettim. Başucuna dikilen Şeyma’ya, top oynarken okul camını kırmış çocuk mahcubiyetiyle bakıyordu. Ama Şeyma pijamasının iki düğmesini açarken oldukça ciddi ve sessizdi. Sinirinin azaldığının, öfkesinin daha makul bir kıvama geldiğinin farkındaydım. Yaralı göğsüne eğöildi. Hangi ara yanında getirdiğini fark etmediğim bir eldiveni eline geçirirken bandajı hafifçe kaldırmış, dikkatle yarasına bakıyordu.

İstemsizce arkasından öne eğölip ben de kontrol etme ihtiyacı hissettım. Oldukça küçük bir kesikti. Ben derin bir nefes verirken Şeyma tüm ciddiyetiyle bandajı yeniden kapadı. Şu an her şeyiyle bir hemşireydi.

“Büyük bir yara değöil,” deme ihtiyacı hissettım. “Önemli bir şey var mıymış Şeyma?”

“Şükür ki yok,” dedi, bandajı yeniden kapatırken. “Bu zekâyla bunu nasıl başardı, bilmiyorum ama tümöröü erken fark etmiş ve hızla,

yaılmadan temizlenmiş. Tam temizlik için bundan sonra radyoloji seanslarına gitmesi lazım.” Melike’nin pijamasını toparlamış, ona kalmadan ilikledikten sonra dikleşirken kafasına şamarı geçirmişti. “Beyinsiz!”

Melike başına aldığı darbeyle Yeşilçam artistleri gibi diğer yana dönmüş ama aynı anda yeniden eski konumunu alarak Şeyma’nın ona şamar atan elini kavramıştı. “Özür dilerim, Şemo...”

Elini geri çekmemiş, derin bir nefes vermişti Şeyma. Bu soruya cevap vermek yerine, “Ağrın var mı?” diye başka bir soru yöneltmişti.

Melike anında, “Var,” dedi. “Sen böyle bakarsan kalbim ağrır.”

Şeyma tek solukta, “Benim de ağrıyor, Melike,” dedi. “Sen kendini yalnız hissetme diye yıllardır elimizden geleni yapmışken senin kendini hâlâ yalnız hissediyor olman kalbimi ağrıtıyor mesela. O kadar yaşanmışlığın hiç mi önemi yok? Hiç mi tanımadın bizi de yük olacağını düşünüyorsun?”

Kurbanlık koyun gibiydi Melike. Boynu daha da büküldü. “Öyle hissetmediğimi biliyorsun be Şemo. Ben sadece aniden bunu öğrenince ne yaparım, bilemedim. Zaten sürekli benim için endişeleniyorsunuz, daha fazla endişelenmeyin dedim.” Şeyma’nın kutsi elini alnına yasladı. “Azıcık dua oku. Belki de nazara geldim, o yüzden böyle bir şey düşündüm.”

Şeyma’nın daha sonra dua okuyacağına emindim ama o an için mübarek eli Melike’nin alnına da okkalı bir şamar indirdi. “Geberteceğim seni! Bir daha içmene izin vermem diye sakladın, değil mi? Hiç laga laga yapma bana.”

“La, ne alakası var?” diyen Melike özüne dönmüş gibiydi. Komodinin üzerindeki siyah, içi çikolatalı süt dolu poşeti işaret etti. “Yemin ediyorum, süttten başka bir şey içmedim.”

“Bu saatten sonra da içemezsin!” Netti Şeyma. “Tedavi sürecin bitene kadar ağzına içki sürersen yemek borunu sökerek mideni dışarı çıkarırım. Anladın mı beni?”

Onayladı ama cevabını sakınmadı Melike. “Vahşi ve cani bir kadınsın. Kanserim ben, böyle mi söylenir?”

“Sana söyleyecek başka hiçbir kelime bulamıyorum ben, Melike, inan.” Bana döndü. “Buradan çıkışta hatırlat bana, şu alkol üfleme zımbırtısından alacağız. Unuttum adını. Her akşam bu salak ona üfleyecek.” Bakışları yeniden Melike’deydi. “Ağzına sürdüğün an seni mahvederim, Melike.”

Tatlı, mahcup ve huysuzdu Melike. “La, *tamam*, dedik ya!”

“Demedin!” dedi Şeyma. “Demedin bana bir şey. Şu an bana namus, şeref, haysiyet sözü ver. Tamam mı?” Sona doğru âdeta yine kükremişti.

“Tamam,” dedi Melike hızla. “Yemin ediyorum, tamam, ağzıma sürmeyeceğim.”

Elini hızla Melike’nin ellerinin arasından çekerken huysuz ama her zamanki Şeyma’ydı. Tek bir anı beklediğini biliyordum. Bu anı ona sunmak için minik adımlarla Melike’nin diğer yanına geçip, yatağının ucuna uzanarak yanına kıvrıldım. Şeyma’nın namazlarından sonra iki yanından dizlerine yatmak nasıl bir hisse bu da öyle bir andı. İyi gelecekti tüm kırgınlıklara, biliyordum. Şeyma’yı da onun yanına otururken gördüğümde gülüşüm büyüdü.

Ama Melike hâlâ aynı Melike’ydi. “Ne oldu?” diyerek şaşkınlıkla bana baktı. Şeyma diğer yanına uzandığında ikimizin arasında kalmıştı. Halinden mutlu olduğuna adım gibi emindim. “Affettiniz mi beni?”

“Affedecek bir şey yok,” diyerek duygularıma tercüman olan Şeyma’ydı. “Bir daha bize yük olduğunu düşünme, yeter.”

Yatak küçük, biz büyüttük ama sığmayı başardık. Melike’nin derin bir nefes vererek bize sokulduğunun farkındaydım. “Ayperı,” dedi, birkaç saniye sonra. “Koca götün beni ezecek, haberin olsun.”

Güldüm. “Kalçalarımдан uzak dur. Şu an hepsi dışarıda zaten. Sana zararları yok.”

Kendince bir derdini daha izah etti. “Şemo, sen de yaralı göğsümü eziyorsun.”

“O senin elin, salak.”

Elini hızla göğsünden çekti. Üçümüz de tek bir yastığa başımızı sığdırmayı deniyorduk. Zordu ama bizim için imkânsız değildi. Melike, ikimizin elini kavrayıp kendine çektiğinde yine üçümüz tek bedende büyüyen üç farklı ruh gibiydik. Birimiz hüznün, birimiz neşe, birimiz ise öfkeydi ama bir araya geldiğimizde her birimiz eksiklerimizi tamamlıyor, boşluklarımızı doldurabiliyorduk.

Melike ellerimizi sıkıca sıkarken, “Kızlarım,” dedi. “Sonsuza kadar el ele oluruz, değil mi?”

Cevap vermedik. İkimiz de elini daha sıkı kavrayarak gerekli mesajı ilettik. Gelecek ne getirirdi, bilmiyordum. Yaşanmayan her şey belirsizlikten ibaretken hayatıma dair en net şey onlardı. Sonsuza kadar el ele olacaktık. Bunu biliyor, istiyor, buna inanıyordum. Akıp giden zamana, dertlere, acılara ve sevinçlere birlikte kafa tutacaktık. Durağan bir nehir, hoyrat bir rüzgâr ve ılık bahar yelleri gibiydi bizi yan yana getiren,

hayatlarımızı birbirine bağlayan her şey. Doğa nasıl bir bütünsel biz de öyle kalmaya devam edecektik.

Sıkıca sarıldık, birbirimize sokulduk. Melike, “Kalan mememi de siz ezdiniz,” diye söylendi.

Şeyma, “Şalım bozuldu,” diye yükseldi ve ben bu halimize sesli bir kahkaha atana kadar birbirimizden uzaklaşmadık, uzaklaşmayacaktık, uzaklaşamazdık.

İnce bir pamuk ipliğine bağlıydı her şey. Ölüm, aile, dostluk ve mutluluk... Bu ipi koparmak nefes almak kadar kolay, yaşatmak bir o kadar zordu. Aramızdaki bu pamuk ipliğinin her geçen gün kalınlaşıp sağlamlaştığını hissediyordum. Bu da öyle bir andı. O iplik daima etrafımızda dolanacak, biz üç arkadaşı birbirine çekecekti. Biliyor, inanıyor, bunu tüm kalbimle evrenden istiyordum.

Korkunun insanı diri tutan en güçlü silah olduğuna inanmazdı Ömer Seyirhan. Onun için en güçlü silah cesaret ve savaşıma arzusuydu. Bu yüzden operasyonlarda en önde gider, korkusuzca savaşırdı. Kafaya taktığı dosyaları çözmeden bırakmaz, *olmuyor*, diyerek vazgeçmezdi. Bu zamana kadar el atıp çözemediği hiçbir dava olmamış, sayısız suçlu yakalamış, suç şebekesi çökertmişti.

Ama sözkonusu kendi hayatı olduğunda ilk defa ellerine kelepçeler vurulmuş gibi hissediyordu. Şunca yıllık ömründe kaybetme korkusu dahi yaşamış değildi. Hayatından çıkmak isteyen çıkabilir, kalmak isteyen için ise daima yanında bir köşe ayırırdı. Gideni umursamaz, kaybetmekten korkmazdı. Amirinden de babasından da böyle görmüştü.

Masasına yaslanmış, önündeki beyaz tahtanın üzerine yerleştirilen görsellere, isim ve birbirine bağlı suç ağlarına bakarken dışarıdan bakan biri her zamanki gibi tehlikeli bir çetenin peşinde olduğunu düşünebilirdi ama onun tek düşündüğü kendi başındaki belaydı.

Öfkeyle kısılan yeşil gözleri sertti. Dilini damağına sıkıştırırken öfkeyle solumuştu. “Ümit!” dedi ters ters. “Ümit, ha!” Hayretle soludu. “Ümit, *gel götümde patlat dinamit*, diyor!”

Sinirleri son noktadayken öfkesi ilk defa bu denli kaynıyor, göğsünü cayır cayır yakıyordu. Sıkıntıyla dudaklarını dişledi. Ayperi’ye *sakın bir başkasına şans verme*, demek ne kadar mantıklıydı, bilemiyordu ama şu an için dün söylediği bu şey adına pişmandı. Onu kendinden soğutmak için

nefret ettiği şeyleri yapmayı deniyorken eline bu kozu vermek ne denli mantıklıydı? Başı hafifçe sola büküldü. O adamla buluşmadığına emindi. Soruyu ilk sorduğunda anında *hayır*, demiş, bunu söylerken asla tereddüt etmemişti ama peki ya sonra?

Ümit denen o adam yine okula gelebilir, sorusunun cevabını almak için Ayperi'nin karşısına dikilebilirdi. Kabul etmeyeceğine emindi Ömer. Gözleri sadece Ömer'e bakarken gülüyor, bazen uzun uzun çehresini izliyordu. Korkmadan elini uzatıyor, yanında hiç kimsenin yanında olmadığı kadar çocuklaşabiliyordu. Tüm bunları gören Ömer'di.

Ayperi onu kendinden uzaklaştırmaya çalışırken tüm bunları görmüyordu. Oysa Ömer biliyor, görüyordu. Sarhoşken Ömer'in kokusunu anlatan Ayperi'ydi. *Beni sevme*, diye yalvarırken başındaki yarayı okşayan da oydu. Ama başka biri ihtimali her şeyi yerle bir edecek kadar güçlü ve sertti.

Ürkek bir kuş gibiydi Ayperi. Ele avuca sığmıyor ama parmak uçlarından da uzaklaşmıyordu. Ne yakalamak ne de gitmesine izin vermek istiyordu Ömer. Gözünün önünde uçarken izlemekten tek dileği. Çok mu ydu?

"Amirim," diyerek, içeri giren Emir'e dönüp bakmadı. Emniyette yine telefonlar çalışıyor, konuşma sesleri ve derin uğultular yükseliyordu. Yeşil gözleri beyaz ekrandan kopmadı.

Bugün gitme, Ömer. Yarın da gitme. Tut kendini, özle ama tut. O adamı reddedecek, biliyorsun. Sana vermediği o şans kimseye vermez, biliyorsun. Sadece bekle, sana dönecek. Sana bakacak, seni görecek. Endişelenme, bekle. Korkma, oğlum, korkma.

"Amirim."

Bir şans daha istediğine göre daha önce reddetti demek. Yine reddedecek, eminsin. Neden tedirginsin o zaman? Topla kafayı, topla!

Çünkü gitmek zorunda kalacaksın, dedi çok derinlerden bir ses. Onun inadıyla savaşabilirsin ama bir başkasını sevme ihtimaliyle savaşamazsın, Ömer. Yüzünü başkasına döndüğü anda sen gitmek zorunda kalacaksın. Sen ondan gitmek istemiyorsun. Sen ay suretini izlemeden nefes alamıyorsun.

"Amirim!" dedi Emir yeniden.

"Lan, ne?" diye en sonunda şiddetle patladı. Öfkeli yeşiller masumlukla göz kırptırır Emir'e döndü. "Cevap vermiyorsam demek ki başka bir şey düşünüyorum. Ne aynı şeyi tekrarlayıp duruyorsun, lan?"

Bir adım gerilemek zorunda kalmıştı Emir. Boş bakışları tahtaya döndü. "Amirim, sizin adınıza endişeliyim."

Yüzü ekşimişti Ömer'in. Yaslandığı yerden gerilerniş, masanın üzerindeki silahını beline taktıktan sonra köşedeki askılığa yönelmişti. "Emir, git işine bak, koçum."

Gitmeyecekti. Elleri çaresizce beyaz tahtaya döndü. "Nasıl gideyim, amirim? Yaklaşık dört saattir, zaten çözümlediğimiz davanın gereksiz detaylarına pürdikkat bakıyorsunuz. Normal şartlarda o tahta silinir, biz çoktan yeni dosyaya geçerdik. Siz iyi misiniz?"

Değildi. "Bir kere de siz silin o zaman," derken fazlasıyla bıkkındı. Deri montunu aldı ama üzerine giymeden Emir'in yanından geçmiş, odadan çıkmıştı. Ona dönen gözleri, geniş alanın sol köşesinde gizlice daima onu izleyen kadının gözlerinden bihaberdi. Narkotik şubede çalışan ve Ömer'in ekibinde olan Nevin sürekli onu hayranlıkla izler, Ömer'in yetillerinin kendisine değmesi için her yolu denerdi.

Nevin'in yan masasında oturan bir başka kadın komiser koridorda ilerleyen amirlerinin arkasından ifadesizce bakıyordu. "Sevgilisinden ayrılmış olabilir mi? Bu aralar pek iyi değil gibi."

Bu düşünce Nevin'in canını hem sıkacak hem de mutlu edecek bir detaydı. Ama o an için hissettiği tek şey kıskançlık, midesinde yanan hırs ve anlamsız hisleriydi. Bir yıldır bu ekipteymi ve daha ilk andan itibaren Ömer Seyirhan'a hayrandı. Kendi zihninde bu hayranlığı aşk sanıyor, karşılığını arıyordu ama hiçbir zaman bulamayacağını içten içe bilmesine rağmen kabullenmemekte direniyordu.

"Neydi adı?" dedi yanındaki kız. "Çaycı Necip söylemişti ama unuttum. Perili bir şeydi."

"Ayperi," dedi Nevin, dudaklarının arasında. Ters bakışları yanındaki kadına döndü. "Ama yalan haber de olabilir. Necip'i biliyorsun, lafı abartarak anlatmaya bayılır."

İçten içe bunun da yalan olduğunu biliyor ama kabullenmek istemiyordu. Ayperi denen kadının emniyete geldiği gün Ömer'in arkasından nasıl derin bir tebessümle ilerlediğini, odada Poyraz Eraslan ona terslenmeye meyletti diye nasıl yükseldiğini görmüştü. Tüm bunları o an için reddetse dahi kabullenmesi fazla uzun sürmeyecek, gerçekler yüzüne en net şekilde çarpacaktı.

Emniyetten çıkıp arabasına ilerleyen Ömer ise sessizdi. Adımları yaşıken omuzları düşmüştü. Range Rover'ının önündeki çizige bakarken derin bir nefes verme istediğini bastıramadı. O çizik, bu araba onun olduğu sürece orada kalacak, asla sildirmeyecekti. Yok saymayacak, yok olmasına izin vermeyecekti. Onun yüreğine saplanan his nasıl yok edilemiyorsa o his varlığını koruduğu sürece bu iz de var olacaktı.

Arabasına binip montunu yan koltuğa savurduğunda direksiyonu Ayperi'nin okuluna kırma istediğine zor engel olmuş, istemese dahi evine yönelmişti. Bir yanı deli gibi okula gitmek hatta kapısında nöbet tutmak istiyordu lakin kalbindeki ses sürekli *bekle*, diyordu.

Bekle, Ömer, sana gelecek. Bekle.

Ya gelmezse? Ya tamamen kaybederse?

Derin bir soluk verdi. Bilerek, trafiğe dalıp yolunu uzattı. Bunu yapmasa dahi yollar uzuyor, bitmek bilmiyordu. Oysa Ayperi'ye giden yollar kısa, kolay ve hızlıydı. Dakikalar sonra evine vardığında aklında sadece tek bir düşünce vardı. Kırk yıl düşünse bunu yapacağını tahmin etmez hatta ihtimal vermezdi ama yapacaktı. Dolaba ilerledi. Annesinin özenle sakladığı kıymetli zeytinyağı şişelerinden birini alıp bu saçma fıkirden vazgeçmemek için hızla evden çıkmıştı.

Hedefi birkaç adım aşağısı, Filiz Hanım'ın dairesinin önüydü. Koyu kahve kapının üzerinde asılan rüya kapanına bakarken sıkıntılı bir nefes verdi. "Hale bak," dedi kendi kendine. "Hani kırk yıl düşünsem işimizin göt baş yayarak süzülen gezegenlere kalacağını tahmin etmezdim."

Gözlerini kapatıp, burnundan solurken adımları bir geriliyor bir ilerliyor, eli kapıya vurmak için havalanıyor ve geri siniyordu. Karasızlığı saniyeler içinde son bulmuş, zile basarak bir adım gerilemişti. Temennisi evde olmaması, onu bu saçma karardan kurtarmasıydı. Zira Ömer Seyirhan geldiği kapıdan dönmez, pişman olsa dahi geri adım atmazdı.

Temennilerinin hiçbirisi gerçekleşmedi. Filiz Hanım kapıyı açmış, o her zamanki huzurlu tebessümüyle Ömer'e bakıyordu. Üzerinde rengârenk elbisesi, boğazında, kollarında ve parmaklarında doğal taşları varken ayakları çıplak, omuzları hafifçe öne eğikti.

"Seyirhan," dedi keyifle. "Hayırdır? Hangi rüzgâr seni kapıma getirdi?"

Fırtına, demek istese de gülümsemeyi seçmiş, elindeki zeytinyağı şişesini kibarca karşısındaki kadına uzatmıştı. "Size hakiki zeytinyağı getirdim, Filiz Hanım. Annem çok sevdiğinizden bahsetmişti."

Mantıklıydı Filiz Hanım. "Annen en son geçen yıl geldi, Seyirhan."

Ömer de mantıklıydı. "Birkaç gün önce telefonda konuşurken yeniden sizden bahsetti. *Filiz Hanım zeytinyağlarımızı çok sever*, deyince ben de hemen getireyim dedim."

Karşısındaki kadın şişeyi gülerek almış, adımları gerilemişti. "İçeri gel, Seyirhan. Niyetin zeytinyağı değil, belli." Arkasını dönüp hole yöneldiğinde Ömer içeri girmiş, kapıyı kapatarak arkasından yönelmişti. Yıllardır bu apartmanda yaşamasına rağmen bu eve ilk defa geliyordu. Oysa

Filiz Hanım annesinin yakın arkadaşıydı ve burada olduklarında zamanlarının çoğunu birlikte geçiriyorlardı. Ömer umursamamış, bu kadının söylediği çoğu şeyi şakaya vurarak cevaplamıştı ama artık hayatı öyle bir noktadaydı ki ellerinde çiçeklerle kapısında bile yatabilirdi.

Salona geldiğinde bohem koltuklar ve aksesuarlarla karşılaştı. Duvarı kaplayan bir dolap sayısız doğal taşla süslenmiş, âdeta bir müze gibi sergileniyordu. Filiz Hanım elindeki zeytinyağı şişesini masanın üzerine bırakırken kapının yanındaki minderin üzerinde iki beyaz kedi uyuyor, evden anlam veremediği ılımlı bir enerji alıyordu.

“Söyle bakalım, Seyirhan,” dedi Filiz Hanım. Arkasını dönmemiş, doğal taşların süslediği dolaba ilerlemişti. “Ne öğrenmek istiyorsun? Fal bakmam, tarot bakmam, sadece doğum haritanda gördüklerimi söylerim.”

Çaresizdi Ömer. “Tüm tuşlara basma şansımız var mı?”

Filiz Hanım dolabın alt kapağını açmış, kalın, kahverengi kapaklı bir defter çıkarmıştı. Yüzünü Ömer’e döndüğünde, dudaklarında derin bir tebessüm vardı. “Söylediklerime inanmadığını sanıyordum. Ne oldu?”

Çaresiz bir nefes vermek zorunda kaldı. “Çok büyük konuşmamak lazımmış.”

Önünden ilerleyen kadının dudaklarındaki gülüş büyümüştü. Pencere önündeki tekli koltuğuna kurulurken elleri yanında kalan koltuğa dönmüş, bakışlarını Ömer’e çevirmişti. “Gel yanıma.”

Sessizce ilerledi Ömer. Koltuğa oturmuş, dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğilmişti. “Bana neden sürekli *Ay’ı takip et*, diyordunuz?”

Orta sehpanın üzerindeki gözlüğünü takarken defterini açmış, sayfaları karıştırıyordu. “Kaderinde Ay düğümü var. Tüm kırılma noktaların Ay dolunay olduğunda gerçekleşiyor.” Sayfaları ağır ağır çevirmeye devam etti. “Annen doğum haritana baktırdığında doğum saatini not etmiştim. Şurada bir yere yazmış olmalıyım. Hay Allah, neredle?”

Şaşkınlıkla soludu Ömer. “Annem doğum haritama mı baktırdı?”

Filiz Hanım bu soruyu umursamamış, aniden bir sayfada durmuştu. “Hah! Burada. Buldum seni, Seyirhan. 29 Haziran 1992, saat gündüz on buçuk, yer Milas. Annen hep en kolay doğumunun sen olduğunu söylüyor. Öksürürken doğurmuş.”

Yüzü ekşimişti. “Öksürürken mi doğurmuş?”

“Evet,” dedi Filiz Hanım, gözlüklerinin altından bakarken. “Hiç anlatmadı mı?”

“Hiç sormadım,” demek zorunda kaldı. “Doğmuş muyuz doğmuşuz işte.”

Filiz Hanım derin bir nefes vererek notlarına odaklanmayı tercih etmişti. “Annenin kaderindeki Karadeniz bağı kopmuş değil. Babanla kaçtıklarında oraya saklanmışlar, bunu da bilirsin diye düşünüyorum. Ona bir gelininin ya da damadının Karadenizli olabileceğini söylemiştim.” Bakışları kâğıttan kopup Ömer’e döndü. “Şimdi söyle bakalım bana, Seyirhan. Takip ettiğin Ay’ın yüzü kuzeye mi bakıyor yoksa bir başka yöne mi?”

Ömer belki de birkaç şişe zeytinyağı daha getirmeliydi. “Kuzeye bakıyor,” dedi, gözlerini kaçırmadan. “En kuzeye.”

Filiz Hanım’ın dudaklarında beliren derin bir tebessüm vardı. Ömer’in haberi dahi olmadan annesinin onun adına baktırdığı doğum haritasından notları okuyor gibiydi. “Burcun Yengeç. Hassas, korumacı ve duygusalsın. Yükselenin Aslan. Karizmatik, dikkat çekici ve özgüvenlisin. Ay ise Balık Burcu’nda.” Kâğıtlardan kopup göz ucuyla Ömer’e baktı. “Empati yeteneğin yüksek, duygusal, inat ve samimisin. Seni vazgeçirmek kolay değil. Su ve ateşin savaşı gibi bir yanın zirvedeyken diğer yanın daima nahif kalacak.”

Başını iki yana salladı. “Merak ettiklerim bunlar değil.”

Filiz Hanım’ın, “Serbest bırak,” demesi ani ve beklenmedikti.

Bocalayarak dikleşti. “Efendim?”

“Serbest bırak, Seyirhan.” Bakışları defterden kopmuş, Ömer’in yeşillerine denk düşmüştü. “Kaderine yazılı tek bir aşk var. Ama onun alevi henüz senin alevin kadar keskin değil, titrek ve zayıf. Ona güçlenmesi ve ikiz alevini senin kadar büyütebilmesi için fırsat ver.”

Küçük bir an cevap vermedi Ömer. “Gider,” dedi sadece.

“Gitmez,” dedi Filiz Hanım. “Ay hiçbir zaman dünyayı terk etmez. Bazen görünmez ama daima seni takip eder.” Dudaklarında minik bir tebessüm belirdi. “Adı Ayperi’ydi, değil mi? Doğru hatırlıyorum. Asansörden çıkarken görmüştüm.”

Ömer’in sessizliği bir onaydı. “Ayperi,” dedi sadece. *Ay gibi güzel olan peri, Ayperi.*

“Onun sınavı kendi içinde, Seyirhan.” Defteri tek hamlede kapatıp, gözlüklerini çıkararak defterin üzerine bıraktı. “Ve bazı sınavlar sanılandan daha çetindir. O kııda Venüs’ün ışığı var. Her ne yaşıdıysa bilmiyorum ama güzelliği sınavı olmuş, belli. Üzerinde kasvet ve hüznün var. Etrafında karabulutlar geziniyor. Kendini iyileştirmeden, içindeki hesabı

kapatmadan sana gelemes. Ay yüzünü sana dönmedikçe onu göremezsın. Bırak, kendi etrafında dönsün ve yönünü bulsun. Üzerindeki hüzünden kurtulduğu anda o sana gelecek.”

Zorlukla yutkundu. “Ya gelmezse?”

“Sor,” dedi Filiz Hanım. “Ona ne istediğini sor. Cevabı gözlerinde bulacaksın, eminim. Gerekirse sen ondan git, arkayı dön ve bırak. Vazgeçmeden kazanamazsın. Ümit hep vardır.”

Anında yüzü ekşimiş, tadı kaçmıştı. “O kelimeyi kullanmasak olur mu? Tetikleniyorum. Elim her an silahıma gidebilir.”

Buna dahi gülmüşü Filiz Hanım. “Evren gizli sırlarla doludur, Seyirhan. Ruh eşi ise çok nadir doğum haritasına yansır. Sen Mars’sın, o ise Venüs. İsteseniz de kaçamazsınız. Ama bazen en iyi çözüm akışa bırakmaktır.”

“Demesi kolay,” diye çıkıştı istemsizce. “Nasıl vazgeçebilirim? *Git*, diyor ama nasıl baktığını görmüyor. Beni kendinden korumak için yapıyor, biliyorum ama beni benden kim koruyacak, Filiz Hanım?” Eli göğsüne değdi. “Düşü bir kere buraya, ne yapayım yani?” Sıkıntıyla dikleşirken bakışları halıdaydı. “Öyle bir inadı var ki katır mübarek! Hayır, yakışıyor da bir şey diyemiyorum.”

Filiz Hanım’ın gülüşü büyüdü. “Bir süredir sana boşu boşuna *Ay’ı takip et*, demiyorum, Seyirhan. Annenle doğum haritana bakarken hissettiğim en net şey buydu. Ay, güneşe inat karanlığı aydınlatır. Bedeni deliklerle doludur ama aldığı tüm darbelere rağmen ışığını kaybetmemiştir. Güneşi sevenler için gündüz kolaydır. Mesele tüm karanlığa rağmen Ay’ı sevebilmekte.”

Cevap vermedi Ömer, vermek istemedi. “Ben vazgeçersem...” dedi zorla. “Biter, Filiz Hanım.” Kelimeler zehirden farksızdı. “Biliyorum kendimi.”

Karşısındaki kadının dudaklarında anlayış dolu bir tebessüm vardı. “Gerçekten biter mi Seyirhan?” Cevap veremedi. Oysa çok derinlerde bu sorunun cevabı hazırды. “Annen hep babanla ilk görüşte âşık oldu diye onlara inanmadığını, güldüğünü söyler,” diye devam etti Filiz Hanım sözlerine. “Öyle mi oldu gerçekten yoksa yine inanmadığın şeyle mi sınanıyorsun?” Boynu büküldü. “Sana *aniden karşına çıkacak insanlara dikkat et*, dediğimde yine gülüp geçmiştin. Bak, şimdi buradasın. Senin karman da *yapmam*, dediğin ve büyük konuştuğun şeyleri yaşamak sanırım. Hayat işte.”

Daha fazla kalamayacağını hissediyor, dinlemek istemiyordu. Aniden ayaklanmış, arkasını dönerek kapıya yönelmişti. Kazanmadan önce kaybetmek istemiyor, olgunluk denen kavramdan nefret ediyordu. Buraya geldiği için de ölesiye pişman hissettiği anlardaydı. Bırakırsa geri döneceğine, o aya gitmezse ayın onu bulacağına nasıl bu denli emin olabilirdi ki?

Adımlarını durduran, Filiz Hanım'ın, "Seyirhan," diyen sesi oldu. "Her nereye gidersen git, Ay seni takip eder. Bunu sakın unutma." Ömer arkasını dönüp göz ucuyla baktığında Filiz Hanım'ın dudaklarındaki gülüş imalı bir hal almıştı. "İkiz alev sözümü de yabana atma. Bu kelime bazen sadece ruh eşini değil, gelecekte hayatına dahil olacak kalpleri de hayatına çeker." Dudak büzdü. "Kim bilir, belki ikiz alev bir araya geldiğinde iki ayrı cana bürünür."

Yüzü ekşi, ifadesi huysuzdu. "Hiçbir verim alamadığım, kabullenmek istemediğim şeyler söylediğiniz bir seanstı. Yağımı geri alıyorum." Masanın üzerindeki yağ şişesini almış, hole yönelmişti.

Filiz Hanım'dan yükselen kahkaha sesini duyabiliyordu. "Annen benim için bir ömür yetecek zeytinyağı getirmişti zaten, Seyirhan. Yine de teşekkürler."

Holde ilerlemiş, sertçe kapıyı açmıştı. "İyi, gidin bu bilgileri anneme de anlatın o zaman. *Ömer her zamanki gibi söylediklerimi beğenmedi*, deyin." Kapıdan çıkacağı anda duraksayıp arkasını döndü. "Ayrıca madem annemin Karadeniz'le bağı kopamıyor, işin ucu bana nasıl girebiliyor? Böyle saçmalık mı olur?" Kapı sertçe kapandığında dudaklarından dökülen okkalı bir küfür vardı. "Merkür'ü de siksınlar Mars'ı da! Vazgeçmiyorum, lan. Vazgeçmiyorum! Hadi bakalım, hodri meydan!" Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken oldukça hırslı ve hızlıydı. "Madem annemin kaderine dahi yazıldın, Ayperi Ak, o zaman ben de Ömer Seyirhan'sam senin de soyadın Seyirhan olacak!"

O an için birkaç gün sonra yaşanacakları bilmiyordu. Kaderin çizdiği çizgiden bir adım dahi dışarı çıkamayacağından da evrenin eşsiz düzeninden de habersizdi. İki ruh kusursuz bir denklemde denk düşmeye mahkûm edildiğinde bazı yaralar kapanmadan yeni başlangıçlar yapılamazdı. Bir yara diğerini silmez, daha da oyardı. Korku en güzel çiçekleri dahi soldururken kendine inanmaya başladığın tek an tüm düzeni yeniden yazardı.

Bir aşk ne kadar büyük olabilirdi?

Elim omzumdaki eski yanık yarasındayken bakışlarım boşlukta, zihnim her zamanki gibi sallantıdaydı. Toparladığımı, düzenlediğimi sandığım her şey meğer tek bir rüzgârla yıkılacak kadar zayıftı ve ben bunu yeniden yerle bir olduğum şu günlerde öğreniyordum.

Peki, bir dert ne kadar büyüktü?

Elim tişörtümün üzerindeydi ama omzumdaki yanık izini, derimin ince kısmını hissedebiliyordum. Kimi için küçük ama benim için büyük bir yaraydı ve ben ne zaman bu derde boğulsam elim ilk olarak o ize giderdi. Yaşananların hayal ürünü olmadığını, zihnimin bana bir oyun oynamadığını ancak bu şekilde anlayabiliyordum.

Tene değen yaralar iyileşiyordu. Peki, ya zihne düşenler, bir yelek gibi üzerimize giyip üzerine bir de tenimize diktığımız yaralar, onlar nasıl iyileşecekti? Yıllarca hafızamda bu korkunç anılarla yaşamaya mahkûm edildikten sonra nasıl iyileşebilirdim? Korkmuş çocukluğumu, içimin en kuytularına saklandığı yerde nasıl bulabilirdim?

Yine sayısız soru içinde boğuluyordum ama şüphesiz ki en acı verici olanı Ömer Seyirhan'ı düşünmekti. Okula gelip pembe gülleri âdeta parçalamasının üzerinden iki gün geçmişti ama ne okula gelmiş ne de karşıma çıkmıştı. Belki de en sonunda istediğim olmuş, kendi hayatına dönmeye karar vermişti. Eninde sonunda olacak olan buydu. Kalpsizliğim karşısında çok bile direnmişti. Hayat bir film değildi ve benim için iyi sonlar yoktu.

Sadece sonlar vardı.

“Pero, beni Şemo’nun çenesinden kurtarırsan bir ay boyunca bulaşıkları ben yıkarım,” diye yalvaran Melike’nin sesiyle boş boş baktığım halıdan bakışlarımı koparabildim.

Onu hastane odasında yakalamamızın üzerinden iki gün geçmiş, ertesi sabah Şeyma’nın doktorla konuşması ve değerlerinin iyi olması nedeniyle taburcu edilmişti. İki gündür evdeydi ve hastalığının tadını çıkarıyor, sadece koltukta yatarak, yiyip içiyor ve utanmasa Şeyma’nın altını dahi bezlemesini bekliyordu.

“Ne?” dediğimde bakışlarım hâlâ boştu. Dalgındım. Kâbuslar ve karabasanlar gece uyutmuyor, gündüz ise zihnim sismiyordu.

En geniş koltuğumuza yastık atmış, tatlı pijamaları içinde yatıyordu. “Şeyma’ya söyle, beni bir salsın,” diye isyan etti en sonunda. “Lan, karı nefes aldırıyor. Yetmiyor, sürekli laf çıkıyor.”

Elim omzumdan sıyrıldı. *Bazı yaralar kapanır ama sızlamaya devam ederdi.* “O dediğin zor,” dedim sakince. “Bence hâlâ kafanı kırmadığına şükret ve sessizce ne derse dinle.”

Şeyma, evde istirahat sürecinde olan Melike’ye her fırsatta lafını atıyor, imasını yapıyordu. En büyük ima konumuz adının Yavuz olduğunu öğrendiğimiz yarık kaşlı komiser içindi. Melike onunla tamamen tesadüf sonucu orada karşılaştıklarını anlatmak için iki gündür aralıksız dil döküyordu. Uzun ve zorlu bir süreçten sonra Şeyma ve ben buna ikna olmuştuk ama Şeyma’nın öfkesi hâlâ diriydi ve zerre acımıyordu. *Size yük olmak istemedim* muhabbeti uzun bir süre Şeyma tarafından Melike’nin yüzüne vurulacak gibiydi.

Kendini boğmak ister gibi boğazını iki eliyle sıkıp yastığına gömüldü. “Hay şu dilim kopaydı da saklamasaydım. Göğüs kanseri olduğumu söyleyip sizi yanıma alsaydım. Yemin ederim, iki gündür beynim sikildi.”

Gerekli cevap için beklemedim ya da düşünmedim. “Biraz sen kaşınmışsın gibime geliyor, ha Melike? O yüzden çok şikâyet hakkın yok gibi. Ne dersin?”

“Sus, derim!” diye çıkıştı. “Sus, her şeyin farkındayım. Sus!” Ellerin boğazından çekip yattığı yerde dikleşti. “Ama Pero, Allah için ben bu kadar kaşınmış olabilir miyim? Az önce *su içeyim*, dedim, *tabii bu komiserle içtiğin hastane sularına benzemez, onları daha çok sevmişsindir sen*, diye laf yedim, lan!” Ellerin yalvarırcasına semaya açtı. “İmdat, ya Hak!” Yalvarışlarını aniden bastıran bir öfke bölmüş olmalı ki bakışları bana döndü. “O fotoğrafımı çekenin de götüne şimşekler düşsün de iki ay ateş sıcsın inşallah. Dangalak! Fenomen ablayı bulmuşmuş. Fenomenliğime sıçayım ben benim. Böyle rezil fenomenlik mi olur?”

İsyanına cevap vermek istedim ama Şeyma benden önce davranmış, salona en ciddi şekilde giriş yapmıştı. “Ne diye bağıryorsun sen yine?” Melike’nin karşısına dikildiğinde ağzına minik ilaçlarından birini iteleyip, diğer elindeki suyu cevap beklemeden dudaklarına yasladı. “Sus da ilaçlarını iç.”

Melike’nin elleri su bardağını kavradığında Şeyma gerilemiş, karşı koltukta oturan benim yanıma kurulmuştu. Suyu kana kana içen Melike bardağı dudaklarından çekerken birkaç saniye önceki sinirinden eser yoktu.

“Ne?” dedi Şeyma yeniden. “Söyle biraz önce söylediklerini. Neye bağırıyordun?”

Suyu dudaklarından uzaklaştırıp, yutkunurken oldukça masumdu Melike. “Göğsüm sızladı da gönlümün sultanı, o yüzden sesim yüksek

çıktı. Yoksa ben ne diyeceğim?” Dudaklarında tatlılık dolu bir tebessüm vardı. Su bardağını başucundaki komodinin üzerine bırakırken Şeyma’ya isyan etmeye asla cesaret edemeyecekti.

“Elini göğsünden çekmezsen tabii acır.” Ceylan gözleri Melike’nin yaralı göğsüne bakarken kısılmış, aniden ileri doğru eğilmişti. “Sen yine bandajını mı çıkardın?” Sesi gürleşmiş, aniden yarımından ayaklanmıştı. “Sana kaç kere *onunla oynama*, diyeceğim ben?”

Şaşkındı Melike. “Yuh, lan! Tişörtümün içini nereden gördün sen, manyak karı? Bence sen hemşireliği bırak, yarın gidip hastanede röntgenci olarak işe başla.”

“Mizah yapma.” Cevabını alması kaçınılmazdı. “Nerede bandajın?” Başucuna dikildiğinde gözleri sargı bezini ve bandı arıyordu. “Kırk kere yapıştırdım, kırkında da neden çıkarıyorsun? Manyak mısın sen? *Mikrop kapar*, diyoruz!”

Huysuzdu Melike. Battaniyenin altına sakladığı sargı bezini ve bandı huysuzca çıkarıp, Şeyma’ya uzatırken dudakları bir çocuk gibi bükülmüştü. “Göğsüm kaşınıyor, ne yapabilirim? Günlerdir zaten başına gelmeyen kalmadı canım cicişlerimin. Küçücük yara, bırak açık kalsın be!”

Elinden bandajı ve bandı alan Şeyma’nın gözlerinde, *ey yüce cahil* bakışı vardı. “Yani bu zekâyla bu yaşa gelmiş olman beni daima etkileyecek, Melike. Yan dön, aç tişörtünü.”

Dertliydi Melike ama çaresizce söyleneni yapmış, Şeyma’nın minik yarasını kapaması için yan dönmüştü. Sırtı yana dönük olan Şeyma, hemşire ciddiyetiyle yarayı kapatırken Melike’nin bıkkın bakışları bendeydi. “Hepiniz mememi gördünüz, acı içindeyim.”

Cevap yine Şeyma’dan geldi: “Aynısından bizde de var, korkma.”

İçli bir nefes verdi Melike. “Benimki bir başkaydı be Şemo. Ah be, nerede o gençlik günlerim! Neler geldi başımıza, hale bak? Karaya vuran balınaya döndük.” Kendince efkâr denizinde yüzmek, dertlerin derya olduğu denizde sandalla gezinmek üzereyken bakışları bana takılmış, benim ondan daha derin bir dert havuzunda yüzdüğümü en sonunda fark etmiş olmalı ki gözleri kısılmıştı, “Senin neyin var?” dedi aniden. “Bir süredir kendi canımın derdinden canım eniştemi sormadım ama umarım bir boklar yememişsindir.”

Boş bakışlarım halıdan koptu. Başımı yorgunlukla iki yana salladım. “Bir şey yapmadım ama...”

Bandajı kapatan Şeyma aniden bana dönerken Melike dikleşmişti. “Ne ama?” dedi endişeyle. “Ay, valla bir bok yemişsin sen.”

“Şu Ümit Bey...” Sesim güçsüz ve boştu. “Hani şu annemin başıma sardığı görücü.”

“Ee?” dedi Şeyma.

“Veteriner olan?” dedi Melike.

“Evet,” diyebildim. “Geçen gün okula geldi. Ben anneme istemediğimi söylediğim halde aracı olan kadın bunu adama söylememiş. Annemi de beni de kandırmış. Adam önce mesaj attı, daha sonra da çıkıp okula geldi. Reddettim ama geçen gün de okula çiçek gönderip *bana bir şans daha verir misiniz lütfen*, demiş.” İkisi de hayretle beni izliyorken, “Pembe çiçek göndermiş,” diye ekledim.

Aynı anda yüzleri ekşidi.

“Kusayım bari şuralara,” diyen Melike’ydi. Dikleşip, olabildiğince ciddileşti. “Lütfen sen de o çiçeklerin üzerine kusmuş ol, Pero!”

Elim dertli başımdaydı. Şeyma ağır adımlarla ilerlemiş, yeniden yanıma oturmuştu. Şefkatli ve anlayış dolu bakışlarının yüzümde gezindiğini görebiliyordum. “Sağlam kalsalar kusardım ama Ömer hepsini parçaladı.”

Ortamda beliren sessizlik Balkanlar’dan gelen soğuk hava dalgasıyla yarışacak türdendi. “Nasıl yani?” diyerek sessizliği bölen ise yanı başımdaki Şeyma’ydı.

Melike her zamanki gibi kendi dünyası için makul bir öneri sunmaktan yanaydı. “Lütfen baytarın götüne vurarak parçaladığını söyle.”

Koltukta geri yaslanırken, iki bacağımı yukarı çekip gövdemle kendimle saklamış, kollarımı bacaklarıma dolamıştım. Çenemi dizkapağıma yaslariken, yine küçülüp silinmeyi, yeryüzünden yok olup varlığımın bilinmemesini istediğim anlardaydım.

“Ümit denen adamı görmedi. Ömer okuldayken geldi çiçekler. O da üzerindeki notu okuyup delirdi. Çiçekleri masaya vurarak parçaladı ve...”

Melike kendince yine makuldü. Yattığı yerde heyecanla dikleşti. “Ve öpüştünüz, değil mi? Filmlerdeki gibi kavga ettiniz ve...” derken ellerini hızla birbirine vurdu. “Bu şiddetli kavganız öpücükle sonlandı, değil mi?”

Şeyma için kabul edilemez bir öneriydi. “Ya, sen ne salak bir kızsın? Şu an konumuz bu mu?”

“Ya ne?” Oldukça heyecanlıydı Melike. “Şu an bundan daha önemli konumuz mu var?”

Şeyma için ayrı konular olmalı ki, “Okulda mı yaptı tüm bunları?” diye sordu. “Herkesin içinde?”

Cevap vermeden boşluğa bakmaya devam ediyordum. Ne önemi vardı ki? Onu kırmadan kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum ama kırıldığını hissettiğim anda yerle bir olduğumu hissediyor, kalbimin üzerine çöreklenen huzursuzlukla baş edemiyordum. Midem yanıyor, panik atağım üzerime çullanmaya hazır bir halde bekliyor, hayata dair her şey eskisi gibi korkutuyordu. Her şeyin bu denli üst üste gelmesi tüm düzenimi yerle bir etmiş, her şeyi başa almış gibiydi.

“Lan, asıl konumuz bu mu?” dedi Melike, Şeyma’ya. “Adam kıskançlıktan kudurmuş, sen şu an buna mı takıldın? Duyğusuz karı!” Kendince yine dertliydi. Karşısında kalan bize umutsuzca bakıyordu. “Siz yuva kuracaksınız da ben de göreceğim ha, valla çok zor!”

Haklı olduğu noktalar vardı ama şu an için takılamayacaktım. Daha büyük sorunlarım vardı. Üzerime gelip daha fazla soru sorabilirlerdi ama kaç gündür kötü olduğumu, gece karabasanlarla mücadele ettiğimi, iştahsızlığımı, yediğim iki lokmayı da kustuğumu görüyor, başa sardığım şeylere sadece üzüntüyle bakabiliyorlardı. Sessiz, içime dönük bir nefes verdim. Kollarımla bacaklarımı daha da kendime çekerken, küçüldükçe küçüldüm.

Belki de halimi gördüğünden bu defa hiçbir şey söylemiyordu Melike. Normal şartlarda *neden üzerine atlamadın*, diye bağırırdı ama bu defa omuzları çökmüş, üzgün bir ifadeye bürünmüştü. “Sıkma canını,” dedi sadece. “Zamana bırak. Ama valla gariban eniştern Ömer’e çok üzülüyorum,” diye devam etti içli içli. “Adam *bir kulumu çok sevdim o beni hiç sevmiyor, kalbimi ona verdim artık geri vermiyor*, diyerek beyaz melekler içinde acı dolu klip çeken İbrahim Tatlıses’e dönüşmek üzere.”

Şeyma’nın İbrahim Tatlıses şivesiyle araya girmesi beklenmedi. “Sevmenin günah olduğunu bilseydim yemin ediyorum seni sevmezdim, Ayperi!”

Bunu ben de beklemiyordum. Melike devasa bir kahkaha atarken, boş bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu.

“Ömer iyi çocuktu,” dedi Melike. Onun sesi ise Ramiz Dayı’dan halliceydi. “Ama bir kusuru vardı. Ayperi’ye âşık olmuştu. Eğer geri dönüp söyleyebilsem söylerdim. Ömer, derdim...” derken eli hafifçe yaralı göğsüne değdi. “*Benim dostum sakattır.*”

İkisi de aynı anda bir kahkaha attığında kendilerini hayretle izliyordum. “Bu komik miydi şimdi?”

Şeyma toparlanmaya çalışıyordu ama Melike her zamanki Melike’ydi. “Valla bence komikti.” Zerre gülmediğimi fark ettiğinde gülüşü hafıfledi. “Aman be Pero, gül diye yapıyoruz be kızım. Kaç gündür heder ettin

kendini. Madem bu kadar üzgün hissediyorsun, o zaman ona bir şans ver.”

“Ne şans?” derken sesim sert, çenem dikti. “Ne şans vereyim, Melike? Bana dair bir şey mi var? Bugün iyiysen yarın kötüyüm, bugün gülüyorsam yarın ağlarım. Nereye kadar sadece elimi tutarak sevecek? Daha fazlasını istediğinde ne diyeceğim? Tek bir dokunuşunda yerle bir olmayacağımın, ona kendini kötü hissettiremeyeceğimin garantisini verebilir miyim ben o adama?” Sesim titremiştir. Gözyaşları genzime oturmuştu, zorla yutkundum. “Onun gibi bir adam yarabandım mı olacak? Ne zaman, nasıl iyileşeceğimi, zihnimdeki bu kurtları nasıl yok edeceğimi bilmeden ona ne diyebilirim? Önünü görmediğim bir şeye sırf kendimi denemek için atlamak bencillik değil de ne? Tuttum elini, durdum yanında. Ee, daha sonra? Sonra ne olacak, Melike? Ne diyeceğim adama, *tamam dedim ama ben iyi değilim, beni bekle* mi diyeceğim? Mümkün mü bu, Allah aşkına?”

Sessizlik keskindi. Melike’nin gülen yüzü solmuş, ciddileşmişti. Şeyma’nın elini omzumda hissettim. “Kendine bu kadar yüklenme, Ayperi.”

Herkese öfkeliydim. Kendime, Ömer’e, Ümit denen o adama ve beni köşeye sıkıştıran herkese. Bakışlarım ona döndü. “Ya kime yükleneyim? Adama ne gidebiliyorum ne de onu gönderebiliyorum.” Dudaklarım titrerken nicedir genzimde titreyen sızının patlamak üzere olduğunu hissediyordum. “Ya kime yükleneyim?” Sesimde çaresizlik vardı. “Benimle olmak kalbini daha da kıracak, görmüyor musunuz? Ruhum bile kayıp, yıllardır ben dahi bulamıyorum.” Omuzlarım, en sonunda yanaklarıma düşen yaşların ağırlığıyla sallandı. “Yokken nasıl var olayım? Nasıl elini tutayım?” Hıçkırıklarım artarken, başımı dizlerime yaslayıp kendimi saklayabildiğim kadar sakladım. “Daha da üzülecek benim yüzümden, görmüyor musunuz? Beni seven herkes o yüzümü gördüğü an kaçıyor. O da kaçacak!”

Hıçkırıklarım sesli ve ağırdı. Günlerdir içine düştüğüm hengâme, duygu karmaşası ve ağırlık yüzünden nefes alamıyordum. Yemek yiyemiyor, kusuyor, uyuyamıyordum. Geceleri onun yüzüne bakmak zorunda kalıyor, çaresizce kaçıyordum. Bir nefes dar gelir miydi insana? Bana tüm nefesler dar geliyordu.

Melike’nin diğer yanıma oturarak sarıldığını, Şeyma’nın ise elini sırtımda hissedebiliyordum. Bir kişi de anlayamaz mıydı? Bir kişi de içine düştüğüm dehlizi, bataklığı göremez miydi? Hıçkırıklarım şiddetlendi. Gözlerim kapalıydı ama yaşlar şiddetle yanağıma süzülüyor, yanaklarımdaki gam çukuruna doluyordu.

“Ayperi...” dedi, Melike’nin üzgün sesi. “Biraz daha böyle ağlarsan ben de götümü yırtı yırtı ağlarım.” Başucumdaki sesi gerçekten ağlamaklı geliyordu. “Kanserim bak ben, yapma böyle,” dediğini duydum. Gerçekten her an ağlayacak gibiydi. Başımı sakladığım yerden çıkarıp yaşlı, puslu bakışlarını ona çevirdim. Sağıma oturmuş, kollarını bedenime dolamıştı ve ağlamak üzereydi.

“Melike!” dedim, şiddetle ağlarken.

İlaçların etkisinde olmalıydı yoksa aniden bana uyum sağlayarak ağlamaya başlamasının hatta ben misali, “Ayperi!” diye bağırmasının hiçbir izahı yoktu. Aniden birbirimize sarılırken, olayın hangi ara bu noktaya geldiğini anlamadığım bir şekilde bağırarak ağlıyorduk.

“Şaka gibisiniz şu an,” diyen, annemiz Şeyma’ydı. “Tamam, konuyu değiştirelim. Ağlamayın artık.” Beni kolumdan tutup, geri çekerken, öne eğilip Melike’nin bacağına minik bir tokat atmıştı. “Sen niye ağlıyorsun acaba? Destek olacağına, hale bak!”

İçli içli burnunu çekti Melike. Eli zapt edemediği gözyaşlarındaydı. “Çok içli konuştun, ebesini sikeyim! Ne yapabilirim yani?” Benden daha büyük bir şiddetle ağlamaya başladığında ben dahi duraksamış, ona bakıyordum. “Bu hastalık beni çok değiştirdi!” dedi, gözyaşlarının arasından ama âdeta harflere kafa göz dalyor, garip şekillere sokuyordu. “Mememi keserken ne yaptılar bana?”

Burnumu çekip, yanaklarımı silerken olay saniyeler içinde değişmiş, ben ona teselli verir bir hale gelmiştim. Ev olarak ruh halimiz iyi değildi. İçimi çekip, kendimi toplamaya çalışırken sırtını sıvazladım. “Üzülme, tamam. Yendin sen kanseri. Üzülme, Melike.”

Hızla ellerimi kavradı. Acılar içindeydi. “Asıl sen üzülme, Pero’m, koca götüne kurban olduğum. Sen ağlama, sen ağladıkça benim memem sızlıyor. Dayanamıyorum!” Sona doğru yine ağlarken kendini kaybetmişti. Başını omzuma yaslayıp, acılar içinde ağlamaya devam ederken kendi derdimden çok ona üzüldüğüm bir andaydım.

Bu halimiz Şeyma’yı şaşırtmamış ama sinirlendirmeye yetmişti. “Ay, yemin ediyorum deli edeceksiniz beni. Melike, toparlan, kızıdan daha çok ağladın. Şaka mısın sen?” Melike başını kaldırıp yanağıma hüznü dolu bir öpücük bırakmıştı. Ölmüşüm de arkamdan ağlayan tek kişi o gibi davranıyordu. İlaçlar gerçekten kendisini çarpmış olabilirdi. Şeyma bu drama daha fazla dayanamamış olmalı ki, “Ay, yeter!” diye yükseldi. “Neyse ne, konuyu değiştirelim. Hem benim size bir şey söylemem lazım.” Ağlamaklı bakışlarımız ona döndüğünde kendinden emindi. Aynı anda burnumuzu çektik. “Şey...” dedi, ne diyeceğini bilemez bir halde. “Ciddi bir konu

ama çok da ciddi olmayabilir, bilmiyorum ama şu an söylemezsem bir süre daha cesaret edemem gibi. O yüzden beni iyi dinleyin.”

Ciddiyetle cevap veren Melike’ydi. “Kesin en sonunda birini gırtlakladın, bizi de bu cinayete ortak edeceksin, değil mi?” diye sordu.

Şeyma’nın yüzü hızla düşmüştü. “Ne alakası var? Bir dinle. Şimdi şöyle ki...”

Gerisi gelmedi. Aynı saniyelerde kapı çalmış, zile art arda basılmaya başlanmıştı. Şeyma’nın yüzü düşmüş, ağzının içinde anlamsız şeyler homurdanarak önüne dönmüştü. Kapıyı açmak için ayaklanırken hâlâ homurdanıyordu. Söyleyeceği şey her neyse bölünmesine tahammülü yok gibiydi.

Burnumu çekerken, dizine dokunarak durdurdum. “Sen bekle, ben açarım.” Bu sinirle kapıyı açarsa gelen kişiyi gırtlaklayabilir, gerçekten bizi suça ortak edebilirdi. İtiraz etmemiş, geri sinmişti. Ayağa kalkıp, yanaklarımı silerek salonun çıkışına yöneldim. Arkamda kalan Melike’nin Şeyma’ya söyleyeceği şey konusunda baskı yaptığını duyabiliyordum ama Şeyma inatla söylememiş, *sonra söylerim*, diyerek geçiştirmişti.

Bedbaht bir halde kapıyı açtım. Akşamın bu saatinde görmeyi düşündüğüm kişi kapıcı ya da Özlem ablaydı ama karşımda dikilen kişi son derece beklenmedikti. Öyle ki şokla sendeleyip bir adım gerilemem kaçınılmaz olmuştu.

Karşımda duran, Melike’nin baş düşmanı Poyraz Eraslan’dan başkası değildi.

Hayal görme ihtimalime karşı gözyaşlarıyla sulanan gözpınarlarımı ovuşturdum ama hâlâ oradaydı. Sarı saçlarını siyah bir şapka ile saklamaya çalışmıştı ama sert çehresi ve mavi gözleri sevecen, mahcup bir ifadeyle bana bakıyordu. Hissettiğim tek şey hissizlikten endişelendiğim tek şey Melike’ydi. Yine arkadaşına bulaşmak için buraya geldiyse bu ruh haliyle onu Melike’den önce parçalayabilirdim.

Benim şaşkınlığımı sürerken başındaki siyah şapkayı çıkarmış, sarı, gür saçlarını alnına dökmüştü. “Merhaba.” Şapkasını iki eliyle kavrayıp mahcup bir halde dudaklarını diliyle ıslattı. “Umarım rahatsız etmiyordumdur?”

Ediyordu ama cevap veremedim. Her şeyin bir anda yaşandığı şu günlerde bu da oldukça beklenmedikti. İçeriden yükselen sen Melike’ye aitti.

“Pero, kim ge-” Gerisi gelmedi. Bakışlarımı arkama çevirdiğimde salonun kapısına dikilmiş, dehşet içinde kapıya bakıyordu. “Yok artık!” diye yükseldi. “Senin burada ne işin var?”

Sesi sert, adımları kendinden emindi. Gözleri ağlayışının etkisiyle şiş, hastalığı nedeniyle dağılmış bir haldeydi ama o an için yine Melike'ydi. Yanıma geldiğinde anında beni bir adım geriletmiş, dimdik bir şekilde Poyraz'la aramıza dikilerek beni ondan uzaklaştırmıştı.

Onun bu sert duruşunun aksine Poyraz mahcuptu. "Biraz konuşabilir miyiz Melike?"

Şeyma çiçekli eteğini giymiş, mavi yazmasını boğazına dolarken koşar adım salondan çıkmış, yanımda belirmişti. Gördüğü şey karşında en az benim kadar şaşkıındı.

Hayretle soludu Melike. "Pardon da ben seninle ne konuşacağım? Mahkemeye vermedin mi? Orada konuşuruz işte. Sen hangi hakla benim kapıma geliyorsun?"

Poyraz elindeki şapkayı daha sıkı kavradı. Gerçekten mahcup ve üzgün görünüyordu. Televizyondaki oyuncululuğunun katbekat üstünde bir performans sunduğunu asla inkâr etmeyecektim. "Lütfen," dedi çaresizce. "Sadece tek bir şey söyleyeceğim. Bir dakika dinlesen yeterli. Fazla vaktini almayacağım. Zaten davayı da geri çektim."

"Çekmeseydin!" dedi Melike anında. "Siktir gît, belanı başka yerde ara. Yine canın sıkıldı herhalde, bulaşacak yer arıyorsun ama şu aralar seninle hiç uğra-"

"Özür dilerim."

Poyraz Eraslan'ın dilinden dökülen cümlesi de kapımızdaki varlığı kadar şaşırtıcıydı. Hepimizin ifadesi fazlasıyla şaşkıındı ama şüphesiz bu şaşkıınlığın en fazla olduğu kişi Melike'ydi. Öyle ki birkaç saniye önce söylediği cümleyi bile unutmuş, ona sunulan bu özrü anlamadığını belirtmek adına çok nezih bir soru yöneltmişti.

"Ha?"

"Özür dilerim." Poyraz Eraslan'ın gözlerinde gerçek bir samimiyet, üzüntü vardı. "Ben işler bu noktaya gelsin istemezdim. Sana da haksız yere saldırdım, farkındayım. Dediğim gibi şikâyetimi de geri çektim. Anlık bir sinirle yaptığım, anlamsız bir hareketti. Hayatımda olan şeylerin sinirini senden çıkardım. Yanlıştı. Biliyorum."

Melike şok ifadesini bozmadan Poyraz'ın etrafına bakındı. "Gizli kamera mı koydun lan buralara? Özür dilermiş gibi yapıp prim mi yapacaksın üzerimden? Yemezler, ha!"

Oysa karşımızdaki adamın tebessümü buruk ve içtendi. "Güvenmemekte haklısın. Özrüme inanıp inanmamak da sana kalmış." Elini cebine atıp bir flaş bellek çıkarmış, Melike'ye uzatmıştı. "Derin Acar'la benim

bir alakam yok. Sadece Berkman'la olan ilişkisini saklamak için beni kullandı. Benim de tanınmak adına işime geldi, ses çıkarmadım. İşlerin bu kadar büyüyeceğini düşünmemiştim.” Flaş belleği Melike'nin alması için inatla uzatıyordu. “Bunda ikisinin sevgili olduğunun kanıtları var. Kimse yakalayamıyordu, malum. Özür hediyem olsun sana. Bu haberi patlatırsan adın daha da yayılır. Artık kimse sana sıradan bir muhabir gözüyle bakamaz. Tüm kanallar iş için peşinde koşar.”

Küçük dilimizi aynı anda yutmuş olabilirdik. Rezil oyunculuğu düşünülürse şu an son derece başarılıydı. Melike uzatılan flash belleği ağır ağır almış ama şüpheli bakışlarını onun yüzünden koparmamıştı.

“Sen harbi Poyraz pezevengi misin lan? Gizli ikizi olma ihtimalin nedir? Onun bu denli insani bir konuşma yapması imkânsız.”

Poyraz gülmüş, elindeki şapkayı yeniden mahcup bir şekilde parmaklarıyla ezmişti. “Kameralarından bunalmıştım, sana patladım. Tanınmak, sektörde adımları herkese ezberletmek istedim ama anladım ki bu işler benlik değilmiş.” Derin bir nefes verirken tebessümü derinleşti. “Sen isersen şikâyetini geri çekmeyebilirsin, sorun değil. Hak etmiştim.”

Tepki veremedik. Yaptığımız tek şey boş boş bakmak oldu. Şaşkınlık üzerimize kalın bir toprak atmış gibiydi. Altından kalkamıyor, bir süredir nefret ettiğimiz bu adamın karşımızda bu denli eğilip bükülmesini ve özür dilemesini beklemiyorduk. Karakolda gördüğümüz adam ve şu an karşımıza dikilen bambaşka insanlardı.

Bu anı bölen göklerden yükselen, şimşek gibi üzerimize düşen ve birazdan ortalığın karışacağını anlatan abimin gür sesiydi. “Ulan!” Kükreyişi fazlasıyla şiddetliydi.

Bakışlarımız aynı anda merdivenlere döndü. Abim kırmızı örtü görmüş boğa gibi merdivenleri üçer üçer atlayarak Poyraz'a ilerliyordu. Onu yakaladığı yerde dövmeye yeminli olduğu düşünülürse birazdan buralar fazlasıyla karışacaktı.

Her şey yine aniden oluyordu. Poyraz'ın bu özü nedeniyle bocalayan ifadelerimiz abimin öfkesiyle paniğe dönüştü. Ne olacağını biliyor, bu bakışı tanıyorduk. Üçümüz de aynı anda kapıdan çıkmak, abimi durdurmak için ileri atıldık ama olmadı. Benim başım, Melike'nin gövdesinin bir kısmı, Şeyma'nın ise sadece eli dışarı çıkabilmişti. Bir kapıya üç kişi olarak sıkışıp kaldık.

“Abi, dur!” diye bağırdım.

“Mıkı abi, sakın!” dedi Melike.

“Yapma, dur, dur!” dedi Şeyma.

Ama çok geçti. Kızgın boğa gibi burnundan soluyan abim birkaç saniye içinde Poyraz'ın karşıdaydı. Bize bakmıyor, gözlerinde kaçınılmaz bir öfke dönüyordu. "Ulan, senin burada ne işin var?" diye yükseldi ama cevap beklemedi, böyle bir hak da sunmadı.

Poyraz şaşkınlıkla ona dönerken saniyeler içinde yüzünün orta yerine, burnunun üzerine inan okkalı bir yumrukla sendelemiş, karşısına kimin dikildiğini anlama şansı dahi olmamıştı. Tek yumruk, sadece tek bir yumruk...

Kapıya sıkışan biz şaşkınlıkla bakarken abim sadece burnundan soludu. Poyraz Eraslan'ın bedeni ise saniyeler içinde bir bütün olarak kapımızın önüne yığılıp kaldı.

"Ya öldüyse?" Korkuyla mırıldandı Melike. Pişmanlıkla elini alnına atmış, olduğu yere çökmüştü. "*Sen benden köpekler gibi özür dileyeceksin*, derken ben gerçekten bunu kastetmemiştim. Of ama ya!"

Son on beş dakikadır bu cümleyi kırkuncı tekrarlayışındaydı. Poyraz'ın koltuğumuzdaki baygın bedeninin önüne tüneymiş, gözlerini açması için âdeta yalvarıyordu ama Poyraz Eraslan yediği özel harekâtçı yumruğundan olsa gerek kendine gelemiyor, toparlanamıyor ve ayılamıyordu. Şeyma nazikçe adamın burnunun etrafındaki kanları silerken tüm olayın odak noktası olan abim bu konuyla zerre alakası yokmuş gibi karşı koltukta oturuyor, bacak bacak üzerine atmış, oldukça soğukkanlı bir şekilde baygın Poyraz'ı izliyordu.

Melike çaresizce, "Kesin öldü!" dedi. "Bittik biz."

Şeyma sakinlikle adamın burnunu kontrol etmeye ve temizlemeye devam ediyordu. Poyraz Eraslan'ın göz altları morarmış, burnu oldukça şiddetli bir darbe almıştı ama Şeyma'nın söylediğine göre kırılmamıştı.

"Saçmalama artık, Melike." Bir kanlı pamuğu daha köşedeki tabağın içine bırakırken temiz parçaya uzandı. "*Ölmedi*, diyorum. Sakin olur musun artık?"

Çaresizdi Melike. "Şeyma, o zaman neden uyanmıyor? Belasını sık tiğimin adamı bir yumruk yedi sadece. Tek bir yumrukta nasıl bu hale gelebilir?" Elleri yine dertli başında, karmakarışık bir haldeki kabarık saçlarındaydı. "Bittim ben. Kendine gelince bir de bunun için dava açacak. Kesin burnu bile sigortalıdır bu itin. Ünlü burnu kırdım diye mahpuslara düşeceğim, imdat!"

Abimin oturduğu koltuğun diğer ucundaydım. Endişeli bakışlarımı Şeyma ve baygın Poyraz Eraslan arasında gidip geliyordu. “Şeyma, harbi burnu kırılmamıştır, değil mi?” dedim.

Onun yerine bilirkişi olduğunu düşünen, bu halimizin sebebi olan abim son derece rahat bir şekilde, “Ya ne kırılması, sakin olun,” dedi. “Birazdan gelir kendine.” Sanki adamın burnunu kırma noktasına getiren o değil, bizdik. Geniş geniş koltukta yayılırken ters bakışları göz ucuyla Şeyma’ya dönmüştü. “Sen de kalk artık şunun başından. On beş dakikadır neyi temizliyorsun? Bas pamuğu burnuna, bırak.”

Şeyma’nın ters bakışlarının hedefi abimdi. “Artık nasıl bir yumruk atıysan kanı durmuyor, ne yapabilirim?” Dikkatli bakışları Poyraz’ın yerle bir olan burnundaydı. “Bence kırık değil ama emin olmak için hastaneye götürmemiz lazım. Hâlâ kendine gelmemesi normal değil.”

“Tekrar ediyorum,” dedi abim inatla. “Pamuğu burnuna bas ve bırak!”

“Sen de öyle yapsaydın ya, Mıkı abi!” diye yükseldi, çaresiz Melike. “Ne diye pamuğu adamın götüne teptin? Çıldıracığım ya! Oysa ömrümde ilk defa biri benden özür dilemişti. Birkaç saniye sonra olan olaya bak.”

Abimin savunması kendi için mantıklı ve makuldü. “Kızım, ben ne bileyim senden özür dilemeye geldiğini? Yine sana bulaşacak sandım. Birden karşımda gördüğümde ne yapmamı bekliyordunuz?”

“Güzelce konuşmanı mesela,” dedim. Ben de kendimce makuldüm.

Şeyma kanlı pamukları toparlayarak ayaklanmış, Poyraz’ın burnuna tam olarak abimin istediği gibi pamuğu tepmişti. Normal şartlarda şu durumda abime en çok bağırarak olan oydu ama sessiz ve sakindi. Adımları salon kapısına yönelmiş, bizi kaosumuzla baş başa bırakmıştı.

“Zor,” dedi abim, tek solukta. “*Adamı gördüğüm yerde döveceğim*, diye yemin etmişim, başka ne yapacaktım yani? Kimse size öyle kafasına göre laga luga yapamaz, ha! Ayık olacak.”

Melike’nin dert seviyesi artıyor, Poyraz uyanmadıkça korkusu gözlelerinden dahi okunuyordu. “Mıkı abim,” dedi, en içli şekilde. “Çok rica ediyorum artık beni bu kadar kabullenme. Ben buna değmem bence.” Bakışları yeniden baygın Poyraz’a döndü. Yere, tam önüne eğilmiş, uyanması için bildiği tüm duaları ediyordu. Aniden baygın Poyraz’a da yükseldi. “Allah senin de belanı versin. Lan, dalyan gibi adamsın, kalıbını gören seni bir bok sanır. Tek yumrukta bayılmayı nasıl başardın?” Arkasını dönüp aynı öfkesini abime yönlendirdi. “Mıkı abi, elinde çelik kaplama mı var? Doğru söyle.”

Abim hâlâ kendi derdindeydi. “Dikilmeyin şunun tepesinde, uzaklaşın diyorum.” Kaşları çatık, bir eli şeytan kovalar gibi ileri geri gidip geliyordu. “Bırakın şu iti kendi haline. *Birazdan kendine gelir*, diyorum işte.”

“Sus!” dedi Melike. “Sus, Mıkı abim, sus! Eğer hapse düşersem donlarımı sen getireceksin, Mıkı abi, haberin olsun.”

Araya giren önerim o an için yapılacak tek şeydi. “Beş dakika daha bekleyelim, uyanmazsa ambulansı arayalım.”

Melike hızla, “Katılıyorum,” dedi.

Aniden Poyraz Eraslan’dan yükselen iniltilerle Melike dikleşmiş, ben oturduğum yerden ayaklanıp âdeta yanına koşmuştum. Sonunda kendine geliyor, inleyip sızlanarak da olsa gözlerini açıyordu. Gözlerini araladığında bakışları boştu ama şu an bile rahatlamamız için yeterliydi.

“Ne oluyor?” Mırıltısı kesik ve sesi içine kaçmış gibiydi.

Melike hızla atağa geçti. “Kafanı kapıya çarptın ve bayıldın. Sakın benden şikâyetçi olma.” Oturduğu yerden ayaklanmış, salon kapısına koşmuştu. “Şeyma, uyandı. Hemen buraya gel ve hayatta mı diye kontrol et.”

Son kalan beyin hücrelerimiz tüm olayların üst üste gelmesinden olsa gerek sıfırlanmış gibiydi. Poyraz burnunun acısını o an fark etmeye başlamış, inleyerek yattığı yerden toparlanmaya çalışıyordu. Melike birkaç saniye içinde yeniden yanındaydı. Kolundan kavrayıp, destek olurken doğrulmasına yardım etmiş, masum bakışlarını kuşanarak yanına oturmuştu.

“İyi misin?” Ondan benlenmeyecek bir ilgiyle yöneltmişti bu soruyu.

Poyraz’ın boş bakışları tüm hafızasının silindiğini düşünmeme neden olacak türdendi. Parmakları burnuna değmiş, acı içinde inleyerek öne eğilmişti. “Ne oldu ba-” Acısı baskın gelmiş olmalı ki cümlesini bitirmeden iki büklüm oldu.

Aynı saniyelerde odaya giren Şeyma hızlıydı. “Elleme, dur. Ben kontrol ederim.”

Ama aniden abim ayaklanmış, Şeyma’nın Poyraz’ın önüne dikilmesine fırsat vermeden o karşısında dikilmişti. “Asıl siz durun, ben kontrol ederim,” deme gaffetinde bulundu.

Melike’nin panik dolu bakışlarının hedefindeydi. “Uzak dur, Mıkı abi!”

“Abi, sen ne anlayacaksın?” Kolundan kavrayıp çektim. “Yardım etmek istiyorsan lütfen uzak dur.”

Ama inattı ve oldukça kararlıydı. Poyraz Eraslan hepimize *ben nasıl bir kabilenin içine düştüm böyle*, der gibi bakıyordu. “Neden anlamıyor-muşum?” dedi abim, kararlılıkla. “Bakin şimdi, izleyin.” Pantolonun dizlerini hafifçe yukarı çekip Poyraz’ın önünde eğildi. Adamın mal olma ihtimali yüksekti zira tepki vermiyor, mor göz altları ve şiş burnuyla sadece izliyordu. Önünde eğilen abim parmaklarıyla iki işareti yaptı.

“Bu kaç?” derken oldukça ciddiye.

Hâlâ maldı Poyraz. “Ha?” dedi boş boş.

“İki, de,” dedi abim.

Sorgulamıyordu Poyraz. “İki.”

Abimin gülüşü büyük ve tüm yüzüne yayılacak türdendi. Ellerini Poyraz’ın dizlerine yaslayarak, ayaklanırken aldığı cevaptan ise mutluydu. “Bakin, *bir şeyi yok*, demiştim. Eğitimde bizi hep böyle kontrol ederlerdi. Biraz mallaşacak ama birkaç saate kendine gelecek, merak etmeyin.”

Bu saçma yöntem yüzünden hepimiz aynı anda isyan ettik. Tüm sesler birbirine karışırken ortamda bizim için sıradan olan bir hengâme vardı ama Poyraz aynı alık bakışlarıyla izliyordu. Şeyma, abime saçmaladığıyla ilgili nutuk atarken Melike de Poyraz kötürüm kalmış gibi ağlıyor, bense hastaneye gitmek için diretiyordum. Abim hâlâ kendini savunuyor, Poyraz sorulan tüm sorulara boş cevaplar veriyordu.

Halimiz kaotikti ama gün sonunda hepsi benim ailemdi. İyi ki de öyleydi.

“Sallan, sallan! Kolları dik tut! Sallan!”

Öğrencilerimin ayakları aynı anda yere vurmuş, Karadeniz ezgisiyle âdeta coşmuşlardı. Bu kadar kısa sürede horonu öğrenemeyeceklerini iddia etmişim ama beni yanıltıyor, oldukça başarılı bir şekilde süreci iletliyorlardı. Son adımlarını yere vurduklarında benim adımım da onlarla birlikte yere değmiş, yorgun gülüşüm tüm yüzüme yayılmıştı.

“Harikasınız!” dedim içtenlikle. “Hemen kendinizi alkışlayın!”

Hepsi aynı anda bunu yaparken onlara eşlik etmiş, yüzlerindeki o tatlı tebessüme karşılık vermişim. Öçel Bey’i sevmiyor, iyi bir eğitimci olduğunu düşünmüyordum ama sosyal etkinlik konusundaki yeteneğini asla göz ardı edemezdim. Öğrencilere sürekli ders çalışmaktansa eğleneceği alanlar oluşturuyor, kafalarının dağılmasını sağlıyordu.

“Siz de harikasınız, öğretmenim!” dedi, en arkalardaki Selçuk. “Bir alkış da size gelsin.”

Bu defa yükselen alkışlar benim içimdi. Utangaç bir edayla eğildim. “Teşekkür ediyorum. O zaman *hepimiz harikayız*, diyerek sonuca bağlayalım. Hadi bakalım, bugünlük antrenman bitti. Yarın değil, bir sonraki gün yine aynı saatte buradayız. Unutan ve gelmeye ale arayı açarız. Anlaşıldı mı?”

Hepsi aynı anda onaylayan homurtular çıkarılmış ve spor salonunun dört bir köşesine ilerlemişti. Bakışlarım tribünün önünde telefonuyla takılan, eğlenceli videolar izleyip kendi kendine gülen takım arkadaşım Cengiz Hoca’ya takıldı. Onu boğmak istiyordum. Yardımcı olduğu hiçbir konu yoktu. Antrenman bittiği an telefonundan kopmuş, bana yönelmişti. Konuşmak istemiyordum. Bana doğru ilerlediğini gördüğüm halde arkamı dönmüş, çıkışa ilerlemiştim.

“Ayperî Hoca’m!” diye bağırđı arkamdan.

Dönüp bakmadım. Son günlerde insanlara karşı tahammül seviyem neredeyse sıfırdı ve ben bu adamı kesinlikle dövrnek istiyordum. Tüm işi ben yapıyordum ama öğretmenler odasında horonu o öğretmiş gibi anlatıyor, hava atıyordu. Normal şartlarda kendisine laf sokar hatta tersleyerek gerekli cevabı verirdim ama bu son günlerde, bu mesele takılacağıım en son konu gibi geliyordu.

Ona bakmadan, adımî seslenişine aldırmadan, spor salonundan çıkıp öğretmenler odasına yöneldim. Başım ağrıyor, vücudum zorlukla ayakta duruyordu. Eklemlerim sızlıyor, derimin üzerinde sayısız kesik varmış gibi ince ince çatlıyordu sanki. Sabah üç parça poğaçâ yemeye çalışmış, yine kusmuşum. Gece kâbuslar yüzünden uyuyamamış, bir de Poyraz Eraslan belasıyla uğraşmıştık.

Tüm bunlara ek olarak şaşkıındık çünkü Poyraz Eraslan burnuna gelen ve onu bayılta yumruğâ da bir şey söylememiş, zorla abime özür dilediğimize kabul etmişti. Şanslıydık ki burnu kırık değildi. Dokunabiliyor, ağrısının geçtiğini iddia ediyordu. Bizim içinde bulunduğumuz hengâmeye rağmen o sakince ayağâ kalkmış, yine Melike’den özür dileyerek, evden çıkıp gitmişti.

O gittikten sonra dakikalarca ona ne olduğuna, neden bu denli büyük ve köklü bir davranış değışikliğine gittiğine dair beyin fırtınası yapmış ama hiçbir sonuca varamamıştık. Üstelik Poyraz’ın verdiğı görüntüler Melike’nin kariyeri için dönüm noktasıydı. Evin içinde dakikalarca *bu yılın bombası*, diyerek koşmuştu.

Asıl yılın bombası bendim oysa. Haberi dahi yoktu.

Öğretmenler odasından çantamı ve trençkotumu alırken yine kimseye selam vermemiş, sessizce dışarı süzölmüştüm. Görünmez olmak istediğim günlerdeydim. Merdivenleri ağır ağır inip okulun bahçesine indiğimde yüzüme vuran güneş nedeniyle titremiş, trençkotumu giymek zorunda kalmıştım. Memlekete bahar geliyor, güneş tüm ihtişamıyla doğuyordu ama ben hâlâ sonbahardım. Bir ömür ise orada kalacak gibiydim. Ruhumda çatlak yoktu. Ne bir güneş değiyordu içeri ne de ışık.

Her şeyin kontrolsüz bir düzende gerçekleştiği şu günlerde okulun kapısından çıkıp üç adım attığım anda karşımda Ümit denen adamı görmek ise artık şaşırtıcı gelmiyordu. Son günlerde ani gelişen olaylar algımı fazlasıyla törpülemişti. Trençkotumu giymiş, çantamı yeniden kolumda sabitlemek üzereyken görmüştüm onu. Okulun dışarıya açılan demir kapısının önünde dikilmiş, telefonla konuşuyordu. Elinde yine minik iş çantası varken son derece rahat ve salaş kıyafetler giymişti.

Rahatına düşkün bir adam olduğunu anlayabiliyordum. Adımlarım gerilemek, kaçmak istiyordu ama direndim. Benim için umursamayaçağım bir insandı ve artık kaçmak için dahi gücüm yoktu. Belki de okula, müdür beyle görüşmek için gelmişti. Elif Hamm'dan duyduğuma göre çocuklara hayvan bakımıyla ilgili minik bir seminer vermesi için Öçel Bey'le anlaşmışlardı.

Telefonla konuşurken sadece sol profilini görebiliyordum. O karanlık yüz, kaçmak istediğim tüm anılar yeniden gözümün önündeydi. Midemin dudaklarıma baskı yaptığını daha şimdiden hissedebiliyordum. Başımı yere eğip, sessiz adımlarla ilerlerken, niyetim ona görünmeden, arkasından geçip buradan uzaklaşmaktı. O çiçekleri gönderdikten sonra bir mesaj beklemiş olmalıydı ama yine cevap vermemiştim.

Kusma atakları o karşıma çıkmadan önce de vardı ama onunla artmış, kâbuslar üzerime çöreklenmişti. Kendi halinde biriydi, biliyordum ama bazı şeylere engel olamıyordum. Yüzüne baktıkça o karanlık simayı görüyor, tetikleniyordum. Midem bulanıyordu ama yuttum. Başka çıkış olsa o yöne ilerlerdim ama yoktu. Çaresizce ilerledim.

Arkasından geçip okulun kapısından çıktığımda beni görmediğini düşünmüş, derin bir nefes vererek sola yönelmiştim ama aniden, “Ayperî Hanım!” diye seslenmesini duymam adımlarımın olduğu yere çakılması için yeterliydi.

İstemsizce bakışlarımı arkama çevirdim. Hızla telefonunu kapatmış, bana doğru geliyordu. Karşıma dikildiğinde ise daha da midemin bulandığını hissettim. Hiçbir bir suçı yoktu, biliyordum ama kendime engel olamıyor, yüzüne baktıkça o adamı gördüğüm gerçeğinden kaçamıyordum.

“Merhaba,” dedi.

Kulaklarımda o karanlık ses yankılandı. *Merhaba, sen ne güzel bir çocuksun öyle.* Cevap vermedim. Soğuk bir şekilde başımı eğmekle yettindim. İfadem ve duruşumdan bir şeyleri anlamış, gülüşü hafifçe silinmişti. “Nasılsınız?”

“İyi,” dedim sadece. “Siz?”

“İyi diyelim, iyi olalım.”

Başım ağır ağır aşağı yukarı sallanıyor, midem içinde biriken katranı, acıyı kusmamak için mücadele veriyordu. “İş için geldiniz sanırım. Çocuklara konferans vermek için Öçel Bey’le anlaşmışsınız. Kendileri içerde, görüşmek istiyorsanız geç saate kadar mümkün.”

Dudaklarında tatlı sayılabilecek bir gülüş vardı. “Beni olabildiğince yok sayıyorsunuz yani, ha?”

Anlamamazlıktan gelemeyecek kadar doluydum. Bir şeyleri karşı tarafı kırmadan izah edemeyeceğimi öğrendiğim günlerdi. “Yok saymak değil,” dedim sakinlikle. “Duracağınız yeri göstermeye çalışmak diyelim, Ümit Bey. Sizinle ilgili görüşlerimi en net şekilde izah ettiğimi düşünüyorum. Okula çiçek göndermeniz ya da bir şans daha istemeniz mucizevi bir şekilde bu durumu değiştirmeyecek.” Adımlarım geriledi. “Şimdi okulda işiniz varsa buyurun ama konu eğer bensem size yardımcı olamayacağım. Üzgünüm.”

Gerilediğim adımı kapatmak adına bir adım atarak yaklaştı. “Ayperî Hanım,” derken mahcup ve utangaç görünüyordu. “Rahatsız ettiysem kusura bakmayın. Ben sade-”

“Ettiniz,” dedim, tek solukta. “Okuluma çiçek gönderemezsiniz, Ümit Bey. Ben burada çalışıyorum. Şahsi istekleriniz için mesaj atarsınız ve biter. Sizin de burada bir iş sürecinde olduğunuz düşünülürse bu etik değil. Sizden rica ediyorum, işinizi yapın ve yolunuza bakın. Benden yana kafanızda bir soru işareti kalsın istemem.”

Buydu işte Ayperi. Bunca zaman karşısında dikilen, ona derin duygularından bahseden herkese böyle cevaplar vermiş, duygudan yoksun bir şekilde geri itelemişti. Bunu yapamadığı, gözlerine bakarken omuzlarının düştüğü tek kişi Ömer Seyirhan’dı. Bir insanı başkalarından korumak kolaydı ama onu kendinden korumak gerektiğinde gökyüzünün dahi sana küstüğünü hissediyordunuz.

Bir süredir güneş parlak değildi mesela. Yeşiller soluk, hava ruhsuzdu. Belki de benim ruhum bomboştu.

Gülen yüzü düşmüş, ifadesi keskin bir hal almıştı. Gözlerine bakarken hissettiğim tek şey o karanlık simaya benzemesi değildi. Huzursuz hissediyor, güvende olduğumu düşünmüyordum.

“Anladım,” dedi sadece ama ağır bir cümleydi. Kelimeler dudaklarından, omuzlarda kambura neden olan bir hastalık gibi dökülmüştü. Anladığına emin değildim ama umursamadım.

“O zaman iyi akşamlar.” Adımlarım geriledi. Cevabını beklemeden arkamı dönmek, uzaklaşmak niyetindeydim ama aniden kolumdan kavraması, uzaklaşmamı engelleyişi ve yanı başımda belirmesi bedenimin elektrik verilmiş gibi irkilmesine neden olmuş, şaşkın bakışlarım ona dönmüştü. Trençkotumun üzerinden kavracağı kolumu tutmuyor, sıkıyordu ve parmaklarıma dokunduğu o an gibi acıyordu.

“Ne yapıyorsun sen?” derken titreyen sesimi bastırmak için mücadele etmem gerekmişti. Kolumu çekmeye çalıştım. “Bırak!”

Bırakmadı. “Ayperi Hanım,” derken ilk defa nazik ve kibar değildi. Daima dudaklarında olan tebessüm silinmiş, çenesi keskinleşmişti. “Sen benimle maytap mı geçiyorsun?”

Bir kere daha kolumu çekmeyi denedim. Şu an bırakmazsa kusacağımı hissediyor, bacaklarımla titreyişlerine engel olamıyordum. “Bırak!”

Yine bırakmadı. “Mahizer ablaya sürekli *benimle biraz daha ilgilensin*, diyormuşsun ama buraya geldiğimde bambaşka biri gibi davranıyorsun. Sen tam olarak ne istiyorsun?” Şiddetle kolumu çekip elinden kurtuldum ama bu defa da bileğimden yakalamış, aynı hızla kendine çekmişti. “Fazla naz âşık usandırır, farkındasınız, değil mi?”

Tek derdim bileğimi o parmaklardan kurtarmaktı. Atak yaklaşıyor, midem boğazımda atarken gözbebeklerim titriyor ve dünya etrafımda dönüyordu. Yıkılan her şey düzelttiklerimden daha fazlasıydı. Bazı şeylerin eskisinden daha kötü bir noktaya gittiğini hissediyordum.

“Ben öyle bir şey demedim!” diye hırsla soludum. “Bırak!” Parmakları bileğimi, nabzımı sıkıyordu. Nefesimin boğazımda düğümlenip kaldığını hissettim. Bileğimi bir kere daha geri çekerken kendini korumak isteyen en vahşi yanımla yüzüne okkalı bir tokat atmak için havalandı ama bunu yapamadan bileğimdeki elini bir başka el kavramış, o karanlık simayla önüme dikilen, yeşil bir parkayı taşıyan geniş omuzlar olmuştu.

Yeşil, artık soluk değildi. Ona aitti, *Ömer Seyirhan’a*.

Ümit’in bileğini kavramış, benden bir adım uzaklaştırarak önüme dikilmişti. Bileğime dokunamadım. Elim hatta tüm kolum titrerken sadece olduğum yerde kaldım. Midem yanıyor, berbat bir ateşle kaynıyordu.

Kulağıma mırıldanan sözler, elime tutuşturulan soluk pembe pamuk şekerler vardı.

“Bir daha dokun,” diye soluduğunu duydum Ömer’in. “Götün yorsa ona bir daha elini sürmeyi dene. Bak gör o zaman bu eli bir daha kullanabiliyor musun?”

Atak bir nefes uzağımdaydı. Nefes alamadığımı hissettiğimde gömleğimin boğazıma oturan kısmını genişletmeyi denedim. Titreyen elimi defalarca yıkayana, yaralarla sarmalanmasına neder olana kadar tenime değdiremeyeceğimi biliyordum. Diğer elim boğazımı kavramıştı, nefesimi toparlamaya çalışıyordum.

“Ömer...” dedim ama gerisi yoktu. *Dur*, diyemedim.

“Sen kimsin, lan?” dediğini duydum Ümit denen adamın. Ömer’in kavradığı hatta sıkıldığı bileğini kurtarmaya çalışmıştı ama olmadı. “Siktirgi-”

Cümlesinin devamı gelmedi. Ömer kim olduğunu ilk defa konuşarak değil, sessizce anlatmış, Ümit’in bileğini bırakmadan ani bir manevrayla geriye doğru itmişti. Kulağıma değen sesin Ümit’in bileğinin kırılma sesi olmamasını umuyordum ama dudaklarından dökülen ses tam aksini gösteriyordu. Ömer bununla da yetinmemiş, bileğini eğdiği anda kafasını en sert şekilde burnuna gömmüştü. Her şey yine kontrolsüz bir düzlemde, aniden gelişiyordu.

Nefesimi zor toparlıyor olmama rağmen, “Ömer!” diyerek onu yeşil parkasının sırt kısmından yakalamak istedim ama dengemi sağlayamıyor, elimi attığım yer boşluğa gidiyordu. Sendeleyip kaldırımdan aşağıya düşer gibi oldum ama Ayperi dik, adımları sağlam ve güçlüydü. Ruhum yerle bir olmak istediği anlarda bile bu yaşama arzusu ve inadı onu ayakta tutuyordu.

Okulun önündeydik. Birkaç öğretmenin ve Elif Hanım’ın koşar adım yanıma geldiğini görebiliyordum ama yüzleri pustan ibaretti. Ümit burundan akan kanı durdurmak için eliyle yüzünü kavramış, en sonunda birkaç adım gerilemek zorunda kalmıştı.

“Ömer Seyirhan!” diye kükredi Ömer. “Bu adı sakın unutma! Onun canını yakarsan o elini böyle kırarım!” İşaretparmağını Ümit’e doğrultup ileri doğru sert bir adım attı. “Ona izinsiz yaklaşırsan o burnunu da öyle kırarım! Bir daha ona elini sürmeyi bırak, yanında bulunmaya dahi cesaret edersen o gözlerini eline verip nefesini de alırsın. Duydun mu beni, lan?”

Ona doğru bir adım daha attı. Niyeti yakasından kavrayıp daha fazla öfke kusmaktı, farkındaydım ama son kalan gücümle en sonunda den-gemi sağlayabilmiş, parkasını sırtından kavramıştım. “Ömer, dur!” Gürdü sesim ama beni tanıyan biri ne denli titrek ve güçsüz olduğunu anlardı.

O da anladı.

Adımları aniden olduğu yere çakılırken tek sözümle kendini frenlemiş gibiydi. Okulun kapısında beliren Elif Hanım ortama hayretle bakarken birkaç öğretmen burnu kanayan, bileği kırılan Ümit’in etrafındaydı. Alim Bey’in Ömer ve Ümit’in arasına girerek göz temasını engellemeye çalıştığını görebiliyordum.

“Seni şikâyet edeceğim!” diye bağırdı Ümit ama sesi boğuktu.

“En yakın emniyete git!” dedi Ömer, öfkeyle. “Narkotik Şube Başko-miseri Ömer Seyirhan’ın seni darp ettiğini söyle.” İşaretparmağı öfkeyle karşımızda kalan kaldırımın üzerindeki kameraya döndü. “Ama şu kame-rayı da götür, bu dayığı neden yediğinin nedenini göster. Tamam mı?” Bir kere daha üzerine yürümeye meyletti.

“Ömer,” dedim zorla. Montunu kavrayan elim dahi güçsüzdü. “Lütfen...”

Durdu. Kim olduğunu seçemediğim öğretmenler Ümit’in etrafında toplanmışken öfkeyle yanan yeşiller aniden bana döndü. Gözlerinde pek çok duygu vardı ama o an için hiçbirini seçemedim. Elimden kavradığını, herkesi arkasında bırakarak beni de kendiyile birlikte ilerlettiğini biliyordum ama kendimi şeffaf bir duvarın arkasından, yabancı bir ülkenin topraklarından izliyor gibiydim. İtiraz etmemiş, arkasından ilerlemiştim.

Boş bakışlarım elimi kavrayan parmaklarındaydı. Acıtmıyordu ama hisler de yoktu. Ruhum boşlukta sallanıyor, kayıp diyarların en kuytu kö-selerinde kendine küçük bir hayat ışığı arıyordu. Arkamızdaki uğultular ses bulutundan ibaretken saniyeler içinde aracının içindeydim. Diğer kapı açılıp yanıma oturduğunda ruhum hâlâ boşlukta sallanıyordu.

Atak anları önce ıssız bir çölde susuz ve kimsesiz kalmakla başlar, en son yüksek tepelerin en taşlı kısmından aşağıya düşmekle sonuçlanırdı. Defalarca geçirmiş, hepsinde ruhumdan bir parmağı o zirvenin en ucuna gömmüştüm. Zihnimdaki sesler, uğultular birbirine karışırken boş bakış-larım kucığımdaki elimle bileğimdeydi. Parmaklarım hâlâ titriyor, bile-ğimdeki nabzım yanıyordu. Ama bu defa diğer elim, Ömer’in kavradığı parmaklarım da yanıyordu.

Buydu işte anlatmaya çalıştığım, çırpındığım, mücadele ettiğim şey. Beni yıkan diğer elimdeki yaraydı ama artık Ömer’in tuttuğu el de

yanıyordu. Yanan elimden çok bu canımı yaktı. Oysa onun dokunuşları can yakmazdı ama iki elim de cayır cayır yanıyordu. Kalbimin orta yerinden paramparça olduğunu hissetmem gereken bir andı ama hissizlik denizinin en dibine düşüyor gibiydim. Bu deniz, sesini dinlemeyi bilene pek çok şey anlatırdı. Hiç düşmeyenler anlamaz, çıkmak isteyenler daha da batardı.

Midem yanıyordu. Kusmalı, her şeyi dışarı dökmeliydim. Kustukça bu yükten arınmalıyım.

“Durdur arabayı.” Sesimi çok derinlerden duydum.

Umursamadı. Hatta gaza daha fazla yüklendiğini fark edebiliyordum. Boş bakışlarım ona döndüğünde yeşillerinde hâlâ kızgın alevler dönüyor, kaşlarının arasında en sert çizgiler kendine yer buluyordu.

“Durdur arabayı,” dedim yeniden.

Bana bakmadan başını iki yana salladı. Biliyordu, indiğim an bitecekti. Direksiyonu daha sıkı kavradı ve gaza yüklendi. Araba hızlandıkça hızlandı. Oysa hız, faciadan başka bir şey getirmezdi.

Dudaklarımı sıkıyor, boğazıma kadar gelen kısıma isteğine engel olmaya çalışıyordum ama zordu. “Ömer!” diye küfredim en sonunda. “Sana *şu arabayı durdur*, dedim!” Sıradan bir bağırma değildi bu. Öfkemi biliyordu. Ama ilk defa sesimde çaresizlik de vardı.

Araç aniden durduğunda dişlerini sıkıldığını sert çehresinden ve belirginleşen yüz hatlarından anlayabiliyordum. Hiçbir şey söylemedim. Nefes almaya ihtiyacım vardı. Büyük bir atakta sarsılacak, bir süre yerden kalkamayacaktım. Biliyordum. Yaşanmışlıklar, andan daha ağırdı.

Hızla arabanın kapısını açıp kendimi dışarı attım.. Soğuk hava tenimi bıçak gibi keserken kapıyı sertçe kapamış, arkama dahi bakmadan ilerlemiştim. Otobanın kenarındaydık. Yoldan araçlar geçiyor, gün ağır ağır geceye dönüyordu.

“Ayperi!” diye bağırdığını duydum arkamdan.

Bakmadım. Elim dudaklarımdayken koşar adım uzaklaştım. Ağzımı açtığım anda kusacaktım ve bunu bir kere daha onun yanında yaşamak istemiyordum. Sürekli güçsüzlüğümü görüyordu. Bunu istemiyordum.

Ama aniden çantamın askısından kavramış, ilerleyen bedenimi durdurmuştu. Bilerek dokunmuyordu, farkındaydım. Arabada onun tuttuğu elimin de titremiş olduğunu görmüş olmalıydı. Bu da canımı yaktı. Buydu işte her şey, bu! Kaçtığım, korktuğum her an buydu. Dokunmaya korkuyor, tereddüt ediyordu. Bir süre sonra gözlerindeki aşk acımaya dönecek, bu her şeyi daha da yerle bir edecekti.

Ama o an için gözlerinde olan tek şey öfkeydi. “Gidemezsin!” diye soludu.

Konuşursam karşısında kusacaktım. Her şey yine dudaklarımın ucundaydı. “Bırak,” diyebildim ama güçsüzdü sesim.

Çantamı kendime çekmeyi denedim ama izin vermedi. “Ayperi, gidemezsin!”

Boynum çaresizce büküldü. Çantamı ona bırakıp bir adım geriledim. Şu an hiçbir şey umurumda değildi. Ayağımın altında yer de yoktu, başımın üzerinde gök de. “Sen git o zaman, derdin ne?” diyen sesim çaresizlik doluydu.

Ve her şey o an patladı. Kalpler, sözler ve gözler... Ona ve bana dair tüm söylenenlerle söylenemeyenler...

“Âşığım!” dedi var gücüyle bağırarak. Çantamı sol yanına savururken elleri başını kavradı. Onun için de bir şeyler artık yerle bir oluyor gibiydi. Boğazında ve alnında damarlar belirginleşmiş, yeşil gözleri günlerdir uyuyuyormuş gibi kızarmıştı. “Ben sana köpek gibi âşığım, Ayperi,” diye bağırmaya devam etti. “Tüm derdim bu!”

Bocalamadım, sendelemedim. Bunu sözleri ve ruhuyla o kadar benimsetmişti ki şaşırmadım. Ama ilk defa açıkça dile getirmesi, etrafımdaki ruhsuzluk duvarına gelen en büyük darbeydi. Yanağıma ağır bir yaş süzüldü. Bu kadar imkânsız olmamalıydı. Tek engel ben olmamalıydım. O zaman kendimden bu denli nefret etmezdim.

“İlk gördüğüm andan beri,” diye solumaya devam etti. “Seni o ağacın altında, bankta ilk gördüğüm andan beri ben sana köpek gibi âşığım, Ayperi!” Bağırıyordu ama çaresizdi sesi, farkındaydım. Lakin gözleri kor alevdi. “Günlerce inkâr ettim. *Olmaz*, dedim. *Saçmalık*, dedim. *Hayatında ilk defa gördüğün birine karşı bunları nasıl hissedersin*, dedim ama sen...” Parmakları hırsla bana döndü. “Ben seni düşünmeyi bıraktığım her anda inatla karşıma çıktın. Ben seni aramadım, Ayperi, sen beni buldun. Yine inkâr edip *olmaz*, dedim ama oldu, Ayperi, oldu.” Bana dönen elleri kendi çaresizliğini anlatmak için iki yana açıldı. “Ben ne yaptıysam seni sevmeyi durduramadım, yapamadım.”

Omuzları çöktü. Öfkesi kırgınlığa dönüşüyordu. Öfkeyle yanan bir kırgınlık can yakmaz, yıkardı. Biliyordum. Dudaklarımda atan midemi dişlerimi sıkarak dizginlemeye çalıştım ama yanağıma düşen büyük bir damla yaşa engel olamadım.

Çaresizliğini anlatmak adına, “Olmuyor,” dedi yeniden. “Yapamıyorum işte, Ayperi. Benim için kolay mı sanıyorsun? Değil. Yemin

ederim, değil ama kendime engel olamıyorum. Sen nereye gidersen ayaklarım oraya gidiyor. Sen nereye bakarsan orada ben olmak istiyorum. Masaya dokunuyorsun, masayı seviyorum. Yastığa dokunuyorsun, yastığı seviyorum. Elimde sadece atkın varsa onu seviyorum. Sadece durduramadığım bir şekilde seviyorum!” Ellerini başına atıp kendi etrafında çaresizce döndü. Bir adım gerilemişti. Hesabı benden çok kendi içinde gibiydi. “Çok saçma,” diyordu kendi kendine. “Çıldıracağım, çok saçma!”

Kusmak üzereydim. Genzime batan acı tat dudaklarımın ucundaydı ama dişlerimi kırılacak kadar çok sıktım. Atak başucumdaydı ama yumruklarımı sıkmış, tırnaklarımı avuççime batırarak dimdik durmayı başarmıştım. Kuma sırası ondaysa yıkılmadan dinleyecektim.

Yeniden bana döndüğünde yanağıma süzülen büyük bir yaş daha vardı. Sadece izledim. Bedenim oradaydı, ruhum değil. O yine en kuytu köşede, tüm hissizliğiyle beni izliyordu.

Bana doğru bir adım atmak istedi ama gözlerimde her ne gördüyse yapamadı. Eli elime uzanmak istedi ama yine olmadı. Yeşilleri ellerime bakarken çaresizlikle dolmuş, boynu bükülmüştü. Ümit denen o adamın kavradığı bileğimi var gücümle bacağıma sürttüğümü, tenimdeki histen arınmaya çalıştığımı ve ellerimin titrediğini o an fark ediyordum. Ellerim kırık, bedenimden ayrı bir yerimmiş gibi titriyor ve benden yabancı duruyordu.

Eli yine bana uzanmak istedi ama olmadı. İlk defa yapamadı. Yanağımdaki yaşlara bakarken boynu daha da büküldü. Bir adım atmak istedi ama gözlerimde ne denli bir korku varsa onu dahi yapamadı. Halim karşısında donup kalmış gibiydi. Beni ilk gördüğünde geçirdiğim atak en basit olanıydı. Karla ellerimi ovalamış, kendimden arınmışım. Şu an her şey son noktadaydı.

Ellerimi bedenimden ayrı bir parça gibi önüme almıştım. Titremelerine engel olmam ise imkânsızdı. Genzimi yakarı sıvı artık dudaklarımdaydı. Boğazımda kalan hıçkırık nefesimi yakarken yanağıma düşen yaşlar hızlı, ağır ama yorgundu.

Gözlerinden acımı anladığına dair bir his koptu ve göğsümü paramparça etti. “Ben senden geçmişi değil, geleceğini istedim, Ayperi,” dedi en sonunda ama sesi titriyordu. Gecenin karanlığı üzerimize çöreklenirken yeşil gözlerinden yanağına süzülen bir damla yaş gördüm. Bana yardım etmek istiyor ama yapamıyordu, farkındaydım. Ben bile bana yardım edemiyordum. O nasıl yapacaktı? “Ama tamam,” dedi çaresizce. “Tamam.” Kendi kendini ikna etmek ister gibi başını aşağı yukarı sallarken yanağına bir yaş daha süzüldü. “Bitti.”

Dudaklarımdan sesli bir hıçkırık dökülürse aralanacaklar, kusacaktım. Yapamadım. Sadece gözlerimi kapadım. Yanağıma daha büyük bir yaş süzüldü. Yine kusuyordum, farkında değildim.

“Artık karşına çıkmayacağım,” dediğinde sesi titriyordu. İstemiyordu, fakındaydım. “Seni rahatsız etmeyeceğim.” Burnunu çekerken yanağındaki yaşı avuçiçiyle hızla silmiş, dikleşmeye çalışmıştı. “Ne yüzümü göreceksin ne de sesimi duyacaksın.” Beni değil, kendini ikna etmeye çalışıyordu. “Gidiyorum,” dedi sadece.

Hep ben bir adım gerilerdim ama ilk defa onun adımları geriledi. Bana kızsın, bağırsın isterdim ama yine yapmadı. Yine aşkla bakıyordu. Avuçiçiyle sildiği yanağına bir yaş daha düşerken titreyen dudaklarına engel olmak için kendini sıkıyordu.

“Kendine iyi bak,” dedi zorla. “Havalar yine soğuyacakmış. Güneşe aldanıp montunu çıkarma, ellerin üşür. Dolmuşa beşten önce binmeye çalış, kalabalığı daha az oluyor. Okul işleri için kendini çok yorma, biraz da diğer hocalara yık. Kırık antepfıstığı al, tırnaklarını acıtma. Bu ay sonu John Wick’in yenisi çıkacakmış. Haberin olsun, belki gidersin. Çayı da çok koyu içme. Farkında değilsin ama mideni yakıyor. Ne zaman çay içsen elin midende. Tamam mı?”

Cevap veremedim. Dudaklarımı açamadım. Ağzımın içi kendi irinimle doluydu. Geri yuttum ama daha büyük bir acıyla boğazıma doğru yeniden yükseliyordu. Yaşlar şiddetle yanağıma boşalırken ağır ağır başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım.

“Güzel,” dedi hüznün dolu sesi. “Bana o bankta söylediğin şeyi hatırlıyor musun?” Cevap beklemeden yanıtladı. “*Eğer şu koca İstanbul’da denk düşersek beni de yüzümü de söylediklerimi de unut*, demiştin.” Çenesini dik tutmaya çalışıyordu ve her şeye rağmen bunu başarıyordu. “Aynısını bu defa ben sana söyleyeceğim. Olur da şu koca İstanbul’da bir daha yolumuz denk düşerse Ayperi, bu defa da sen beni tanıma. Olur mu? Yüzümü de sana anlattıklarımı da bu defa sen unut. Unut ki bu an için pişman olmayayım. Senden sadece bir şey istiyorum. O an bir kere bana gülümse, gamzelerini göreyim.” Zorla yutkundü. “İşte o zaman bu andan asla pişmanlık duymayacak, iyi olduğuna emin olacağım.”

Başka hiçbir şey söylememiş, yeşiller ilk defa bana sırtını dönmüş ve hızla ilerlemişti. Son anda yanağına süzülen bir gözyaşını daha fark ettim ama hızla gözlerini kaçırmış, benden saklamaya çalışmıştı. Üç adım attı ama gidemedi, durdu.

Gitme, desem gitmeyecekti, biliyordum. O duraksadığı üç saniye bunun içindi. Söylemek, avazım çıktığı kadar *gitme*, diye bağırmak

istedim ama katran yine ağzımdaydı ve bu defa yutamamıştım, yapamadım. Ellerim daha da titrerken dudaklarımı açamadım.

Ve Ömer Seyirhan gitti.

Arabasına binip, tozu dumana katarak, ilerlerken kaçtığı ben değil, kendisiydi. Gözlerindeki kırgınlığın beni yerle bir edeceğini sanıyordum. Yanılmıştım. Yeşillerinde gördüğüm beni yerle bir etmemiş, ezip geçmişti. Bana yardım edememenin, bu halime elini uzatamamış olmanın çaresizliği içinde arkasını dönüp gitmişti.

Gökyüzü karardı, yeşiller soldu, yanımdan geçen arabalar durdu, tüm sesler sustu. Kendimde olsam çok şey söyler, içine düştüğüm çıkmazı anlatmayı denerdim ama araba uzaklaşırken yapabildiğim tek şey en sonunda yere çökmek ve içimde ne varsa dakikalardır ağzımın içinde birikip genzimi yakan sıvıyı dışarıya dökmek oldu.

Çaresizce kusuyor ama bunu yaparken ellerimle kendime dokunmaya çalışıyordum. Bakışlarım kısa bir an için onu gittiği yola döndüğünde arabasının yavaşladığını gördüm ama kusma atağı anıydı. Yeniden önüme dönmüş, kalan son gücümle kusmuştum. Otobanın kenarında, biçare bir haldeydim. Ellerim yerdeki çimleri kavrayarak dudaklarımın açıldığı, içimdeki zehri en sonunda kusmayı başarabildiğim bu anın devamı var gücümle, avazım çıktığı kadar bağıarak ağlamak oldu.

Omuzlarım hıçkırıklarımla sarsılıyor, canım yanıyordu. Bir hayat kurmak bu kadar zor olmamalıydı. Arkamdan geçen arabaları, etrafımda dönen dünyayı umursamadan ağladım. Minik Ayperi'nin ürkek varlığı yanımdaydı. Çimleri kavrayan ama hâlâ yanan ve titremeye devam eden elimi kavradığını hissettim.

Ümit'in sıkıttığı elimi değil, Ömer'in kavradığı elimi...

Ürkek, korkmuş ve mahcuptu bakışları. Omuzlarım daha da çöktü. "Git artık!" dedim çaresizce, gözyaşları içinde. "Taşıyamıyorum artık seni, Ayperi. Yalvarırım git artık. Bir hayat kurmak istiyorum, bırak peşimi!"

Oysa küçüktü. Varlığı küçük ayakkabı numarası kadar, bedeni cılızdı ama yaşadıkları hacminden fazlaydı. Onun korkuluyla baş etmeye çalışırken yok oluyordum, görmüyor muydu? Ama benden başka kimsesi de yoktu. Ona kıyamadım, yine kendimi ezdim, yerle bir ettim.

Bir atakla daha kusarken şakaklarım sızlıyor, bedenim yanıyor, titriyordum ama canımı en çok yakan kalbimin orta yerindeki yangındı. Midede kalan sarı sıvıya gelecek noktaya kadar kusmuş, öğürmekten bitap düşmüştüm. Gözyaşları durmuyor, her şey yine dört bir yandan üzerime

yıkılıyordu. Aynı saniyelerde şakaklarımdaki ağrının ılık bir sıcaklığa dönüştüğünü hissettim.

Ömer'in dudakları oradaydı. *Ben saklarım, Ayperi, istediğin kadar saklan. Ben seni saklarım.*

Sıcak nefesi damarlarımda gezinip ellerimin arasına düştü. Titreyen gözbebeklerimi titreyen ve hangi ara yere sürterek kanattığımı bilmediğim avuççıklarime çevirdim. Hatırlamadığım anılardı ama yaşanmıştı, biliyordum. Hepsi yerle bir olduğum bu noktada zihnime düştü. Avuççım den öpmüştü. Nefesi orada, kader çizgilerimdeydi.

Çok yalnız kaldın mı Ayperi?

Kaldım.

Çok korktun mu?

Korktum.

Çok ağladın mı?

Ağladım. Hem de kimse duymasın diye avuççığıma ağladım.

Anılar keskince can yakmak için yeterliydi. Dudaklarımdan acı bir hıçkırık dökülürken son kalan gücümün yapacağı tek şey ağlamaktı. Bakışlarımı titreyen ve yanan ellerimden koparamadım. Zihnime dolan sayısız anı vardı.

Ben saklarım, Ayperi, diyor, montu ve kollarıyla saklıyordu. Yıllarca dünyada saklanacak hiçbir yer bulamamıştım ama orası tüm korkuları silip atmış gibiydi.

Başımı göğsüne yasladığımda deli gibi atan kalbini dinliyordum. *Neden kalbin bu kadar hızlı atıyor? Hasta mısın?*

Cevap bu an için daha da can yakıcıydı. *Çünkü sen varsın, Ayperi.*

Arabadaydık. Kucağındaki beni hemen yanına oturtmaya çalışıyor, emniyet kemerimi takıyordu. Elimin aniden yanağına değdiğini anımsadım. Gülüyor, parmak uçlarımla saçlarının arasında geziniyordum. *Senin gözlerin çok güzel,* diyen bendim. Gülerken yeşil gözlerini bana çeviren ise o. *Güzele bakıyorlar çünkü. Ayrıca senden başkasını görmüyor o yeşiller, haberin olsun.*

Dudaklarımda silemediğim bir gülüş varken, parmaklarım saçlarından kopup kulağında gezinmeye başlamıştı. *Ömer...*

Emniyet kemerimi takmıştı, yüzü benden sadece bir nefes uzağımdaydı. *Anlaşılan ben seni arka koltuğa almalıyım. Burada bana böyle şeyler söyleyip yine böyle elin kolun durmazsa şarampole yuvarlanırım. Kendime ilk defa güvenim yok.*

Ninova

Gülmüştüm. Emniyet kemerini açıp kucaklamış, bedenimi dikkatlice arka koltuğa bırakmıştı. *Benden vazgeçmen için ne yapmalıyım, Seyirhan,* diyen yine bendim.

Kendi montunu çıkarıp, üzerime atarken hiçbir yerimin soğuk almayacağından emin olmak ister gibi sarmalıyordu. *Zor, dediğini duydum. Bunu sen yapamazsın, Ayperi, sadece benim istemem lazım ki o da gelecek planlarımda arasında maalesef yok.*

İçki içtim. Sersemce gülmüştüm. Halime bak. Hiç Narkotik Şube Başkomiseri karısı böyle mi olur?

Bu cevaba daha çok gülen ise oydu. *Ha şöyle, güzelim! Böyle böyle bendeki konumunu kavra lütfen. Ayrıca iki büyük bardak birayla şu hale geldiğin düşünülürse içki eşliğinde çıkarım yapmak zor olmuyor. Ve daha da önemlisi, Ayperi, dediğinde montunu sırtıma doğru sıkıştırırken ellerini saçlarımda hissediyordum. Şu saatten sonra dünyaca ünlü bir uyuşturucu baronunun kızı da olsan benim senden gitmem zor.*

Kesik kesik geri gelen diğer anıda arabanın içindeydik. Araba durmuş, Ömer radyoyu kapatıyordu.

Bu araba Ömer gibi kokuyor, diyen yine bendim. Nerede hissetsem tanırım o kokuyu.

Gerisi yoktu. Evde, yatağındaydım. Avuççığıma derin bir öpücük bırakmış, yanağını aynı noktaya, öptüğü yere yaslamıştı. *Çok sevmek iyileştirmeye yetmez mi Ayperi,* diyordu. *Çok sevmem iyileşemez miyiz? Yaralarına yarabandı versem, birlikte yapıştırıramaz mıyız?*

Dudaklarımdan acı dolu bir çılgılık döküldü. Titreyen, öptüğü ve yanağını yaslayıp beni iyileştirmeyi dilediği elim kalbime art arda yumruklar indirdi. Nefesini bıraktığı tüm şahdamarlarım patlamak ister gibi atıyordu. Şakağımda ve bileğimdeki hayat damarlarına ben fark etmeden izini bırakmış gibiydi.

Küçük Ayperi ürkekçe beni izlerken yıllar sonra ilk defa pembe ayakbabıları yeniden tozlu, iki omzuna düşen örgüleri bozuk, bir pembe tokası kayıptı. Yanağında beş parmağın ağır izi, teninde keskin morluklar vardı. Beni yerden kaldırmaya bu defa onun dahi gücü yetmedi. Yanımda duran bir arabadan inen iki kadın bana doğru koşmuş, yardım etmek için başucumda eğilmişti ama ne dediklerini dahi duymuyordum.

“Dokunma!” diye bağırdığımı duydum sadece. Tüm benliğimi parçalamak ister gibi ağlıyordum. Ruhumun benden uzaklaştığı anlarda boş bir çuval gibi hissederdim ama ilk defa ruhum da yanıyordu bedenim de.

“Dokunmayın bana, dokunma! Yalvarırım dokunmayın, bırakın! Yaşayamıyorum, nefes alamıyorum, bırakın!”

O an için hiç kimseye tahammülüm yoktu. Yaşama, hayata, insanlara ve nefeslere...

Hiçkırıklarım hayattan yaşam koparmak isteyen ama bunu başaramayan feryat çığılığı gibiydi. Elimi dudaklarıma bastırarak ağlardım ama bir elimde Ömer’in dudakları, diğerinde Ümit denen o adamın tenimde bıraktığı rahatsız his vardı. Çaresizce elimin tersini dişlerimin arasına geçirip ısırarak, kendi canımı yakmak istedim ama kadınlardan biri engel oldu.

Onu kendimden kurtarmıştım. Peki, beni benden kim kurtaracaktı?

Tanımadığım kadınlar yüzüme su sürmeye, bileklerimi soğuk suyla ovuşturmaya çalışırken sayısız soru soruyordu. Duymuyordum, duymak istemiyordum. Ne önemi vardı ki? Kalbim yanıyordu. Anlayamazlardı. Kavramaya çalıştıkları ellerinden kurtulup kalbime daha güçlü yumruklar atmaya denedim. Ya atmalıydı ya da durmalı, bu saçma hayata bir son vermeliydi.

Buydu Ayperi’nin acıyı azaltma yolu. Kanayan yerin üzerine basar, ağrıyan yarasına acısını bastırmak için daha çok yumruk atardı. En çok kendine acımaz, en çok kendine gaddarlaşırdı.

İstanbul’a gece çöktü. Ben zifiri karanlıkta kaldım. Yine kendi göz yaşlarımda kendim boğuldum. Yine kendi sonuma kendi ayaklarımla ben koştum. Yine kendi canımı en çok ben yaktım. Yine kendi sonumu ben kendim yazdım. Bir çift yeşillikte boğulup zifiri karanlığa battım.

BÖLÜM 4

*“Günlerden sonra bir gün,
Şayet sesimi fark edemezsen
Rüzgârların, nehirlerin, kuşların sesinden,
Bil ki ölmüşüm.
Fakat yine üzülmeye, müsterih ol.
Kabirde böceklerle ezberletirim güzelliğini
Ve neden sonra
Tekrar duyduğun gün sesimi gökkubbde,
Hatırla ki mahşer günüdür.
Ortalığa düşmüşüm,
Seni arıyorum...”*

- CAHİT SITKI TARANCI -

Yüzü yaralı ay, parlak ay, uzaktan parlak ve dür.ya güzeli, yakından yara bere içinde kalan ay...

Ömer Seyirhan'ın bakışları karanlık gökyüzündeydi. Ay, güneşin yerine kurulmuştu ama yarımdaydı. Bir yanı aydınlıkken diğer yanı karanlıkta kalmış, soluk ve bulutların ötesindeydi. Yeşil gözleri solgun, saçları dağınık, çehresi belki de ömründe ilk defa kirli sakallarıyla kaplıydı. Gün henüz tam anlamıyla kararmamış, kızıl tutamla siyah savaş halindeydi ama ay şimdiden yerine kurulmuştu. Ve Ömer, gökyüzünde onu görmeye devam ettiği sürece bir şeyleri içine gömemiyordu.

Perdeyi çekip adımları koltuğa yönelmişti. Sessizce koltuğun ucuna oturdu. Evindeydi. Bir süre kimseyi görmeden kafa dinlemek istiyordu. Son bir buçuk aydır ne yaşadığına dair hiçbir fikri yoktu. Tam kırk beş gün, bin seksen saat saymıştı. Dakikalar ve saniyeler hâlâ akmaya devam ediyor ama aldığı her nefes boş, anlamsız ve yönünü kaybetmiş gibi geliyordu. Teorik olarak bu günlere *zor günler*, diyebilirdi. Kişisel olarak *rezillik*, demeyi tercih ediyordu.

İşe gidiyor, işten çıkıyor ve yeniden eve geliyordu. Gergin ya da öfkeli değil, hüznüydü. Ama bu hüznün birkaç gün önce şiddetli bir öfke nöbetiyle patlamıştı. Tam iki gün önce 22 Nisan'dı.

Onun doğum günü.

Başını iki yana salladı. Dirsekleri bacaklarına yaslıyken hafifçe öne eğilmişti. *O, deme, Ömer. Görmeye korkuyorsun, adını söyleyemeye de mi korkacaksın? Adını söylemediğinde unutacak mısın?* Başını yine ağır ağır iki yana salladı. Onun doğum günüydü. Ayperi'nin. İlk ve tek yenilgisinin.

İçinde kırgınlık ve öfke yoktu. Geçen bunca zamanda sadece göğsünü kemiren bir özlem vardı. Doğum gününde o banka gitmek, yine onun için yarabandı bırakmaktı niyeti ama emniyetten çıkmadan önce önüne düşen bir dosya vardı. Sayısız suç işleyen ama asıl ayağı narkotik şubede olan bir suç örgütü çökertilmişti. Son bir ayını bu dosyaya ayırmış, başka hiçbir şey düşünmemek için gece gündüz çalışmış ve yine başarmıştı.

Sayırsız baskın ve izlemeden sonra suç örgütü yakalanmış, en sonunda başlarındaki kişi tutuklanmıştı. Kritik sorgulara Ömer girer, daima sakinlikle sorularını sorar ve dinlerdi. O güne kadar ne bir suçluya yüklenmiş ne de el kaldırmıştı. Çalışma prensiplerinin arasında öfke, şiddet ve kontrolsüz güç yoktu. O gün sorguya giderken de niyeti buydu ama önüne bırakılan dosyada yazan sayısız suç içinde sadece birine takılmıştı.

Yasaklı madde ticareti, kanuna aykırı hareket, şantaj, adam yaralama ve gasp, *çocuk ve kadın istismarı...*

İlk defa birini sorgularken sakin kalamamıştı. Adamı elinden almak için dört kişinin müdahale etmesi gerekmişti. Hâlâ yumruklarının boğumlarında yaralar ve tahriş izleri vardı. O gün için Ayperi'ye verebileceği tek doğum günü hediyesi bu olmuştu. Bu olaydan sonra iki gün izin almıştı ama evde kalmak, kafa dinlemek her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Kafa dinlemiyor, kafayı yiyordu.

Salon kapısından giren Pascal onun kadar durgundu. Ağır ağır yaklaşmıştı, Ömer'in bacaklarına başını sürüyordu. Gülmeye çalıştı Ömer. Pascal'ın tüylerini okşarken dudaklarından kopan derin bir nefes vardı. Eve iş getirmez, tüm dosyaları işyerinde halletmeye çalışırdı ama şu

günlerde çalışma masasının üzeri sayısız mavi ve pembe kapaklı dosyalarla doluydu. Çalışmak iyi geliyor, düşünmesini engelliyordu.

“Yemeğini yedin mi?” dedi gülmeye çalışarak. Pascal’ın çenesini kavrayıp okşadı. “Doydun mu bakalım?”

Pascal dilini dışarıya atarak cevap verdi. Ömer başının üzerine sessiz bir öpücük bırakmış, ayaklanmıştı. Niyeti odasına gitmek, son haftalarda yaptığı gibi dosyalara gömülmekti. O zaman düşünceler beynini kemiriyor, kısa bir süre de olsa zihnindeki sesleri başka bir yöne yönlendirebiliyordu. Kalbindeki ses için ise yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Televizyon açık, sesi kısıktı. Dinlemiyor, izlemiyor ama daima açık duruyordu. Belki de göğüs kafesi kısa anılarla doldurduğu geçmişi arıyor, bu şekilde teselli oluyordu. Farkında değildi ama geceleri yatağına değil, Ayperi’nin uyuduğu koltuğa uzanıyor, televizyon izlediğini sanarak uyuyakalıyordu. Yüreğine batan hisse çok şey denebilirdi ama o *özlem*, demeyi tercih ediyordu.

Deli gibi özlemek.

O günü zihninde defalarca yaşamıştı Ömer Seyrihan. Gitmez, hiçbir kuvvet gitmesini sağlayamazdı ama Ayperi’nin titreyen ellerini, ona bakarken dahi ürken bakışlarını görmek inadını ezip bir köşeye atmak için yeterliydi. O, acı çektirmek değil, yaşatmak istiyordu. Boynunu bükten, genzini yakan, kalbini kıran buydu. *Gidiyorum*, demiş ama gidememişti Ömer.

O gün Ayperi yere yığılıp, kusarken Ömer’in arabası durmuş ama Ayperi bunu görmemişti. Geri dönmek, yardım etmek, onu yerden kaldırmak istemişti ama Ayperi’nin çaresiz çığlıkları daha da belini büküyordu. Arabasından inip yoldan geçen ilk arabayı durduran oydu. Ayperi bunu da görmemiş, bilmemişti. Kendi acısına gömülü bir şekilde ağlıyor, kusuyordu.

Kadınları Ayperi’ye yardım etmeleri için yönlendiren de Ömer’di. Aracını durdurup yardım için koşan bir erkeğe engel olan da. Şu an ona yardım edecek tek kuvvet kendi hemcinsiydi. Onu taksiye bindirdiklerinde izlemişti. Ağlayarak bağırmasını, var gücüyle kusmasını ve elini göğsüne vurarak ağlayışlarını da görmüştü. Taksinin birkaç araba uzağındaydı. Evine sağ salım vardığını görene kadar bırakmamıştı. Ama taksiden inen, apartmanın kapısına yönelen Ayperi boş bir çuvaldan fark-sızdı. Bitmiş, tükenmiş gibiydi.

O an için bu da canını yaktı. Ona bu kadar acı veriyorsa direnmesinin anlamı neydi?

Verdiği sözü tutmuş, bir buçuk aydır ona gitmemiş, karşısına çıkmamış, denk düşmek için bahaneler üretmemişti. O an anlamıştı ki şu koca İstanbul'da onu hem o bankta hem gece kulübünde hem de karakolda önüne çıkararak kaderdi. Tesadüf ya da arayış değil. Aynı yerlere defalarca gitmişti ama bir kere bile onunla denk düşmemişti. Oysa çaresizce aradığı şey oydu. Bu yüzden bu kadar yorgun, bitkin ve üzgündü. Uzaktan bile olsa bir kere görse tüm yorgunluğu geçmez miydi?

İyileşince dönecek, diyordu gurur nedir bilmeyen yanı. Filiz Hanım'ı duydun, Ömer. Eninde sonunda o seni bulacak.

Yanılıyorsun, diyordu en gaddar yanı. Onu unut ve yoluna bak, Ömer. Bir daha karşına çıkmayacak.

Tüm sesleri susturmayı denedi. Eski rutin hayatına dönmüştü. İşe gidiyor, geliyor ve uyuyordu. Bu süreçte Ayperi'nin küçük bedeniyle sadece göğsünde yer kapladığını sanıyordu. Yanılmıştı. Bu koltukta Ayperi vardı. Odasındaki kütüphanede Ayperi vardı. Emniyette, sokakta, arabasında, kulağında, zihninde ve kalbinde hâlâ Ayperi vardı.

Bıkkınlık dolu bir nefes verirken, Pascal koşarak odadan çıkmıştı. Televizyonu kapatıp kumandayı koltuğa savurdu. Umursamaz adımlarla salonun çıkışına ilerledi ama onu durduran şey masanın üzerindeki *Tutunamayanlar* kitabı olmuştu. O kitapta da Ayperi vardı, konsolun üzerindeki fotoğraflarda da elinin değdiği her bir köşede de.

Belki de aşk acısı denen şeyi ergenliğinde çekmeliydi. O zaman bu denli göğüs kafesi yanmaz, acısını unutabilirdi. İçine düştüğü ruh haline sövmek ve ağlamak arasında gidip geliyordu. Ama adımları yine kontrolsüzce masaya ilerlemiş, *Tutunamayanlar*'ı kavramıştı. Rastgele bir sayfa çevirdi. Bir buçuk aydır -Ayperi aklına geldikçe- bir sayfa açıp gözüne çarpan ilk cümlemin altını çizmeyi âdet edinmişti.

Artık kitapta altı çizilmedik cümle yok denecek kadar azdı. Yine bir sayfada durdu. Önceki denk gelişlerden çizili cümleleri fazlaydı ama bir paragrafı atlamıştı.

"Ve sevgilim, sana gelince... Eğer bir gün uğrarsan sol göğsümün altındaki kente, buralar bir zamanlar hep benimdi, diyeceksin kendine."

Kaleme uzandı. Bu cümlemin de altını çizdi. Kalın sayfalardan bir paragraf daha eksildi ama Ömer'den Ayperi eksilmedi. Bazı anlar kafası atıyor, arabasına koşup kapısına gitmek ya da okul çıkışında uzaktan da olsa bir kere görmek istiyordu ama o otobanda en son bıraktığı Ayperi'ye kıyamıyor, tüm iradesiyle geri duruyordu.

Kitap kapandı. Ömer Ayperi'ye, Ayperi Ömer'e tutunamadı. Çok sevmek iyileştirir sanmıştı. Yanıldı. Salondan çıkıp odasına ilerlerdi. Dosyalara gömülecek, sadece çalışacaktı. İçeri girdiğinde Pascal her zamanki gibi yatağının üzerinde yatıyordu. Ona küçük bir gülümseme sunup çalışma masasına ilerledi. Bu yatakta dahi Ayperi vardı. Gittiğinde bu kadar acı çekeceğini bilseydi, hayatının her köşesine onu bu denli işlemezdi.

Hayır, dedi derinlerden bir ses. Yine olsa yine işlerdin, Ömer. Yine olsa yine severdin. Gerçek aşk nasıl bir his, deyip dururdun. Bunca yıl o kadar boş yaşadın ki şu an onun sende bıraktığı acı dahi boş geçen yıllarından daha anlamlı.

Çalışma masasının önündeki sandalyeye çöktü. Bilgisayarını açarken bakışlarını kütüphaneye değdirmeydi. Yine aklına o gelecek, şiir misali akan sesi *sen bu kitapların hepsini okudun mu Ömer*, diyecekti. Dosyalara uzandı, en kalın olanını seçti. Son günlerin tek iyi yanı önemli üç dosyayı kapatmış olmasıydı. Aralıksız çalışıp zihnini oyalamak için başka konudaki en küçük detaylara odaklanmasıyla mutlak başarı gelmişti.

Bu kalın dosyayı da nihayete erdirmeyi istedi ama bir türlü odağını toparlayamadı. Pascal aniden yanında belirmişti. Ayak ucuna sessizce bıraktığı şey ise panda desenli tişört ve rengârenk çiçeklerle bezenmiş şalvardı. Kaleme uzanan eli durdu. Pascal güzel bir şey yaptığını düşünerek, önünde oturup, heyecanla ona bakarken Ömer'in göğsündeki sönmeyen yangın büyüdü, büyüdü, büyüdü.

Ağlamazdı kolay kolay. Kalp sızısı öyle bir noktadaydı ki genzi yandı. Ayperi'nin sarhoş olup burada kaldığı gece giydiği kıyafetlerdi. Günlerce dolabında saklamış, yıkatmak istememişti ama birkaç gün önce o adamı dövüp eve geldiği gün öfkeyle ilk bu kıyafetlere uzanmış, yıkanması için kirli sepetine atmıştı. Öfkeliydi çünkü artık bu kıyafetlerden de onun kokusu gelmiyordu. Silinip gitmiş gibiydi her şey.

Ama Pascal hâlâ o kokuyu alıyor olmalıydı. Yere uzanıp tişörtü kavradı. Derin bir nefes vererek sönmek nedir bilmeyen yürek yangınını dizginlemeyi denerdi. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Pascal."

Hevesle dilini sallamıştı Pascal.

"Sen de mi özledin onu?"

Tek bir havlamayla cevap verdi. Belki de özlemişti.

"Pascal..." dedi ağır ağır. "Oğlum, biz ne zaman kendimize geleceğiz? Götü başı saldık, farkında mısın? Hayır, bu bir de resmi olarak onu Seyirhan yapamamış halimiz. Ya elini tutup sıkıca sarıldıktan sonra bu olsaydı? Herhalde cenazem şimdiye kalkmıştı."

Pascal'ın havlayışları hevesli bir hal almış, şiddetlenmişti. Şalvarı kavrayıp yerden aldı. Ayaklanıp, ilerlerken bir elinde tişört vardı, diğer elinde şalvar. Onun memleketinde kadınlar hep bu şalvarlardan giyerdi. Düğün için daha süslü ve kumaşı iyi olanları vardı. İş için ise rengârenk olanları. Ay gibi güzel olan o periye de yakışmıştı. Hem de beklenmedik bir şekilde çok yakışmıştı.

Şalvarı ve tişörtü yeniden kirli sepetine bıraktı. Artık bir önemi yoktu. Banyodan çıkıp odasına yöneldi ama bir adım arkasında olan Pascal'ın havlamasıyla durmak zorunda kaldı. Arkasını döndüğünde şalvar ve tişört yeniden ayak ucundaydı. Bunu bir oyun sanıyor olmalıydı. Ömer bıraktıkça o geri getirecekti. Pascal'ın onun kokusunu unutmamış olması da o an için Ömer'in canını yakmaya yetti.

Derin bir nefes verdi. "Manyak mıyız biz, Pascal? Sence de bazı şeyleri unutmamız gerekmiyor mu? Niye bana yardımcı olmuyorsun, oğlum?"

Havlamakla yetindi Pascal. Çaresizce yerden kıyafetleri alan Ömer'in bir yanı bundan memnundu. Onları yıkamak, son kalan kokusundan da kurtulmak istemiyordu. Yeniden odasına girdiğinde şalvarla tişörtü yatağının üzerine bırakmış, adımları gerilemişti. Nefes almaya ihtiyacı vardı. İstanbul'a bahar gelmişti ama onun baharı birkaç ay öncesinde kalmış gibiydi. Gürcü teyze kışlık kabanlarını toplamak istediğinde hepsini vermiş, sadece Ayperi'yi sakladığı, ona sarıldığı yeşil parkasına dokunmasına izin vermemişti.

O parka arabasının üzerindeki çizik gibi daima orada duracaktı. Yazın saklayıp kışın ortaya çıkarılmayacak kadar derin anlamlarla doluydu. Ay gibi güzel olan o periyi unuttuğu gün o parkayı atabilir, çizici tamir ettirebilirdi ama bu şu günlerde imkânsız bir ihtimal gibi görünüyordu.

Üzerine hiçbir şey almadan salaş tişörtü ve siyah eşofmanıyla evden çıktı. Birkaç ay önce *aşk acısından şu hale düşeceksin*, deseler ağır söverdi ama geldiği nokta tam olarak buydu. Asansöre yönelen adımları ağırdı. Nereye gideceğini bile bilmiyordu. Aklına gelen her yer onunla ilgiliydi. Korkunç bir histi. Henüz tam anlamıyla bir şey yaşamamışken bile bu haldeydi. Peki, ya Ayperi hayatına tam anlamıyla dahil olduktan sonra bu olsaydı, o zaman nasıl dayanacaktı?

Bu düşünce son günlerde sık sık aklına düşüyordu. Kime, neye kızacağını bilemiyor, sadece yaşıyordu. Asansörü çağırırdı ama binmedi. Orada dahi Ayperi vardı. Aynadan onu izliyor, yanaklarındaki derin tebessümle ona bakıyordu. Bir daha o gamzeleri görebilecek miydi Ömer? O öyle gülmeseydi belki de işler bu noktaya gelmezdi. Gamzeleri öyle derindi ki Ömer oraya düşmekten başka bir çıkış yolu bulamamıştı.

Merdivenlere yöneldi. Yavaş ve tane taneydi adımları. Bir ses, “Seyirhan,” diye seslendiğinde başını yerden kaldırmıştı. O ana kadar Filiz Hanım’ın katının merdivenlerinde olduğunun bile farkında değildi. İniyordu işte. Ya da batıyordu en dibe.

Abartma, Ömer, kimse aşk acısından ölmez.

İyi ya, dedi, Ayperi’nin gamzelerine düşen Ömer. *O acıdan ölen ilk ben olurum.*

Kapısının önünde olan Filiz Hanım dışarıdan yeni geliyor gibiydi. Elindeki poşetleri yere bırakmış, anahtarıyla kapısına yaklaşıyordu. Ona *bırak, gitsin,* dediği günden sonra onu görmemişti Ömer. Tepkisizdi. Filiz Hanım’a itiraz etmiş ama bir şekilde yine onun dediğini yapmıştı. *Gelecek, Seyirhan,* demişti. Şayet gelecekse neredeydi? Özlemekten kalbi patlayacaktı.

Ayperi neredeydi? Hani eninde sonunda ay geri gelirdi. Neredeydi bu ay?

“İyi akşamlar,” dediğinde Filiz Hanım’ın dudaklarında tatlı bir tebessüm vardı.

O an için Ömer ona da öfkeliydi. *Gelecek,* dedin. *Hani, nerede,* diye bağırarak istiyordu ama yaşı gereği yuttu. Minik bir baş selamı verip sessizce yeniden merdivenlere yöneldi. *İç savaşı bittiğinde geri gelecek,* demişti Filiz Hanım. Ne zaman bitecekti o iç savaş? Bu gezegenler her şeyi söylüyordu da bir bunu mu söylemiyordu? Özlemekten bittiği gün mü geri gelecekti?

Korktuğu şeyin onu unutmak olduğunu o an anladı. Ömer, Ayperi’den vazgeçmek istemiyordu. Ömer, Ayperi’den vazgeçmek zorunda kalıyordu. Onu zorlayan her şeyden nefret ederdi.

“Seyirhan,” dedi Filiz Hanım. “İyi misin?”

Durup ona döndü. “İyi,” dedi sadece. “Siz?”

Ağır ağır başını sallayan kadının dikkatli gözleri yüzünde geziniyordu. “Haftalardır seni göremiyorum. Nerelerdesin?”

Gezegenerlere sor, onu da söylesinler, diyecek oldu. Yuttu. Gezegenlere olan nefreti de bir süre sürecekti.

“İşe erken gidip geç dönüyorum, ondandır.”

Fazla konuşmak istemiyordu. Arsız yanı bu kadının söylediği her şeyi ciddiye almaya başlamıştı. *Ay bir daha gelmeyecek, bekleme,* derse şimdi apartmanı yerle bir edebilirdi. Eskisi gibi tüm söylenenleri şakaya vura-mıyordu. Yeniden merdivenlere yönelmeye meyletti.

“Bekliyorsun,” dedi Filiz Hanım aniden. “Öyle değil mi?”

Durdu. Solgun yeşiller yeniden kadını buldu. Huysuz ve aksiydi. “Bekliyorum ama gelen giden yok!” dedi öfkeyle. “Sizin şu gezegenler süre hakkında da bilgi veriyor mu?”

Filiz Hanım’ın dudaklarındaki gülüş derin ve samimiydi. “Ay’ı mı özledin? O zaman gökyüzüne bak, Seyirhan.”

Bakıyordu ama yetmiyordu işte. “Bana ne o Ay’dan,” diye yükseldi istemsizce. “Benim mi sanki sadece? O herkesin Ay’ı. Hep gökyüzünde, herkesi takip ediyor zaten.” Tatlı bir kızgınlık içindeydi. “Beşiktaş da yenildi zaten. Sizin *olacak*, dediğiniz hiçbir şey olmuyor. O yüzden bir süre bana aydan bahsetmeyin.”

“Ben Beşiktaş’la ilgili hiçbir şey söylemedim, Seyirhan.”

“*Bazen kaybederken kazanırız*, dediniz. Aşkta kaybettik, bari orada kazansaydık. Ayrıca aya bakmak yetmiyor,” dedi tek solukta. “Yetmiyor, Filiz Hanım. Onun kendisiyle olan savaşı bitmiyor, benim de aşkım bitmiyor. Siz gidip o gezegenlere söyleyin, biz bir ömür ortak bir noktada buluşamayacak gibiyiz.” Hızla arkasını döndü. Bir merdiven inmişti ki durup yeniden Filiz Hanım’a odaklandı. “Ayrıca bana *onu bırak*, dediniz ama ben onu bırakmadım. Bırakmak zorunda kaldım. O gezegenlere söyleyin...” dediğinde işaretparmağını sallarken sövecekti ama nezaket gereği zorla yuttu. “O da istemiyordu,” demek zorunda kaldı. Çaresizdi. “Elini göğsüne vurarak ağladı ve ben bunu izlemek zorunda kaldım! Elini tutup *yapma, canını yakma*, diyemedim. Şimdi siz söyleyin, onun içindeki savaş biter mi? Bitmez!” Canı yanıyordu. Haftalardır sustuğu ne varsa kustu. “Yere düştü, tutamadım. *Gitmem*, dedim ama gitmek zorunda kaldım. Ondan vazgeçtiğimi düşüncecek. Geçmedim oysa. Ama ben gitmezsem o bana gelmeyecek, Filiz Hanım.” Omuzları düştü. “Onu tanımıyorsunuz. Gelmeyecek işte.”

Sessizce dinliyordu karşısındaki kadın. “Niye bıraktın o zaman?” dedi sadece. “Benim sözümü dinlediğini sanmıyorum, Seyirhan. Başka bir şey olmuş olmalı.”

Benden de korktu, diyecek oldu Ömer. Canı yandı, sustu. “Çok seversen iyileşir sandım,” dedi. “Ama anladım ki ben çok sevdiğim o bu sevginin altında eziliyor.”

Filiz Hanım’ın tebessümü içtendi. “Yani yine söylediğime gelmiş oluyorsun. Onun savaşı hâlâ kendi içinde. Konu sen değildin, Seyirhan.” Derin bir nefes vermiş, bakışları anlamsızca etrafında gezinmişti. “Ama bu aralar tüm yıldızlar Ay’ın hizasında. Sanki geçmişe dair tüm hesaplar Ay’dan af diliyor gibi. Hesaplar, yaralar ve Ay’ın yüzündeki kapanmayan yara izleri yıldız ışıklarıyla silikleşiyor ya da ben öyle hissediyorum.”

Huysuz ve aksiydi Ömer. “Ne güzel,” dedi ağzının içinden. “Şu yıldız ışığı bize de uğrasa keşke.” Arkasını dönmüş, bu defa hızla merdivenleri sonuna kadar inmişti.

Kadının yeniden, “Seyirhan!” dediğini duydu. “Bir hafta sonra dolunay var. Haberin olsun. O güne dikkat et. Sana tavsiyem, toplu bir etkinliğe katılman ya da kalabalık bir ortamda bulunman gerekirse kaçırma.”

Dönüp baktığında Filiz Hanım’ın sadece başını görebiliyordu. Yeşil gözler yorgun ve umutsuzdu. *Hayatında tüm kırılma noktaları dolunayda oluyor*, demişti. *Palavra*, deyip geçmek isterdi ama hatırlıyordu. Ayperi’yi o ağacın altında gördüğünde Ay parlak ve dolgundu. Onu yeniden emniyette gördüğünde ise parlak ve tamdı. Onu o otobanda bırakmak zorunda kaldığında gökyüzü karanlıktı ama yine dolunay vardı. Ay, o varken dolunaydı, o yokken yarım, eksik ya da silik.

“Keşke fantastik bir evrende olsaydım da dolunayda kurda dönüşseydim,” diye homurdanarak ilerledi. “Bundan daha faydalı bir sikimdi en azından!” Merdivenleri inerken üst kata seslendi. “Önümüzdeki hafta katılmam gereken hiçbir etkinlik yok, Filiz Hanım. Ay bu sefer şansına küssün, başını yakacağı bir Ömer yok!”

Bu defa son derece kararlı bir tonla, “Bugüne de dikkat et!” diye bağırdı. “Ay, hilal şeklinde.”

“Gün bitti!” diye yükseldi Ömer. “Daha neyine dikkat edeceğim?” Sinirleri fazlasıyla yıpranmıştı. Bütün gezegenleri yakıp yıkabilirdi.

Ay’ın geleceği de yoktu. Yarım olmuş, bütünmüş, ne önemi vardı? Yoktu işte! Bu da canını yaktı. O bu haldeyken Ayperi hayatına devam mı ediyordu? Hiç mi özlememişti? Yüreğinde hiç mi iz bırakmamıştı? Özlese dahi inadından gelmezdi. İyileşir ama inadınsan söylemezdi. O inadı kendisi bile kıramamıştı. O zaman kim kıracaktı? Buna kimin gücü yetecekti?

Bir an hüznünlükten bir an sinirliydi, bir an boşluğa bakıyorken bir an gülüyordu. Ya deliriyor ya da en sonunda tımarhanelik oluyordu. Ayrıca önümüzdeki hafta katılacağı en kalabalık ortam suç örgütü baskınıydı. Ayperi gerçekten uyuşturucu baronunun kızı değilse ve orada bulunmuyorsa karşılaşmaları oldukça düşük bir ihtimaldi.

Sinirliydi çünkü daha önce sürekli karşısına çıkan oydu. Şimdi neredeydi? Aniden bu koca İstanbul’da kaybolması mantıklı mıydı? Arabasının önündeki çizige göz ucuyla bakmış, koltuğuna kurulmuştu. Hızla çalıştırıp anacadeye çıktığında nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. O banka gitmek o an için aklına gelen tek şeydi.

Ama yapmadı, gitmedi, arabayı oraya sürmedi. Haftalardır direniyor, gitmek istediği halde yapmıyordu. O banka giderse duramaz, Ayperi'nin kapısına giderdi. Yapamazdı. Arabasını hızla sürdü. Düşüncelerden kurtulmak istiyordu. Uzanıp radyoyu açtığına kulağına değen şarkı özleminden daha ağırdı.

*"O güzel gözlerinden, alamam gözlerimi,
Gider eski zamana, ağlarım yana yana.
Gitme, kal be yanımda,
Şurada başucumda.
Sana kurban olurum,
Elveda, deme bana.
Ben seni el üstünde,
Hatta baş üstünde,
Taşırım, merak etme.
Elveda, deme bana..."*

Kanalı değiştirdi. Bir başka ses daha da şiddetliydi.

*"Gel, görüşelim...
Cayıyorsam canım ederimden,
Ne acımdan ne de kederimden,
Sana yıldızları ödediğimden
Ama haberin yok bunun bedelinden.
Bir yanım korktu, bir yanım âşık,
Bir yanım yandı en güzelinden.
Bir yokuştum, nereleri aştım
Ama sana geldim ta ezelimden..."*

Bu radyonun gazezinin sadece Ayperi'ye değil, ona karşı da olduğunu düşünüyordu. Haftalardır asla yardımcı olmuyor, bütün dertli aşk şarkılarını çalıyordu. Radyoyu kapatacağı ama eli o yöne uzanırken bakışları önünden geçtiği büyük bir alışveriş merkezinin önündeki reklama takıldı. Radyoyu kapamadan o yöne sürdü. *Saydım*, diyordu bu defa radyodan yükselen ses.

Saydım, kaç gün oldu. Saydım, kaç gece doldu. Saydım...

Aracını otoparka bıraktığında neden bunu yaptığını ve burada olduğunu bilmiyordu. Yürüyen merdivenlere yönelirken ne yaptığını dair hiçbir fikri yoktu. Ona gidemiyordu. Onu göremiyordu. Bu da mı yasaaktı? En üst kata gelmiş, sinemanın önünde durmuştu. John Wick için son gösterim günü olduğu yazıyordu. Seanslar kapanacaktı.

Serinin sonuncu filmini onunla izlemiş, buna da onunla birlikte gideceğini ummuştu. Bir bahane sunar, *bugün de sinemaya gidelim*, derdi. Arada aşk itirafını söyler, Ayperi utanır ama elinin tersini göstererek *sana şuradan tokadı bir çakarım, görürsün gününü*, derdi.

Oysa artık hiçbir bahanesi yoktu. Tek sebebi çok sevmekti. Alnındaki yara kapanmış, bileği iyileşmişti. Şimdilerde kalbinde kapanması zor bir yara vardı. Ona veda ederken bu filme gelmesini söylemişti.

Gelmeyecekti, biliyordu.

Biletini alıp, sessizce beklerken bakışları boşluktaydı. O filmi izlemeyecek, sadece bakacaktı. İlk filmde de Ayperi uyumuş, Ömer onu izlemişti. Yine Ayperi yoktu. Ömer bir boşluğu izleyecekti. Dakikalar sonra sinema salonuna girdi. Karanlığın içinde süzülüp kırmızı koltuklarla dolu alanda son sıraya oturdu. Bu seanstan sonra sinema kapanacak ama Ömer hep orada kalacaktı. Film başladı, zihnine Ayperi'nin sesi düştü.

Yok mu tekme tokatlı bir şeyler? Aç da izleyelim işte.

Gördüğüm en mert kadınsın, Ayperi.

Eyvallah!

Dudaklarında buruk bir tebessüm vardı. Film aktı. Ömer'in kulaklarında yine Ayperi'nin sesi, gözlerinin önünde o vardı. Antepfistığı ayıklayıp ona uzatıyordu. Ayperi utanarak alıyor ama hepsini yiyordu. Antepfistiklarını ayıklarken tırnak aralarının acıdığını ilk o anda anlamıştı. Canını yakıyor ama yemeye devam ediyordu. Onun için ayıklamış, sessizce kucagina bırakmıştı.

Sen bile kendine zarar verebilirsin, Ayperi ama ben vermem, demek istemişti.

John Wick yine tek başına herkesi yere seriyor, yumruklarını ustalıkla sallıyordu. Ama asıl yumruk Ömer'in genzindeydi. İlk defa kaybettiği için mi canı bu kadar yanıyordu yoksa o ela gözlerde kendi yansımasını gördüğü halde vazgeçmek zorunda kaldığı için mi bilemedi. Yeşil gözlerinden yanağına süzülen yaşı elinin tersiyle hızla silerken, küçük bir öksürükle boğazını temizleyip toparlanmayı denedi.

Hiçbir zaman bu kadar hassas bir adam olmamıştı. Derdi neydi? Kolay kolay ağlamaz, dertlenmez, üzülmazdi. Daima güler, eğlenir, kendi bildiği gibi yaşardı ama yanağına düşen yaşın bildiği ve yaşadığı hiçbir şeyle alakası yoktu. Hızla o yaşı da sildi. Bu filmi izlerken ağlayan Ayperi'ydi. Şimdi ise Ömer. Ama ikisinin de sebebi John Wick değildi. Bununun çekerken dikleşmeye çalıştı. Biri geçmişe, diğeri geçip giden anılara ağlıyordu.

Toparlanmaya çalıştı ama olmadı. O otobanda yanağına düşen yaşlar sondu. Haftalardır başı dikti ama bu karanlık salonda onu kimse göremezdi. Varlığını ve neden ağladığını da bilemezlerdi. *Erkekler ağlamaz*, diyen her kimse yakaladığı yerde ecdadını sikebilirdi. Ağlamak istiyordu işte! Titreyen dudaklarını dizginlemeye çalıştı. Yanağına düşen bir yaş daha hızla silerken, derin nefesler alarak toparlandı. Genzindeki yangını yuttu, yine göğsünü yaktı.

Aynı saniyelerde salonun orta sıralarından bir kadın ayaklanmış, perdedeki filmle karanlığın arasına dikilmişti. Henüz filmin ilk yarısı bile bitmemişti ama hızla ilerliyor, salondan çıkıyordu. Sadece gölgesini görebiliyordu Ömer. Eli dudaklarındayken omuzları titriyor, ağlıyor gibi şiddetle sallanıyordu. Burnunu çektiğini duydu. Saçları ensesinde dağınık bir topuzken gölgesinden ona dair başka detayları çözmek imkânsızlaşıyordu.

Hızla salondan çıktı. Ömer sadece küçük bir an arkasından baktı. Kalbi tanıdı ama zihni anlamlandıramadı. Boyu, duruşu, çene yapısı tanıdıktı. *O, dedi özlemle yanan yanı. O, Ömer! O!*

Saçmalama, dedi mantığı. *Tek bir gölgeden onu tanıyamazsın, Ömer. Yüzünü bile görmedin! Hem bu filme mi gelecek? Saçmalama! Gitti işte, kabullen.*

Sözkonusu ay gibi güzel olan o peri olduğunda hiçbir zaman mantığını dinlememişti. Yine dinlemedi. Hızla ayaklanmış, salondan çıkmıştı. Yeşiller karanlıktan aydınlığa çıktığı an kısıldı, acıyan gözlerini umursamadı. Hızla etrafına bakındı. Bulamadı. Ne ay vardı ne de ay gibi güzel olan o peri. Film devam etti. Ömer çaresizce etrafına bakınırken, Ayperi alışveriş merkezinden çıkmış, koşarak uzaklaşıyordu.

Bunu ne Ömer bildi ne de Ayperi.

Ne bir rüya ne bir kâbus ne bir karabasan...

İçinde bulunduğum şey kendi karanlığım, zihnim ve ayaklarımın altına batan taşlar, benden kopan parçalardı. Ayağa kalkıp kırıklarımı yerden toparlamak isteyen yanımda sessizdi. İfadesiz, duygusuz, yok olmanın eşliğindeydim. Bakışlarım boşlukta, ruhum arafta ama Ayperi her şeye rağmen buradaydı.

Yüzüme vuran rüzgârı hissetmiyordum. Bir rüyanın içinde olduğunu biliyor, tepki vermiyordum. Karanlık el gelmeyecekti, biliyordum. Son günlerde

azalmıştı. Onun yerine kendi karanlık elim boğazımdaydı. Önümdeki kurak düzlüğe ifadesizce bakarken yerde oturuyordum. Sırtım, tek bedenden iki farklı ağaç büyüyen ağaca yaslıydı. Zihnimdeki güvenli alan, yeşillerle bezeli orman yerli yerindeydi ama çiçeklere rüzgâr değmiyor, zaman durmuş gibi hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Güvenli alanımda nefes alan tek canlı ben gibiydim. O neşeli kuş artık ötmüyor, solmuş ağacı ayakta tutmaya çalışan yeşil ağacın dallarındaki yapraklar kıpırdamıyordu. Zaman durmuş, Ayperi akrep ve yelkovanın çarkları arasında ezilip kalmıştı. Gözlerimi ağır ağır kapatıp, açarken bakışlarım boştu. Üzerimdeki elbise gri, ayaklarım çıplaktı. Yanı başımdaki minik Ayperi de benim gibi yere çökmüş, sırtını ağaca yaslamıştı.

Ayağındaki tozlu pembe ayakkabılara baktım. Sonra ise pembe elbisesindeki tozlara. İki omzuna dökülen örgülerin ucunda düşmeye ramak kalan pembe tokaları vardı. Parmakları onlarda oyalanıyor, ben hissizliğe bakarken o beni izliyordu.

"Sıkıldım," dedi utangaç bir edayla. "Daha ne kadar burada kalacağız?"

Yorgundum. İlk defa sadece bedenim değil, kalbim de yanıyordu. Zorla yutkunmuş, yeniden asla kıpırdamayan yeşilliklere dönmüştüm. Kıyamıyordum minik Ayperi'ye. Bir yanım bağırıp çağırmak, artık elimi bırak, diyerek ona sırtımı dönmek istiyordu ama yapamıyordum. Korkardı. Kırılır, daha çok içine kapanırdı. Biliyordum.

"Ağaçlar, Ayperi..." Soluktu sesim. "Rüzgârlar ve kuşlar... Artık yok, farkında mısın? Burada zaman durmuş gibi. Güvenli alanımızdı ama artık eskisi kadar huzur vermiyor."

Bana daha çok sokulmuştu. Elim tozlanan pembe ayakkabılarına gitti. O gün biri ayağından çıkmıştı. Öyle masumdu ki hayatı altüst olduğu o anda dahi bu ayakkabıları kaybettiğine üzülmuş, kaçarken gözleri ayakkabısının eşini aramıştı. Bulmuştu ama ucu yırtılmış, zedelenmiş ve tozlanmıştı. Ne kadar silerse silsin çıkmayacak, o iz orada kalacaktı.

Elim küçük ayakkabısına uzandı. Avuç içimle pembe pabuçlarını temizlemeye çalıştım. "Seni izliyorum," dedim yorgunlukla. "Yanımda kalmana gerek yok. Kalkıp oynayabilir, burada koşabilirsin."

Omuz silkererek reddetmiş, bedenime sokulmuştu. Belki o da bana kırgındı. Bir süredir kendime olan öfkemi ondan çıkarmış, onu yaralamıştım. Git, diyerek onu itmiştim. Nereye gidecekti? Yol da bilmezdi iz de. Yalnız başına yürümeye meylettiği ilk an karanlığa batmışken minik Ayperi tek başına, ben olmadan nasıl yürüyecekti? Ama onu bu dünyadan korumak için kalbime sardığım dikenli teller bir süredir batıyor, kanatıyordu.

Sessizce saçlarını okşamak dışında bir şey yapamadım. Bakışlarım donuk ormandaydı. Hâlâ güvenli alanımdı. Burada kimse beni bulamaz, zarar veremezdi. Biliyordum. Ama belki de bu defa bana zarar veren bir başkası değil, kendim olduğu için her şey donup kalmış, zaman ilerlemeyi reddetmişti.

Sessiz hiçliğe düştüm. Kayboldum. Yolumu bulmaya çalışmadan öylece kaldım. Ama aniden kulağıma bir kuş sesi değmiş, nicedir zamanı akmayan güvenli alanımda ben dışında bir şeyler hareketlenmişti. Rüzgârın sesini duymuyordum ama esiyor olmalıydı ki başımın üzerindeki ağacın dalları yeniden ağır ağır sallandı. Önümdeki çiçek tarlası salındı, ağaçlar sağa ve sola eğildi. Kısa bir andı. Her şey yeniden durduğunda susmayan ve durmayan tek şey kuşun sesiydi.

Yavaşça oturduğum yerden toparlandım. Burada ayaklarıma diken batmazdı. Yalınayak koşardım. Ama bir süredir bunun da bir önemi yoktu. Bana ben batıyordum, bir başkası değil. Çıplak ayaklarım ileriye doğru üç adım atmış, geri dönerek gölgesinde oturduğum ağaca bakma gereksinimi hissetmişti. Anlık rüzgâr durmuş olmalı ki yaprakları da hareket etmez olmuştu. Kurumuş ağaç yıkılacak gibi daha çok yere eğilmişti. Yeşil olan onu tutarken zorlanıyor, dalları âdeta çatırdıyordu.

Buna rağmen hâlâ bırakmamıştı. Solan o ağacı yeşil dallarıyla kendine çekmeye çalışıyor, direniyordu ama bir yanı kendini geri çekmişti. Dallarının çoğu artık diğer yana bakarken sadece bir dalı kuruyan o ağaca uzanıyordu. Dallarının arasından çıkan minik bir kuş vardı. Bir süredir onu da görmüyordum. Bunun sevinciyle gülmüştüm ama yine bir süredir gülmediğimden olsa gerek gamzelerime batan iğneler vardı.

Gülmediğim için yosun tutmuş gibiydi gamzelerim. Yeşil yosunlar... Yeşil ormanlar... Yeşiller, yeşiller... Gözler, yeşiller...

"Gittin sandım!" dedim, bana doğru uçan kuşa. "Buradaymışın!" Hep buralarda olur, omzuma konar ve gamzeme başını yaslardı. Bu defa üzerimden uçmuş, bambaşka bir yöne ilerlemişti.

Adımlarım geriledi. Ayaklarımın altındaki çiçekleri ezerek arkasından koştum. Zaman durmuş, tüm canlılar yeniden hareketsiz bir hale gelmişti ama bir tek o kanat çırpıyor, ben arkasından koşuyordum. Ayağım bir taşla takıldı, düşecekken son anda toparlamış, birkaç saniye için bakışlarımı ondan koparmıştım. Yeniden dikleştiğimde küçük kuş yoktu. Beş adım uzakşımda, bambaşka biri vardı.

Bir süredir adını anmaya korktuğum, göğsümü yakıp kavuran o kişi: Ömer Seyirhan.

Her zamanki gibi dik ve kendinden emindi. Ona yakışan yeşil parkasını giymiş, karşımdaydı. Adımlarım yavaşladı çünkü kalbime aynı hızla dolan ağır bir his vardı. Battı, yaktı, acıttı, demem az kalacaktı. Paramparça eden bir histi. Özlem miydi bunun adı, bilmiyordum. Yabancıydım. Hissizlikle baş etmeye çalışan ve kendini bile kollarını kendine sararak sevmeye çalışan Ayperi, özlem ne demek bilmezdi.

Uzun zaman oldu, dedi zihnim.

Hayır, dedi göğüs kafesim. Uzun zaman değil, ucu bucağı görünmeyen bir zaman oldu, Ayperi. Bu, tüm zamanlardan daha uzundur.

Nefesim dudaklarımda sıkışıp kaldı. Kuşun onun omzunda olduğunu fark etmem ise uzun sürmedi. O an anladım bazı şeyleri. O kuşun gözleri onun gibi yeşildi. Güvenli alanıma ilk sızdığı gün Ömer'le karakolda denk düşüğümüz gündü. Aniden ortaya çıkmış, başını gamzelerime saklayarak neşeyle ötmüştü. Ama artık o da benden uzaktaydı. Rüyalardaki hisler gerçek kadar acı değil, diyenler şüphesiz gerçek bir kalp kırıklığı yaşamayanlardı. Göğsümün narkoz almadan kesilmesi gibiydi tüm hisler.

Çünkü Ömer Seyirhan bana her zamankinin aksine aşkla değil, büyük bir nefretle bakıyordu.

Adımlarımın ona gitmesine engel olan bu bakıştı. "Ömer..." dedim sadece.

Cevap vermedi. Soğuk ve donuk bakışları kalbimi oydukça oydu. Karanlık elin mi yoksa bu bakışların mı daha acı verici olduğunu o an için ayıramamıştım. İkisi de aynı derecede can yakıyor gibiydi. Onu son gördüğümde yanağından düşen yaşlar vardı. Gözlerinde bu nefret olsa o an her şey daha kolay olabilirdi ama o an bile aşkla bakmıştı. Oysa hak ettiğim bakış, tam olarak buydu. Bana nefretle bakmalıydı.

Ve bu bakış bu kadar can yakmamalıydı.

Özür dilerim, demek istedim ama yapamadım. Ona doğru kalkan elime dahi nefretle bakıyordu.

"Ben böyle olmasını istemedim." Sesim yabancıydı. Saatlerce koşmuş, kaybolmuş gibiydi. Oysa bir süredir yaptığım tek şey acı çekmek ve onu özlemektir. Bir tutam özlemin saatlerce koşmaktan daha fazla nefes keseceğini yeni öğreniyordum.

"Sen ne istedin, Ayperi?" Sesinde en güzel şiirler olurdur. Şimdi nefret ve öfke vardı.

"Ben..." diyebildim sadece.

"Beni sevme, demedin mi? Sevmiyorum işte!" Yüksek ve öfkeliydi sesi. "Senden nefret ediyorum, Ayperi!"

Göğsümdeki acı beklediğimden daha fazlaydı. Başımı iki yana sallayarak geriledim. “Sus!”

Susmadı. “Senden nefret ediyorum, duydun mu? Hep bunu duymak istemiyor muydun? Senden nefret ediyorum! Zaten seni kim sever ki? Şu haline bak!”

Ellerimi kulaklarıma kapatıp başımı iki yana sallamaya devam ettim. “Sus! Sen Ömer değilsin, sus!”

Susmamıştı. Aniden önümde belirmesi, elini boğazıma sarması ve nefesimi kesecek kadar boynumu sıkması her şeyi yerle bir etmeye etti. Ömer değildi. O, karanlık eldi ama görüldüğü suret artık Ömer’e aitti. İlk değildi bu kâbus, son da olmayacaktı. Bir süredir karanlık el Ömer’in suretinde yakama yapışıyordu. Benden nefret ettiğini haykırıyor, boğazımı sıkıyordu ama nefesimi kesen el Ömer’in değildi. Olmazdı. Onun dokunduğu hiçbir yer acımazdı. Ama karanlık, onun ruhunu da ele geçirmiş gibiydi.

Boğazımdaki elden kurtulmak için çırpınmadım. Suret Ömer’indi ama ruh o karanlığa aitti. Nefesim kesiliyor, boğazım yanıyordu ama ne kaçtım ne saklandım ne de bırakması için yalvardım. O şeytanın sureti olsa yapardım ama Ömer’e yapmadım. Beni severken o da böyle hissetmiş olmalıydı. Ben bile kendimi sevmeye çalışırken nefessiz kalmıştım. O beni sevdiğinde başka bir ihtimal var mıydı?

Görünüşteki Ömer’in aksine gözleri huzurlu yeşil değil, zifiri karanlıktı. Defalarca aynı rüyayı görmüştüm ama bir kere bile gözlerini yeşil görmemiştim. Yeşil gözlerinden süzülen yaşlar bana ağır gelmişti. O ise bana küsmüş olmalıydı. Sunmuyordu o huzurlu gözlerini bana. Elinden kurtulmak için çabalamadım. Acıyı kabullenip gözlerimi ağır ağır kapadım.

Katilim karanlık eldi. Görünen sureti Ömer, ellerine silahı veren ise ben.

Gözlerim kapanırken yanağıma süzülen bir yaş vardı. Bu, hiç kimseye değil, banaydı. Nefes alamıyordum. Karanlığa battım. Düştüm, kalktım, yara aldım ama her zamanki gibi bu kâbustan da uyandım.

Gözlerimi ağır ağır araladığımda elim boğazımda, bedenim yatağımdaydı. Saçlarım terlememin etkisiyle tenime sarılmışken üzerim açıktı.

Kısa bir an nerede olduğumu ve saati algılamaya çalıştım. Kâbuslara alışkındım. Alışkın olmadığım, kâbuslardan bu denli sakin uyanmaktı. Başucumdaki telefona uzandım. Gün kararırken saat sekiz olmak üzereydi. İşten gelmiş, çocukların sınav kâğıtlarını okurken küçük bir an kafa toplamak için yatağa uzanmıştım ama anlaşılan uyuyakalmıştım. Geceleri uyuyamadığım düşünülürse gündüz sürekli uyuyakalmak garip gelmiyordu.

Yataktan ağır ağır doğruldum. Tişörtüm terden bedenime yapışmıştı, fazla rahatsız bir his bırakıyordu. Bu da alışık olduğum bir andı. Zihnim koşar, bedenim kıpırdamadığı halde ter dökerdi. Başucumdaki radyo hâlâ çalışıyor, derinlerden gelen ses kulağımı ve zihnimi aşındırıyordu.

"Yaralıdır can-ı yüreğim,

Hasretinle erir giderim.

Seni nasıl unutsun bedenim,

Gözüm dalar gariplenirim..."

Yüzüme düşen saçlarımı geri savuran parmaklarım yorgundu. Ağır ağır ayaklanmış, dolaba yönelmiştim. Yeni kıyafetler giyip terli olanları yatağın üzerine bıraktım. Saç derim terlememiş de âdeta yağmurda kalmış gibiydi. Toparlayıp ensemde dağınık bir topuz yapmakla yetindim. Odanın ortasında anlamsızca dikilirken delirme ihtimalim yüksekti. Ayılamıyordum. Yüzümü ellerimle ovuşturarak kendime gelmeyi denedim.

Uykular düzensiz, yemek düzeni yerle bir, başımda mütemadiyen devam eden bir ağrı vardı. Terapi seansları sıklaşmıştı. Hacer Hanım bu süreçte tüm bunların normal olduğunu söylüyordu. Ruhum içindeki öfkeyi kusuyor, bedenime de böyle yansıyormuş. Haklıydı. Ama ona bahsetmediğim minik bir detay vardı.

Ömer Seyirhan ve göğüs kafesimdeki yangın...

Bu konuyu onunla konuşmak için kendimi hazır hissetmiyordum. Hâlâ geçmişimdeki anılarda yüzüyorduk ama bir türlü kendimi iyi hissetmiyor, toparlanamıyordum. Eskiden bu seanslardan sonra duruşum dikleşir, düşüncelerim değişir, gücüm artardı. Yine iyi hissettiriyordu ama içimdeki mutsuzluk geçmiyor, kara bir leke gibi kalbimin üzerinde varlığını koruyordu. Tek tesellim kusma ataklarının azalmış olmasıydı.

Yorgun adımlarım cama ilerledi. Camı açmalı, yüzüme vuran rüzgârla kendime gelmeliydim. Ama camı açtığımda yüzüme vuran rüzgâr yoktu. Tıpkı yıldızsız gökyüzü gibi dünya da boştu. Çöpin kenarında köpekler geziniyor, bir adam elinde poşetlerle evine gidiyordu. Sokağı aydınlatan sarı sokak lambası yeterli değildi. Sokağın ucu karanlıkta kalıyordu. Yorgun bakışlarıma duvardaki yeni yazı takıldı.

"İçmek,

Gözlerinde içmek ay ışığını.

Varmak,

Gözlerinde varmak can tılsımına.

Gözlerin hani?"

A. A

Derin bir nefes verdim, geri almadım. Tamı tamına bir ay, üç hafta, üç gündür ayın ışığı bana vurmuyordu. Radyodaki ses bu defa daha nahif ve içtendi. *Ben kalpten sorumlu, aşka sorumluydum*, diyordu akan ses. *Anladım, her şey sensin...*

Ömer Seyirhan sözünü tutardı. Yine tutmuş, karşıma bir daha çıkmamıştı. Okula gelmemiş, iş çıkışı arabasıyla beklememişti. Caddelerde yoktu, sokaklar boştu. Doğum günüm geçmiş, 23 Nisan çalışması bitmişti. Ömer Seyirhan spor salonunda, her zaman oturduğu o köşede de yoktu. Zaman yoktu, hisler yoktu, yollar, izler yoktu.

Çünkü Ömer yoktu.

Mevsimlerden en çok baharı severdim oysa. İstanbul'a bahar gelmişti. Ben hâlâ üşüyor, ellerim ceplerimde geziyordum. *Üşüme*, demişti, üşüyordum. Omuzlarımda anlamsız bir yükü kalmış gibiydim. İstedğim buydu oysa. Gitmesini ben istemiş, bunun için onu inatla geri itmiştim.

Yüzsüzsün, diyordu bana asla acımayan yanımda. *Seni sevmesi egonu mu tatmin etti? Git, diyen sensin. Şimdi neden bu haldesin?*

Öyle olmadığını biliyorsun, diyen, az da olsa bana merhamet eden yanımda. *Seninleyken daha da mutsuz olacaktı, Ayperi. İyiliği için yaptın.*

Hepsine sessiz kaldım. Arkasını dönüp duraksadığı o küçük anda kalmıştım. *Gitme*, desem duracaktı, biliyordum. Ağzımdaki irin o kadar fazlaydı ki o an için bunu asla söyleyememiştim. Oysa *gitme*, demek isterdim. Bunu delicesine isterdim. Yine yapamadım. Ayperi hep susardı. Ayperi hep kaçardı. Ayperi hep korkaktı.

Yorgunlukla açılıp kapanıyordu gözlerim. Rüyalarımda artık her gece bana nefretle bakan Ömer vardı. Gözlerinde yeşil değil, bana ait karanlık hâkimdi. Sözünün eriydi. Bunca zaman ne sesini duymuş ne de yüzünü görmüştüm. Ama ben ona benzeyen tek bir sesin peşinden dakikalarca koşacak kadar yüzsüzdüm.

Gözlerim her okul çıkışı onu aramıştı. Ayıklanmış antepfistiği almış, söylediğinden daha uzun süre montumu üzerimden çıkarmamıştım. Buna rağmen üşüyordum. Tırnaklarım acıyordu. Doğum günümde spor salonunun köşesinde oturan birini o sanmış, arkasından koşmuştum. Yeşil gözler yerine bambaşka bir yüzle karşılaştığımda ise tuvalete girip dakikalarca kendi arsızlığıma ağlamıştım.

O banka defalarca gitmiştim. Artık oraya da gelmiyor olmalı ki yarabandı satan kız bir süredir o adamın gelmediğini, yarabandı alamadığını söylemişti. Onun bıraktığı yarabantları yaralarımı kapamaya yetmemişti. Ve en sonunda her şeyiyle gitmişti. Bu defa o banka yarabandı bırakan

bendim. İçimi yakan, yüreğimi yerle bir eden küçük bir detayı da o günlerde fark etmiştim. Bankın benim oturduğum ucuna minik bir isim kazınmıştı.

Ayper...

Dikkat edilmese görülmeyecek kadar küçüktü. Sırt kısmındaydı. Öyle ki ben dahi defalarca oraya gitmeme rağmen fark edememişim. Bunu görünce de yine dakikalarca ağlamışım. Onu takip ettiğimiz gün yarabandını bu tarafa bırakmıştı. *Ayper yazan yere*. O zamanlar bankın ben kısmı boştu, şimdiyse Ömer kısmı. O gece onun ağlarken, beni izleyip oturduğu yerde artık ben vardım. Ömer Seyirhan yoktu. Boş kalan kısma neden *Ayper* yazdığını da o an anladım.

Buradasın, diyordu. Benimlesin.

Ama yoktum.

Artık ben buradaydım.

Ama o yoktu.

Boş kalan yere *Ömer* ismini kalemimle işlerken onun aksine benim düşündüğüm hiçbir şey yoktu. Sevmek nedir, bilmezdim. Çok sevmeye ise etimle kemiğimle yabancıydım. İzin versem öğretirdi belki ama vahşi, körpeydin. Sadece içgüdülerimle yaşırdım. İsmimin üzerine minik bir yarabandı yapıştırdığımda ise düşündüğüm tek şey kendimce adından özür dilemekti.

O benim yaralarımı sarmak için yarabandı biriktirmişti. Ben ise onda yara olup kalmışım. Buraya bıraktığı tüm yarabantlarıyla şimdi onun yaralarını kapamak istiyordum. Yaptığım hiçbir şeyin anlamı yoktu. Göğsümde derin bir oyuk vardı ve sadece o boşluğu doldurmak için çaresizce çırpınıyordum. *Git*, diyen bendim.

Ben.

Ayper.

Bencil Ayperi. Korkak Ayperi. Gaddar Ayperi. Sevmenin ne demek olduğunu bilmeyen Ayperi. Ay gibi karanlık olan Ayperi. Yaradan başka bir şey olmayan Ayperi.

Radio yeni bir şarkıya geçmişti. *Beni böyle sevmeye*, diyordu. *Önce toplayıp sonra dökmeye...*

Yeni alışkanlıklarımın biriydi. Kendime küçük bir radyo almış, başucuma bırakmışım. Sabah, akşam demeden daima çalardı. Ondan bir iz arıyordum. Kendime itiraf edemiyor ama biliyordum. Yaptığım her şey gibi bu da anlamsız olduğu için sorgulamıyordum ama radyo dinlerken

uyuyakalmak kolaylaşıyordu. Diğer türlü düşünceler beynimi kemiriyor, rahat vermiyordu.

Telefonuma annemden düşen bir mesaj vardı. Açmamış, ne yazdığına bakmamıştım. Ümit olayından sonra şiddetli bir kavga ederiz sanmıştım ama beklediğimin aksine Mahizer denen kadını aramam ve konuşmam için bana numarasını veren kişi annemdi. *Hak etti. Ben laf anlatamıyorum, sen konuş*, demişti.

Konuşmuştum ve bu hiç sakın bir konuşma olmamıştı. Ağzıma gelen her şeyi söylemiş, telefonu Mahizer denen kadının yüzüne kapatmıştım. Bu konuşma sonrası tüm sülalemi engellemesi, anladığı dilin bu olduğunu gösteriyordu. Canım yanıyordu. Canım deli gibi acıyordu. Tüm öfkemi o kadına kusmuştum ve bundan asla pişman değildim. Trabzon'da denk düştüğümüz an kendisini parçalayabilirdim.

Ben *yapmayın*, dediğim halde Ümit denen o adama yanlış bilgi vermeye devam etmişti. Adam ona âşıkımışım gibi davranıyordu ki son olayın etkisinden kurtulmam birkaç hafta sürmüştü. Sürekli kusuyor, ağlayarak uyanıyor, okulda tüm ellerden kaçıyordum. Ümit Bey için de üzülmuştum. Ta ki akrabalarına ve tüm çevresine *Ayperinin bir sevgilisi var, beni dövdü* dedikodusunu yaydığını öğrenene kadar.

Artık yediği dayaağın az geldiğini düşünüyordum. İmkânım olsa ben de tokatlamak isterdim ama yine öğrendiğim kadarıyla kolu gibi burnu da kırılmış, yüzünü toparlamaları için uzun süre tedavi görmesi gerekmişti. Bu saçma dedikodu için arayan anneme sadece tek bir cümle söylemiştim:

“Bir daha beni o ailenin yaydığı salak laflar için ararsan anne, yemin ederim Trabzon’a artık ayak basmam! Çok ciddiylim, bunu yaparım!”

Bu lafın üzerine annem bana bağırır, kavga ederiz sanmıştım ama son günlerde iyi olmadığımı gören abim bir şeyler söylemiş olmalı ki sessiz kalmıştı. İki hafta evde canlı bir ceset gibi gezmiştim. Bu halim abimin gözünden kaçmamıştı. Ben bir şey anlatmamıştım ama Melike ya da Şeyma, Ümit Bey olayından bahsetmişti belli ki. O da annemi arayıp, Mahizer denen o kadının Karadeniz sınırlarından çıkarılması konusunda esip gülmüştü. Ümit Bey ise en tehlikeli konumdaydı. Abim onu da yakaladığı yerde tek yumrukta bayıltmaya yemin etmişti.

Son günlerde benimle uğraşmıyor, kızmıyor ya da laf sokmuyordu. Elinde sevdiğim abur cuburlarla geliyor, maçı kısık sesle izliyor, yanığımdan makas alıyor, saçlarımı öpüyor ve kendince sevgisini sessizce belli etmeye çalışıyordu. Olayı ona Ümit Bey’in yanlış yönlendirme sonucu bana yaklaşılmaya çalışması şeklinde anlatmış olmalıydılar. Ömer’le ilgili

son kısımdan haberdar olmadığını yemek yediğimiz bir akşam bana yönelttiği sorudan anlamıştım.

“Bu Ümit denen yarma...” demişti ağır ağır. “Senin okulun önünde bir adam tarafından dayak yemiş, Ayperi. Doğru mu?”

İfadesizce, “Doğru,” diye cevaplamıştım.

“Kim?”

Cevabımda ifadesizlik olmuştu. Peçeteyle dudaklarımı silip ağır ağır masadan kalkmıştım. “Eline sağlık, Şeyma. Ben doydu.” Sessizce yanlarından uzaklaşmış, odama girip, her zamanki gibi radyoyu açarak uyumuştum. Arkamda kalan masada Melike’nin konuyu değiştirmek için kendi kaoslarını anlatmaya başladığını duyabiliyordum.

Ama birkaç gün sonra elinde poşetlerle eve gelen abim yeniden fark etmeden uzak durması gereken bir noktaya en sert şekilde basmıştı. “Bana ev ihtiyacı alırken size de aldım. Markette indirim vardı.” Seyirhan zeytinyağını büyük bir gururla poşetten çıkarıp masanın ortasına, tam karşıma bırakmıştı. “Şu zeytinyağını ne kadar uygun fiyata aldığımı tahmin edemezsiniz, kızlar. Bak, harbi indirim yani, yalan değil.”

Seyirhan yazısıyla uzun uzun bakışmam gerekmişti. İfadesizdim çünkü göğsüm yanıyordu. Yine sessizce ayağa kalkmış, hiçbir şey söylemeden odama girmiş ve radyoyu açarak gözlerimi kapamıştım. Uyuyordum. Sadece uyumaya çalışıyordum. Bilincim yerinde değilken acıyı hissetmemek, bu sayede zamanı doldurmak mantıklı geliyordu. Kendimi odaya kapattığım her an arkamda bıraktığım sesleri duyabiliyordum.

“Ne oldu şimdi?” diyen abimdi.

“Bir şey yok,” diyerek arayı bulmaya çalışan ise Şeyma.

“Ne olacak? Gittin, evin ortasına sıçtın yani, Mıkı abi! Al şimdi bu zeytinyağını, götüne girsin!” demişti Melike. Ara bulma konusunda Şeyma kadar iyi değildi. “Koskoca markette başka yağ bulamadın da şunu mu aldın?”

Abimin savunması mantıklıydı. “Kızım, en pahalısı Seyirhan Zeytinyağları. Bunlar her zaman indirimde girmiyor. Şimdi deli gibi indirim vardı diye aldım. Beğenmediyseniz verin, geri götürüyem. Fişini atm-”

Sözünü kesen yine Melike’ydi. “Saçmalama. O kadar almışsın. De-diğin gibi canım Seyirhanlar en pahalısı. Şeyma, sen şunu al da bizdeki ucuz yağ şişesine dök, öyle kullanalım. Önemli olan dışının görünmesi. Yağ, yağdır, abi. Bu ekonomide seçici olamayız.”

“Sebepe?” diyen abimi de duyuyordum. “Bak, *susayım, sabredeyim*, di-yorum da siz Ayperi’yle ilgili benden bir şey saklıyorsunuz. Anlamıyorum

sanmayın, anlıyorum. Son günlerde ne yiyor ne içiyor ne de adamakıllı konuşuyor. Sebebi Ümit denen o yarma ise ben onu gebert-”

“Saçmalama,” diyerek susturan Şeyma’ydı. “O mesele kapandı. İnsan bazen üzgün olmak ister. İlla bir sebebi mi olacak? Zorlama kızı.”

İkna olmamıştı abim ama sesinin tonu daha düşüktü. Üstelememişti. “Siz harbi benden bir şey saklıyorsunuz ya neyse,” demişti ağır ağır.

Haklıydı. Çok şey saklıyordum. O karanlık, çocukluğumu yuttuğunda bile bu acıyı kimseye belli etmemiş, yutmuştum ama tıkabasa dolu olduğum şu günlerde yutamıyor, üzüntümü ve acımı saklayamıyordum. İnsan bazen sadece dolmuyor, kontrolsüzce taşıyordu. O kadar çok şey yutmuştum ki en sonunda en ağır gelen bu olmuş gibiydi.

Radyoda çalan bir başka şarkı vardı. Hüzün ve kalp kırıklığının melodisi gibiydi.

“Ne başlayabildik doğru dürüst

Ne de bitirebildik.

Ne vazgeçebildim, bilirsin beni,

Ne de anlatabildim.

Ah bu aşk iflah etmez beni,

Onunsa umurunda değil.

Biliyorum.

Zaman sen diyorlar çaresi,

Geç de nasıl geçersen geç bildiğin gibi.

...

Ah şu gönlüm hiç kimseyi böyle sevmemi,

Hiç kimseye böylesine yenilmedi.

Ne yapsam ne söylesem de değişmedi ama

Al dedim, vur demedim ki...”

Seanslar devam ediyor, ruhum iyileşiyordu ama bir parçam yaralı kalıyordu. Yine en çok kendimden nefret ediyor, en çok kendime acı-mıyordum. İçimde kendime dair kalan son merhameti de o otobanda kaybetmişim. Üzülmem saçmaydı. Onun için en iyisi buydu. Bir süre sonra unutacak, hayatına devam edecekti. Hayat vardı Ömer Seyirhan’ın gözlerinde. Benim matemim onun yanına yakışmıyordu.

Radyo kanalını değiştirmek için uzanan elim yavaştı. Bölük pörçük uykular nefes aldırmiyordu. Hacer Hanım bu durumun bir süre sonra geçeceğini iddia ediyordu. Ona göre zihnimdeki anıları yeniden yapılandırıyorlardık ve bu istemsizce hayata dair bazı düzenleri yıkıyordu. Buna

inanmak istiyordum ama ruhumun bir köşesi, bu ruh halinin yeniden dirilişin değil, yıkımın habercisi olduğunu biliyordu..

Radyoda çalan şarkı bu defa kafama taş atıyor gibiydi.

“Deli miyim affeder miyim?

İsmine bir çizgi attım,

Artık seni bağlamaz benim hayatım.

Bükeceksin boynunu güller gibi sararıp,

Acemi balık gibi ağlara dolanıp ,

Pişman da olsan kapımda yatsan

Tarih bile yazsan kimin umurunda?”

Kanalı değiştirdim. Yine kafama gelen bir taş vardı. Bizim oraların, memleketin ritmi yükseliyor, Şevval Sam var gücüyle bağırıyordu.

“Koy verdun gittin beni oy, koyverdun gittun beni.

Allah’undan bulasun oy, Allah’undan bulasun.

Kimse almasun seni, kimse almasun seni,

Yine bana kalasun...”

Sakindim. Radyoyu kapatmış, derin bir soluk vererek yatağa oturmuştum. Aklıma o, Range Rover ve radyo geliyordu. O zaman da laf soktuğu düşünülürse suç radyoda değildi. Şarkıları anlamlandıran ve üzerine alınarak sahiplenen insanlardı. Sahiplendiğim buruk notalı sayısız şarkı vardı. Bedenimi yatağa bıraktım ama bu defa sırtüstü değil, yüzüstü olacak bir konumda yapmıştım bunu. Niyetim yastıkla kendimi boğmaktı.

Olmadı.

Dışarıdan tıkırtı sesleri geliyordu. Gerçekten nefessiz kaldığım an doğrulup kapiya bakmak zorunda kaldım. Melike işten gelmiş olmalıydı. O gün eve geldiğim halimi görmüş, ikisi de korkuyla bana koşmuştu. Her şeyi yine bir ağlama ve kusma krizindeyken anlatmıştım. Şeyma dinlemiş, sırtımı sıvazlayıp bana dualar okumuş, Melike ise yine benimle birlikte ağlamıştı. O günden sonra ikisi de bir daha bu konuyu açmamıştı. Ömer aşkıyla yanan Melike bile artık bunu sesli dile getirmiyor, adını anmıyordu.

Düştüğüm hale üzülüyor, belki de bana acıyorlardı. Adam gitsin diye uğraşmış, gittiği gün yıkılmıştım. Bunun tek karşılığı acınası bir haldi. Neden böyle olduğumu bile anlayamıyordum. Sadece üzülüyordum işte.

belirmişti. Gözlüğü de gözüme taktıktan sonra keyifle gerilemiş, eserinden memnun bir şekilde gülmüştü. “Hah, işte şimdi oldun!”

Boş boş bakmakla yetindim. Görüşüm gözlük yüzünden sarı bir hal alırken göz kırptırmakla yetindim. “Sorumu tekrarlıyorum. Neyi kutuyoruz?”

Bir an *kayıp giden hayatını ve ruh sağlığını*, diyeceğini sandım ama demedi. Küçük bir çocuk gibi neşeyle olduğu yerde kıpırdanıyordu. “Bir tebriğini alırım, Peroş’um!” dedi neşeyle. Kollarını iki yana açarken, kollarında dahi led ışıklar yanıp sönüyordu. “Arkadaşını terfi aldı. Artık mal amirinin verdiği sikko işlere bakan bir magazin muhabiri değil, yayın koordinatörüyüm!”

Küçük bir an tepkisizdim. Neşesini gördüğümde ise gülüşüme engel olamadım. “Ne?” Gülerken şaşıryordum. “Sen ciddi misin?”

Neşeli kıpırdanışları arttı. Adımları bana yönelmiş, kollarımdan kavrayıp, anlamsız bir şekilde kaldırıp indirmeye başlamıştı. “Evet!” diye şakıdı. “Yemin ediyorum, evet! Sikko amirim maaşına zam yaptı. Artık kanalda ayrı bir odam var. Rezil haberler peşinde koşmama gerek yok. Kanalın haber sitesine benim haberlerim için ayrı bir köşe bile kurdular. İnanabiliyor musun?” Neşeli adımları gerileniş, kıvrıkcık saçlarını geri atarak ellerini iki yanına açmıştı. “Ben ben, Melike Özben! Ben bir starım! *Show must go on hayat!* Hadi bakalım, artık sıra bende!”

Gülüşüm gerçek ve samimiydi. Yanağımdaki gam çukurları sızladı ama umursamadım. Koşar adım Melike’ye ilerlemiş, gövdesine sıkıca sarılmıştım. “Tebrikler, Melike!”

Çok emek vermişti. Söylemez, işine bol bol söverdi ama aynı zamanda bu işi sevdiğini biliyorduk. En ufak haber için bile başına kırk bela dolmuş, yine de yılmamıştı. Hak ettiği yerde olduğunu görmek tarifsiz bir mutluluktu. Haklıydı. O bir stardı. Işığı öyle parlaktı ki ben dahi ona bakarken daima hayranlık duyar, dünyaya karşı bu kadar güçlü ve umursamaz olmayı dilerdim. Kabuğuna sığmaz, ele avuca gelmezdi. Fenomenlik kariyerinin zirveye ulaştığı şu günlerde bir star olmak için doğduğunu daha iyi anlıyordu.

Parlıyordu! Hem de her anlamda. Bedenine sarılı led ışıklar gözlüğe rağmen gözümü alıyordu ama umursamadım. Birbirimize sarılı bir halde kendi etrafımızda dönüp, anlamsız sesler çıkararak sevindik. Göğsüne çok bastırmamaya çalışıyordum çünkü hâlâ tam anlamıyla iyileşmiş değildi. Radyoloji süreci sürüyor, düzenli kontrollerine Şeyma’nın gözetiminde gidiyordu.

Gerilediğinde koltuğun üzerinde yanıp sönen bir başka led ışığı olarak bana yönelmişti. Beni de kendi gibi parlatmaktı niyeti ve bundan oldukça mutluydu. Bedenime doladığı ışıklara değil, sadece ona bakıyordum.

“Nasıl oldu? Müdür mü söyledi?”

“Evet!” Heyecanlıydı. “Poyraz Eraslan’ın verdiği o flaş bellek öyle bir işime yaradı ki anlatamam, Pero!” Beni de kendi gibi ıslıl ıslıl bir hale getirdikten sonra geri çekilmişti. “Bunu diyeceğimi asla tahmin etmezdim ama teşekkürler, Poyraz Eraslan.”

Minik bir kahkaha attım. “Ben de bunu söyleyeceğimi tahmin etmezdim ama teşekkürler, Poyraz Eraslan!”

Anlamsızca birbirimize bakarak güldük. Poyraz Eraslan’ın kapımıza gelip, abim tarafından tek yumrukta bayılılmadan önce verdiği bellekte söylediği gibi Derin Acar’ın gerçek sevgilisi olan Berkman’la görüntüleri vardı. Bunca zaman onları kimse yakalayamamıştı ama Melike’nin patlattığı bu görüntüler magazin gündemine bomba gibi düşmüştü. Haberin altındaki *bu bir Melike Özben haberidir* yazısı sayesinde arkadaşım adını sosyal medyaya bir kere daha altın harflerle kazımıştı.

Sosyal medya hesapları önü alınamaz bir şekilde büyüyordu. Markalar reklam için devasa paketler gönderiyor, işbirliği için aranıyor, diğer kanallar onu almak için deli ücretler teklif ediyordu. Hesabında çektiği videolar patlıyor, viral oluyordu. Ona ait sesler sayısız içeriklerle kullanılıyor, dilden dile yayılıyordu. O artık tam anlamıyla bir stardı.

Neşeli kıpırdanışları sürüyordu. “Dur bir, dur!” dedi hevesli bir heyecanla. “Seni gördüm, aklım başımdan gitti. Şeyma bizi evde yok sanıyor ve bu haberi bilmiyor. Bu ortam ona da sürpriz olacak. Ben aradım, *beş dakikaya evde olacağım*, dedi. Birazdan gelir. Sana sürpriz yapamadım, bari ona yapalım.”

Koşup ışığı kapadı. Üzerime sardığı ışık yüzünden artık ben de ayaklı bir pavyondum. “Şu durumda bizim sana sürpriz yapmamız gerekmiyor muydu?” Karanlığın içindeki ışıklı bedenlerimiz âdeta yıldız gibi parlıyordu. Eline aldığı konfetiyle bana doğru koşarken daha da şaşkındım. “Kızım, terfi alan sensin, Şeyma değil. Neden konfetiye ona patlatıyoruz?”

Elinde konfetiyle salonun ortasında kalakaldığında bile yanıp sönmeye, parlamaya devam ediyordu. “Doğru,” dedi alık alık. Konfetiye hızla kendi yüzüne çevirdi. “O zaman ben şimdi bunu kendi kendime mi patlatacağım?”

Hızla ilerleyip konfetiye elinden aldım. “Melike, saçmalama, biz sana doğru patlatacağız!”

“Öyle yaparız, değil mi?” Şaşkın, tatlı ve heyecanlıydı. “Ay, ne bileyim, kız? İlk defa hayatımda bu denli iyi değişiklikler oluyor. Götüm başım ayrı oynuyor. Ne yapacağımı şaşırdım. Gelirken bakkal Ayhan amcanın kafasında bile konfeti patlattım. Adam korkudan aklını yiyecekti. Ama doğru, o da bana konfeti patlatmalıydı, değil mi?”

Gülmemek imkânsızdı ki son günlerde bana bunu yaptırabilen tek varlık oydu. Elimdeki konfetiye kafasına doğru salladım. “Merak etme, o iş bende.” Aniden gelen bir farkındalık vardı. “Evde parlatmasak mı Melike? Şeyma tüm konfeti parçalarını toplamamız için yerleri yalatabilir.”

Gururluydu. Bana *seni yüce fakir*, der gibi bakıyordu. “Pero, fakir düşüncelerine son verir misin? Param var benim. Ararız bir temizlik şirketini, gelip temizlerler. Sence ben daha yer yalar mıyım? Elimi bile sürmem.”

Gülmüş ama kınamayı ihmal etmemiştim. “Abartma, Melike.” Işığı kapadığı için sarı gözlükler görüşümü daha da kısıtlıyordu. Gözlükleri alnıma ilerletirken konfetiye nasıl patlatacağımı çözmeye çalışıyordum. “Sen girişe ilerle,” derken ciddiyet içindeydim. “Şeyma içeri girdiği an ben senin arkandan bu konfetiye patlatayım.”

Benden daha büyük bir ciddiyet içindeydi. “Öyle göt gibi ortada kalmak beni gerer, Pero. Şu masanın al-” Cümlesinin devamını getirmesine engel olan şey anahtar sesiydi. Şeyma gelmişti ve biz buna son derece hazırlıksız yakalanmıştık. Sessizlik içinde birbirimizin bedenine tokat atarken amacımız saklanacağımız yerleri anlatmaktı. Sağa sola kaçıyorduk ama duyduğumuz sesle ben elimde konfetiyle salonun ortasında, Melike ise masanın altına girmek için yere çökmüş bir halde kaldı. Rengârenk ışıklarımız hâlâ yanıp sönüyordu.

Kapı açılmış, holün ışığı yanmıştı. Ama Şeyma biriyle konuşuyordu. “Tamam, artık gidebilirsin,” dediğinde sesi utangaç ve kısıktı.

Melike’yle gözlerimiz aynı anda birbirine değdi. Masanın altına girmek için emekler bir haldeydi. Hatta kafasını sandalyenin altına sokmuştu ama hızla geriletip benim gibi kapıya doğru baktı. Şaşırtıcı olan Şeyma’nın tek olmayışı değil, karşısında duyduğumuz sestir.

“Ee, kızlar yokmuş, ben de içeri geleyim,” diyordu sevgili abim, Muharrem Ak.

“Olmaz, Muharrem,” diyen Şeyma’nın sesi kısıktı. “Melike aradı. Yoldarmış. Ayperi’yi işten o almış ama trafiğe takılmışlar. Birazdan gelirler.”

Muharrem? Yanlış hatırlamıyorsam Şeyma hiçbir zaman abime ismiyle hitap etmemişti. Şaşkın bakışlarım Melike’ye döndüğünde en az benim kadar şaşkın ve şok dolu bir ifadeyle bakıyordu.

Az yiyor, az konuşuyor, az uyuyor, az yaşıyordum. Her hatayı kendinde bulan ve sadece kendini cezalandıran Ayperi, Ömer Seyirhan'ın gözünden düşen o iki damla yaş için de kendini böyle cezalandırıyordu.

Yataktan doğrulup dağılan tişörtümü düzelttim. Saçlarımı yeniden toparlamaya çalışıyordum. Aynı saniyelerde kapıyı açtığımda salonun ortasında Melike'yi görmeyi bekliyordum ama bedenine rengârenk led ışıkları sarılı, ayaklı pavyon gibi salonun bir ucundan diğerine koşan Melike'yi görmeyi beklemiyordum.

Ellerim toparlamaya çalıştığım saçlarımdayken bakakaldım. Şüphesiz hayat kötü bir yerd, deli bir arkadaşınız varsa ruh haliniz daima depresif halde kalamıyordu. Bedenine sarılı rengârenk ışıklarla dönüyor, gülüyor, kendi kendine eğleniyordu. Arkasını dönüp benimle göz göze geldiği anda ise gülüşü bıçak değmiş gibi silindi. Yerine panik kuruldu.

“Siktir,” dedi şaşkınlıkla. “Kız, sen niye uyandın?”

Kıvrıkcık saçlarının arasında dahi yanıp sönen ışıklar varken onu cid diye almam zordu. Topuzuma gerekli şekli verirken ellerim geriledi. “Uyanmamalı mıydım?”

“Tabii ki uyanmamalıydın!” dediğinde keyfi bir parça kaçmış görünüyordu. “Hazırlıklarım daha bitmedi.”

Ne hazırlığından bahsediyordu? Benim doğum günüm geçmişti. Onlarınkine ise daha vardı. Doğum günümde önüme koca bir pasta getirip üfletmişlerdi. Onlarla gülmüş, eğlenmiş, gece boyu şarkı söyleyerek dans etmiştim ama herkes odasına çekilip yeniden zihnimle baş başa kaldığımda kendimi parti masasının üzerindeki antepfıstıklarına boş boş bakarken bulmuştum.

Bakışlarım salonda gezindi. Yerlerde balonlar varken yemek masasının üzeri çeşitli abur cuburlarla donatılmıştı. Bu partiyi Melike'nin hazırladığını cips paketlerinin masanın üzerine rastgele savrulmasından anlayabildiniz. Hizmet anlayışı bu kadardı. Salonun ortası balonlarla doluyken Melike rengârenk ışıklarla parlıyordu.

Şaşkın ama sakindim. “Neyi kutluyoruz?”

Ruh halime benden hızlı adapte oluyordu. Hızla şok ifadesini silmiş ve gülmüştü. Koltuğun üzerindeki parti şapkalarından ve üflediğimizde anlamsızca dil misali uzayan düdüklerden birini alıp bana koştu. Şapkayı başıma takmadan önce topuzuma eliyle vurup aşağıya indirdi.

“Eşeğin siki gibi ne diktin bunu buraya?” Şapkayı kafama yerleştirip düdüğü ağızıma taktığında mutluydu. Yeniden koltuğa koşmuş, yıldız şeklinde, sarı bir güneş gözlüğü alıp yeniden en parlak şekilde karşımda

“Muharrem, saçmalama!” dedi Şeyma. “Kızlar gelecek şimdi. Git hadi, onlar varken gelirsin.”

“Gelsinler,” dedi abim. “Yabancı mı var?” Adım seslerinin yaklaştığının farkındaydım ama öyle bir şokla sarsılmıştık ki hareket etmek zordu.

“Muharrem, dur dedim, saçma-” dedi Şeyma.

Gerisi gelmedi. Abim salonun kapısında, Şeyma arkasında belirdi. Işığı açmalarına gerek yoktu zira ayakta dikilen ben ve yerde yuvarlanan Melike ortamı yeterince aydınlatıyorduk. Şeyma şaşkıncı ama abim de bunu beklemiyor olmalı ki adımları olduğu yere çakılmış hatta irkilerek bir adım gerileme ihtiyacı hissetmişti.

Bu rengârenk parti kostümlerimize karşı, “Ulan, o ne?” dedi.

Oysa bu tepkiyi biz vermeliydik. Ortamdaki sessizlik Balkanlar’dan gelen soğuk hava dalgası ya da güneydoğudan gelen çöl sıcaklarından daha tehlikeli bir boyuttaydı. Şeyma’nın iki eli de dudaklarına kapanırken abim *o ne*, dediği şeylerin Melike ve ben olduğunu en sonunda kavraya-bilmişti.

“Kızlar...” diyebilirdi Şeyma. Sesi içine kaçmış gibiydi.

“Ananı avradını!” dedi Melike. Türkçe küfürleri yetmiyor, bu anı karşılamıyor olmalı ki farklı bir dile geçti. “*Hay, on bin yüz fuck shit! Mother fuck! O may got!*”

Elimdeki konfeti aniden patladı. Neden patladığına ve o an için bunu nasıl yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bence ortamın gerginliğine dayanamayarak patlamayı seçmişti. Bu patlamayla irkilerek geriledim. Boş konfeti elimde kalırken rengârenk konfeti parçaları abimle Şeyma’nın yüzüne patladı. Hepimizin üzerinde uçuşan konfetilerle uzun uzun bakiştık.

Ta ki Melike yeniden öz diline dönüp, “Ne sikim dönüyor lan burada?” diye çığlığı koparana kadar.

Hayatta şaşırdığım pek çok an vardı ama başı çeken olaylarda Melike’yi hastanede, Ömer’i karakolda görmek olduğundan bahsedip dururdum. Ama şu an karşımda öyle bir olay vardı ki tüm listeyi altüst ederek zirveye kurulmuştu.

“Bir şey söylemeyecek misiniz?” diyen Şeyma’ya hayretle bakıyordum. Endişeyle bize bakıyor, utangaç bir halde tırnaklarını çekiştiriyordu.

Ne söyleyebilirdim ki? Küçük dilimi yutma ihtimalim yüksekti. Birkaç dakika önce ikisinin sevgili olduğu gerçeğiyle ağır bir şekilde yüzleşmem

gerekmişti. Şu an minik salonumuzda karşılıklı koltuklardaydık. Abim ve Şeyma hesap vermek için karşımızda, bedenine led ışık dolanmış biz ise karşılarındaydık. Ben kafamdaki şapka ve ışıklardan kurtulmuştum ama Melike hâlâ yanıp sönüyor, bir parlıyor, bir kararıyordu.

Dakikalar sonra konuşmayı başarabilen Melike'ydi. Ben bütün şaşkınlığımla karşımdaki ikiliye bakmaya devam ediyordum. En son hatırladığım kedi köpek gibi kavga ettikleriydi. Ben kendi derdimde boğuşurken, çok şey kaçırma ihtimalim var mıydı diye düşünürken Melike'nin de benimle aynı şaşkınlıkta olması yüreğimi bir nebze de olsa ferahlatıyordu.

“Şimdi...” dedi ağır ağır. Parmakları olayı çözmek için havalandı. “Şemo, sen Mıkı abiyi seviyorsun. Mıkı abi, sen Şeyma'yı seviyorsun. Öyle mi? Aşk olarak sevme yani. Bildiğimiz *love*?”

Karşımızda otururken abimin başı her zamanki gibi dikti. Dünyanın en normal olayının içinde gibiydi ama Şeyma biraz daha zorlarsa yeri yarıp içine girecekti. Melike'nin cümlesi karşısında ikisi de başını ağır ağır salladı ve onayladı.

Hayret dolu bakışım sürüyordu. “Ne zamandır?”

Şeyma anında, “Bir ay!” dedi. Korkuyla dikleşmişti. Karşımızda ilk defa bu denli eğilip bükülüyor hatta korkuyordu. “Yemin ederim, bir ay.”

“Etme,” dedi abim anında. “Ne bir ayı? İki ay olacak neredeyse.”

Şeyma'nın çaresiz bakışları yanındaki abimdeydi. “Ne iki ayı? O kadar olmadı. Bir buçuk işte!” Yeniden bize döndü. “Yemin ediyorum yeni. Daha öncesinde hiçbir şey yoktu.”

Abim, Şeyma'nın aksine rahattı. “Vardı,” dedi rahat rahat. “O beni seviyordu, ben onu seviyordum ama söyleyemiyorduk.”

“Muharrem!” diye çıkıştı Şeyma. Bu netlik karşısında artık o da bizim kadar şaşkındı.

Ellerim yanaklarıma yaslandı. Çılgık tablosunun güncel hali gibiydim. Hayretler içinde kalmıştım. Bunu anlatacak başka kelimem yoktu. Aniden ayağa kalkan Melike'yle Şeyma irkilirken abim yine tepkisizdi. Olay patladığı için Şeyma'nın aksine rahatlamış görünüyordu. Kendileri küçükken de böyleydi. Dünya yansa *bana ne, ben yanarken dünya neredeydi*, deme potansiyeli yüksekti.

“İnanamıyorum kendime!” dedi Melike. Eli alnındayken, salonun ortasında ayaklı pavyon gibi yanıp, sönerek, ileri geri gidip geldi. “Ben bunu nasıl anlamam? İnanamıyorum. Sürekli kavga etmenize rağmen Mıkı abinin buraya gelip Şemo'ya sataşmasından anlamalıydım. İnanamıyorum

kendime.” Ellerini başının iki yanına vurdu ve aracı bana olan sevgisini göstermeyi de ihmal etmedi. “Hadi Peroş hafif mal. Ben bunu nasıl anlamam?” Aniden adımları durdu. “Ama hayır!” Şaşkın ifadesi şüpheye evrilirken gözlerini Şeyma’yla abime dikti. “Anlamıştım. Yemin ediyorum, ben anlamıştım.” İşaret parmağını ikisine doğru salladı. “Birbirinize ilgi duyduğunuz ben anlamıştım. Mıkı abi Barış’ı öğrendiği an delirdi. Vildan teyze ne zaman Ayperi’yi arayıp *abine tanışması için birini buldum*, dese Şeyma o gün evde sinir küpü gibi geziyordu. Kavga etmenize rağmen gözleriniz birbirinizdeydi. Mıkı abi bir tek Şeyma *yapma*, deyince duruyor, Şeyma bir tek Mıkı abi *çay var mı ya*, dediğinde *çay demliyordu*.”

Söylenen çok şey vardı ama Şeyma bir noktaya takılmıştı. “Yalan söyleme, size de demliyorum ya!”

“Sus!” dedi Melike anında. İntikam sırası ilk defa ona geçmişti ve bu anı asla harcamayacağına emindim. “O kadar şey söyledim, buna mı takıldın? Sen bugün sus, Şemo! Ne zamandır birbirinizi seviyorsunuz siz?”

Utanyordu Şeyma. Kırmızı şalıyla aynı renge dönmek üzereydi. “Bir süreden beri,” dedi.

“En başından beri,” dedi abim.

İkisi için de bu sorunun farklı cevapları vardı. Şeyma, abimin verdiği cevapla ona dönmüş, utanmasına, zor durumda olmasına rağmen gözlerinde minik bir ışık parlamıştı. Geçmişe ait parçalar o an yerini buldu. Görevden geldiğinde ilk beni arayıp bize gelmesi, Şeyma’nın yemeklerini istemesi, en sevdiği ekler tatlısını alıp incir ve ceviz getirmesi, annem evlenmesi için zorladıkça önüne bırakılan tüm fotoğraflara göz ucuyla dahi bakmayıp *var bir bildiğim, anne, sen bana bırak*, demesi, ninemin elini her öptüğünde *sana ceylan gözlü bir gelin getiriyim mi peki*, diyerek gülmesi ve daha nice...

Ortama yine ağır bir sessizlik çöktü. Abim ifadesiz, Şeyma yerle bir olmuş bir halde, Melike ve ben ise hâlâ şaşkındık. Sessizliği bölen abim oldu. “Tamam,” dedi ağır ağır. “Artık herkes bildiğine göre ben gidip anneme söyleyebilirim.”

Çok farklı noktalara takılmaya devam ediyordu. Şeyma da benimle aynı fikirde olmalıydı. Sıkıntıyla solumuştu. “Muharrem, Allah için iki dakika sus ya!”

Parçalar yerine oturmaya devam ediyordu. “Bunca yıl sen hiçbir zaman abime adıyla seslenmedin, değil mi Şeyma?”

Şeyma sessizdi. Bu bir kabullenişti ama Melike için bir taş daha yerine oturmuş gibiydi. “Doğru,” dedi hızla. “Doğru! Asla adıyla seslenmezdi. *Bir baksana*, derdi, doğru!”

Abimin bir kaşı imayla havalandı ama gözleri Şeyma’da değil, bizdeydi. “*Abi*, diyemeyeceğine göre...” Göz ucuyla yanında yerin dibine girmeye çalışan, eğildikçe eğilen Şeyma’ya döndü. “Demek ki sen de *en başından beri*, demeliymişsin, Zeyna.”

Farklı noktalara takılmaya devam ediyordu. Şeyma *seni parçalayacağım, sus artık*, der gibi dişlerini sıkıp ters bir bakış attığında abim yarım bir gülüşle önüne dönmüş, başını iki yana sallamıştı. İnkâr edemeyeceğim bir şekilde yakışmışlardı. Onları hiç bu konumda düşünmemiştim ama simalarının birbirine benzediğini de o an fark ediyordum. Yan yana bütün gibiydi onlar.

Ömer ve ben gibi iki ayrı parça değil.

Dilim, kuruyan dudaklarımda gezindi. Garipti. Şaşkındım ama onlar için mutlu olduğumu hissediyordum. Biri canım Şeyma, diğeri abimdi. Nasıl mutlu olmayabilirdim ki? “Bunca zaman birbirinize ilgi duyuyordunuz ama bunu bir ay önce mi dile getirdiniz?” diye sordum.

“İki ay,” dedi abim.

“Bir buçuk!” diye diretti Şeyma.

“Lan, ne önemi var?” diye yükseldi Melike. “Haklı Pero. Bunca yıl ne diye kedi köpek gibi birbirinizi yediniz o zaman?”

Melike’nin sorusuna cevap vermelerini beklemeden kendi sorumu yöneltip, “Neden bize söylemedin, Şeyma?” dedim. “Bunca yıl abimi sevdiğini benim yüzümden mi sakladın?”

“Hayır!” dedi anında. “Seninle alakası yok, Ayperi. O nasıl söz? Ben sadece utandım. Nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Muharrem beni sevmiyor, hiç sevmeyecek sandım. Kendi içime gömmek istedim. Zaten ne olduysa birden oldu. İnan, ben de anlamadım. İnkâr ettim, kabullenmedim ama oldu, durduramadım.”

Ona kızamazdım. Bazı acıları insan sesli dile getirmek değil, susarak yutmak istiyordu. Bunu en iyi ben bilirdim. Zihnime Ömer’in *ben seni sevmeyi durduramıyorum, Ayperi*, diyen sesi düştü.

Aşk böyle bir şey miydi? O zaman Şeyma benden daha cesurdu. Korkak Ayperi!

“Yüzüme adamakıllı baksan şunca şeyi çekmene gerek kalmazdı,” dedi abim.

Şeyma'nın siniri son noktada olmalıydı ki, "Muharrem!" diye en sonunda patladı. "Bir sus artık! Sırası mı bunları konuşmanın?"

Araya Melike girdi. "Onu bunu bırak, Şemo, ben sana ne diyeceğim bak." Bir eli belindeyken diğer eli Şeyma'nın yüzüne doğru kalkmıştı. "Lan, hani biz bir aileydik? Hani her boku birbirimize derdik? Ben sizden habersiz hastaneye gittim diye günlerce ağzıma sığın! Şimdi sen bana söyle, ben sana ne yapayım?"

Utaniyor, karşı koyamıyor ama direniyordu Şeyma. "Sence ikisi aynı mı Melike? Sözkonusu senin sağlığını."

Melike'nin eli abime döndü. "Sence şu basit bir detay mı? Kendine kapı gibi sevgili yapmışsın. Hem de bunu Miki abirale yapmışsın. Hani bence bu benim sağlığımdan daha önemli ve kritik bir konu."

Mahcuptu Şeyma. Eğilip bükülmüş, ellerini bacaklarının arasına sıkıştırarak dişlerini dudağına geçirmişti. "Haklısınız," dedi sadece. "Özür dilerim."

"Ne uzattınız be!" dedi salak abim. "Ne var bunda bu kadar olay yapacak?"

Hepimiz aynı anda aynı cümleyle yükselip, "Sen bir sus!" dedik.

Olduğu yere sindi abim. Bunca zaman sonra aramıza girmemesi gerektiğini biliyor, bizi tanıyordu. Kavga eder, barışır, saçlarımızı yolar ama birkaç saat sonra hiçbir şey olmamış gibi devam eder, güler, eğlenirdik. Melike ne hissediyordu, bilmiyordum ama ben Şeyma'ya hayranlıkla bakıyordum. Sevmekten korkmuyordu.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Gerçekten özür dilerim," diye tekrarladı Şeyma. "Dediğim gibi daha önce söyleyemedim çünkü kendime bile itiraf edemedim. Birbirimize açıldığımızda yine size söylemek istedim ama olmadı. Sen hastaydın, Melike. Ayperi ise iyi değildi." Dudakları denizin dalgası gibi titredi. Ağlayacaktı ama kendini sıkıyordu. Farkındaydık. "Söyleyemedim işte. Doğru zaman değildi."

Sessizdik. Yine geçmişe gittim. Geçen bir buçuk ayda sürekli *size bir şey söylemem lazım*, demişti ama her defasında bir aksilik çıkmıştı. Ya Poyraz Eraslan kapıda belirliyor ya Melike'nin göğsü ağrıyor ya da ben ağlayarak kendimi odaya hapsediyordum. Haklıydı. Bunu söylemek için doğru bir zaman değildi zira Melike de ben de kendi hayatımıza gömülmüş, ona bakamamıştık. Aksine her şeye rağmen yine sürekli bizimle ilgilenen oydu.

Melike'yi iyileşme sürecinde asla yalnız bırakmamış, elinden tutup doktor seanslarına götürmüştü. Anlamsızca ağladığım ataklarda sırtımı sıvazlamış, karabasan dolu rüyalarından uyandığımda dua okumuş, yemek

yemeden odaya kapandığımda yemeğimi yanıma getirip yemem için zorlamıştı. Biz son bir aydır Şeyma'yı değil, sadece kendi derdimizi görüyorduk. O ise sürekli bizim peşimize koşuyor, her zamanki gibi arkamızı topluyordu.

Ortamdaki saçma gerginliği dağıtmak adına, “Şimdi ben senin görüncen mi oldum?” demem, herkes için şaşılasi bir tepkiydi.

Bunu en çok beklemeyen Şeyma'ydı. Gözleri doluyor, ağlayacakmış gibi bakıyordu. Bunca zaman yaptığımız her salaklıkta, belada yanımızdaydı. Tek bir hatasında üzerine gitmek anlamsızdı ki ortada bir hata da yoktu. İnsan bazen sadece söyleyemiyordu işte. Göz ucuyla Melike'ye baktım. Öfkeli falan değildi ama ikimizin de bu gerçeği sindirmemiz biraz zaman alacak gibiydi. Başımın hafif bir edayla Şeyma'yı işaret etmiş, ağlamak üzere olduğunu anlatmaya çalışmıştım.

Biz ağlardık, Şeyma silerdi ama Şeyma ağlarsa biz yerle bir olurduk. Çünkü biz ağladığımızda susuyorduk ama Şeyma'nın gözyaşları başladığı an durmak ne demek bilmiyordu. Onları yan yana görme fikrine alışmam zaman alacaktı ama yakıştıkları gerçeği her şeyi kolaylaştırıyordu. Annem en azından abim konusunda muradına erecek gibiydi. Mantıklı düşündüğümde benim odun abimi yola getirecek tek kadın da Tanrı'nın Kırbaacı Şeyma olurdu. Yıllarca biz istediğimizde yapmayıp, Şeyma söylediğinde ikiletmeden yaptığı sayısız iş vardı ama her şey şu an yerli yerine oturuyordu.

Melike minik bir öksürükle boğazını temizleyerek dikleşti. “Aslına bakarsan iyi oldu,” dedi aniden. Göz ucuyla Şeyma'ya bakıyordu. “Evde kalacaksın, bu huysuzlukla seni kimse almayacak diye çok korkmuştum, Şemo. Şu an ne denli ferahladığımı sana anlatamam.”

Ağlamak üzereydi Şeyma ama istemsizce gülmüştü. Yanağına düşen yaşı silebilirdik. Çünkü gülüyordu. “Ne saçmalıyorsun, Melike?” dediğinde ağlamak ve gülmek arasında gidip geliyor ama hâlâ yeri yarıp yedi kat dibine girmek istiyor gibiydi.

Umursamamıştı Melike. “Muharrem,” diyerek abime yaklaştı ama ses tonu bir şarkı söyler gibi ritimliydi. “Lan, Muharrem!” Abimin yanına tünerken bir eli omzuna vuruyor, şiddetle ileri geri iteliyordu. “Seviyordun madem, niye söylemedin, Muharrem? Muharrem, Muharrem, Muharrem!” Bir tokat daha attı ama bu, abimin kafasına gelmiş, öne eğilmesi gerekmişti. Hırsını böyle atıyor olmalıydı. Abim ters bakışlarıyla ona döndüğünde keyifle sırıttı. “Yeni eniştem Muharrem!” diye tamamladı şarkısını.

Abim için bu cümleyi duymak yelkenleri suya indirmek için yeterliydi. Ne hikmetse Melike kime *enîşte*, dese bu an yaşanıyordu. Aklıma yine Ömer düşecek oldu. Unuttum.

Yalan!

Unutmayı denedim. Bakışlarım yine boşluğa takılacak oldu.

“Ayperi,” diyen Şeyma’yla zihnimden koptum. Aşlamaklı gözler ben-deydi. “Onaylamazsan anlarım.”

“Yok artık,” dedim anında. “Ne onayı, Şeyma?” Çenem abime döndü. “Benim bu deli abim senden iyisini mi bulacakmış? Hiç sanmıyorum. Verdiği sadakalar hayır olarak geldi de bahtına sen düştün herhalde. Asıl abimin gidip sen onu onayladığın için kırk rekât şükür namazı kılması lazım. Biz sadece aniden görünce şaşırdık. Yoksa ikinizin yan yana olması en çok beni mutlu eder.”

“Allah razı olsun, abiciğim,” dedi abim. “Bana olan sevgin yine gözle-rimi yaşartıyor.”

Keyifle güldüm. “Rica ederim, abiciğim, ne demek. Her zaman.”

“Bir yönden iyi oldu,” dedi Melike. “Şemo başkasına gitse *biz bunu aldığımızda hanım ve elitti, şimdi içinden kadırgalı Aysel çıktı*, diyerek geri getirirlerdi. Ama şimdi Mıki abim bütün gerçek yüzünü biliyor. Yalan söylememize gerek kalmayacak.”

Şeyma yanağına düşen bir yaş daha gülerken ağır ağır sildi. “Sağ ol, Melike. Senin de bana olan sevgin gözlerimi yaşartıyor.”

Melike de benim gibi keyifle gülmüş, ileri eğilerek Şeyma’ya bakmaya çalışmıştı. “Ne demek, Şemo’m. Her zaman.” Şeyma’nın yanağına düşen yaş gördüğünde hızla ayaklanmış, abimi bırakarak ona koşmuştu. “Şemo, ağlama. Bak, bu kanser beni harbi harbi değiştirdi. Ben sizin ağladığınızı görmeye dayanamıyorum. Götümü başımı yırtarak benim de ağlayasım geliyor. Lütfen ağlama, memem sızlıyor! Bana şunu yapmayın artık.”

Belki bu kadar ağlamayacaktı Şeyma ama Melike ona sarıldığı an şid-detle ağlamaya başlamıştı. Ne olduğunu kavramak için beyni yetmeyen abimin eli kolu birbirine girmişti ama bir yandan ben, bir yandan Melike sarılırken Şeyma yavaş yavaş sakinleşiyordu. Bazı anılar hisleri ve bun-ların bağlı olduğu halatları daha da güçlendirirdi. Bu da böyle bir andı. Kızabilir, bağırabilir, *neden*, diye sayısız soru sorabilirdik ama sormadık. Sadece sıkıca sarıldık.

Dakikalar sonra abimi zorla evden uzaklaştırdığınızda yine iki koltuk birleştirilmiş, geniş yatağımız kurulmuş, ortaya üç yastık ve battaniye atılmıştı. Bu defa aramıza aldığımız Şeyma’ydı zira anlatacakları vardı.

Dudaklarından sesli bir kahkaha döküldü. “Âlemsin, Ayperi, lafım sana değildi. Merak etme.” Gülüşü sakinlik dolu bir tebessüme dönüştü. “Sen ruhunu iyileştirmek istediğin için buradasın. Şimdi bana söyle bakalım, en son nerede kalmıştık?”

Omuz kaldırıp indirdim. “Geçmiş.”

Kâğıtlarını kontrol ediyordu. Onaylayan bir mırıltı çıkardı. Geçmişte baktığımız çoğu anıya yeniden dönmüş, beni rahatsız edip etmediğini sormuştu. Rahatsız eden noktalar üzerine yeniden çalışmıştık ama asıl meseleye hâlâ giriş yapmış değildik. Bana bir seçim sunmuştu. *Küçük anılardan büyük anıya mı yoksa tam tersi bir şekilde mi ilerlemek istersin*, demişti. Öyle yorgundum ki uzandığım ilk acı küçük anlar olmuştu.

Okulda ezilen Ayperi, en arkaya oturup kimseyle konuşmayan, sosyalleşmek istediği halde bunu yapamayan, sevgili yapmaya çalıştığında kusan, ona dokunan biri olduğunda bedenini saatlerce yıkayıp derisini yakan, bayramlarda amcasının evine ve mahallesine gitmek istememesine rağmen gitmek zorunda kalan Ayperi’yi konuşmuştuk. Bunlara geçmişte de bakmıştık ama o dönemler seansları aksattığımdan ve çok ciddiye almadığımdan olsa gerek bu denli derin düşünmediğimi hissediyordum.

Seanslara ağırlık verdiğimden beri kusma tepkim daha hızlı azalmıştı. Birkaç hafta boyunca yine başa sarmış, ellerimi yıkarken kanatmış, hiç kimseye dokunamamış, okulda herkesten kaçmış, bedenime yine kaynar sular dökmüştüm ama geçmişim düşünülürse kısa bir ataktı. İki hafta sonra azalmaya başlamıştı. Terapilere devam ettiğim şu günlerde ise kendimi en azından bu konuda daha kontrollü hissediyordum. Öyle ki haftalar sonra ilk defa dün bir veliyle tokalaşabilmişim. Atak geçmiş, geride posa niyetine yorgun bedenim ve ruhum kalmıştı.

Hacer Hanım söylemeden masanın üzerindeki kulaklığa uzandım. Kontrol ondaydı. Her zamanki gibi minik ses dalgaları beynime yayılacak, anıları işlemek kolaylaşacaktı. “Başlıyor muyuz?” dedim.

Başıyla onayladı. “Şimdi gözlerini kapamanı ve tüm anılarını düşünmeni istiyorum. Huzursuzluk veren bir anı hissettiğinde orada dur ve bana söyle.”

Kulaklığı taktım. Sağ ve sol kulağıma değen tık tık sesleri Hacer Hanım’ın kontrolünde artıyor ya da azalıyordu. Bir yerdten sonra bu ses de huzur veriyordu. Gözlerimi kapadığımda anılar gözlerimin önünden hızla geçiyordu. Ayperi koştu, düştü, ağladı, bağladı, kendini yaktı, en çok kendine acımadı ama tüm anılar içinde yine o pamuk şekerin ona uzatıldığı anda kaldı.

Abime âşık olduğunu anladığı ilk andan, Barış ve itiraftan bahsetti. Melike sövdü, ben güldüm. Yer yer şaşırdık, arada abime yükselip birlikte kınadık. Ama en sonunda yine hep birlikte omuz omuza uyuyakaldık.

“Evet, bugün nasılsın, Ayperi?”

Hacer Hanım’ın sesiyle bakışlarımı pencere önüne konan ve bana baktığını hissettiğim güvercinden kopardım. Hacer Hanım’ın odasına girdiğim anda camın önüne tünemiş, sanki dikkatle bana bakıyor, her hareketimi izliyordu.

“İyi.” Söylediğim şeyin aksine sesim donuk ve soğuktu. “Siz nasılsınız?” Güvercinden kopup Hacer Hanım’a döndüm. Her zamanki gibi bakımlı ve özenliydi. Bugün odasıyla uyumlu olmak istemiş olmalı ki turuncu oje sürmüştü, aynı tonlardaki gömleği ve kot pantolonuyla çok şık görünüyordu. Saçları omuzlarına dökülüyor, gözlüğü yine burnunun ucunda duruyordu.

Daha önce de düzenli geldiğim bir ara olmuştu ama hiç bu denli sık ve düzenli bir şekilde ilerlememiştik. Seansları sıklaştırmamanın garip bir şekilde ruhumun bir yanına iyi geldiğini hissediyordum. *Terapide süreklilik esastır*, demesine rağmen yıllarca aksatan bendim. Hayat şartları her zaman aynı olmuyordu.

“Çok iyi,” dedi keyifle. Bakışları önündeki notlarındaydı. “Seninle rekora koşuyoruz, farkında mısın? Aralıksız on seans yaptık.”

Tebessüm etmekle yetindim. “Artık o kadar da fakir değilim. Kendime ayıracak param var.”

Gülmüştü. “Keşke insan daima kendine zaman ayırabilse ve bedenini giydirdiği, süslediği gibi ruhuna da özen göstermesi gerektiğini bilse. Öyle değil mi?” Gözleri kâğıtlardan kopup bana döndü. O notlarda bana dair sayısız şey olduğuna artık emindim. Belki de benim görmediğim parçaları yazarak, bu şekilde bir araya getirip bana sunuyordu. “Biz insanlar dışarıdan görülmeyen şeyleri saklarız. Sadece biz görüyoruz diye önemsemeyiz. Oysa en çok bizi rahatsız eden noktalar orası olduğu için saklarız. Keşke bunu fark edip tüm gizli noktalarımıza gerekli özeni sunabilsek.”

Sessizce dinliyordum. “Öyle,” dedim ağır ağır. “İnanın, ben gerekli özeni göstermek isterdim ama param yoktu.” Kaşlarım havalandı. “Ciddiyim. Henüz KYK borcum bile bitmedi.”

Yok etmek istiyordum! Bu anıyı benliğimden ve hayatımdan silip atmak, bir daha anımsamamak istiyor, yaşamamış olmayı diliyordum. Minik Ayperi o karanlık siluetin karşısına dikildiğinde köşeden bu anı izleyen ben daima korkar, anının devamı için endişe duyar ve kaçmak isterdim ama ilk defa içimde kaynayan bir öfke vardı. Ben bu anıyı yaşamak değil, yakıp yıkmak istiyordum.

Kaçmak işe yaramamıştı. Bağırarak, onu başkaları tarafından yaralamak da işe yaramamıştı. İçimdeki öfke bitmiyor, huzursuzluk son bulmuyordu. Minik Ayperi ellerinde pamuk şekerlerle giden çocukları izlerken mutluydu. Gülüyor, gamzeleri parlıyordu. O karanlık simaya dönmüş, bu gülüşü ona da sunmuştu.

“Ben de pamuk şeker alabilir miyim?” dedi.

Köşeden onu izleyen ben de onunla aynı anda bu cümleyi kurmuştum. Bu anıyı her zerremle ezberliyorum. Tüm kördüğümler buradaydı. Geçmişim, geleceğim, acılarım ve üzerime bırakılan yükler buradaydı.

Gülmüştü karanlık sima. Sarı dişleri, kirli sakalları, sivri yüzü nefret doluydu. “Alabilirsin tabii. Sen ne güzel bir çocuksun öyle.”

Katiline bile gülmüştü Ayperi. Çocuktuk, bilemezdi.

Hacer Hanım’ın derinlerden gelen sesi, “Anıda mısın?” dedi. Kulağıma değen ses hızlanmıştı. Tık, tık, tık, tık...

“Oradayım.”

“Ne hissediyorsun?”

Bu zamana kadar hiç söylemediğim bir his dudaklarımdan dökülürken, “Öfke, nefret!” dedim. Oysa hep *korku*, *endişe*, *panik*, derdim. Küçük Ayperi bu anıdan korkuyordu. Ben değil. Benim için etimle kemiğimle nefret edeceğim bir andı.

“Harika,” dedi Hacer Hanım. Anında ses kesilmişti. “Şimdi derin bir nefes al ve bu ana dön.” Bu cümle gözlerimi açabileceğimi gösteriyordu. Aralanan gözlerim derin bir tebessümle beni izleyen Hacer Hanım’la karşılaştı. “Bu anıdan nefret ediyorsun. Öyle mi?”

Nefret doluydu sesim. “Öyle.”

Not alıyordu. “Yeniden anıya dönelim bakalım. İyi düşün, Ayperi bu anıya ne yapmak istiyor? Kaçmak işe yaramadı, bağırarak işe yaramadı. Peki, Ayperi asıl ne istiyor?”

Gözlerim kapandığında ses yeniden kulaklarımda, zihnim o andaydı. Ayperi yeniden o karanlık karşısında tüm pembeliğiyle dikildi. Şeytan güldü, kurban bunu masum bir gülüş sandı. Kulaklarımdaki ses hızlanıyordu. Ayperi bu anıya ne mi yapmak istiyordu? Ayperi bu anıyı öldürmek

istiyordu! Ömer düştü zihnime. Onu bu an yüzünden üzmüştüm. Bir geleceğim olabilirdi. Bu an yüzünden dikenlerle kaplıydım. Bir kalbim olabilirdi. Bu an yüzünden kalbimi dağlayarak taşa çevirmiştim. Hepsinin sebebi bu andı.

Küçük Ayperi bu andan korkardı ama bu anı köşeden izleyen ben, öfkenin damarlarımda kaynadığını, gözümün seğirdiğini hissediyordum. Hep küçük Ayperi'yi harekete geçirmiştim. Ama ilk defa adımlarım o yöne ilerledi. Ayperi'ye uzattığı bir el vardı. Minik halim o eli tutacak, karanlık köşeye gidecekti. Nefesi bir ömür ensemde, elleri benimde kalacaktı.

Ayperi ona uzanan eli tuttu. Anının tam bu noktasında Ayperi ya kaçarak ya da bağırarak bu anıyı değiştirmeyi seçerdi ama belki de Hacer Hanım haklıydı. Bu defa benim müdahale etmem gerekiyordu. Çünkü artık bu sadece küçüklüğümün değil, bugünümün de meselesiydi.

Adımlarım sert ve öfke doluydu. Gözüm seğiriyor, çenem titriyordu. Bunca zaman bir geleceğimin olmadığı gerçeğini kabullendiğim için bu denli öfkeli değildim belki de. Bir çift yeşil gözde gördüğüm o hissi kaybetmek can yakıyordu. Ayperi elindeki pembe pamuk şekere bakarken tuttuğu elin farkında değildi.

Hızla minik halimi elinden kavrayarak kendime çekmiş, onu arkama alıp karanlıkla arasına dağ gibi dikilmiştim. Karanlığın gözleri bugünüme değdi. Öfke patladı, yaktı, kavurdu. Sağlıklı bir tepki miydi bilmiyorum ama umurumda bile değildi. Ona yapmak istediğim tam olarak buydu. Pamuk şeker tezgâhının üzerinde keskin bir bıçak vardı.

Ayperi o bıçağı asla unutmamıştı. O tezgâhtaki tozpembe şekerlerin içinde tek karanlık o bıçaktı. Bu anıyı ne zaman düşünsem gözüm ilk o bıçağa giderdi ama Ayperi asla o bıçağa dokunmazdı.

Kaçmadım, saklanmadım, korkmadım. Küçüklüğümü arkama, tüm tozlu pembeleri karşıma, o bıçağı elime aldım ve karanlığın kalbine tek hamlede sapladım. Tökezledi. Beklemiyordu. Kalbine saplanan bıçak canını yaktı ama göğsünde tek damla kan belirmedi. Öyle ya, o zaten bir ölüydü. O zaman benim zihnimde de ölmeliydi. Her şey patladı. Geçmiş, gelecek, elimden alınanlar, çocukluğuma yapılanlar ve kendime duyduğum nefret tek bir bıçağın kabzasındaydı.

Bıçağı geri çekip, gözlerine bakarak kalbine bir kere daha sapladım. Benim canımın acıdığı kadar canı yanmalıydı. Benim kadar acı çekmeliydi. Bu anıyı silmenin başka yolu yoktu. Benim kalbimin parçalandığı kadar onun kalbi de parçalanmalıydı. Hakkettiği ölüm inşaattan düşüp ölmek değil, benim elimde can vermektir.

Hırsla bıçağı art arda kalbine saplamaya devam ettim. “Geber!” dedim nefretle. “Geber! Duydun mu beni? Geber! Hayatımı mahvettin! Her şeyimi mahvettin! Senin yüzünden kendimden nefret ettim, senin yüzünden hayattan nefret ettim, senin yüzünden onu üzdüm!” Kalbine en sert bıçak darbesini saplayıp, gerilerken nefes nefese kalmıştım. “Sen öleceksin!” dedim nefes nefese. “Duydun mu beni? Bu hikâyede sadece sen öleceksin, ben değil!”

Bedeni kanamıyor ama ölüyordu. Ölüydü çünkü. O zaman benim hayatımdan da artık yok olmalı, silinmeliydi. Kalbinde kalan bıçakla yere devrilecek oldu. İzin vermedim. Bunca zaman ona dokunamam, el süremem sandım ama öfke o kadar fazlaydı ki yapamadım. İki elimle yakasından kavradım. Çünkü onun zehri bunca yıldır yakalarımımdan düşmemiştir. İstedğim kaçmak değildi. Bağırarak değildi. İstedğim, onun gözlerime bakarak acı çekmesi, bana yaşattığını hissetmesiydi.

Sıkıca kavradığım yakaları bırakmadım. “Söyle!” diye kükredim yüzüne. “Söyle, o küçük kız çocuğuna değil, şimdi bana söyle! Güzel miyim hâlâ?” Öfkeyle yanıyordum. Bunca zaman yapmak istediğim buydu. Yakıp yıkmak, yandığım kadar yakmak. Yanağına okkalı bir tokat indirdim. Kalbinde bıçak, eli yanağındayken geriledi ama durmadım. Yüzüne, bedenine art arda darbeler indirmeye devam ettim. Kâbuslarımda peşimi bırakmıyor, hayatımı dahi bunca yıldır zindan edebiliyordu. Bu öfke kolay kolay bitmezdi.

“Geber!” diyerek zihnimde bağırarak Ayperi’nin çığlığı kulağıma vuran hızlı ritme karıştı. Derinlerden Hacer Hanım’ın sesini duydum ama andan kopamadım. Delirmiş gibi bedenine darbeler, tokatlar indirdim. Bıçağı kalbinden hızla çekip aldığımda nefesi kesildi. Böyleydi işte bende bıraktığı yara. Ben de o bıçağı kalbimden çıkarmaya çalıştıkça canım yanıyor, nefesim kesiliyordu.

Yangının fitili ateşlenmişti. Bu kâbusta ve anıda her yeri yakmadan durmayacaktım. Küçük Ayperi’yi elindeki pembe pamuk şekere gülerek, bakarken dondurdum. Zihnimde her şey mümkündü. Bunu görmesini istemiyordum. Bu zamana kadar hep o mücadele emmişti ama artık hesap sadece ona değil, ikimize de aitti.

Ateşlerin üzerinde yürüyerek büyütmişti beni. Koşmuş, ağlamış, kusmuş, saklanmış ama pes etmemişti. Şimdi o geride duracak, bu hesabı ikimiz için ben kapatacaktım. O, pembe şekerlere nefretle değil, gülerek bakmaya devam edecekti. Midemde yıllardır kaynayan bulantı hissini kustuğumu ama bunu öfkeyle yaptığımı hissediyordum.

Öfkeyle bir daha üzerine yürüyüp bıçağı yeniden kalbine sapladım. Art arda sapladım darbeleri. Kâbuslarımdan gidip peşimi bıraksa ve beni bu denli köşeye sıkıştırmasa yaşardım ama bıraktığı korku devasaydı. Benim yaşamam için o tüm evrenlerde ölmeliydi.

Son darbeyi de şiddetle sapladığımda, göğsünde en sonunda ağır ağır kan lekeleri belirmeye başladı. O lekeyi gördüğüm an durdum. Bedenimdeki morluklara denk değildi ama en sonunda o da ölüyordu. Ölmek için kalpten kan akmasına gerek yoktu. Hayal kırıklığı kalbe oturan kandan daha ağırdı. Ama onun kalbi kanayacak, böyle ölecekti. Bıçağı hızla geri çektim. Elim onun kanıyla bulanır sandım. Bulanmadı. Ben tertemizdim, pislik içinde kalan oydu.

Bıçağı hızla sol yanıma, en çok acıyan yanıma savurdum. Elini göğsüne atmış, dizleri yere değmişti. Yavaş yavaş ölüyordu. Bunu bile hak etmiyordu. Öfkeli adımlarım geriledi. "Senin yüzünden!" dedim hırsla. "Senin yüzünden yaşayamıyorum, herkes gibi olamıyordum. Senin yüzünden!" Pamuk şekerlere ilerledim. Pembe olan ne kadar şeker varsa hepsini öfkeyle dağıtıp parçaladım. "Senin yüzünden bu haldeyim!"

Pamuk şekerleri taşıdığı o küçük arabanın üzerinde en sevdiğim çizgi film karakteri olan sarı, tatlı kuş vardı: *Tweety*. Evin penceresinden bakan küçük Ayperi ilk onu gördüğü için heyecanlanmış, pamuk şekerleri daha sonra görmüştü. Yıllarca onu gördüğümde de kusmuş, kaçmıştım. Bu minik arabadan da nefret ediyordum. Çocukların masum dünyalarına büyüklerin elleri değmese dünya daha masum bir yer olabilirdi.

Bu kadar masum bir can, o zaman neden yetişkinlerin eline bırakılırdı ki?

Öfke bir kere daha patladı. Küçük arabayı kavrayıp onun üzerine iteledim. Pamuk şekerler, göğsündeki kan ve önüne düşen o rengârenk arabanın arasında kalarak ölen artık oydu. Hayalim nefes nefeseydi. Öfke bitmiyordu.

Bu anıyı ne yapmak istiyorsun, Ayperi?

Yakıp yıkmak, yıkıldığım kadar yakmak!

Gözlerim hızla etrafımda gezindi. Aradığım o ateşi başlatacak şey alevdi. Devrilen arabanın raflarından boşalan minik ıvır zıvırların içinden çıkan kibriti gördüğümde öfkenin son fitili de alevlendi. Zerre düşünmedim. O kibriti ateşledim ve yakıp yok etmek istediğim her şeyin üzerine attım. Ben bu anıyı zihnimde sağ bırakmak istemiyordum. Tamamen silmek, küllerini rüzgâra üfleme ve özgür kalmak istiyordum.

Her şey yandı.

Tweety kaplı araba, pembe pamuk şekerler, kör bıçak ve o. Çıgıllıkları kulağıma değdi. Elimi dudaklarıma kapatarak ağladığım anlar kadar acı çıgıllıklar değildi. Alevler büyüdü. Geçmiş yandı, Ayperi saf bir öfkeyle izledi. O yandı, Ayperi saf bir nefretle izledi. Minik Ayperi uzaktaydı. Bu anı görmüyor, elindeki pembe, tatlı bulutlarla oynuyordu. Gözbebeklerime vuran alev büyüdü ama bana ulaşmadı. Sadece onu, ona ait her şeyi ve sokağı yaktı.

O sokağın ucu karanlığa çıkıyordu. Orası da yanmalıydı. Her şey yok olmalı, yıkılmalıydı. Geçmiş yıkmadan üzerine yeni bir hayat inşa etmek, temeli çürük bir yerin üzerine yeni bir yapı kurmak gibiydi. Bu yüzden aldığım en ufak darbeye yeniden başa dönüyor, bir türlü iyileşemiyordum. Bu anı da yerle bir olmalıydı.

Çıgıllıklarını duydum. Cayır cayır yanıyordu. Duruşum kendinden emindi. Her şey küle dönüştü. Geriye tozlu pembe pamuk şekerler değil, külden ibaret olan anılar kaldı. Arkama alıp koruduğum Ayperi'nin elbiseleri parlak pembe, pabuçları temizdi. Bu pislik ona değmemiştir. Çocukların kendilerini büyüttüğünü, bunu içindeki çocuğu korumak için yaptıklarını da o an anladım. Beni büyüten Ayperi'ydi. Şimdi ben onun elinden tutmalı, korumalı, hakkını savunmalı, bu anıyı silmeliydim.

O değil, ben! Ayperi... Ay gibi güzel olan değil .. Ay gibi yaralı olan peri. Karanlığa doğan ama her şeye rağmen parlayan...

"*Benden asla kaçamazsın*, demiştin, değil mi?" diye soludum. Nefes nefese kalışımın nedeni nefretti. "Asıl sen benden kaçamayacaksın. Asıl benim nefesim bir ömür ensende, elim de omzunda olacak. Ben değil, asıl sen acı çekeceksin!" Alevler içindeki bedeni küle dönmek üzereydi. Her şey yanıyordu. Tüm geçmiş ve anılar. Kayıplar ve kalanlar. Adımlarım geriledi. Bu ateşi daima kendi göğsümde çıkarır, kendimi yakardım. İlk defa kendi canımı değil, canımı yakanların canını yaktım.

Adımlarım geriledi. Hedefim amcamların eviydi. Derinlerden yine Hacer Hanım'ın sesini duydum ama gözlerimi açmadım. Bu andan kopmayı bu defa ben reddediyordum. Ayperi'yi elinden kavrayıp evin önündeki küçük sandalyeye oturttum. Beni görmüyor, hâlâ pamuk şekerine bakarak neşeli şarkılar mırıldanıyor ve yere değmeyen bacaklarını ileri geri sallıyordu.

Adımlarım apartmana yöneldi. Amcamların kapısına geldiğimde kapıyı açıp şiddetle içeri daldım. Nurdan yenge dediğimiz o kadın mutfaktaydı. Amcam *Nur*, diye hitap ederdi. *Nur*'um, derdi ama yüzündeki karanlığı aydınlatacak hiçbir nur yoktu. Öfkemin bir parçası da onun içindi.

Salondan içeri girdiğimde hole çıktı. Zihnimde her şey mümkünse ona konuşması için fırsat vermeyecektim. Yanağına saniyeler içinde okkalı bir tokat attım. Ayperi'nin canını yaktığı kadar canı yanmamıştı ama. Emindim. Durmadan bir tokat daha indirdim.

“Sen de yanacaksın!” diye soludum. “Sen de cayır cayır yanacaksın!” Adımlarım salona yöneldi. “Evini dağıtırız diye korkuyordun, değil mi?” Salonda elime gelen ilk şey antika saatiydi. Alıp şiddetle yere savurdum. Küçük kardeşim Muzaffer bununla oynamak istediğinde ona dakikalarca bağırırmıştı. Muzaffer günlerce, gece uykularından korkuyla irkilerek uyanmıştı.

Kendi oğlu koltuklara çikolata sürmüştü ama abime kızmıştı. Koltuk yüzlerini tırnaklarımla parçalarken de durmadım. Ayperi'nin içinde biriken öfke öyle fazlaydı ki sürekli kusmasının sebebi buydu. Sustukları, yuttukları, içine attıkları midesini yakıyordu. Vitrin camına elime geçen bibloyu savurup yerle bir ettim. Bu lanet eve her girdiğimde yapmak istediğim buydu. Hiçbir eşya, benim çocukluğumdan daha değerli değildi. Bu biblo geri gelecek, saatin yerini başka bir eşya alacaktı. Peki, benim ruhuma ne olacaktı?

Dağıttım, bağırdım, parçaladım, kırdım, öldüm, dirildim, yandım, yaktım, küçüldüm, büyüdüm, ezdim. Geçmişe dair ne kadar öfkem varsa var gücümle kustum.

Hacer Hanım'ın, “Ayperi!” diyen sesi bu defa o kadar şiddetliydi ki hızla gözlerimi açmak, andan kopmak zorunda kalmıştım. Suyun altında dakikalarca nefessiz kalmış gibiydim. Derin bir nefes alırken dikleşmiş, kulağımdaki kulaklığı hızla kavrayıp yanıma savurmuştum. Elim göğsümdeyken gerçekliği algılamam birkaç saniye sürdü.

Hacer Hanım artık karşımdaki masada değil, sağ yanımda kalan tekli koltuktaydı. Eli dizimde, endişeli gözleri yüzümdeydi. “İyi misin?” dedi tedirginlikle. “Zihninden kopamadın. Orada ne oldu? Ayperi ne hayal etti?”

Hızla başımı salladım ama kalbim deli gibi atıyor, nefesim dudaklarımı yakıyordu. “Buldum,” dedim ama bu cümle bile dudağımyı yaktı. “Ayperi'nin ne istediğini buldum ama...”

Dizimdeki eli geriledi. “Ama?”

“Öfke,” dedim, tek solukta. “Ayperi yakıp yıktı. O adamı defalarca kalbinden bıçakladı, yengesine tokat attı. Her şeyi yerle bir etti.” Zihnimde onu bıçakladığım elime baktım. Ona değse titrer, uyuşurdu. Ne bir titreme vardı ne de bir uyuşma. Hiçbir suçluluk hissetmiyordum. “Onu

bıçakladım.” Dalgındı sesim. “Hem de defalarca. Sonra da yaktım.” Ellerim titremiyor ama gözlerim yanıyordu. “Katil mi oldum?”

“Asla!” dedi Hacer Hanım. “Zihnini sana ait. Orla istediğini defalarca yok edebilirsin, Ayperi. Ayrıca nefret ve öfke kötü sanılan ama doğru yönetildiğinde en insani duygulardır.” Dudaklarında derin bir tebessüm vardı. Uzanıp onu bıçakladığım elimi sıkıca kavradı. “Seninle gurur duyuyorum. Sonunda Ayperi’ye istediğini verdin.”

Şaşkındım. “Bu muydu istediği?”

“Onu zihninde öldürüp, yakarken suçluluk hissettin mi?”

“Asla!”

“Cevap tam olarak orada, Ayperi. Öfke öyle bir histir ki ilk mideyi yakar.”

Omuzlarım düştü. Bazı şeyler kayıp yapboz parçaları gibi ağır ağır yerini buluyordu. “Sürekli kusmamın sebebi benim değil, öfkem miydi?”

“Tenini yakan öfke,” demeyi tercih etti. “Acıları kalbin yuttuğu sanılır ama asıl tüm yükü mide çeker, Ayperi. Bu tedavide amacımız travma bırakan anıları değiştirmek değil, o anılara o an veremediğin tepkileri vererek zihni, ruhu ve bedeni rahatlatmak. Bunca zamandır sana *ne yapmak istiyorsun*, dediğimde anılarında bile saklanmayı seçiyordun. Bu kötü bir şey değil. Minik Ayperi’nin öğrendiği savunma yöntemiydi. Seni korumak için saklanıyordu. O çocukla gurur duy. İkinci de hayatta tutmak için o kadar çok mücadele etti ki emin ol, herkes yapamaz bunu. Ama bu, onun savunma yöntemiydi. Senin değil.”

Başımı ağır ağır iki yana salladım. Değildi. Elen saklanmak değil, yaşamak istiyordum. Bakışlarımı ağır ağır karşımda kalan koltuğa kaldırdım. Oradaydı minik Ayperi. Ama yıllar sonra ilk defa ayakta kalabili ve elbisesi tozlu pembe değil, tozpembeydi. En sonunda onu bu anıdan korumayı başarabilmiş miydim?

Dudaklarındaki gülüş de yıllar sonra ilkti.

İstediği bu muydu? Yakıp yıkmam ve öfke kusmam.

“Onun değil, senin istediğin bu,” dedi Hacer Hanım. Zihnimi okuyor gibiydi. “Onu omuzlarında bir yük olarak görme. O minik kız çocuğuyla gurur duy, Ayperi. O, hayatla bildiği gibi mücadele etti ama sen onun yöntemini devam ettirmeye çalıştın. Oysa büyüdü. Onun kalıplarına sığmazdın. Öfke kusmak isterken onun gibi saklanmayı seçtin. Ama onun istediği kendi ayaklarının üzerine durmandı, onu daima elinde taşıman değil. Emin ol.”

Minik Ayperi'nin hayaline bakan bakışlarım dalgındı. Yanağıma doğru süzülen yaş ise ağır. Ayperi ayaklarını ileri geri sallıyordu. Bunu yapmazdı. Onu böyle görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki genzimdeki yumruya engel olamadım.

Hacer Hanım iki elimi birden kavradığında ona dönmek zorunda kaldım. Anlayışlı gözleri yüzümün dört bir yanında geziniyordu. "Şimdi bana seni yaralayan asıl şeyi anlatmanı istiyorum, Ayperi," dedi. "Kendine olan kırgınlığın ve geçmişe olan öfkeni ayırabiliyorum. Geçmişti yaktın, şimdi bana kendine olan kırgınlığını söyle. İyileşiyorsun ama bir yanın hâlâ kırık bakıyor. Neden? Öfken kendine mi?"

Yanağıma doğru ağır bir yaş daha süzüldü. Başımı ağır ağır salladım. "Kendime," dedim. "Zihnimdeki anıyı yakıp yıksam ne çıkar? Küçük Ayperi mutlu ama bu defa ben değilim."

"Neden?"

"Ben ne yaparsam yapayım kendimi sevmiyorum." Ellerimi serbest bıraktı. Yanağıma düşen ağır bir yaş daha vardı. "Kendimi sevemediğim için bir başkasını da sevmiyorum. Bir insanın sevgisi batır, can yakar mı? Benimki batıyor, üzüyor, can yakıyor."

Dikkatle dinliyordu. "Sevginin kimi üzdüğünü düşünüyorsun?"

"Sevgim değil," derken titriyordu sesim. "Sevgisizliğim." Genzimdeki yumru patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Gözpınarlarıma dolan yaş dizginlemekte zorlanıyordum. "Sevmek istiyorum, Hacer Hanım ama sevmiyorum. Biri beni sevdiğinde ise ağır geliyor, kaldıramıyorum. Geçmişti yaktım ama ya gelecek? Yanan bir geçmişin geleceği olur mu?"

"Kader motifini bilir misin Ayperi?" Sessiz kaldığımda devam etti. "Travma sonrası seçilen inançlar kişinin seçimlerini ve dünya görüşünü sınırlar. Yıllarca kendinden nefret eden bir çocuk için en güvenli liman bu nefrettir. Birisi onu çok sevdiğinde şaşırır. Bu sevgiyi nereye koyacağını, onunla ne yapacağını bilemez çünkü onun lügatinde bu yoktur. Bildiği tek sığınak kendine olan nefretidir. Bilmediği bir sevgidense o bildiği nefret ona daha güvenli gelir. Dönüp dolaşır ve kendini nefretine hapseder. Onu seven kişiyi kendinden uzaklaştırarak ona iyilik yaptığını sanır ama aslında yaptığı tek şey kendi içindeki güvenli nefret limanına sığınmaktır."

Duyduklarım mı ağırdı yoksa bunların yaşadıklarımınla denk düşen kıssaları mı bilmiyordum. Haklıydı. Nefretim güvenli geliyordu. Çünkü Ayperi'nin bildiği tek savunma yöntemi saklanmaktı. Ama ben artık Ayperi olamayacak kadar büyüdüm. Kabuğum dar geliyordu.

Zorla yutkundum. Nefesim kendi soluğuma ağır geliyordu. “Size bahsetmediğim bir şey var.”

Cümlemin devamını bekliyordu. Haftalardır buraya geliyordum ama ona Ömer’den bahsetmemiştim. O ise sormamıştı. Kendimi hazır hissetmiyor, adını andıkça göğsümü kemiren hisle baş edemiyordum.

“Ömer,” dedim en sonunda. “Ömer Seyirhan beni çok sevdi, Hacer Hanım.” Cümlemin ruhumda bıraktığı etki depremden farksızdı. Dizginlemeye çalıştığım hıçkırıkları artık aralıksız duyuluyordu. “Ama ben o sevgiyi nasıl taşıyacağımı bilemedim. Kalbini kırdım. Yerle bir ettim.”

Hıçkırıklarımı dinliyordu sessizce. “O zaman neden senin kalbin kırık, Ayperi?”

“Onu üzdüm çünkü!” Yaşları silmeye çalışıyor ama başaramıyordum.

Sorusunu bir başka şekilde sorup, “O zaman sen neden bu kadar üzgünsün, Ayperi?” dedi.

Bilmiyordum. Lanet olsun, ben hiçbir şey bilmiyordum. Ellerimi yüzüme kapatıp, hıçkırarak ağlamaktan başka bir şey yapamadım. Haftalardır yaptığım tek şey bundan ibaretti. Ağlamak, kalp kırıklığımı sakinleştirmeye çalışmak ve üzüntümü yutmak. Ağlamam için bana zaman verdi.

“Bu, Ömer Seyirhan...” dedi birkaç dakika sonra. “Bana bahsettiğin Ömer, değil mi? Narkotik Şube Başkomiseri.”

Gözyaşlarımı silmeye çalışarak ellerimi yüzümden ayırdım. Burnumu çekiyor, toparlanmaya çalışıyordum ama zordu. Genzim yanıyordu. Sadece başımı ağır ağır sallayabildim. Oydu. Narkotik Şube Başkomiseri Ömer Seyirhan.

“En son geldiğinde *onun hakkında ne biliyorsun*, demiştim.” Derin bir soluk verdi. “Sadece adını ve mesleğini söylemiştin. Şimdi aynı soruyu yeniden sormak istiyorum. Ömer Seyirhan senin için kim, Ayperi?”

Adını sesli dile getirmek bile ağlamam için yeterliydi. Yanağıma düşen yaşları silmeye çalışıyordum ama zordu. Hızla yenisi ekleniyordu. “Ömer işte,” dedim, omuz silkerek. “Muğla Milası. Bunu da söylemiştim sanırım. Seyirhan Zeytinyağları’nın vârisi.” Hızla ileri uzanmış, orta sehpanın üzerindeki peçete kutusundan art arda peçeteler çıkararak gözlerime bastırmıştım. Yaşlar diğer türlü durmak nedir, bilmiyordu. Peçete neredeyse bitmişti. Demek bu koltukta kendini parçalayarak ağlayan tek kişi ben değildim.

“Bir abisi bir de kız kardeşi var.” Burnumu çekmiş, kendimi toparlamaya çalışarak konuşmaya devam ediyordum. “Küçüklüğünden beri

polis olmak istemiş. İşinde de en iyisi. Çökerttiği sayısız suç örgütü var.” Yine burnumu çektim. “Sanırım manyaklığı sadece işiyle sınırlı. İş dışında gördüğüm her an yüzü güler. Dudaklarında solmayan bir tebessüm, gözlerinde yeşillikler var. Durgun bir su gibi onunla konuşmak. Rahatlatıyor. İstmeden bana dokunduysa özür diler. Şansını çok zorlar ama bunu öyle bir yapar ki kızamazsınız. *Şeytan tüyü* dedikleri şeyden var sanırım, bilmiyorum.”

Şiddetle burnumu peçeteye sildim. Ondan bahsetmek kalbimi daha da kırıyordu.

“Başka?” dedi Hacer Hanım.

“Takımı Beşiktaş,” dedim içli içli. “Evinde, odasında büyük bir kartal tablosu var. Fanatik sanırım ama o yüzünü bana hiç göstermedi. Bir köpeği var. Çok tatlı, görseniz çok seversiniz. Kokumu da tanıyor üstelik. Adı Pascal ve o da Ömer gibi çok sıcakkanlı. Kitap okuyor ama anladığım kadarıyla sevdiği kitapları sürekli baştan alarak okuyor. Kitaplarında cümleler farklı zamanlarda, farklı kalemlemlerle çizilmiş gibi. Büyük bir kütüphanesi var sonra. Çoğunu da okuduğunu iddia ediyor. Yalan söylemez, nettir. *Okudum*, dediyse okumuştur. En sevdiği yemek köfte. Siyah ve yeşili seviyor bence. Daima o iki rengi giyiyor ki dolabı da genellikle o tonlarda. Kahve içmeyi seviyor ama birlikteyse ben çay içerim diye çay içer. Omzunda göğsünü kaplayan büyük bir dövme var. Anlamını söylemedi. Bir omzunda ise kurşun yarası. Muhtemelen bir operasyonda yaralandı. Sormadım, soramadım.” Zorla yutkundum. “Bu arada, polisliğe başladığı ilk gün ceset görünce bayılmış.” Sinirlerim son derece bozuk olmalıydı zira şunca şeyi saydıktan sonra ağlarken gülmem imkânsızdı. Güldüm ama anında solan bir gülüştü. Ağlayışım şiddetlendi. “Deli miyim ben? Neden bu kadar şeyi aklımda tutuyorum?”

Ben delirdiğimi düşünüyordum ama Hacer Hanım’ın dudaklarında derin bir tebessüm vardı. “Anlaşmanız bitene kadar birlikte zaman geçireceğinizi söylemiştin. Sürecin sonundan değil, o süreçte nasıl hissettiğinden bahseder misin Ayperi? Ondan hiç rahatsızlık duydun ya da tedirgin oldun mu?”

Yaşlarımı silerken, başımı sallayarak reddettim. “Olmadım.” Genzim yanıyordu. “Nasıl olayım, Hacer Hanım? Yanlışlıkla dokunsa bile özür diliyordu. Öyle bir adam ki gerçek olmayacak kadar iyi. Ben onu hakketmiyordum, anlıyor musunuz? Onun gibi bir adam mutlu olmalı. Bana yarabandı olması haksızlık.”

“Belki de o bunu istiyordu, Ayperi? Mutlu olmak değil, sana yarabandı olmak istiyordu. Herkesin bireysel seçimleri vardır.”

Hızla burnumu çekip başımı dikleştirdim. “Sonra?” Hırslı ama üzgündü sesim. “Sonra ne olacaktı, Hacer Hanım? O bireysel seçimine *evet*, dediğimi düşünün. Peki, daha sonrası nasıl gelecekti? Ben bile kendime bir gün sonra yıkılmayacağımın garantisini veremezken ona ne verebilirdim?” Burnumu çekip yaşları yuttum. “Size Ümit olayından bahsetmiştim ya...” Başını salladı. “Eksik anlattım. Orada Ömer de vardı. Ümit’i dövdü ama o olaydan sonra benim Ömer’in tuttuğu elim de yandı, Hacer Hanım. Ve en acısı ne, biliyor musunuz? O bunu gördü. Bana elini uzatmak istedi ama yapamadı. Yardım etmek istedi ama uzanamadı. Sonra da gitti. Gitmesi lazımdı zaten, ondan istediğim buydu. Gitti. Ama ben geride kaldım. Anlamıyorum kendimi. Gitmesini ben istedim ama göğsüm yanıyor, Hacer Hanım, baş edemiyorum. Çok saçma ama kalbim kırık, anlıyor musunuz?”

Anlaşılmak istiyordum, yargılanmak değil. Anlamadığı halde *anlıyorum*, demesine dahi razıyım.

Sessizdi Hacer Hanım. Küçük bir an beni izlemiş, gözlerinden okuyamadığım cümleler geçmişti. *Anlıyorum*, demedi. Onun yerine daha ağır bir cümle kurup, “Aslında gitmesini hiçbir zaman istemedin, değil mi Ayperi?” dedi.

Canımı yakan bir cümleydi ama gözyaşımı yuttum. “Gitmesi gerekiyordu.”

“Neden?”

“Ben kimseyle *biz* olamam.”

“Neden?”

“Yetmeyecek çünkü!” diye en sonunda patladım. “Öpmek, sarılmak, sadece elimi tutmak ve sarılmak yetmeyecek. Bir gün daha fazlasını isteyecek. Kendime güvenim olmadığı bir konuda bir başkasını deney faresi gibi mi kullanacağım?” Başımı sallayarak reddettim. “O böyle bir şeyi hakkecek bir adam değil. Gerçek bir sevgiyle sarılmalanmalı. Ben kendi önümü bile göremiyorum, ona ne diyeceğim? Bir gün iyiysen diğer gün kötüyüm. Bir yıl iyiysen beş ay yerlerdeyim. *Tavna geçti*, diyorum ama en ufacık şeyde başa sarıyorum. Ben bu adama onu korkmadan seveceğimin garantisini verebilir miyim Hacer Hanım?”

Nefessiz konuşmuş, sayısız cümle kurmuştum ama o sadece birine takılmıştı. “Onu seviyordun yani, öyle mi?” dedi.

Zorla yutkundum. Genzimdeki yangın büyüdü, bu defa zihnimi değil, beni yaktı. Aylardır kendime itiraf edemediğim şey belki de buydu.

“Ayperi,” dedi, ağır sessizliğim karşısında. “Sen Ömer Seyirhan denen o adamı sadece sevmiyorsun, sen ona âşıksın. Farkında mısın?”

Bu cümlemin ağırlığını taşıyabilmem mümkün değildi. Hıçkırıklarım artıyordu. Aşk dedikleri böyle saçma bir hisse şayet istemiyordum. Hayat yeterince zorken bir de bununla baş etmek istemiyordum. Canım yanıyor, nefesim fazlalık gibi geliyordu. Söylediğini reddetmedim. Ama *evet* de diyemedim. Sadece ağlıyordum. Kalbimin yorgunluğunu gözlerim böyle atıyordu.

“Buraya ilk geldiğin zamanı hatırlıyor musun Ayperi?” dedi. Cevabımı beklemeden kendi sorusunu cevapladı. “Ben hiç unutmuyorum. Küçücük bir genç kız vardı o zaman karşımda. Her şeyden korkan, ürkek, etrafa daima tedirgin bakışlar atan, baştan aşağı siyah ve bol giymiş genç bir kız. O kadar inattın ki başta ağzından laf alana kadar göbeğim çatlamıştı. *Ben ne yapacağım böyle*, diye düşünmüştüm.” Dudaklarında daima asılı duran tebessümü biraz daha büyüdü. “Peki, şimdi ne görüyorum, biliyor musun?” Yine benim cevap vermemi beklemeden kendi cevapladı. “Güçlü, ayakları üstünde durabilen, istediğini yapan, tuttuğunu koparan, korkmayan, cesur bir kadın görüyorum. Ve seninle gurur duyuyorum.” Hıçkırıklarım arttı. Gözyaşlarımı tutmadım, bunun için direnmedim. Büyümüştüm. Hem de her şeye rağmen. “Sana hep söylediğim şey neydi?” dedi. “Hatırlıyor musun?”

Burnumu çekip hıçkırıkların arasından konuşmayı denedim. “Korkularının üzerine git,” diye mırıldandım.

“Aynen öyle, Ayperi. Ben sana başka hiçbir şey söylemedim. Sen ne başardıysan kendi başına yaptın. Toplu yer korkunu kendin yendin. Dokunma fobini kendin yendin. Kıyafet takıntını da yine sen yendin. Ben bunların hiçbirini için sana bir şey söylemedim. Tüm bunları tek bir sözümle sen yaptın, hepsinin üstesinden geldin. Ve bunları bana anlatırken bir kere bile gözünde tereddüt görmedim. Sadece çeneni yukarı diktin ve *yaptım, oldu, Hacer Hanım*, dedin. Asla *yapamam*, demedin. *Yapamadım*, demedin.”

Hıçkırıklarım ağırlaştı. Gözlerim ise ondaydı. İnadım beni ayakta tutan tek güçtü. *Yapacağım*, dersem yapardım. Beni iyi tanıyordu. Belki de benden bile daha iyi.

“O inadin var ya o inadin...” dedi tatlılıkla. “O inadin yıkamayacağı hiçbir şey yok. Bunca şeyi tek başına sırtlandıktan sonra neden geriye kalan korkuna karşı bu kadar tepkilisin?”

Peçeteyi gözlerime bastırarak yaşları durdurmayı denedim. Olmadı. Çenem titriyordu. “Çünkü sözkonusu sadece benim hayatım değil. Bu

saydığınız şeyleri yapamadığımda etkilenecek olan sadece bendim. Şimdi karşımda bir başka hayat daha var. Yapamazsam yıkılan sadece ben olmayacağım. O da yıkılacak. Kimse sevdiğine dokunurken korkmak, *benden ürüyor mu acaba*, diye tedirgin duygularla yaşamak istemez.”

“Ona tüm gerçekleri anlattın,” dedi. “Ama bu zamana kadar sana dokunduğu hiçbir temastan rahatsızlık duymadın ve o adam da bundan kaçınmadı, Ayperi. Öyle değil mi?” Sessizliğim bir onaydı. “Akıllı bir adama benziyor.” Dudaklarında minik, iç ısıtan bir gülüş vardı. “Eminim ki Ömer Seyirhan senin saydığın bu tüm ihtimalleri düşünmüştür. Şayet sana dokunmaktan korkacak olsaydı, inatla yanında durmazdı. Hem aşk sadece tende yaşanan bir duygu değildir, Ayperi. Önce kalpte başlar,” dediğinde eli göğsüne değdi. “Daha sonra cana işler. En son tene düşer. Gerçekten seviyorsan dene, Ayperi. Bir kapının kapalı mı yoksa kilitli mi olduğunu anlamak için önce o kapıyı itmen gerekir. Ömer Seyirhan senin için o kapıyı zaten açmış. Sen sadece önünde dikiliyorsun. Yapman gereken korkmadan içeriye bir adım atmak.”

“Çok bencilce!” Hiçkırığımı boğazımda kaldı. “Bu çok bencilce bir duygu.”

Tebessümü ortanca çiçekleri gibiydi. Rengârenk, huzurlu ve ferah. “Aşk zaten bencildir, Ayperi. Ve bencillik de sandığımız kadar kötü bir his değildir. O iki histen de bu kadar korkma. Etrafına ördüğün duvarlarda çiçekler açmış, görmüyor musun? Onları gör, koparıp atma. Bunca zaman o tek bir anıyla ne yapacağını bilemeyen Ayperi, aşk acın sayesinde yakıp yıkabilirdi. O hissin verdiği gücü gör. Gelecek için şimdi değil, vakti geldiğinde endişe et.” Eli, dizime uzandı. “En çok da kendini sev. Ben seninle ve başardıklarında gurur duyuyorum. Sen de duy. Kendini artık özgür bırak. Hiçbir şey senin suçun değildi. O yaşta hangi çocuğa *benimle oynamaya gel*, desen giderdi. Artık bunun için kendini suçlamaktan, inatlaşmaktan ve acı çekmekten vazgeç. Başardığın şeylere bak ve kendinle gurur duy.”

Zihnimdeki her şeyin yerle bir olduğu yetmiyormuş gibi bu anım da sallanıyordu. Hiçkırıklar kontrolsüz bir hal aldı. Hiçbir şey kontrolümde değildi. Ruhumda nicedir tuttuğum katran artık akıyordu.

Ellerimi kavrayıp bedenimi kendisine çevirdi. Küçük bir çocuk gibiydim. Ne yöne çekse giderdim. Gözlerindeki ışıltı ve umut ise her şeyin patlama noktası oldu. Bana bir mucizeye bakar gibi bakıyordu.

“Kendi ayaklarına, kendi ellerinle taktığın zincirleri senden başka kimse çıkaramaz, Ayperi,” dedi. “Ben sadece sana onların varlığını gösterebilirim. Ama bana sorarsan o zincirleri bileklerinden sökmenin vakti

geldi. Görüyorsun ki sana dar geliyorlar. İçindeki o küçük çocuğu artık özgür bırak.”

“Bırakamam,” dedim hıçkırıklarımın arasından. “Tek kalırsa korkar.”

Ellerimi daha sıkı kavradı. “Bence artık o da gitmek istiyor, Ayperi. Eminim ki o minik çocuğun hiçbir şeyden korkusu yok. Bunca şeye direnmiş, neyden korkabilir ki? Onun istediği tek şey senin hayatta kalman. Sen yaşamalısın ki o da yaşasın. O senin için çok şey yaptı. Şimdi sen de ona bir özgürlük borçlusun. Bırak, her şeyi yakıp yok ettiğin yerde artık özgürce koşsun. Pembe elbisesini rüzgârda sallandırıp oyunlar oynasın. İkiniz de birbiriniz için her şeyi yaptınız. Artık ayrılmalısınız.”

Yaşlı gözlerim minik Ayperi’ye takıldı. Tozlu değil, tozpembe elbise-
siyle bana gülümsüyordu. Bana ilk defa sunduğu bir gülüştü. Korkmadan
yaşayabilecek miydi gerçekten?

Başını hüznle sallayarak bu içten sorumu onayladı. Korkan Ayperi ayaklarını sallamazdı, o sallıyordu. Özgür müydü artık? Ve bundan mutlu muydu? Elini bırakırsam ölecek sanıyordum. Elimi tutmadan yaşayabilir miydi?

Sadece gülümsedi. İlk defa ona üzüntüyle değil, dolu dolu bir gururla baktım. Direndiği her şeye saygı duyuyordum. O başarmıştı. Peki, ya ben?

Hıçkırıklarım soluksuz bir hal aldı. “Ne önemi var ki?” dedim zorla. “Ömer gitti!” Oturduğum yerde iki büküm oldum. Dirseklerimi bacaklarıma yaslamış, göğüs yangınının azalacağını umarak başımı öne eğmiştim. Hıçkırarak, ağlarken, “Ömer gitti, Hacer Hanım!” diye bağırdım. Kendime olan utancımdan bunu kimseye söyleyemiyor, sesli dile getiremiyordum. *Yüzsüz müsün kızım, sen istedin*, derler korkusuyla nicedir yutuyordum ama olmuyordu işte. “Gitti,” dedim, var gücümle ağlamaya devam ederken. “Gitti.”

Eli sırtımdaydı. Ben ağlarken sırtımı sıvazlıyor, yeni peçete uzatıyordu. “Gittiğine emin misin?”

“Gitti işte!” dedim, uzattığı peçeteyi alıp, yeniden gözlerime bastırıırken. “Adama o kadar çok şey yaptım ki en sonunda gitti. Gitmeden önce bekledi. *Gitme*, desem gitmeyecekti ama diyemedim. Gitti! Artık benden nefret ediyor.” Hıçkırıklarım amansız feryatlara dönüştü. Bu ihtimalin canımı bu denli yakacağını tahmin bile edemezdim ama günlerdir içimi kurt misali kemiriyordu. “Ömer Seyirhan artık benden nefret ediyor! Tek bir kişi beni gerçekten sevdi. Onda da batırdım her şeyi!”

Peçeteleri artık sadece gözüme değil, yüzüme bir bütün halinde bastırıyordum. *İçi çıkana kadar ağlamak* deyiminin tam karşılığı olabilirdim. Pişmanlık, yaşamış olmaktan daha ağır bir histi. Acırmıyor, oyuyordu.

“Vazgeçti benden,” dedim çaresizce. “Benim yüzümden benden vazgeçti.”

Hacer Hanım’ın eli sırtımdaydı. “Madem öyle... Bu defa sen ona git, Ayperi.”

Canım çıkana kadar ağlarken bile makuldüm. “Gidip ne diyeyim?” Nefesimi zorla toparladım. “*Özür dilerim, Ömer, ben biraz malım. Sana âşık olduğumu anlamamıştım. Şimdi aklım başıma geldi mi diyeyim yani?*” Peçeteyi bir bütün halinde yeniden yüzüme bastırdım. “Mahvettim her şeyi! Benden, benim yüzümden vazgeçti. *Bir daha yüzümü görmeyeceksin,* dedi. Tutar sözünü, biliyorum. Bir daha asla karşına çıkmayacak! Bari bir kere daha görseydim.” Yine öne eğildim. “Gözlerini özledim!” diye bağırdım çaresizce.

Artık ağlamıyor, âdeta ağlarken kükrüyordum. Birileri kapıyı açıp *içeride birini mi boğuyorlar,* diye sorabilirdi ama umurumda bile değildi.

Hacer Hanım’ın sırtımdaki eli kaburgalarımın şefkat bırakmaya devam ediyordu. “Ah, Ayperi...” dedi ağır ağır. “İlk aşk acısını da mı birlikte görecektik? Resmen elimde büyüdün.”

Çaresizce ağlamaya devam ediyordum. Peçeteyi kısa bir an yüzümden çekip ona baktım. Nasıl bir haldeysem kadın gülmeyle üzülme arası bir ifadeye bürünmüştü. “Bu mu aşk acısı?” dedim. “Rezil bir şey! Bu ne böyle? Derdim yokmuş gibi ben bir de bununla mı uğraşacağım? Hep böyle mi hissedeceğim?”

Dayanamamış, gülmüştü. “Aşk denilen şey böyle bir his işte. Yanında kalbin daha hızlı atar. Gittiğinde özler, aklından silemezsin. Onun can acısı, senin canını yakar. Onunla geçirdiğin iki saat bile iki dakika gibidir. Yanı güvenli ve huzurludur. Aşk karmaşık bir histir, Ayperi ama emin ol, en evrensel belirtileri bunlardır.” Sırtımı anaç bir şekilde okşamaya devam ediyordu. “Yavaş yavaş hepsine alışacağına eminim.”

Peçeteyi yeniden yüzüme bastırdım. Var gücümle ağladım. Aşk acısı çeken arkadaşlarıma özendiğim günlere sövdüm. Göğsümü yardım, içinden bir çift yeşillik çıkarıp karşıma aldım. Baktıkça daha çok yandım. Hacer Hanım uzun uzun sırtımı sıvazladı. Ben ise sadece ağladım ve içimdeki tüm zehri karanlık tek bir köşem kalmayana kadar akıttım.

*“Aşkın ateşi, yakarmış ateşi,
Duydunuz mu aşkın ateşini?
Hangi ateşte yanmayı dilerdin?
Pişmeye ne söyle ne denirdi?”*

Arabasını keyifle sürüyor, kulağına dolan ritme eşlik ediyordu Melike. “Çiğ mi?” dedi Hande Yener.

Melike ciddiyetle cevaplayıp, “Ha ha!” dedi.

Hayatının en mesut ve şanslı günlerini yaşadığı şu günlerde hiçbir şeyin keyfini kaçırmamasına izin vermiyordu. Şans ilk defa ona arkadan değil, yüzünden gülmüştü. Mutluluğuna, neşesine engel olamıyor, lanet İstanbul trafiğinin dahi keyfini çıkarıyordu. Açık camdan yana baktığında tır süren bir abinin ona baktığını gördü. Muhtemelen bağırarak şarkı söylediği için deli olduğunu düşünüyordu. Ne önemi vardı ki? Deliye en azından mutlu bir deliydi.

Hande Yener yeniden aynı soruyu yöneltip, “Çiğ mi?” dedi.

Melike adama bakarak, “Ha ha!” diye cevapladı. Başının üzerindeki güneş gözlüğünü, başını hızla ileri iterek burnuna düşürdü. Aynı sanilerde önündeki araç ilerlemişti. Hızla gaza bastı. Hayat enerjisine ve neşesine degecek en ufak negatif enerjiyi tekme tokat dışarı atabiliyordu. Ömrünün en güzide dönemini geçiriyor, keyfini çıkarıyordu.

“Canım gözlerim!” dedi keyifle. Bir eliyle direksiyonu kontrol ederken, diğer eli gözlüğü burnunun ucundan yukarı itti. “Yaklaşık bir saat önce canlı kanlı bir Kıvanç Tatlıtuğ gördünüz. Ben bu saatten sonra sizin böyle kılıklı barzolarla bakmanıza izin verir miyim ya? Hep en yakışıklısına baka-
cağız, merak etmeyin. Artık size hak ettiğiniz şeyleri göstereceğim. Çirkin olan hiçbir şeye bakamayız.”

Şarkıya uygun olarak keyifle olduğu yerde kıvırdı. Artık küçük haberler peşinde koşmadığı gibi küçük işlerle de uğraşmıyordu. Dev isimlerle röportajlara gidiyordu. Yaklaşık bir saat önce Kıvanç Tatlıtuğ’un yanındaydı. Bu gariban gözleri bayram etmiş, şenlenmiş, ihya edilmiş, âdeta arınmıştı. Heyecan yapıp mikrofonu yalamadığı için kendini şanslı görüyordu.

Poyraz Eraseran’a uzun uzun sövdüğü günlerden sonra şu noktaya geleceğini söyleseler asla inanmaz, her zerresiyle gülerdi ama artık hayatı bambaşka bir noktadaydı. O adamı hâlâ sevmiyor, samimiyetine inanmıyordu ama ona attığı dayak sayesinde önce hayatı değişmişti. Verdiği o kanıtlar sayesinde de iş tanımında ciddi ilerleme yaşanmıştı.

Müzik eşliğinde keyifle oynamaya devam ederken sol sapağa girmiş, trafikten kurtulmuştu. Hedefi ne evdi ne iş ne de karal. Emniyete, Yavuz Korkut'un yanına gidiyordu. Yavuz'la en son hastaneden çıktığı gün görüşmüşlerdi. Minik bir baş selamından ileri gitmeyen bu soğuk adama en sıcak gülüşünü sunmuştu Melike. Çünkü biliyordu, göründüğü gibi bir adam değildi.

O günden sonra yolları bir daha denk düşmemişti. Melike hastalığı için radyolojiye devam ediyor ama Doktor Beliz'in kapısında asla Yavuz'u göremiyordu.

Gözünün onu aradığını inkâr etmeyecekti. Arada canı sıkılıyor, ne zaman hastaneden içeri adım atsa aklına o aksi ama tatlı adam düşüyordu. Ters bakışına rağmen utangaç halleri, dışarıdan bakıldığında kaslı durmasına rağmen ayva göbeği ve gülünce kısılan gözleriyle bir şekilde Melike'nin aklında yer etmeyi başarmıştı. O hastane günlerinde numarasını almadığı için ölesiye pişmandı Melike. Arada onu anımsatan komik videolar görüyor, ona atmak ve ölesiye gülmek, o muazzam ifadesiyle eğlenmek istiyordu.

Ama hastaneden sonra yine herkes kendi yoluna gitmişti. Hayat koşturmacasının bu denli yoğun olduğu günlerde aklına da pek gelmiyordu Melike'nin ama son kontrolünde Doktor Beliz, Yavuz'la iletişiminin olup olmadığını sormuştu.

Öğrendiğine göre Yavuz Bey patoloji sonucu temiz gelmesine rağmen rutin kontrollerine gitmiyor, herhangi bir enfeksiyon durumuna karşı tahlil için aranmasına rağmen aramalara cevap vermiyordu. Melike'nin bile içkiyi bırakıp çikolatalı sütle sarhoş olduğu ama yaşamayı seçtiği bu dünyada Yavuz Korkut'un böyle bir lüksü yoktu, olamazdı. Doktora Yavuz'la görüşeceğini söylemişti. Emniyet yolunda hızla giderken amacı sadece buydu.

Şeyma ona her akşam alkolmetre üfletirken Yavuz Korkut'un hastalığın sonuçlarından kaçma gibi bir lüksü yoktu. Bu düşünceler içindeyken aniden arkasından gelen şiddetli korna sesiyle gözlüklerini burunun ucuna indirmiş, aynadan arkaya bakmaya çalışmıştı.

Kırmızı bir araç onu sollamaya çalışıyordu. Neşesi ani sinire evrildi. Trafikte bu sinir aniden belirliyor, trafikten çıktığı an kayboluyordu. "Aynen," dedi. "Gel, götüme gir, gel."

Dediği şey anında olmuş, arkadaki araç onu bir kere daha sollamaya çalışmış ama bunu başaramayarak ona çarpmıştı. Ani darbeyle ileri geri savruldu. "Ananı!" dedi. Tepkisine engel olamamıştı. Aracı anında durdurmuş, yüzüne dolan kıvrırcık saçları geri iterek toparlanmaya çalışmıştı.

Küçük bir an olayı kavramaya, idrak etmeye çalıştı. Taşlar yerine oturduğunda ise trafik sınırı de yerli yerine kuruldu. Emniyet kemerini hızla çözdü. “Şimdi siktim belanı, bekle sen!” Hızla arabadan indi. Beyaz spor ayakkabılarının üzerinde dikleşirken arka arabadan inen genç bir kız vardı. Tahmini yirmili yaşlarının başındaydı. Siyah saçları omuzlarına dökülüyor, panik halinde çarptığı arabaya ilerliyordu.

“Sen manyak mısın?” diye kükreyerek ilerledi Melike. “Ehliyeti Gratiş’ten mi aldın?” Aracın arkasına baktığında hasarın ufak bir çizik ve minik bir içeri göçmeden ibaret olduğunu görüp rahatlamıştı ama bu, sinirini yutması için bir engel değildi. “Cadde ortasında sollama mı yapılır?” dedi aynı sinirle.

Kızın korku dolu gözleri ona döndü. “Özü-” dedi. Gerisi gelmedi. Melike’ye bakarken gözleri yuvalarında büyümüş, elleri şaşkınlıkla dudaklarına kapanmıştı.

Ama Melike hâlâ arabasının derdindeydi. “Amaç ne?” dedi. “Cadde ortasında birbirimize soka soka mı ilerleyelim? Lokomotif mi yapacağız? Bilmiyorsanız kullanmayın şu içine sıçtığımın arab-”

Kız, “O sizsiniz!” diye şiddetle bağırduğunda irkilmiş, sinirini ve cümlelerini yutarak bir adım gerilemesi gerekmişti.

Artık hem sinirli hem şaşkındı. “Ne?”

Kız heyecanla yerinde hopluyordu. “Sensin! Melike Özben!” Titreyen elleri cebinden telefonunu çıkarmak için mücadele ediyordu. “İnanamıyorum şu an!” Telefonu Melike’nin yüzüne yasladı. “Foto çekilelim, lütfen. Hayranınız ve takipçinizim!”

Şaşkınlığı artıyordu. “Neyimsin, neyim? Hayranım mı?”

Kız hızla başını salladı. “Abla, yemin ediyorum, idolümsün. Bayılıyorum sana. Sen de olmasan yüzüm gülmeyecek.” Koşar adım, heyecanla Melike’nin yanına gelmiş, telefonu burnuna yaslamıştı. Anında sırtıp poz verdi Melike. Bu ihtişamlı hayatına adapte olması kolay olmayacaktı ama deniyordu. Yıllarca yok sayıldığınız bir dünyada aniden herkes tarafından görünür hale gelmek, kolay alışılabilecek bir hayat değildi.

Kız, Melike’nin kolundan kavramış, arabaları arkalarına alacak bir konuma getirmişti. “Şöyle de çekilelim, abla. Altına *fenomen çarpması* yazarız.”

Gülmedi Melike. “Rezil bir espri, bunu bir daha her yerde yapma.”

Onun aksine kız keyifle güldü. “Ya, çok komiksin, abla!”

Melike yeniden sırtarak poz vermiş ama gerilerken yine net olmayı ihmal etmemişti. “Altına o söylediğin şeyi yazacaksan sakın beni etiketleme. Engellerim.”

Kız yeniden gülmüş, çok komik olduğunu belirtmişti. Telefonundaki fotoğraflara bakarken neşe içinde kıpırdanıyor, heyecandan ele avuca sığmıyor gibiydi. Arabasına binip, hemen uzaklaşmadan önce, “Seni seviyorum!” dedi Melike’ye.

Yanından geçip, giderken el sallayan Melike birkaç saniye sonra arabasının arkasındaki çöküntüyle göz göze geldiğinde ihuşamlı hayatının bir diğer yüzüyle de karşılaşmıştı. Kız hasarı ona bırakıp gitmişti. Gülen yüzü solarken sevgiyle salladığı eli kınayan bir hal aldı.

“Hay aklının ayarını sikeyim, Melike! Kız olayı sana kilitleyip kaçtı! Allah kahretmeye!” Duraksadığında aklına gelen daha makul ve keyiflendiren bir detay vardı. “Ya, bir dakika, sen zenginsin, Melike. Neden tamir ettiriyorsun ki? Arabanı değiştirirsin!”

Keyfi saniyeler içinde yeniden yerine gelmişti. Arabasına binip neşeli şarkılarla emniyete ilerlemeye devam etti. Birkaç aydır buraya düşmüyordu. Anlamsızca bunu da özlediğini hissetti. Ya yaşılanıyordu ya da formdan düşüyordu. Belki de kesik memesi ondan çok şey almıştı. Emniyetin merdivenlerini hızla çıktı. Telsiz seslerinin yoğunlukta olduğu koridorda ilerlerken birkaç eski dostu selam verdi. Onu tutuklayan polisler falan... İyi dostlar edinmişti.

Adımlarını durduran, önünden geçtiği bir kapının ardından kulağına değen cümlelerdi. İki adım ilerlemişken anında geriledi. Koyu kahve kapının arkası memur odası olmalıydı. Hafif aralık kapının ardında konuşan iki kadın polis memuru vardı.

“Şu Narkotik Şube Başkomiseri Ömer Seyirhan var ya, en son çıkan olayını duydu mu?”

Olduğu yere çakıldı Melike. Etrafına bakındı. Kiraseyi göremediğinde ağır ağır kapıya yaklaştı. Kapının yanına, duvara yaslanıp, telefonuyla uğraşıyormuş gibi kafasını önüne eğerken kulağı tamamen içerideydi. Ne yapmıştı Ömer Seyirhan? Bunu duymaya ihtiyacı vardı. Gözlüklerini çıkarıp kıvrık saçlarını geriletmek için kullandı.

“Ne yapmış?” dedi diğer kadın.

“Sorguda bir suçluyu haşat etmiş. Dört kişi adamı elinden zor almış.”

“Bataklık operasyonunda alınanlar mı?” dedi kadın. “Bildiğim kadarıyla o dosya bayağı kabarık ve ucu her yere değiyor.”

Dedikoduyu veren kişi anında onayladı. “Evet, o. Ömer Amir’in hırpaladığı da şebekenin lideriymiş.”

“Haklı gibi,” dedi karşı taraf. “Duyduğum kadarıyla adamlarda her türlü pislik varmış. Uyuşturucu, kumar, cinayet, fuhuş, kaçakçılık, çocuk istismarı... Ne ararsan yani. Kim bilir ne yaptı da attırdı adamın kafasını.”

Karşı taraf derin bir nefes vermişti. “Öyle ama Ömer Amir’i bilirsin. Adam emniyetin en sakın başkomiseri. Bu zaman kadar kimseye terslenmiş, bağırılmış bile değil. Sorgularda hep sakinliğini korur diye duymuştum. Ama bu defa adamı zor almışlar elinden, kızım. Müdür Kemal iki gün kafa dinlemesi için izin vermiş. Bu aralar pek iyi değil anlaşılan.”

Melike’nin boş telefon ekranına bakan ifadesi düşmüş, neşesi yerle bir olmuştu. Ömründe gördüğü en salak ikili Ömer Seyirhan ve Ayperi Ak olabiliirdi. Birbirlerini deli gibi seviyor ama saçma bir şekilde bir araya gelemiyorlardı. Ayperi’ye kıyamayan Melike günlerdir sessizdi zira ne denli üzüldüğünü ve bunu neden yaptığını biliyordu. Arkadaşı haftalardır yine geçmiş günlerdeki gibi gözünün önünde eriyordu.

Yemiyor, gülmüyor, konuşmuyor, odasına kapanıyor ve sadece uyuyordu. İlk tanıştığı toy genç kız Ayperi de tüm korkularını ezmeden önce böyleydi. Yeniden başa sarmasından deli gibi korkan Melike ve Şeyma ona destek olmak için sessiz kalıyor, yüzünü güldürmek için ise ellerinden geleni yapıyorlardı ama düştüğü karanlık ne denli derinse Ayperi çırpınıyor ama dışarı çıkamıyordu.

Anlaşılan Ömer Seyirhan da o karanlığın en dibindeydi.

“Demek ki onun da sakın olamadığı anlar oluyormuş,” dedi diğer kadın. “Görmüş olduk.”

Dedikoduyu veren bu haberdan memnundu. “Bu aralar kaşları hep çatık zaten. Ama bir şey diyeyim mi? Her hali karizma adamın. Valla aklımı başımdan alıyor.”

Gülmüştü karşı taraf. “Bu konuda herkes hemfikir, emin ol.”

Anında dikleşti Melike. Eniştesi elden gidiyordu. “Lan!” diye sessizce yükseldi. “Allah belanı vermesin, Ayperi. Sana *meydanı bu kadar boş bırakma, orası çakal kaynıyor*, dedim!” Kısa bir an ne yapacağını, hangi yöne gideceğini kestiremedi. İçeriden sandalyeden kalkma sesi duyulduğunda ise hızla gerilemiş, hedefi doğrultusunda ilerlemeye karar vermişti. Ama attığı üç adımın ardından koridorun karşısında beliren, köşeden dönen bir beden vardı.

Ömer Seyirhan.

Melike için ise *Ömer enişte*.

Derin bir nefes vermek zorunda kaldı yoksa şöyle ilahi bir varlık ona âşıkken evde kendi kendine aşk acısı çeken arkadaşını tokatlayabilirdi. Onu anlıyor ama elinden kayıp giden enişte adayına bakarken inatla anlamak istemiyordu. Melike'yi fark eden Ömer'in adını yavaşlamış, boş bakan gözleri anında ciddilemişti.

Siyahlara bürünmüştü Seyirhan. Siyah salaş gömleği, pantolonu ve spor ayakkabılarının içindeydi. Göğsüne uzanan bir dövme olmalıydı, yaka ucundan belli oluyordu. Kahve saçları uzamış, garip bir şekilde araya kumral tutamlar eklenmişti. Sakalları kirli, yeşil gözleri yorgundu.

İkisi de birbirini fark etmiş, bunun farkındalığıyla ağır ağır ilerlemişti. Aralarında iki adım kaldığında aynı anda durdular. "Melike?" diyerek söze başlayan Ömer'di.

Gülmüştü Melike. "Selam."

"Selam," dedi Ömer, aynı şekilde. Kaşları havalandı. "Hayırdır? Ne işin var burada? Bir vukuat mı var?"

Gözlerindeki hevesizliği görebiliyordu Melike. Yeşil gözler birkaç ay öncesine kadar parlakken artık soluk, altları şiş ve hafif mordu. Evde ruh gibi gezen Ayperi'nin yansıması gibiydi. İkisinin de kafasını kavrayıp birbirine vurmamak için direniyordu Melike.

Madem bu hale gelecektiniz, neden acı çekiyordunuz?

Onun için her şey olağandı. Seviyorsa söyler, istiyorsa alır, bırakacaksa bırakırdı. Ama o Melike'ydi, arkadaşı ise Ayperi. Yaşamadığı bir acı yüzünden en yakın dostunu yargılayamıyor, onu ve acısını anlıyordu. Bunu neden yaptığını da.

Söylenen şey karşısında muzip bir gülüş kuşandı. "Ayıp ediyorsun, başkomiserim. Her zaman bir olayla mı geleceğim buraya?"

Ömer güldüğünde Melike içten içe bir kere daha sövdü. Bu adama *enişte*, demeyecekse ya kime diyecekti? Hayat hiç adil değildi. Hayır yani, Mıkı abisi bile eniştesi olabiliyorsa Ömer Seyirhan da olmalıydı. Hatta Mıkı abisinden önce bu enişte piyasasında Seyirhan vardı. O makam ilk ona verilmeliydi! Bu saçma ayrılığı kabul etmiyor, esefle kınıyordu.

Ömer'in gülüşü yarımdu. "Sicilin ve şöhretin malum."

Tatlılıkla yüz eksitti Melike. "Sana kadar geldi mi şöhretim?"

"Aynı ülke sınırları içinde olduğumuza göre, evet."

Gururla dudak büzdü Melike. "Bu ışıltılı hayatı ben seçmedim. Işıltı beni seçti." Ömer güldüğünde minik bir kahkaha atmış, ağır ağır gülüşünü toparlamıştı. "Şaka bir yana, biraz işim vardı. O yüzden geldim. Yoksa başım belalarda değil, merak etme yani. Bu aralar uslu bir kızm."

“İyi bakalım,” dedi Ömer. “Bir sorun olursa daima bana ulaşabilirsin bu arada. Çekinme.”

Son cümleyi zorla söylemiş gibiydi. Bu hali Melike’nin içini acıtmak için yeterliydi. “Teşekkür ederim. Bu arada sana ses kayıt cihazı için teşekkür etme fırsatı hiç bulamamıştım. Benim için çok kıymetli bir anıyı kurtardın. Sağ ol.”

Ömer’in gülüşü içten ama bir parça buruktu. “Senin yerine teşekkür edildi, merak etme.”

Ayperi, diyemedi. Adını anmadı, varlığından bahsetmedi. Bu, Melike’nin bile canını yaktı. Birbirlerine nasıl bakuklarını görmüş, aralarındaki çekim denen o şeye birebir şahit olmuştu. Aşk denen şey şu boktan dünyada bu denli az bulunurken birbirlerini buldukları an bunu yapmalarını sindiremeyen onlar değil, Melike’ydi.

Ama o an için tebessüm etmekle yetindi. Bakışları Ömer’in ellerine takıldı. Bir elinde mavi kapaklı kalın bir dosya tutarken diğer elinin boğumlarında yara izleri vardı. Birkaç dakika önce aldığı dedikodunun kâğıtları bu yara izleri olmalıydı.

“Görüşüz o zaman,” dedi Ömer. “İşlerim var biraz, geçeyim.”

Dudaklarını kemiriyor, cümlelerini yutmaya çalışıyordu. Başını sallamakla yetindi. “Görüşürüz.”

Ömer Seyirhan yanından geçip gitti. Ama birkaç saniye sonra aniden, “Melike!” demişti. Ona dönen Melike sessizce söyleyeceği şeyi bekliyordu. Ama Ömer’in dudakları hafifçe aralanmış, yeniden mühürlenmişti. *Ayperi*’yi soracağına adı gibi emindi Melike ama olmamış, ismi dudaklarından yine dökülmemişti. “Kendine dikkat et,” dedi Ömer sadece. Arkasını dönmüş, ağır adımlarla uzaklaşmıştı.

Oysa Melike kollarını açmak, ona karşı *açaydım kollarımı, gitme diyeydim, enişte*, diye bağırarak istiyordu. Asıl cümlesinin bu olmadığına ise adı gibi emindi. *Ayperi*’yi sormak istemiş ama yapamamıştı.

Arkasından bakarken sıkıntılı bir nefes daha verme istediğine engel olamadı. “İkiniz yüzünden ben yaşlandım, yemin ederim.” Önüne dönüp, ilerlerken hırslı, sinirli ve huysuzdu. “Biri değil, ikisi de katır. Bunların çocuğu olsa o da doğmayı reddeder. Şaka gibi! Ben burada kahrımdan çatladım be!”

Yavuz’un odasını ezbere bildiğini de o an fark ediyordu. Kendine geldiğinde cam kapının önündeydi. Birkaç ay önce buraya düştüğünde bu odadan kaçmış ama bugün kendini aynı noktada bulmuştu. Hayat garip değil, deliydi. Cam kapının arkasında kalan odanın içinde, masasında

oturan Yavuz'u gördüğünde ise dakikalar sonra dudaklarında beliren en keyifli gülüş vardı.

Karşısında bir başka polis memuru vardı ve gülerek bir şeyler konuşuyorlardı. Ona uzatılan zarfı alan Yavuz gülmüştü. Melike yine o gülüşe takıldı. Tüm yüzüne yayılıyor, gözleri kısıyor, yanaklarında gamzeyi andıran bir çizgi belirliyordu ama bu bir gamze değildi. Hayat deliyse bu adama dair düşündüğü her şey delilikten ibaretti.

“Garip,” dedi kendi kendine. “Özlemişim seni, gomisierim.”

Zarfı alan Yavuz ayaklanmıştı. Karşısındaki adam ise oldukça keyifliydi. Sarışın, orta boylu bir adamdı ama ses tonu tok, kalın ve kendinden emindi. Selim Komiser'i tanırdı Melike. Bazı haberlerde ona yardımcı olmuş, sıklıkla arkasını toparlamıştı. Arasının iyi olduğu polis memurlarından biriydi.

“Seni kesinlikle bekliyorum, Yavuz,” derken gerilemişti. “Sakin unuttum, deme, kabul etmiyorum.”

Kot pantolonu, önü açık bordo tonlarının hâkim olduğu oduncu gömleği içinde olan Yavuz onaylamış, zarfı masanın üzerine bırakmıştı. “Orada olacağım, merak etme. Sözüm söz, oğlum.”

Bu oduncu gömleklerinin modasının geçtiğini düşünürdü Melike ama garip bir şekilde ona yakışmış, esmer teniyle birleşince dikkat çekici bir hal almıştı. Gözleri kısıldı Melike'nin. Düşünceleri Yavuz'a odaklıydı ama aniden gözüne masanın üzerine bıraktığı o zarf takıldı. Bir düşün davetiyeydi. İleri doğru bir adım attı.

Davetiye...

Zihninde şimşekler aynı anda çaktı. Selim Komiser evleniyor olmalıydı. Emniyetin çoğu davetli olmalıydı zira etrafına göz attığında herkesin masasının üzerinde aynı davetiyeyi gördü. Zihni birkaç saniye önceye gitti. Ömer Seyirhan'ın elindeki mavi kapaklı dosyanın üzerinde bu davetiyenin olduğunu anımsadığında ise her şey anında yerli yerine oturdu.

Yavuz ve Ömer oraya davetliydi. Selim Komiser onu tanıyorsa o zaman o da davet edilmeliydi. *Hem de arkadaşlarıyla birlikte.*

Dudaklarında beliren sinsi bir gülüş vardı. Aniden cam kapıya iki kere parmak boğumuyla vurmuş, cevap beklemeden kapıyı açıp içeri girmişti. Yavuz ve Selim Komiser'in bakışları aynı anda ona döndü. Selim'in gülüşü büyürken Yavuz bocalamıştı.

“Ooo!” dedi Selim Komiser. “Melike Özben! Hoş geldin.”

Keyifliydi Melike. “Hoş buldum. Beni özlediniz diye düşünüyorum. Bu emniyet fazla bensiz kaldı.”

Selim Komiser’in gülüşü tüm yüzüne yayılmıştı. “Ee, artık ünlüsün tabii. Buralara çok uğramaman normal.”

O an için havalı ve kendinden emin bir kadındı. “Öyle tabii,” dedi. Bütün oyunculuk performansını bu an için saklamış gibiydi. Selim’in elindeki davetiyelere bakarken aniden şaşırdı. “Aaa!” dedi, Yeşilçam sanatçılarını aratacak bir şaşkınlıkla. “Evleniyor musunuz?”

Selim’in gülüşü utangaç ve içtendi. “Allah nasip ederse evet.” Melike’ye davetiyelerden birini uzattı. “Müsait olursan seni de beklerim. Senin gibi ünlü bir simayı düğünümde görmek beni mutlu eder.”

Davetiyeyi büyük bir memnuniyetle almıştı Melike. İmkânı olsa göbek atardı ama nezih bir kız olmayı seçti. “Gelirim tabii, gelmem mi? Kırk kere arabamı karakola çektin. İntikam böyle günler içindir. Gelip düğün arabanın önünü kesmem için müthiş bir fırsat. Şimdi değilse ne zaman?” Selim gülerken, Melike kritik bir soru daha yöneltip, “Düğüne arkadaşlarımızla gelebiliyor muyuz acaba?” dedi.

Makuldü Selim. “Onlar da ünlü mü?”

Biri sizin emniyette bayağı ünlü, diyecek oldu Melike ama yuttu. Selim ise kendi esprisine gülmüş, Melike’nin omzuna dostane bir şekilde dokunarak ilerlemişti. “İstedğinle gelebilirsin tabii ki Melike. İzninizle, ben şu kalan davetiyeleri dağıtacağım.”

En tatlı gülüşünü sunmuş ve Selim Komiser odadan çıkarken arkasından tatlılıkla el sallamıştı. Elindeki davetiyeyi üç kere öpüp alına koymasına engel olan tek şey Yavuz’un sesiydi.

“Melike Özben,” dedi ifadesiz tavrıyla.

Bu defa gülüşü tatlı değil, içtendi. Davetiyeyi keyifle yüzüne doğru sallayıp, kendini serinletirken, ilerleyip Yavuz’un önündeki deri koltuklardan birine keyifle kuruldu. Artık davetiyenin ucu Yavuz’un yüzüne dönüktü.

“Özlemişim seni, Yavuz Korkut!” demekten asla çekinmedi.

Yavuz’un bakışları ciddiydi ama bu ciddiyetin arkasındaki yüzü bilen Melike için artık çatık kaşlarının hiçbir önemi yoktu. Kaşları davetiyeyi işaret ediyordu. “Ne karıştırıyorsun sen?” dedi. “O bakışı tanıyorum.”

Masumdu Melike. “Hangi bakış? Şivava yavrusu bakışım mı?”

İfadesinde bir değişiklik yoktu Yavuz’un. “Hayır. Belalı Sivas Kangalı bakışın.”

Kısa sürede onu bu denli tanıması can sıkıcıydı. “Ne yapmışım be?” dedi masumlukla. Davetiyeyi kucağına bıraktı. “Adam beni düğününe davet etti. Ne var bunda?”

Yavuz’un yarık kaşı havalandı. Simasına o sert havayı veren en belirgin özellik buydu. “Şu sırtışı da tanıyorum.” Parmağı Melike’nin dudaklarını işaret ediyordu. “Bir halt karıştırdım sırtışı.”

Güldü. “Anlaşılan sen de beni özlemişsin. Ayrıca bugün cuma diye farkındaysan ikindiden sonra geldim. Ne kadar ince ruhlu bir insan olduğumu daha nasıl izah edebilirim ki? Bana dair kalıplaşmış fikirlerin beni çok incitiyor, haberin olsun. O kadar ziyaretine gelmişiz. İnsan bir kolonya falan tutar. Geçmişimizi bu kadar hızlı unutmam beni üzer be gomiserim.”

Sessizce dinlemişti Yavuz. “Bu kadar çok konuştuğuna göre kesin bir bok yedin ya da yiyeceksin, Melike Özben. Dökül bakalım, neden buradasın?”

Bacak bacak üstüne atan Melike’nin gülüşü bıçak değmiş gibi kesildi. “Asıl sen neden buradasın, gomiserim? Doktor kontrollerine gitmiyor, aramaları açmıyor, patoloji sonuçlarını iletmelerine izin vermiyormuşsun. Hayırdır, ameliyattan sonra ölmeye mi karar verdin?”

Bunu beklemeyen Yavuz’un ifadesi saniyeler içinde düşmüştü. Bakışları camın dışına takıldı. “Sessiz ol, biri duyacak.”

Bıkkınlıkla ofladı Melike. “Ay, gören de harbi meime küçültme operasyonu oldun sanacak.”

Dikti Yavuz. “Kızım, sussana!”

“Sen de abartma o zaman. Refakatçin ben olduğum için günlerdir beni arıyorlar!” Bu ziyadesiyle abartılı bir yalandı ama devam etti. “*Git şu salağın kulağını bir çek, buraya gelsin*, dediler.”

Her zamanki gibi huysuzdu Yavuz. “Aynen, kesin öyle demişlerdir. Hem benim derdimden sana ne? Hastalık benim, sana ne oluyor?”

Melike yine zerre çekinmeden, “Üzülüyorum,” dedi. Yavuz’un bocalayan bakışları ona döndüğünde ise muzip bir tebessümle ekledi. “Yani ölürsen üzülürüm. İnsanım sonuçta.” Ağır ağır koltuğundan kalktı. “Hem ben senin neden o kontrollere gitmediğini biliyorum sanırım.” Yavaş adımları Yavuz’a ilerliyordu.

Sadece izliyordu Yavuz. “İşim vardı,” demeyi tercih etti. Masasının yanından ona doğru ilerleyen kadının ne yapmaya çalıştığını çözmemeye çalışıyordu. Tedirgin, tedbirli ve dikkatliydi. Hareketlerini kestiremiyor, ne yapacağını anlayamıyordu. Deli değildi ama akıllı hiç değildi. Garipti.

Bir yanı çekici, bir yanı tatlıydı. Bazen *sus artık*, diye bağırarak, bazen ise söylediklerine katılarak gülmek istiyor ama kendini tutuyordu.

“Yok, yok,” dedi Melike. “Bence işin yoktu.” Tam önüne dikildiğinde minyon Melike epey aşağılarda kalmıştı. “Şu koltuğuna bir otur, göz teması kuralım,” demek zorunda kaldı.

Tepeden bakan Yavuz makuldü. “Ben seni görebiliyorum, Melike.”

“Ama ben seni göremiyorum, geri zekâlı.” Ayva göbeğine parmak batırıp dürttü. “Otur şuraya. Aç bakalım o yaranı.”

İrkilmişti Yavuz. Yaraya değen parmak canını yakmış, eli hızla karnına giderken dudaklarından kaçan küçük bir inlemeyle bir adım gerilemişti. “Ne yapıyorsun, manyak? Emniyetteyiz.”

Karşısındaki adamın yüzünde acı gören Melike’nin alaysı ifadesi kayboldu. Ciddiyetle Yavuz’un üzerine yürüdü. O yarada kesinlikle bir şey vardı ve Yavuz Korkut saklıyordu. “Senin aklın hiç emniyette değil ama,” dedi hızla. “Aç, bakacağım o yaraya. Oydun mu? Kanattın mı? O yüzden mi saklıyorsun? Çabuk göster!” Yeniden Yavuz’un üzerine atlamış, gömleğinin içine giydiği siyah tişörtü kaldırmaya meyletmişti ama Yavuz ani bir hamleyle kaçmış, bedenini koltuğuna bırakarak kendini korumuştü.

“Allah aşkına dur, Melike ya!”

Durmadı Melike. Hızla ilerledi ama bu defa eli Yavuz’un gömleğine değil, en otoriter şekilde masasının üzerine inmişti. Kendince masaya iki kızgın tokat atıp öfkelenmişti. “O zaman sen aç o yaranı. Çabuk!”

“Açmıyorum!”

“O zaman derdinin ne olduğunu söyle! Gebermek mi istiyorsun? Ne yaptın o yaraya? İltihaplandı mı yoksa?” Yeniden tişörtüne saldırdı. “Emniyet falan demem bak, soyarım seni şurada! Aç o yarayı, neyi var? Bakacağım!”

Yavuz bu defa kaçamamıştı. Koltuğuyla gerilemeye meylettğinde cam kapının ardından onlara bakan gözleri o an için ikisi de görmüyordu. Melike bu defa tişörtü kaldırmayı başarmış, Yavuz’un karın boşluğundaki minik yaranın bunca zamana rağmen kapanmadığı, aksine kızarak şiştiğini görmüştü.

“Allah senin belanı vermesin!” dedi gerilerken. “Bir aydır sıctın da pansuman diye bu yaraya mı sürdün? Bu ne ya? Hiç mi bakmadın sen bu yaraya, oğlum? Madem bu hale geldi, kalkıp neden doktora gitmiyorsun? Salak mısın sen?”

En sonunda Yavuz da patladı. “Baktım ama böyle oldu, ne yapayım? Ayrıca Beliz Hanım’ın kapısının önü hep kadın, hepsi de göğüs

kanserinden gelmiş. Bir kere gideyim dedim, hepsi bön bön bana bakıyor. *Ben apandisit için geldim*, diyorum, inanmıyorlar. Psikolojimi bozdun, hepsi mememe bakıyor sanki.” Hayata o an için öfkeliydi. “Bırak Allah aşkına, gitmem daha iyi.” Melike’nin gülmemek için yoğun bir savaş vermesi gerekiyordu. Dişlerini dudağına geçirip dizginlemeyi denerdi. “Gül,” dedi Yavuz ters ters. “Gül, gül. Hep senin yüzünden geldi bunlar başıma. Gül sen.”

Gülmek istedi ama yapmadı. “Ben ne alaka ya? Sen de ayağına taş değse benden biliyorsun.”

Yavuz’un bunun için makul bir sebebi yoktu. “Ya, bırak Allah aşkına ya,” diyerek huysuzca önüne döndü.

“Asıl Sivas Kangalı sensin bu arada, haberin olsun. Ayrıca rahmetli dedem gibisin,” derken Melike daha da bıkkındı. “O da utandığından doktora gidemezdi. Aranızdaki fark şu ki o, yirmi yıl önce öldü. Hem de hastalığını bekletip doktora gittiği son gün. Sen medeniyetin göbeğinde hâlâ ne diyorsun, gomiserim ya!”

Elini alnına atan Yavuz, dirseğini masaya yaslamış, Melike’ye ters ters bakıyordu. Ama aniden Melike’nin yine ona doğru atılmasını ve eğilerek yüzüne daha da yaklaşmasını beklemiyordu. Sınırı ve duracağı yeri olmayan bu kadının karşısında sıklıkla bocalıyor, afallıyordu. Yine öylece kaldığı bir andı.

“Rahmetli dedemi severdim,” dedi Melike, tatlılıkla. “O yüzden sana yardım edeceğim. Gel, birlikte gidelim doktora. Bekleyen herkes benim refakatçim olduğunu ve benim için beklediğini düşünür, kimse memene bakmaz. Söz veriyorum. Şu yarana adamakıllı baktıralım, patoloji sonuçlarını alalım, kontrollerine gidelim. Yemin ederim, memenle dalga geçmeyeceğim.”

Söylenenlere değil, aniden dibine giren yüze takılıp kalmıştı Yavuz. “N- Ne?” derken istemsizce kekelemişti. Daha da sokuldu Melike. Gizli bir sır veriyor, bunun kimse tarafından bilinmemesini istiyordu. Ama birkaç milim uzağındaki bal rengi gözlere bakarken aniden o da söyleyeceği şeyleri unuttu. Bu adamın kirpikleri hastanedeysen de bu kadar siyah mıydı? Bal rengi gözleri, esmer teninin üzerinde altın gibi parlıyor, akıl bulandırıyor.

Düşünceler koptuğunda, “Ne demek ne?” demesi kaçınılmazdı. Saniyeler içinde ise toparlandı. “Yani şey...” Küçük bir an önüne dönüp, Yavuz’un gözlerinden koparak ne diyeceğini yeniden anımsamaya çalıştı. “Hah, buldum!” dediğinde yine bakışları Yavuz’un gözlerinde, yüzü fazlasıyla yakındı. “Ben sana yardım edeceğim, sen bana, gomiserim.”

“Ne?” dedi Yavuz yeniden. “Ne için?”

Melike’nin dudaklarında beliren gülüş tatlı bir sinsilikle doluydu. Parmağı Yavuz’un göğsüne değdi. “Dediğim gibi ben sana yardım edeceğim, sen de bana edeceksin. Ben seninle doktora geleceğim. Kontrollerine artık birlikte gideceğiz. Ama senden istediğim küçük bir şey var.” Cevap veremedi Yavuz. Yanağına hücum eden kanın yanaklarını kırmızı bir hale dönüştürmemesi için dua ediyor, bocalamış bir halde zerre çekinmeden bedenine sokulan minik kadına bakıyordu. Melike en sonunda, “Ömer Seyirhan,” dedi. “O adamı ne yapıp, edip Selim Komiser’in düğününe getireceksin.” Tatlılıkla göz kırptı. “Anlaştık mı?”

İkisi de afallayan ifadelerinin farkında değildi. Yavuz’un yanaklarını kırmızıya çeviren kan, Melike’nin kalp ritminde atıyordu ama biri bunu hava sıcaklığına, diğeri ise iki âşığı bir araya getirecek olmanın heyecanına bağladı. Aynı odada başlayan hikâye yine aynı odada devam etti. Biri hâlâ delidolu, diğeri ise sert ama masumdu. Farkında bile olmadan, aynı hikâyenin iki ayrı cümlesiyken tek bir cümlesi oluyorlardı.

Henüz kendine dahi itiraf edemese bile bunu en derinde hisseden ilk kişi Melike Özben’di.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 5

*“Bütün iyi kitapların sonunda,
Bütün gündüzlerin,
Bütün gecelerin sonunda,
Meltemi senden esen,
Soluğu sende olan,
Yeni bir başlangıç vardır...”*

- EDİP CANSEVER -

Sayfalar insanın ruhundan ve zihninden koparı pek çok şeyi içinde saklayan hazinelerdir. Söylenen cümleler ve kelimeler ortaya bırakılan duygu kırıntılarıyken okuyan her kimse kendine ait cümleyi seçer ve geri çekilir, o cümle artık ona ait olurdu.

Pek çok kitap okumuştı Şeyma. *Eğer nasip değilse ne gelir elden? Şayet nasipse gelir Fizan’dan Yemen’den.* Bu, ona ait olan en yoğun cümleydi.

Yıllarca umutla dua etmişti. Göğsüne ektiği sevdâ fidesini her gün biraz daha büyütmüş ama meyve vereceğine inanmamış, inatla soldurmaya çalışmıştı. Solmayan, direnen her şey artık yanında, solunda, bir adım uzağındaydı. Aslında onun gönlünün de hep onda olduğunu anladığı günden beri ayakları yere değmiyor, yer ve gök aynı gibi geliyordu. Kuşlar daha neşeli ötüyor, sabah daha parlak, gece daha ışıltılı oluyordu. Hayatının en mutlu zamanları diyebilirdi yaşadığı günlere.

Hayal mi yoksa gerçek mi ayıramadığı günler, geceler ve anlar...

Elleri trençkotunun cebindeyken bahar rüzgârları teninde geziniyor, omzundan atıp, sırtına saldığı siyah şah önüne düşüp duruyordu. Umur-samadan, bir kere daha şalını geri itelerken bakışları yanında yürüyen adama takıldı. *Muharrem'e*. Kabul olan tüm niyetlerine, umutlarına ve kendi için ettiği tek duaya.

Zaman beklenenden hızlı akarken teorik olarak ilişkilerinde iki ayı doldurmak üzereydiler. Şeyma'nın nöbetinin olmadığı her akşam buluşup araba tuttuğu için onunla birlikte eve kadar yürüyordu Muharrem. Hastanenin eve yakın olması bunu yapması için yeterli bir etkendi. Bazen çay bahçesine, birkaç kere ise Trabzonspor maçına gitmişlerdi.

Aylar önce Şeyma'ya *tek bir top peşinde koşan bu kadar adamı sırtarak izleyeceksin*, deseydiler her zerresiyle gülerdi. Oysa hayat insanlara yapmam dediğı her şeyi yaptırmakla meşhurdu. Tribünde oturuyor, anlamsızca bağır-an ve koşan adamları izliyor ama gözü sadece var gücüyle bordo mavi bayrak sallayan adamı görüyordu. Belki de haklıydı Muharrem. Şeyma ne zaman onunla maça gitse Trabzonspor kazanıyordu. Nöbeti olduğu için sadece bir gün gitmemişti. Trabzonspor'un tek yenilgisi buydu.

Muharrem'in yıkılışı ise görölmeye değerd. Şeyma'nın karşısına geçmiş, dakikalarca kalecinin yanlış konumundan, ofsayt olup hakemce sayılmayan pozisyondan bahsetmişti. Yükselmiş, sinirlenmişti. Elini çenesine yaslayarak dikkatle anlatılanları dinleyen Şeyma'nın ise futbola dair bildiğı sadece üç kelime vardı: *Top, kaleci ve kırmızı kart*.

En yakın zamanda Ayperi'den tüm futbol terimlerini öğrenmesi gerektiğini hissediyordu. İlaç adı ezberlemekten daha zor olacağını sanmıyordu. Derin bir nefes verirken eve yaklaştıklarını fark etti. Artık bu durumu saklamayacak olmak son günlerdeki tek mutluluğuydu. Arkadaşlarından tek bir gizlisi yoktu ama son bir aydır Ayperi o kadar kötüydü ki bunu söylemeye cesaret edememişti. Melike'nin hastalığı ve üst üste gelen her şey kolunu kanadını kırmış gibiydi.

Kızlara yakalandıkları an şok edici ama bir o kadar rahatlatan bir andı. Onlara söylemediğı her an Muharrem'le geçen zamandan keyif alamıyor, vicdanı yanıp kavruluyordu ama böyle bir şeyi nasıl söyleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Yakalanmalarını bir nimet saydığı günlerdeydi. Utançtan yerin dibine girmişti ama kızları onu anlardı, biliyordu.

Ve yanılmamıştı. Melike de Ayperi de ona sıkıca sarıldığında, nasıl zor durumda kaldığını anlamıştı. Kolay kolay ağlamazdı Şeyma ama ilk defa karşılarında ağlama isteğine engel olamamıştı. Ama aradan geçen

bir haftanın ardından herkes bir şeylere yavaş yavaş alışıyordu. Rüzgârlar esiyor, yağmurlar yağıyor; İstanbul'a bahar, Muharrem Şeyma'ya geliyordu.

"Zeyna," dedi Muharrem, ağır ağır.

Ceylan gözler yanındaki adama döndü. Yüzüne bakmak için hafif boynunu eğmesi gerekiyordu. "Efendim," dedi. Bu kelime dudaklarından tatlılıkla dökülmüştü.

Muharrem'in dudaklarında derin bir tebessüm vardı. "Şu tonla *efendim*, demene alışmam uzun sürecek, bir saniye ver bana." Elini burun direğine atıp derin bir nefes verdi. "Ey yüce Rabbi'm, sen nelere kadirsin!"

Şeyma'nın daima kızdığı ve terslediği düşünülürse haklı bir isyandı ama kabul etmedi. Ters bir ifadeyle güldü. "Abartma, Muharrem."

Karşısındaki adamın samimi, içten gülüşü tüm yüzüne ve benliğine yayıldı. Gamzeleri yanağına, Şeyma ise o gamzelere takıldı. Küçük bir andı. Elleri lacivert kamufraj montunun cebindeydi. Şeyma'nın yanı başındaydı ama bunca zamandır ne dokunmuş ne de dokunmaya meyletmişti. Montunun ucu Şeyma'nın koluna değse dahi ona yetiyordu.

"Ayperı," dedi, gülüşü solarken. "Sormayayın, diyorum ama siz benden ne saklıyorsunuz? Nesi var?"

Şeyma'nın minik gülüşü, karşısındaki adamın gülüşünden daha ağır bir şekilde silindi. *Aşk acısı çekiyor*, demek istedi ama yuttu. Abisiyle yakın olması, dostunun sırlarını dökeceği anlamına gelmiyordu. Bazı şeyleri Ayperi bile onlara söylemezdi ama anladıklarını bilirdi. Bu gerçekleri Muharrem'in bilmediğine emindi Şeyma. Ömer gerçeğinden ise bir süre daha habersiz kalması sinir sistemi için daha iyi olacaktı. En son Trabzonspor kaybetmiş, lig denilen şeyde geriliyordu ve Muharrem sinirden kan çanağına dönen gözlerle iki gün geçirmek zorunda kalmıştı.

Yıllarca bir adamı seven Şeyma, Ayperi'nin gözlerindeki aşkı görebiliyordu. Acı çekiyor, yemiyor, içmiyor, kendine âdeta acı çektiriyordu. İçi gidiyor ama arkadaşı adına elinden hiçbir şey gelmiyordu. Ta ki birkaç gün önce Melike gelip önüne bir düğün davetiyesi atana kadar. Ayperi'den habersiz bir şeyler yapıyorlardı ama iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildi. İsteddiği tek şey abisi gibi Ayperi'nin de gamzelerini görmektı.

Ak ailesi bilmiyordu ama o gamzelerde hayat, yaşam ve neşe vardı. Gören gülüyor, o çukurdan başka dudaklara gülüş yayılıyordu.

"Sorgulama, Muharrem," dedi. "Daha önce de söyledim. Bazen mutsuz olmak için bir sebebe ihtiyacın olmaz. Sadece böyle hissedersin. Yorgunsundur ama bir sebebi yoktur. O da böyle bir dönemden geçiyor."

“Gözümün önünde eridi,” dedi Muharrem. “İçim gidiyor, Şeyma. Bak, o Ümit denen yarma bir şey yaptıysa yumr-”

“Saçmalama!” diyerek sözünü kesti. “Öyle bir şey değil. Konunun o adamla alakası yok. Herkesi yumruklamak için yemin etmekten vazgeç.”

Kararlıydı Muharrem. “Vazgeçmeyeceğim ve o adamı yumruklaya-
cağım.”

Derin bir nefes vermek zorunda kaldı. “Muharrem, Allah için biraz dur. Konu bildiğin gibi bir şey değil.”

“Konu ne o zaman, Şeyma? Söyleyin de bileyim işte.”

Bakışları önündeydi. “Boş ver,” dedi hızla. “Ayrıca senin sevgilinin diye dostumun özel hayatını sana dökecek değilim. Ayperi’yle olan ilişkim, taviz vermeyeceğim bir konu. Senin kardeşin, benim ise en yakın arkadaşım. Eskiden neyse öyle devam eder. Aramızda değişen bu durum, onunla olan sürecimizi etkilemez.”

Şeyma çok şey sıralamıştı ama Muharrem tek bir noktaya takılmıştı. “Bir daha söyle bakayım, neyinim?”

Göz ucuyla bakarken gülüyordu Şeyma. “Yapma şunu. O kadar şey dedim, buna mı takıldın?”

Yavaşça ciddileşen Muharrem, “Diğer konulara daha çok takığım ama zorlasam da söylemeyeceğini biliyorum, Şeyma,” dedi. Bakışlarını yola çevirdi. “Ayperi sessizdir. Hep içine atar, bilirim. İnattır zaten. Zorlasan da söylemez. Sen de ona benziyorsun. O yüzden ikinizi de zorlamayacağım.” Başı sola eğildi. “Elbet yakında çıkar konusu.”

Sessiz kaldı Şeyma. Bazı dertlerin sesinin ve onları anlatacak kelimelerin olmayacağını biliyordu. Ayperi hiçbir zaman onlara bazı şeyleri sesli dile getirmemişti ama anlamaları için fazlasıyla ipucu bırakmış, hiçbir zaman kendini saklamamıştı. Kâbuslarını annesiyle babasının yanında görmediğini de biliyordu. Belki de onlardan ayrıldığında güvende hissetmiyor, bu hale geliyordu.

O yüzden her gece onu kontrol ederdi. Sabah namazına uyandığı her an elini Ayperi’nin üzerine bırakır, okur, üfler, öyle uzaklaşırdı. Ayperi bunu çoğunlukla fark etmez, fark ettiğinde ise sessiz kalarak uykusuna devam ederdi.

Birkaç dakika sessizliğin ardından, “Bu Barış denen denyo...” dedi Muharrem en sonunda. “Hastanede hâlâ senin yanına geliyor mu?”

Bu defa tatlı değil, sertti Şeyma’nın bakışları. “Sence, Muharrem? Adamın omzunu çıkarmak üzereydin. Sence gelir mi?” Göz devirerek önüne döndü. “Günlerce bütün dedikoduların odağıydım zaten. O

konuda hâlâ sana sinirliyim, sus. Yani gelip bunu hastanede yapmak zorunda mıydın?”

Muharrem cevap için düşünmedi, beklemedi. “Evet. Çok da güzel oldu valla. Bir daha olsa bir daha yaparım.”

En ters bakışını sundu Şeyma.

“Hiç o ceylan gözleri bana dikme!” dedi Muharrem. Elleri masumiyetle havalandı. “Ben edebimle seni görmeye geldim. O çamsakızıyla kahvaltı eden sensin.” Gözlerini kapatıp kendince sinirlendi. “Ula, bak yine aklıma geldi, delireceğim, ha!”

Konu o yöne gittiğinde geri çeviremeyeceğini biliyordu Şeyma. “Ay, neyse ne!” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı. “Annen...” derken yükselişi anıydı. “Benim hakkımda ne dedi?”

Hiçbir fırsatı kaçırmayan Muharrem bunu da kaçırmamıştı. Ayperi öğrendiği an annesine Şeyma’yla olan münasebetinden bahsetmişti. “Ne diyecek?” dedi huysuz ama bir yandan da keyifle. “Sevinçten üç saat ağladı.” Göz ucuyla bakıyordu. “Artık bir bok bilmediğimi düşünmüyor. *Oğluna güven*, derken haklı olduğumu anladı.”

Gülmüş, utanmasına engel olmamış, istemsizce gözlerini kaçırmıştı Şeyma. “Kadın şok olmuştur.”

“Senden iyi gelin mi bulacak? Herhalde şok olmuştur.” Kolu Şeyma’nın koluna değerken keyifliydi. “Ee,” dedi aynı keyifle. “Sen ne zaman söyleyeceksin annelere? Şu işin adını koyalım bə Zeyna! Benim tüm dünyaya *bu kız benim karım*, diye haykırasım var.”

Şeyma’nın gülüşü utangaç bir hal aldı. Gözlerini yerden kaldırmadan tebessüm ediyor, yanakları kızarıyordu. “Söyleyeceğim söylemesine ama böyle de çok mu hızlı oluyor?”

Muharrem her zerresiyle irkildi. “Ne hızlısı?” dedi anında. “Üç yıllık hızlı ilişki mi olur, Şeyma? Üç yıldır şiddetle kavgâ ederek flört ediyoruz biz zaten.” Anında ciddiyeti yoğun bir hal almış, adımları durmuş ve Şeyma’ya dönmüştü. “Bana bak, sen benimle ciddi düşünmüyor musun?”

Durmuş, karşısındaki adama şaşkınlıkla bakıyordu Şeyma. “O nasıl söz be?”

Şüphayle gözleri kısıldı Muharrem’in. “Bana şu an öyle gelmedi.” Bir adım yaklaşıp, karşısındaki kadının ceylan gözlerine odaklandı. “Bunca yılı ben flört saydım, Şeyma, haberin olsun.” Parmağı önce kendine, daha sonra Şeyma’ya döndü. “Hem sen beni tanıyorsun, ben seni. Sen benim neleri sevip sevmediğini biliyorsun, ben senin. Bundan âlâ tanıma mı olur? Mesela ben şu an sana *benim en sevdiğim yemek ne*, desem bilmeyecek misin?”

Şeyma derin bir nefes verme ihtiyacı hissetti. “Veririm tabii ki. Kar-nıyarık.”

Muharrem’in gülüşü gamzeleri kadar derindi. “Bak, bildin işte. Şimdi sen bana kendinle ilgili bir soru sor.” İkna çabası inkâr edilemeyecek bir şekilde tatlıydı.

Küçük bir an düşündükten sonra, “En sevdiğim kitap?” dedi Şeyma.

Beklenmedik bir soruydu. Muharrem’in kendinden emin duruşu sendeledi ama minik bir öksürükle boğazını temizlemiş, çenesini her za-manki gibi dikleştirmişti. Bir şey söyleyecek oldu. Şeyma dudaklarından çıkacak kelimeleri bekliyordu ama ne yaptıysa o kelimeler dışarı dökül-medi zira cevap kısmı bomboştu.

En sonunda, “*Vurun Kahpeye?*” diye bir öneri sundu.

Şeyma’nın yüzü ekşidi. “Ne alaka, yahu?”

Masumdu Muharrem. “Ne bileyim, Zeyna? İnsanlara olan genel tav-rından bir çıkarım yapmaya çalıştım.”

Sinirine hâkim olamayan Şeyma göz devirerek önüne döndü. “Vu-racak olsam ilk seni vururdum, Muharrem.” Hızlı adımlarla ilerliyordu.

“Ben kahpe miyim?” diye arkasından takılmıştı Muharrem. “Kızım, sen de biraz basit sor. Ne diye hemen ondan dalıyorsun? Yoksa biz de biliyoruz çileğe alerjinin olduğunu, incirin içine ceviz koyarak yediğini, tatlılardan ekleri, yemeklerden fırında makarnayı sevdiğini.” Şeyma’nın adımları durmuş, bakışları bir adım arkasında kalan adama dönmüştü. “Ayrıca...” diyerek yaklaştı Muharrem. “Hastaysan başın ağrır. Güneşe uzun süre bakamazsın, gözlerin kızarır. Ee, tabii bir de araba tutar. Bu arada en sevdiğin mi o kadar bilmem ama odanın kapı aralığından gör-düğüm kadarıyla masanın üzerinde üç kitap var: *Anatomi*, *Serenad* ve *Ah’lar Ağacı*.”

Erimek üzereydi Şeyma. Bunu yapabilse şu an yapacaktı ama zorla ayakta kalmayı başardı. Utangaç bir edayla sağa sola sallandı. “Yaa, Mu-harrem...” dedi utanarak.

Aynı şekilde sağa sola sallandı Muharrem. “Yaa, Şeyma...”

Anında ciddileşmişti Şeyma. “Dalga geçme benimle!” Yeniden önüne dönmeye meyletti ama Muharrem’in parmak uçları trençkotunun ce-binden yakalamıştı.

Dudaklarında sevdalı bir gülüş vardı. “Hemen celallenme, ceylan gözlüm,” dedi ağır ağır. “Hem benim sana bir şey vermem lazım. Çok şükür, öyle kuru kuru *bu işin bir adını koyalım*, diyecek kadar ökü-z değilim.” Parmakları Şeyma’nın cebinden ayrılmış, kendi montunun

ceplerine dalmıştı. Çıkardığı minik kırmızı kutu avcuna sığıyor ama yüreği göğüs kafesine sığmıyordu.

Bunun bir yüzük kutusu olduğunu anlayan Şeyma şaşkın bir heyecanla göz kırptırırken Muharrem kutuyu açmış, içinden çıkan parlak tektaş Şeyma'nın daha da bocalamasına neden olmuştu.

“Şeyma,” dedi Muharrem. “Bunu senin için bir sürü önce almıştım,” dediğinde kelimeleri zorla yola getirmeye çalışıyor gibiydi. “Bayağıdır benimle ama sahibi sensin. Gördüğümde sana yakıştı diye düşündüm. İşin şakası bir yana, sen *bekle*, dersen yine beklerim. Bunca yıl beklemişim, seni beklemek bana yük değil. Ama bari bu sende kalsın isterim. Takmak istemezsen de anl-”

Şeyma, “Muharrem!” dediğinde sesi erimek üzereydi. Gözlerinde kanat çırpın sevda kuşları Muharrem'in yüreğine aktı.

“Ben anneme söyledim diye kendini mecbur hissetme,” diyerek devam ediyordu Muharrem. “Daha fazla görücü muhabbetiyle bana gelmesin diye söyledim. Saçma muhabbetlere gerek yok. Sen varsın, tamam. Gerisinin bir önemi yok.” Kırmızı kutuyla sarmalanmış yüzüğü Şeyma'ya uzattı. “Ama bu sende kalsın isterim. Ben gibi seni bekliyordu. Artık herkes ait olduğu yeri bulsun.”

Şeyma'nın dudaklarındaki gülüş utangaç, içten ama aşk doluydu. “Sen bu işlerden anlamadığına emin misin? Ağzın bayağı iyi laf yapıyor.”

“Deniyoruz bir şeyler,” dedi Muharrem. Kendisine şaşırdığını belirten bir ifadeye büründü. “Oluyor mu yoksa olmuyor mu emin değilim ama.”

Güldü karşıındaki kadın. Tatlı, yürek oynatan bir gülüştü. “Yani şu an resmi olarak bana evlilik mi teklif ediyorsun?”

Muharrem'in havalanan kaşları mesaj için yeterliydi. “Sanırım öyle bir şey.”

“Ee, tam yap o zaman,” dedi Şeyma, cilveyle salınırken. Kaşları bir adım önünü, yeri işaret ediyordu. Onun verdiği mesaj da en az Muharrem kadar netti.

Yüzü ekşidi Muharrem'in. “O diz çökme olayını atlasak olmaz mı?” Yine de sevdiğine kıyamamış, Şeyma'nın ifadesiz bakışları karşısında etrafa bakındıktan sonra küçük bir tereddütle bir adım yaklaşarak Şeyma'nın önünde diz çökmüştü. Muharrem Ak için bir ilkti bu. Dizi yer görmemiş, eğilmemiş, bükülmemişti. Bir başkası dese yine yapmazdı ama Şeyma'nın bakışları karşısında boynu kıldan inceydi. “Bunu sakın Ayperi ve Melike'ye anlatma,” demeyi ihmal etmedi. “Özellikle Melike'ye.”

Dilinden bir ömür boyu kurtulamayacağından emindi. Bu olaydan sonra bile her gün *yeni eniştem Muharrem* şarkısını söylüyor, susmuyordu.

Gülmemek için kendini zorlayan Şeyma ciddiyetle başını iki yana salladı. “Merak etme, tamamen aramızda.”

“Bu kadar hızlı *tamam*, diyeceğini bilsem adamakıllı bir yere götürürdüm,” diye homurdanan Muharrem gerginlik ve heyecandan yüzük kutusunu kapamış, yeniden açmaya çalışıyordu. “Yol ortasında hale bak.”

Mekânın ne önemi vardı ki? Cümleler gibi mekânlara anlam verenler de insanlar ve anılardı. Bu sokak Şeyma ve Muharrem için bir ömür özel kalacak, buradan geçtikleri her an yüzlerinde derin bir tebessüm belirecekti.

“Hani birbirimizi tanıyorduk?” dedi Şeyma. “O zaman neden *hayır*, diyeyim?” Onu kendi silahıyla vurdu. “Ne o Muharrem, benimle ciddi düşünmüyor musun?”

Muharrem anında yüzük kutusunu açıp yüzüne doğru kaldırdı. “*Tövbe*, de.” Yeniden minik bir öksürükle durumu toparlamayı denedi. “Şeyma...” Heyecandan kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. Her gün evlilik teklifi yapmıyordu. “Yani tam ne denir onu da kestiremiyorum ama...” dedi utana sıkıla. “Benimle evlenir misin ya? Yolun, yolum olsun mu? Hani yani çok kavga ederiz ama sonra barışır, birlikte misler gibi yaşlarız.” Yüzük tutan eli titriyordu. “Hemen cevapla da ayağa kalkayım,” dedi gerginlikle. “Melike bir yerden çıkıp görecektir diye aklım çıkıyor.”

Gülüyordu Şeyma. Küçük bir an gözleri doldu. Hüzünden değil, çok sevmekten. Ulaşamayacağı bir hayali yaşamaktan ve sevgisinin misliyle karşılığının olduğunu görmekten. Yüreğine ağır bir sevgi yüklüyor, gözleri doluyordu. Kalp yorulduğunda teri gözlerden akardı. Kalp umutlandığında heyecanın teri de gözlere hücum ediyordu. Yanağına firar eden yaşı elinin tersiyle hızla sildi.

“Şeyma...” dedi Muharrem ağır ağır. Yüzüğü tutan, heyecanla titreyen eli durmuş, heyecanlı bakışları endişeye dönüşmüştü. “Ağlıyor musun sen? İyi misin?”

Yanağına düşen bir yaşı daha silerken gülüyordu. “Hiç olmadığım kadar iyiyim.” Elini önünde diz çöken adama uzattı. “Yolun yolum olsun, Muharrem. Birlikte misler gibi yaşlanalım. Niyetimiz, kaderimiz olsun.”

“Olsun,” dedi Muharrem anında. “Sen yoksan da bu Muharrem’in ömrü ziyan olsun.” Yüzüğü Şeyma’nın ince parmağına takarken elleri titriyordu. Teni sıcaktı Şeyma’nın, tıpkı yüreği gibi. O an ona dair bu bilgiyi de heybesine ekledi Muharrem. Titreyen ellerin nedeni Şeyma’nın gözleriydi.

Evren sayısız ihtimaliyle dönerken bir yürek kuşu daha bir başka yüreğe uçtu, kondu, bağlandı, sevdi. Muharrem ayaklandı ama ilk defa eli

Şeyma'nın parmak uçlarında kaldı. Tutmadı o eli, sadece yüzüğü taktığı parmağını, parmağının ucuyla şefkatle sevdi. Ömrünü bir çift ceylan göze adadı. İkisi de yüreklerinde büyüttükleri sevda tohumlarına gözleriyle çiçek açtırdı.

Uzun zaman önce, üniversite sıralarında otururken hocalarımdan dinlediğim bir masal vardı. Şaman anlatılarında minik, kuyruğunda ateş taşıyan küçük bir böcek anlatılır. Kendi evini ve ırkını kaybetmiştir. Yolu ve izi yoktur. Ateşböceklerinin yuvasına sızar ama onlar kadar parlak olmadığı anlaşıldığında kovulur. Sıradan böceklerin yanında yaşamak ister, kuyruğundaki ateş parçası herkese zarar verir.

Ne bir evi vardır ne de *ben* diyeceği bir ailesi. Çaresizce kimliğini, ait olduğu yeri arayıp durur. Kuyruğunda ateş taşır ama en çok ateşten korkar. Sirtında kanat taşır ama en çok uçmaktan korkar. Ne yere sığar ne göğe. İki cihan ona dar gelir. Kendini dünyaya kapatır. Küçük bir ev inşa eder ve kuyruğundaki ateşle çevresine zarar vermemek için yıllarca orada yaşar. Sessiz, kimsesiz, dört duvar arasındayken, evsiz kalıp öylece yaşar.

Dudaklarımdan derin bir nefes kaçarken bakışlarım önümdeki not kâğıtlarındaydı ama düşüncelerim yine başını alıp gitmişti. Kuyruğunda ateş taşıyan o ateşböceği gibi olduğumu son günlerde fark ediyordum. Hikâyenin sonunu hatırlıyor ama içine düştüğüm gerçeklikte eve kapanma kısmında kalakalıyordum.

Odamda, masamın başındaydım. Önümdeki sınav kâğıtlarını okurken her zamanki gibi radyodan yükselen ritmi hafif ama etkisi ağır bir melodi vardı.

“Hiç düşmedim mi aklına?

Hiç çalmadı mı o şarkı?

O sahil, o ev, o ada,

O kırlangıç da mı küs bana?

Sanırdım ki aşklar ancak

Filmlerde böyle.

Ben hâlâ dolaşıyorum avare,

Hani görsen enikonu divane,

Ne yaptırısam olmadı, ne çare,

Unutamadım gitti...”

Yine haklıydı Sezan Aksu. Ben de aşk denilen şeyin sadece filmlerde böyle olduğunu sanırdım. Son günlerde aşk acısı çekerken rezil oyunculuğuyla kıvranan Poyraz Eraslan gibiydim. Düşünüyor, ağlıyor, pişman oluyor ve yeniden ağlıyordum. Zor olanın başlamak olduğunu sanırdım. Zor olan geri dönmektir. *Hiç kimse gururunu bu denli ayaklar altına alıp reddedildiği yere gitmez*, demişti Lütfiye abla. Artık ne demek istediğini anlıyordum.

Düşün, Ayperi. Düş, kalbini oy, dağla, gururu yerle bir et, Ayperi.

Hacer Hanım'ın karşısında bağırarak Ömer, diye ağladıktan sonra bir seans daha yapmıştık. Terapilerin, psikologların işe yaramayacağını, asla iyileşemeyeceğimi düşünürdüm. Yanılmıştım. İyileştiren terapiler değildi, iyileşme arzusuymdu. Bu zamana kadar bu katran karası derde dahi sıkıca sarılmış, gitmesine izin vermemiştim. Giderse gücüm biter sanmıştım.

Oysa son bir haftadır gökyüzüne bakıyor, içime derin nefesler çekiyordum. *Yaşıyorsun, Ayperi. Sen yaşıyorsun ama o ölü.* Kalbine sapladığım bıçak darbeleri ve bedenine attığım hayali tokatlar için de ellerimi defalarca yıkarım sanmıştım ama yapmamıştım. Kustuğum öfke omuzlarımdan sayısız yükü kaldırmış gibiydi. Eskiden acı duyardım ama son bir haftadır her şey akışındaydı.

Sustuğum her şeyin ne denli zehirli bir öfkeye dönüşüp içimi oyduğunu da o an fark ediyordum. Göğüs kafesimi kaplayan öfke azalmıştı. Ama yerine kurulan daha ağır bir his vardı: Özlemek.

Kalemi ağır ağır bıraktım. Masamın sol yanında kalan çekmeceye uzanıp açtım. Oradaydı Ömer ve Ayperi. Köfte yediğimiz gün bizi habersizce çeken kızın bu fotoğrafları bana verdiğinden Seyirhan'ın haberi yoktu. O, telefonla konuşurken hızlıca çantama saklamış, aylardır bu çekmecedan bir adım uzağa götürmemiştim. Görmek istemediğimi karakutuma koyar, dolabımın en altına saklardım.

Fakat bu fotoğraflara yapamamıştım. Bir süredir kendime dahi itiraf etmeden bakıyordum ama o karanlığın kalbine bıçağı sapladığım günden sonra göğsümdeki demir zincir kırılmış gibiydi. Fotoğrafları haftalardır bu çekmecedan çıkarıp el sürmeye cesaret edememişim. Sadece çekmeceyi açıp Ömer Seyirhan'a uzaktan, dokunmadan bakmıştım ama o seanstın sonra eve geldiğimde yaptığım ilk şey bu iki kareyi sıkıca kavrayıp, göğsüme yaslarırken yine var gücümle ağlamak olmuştu.

Ömer'i özlemiş ama yeniden kırarım korkusuyla fotoğrafına dahi dokunmamıştım. Oysa kırılan bendim. Onu özledikçe, kendime engel oldukça ben kırılıyordum. *Bana şu kadar bekle, dersin ben o kadar beklerim*, demişti. Şimdi gidip *iyileşmeye çalışıyorum*, desem yine bekler miydi?

Saçmaydı düşünceler. *Ve arsız*. Belki de beni geçmişte bırakmış, hayatına devam ediyordu. Neşeli, yaşam dolu bir adamdı ne de olsa.

Birkaç gündür saat başı bu iki kareyi parmaklarımın arasına alıp yakından bakmayı âdet edinmiştim. Birinde ikimiz de gülüyor, önümüzdeki köfteleri yiyorduk. Diğerinde ise benim bakışlarım tabağımdaydı, onun gözleri ise her zamanki gibi bende. Boynu hafif bükülmüş, yüzünde kelimelere dökemeyeceğim bir hisle bakıyordu bana. Birkaç ay öncesine kadar bu bakışa bir isim veremiyordum ama artık anlayabiliyordum.

Ben de elimde kalan bu son kareye boynum hafif bükük, kelimelere dökülmeyecek bir ifadeyle bakıyordum çünkü. Fotoğrafı yüzüme daha da yaklaştırdım. Niyetim gözlerinin yeşilini bir kere daha görebilmektir ama günlerdir bakmama rağmen bir türlü olmuyordu. Işık, etrafın karanlık oluşu ve fotoğrafın bir nebze de olsa uzaktan çekilmiş olması gözlerinin ışığını saklamıştı.

Oysa bir kere daha görmek istiyordum o yeşilleri. Belki o zaman güvenli alanımdaki yeşillerin rengi geri gelir, zaman yeniden akmaya devam edebilirdi. Anlamsızca fotoğrafa daha da yaklaştım ama olmadı. Yeşillerini yine göremedim. Derin bir nefes verirken önce omuzlarım, daha sonra ise fotoğraf kareleri sınav kâğıtlarının üzerine düşmüştü.

Yan yana güzeldi Ayperi ve Ömer. Bunca zaman fark etmediğim bir şeyi de o an fark ediyordum. Şeyma ve abimin simalarının benzer olduğunu yeni fark edişim gibiydi her şey. O bir şeyler anlattıkça, ben gülererek yemek yemiştım. Seyirhan ailesinin hayatını dinlemek eğlenceliydi. Şimdi anımsıyordum ki tabağıma köfteleri bölerek bırakan da oydu.

Anılar, üzerinden zaman geçtikten sonra anımsandığında daha çok can yakıyordu. Sarhoş olduğum gece yaşananların çoğunu o otobanda kusarken, evde ağlarken, kâbuslarımdan uyanırken ya da terapidayken anımsamıştım. Kollarını sıkıca bedenime dolamaması ve defalarca *ben seni saklarım*, demesi can yakmıyor, kalp kırıyordu.

Artık hem can yakıyor hem kalp kırıyordu çünkü gerçekten saklamıştı.

Omuzlarıma çöken ağırlık, sindirmeye çalıştığım şeylerin yükündendi. Hiçbir şey bilmiyordum ama bildiğim tek bir şey vardı: Aşk denilen şey rezil bir histi. Kalbimin buzdan olduğunu düşünürdüm. Oysa atıyordu. Ömer Seyirhan içeri sızmayı nasıl başarmıştı, bilmiyordum ama artık o buzdan kalbin tam ortasındaki en derin kıymıktı.

Hacer Hanım'ı dinle, dedi, derinlerden gelen bir ses. *Ona git!*

Cesaret edemiyordum. Bu da aşka dahil miydi? Beni unutup yeni bir hayat kurduğunu görürsem yıkılırdım. Büyük bir bencillikti ama

biliyordum kendimi. Kırılırdı hayata dair kalan son dalım da. Karşısına çıkıp ne diyeceğime dair ise hiçbir fikrim yoktu.

Merhaba, Ömer, ben bir malım ve sana âşık olduğumu yeni anladım.

Ne savunmaydı ama!

Sandalyeden ayaklanıp yatağıma ilerledim. Radyoyu susturmak için düğmesini çevirdiğimde, su gibi kendi yatağında akan ses *Yerine Sevemem*, diyordu. *Razıyım, yapayalnız tükensin yıllarım ama yerine sevemem...*

Eskiden bu şarkıların da abartı olduğunu düşünürdüm. Artık anlıyordum. Keyifsizce yatağıma oturdum. Gerileyip sırtımı duvara yaslamış, bacaklarımı kendime çekip kollarımla kendimi sarmalamıştım. Bu da bir kendini sevme yöntemiydi. Çenem dizlerime yaslıyken ellerim bacaklarımı şefkatle okşadı.

Artık *kendini sev*, *Ayperi*, demiyordum. Seviyordum. Kendime kızdığım nokta çoktu ama savaştığım şeyleri artık küçümsemiyordum. Bu yüzden yine *kendini sev*, demedim. “Kendi değerini bil, Ayperi,” dedim, bacaklarımı okşarken. “Kendi değerini bil.”

Kendi değerini bil ki seni sevenlerin de değerini bilesin. Seni değerli gördüklerinde bu bir yük değil, lütuf olsun.

Düşünceleri bölen dışarıdan yükselen Melike’nin sesiydi. “Pero!” diyordu, ünü bu cihana sığmayan arkadaşım. “Odana gelebilir miyiz?”

Dikleştim. “Gelin tabii.”

Kapı hızla açıldı. Melike her zamanki neşesiyle içeri girerken Şeyma bir adım arkasındaydı. Bugün hepimiz mucizevi bir şekilde evdeydik. Genelde hafta sonları evde olan daima ben olurdum. Melike haber peşinde koşar, Şeyma nöbetlerde olurdu. Gündüz dışarıdaydılar ama akşam aynı anda eve gelmişlerdi. Bu da yüzyılda bir ilkti.

Melike içeri girdiğinde odamın kasvetinin yere atılan bir cam gibi parçalandığını hissettim. Enerjisi ve neşesiyle içinde bulunduğu her ortamı değiştirebiliyordu. Buna bir adım arkasındaki Şeyma’nın dudaklarındaki huzurlu tebessüm de dahildi.

Melike hâlâ kot pantolonu ve tişörtü içindeyken Şeyma çiçekli fıstani ve namaz başörtüsüyle parlıyordu. Melike, namazı bittiği an kolundan kavrayıp buraya sürüklemiş olmalıydı. Onları gördüğümde dudaklarımda beliren gülüş içtendi. Ömrüm boyunca çoğu insana samimiyetten uzak gülüşler sunmuştum ama onlar her şeyin dışındaydı. İçeri girme şekillerinden anladığım kadarıyla Melike yine dalga geçeceği bir şeyi anlatacaktı ve Şeyma buna engel olmaya çalışıyordu.

Melike Şen bir kakhkaha atarak, “Kız, Pero,” dedi. “Az önce ne öğrendim, biliyor musun?”

Arkasından ilerleyen Şeyma bıkkındı. “Of, Melike ya! Abartmakta üstüne yok.”

“Kız, sus!” dedi anında, neşeli kakhkahaları devarn ederken. Hızla ilerleyip yatağımın üzerine atladı ve sağ yanıma kuruldu. Koluma iki elle yapışırken gözlerinde eğlenen bir ışıltı vardı. “Bu Şemo daha abinle el ele bile tutuŐmamıŐ.” Şen bir kakhkaha daha attı.

Şeyma gerekli cevabı en net Şekilde vermiş, sol yanıma bütün hanımefendiliğiyile oturmadan önce Melike’nin kafasına okkalı bir tokat indirmişti. “Canım, benim meŐrebime ters!” dedi yine en net Şekilde. “Böyle bir ilişki tercih ediyorum.”

Kendi eğlencesindeydi Melike. “Kız, sen büyüdün de ilişkin mi var? Yerim o *ilişki*, diyen dillerini. Ama aklıma çok önemli bir Şey takıldı.” Bu noktada ciddi idi. “Lan, iki aydır buluŐtuğunuz anlarda siz ne yapıyorsunuz?”

Dudak büzdü Şeyma. “ay içiyoruz, konuŐuyoruz. Hem sevmek için illa dokunmak mı gerek, Melike?” Utanmış, bakışlarını bizden kaçırıp kucağındaki eline odaklanmıştı. “Hem bunca yıl birbirimize söylemeden dahi birbirimizi sevdik. Dokunmadan da sevebiliriz.” Parmağındaki tektaŐı diğeri bir parmağıyla okşarken masum, saf ve aÇıktı.

“ay mı içiyorsunuz?” dedi Melike. Bakışları umutsuzdu. “Mıkı abinin neden hemen evlenmek istediğini ve ışık hızıyla o yüzüğü parmağına taktığını Şimdi daha iyi anlıyorum. Bunca yıl sabretmiŐ adam, haklı. Ama sen de haklısın tabii, Şemo. Sonuçta alıŐmadık gtte don durmaz. *Adam elini tutayım*, dese sen kafa atarsın.”

Şeyma’nın bakışları ise Melike’den daha da umutsuzdu. “Yazık kafana, Melike. Aklın fikrin nerede yani, pes!”

Abim birkaç gün önce kendisine evlilik teklif etmiş ama bunu yine kendince en kz Şekilde, yol ortasında yapmıştı. Ama Şeyma yle aÇıktı ki onun için artık o yol bile özeldi. Neye ŐaŐırıyordum ki? Şu günlerde köfte gördüğümde saatlerce ağılayan, John Wick’e gidip, ilk yarısını bile bitiremeden, ağılayarak dışarı çıkan da bendim. AŞık, insanı sersemleŐtiriyordu.

Bir başkası olsa bu ifadesine tebessümle bakardım ama sözkonusu abim olduğunda yapamadım. “Şeyma,” dedim ağır ağır. “Sen benim salak abimin neyine bu kadar aşık olabildin be kızım?”

“Deme yle,” dedi hemen. “Tamam, kz falan ama sevilmeyecek biri değil.”

“Kızım, ondan mı dedim?” Gülüyordum. “Benim abim. Canımı istesin, veririm. Herhalde sevinecek bir adam. Ama ikinize alışma sürecim bir süre devam edecek gibi. Malum, bu adamın evde goril taklidi yaparak oyun oynadığı, duvarlara tırmandığı çocukluk günlerini ben biliyorum, sen değil. O yüzden bana garip geliyor olabilir.”

Melike hâlâ kendi derdindeydi. “Senin yanında nasıl, Şemo? Bildiğimiz Mıkı abi mi? Başka meziyetleri var mı?”

Yine utanarak oturduğu yerde süzüldü. “Çok da öküz değil, haberiniz olsun.”

“Bak sen!” Melike neşeli bir kakhaha savurdu. “Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Şemo. Bak, yemin ediyorum, senin bir ilişkinin olması benim hayata dair umutlarımı yeşertti, hayatım.” Dikleşti. “Ama hâlâ bana gerekli bilgileri vermedin. Mıkı abim o yüzüğü parmağına takarken önünde diz çöktü mü yoksa top atar gibi kafana mı fırlattı?”

“Ay, abart!” dedi Şeyma hızla. “*O kadar da öküz değil*, diyorum, niye inanmıyorsunuz? Adamakıllı *benimle evlenir misin Şeyma*, diye sordu işte.”

Melike detaylar konusunda kararlıydı. “Diz çöktü mü?”

Şeyma sessizdi.

“Çöktü,” dedim anında. “Kesin çöktü. Söylememekte bu kadar direndiğine göre adım gibi eminim, abim diz çöktü ve *bunu kızlara söyleme*, dedi, değil mi?”

Şeyma yine sessizdi ama ceylan gözleri bize dönmüş, söyleneni kabul edercesine iki kere göz kırptırmıştı. Anladığımızı fark ettiğinde hızla bize döndü. “Melike, bak sakın adamla dalga geçme, senin gırtlığını keserim.”

Melike şen bir kakhaha daha salarken benim dudaklarımda kendimden emin bir gülüş vardı. “Size abimi tanıdığımı söylediğimde inanmıyordunuz, kızlar.” Şefkatle Şeyma’nın sırtını okşadım. “Bana güven, *gelin*.”

Melike hâlâ gülüyordu. “Gelin mi? Kız, siz büyüdünüz de gelin görümce mi oldunuz?”

Şeyma *gelin* kelimesiyle utanmış, yeniden yerinde süzölmüştü. “Şöyle söyleme, Ayperi, utanıyorum. Şeyma’yım işte. Ne gelini?”

“Gelinsin, gelin,” dedim hızla. “Annem kaç gündür bütün mahallede horon tepiyor. Kadın gelini sensin diye kırk iki rekât şükür namazı kılmış, dizleri morarmış.”

Abartmıyordum. Annem, abimle Şeyma’yı öğrendiğinden beri sürekli beni arıyor, olayın gerçekliğinden emin olmaya çalışıyordu. Kadın bize

dair nasıl bir umutsuzluk içindeyse mahallede çikolata dağıtmış, şükür namazı kılmış, nefret ettiği ninemi bile art arda yanaklarından öpmüştü. Şeyma'yı daima çok sevmişti. Ağır duruşu, hanımlığı ve her hareketiyle annem için ideal bir profildi.

Sesli dile getirmiyordum ama bana birkaç kere *abinle Şeyma olur mu sence* imasını yapmış, o zamanlar şiddetle reddetmişim. Bana göre imkânı yoktu. Vizyonumun ne denli eksilerde olduğu buradan da anlaşılabilirdi. *Ben kendim âşık olmuşum da anlamamışım, anne. Bir başkasını nasıl anlayabilirdim ki?*

Melike şen bir kakhaha daha attı. "Gariban Vildan teyzem. Haberi yok tabii aldığı gelinin içinde Kadırgalı Aysel olduğundan. Kıyamam ya."

Siniri bozulmuş olmalı ki Şeyma da gülüyordu. "Abartma, Melike. Sen ortalıkta Ebu Cehil gibi gezdiğin için dayak yiyorsun. Yoksa kimseye bir zararım yok."

"Tövbe," dedi Melike. Eli kalbindeyken esefle kınıyordu. "Memem kesildiğinden beri tövbeliyim, kızım. Daha bana *Ebu Cehil*, diyemezsin. Bak, zaten canım sıkkın. Az önce gelirken Özlem ablanın favori kaynanası Asalet neneye yakalandım. *Ev soğuk, gel de bir bak bakayım*, dedi. Ev soğuk değil ama yaşlı kadın, üşüyor demek ki diye iyilik edeyim dedim. Ayacağına patik giydirdim, üzerine battaniye örttüm, yetmedi peteği açtım. Özlem abla eve gelince kesin götüme kazık sokacak ama umursamadım." Dikleşti. "Peki, bu iyiliklerimin karşılığında Asalet nene ne dedi, biliyor musunuz?" İkimiz de merakla baş salladık. Yüzünden dolu dolu bir memnuniyetsizlik vardı. "*Sağ ol, yavrum, senin de öteki dünyadaki yerin böyle sıcak, ateşler içinde olsun*, dedi." Bu konuda dertli olmalı ki daha da dikleşti. "Ee ama nene, böyle dua mı olur? Sen söyle, Şemo, böyle dua mı olur? Detay belirtmedi. Sıçtık ya! Hayır, kırk yılın başı bir iyilik yaptım, aldığım hayır duasına bak."

Şeyma'yla eşzamanlı güldük ama bu defa zerre gülmeyen Melike'ydi.

"Lan, gülmeyin," diye çıkıştı. "Bana bak, Şemo... Bir şey olmaz, değil mi lan?"

Şeyma gülüşünü zorla toparlamıştı. "Saçmalama, Melike." Gülüşü büyümüş, şen kakhahalara dönüşmüştü. "Ama yani gördüğüm en açık uçlu dua, bayıldım."

İleri atılmayı denedi Melike. "Cehenneme gitmem göbek atacak gibisin, vicdansız karı!" Elini önümden uzatıp Şeyma'yı yakalamak niyetindeydi. İzin vermemiş, hızla ayırmıştım.

"Bırakın kavgayı, daha ciddi bir meselemiz var." Şeyma'nın gülüşü hafiflemiş, Melike'nin bakışları bana dönmüştü. Cebimden telefonumu

çıkartırken bir hayli ciddiydim. “Annem birkaç patik örneği atmış. Seçmemiz lazım, söz bohçasını hazırlamaya başlayacakmış.”

Annem hep bugünü beklemiş gibiydi. Günlerdir aralıksız arıyor, *Şeyma ne sever, neyi nasıl yapalım*, diye soruyordu ama henüz ortada söz de yoktu günü de.

Gülüşü hafiflerken yeniden utanıyordu Şeyma. Annesine durumla ilgili bilgi vermiş, babasından alacağı geri dönüşü bekliyordu. Ters bir şey olmayacağına emindim ama Şeyma hâlâ tedbirliydi.

“Ne gerek vardı, Ayperi?” Mahcubiyetle göz kırptırarak bakıyordu. “İsteme öyle hemen olmaz ki. Annen hemen söz bohçasına mı başladı?”

Görümce olduğum için ciddiydim. “Başladı tabii. Bizim âdetleri hafife alma, Şeyma. Şimdiden patiğini seçeceksin ki örülsün, yazmaların yapılsın, havluların işlensin. Bunlar hep emek ve zaman ister. Değil mi Melike?”

Bu soruyu beklemiyordu. Zerre anlamadığı bir iş olduğu için telefonun ekranındaki patiklere bakmakla meşguldü. Bakışlar ona döndüğünde sendeledi ama star ışığıyla hemen toplardı.

“Aynen, Pero haklı. Mesela ben işlenmiş havlu olmadan gelin gitmem.” Kendinden emindi. “Baş kriterim budur. Çeyiz dediğin de böyle olur. Orada her bok olmalı.” Aynı soruyu o da bana yönetti. “Değil mi Pero?”

Birbirimizi destekliyorduk vesselam. “Aynen,” diyerek onayladım. “Haklı, her bir bok olmalı.” Telefonu üçümüzün de göreceği bir noktada kaldırdım. “Şimdi söyleyin bakalım, hangisi?” Oldukça dikkatliydim. “Bence mor olan patik.”

“Mavi,” dedi Şeyma. “Motifleri çok güzel. Baksana.”

Melike ciddiyetle, “Kırmızı,” dedi. “Daha ateşli.”

Şeyma’yla aynı anda kendisine döndük. Duygularıma tercüman olan Şeyma’ydı. “Patik seçiyoruz, salak. Ne ateşi?”

Melike’nin ciddiyeti sürüyordu. “Neden? Sadece şöyle diyeceğini hayal et, Şemo...” derken hızla bacağına havalandırıp en seksi şekilde ileriye uzattı. Çorabının üzerinde yazan, *deli konuşuyor, susun, konuş bakalım, deli yazısı* hakkında konuşmayacaktım. Ojeleriyle ruh haline göre tırnaklarına şekiller çizer, günün ruh haline göre çoraplar giyerdi. Ayağını en seksi şekilde salladı. Bakışlarına şuhluk, sesine tutku ekledi. “Mıkı, kırmızı patiğime bak, Mıkı. Mıkı, gel ve o patiği çıkar, Mıkı!”

İstemsizce kakhaha patlattım. Bunu ben de beklemiyordum. Ama Şeyma gülmemiş, Melike’nin seksi bacağına tokadı indirmişti.

“O ağzından bir kere de normal bir şey çıksa şaşıracağım! Asalet nene sana az bile diyor, beyinsiz!”

Gülüşüm büyüdü. “Özür dilerim, Şeyma, ben de artık kırmızıdan yanayım.”

Melike keyifle gülerken Şeyma’nın hayret dolu bakışları bana dönmüştü. “Bari sen uyma şuna, Ayperi?”

Melike gülerken, “Kız, sus,” dedi. “O senin görümcen, görümcen.” Neşeli kahkahalarından birini daha savurdu.

Onları izlemek, bırakıldığım yalnızlığın ortasında tek çıkışı bulmak gibiydi. Bana iyi gelip, ruhumu arındırırken bir bütün olduğumuzu hissettiriyor, dostluk denen kavramın genel tabular ve kurallardan ibaret olmadığını gösteriyorlardı. Üçümüz de bambaşka yaşamlardık ama yıllardır yan yanaydık. Sayısız farklılığı göğsünde barındıran dünya gibi biz de kendi küçük dünyamızı kurmuştuk. Son günlerde yüzümü güldüren tek şey onlardı.

Tıpkı İstanbul’a gelip daha da karanlığa battığımı o günlerde elimden tuttuqları an gibi.

Güldüm bu hallerine. “Abim de kırmızıya bayılı,” dedim imayla.

“Ooo,” dedi Melike, coşkuyla. “O zaman kesin kırmızı patiği seçiyoruz. Hakem kırmızı kart salladığında sen de kırmızı patiğini sallarsın, çekersin odaya. Mıki abim bir yandan yıkılıyorsa diğer yandan toparlar işte, misler gi-”

Devamını getiremedi çünkü Şeyma bacaklarının üzerinden uçup âdeta Melike’nin üzerine atlamıştı. Gövdesi bacaklarımin üzerindeneyken Melike’nin koluna ve sırtına art arda iki anne tokadı indirdi.

“Seni gebertirim. Sus artık!”

Melike bu darbelere alışkındı. Umursamamış, daha şen bir kahkaha atmıştı. Ani diklenişi ise beklenmedikti. “Lan!” dedi telefonuna bakarken. Kıvrıkcık saçları birbirine girmişti. Eliyle arkaya atmayı denedi. “Saat beş buçuk olmuş. Ebenizi sikeyim, kızlar, neden söylemiyorsunuz? Şemo, kalk, senin gerdek geceni sonra konuşuruz, bacım. Daha önemli meselelerimiz var, kalk.” Yatağımdan ayaklanırken göz ucuyla Şeyma’ya bakıyordu. “Lan, hadi benim çenemin ayarı yok, sen niye uyarmıyorsun?” Hızla elini salladı. “Kalkın, çabuk. Düğüne hazırlanmamız lazım.”

Şeyma, “Ay, doğru!” diyerek ayaklanmıştı ama ben kıpırdamadım.

Birkaç gündür dillerinden düşmeyen bir düğün meselesi vardı. Melike’nin bir arkadaşı evleniyormuş. Normal şartlarda kendi gider, eğlenip gelirdi ama bu defa inatla bizimle gitmek istiyordu. Garip olan bu değil,

Şeyma'nın bu öneriye *tamam*, demesiydi. Asla kabul edeceği bir şey değildi ama Melike önerdiği anda nedense *tamam*, demişti.

Bu defa gönülsüz olansa bendim. Yine memnuniyetsizlikle ofladım. İkisi de ayaklandığında kendimi yatağa bırakma derdindeydim. "Siz gidin. Benim gelesim yok."

"Var!" dedi Melike anında. Kolumdan tutup, yatmama izin vermeden doğrulttu. "Ağzımı açarsam söverim. Aldığım hayır duası bile ateşler içindeyken beni daha da riske atmadan kalk, hazırlan."

Ayağa kalktım ama hâlâ huysuz ve memnuniyetsizdim. "Melike, bizim ne işimiz var senin arkadaşının düğününde, hâlâ anlamıyorum."

"Yalnız gidemem," dedi tek solukta. "Ya biri mememe vurur da bayılırsam? Orada olup beni düşmeden tutmanız gerekiyor. Hem ne zamandır toplu bir şeyler yapmıyoruz, bize de etkinlik olur."

Yüzüm ekşidi. "Düğün mü?"

Siniri son noktada olmalı ki cevap olarak kalçama ani bir tokat patlattı. "Senin koca götünü koparırım, Pero! Evet, düğün. Günlerdir ne anlatıyorum ben sana? O düğüne ikinizle birlikte gitmek istiyorum. O kadar!" Geri çekilmiş, eli dolaba dönmüştü. "Şimdi yürü şu içine sıçtıgımın dolabına, elbise bakalım."

İtiraz hakkı bırakmıyordu. Günlerdir heyecanla etrafımda bu düğün için koştugu düşünüldüğünde ise kıramıyordum. Çaresiz bakışlarım Şeyma'ya döndü. Hâlâ kararlı mıydı? O gitmezse ben de gitmek zorunda kalmazdım. Bakışlarım karşısında kollarını kararlılıkla göğsünde bağlamıştı.

"Haklı," dedi sakinlikle. "Farklılık olur bize de. Senin de havan değişir." Kolumu anaç bir şekilde okşayıp kapıya yöneldi. "Ben de hazırlanmaya gidiyorum." O uzaklaşırken deli arkadaşımın baş başa kalmak iyi bir fikir miydi emin olamıyordum.

Dolabımı açıp derinlere dalan Melike'nin boğuk sesi yükseldi. "Değişir, değişir, hiç merak etme. Fevkalade havan değişir hem de." Sesi daha da boğuklaştı. "Pero, senin dolapta elbise namına hiçbir şey yok mu hayatım? Bu ne böyle okul müdürünün dolabı gibi?"

Küçük adımlarla yanına ilerledim. "Ne elbisesi, Melike? Bir pantolon gömlek giyer, giderim işte."

Dolabımın içinden kafasını çıkaran Melike'nin kıvrıkcık saçları karmakarışık. Arkasını dönmüş, saçlarını düzeltmeden en huysuz bakışını sunmuştu. "Yok, canım, öyle olur mu?" dedi imayla. "Şuradan eşofmanını giy. Üzerine de bir tişört. Kafana da sim dokeriz. Misler gibi olursun." İleri atılmış, kolumdan kavramış ve hızla dolaba yaklaştırmıştı. "*Düğüne*

gidiyoruz, dedik. Feriha ve Halil'in kenar mahalle nişanına mı gidiyoruz sandın? Parçalarım bak seni!"

"Ay, ne be?" diye yükseldim en sonunda. "Ya ne giyeceğim? Bende elbise falan yok."

Dikkatli bakışları dolaba döndü. "O fevkalade fiziğini ortaya çıkaracak bir şey lazım."

İnce bel ve hafif dolgun kalça kombinasyonumdan bahsediyordu. İri ve dolgun falan değillerdi. Normaldi ama belim ince olduğu için ön plana çıkıyorlardı. Bir süre bu durumdan nefret etmiş, saklamıştım ama artık alışmış, kabullenmiştim. Onları seviyordum.

Yine de göz devirdim. "Fevkalade fiziğimin konumuzla alakası ne?"

"Sus," derken sesi yine boğuk geliyordu. Dolabın derinliklerine dalmıştı. "Millet sendeki o fiziği yapmak için spor salonlarından çıkmıyor. Sen yatarak yapmışsın, bir de saklıyorsun. Tokatlamak istiyorum seni." Ani bastıran bir sinirle askılığa tokat atmış, gerilemişti. "Lan, bu ne boktan bir dolap? Sen buradan ne bulup giyiyorsun?"

"Elbise yok," dedim. "Dediğim gibi pantolonla gömlek giyerim, Melike, uzatma. Dügün benim mi? Neden elbise giyiyorum?"

"Dügün senin olsa elbise mi giyersin, bacım? Gelinlik giyersin. Ayrıca ne takımı? Oldu olacak sakal tak, bıyık çiz. Dügün girişinde İstiklal Marşı okutur, gelinle damadı davet edecek metni okursun."

Bıkkınlıkla soludum. "Melike, çekil şuradan. Her zamanki gibi giyineceğim."

Anında gerilemiş, ringe çıkmaya hazırlanan sporcusuna moral vermek isteyen antrenör gibi başımı iki eliyle sıkıca kavramıştı. "Pero," dedi hırsla. "Bak, bugün gerginim. O yüzden sen de beni daha çok germe. Bu defa o içine sıçıtığımın inadını kıracağım. *Elbise giyeceksin*, dedim, o kadar!"

Başımı iteleyerek geri bıraktığında yeniden dolabıma abanmıştı. Eline ne geçerse yere savurup, eski parçalara iğrenerek bakmakla meşguldü. Elinden almaya çalıştıklarımla beni boğmaya çalıştığında bugün gerçekten gergin olduğunu anlamış ve sessiz kalmıştım. Bütün dolabım yerle bir edilirken, yaptığım tek şey yatağıma oturup umursamazca izlemek olmuştu.

Orada bir şey bulamayacağına, eninde sonunda takım elbise giyeceğime ve benim dediğimin olacağına emindim. *En azından şu an için.*

*“Seni seviyorum,
Ama nasıl?
Avuçlarımda camdan bir şey gibi kalbimi sıkıp,
Parmaklarımı kanatarak
Kırasıya,
Çıldırasıya...
Seni seviyorum,
Ama nasıl?
Kilometrelerce derin, kilometrelerce dümdüz,
Yüzde yüz, yüzde bin beş yüz,
Yüzde hudutsuz kere yüz...”*

-NAZIM HİKMET RAN-

“Burası mı?” dedi Ömer. Bakışları aracının camından dışarıya, düğün salonuna dönmüştü. İçeriden gelen müzik seslerini duyabiliyor, insanların son derece şık bir şekilde salon kapısının merdivenlerine yöneldiğini görebiliyordu. İhtişamlı düğün salonuna bakarken küçük bir an bocalamıştı. “Lan, Selim bu kadar zengin miydi? Çırağan Sarayı gibi salon tutacak parayı nereden buldu?”

Hemen yanındaki Yavuz emniyet kemerini açarken hafif bir gülümsemeyle, “Demek ki emniyetteki tek gizli zengin sen değilsin, amirim,” dedi. Kapıyı açıp dışarıya bir adım atmış ama Ömer’in yerinden kıpırdamadığını gördüğünde durup ona bakma ihtiyacı hissetmişti. “Ne oturuyorsun? Hadisene.”

Huysuzdu Ömer’in bakışları. Keyfi yoktu ve başı ağrıyordu. Onun yüreği yangın yeriye yeni evlenen ve son derece mutlu olan bir çifti izlemek en son istediği şeydi. Bencillik değildi bu, hayal kırıklığıydı. Selim davetiyeyi haftalar öncesinden vermişti. Yavuz ise günlerdir gelmesi için baskı yapıyor, burada kafasının dağılacağını iddia ediyordu. Piste dalıp gelin ve damadı ayırarak *Batsın Bu Dünya* açtırmayacağını garantisiz yokken nasıl kafası dağılabilirdi?

“Sen git oğlum işte,” dedi. “İnan, ben hiç havamda değilim, Yavuz.”

“Havanda olsan çıkıp halay mı döneceksin, oğlum? Otur bir saat, kalkıp gidersin sonra işte,” dedi Yavuz. “Adam davetiye verip kaç kere sana geldi, ayrı olarak gelmeni istediğini belirtti. Ömer Amir bu kadar özel istediği geri çevirecek bir adam mı?” Arabadan tamamen inmiş, hafif öne eğilerek yeniden göz teması kurmuştu. “Hadi, in şu arabadan.”

Ömer bıkkınlıkla kapıyı açıp, dışarı çıkarken Yavuz doğrulmuş, dik-katli bakışlarını salonun girişine çevirmişti. Telefonuna düşen mesaja göz ucuyla baktı. Melike Özben’e telefon numarasını verdiği için pişmanlık duyduğu dakikalardaydı. Günlerdir sürekli yazıyor, Ömer’i buraya getirmesi için âdeta zorbalıyordu. Gelen mesaja göz ucuyla baktı.

Melike: *Geldiniz mi? Neredesiniz?*

Melike: *Lan, düğün başladı!*

Melike: *Zahmet olacak, reis. Gelmeyin daha.*

Melike: *Biz buradan kalkar, düğün alayı olarak size geliriz!*

Manyak bir tatlılık içinde olduğunu inkâr edemeyecekti Yavuz. Elinden tutmuş, emniyete geldiği günün akşamı doktora götürerek apse yapan yarasına baktırmıştı ve bunu yaparken asla memesiyle dalga geçmemiş hatta garip bir şekilde sessiz kalmıştı. Kapının önünde bekleyen kadınlarla saçma muhabbetler hakkında konuşmuş, meraklı gözleri Yavuz’dan uzaklaştırmıştı. Doktor patoloji sonuçlarının temiz olduğundan bahsetmişti ama bundan sonra birkaç kere daha gitmeli, apse yapan yarasını kontrol ettirmeliydi.

Tek gelebilirdi. Ama Melike, doktorun elinden randevu kâğıdını alıp *yine birlikte geliriz*, dediğinde ses çıkarmamıştı. *Hayır*, diyebilirdi. Deme-mişti. Sadece sessiz kalmıştı. Garip bir şekilde yanında eğlendiğini hisse-di-yordu. Buraya tek gelmektense onunla gelmeyi tercih etmiş ama bunu neden istediğini sorgulamamıştı. Belki de ona alışıyordu ya da çoktan alışmıştı.

Utanıyor, belli etmemeye çalışıyor ama başaranıyordu. Melike şen kakhahalar atıyor, zerre çekinmeden yaklaşıyordu. Sanki utandığı anları anlıyor gibi daha da sokuluyor ve kendinden emin bir tebessümle gözle-rine odaklanıyordu. Yavuz’un yapabildiği tek şeyse alık bir halde bakmak oluyordu. Oysa dünyaları farklıydı, biliyordu. Mesaja hızla cevap verirken de aynı duygular içindeydi.

Arabasından inen Ömer’in huysuzluğu ise sürüyordu. “Sırası mıydı yani?” diye homurdanarak ilerledi. “Başka evlenecek gü-”

Cümlesi yarım, adımı havada kaldı. İhtişamlı düğün salonunun hemen üzerinde en parlak şekilde ona göz kırpan ay, yuvarlak ve şüpheye

yer kalmayacak bir şekilde dolunaydı. Ne kopabiliyordu ondan ne de onu görmeye dayanabiliyordu. Kalbine, haftalardır yerinden oynamayan iğne batarken aklına düşen tek şey Filiz Hanım'ın günler önce söyledikleriydi.

Toplu bir etkinliğe çağırılırsan git, Seyirhan.

Yeşil gözleri dolunay ve ihtişamlı bina arasından gidip geldi. Ay bile şu gökyüzüne sığıyorken o tek bir kalbe sığamamış mıydı? Filiz Hanım'a inandığı için kendine sövdü ama yeşil gözlerinin etraftaki insanlarda gezinmesine engel olamadı. Bazı anlar o ay gibi güzel olan perinin yanından geçtiğini hissediyor, uzanıyor, tutamıyordu. Yine öyle oldu. Gözleri hiçlikten başka bir şey görmedi.

Saçmalama, Ömer, dedi kendine. Neden burada olsun? Saçmalama, oğlum. Bırak artık şu göt baş süzen gezegenleri. Onlar dönecek ama sen olduğun yerde kalmaya devam edeceksin.

"Ömer," diyen Yavuz'un sesiyle irkildi. "Lan, hadi!"

İtiraz etmedi. Ağır adımlarla ilerledi. Yavuz'un yanına geldiğinde sessizliği sürüyordu. Geniş kapıya ulaşmak için merdivenlere yöneldiklerinde onu tanıyan, emniyetin tanıdık yüzlerinden birkaç kişi selam vermiş, küçük baş selamıyla her bir selamı kabul etmişti. O kapıdan girecek, gözleri tek bir kişiyi arayacaktı. Umutsuzluğa batacak ama en beklenmedik anda yeşilleri toprakla kırılmış, ela gözlerle buluşacaktı.

Kimi buna *vuslat*, diyecekti. Ömer Seyirhan ise *bir asır sonra nefes almak*.

Kaçmak istediğim pek çok anım vardı. Karanlık, basık ve kasvetliyidiler. Hepsinden bir şekilde kurtulmuştum ama sözkonusu Melike olduğunda kurtulmak imkân dahilinde olmuyordu. Buraya takım elbiseyle geleceğime emindim.

Bu kadar emin olmak bir hataydı.

Adımlarım ağırdı zira topuklu ayakkabıyla yürümek zordu. Sevdiğim bir tercih değildi. Mecbur kalmadıkça giymezdim ve şu an için en konforsuz olanı giymek zorunda kalmıştım. Tam anlamıyla acı çekiyordum. Kim tek bant ayakkabı yapıp bunun ayak için yeterli olduğunu düşünmüştü?

Direnmek işe yaramamış, Melike'nin seçtiği bir elbiseyi giymek zorunda kalmıştım. Benim dolabım ve tarzım bunun için yeterli değildi ama kendi dolabının en diplerinden tam benim bedenime uygun lacivert

bir elbise çıkarmıştı. Neden dolabında benim bedenime göre bir elbise olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Sorduğumda *sorgulama beni*, demiş ve elbiseyi kucağıma bırakmıştı.

Elbise güzeldi. Sorun burada değildi. Sorun, sırtımı açıkta bırakması ve bedenimi sarmalayıp, belimi ince göstererek kalçalarımı bir nebze de olsa ön plana çıkarmasıyla başlıyordu. Sırt dekoltesi bele kadar inerken ince, parlak iplerle tamamlanıyordu. Dizlerimin bir parmak altında biten boyuna rağmen yürürken kendimi fazla göz önünde hissetmeme engel olamıyordum.

Melike saçlarımı dağınık topuz yapmamı istemişti ama bu konuda ona direnmeyi başarmış ve kazanmıştım. Açık bıraktığım saçlarım omuzlarıma ve sırtıma dökülüyor, sırt dekoltesini bir nebze de olsun kapatıyordu. Makyajım ağır değildi. Şükür, bu konuda da ben galip gelmiştim ve ferah bir makyaj yapabilmıştım. Melike'ye kalsa gözlerimi simsiyah yapmalıydım. Simli farlar havada uçmuştu. Derdi neydi, anlamış değildim. Her şeyimle bir bütün olmalıyım. Gelin ben değilsem bu kadar hazırlığın da anlamı yoktu.

Tüm bunlara karşı şüphesiz en büyük hamlem yanıma aldığım ince, siyah şalımdı. Arabadan indiğim şu saniye ona sarılıp kalçamı saklamaya çalışıyordum.

Arabanın sürücü koltuğundan inen Melike ise kalın askılı, dizlerinin üzerinde biten, parmak taşlarla bezenmiş bebe mavisi elbisesinin içinde her zamanki gibi parlıyordu. Daima kıvrıkcık olan saçlarını düzleştirmiş, bambaşka biri olmuş gibiydi. Makyajı yine *ben buradayım*, diyor, arabasını kilitleyip, tekerinin havasını topuklu ayakkabıları ile kontrol ederken bile seksi ve kadınsı görünebiliyordu.

Şeyma tercihini lila, sade bir elbiseden yana kullanmıştı ama kollarındaki volanlar ve bağcıklarının ellerine dökülen kısımları elbiseye bambaşka bir hava veriyordu. Benim gibi nadir topuklu giyerdi. Bu gece için o da topuklularını kuşanmış, elbisesiyle aynı renk şalı takmış, tek makyajı her zamanki gibi *eyeliner* çekmek olmuştu. Sade, şık ve kendine ait doğal güzelliği içindeydi.

Arabadan inip, ilerlerken bakışlarım düğünün olacağı mekândaydı. Minik bir salon olacağını düşünmüştüm ama Melike bizi süslemekte haklı gibi görünüyordu zira son derece şık ve pahalı bir mekândı. Bakışlarım merdivenlerdeki davetlilere takıldı. Hepsi moda dergilerinden çıkmış kadar gözalcı ve özenliydi. Yol boyunca kızdığım Melike'ye o an için teşekkür edebilirdim.

Ta ki arkamdan gelip, şalı omuzlarımdan çekip alana dek... Bütün teşekkürlerim uçup gitmişti o an. “Bu ne?” dedi sinirle. “Hacı görmeye mi gidiyorsun? Sarılıp sarmalandın.” Beni parmak ucuyla kenara iterken, geri dönüp kapıyı yeniden açmış, şalı hırsıyla içeri savurmuştu. “Evet!” dedi keyifle. “Şimdi gidebiliriz.”

Haklılık payı vardı. Neden kendimi saklıyordum ki? Bunu yıllarca yapmıştım zaten ve sonuç cehennemden farksız bir hayat olmuştu. Kıyafet konusundaki çoğu tabumu yıkan kişi Melike’ydi çünkü o anksiyeteden değil, anksiyete ondan korkuyordu. İlk mini elbisemi giyerken de ondan destek almıştım. Son günlerimin etkisiyle elimin yine siyahlara ve bol kıyafetlere gittiğinin farkındaydım.

Yapmamalıydım, biliyordum. Ben de saklanmak istemiyordum. Saklanmak neyi çözmüştü ki? *Sadece kocaman bir hiç.*

Yüz ifademe engel olamamış olmalıym ki Melike yine ters bakışlarından birini sunmuştu. “Ne diye senin suratın bok atıyor? Gül bakayım biraz, gamzeni göreyim.”

Gülmedim. “Sırtım üşüdü,” demekle yetindim.

Sıkıntıyla ofladı. “Yemin ediyorum yaşlandıkça huysuzlaşıyorsun, Pero. Birazdan *bacağım üşüdü, romatizmam azdı*, dersin sen.” Kolumdan kavramış ve büyük bir nezaketle ilerletmişti. “Sus da ilerle, hadi. Sizi hazırlayacağım diye geç kaldık zaten, ilerle.” İkimizin de koluna girmiş, gururlu bir anne gibi yürüyordu.

“Ciddiyim,” dedim huysuzca. “Sırtım üşüyor.”

“Bir şey olmaz,” dedi, en rahat şekilde. “Sus da kıvrır, meydan bir manzara görsün.” Yanından geçen bir kadın selam verdiğinde tüm neşesiyle gülümsedi ama kadın arkasını döndüğünde gülüşü hızla silinmişti. “Bu kimdi, lan?”

“Ünlüsün ya,” dedi Şeyma. “Senin birilerini tanımana gerek yok, Melike, onların seni tanımaları yeter.”

Hoşuna gitmiş olmalı ki güldü Melike. “Öyle değil mi kız? Doğru diyorsun.” Merdivenlere geldiğimizde yürümemiz için ikimize de destek veren Melike’ydi. “Bu arada, sanırım ilk kitlesel lincimi yedim, hiç keyfim yok. Tüm ülkeden laf yemediğim kalmıştı yani bir de o oldu. Neymiş efendim, arkamda mafya varmış yoksa birdenbire bu kadar yükselmem mümkün değilmiş,” diye dert yanarken huysuzca yüz ekşitti. “Lan, ünlü olmak istesem ve arkamda mafya olsa sizce Poyraz Eraslan’ı mı döverdim? Gider, topuğuna sıkardım o göt lalesinin.”

Şeyma sersem gibiydi. Gelirken öne oturmuştu ama yine midesi bulanmış olmalı ki her yere ekşimiş bir yüzle bakıyordu. “Alışırın,” dedi; uyuşuk bir sesle. “İnsanlar bilmedikleri şeyler hakkında daha çok konuşup yargılar. Şu an en bilmedikleri şey sensin.”

“Bilinecek neyim var, kızım? Evde senden dayak yiyip, Pero’yu dakika başı öpüp, Mıkı abiyle dalga geçip, işe gidip geliyorum. Benim hayat bu.” Sıkıntıyla başını eğdi. “Neyse, alışırız tabii. Malum, bu ısıltılı hayatı ben seçmedim, ısıltı beni seçti.”

Cevap verecektim ama yanımdan geçen bir kadın süslenmemiş, âdeta süslenmek kavramını yeniden yazmıştı. Saçlarını çiçek şeklinde yaptırmış ve sime bulanmıştı.

“Lan, o geçen neydi?” dedi Melike. Kendi kendine espri yapacak ve buna gülecek kadar keyifliydi. “Komutan Logar, bir cisim yaklaşıyor, efendim!”

Güldüm. Ruha iyi gelen bir yanı vardı Melike’nin. Bir başkası dediğinde *saçmalıyorsun*, diyeceğimiz şeyi o dediğinde, yüzde derin bir tebessüm bırakıyordu. Merdivenleri en sonunda bitirdiğimizde geniş kapıdan içeri adım atabiliştik. Melike kolumuzdan çıktı, burada kendi ayaklarımızın üzerine duracağımızı biliyordu. Asıl mesele merdivenlerdi. İçeriden yükselen nahif ritim ve insan seslerine doğru yürüdük.

“Senin bu arkadaş bayağı zengin sanırım,” dedi Şeyma.

“Yok be,” dedi Melike. “Selim polis ama karısının ailesi zenginmiş. Öyle duydum yani.”

Polis kelimesini duyduğumda salondan içeri adım atmıştık. *Bir arkadaş*, demişti ama polis olduğundan asla bahsetmemişti. Geniş salon beyaz masalar ve kahve tonlarındaki çiçeklerle donatılmıştı. Orta kısımdaki boş alanda sadece nikâhın kıyılacağı yüksek masa varken gelin ve damat hâlâ yoktu. Çok geç kalmış sayılmıyorduk duruma göre. Kapının girişine devasa bir çiçek kümesi hazırlanmış, içine gelin ve damadın ismi nakşedilmişti.

“Eğer bu düğünü Selim yapıyorsa babadan kalan arsayı sattı demektir,” diye homurdandı Melike. “Ebesini sikeyim, ortama bak, lan.”

Haklıydı. Ama benim gözlerim oturmak için boş masa arıyordu. Her yer dolu gibiydi. Bakışlarım salonda gezinirken, “Boş yer yok sanırım,” diye homurdandım.

Melike öne çıkmış, topuklu ayakkabılarının üzerinde zerre zorlanmadan ve oldukça özgüvenli, şuh bir edayla ilerlemeye başlamıştı. “Ben ayarlattım, peşimden gelin.”

Sorgulamadan arkasından ilerledik. Bakışlarım Şeyma'nın solgun yüzündeydi. "İyi misin?" Sesim endişeliydi. "Lavaboya gidelim mi?"

Kaşlarını kaldırarak reddetti. "İyiyim, merak etme. Çok kötü olsam şimdiye anladınız zaten. Birkaç dakikaya toparlarım."

Haklılık payı olduğu için ses etmedim. Gerçekten araba tuttuğunda başını yerden bile kaldıramaz, aralıksız kusardı. Şu an ayakta ve başı dikse her şey direnebileceği bir seviyede olmalıydı. Melike dört kişilik bir masanın yanında durdu. Üzerinde yazan kâğıtta her ne yazıyordu, bilmiyorum ama hızla kavramış ve minik çantasına itelemişti. Ben yazılanı görmemiştim ama sandalyesine kurulan Şeyma her şeyin farkındaydı.

"Özel misafir?" Kaşları havalandı.

Karşısına Melike oturdu, ben ise aralarına. Gelin ve damadı oldukça net görececek bir konumdaydık. Pistte her zamanki gibi çocuklar koşuyor, arkadan yükselen melodi insan uğultularına karışıyordu.

Melike büyük bir özgüvenle, "Canım," dedi. "Herhalde özel misafir olacağız." Parmakları kendine döndü. "Burada bir star var!"

Güldüm. Bir insan şöhrete ne denli hızlı uyum sağlarsa o kadar hızlıydı. Masanın üzerindeki şarap şişesine uzanırken ise bir o kadar hüznüldü. Parmak ucuyla dokunup hasret gidermeye çalıştı. "Aşkım," dedi içli içli. "Aramıza memem girdi, affet."

Şeyma kendine gelmiş olmalı ki şişeyi hızla önünden çekip benim önüme bıraktı. "Salak salak konuşma, Melike. İnsan içindeyiz demem, o şişeyle kovalarım seni." Suya uzandı. "Al şunu, dök bardağına, efendi efendi iç. Allah'ın verdiği su neyine yetmiyor? Tövbe estagfurullah." Minik çantasından alkolmetreyi çıkarıp Melike'nin yüzüne salladı. "Gece sonu buna üfleyeceksin, ona göre."

Şaşkın ve hüznüldü Melike. "Yanında alkolmetre mi taşıyorsun, manyak karı?"

Netti Şeyma. Melike'nin sağlığını ondan daha çok düşünüyordu zira radyoloji süreçlerinde yanında olan daima oydu. Ben de gidiyordum ama Şeyma ikimizin de mal olduğunu iddia edip boş bırakmıyor, ne yapıp edip bizimle geliyor ve Melike'nin iyi olduğunu görmeden işine dönmüyordu.

"Evet çünkü yanımda bir de seni taşıyorum, Melike," dedi. "Çok fazla güven vermiyorsun. Hele bir benden gizli, kıyıda köşede onu ağzına sür bak, o gırtlığını nasıl söküyorum."

Ürpertiyle titredi Melike. “Korkunç bir insansın.” Bakışları huysuz ve hüzünlü bir hal aldı. “Aman, iyi be,” diye terslendi. “İçmedik zaten. Tövbeliyiz diyoruz. Ayrıca bu gece ayık olmam lazım.”

“Sebepe?” diyen bendim. “Neden özellikle bu gece ayık olman lazım?”

Küçük bir an ikisi de duraksayıp bana dönmüştü. Beklenmedik bir soru olmalıydı.

“Saçmalıyor,” diyen Şeyma’ydı. “Biliyorsun huyunu, içince aklı başından gidiyor.”

“Aynen,” diyerek hızla destekledi Melike. “Şimdi içerim, yine aklım başımdan gider, atlarım piste, *Kuzu Kuzu şarkısını açın*, deyip Tarkan’ın taşığıma vurdular dansını falan yaparım, şu nezih ortamda rezil oluruz. Kendime zerre güvenim yok.”

Gülerken şarabı usulca yana iteledim. Bir süredir ben de içkiye tövbeliydim. Özellikle o geceden beri. Hatırladıklarım ayrı, sonradan anımsadıklarım ayrı can yakıcıydı. Şu an yeniden zihnimdeki hüzne batmak istemiyordum. Masanın üzerindeki meyve tabağına uzanıp yeşil üzüm-lerden bir tanesini kopardım. Usul usul yerken bakışlarım salondaydı. Masanın üzerinde en fazla karışık çerez tabağı ve kurabiye olan Karadeniz düğünlerine bakacak olursak oldukça nezih bir davetti.

Üzümü ağır ağır çiğnedim. Meyve tabağının arkasındaki çerezlere değdi gözlerim. Her şey vardı ama gördüğüm tek şey antepfıstıklarıydı. Hayatıma ne denli işlediğini anladığım şu günlerde her şeyde ondan bir parça görmek can yakıyordu. O olsa ayıklar, ben daha uzanmadan önüme avuç avuç bırakırdı. Biliyordum. Bu denli kısa bir sürede alıştırdığı sevgi, kelimelere dökeceğimden daha fazlaydı. Ya da kendini dahi bu denli sevmemişim için unutmam imkânsızlaşıyordu.

Üzümü ağır ağır yuttum. Elim yeşil olan her şeye korkarak uzanıyor gibiydi. Yeşil üzüme uzanamadım. Parmaklarım masanın üzerinde öylece kaldı. Gelin ve damat hâlâ gelmemişti. Mideme oturan, omuzlarımı çökerten hüzünden kurtulmak için dikleştim. Bakışlarım etrafta geziniyordu. Gözlerimin kısılmasına ve daha da dikleşmeme neden olan şey masalardan birinde gördüğüm çaycı Necip’in simasıydı.

O genç adamı asla unutamazdım çünkü yanında yerin yedi kat dibine girdiğim nadir insanlardan biriydi. Kısılan bakışlarım yanındaki masaya değdi. Onun ekibinden, Emir’i fark etmem birkaç saniye sürdü. Yanında tanımadığım bir adam vardı ve onunla konuşuyordu. Emir’in diğer yanına bakmaya korkuyordum ama baktım. Ve aldığına nefesin aylar sonra göğüs kafesime dar geldiğini hissettim.

Doğrulamak yerine olduğum yerde çöktüm. Dudaklarımdan kopmaya hazırlanan derin bir nefes vardı, olmadı. Dilimin ucunda kilitlenip kaldı. Oradaydı. Bütün heybeti ve her zamanki gibi kendine has varlığıyla tam karşımdaydı Ömer Seyirhan.

Rüya, dedi zihnim. Hayal, Ayperi. Gerçek olamaz. Burada işi olmaz. Karşına çıkmayacağım, dedi. Çıkamaz.

Nefesimi dudaklarımdan dökmeden yuttum. Genzimi yakan bir acıya çevirip göğsümün üzerine fırlattım. Sandalyenin kolunu kavrayıp, dikleşirken, omurgamda gezinip beynimi uyuşturan, mideme dolan sayısız kramp ve his vardı. Çehresini tam göremiyordum ama oydu, emindim. Önündeki su bardağına bakıyor, keyifsiz bir ifadeyle oturuyordu. Oysa bir kere gözlerini görsem hayal mi yoksa değil mi anlardım.

Belki de başka bir şey istemeliydim. Ya da hayır, kesinlikle en doğru şeyi istemiştim. Bakışları aniden bardağından kalktı. Kaşlarını hiç çatık görmemiştim. Ömer Seyirhan hayattı. Gözlerinde huzur, göğsünde yaşam, gülüşünde neşeli kuşlar vardı. Ama o an için kaşları çatıktı. Sıkıntıyla ofladığını ifadesinden anlayabiliyordum. Hiçbir zaman hislerini içinde tutan bir adam olmamıştı. Onun için sıkıcı bir davet olmalıydı.

Gözleri piste döndü. Gelin ve damadın gelmesini bekliyor olmalıydı. Oysa bana bakmalıydı. Yeşillerini görüp gerçekliğinden emin olmalıydım. Yeniden önüne dönerken küçük, küçücük bir an bana bakar gibi olmuş ama yeniden başı önüne eğilmişti. Kısa bir andı ama önüne eğildiği anda duraksadığını gördüm. Sıkılmış ifadesi ağır ağır dağılırken başı usulca önünden kalktı ve eliyle koymuş gibi tek seferde tüm kalabalık içinde beni buldu. Sendelemedi, aramadı, tereddüt etmedi.

Yeşiller aylar sonra gözlerime değdi.

Bu defa nefesimi yutmadım, büyük bir rahatlamayla dudaklarımdan döküldü. Nefessiz kalmış, şu an ona kavuşmuş gibiydim. Yeşilleri hâlâ tam anlamıyla göremiyordum. Uzaktı. Ama varlığının üzerimde olduğunu bilmek bile göğsümdeki sızıyı büyötmeye yetmişti. Aylardır o otoban kenarında kalmıştım. Kustuğum şey sadece korkularım değil, kendime dair her şeydi.

Sakallarını ve saçlarını uzatmış gibiydi. Eskisi kadar neşeli ve dinç görünmüyordu. Daima gülerdi ama ifadesi durağan bir su gibiydi. Taş atsam dalgalanmayacaktı sanki. Beni fark ettiğinde de dalgalanmadı, âdeta sendeledi. Aynı anda oturduğumuz yerde daha da dikleştik. Eli benim gibi sandalyesinin bir koluna gitti. Ayağa kalkacak gibiydi ama yapmadı, meyletti lakin aniden durdu.

Yapmayacak, bu defa o gelmeyecekti. Biliyordum. Ömer Seyirhan sözünü tutardı. *Yüzümü görmeyeceksin, sesimi duymayacaksın*, demiş ve bunu yapmıştı. Söylediği son sözler hâlâ zihnimde en canlı şekilde varlığını koruyordu.

Eğer şu koca İstanbul'da denk düşersek beni de yüzümü de söylediklerimi de unut, demiştin. Aynısını bu defa ben sana söyleyeceğim. Olur da şu koca İstanbul'da bir daha yolumuz denk düşerse Ayperi, bu defa da sen beni tanıma. Olur mu? Yüzümü de sana anlattıklarımı da bu defa sen unut. Unut ki bu an için pişman olmayayım. Senden sadece bir şey istiyorum. O an bir kere bana gülümse, gamzelerini göreyim. İşte o zaman bu andan asla pişmanlık duymayacak, iyi olduğuna emin olacağım.

Gülmedim, gamzelerimi göstermedim. İyi falan değildim. Ben bile aylardır gamzelerimi göremiyordum. Ona nasıl gösterecektim? Göğsüme batan hisse vereceğim hiçbir isim yoktu. Özlem, pişmanlık, aşk, sevd neydi bu, bilmiyordum. Sadece yanıyordu. Başka hiçbir şey yoktu. Yangın bittiğinde küllerden yeni bir alev çıkmayacağını bilecek kadar acım vardı bu hayatta.

Arsız bir istekti. Ona gamzelerimi göstermedim ama yeşillerini daha yakından görmek istiyordum. Yine kendime kızdığım ama engel olamadığım bir andı. Bakışlarından ifadesini okumak istedim ama olmadı. Beni gördüğü için şaşkın mıydı yoksa heyecanlı mı anlayamadım zira kendi şaşkınlığımda boğuluyordum. Oysa tüm duyguları daima yüzüne yansırırdı. Ama ilk defa Ömer Seyirhan'ı okuyamadım. Muazzam bir ifadesizlikle bakıyordu.

İsteddiği zaman tüm duygularını açıp istediği anda kendini kapattığını da o an öğrendim. Bana her şeyiyle Ömer Seyirhan'ı sunmuştu ama şu an sadece Seyirhan, başkomiser ve amir gibiydi. Daima gözlerini kaçırان ben olurdum. İlk defa bunu yapmadım. Her bir korkumu nasıl ezdiysem bunu da ezdim. Kaçmadan, saklanmadan sadece ona baktım.

O an bir şey daha anladım. Tüm korkularımı ezmıştım çünkü onlar beni ezmeye çalışmıştı, gücüm son raddeye geldiğinde dişlerimi çıkarmıştım. Aşk denilen şey de beni ezmeye başladığında tırnaklarım çıkıyordu. Buydu Ayperi. Acısı kadar var olan, direndikçe güçlenen, köşeye sıkıştığında tırnaklarını çıkarandı. Tırnaklarımı bacağıma batırmama, daha da köşeye sıkışmama neden olan şey Ömer'in bakışlarını bir yabancı gibi benden koparmasıydı.

Önüne dönmüş, küçük bir an duraksamıştı. Gözlerini kapatıp açtığını, kendi içinde bir şeylerin savaşını verdiğini görüyordum. *Unutmadı seni*, dedi en arsız yanımla. *Unutmaz.*

Kalbi kırık, dedi en güçsüz yanımdı. Kalbini paramparça ettin. Gözlerinde kırıkları var, batıyor adama. Ondan yeniden gözlerine bakmasını bekleyemezsin, Ayperi. Bunu isteyen sensin.

Gözlerimi kaçırmadım. O bana bakmıyordu ama bu defa inatla ona bakan bendim. Gözlerinden kopan yeşiller kalbimi iki duvarın arasında ezmiş gibiydi. Canımın yandığını hissediyordum. Zorla yutkundum. Şarabı açıp tek seferde kafama dikmek vardı ama titreyen ellerim bardağa uzanmış, suyu zorla içerek kuruyan boğazımı ve dudaklarımı yumuşatmaya çalışmıştım. Gözlerimi ondan koparmamakta kararlıyım. Melike ve Şeyma'nın misafirlerin kıyafetlerini yorumladığını duyabiliyordum.

“Şuna bak,” diyordu Melike. “Adamın ceket yakasına saksayan yuva yapmış gibi. O nasıl bir fular öyle?”

“Melike,” dedim aniden. Soğuktu sesim. Gözlerimi birkaç saniye için Ömer'den ayırdığımda arkadaşlarıma değil, önümdeki bardağa bakarak ifademi toparlamaya çalışıyordum. “Bilerek yaptınız, değil mi?” Anında ikisi de sustu. Gözlerim usul usul ikisine kalktığında Şeyma dudağını ısırtıyor, Melike masumiyetle göz kırptırıyordu. “Ömer'in burada olacağını bildiğiniz için beni buraya getirdiniz, değil mi?”

Parçalar yavaşça yerine oturuyordu. Melike'nin tüm ısrarları, Şeyma'nın yapmayacağı şeyleri yapması ve bu düğün için dolabından aniden bedenime uygun kıyafet çıkması asla bir tesadüf olamazdı.

Melike *Oscar* oyuncusuymuş gibi bir performans sergileyerek şaşırdı. “Ömer mi?” Hızla etrafa bakındı. “Nerede canım eniştem? Şerefsizim, burnumda tıttı.” Bakışları Ömer'i bulduğunda oyunculuk performansı sürüyordu. İnkâr edemem, Poyraz Eraslan'dan daha iyi bir oyuncuydu. Tebrik edilmesi gerekiyordu. “Aaa!” dedi şaşkınlıkla. “Tam da karşımızdaymış. Bak sen şu hayatın işine.”

İfadem hiçbir duygu barındırmıyordu. Sadece dümdüz bir şekilde baktım ama gerilen Melike küçük bir öksürükle boğazını temizleyerek dikleşmek zorunda kalmıştı. Gözlerimde parlayan öfkeyi gördüğüne emindim. Şeyma daima sinirliydi lakin benim sinirim öldürücü bir soğukluk barındırıyordu.

“Şemo,” dedi ağır ağır. “Lan, sen de bir şey söylesene.” Şeyma'nın dudakları yalana mühürlüydü. Başını umutsuzca iki yana salladı. Sıkıntıyla oflayan Melike *ya sabır* çekmiş, dikleşmişti. “Ay, ne be?” dedi tatlı bir huysuzlukla. “Bakma öyle deli deli, korkutma beni. Şemo en azından sinirlenince dövüyor, sen daha korkunç bir hal alıyorsun. Bir ihtimal gelir diye düşündüm ama geleceğini de tahmin etmedim. Müneccim boku

mu yedim ben? Kesin geleceğini nereden bilebilirdim?” Şeyma’ya döndü. “Şeyma, sen yedin mi münecim boku?”

Ciddiyetle, “Yok valla, yemedim,” dedi Şeyma.

“Ne güzel,” dedim ağır ağır. “Ben de şu an yemiyorum mesela, Melike.”

Tedirginlikle dikleşti. “Bakma şöyle, valla korkudan memem sızlıyor. Altıma edeceğim şimdi.” Elini çeneme atmış, hızla Ömer’e çevirmişti. “Hem bize dik dik bakacağına karşıya bak. Adamın yanına yine çakallar doluşmuş. Sana kırk kere *meydanı boş bırakma*, dedim!”

Ömer’in diğer yanında oturan kadını o an fark ettim. Sert çehresine baktığımda onu emniyette gördüğümü anımsadım. Daha sonra ise Melike profilini göstermiş, emniyette Ömer’e yürüdüğünden hatta koştuğundan bahsetmişti. Adını hatırlamak için çabalamaya gerek yoktu.

Nevin!

Görebildiğim kadarıyla zümrüt yeşili, kalın askılı, göğüs dekolteli bir elbise giymişti. Siyah uzun saçları özenli buklelerle omuzlarına dökülüyordu. Onu ilk gördüğümde de güzel olduğunu düşünmüştüm. O zamanki bana düşman olan bakışlarını kuşanmadığına göre henüz beni görmemiş olmalıydı. Gözlerini önündeki su bardağından koparmayan Ömer’e doğru eğilmiş, bir şeyler anlatıyordu. Ömer’in verdiği bir tepki yoktu. Sadece dinliyor gibiydi ama başını yerden kaldırıp bana da bakmıyordu işte!

Bakmamaya direndiği kişi bendim. Gözleri beni bulmasın diye uğraşıyordu, biliyordum. *Ne yüzümü göreceksin ne de sesimi duyacaksın*, demişti. Artık gözlerinden bile menediyordu.

Haftalardır kâbuslarımda *senden nefret ediyorum* dediği acı cümlelerle baş etmekle eşdeğerdi gözlerini bana değdirmemesi. Kendine beni yasaklamış gibiydi. Öyle ki sağa sola da bakmıyordu. Bir şeyden korkuyor ya da kendine engel olmaya çalışıyor gibi sadece önüne bakıyordu.

Hak ettin, dedi bana acımayan yanım. *Sen o yeşilleri paramparça edip ağlattın, Ayperi! Şimdi sana bakmasını bekleyemezsin. Bakma bana, dedin. Sevme beni, dedin. Söylediklerini yapıyor, Ayperi.*

Ağlamak istiyordum. Utanmasam bunu şuracıktaydım. Dudağımın titreyişine engel olmak için ısırıkça ısırırdım. Kanaması o an için umurumda değildi. Hak ettiğimi biliyor ama üzüntüme engel olamıyordum. Nevin şuh bir kahkaha attı. Ömer’in yüzünde ise hiçbir mimik oynamadı. Bardağı parmaklarıyla sarmalayıp sıktı. Ona baktığımdan farkındaydı, biliyordum. Hissederdi. Ömer, Ayperi’yi bakmadan dahi görürdü.

Öyle derdi, eskiden. *Bana yakın, ikimize uzak kalan eskiden.*

“Ben bu kadını yolacak gibiyim,” dedi yanı başımdaki Melike. “*Gel, ağzımı kırk farklı kombinasyonla yırt, diyor. Adam dönüp yüzüne bakmıyor ama hâlâ hareketlere bak.*”

Göğsümü ezen his kıskançlıktı. Biliyor, ilk defa kabullenmemek için direnmiyordum. Dişlerimi sıkarken tırnaklarımı bacağıma daha da baktırdım. “Seyirhan halinden memnun gibi Melike, baksana. İstemediği bir şey olduğunda tavrını çok net belli eder. Kılı kıpırdamıyor.”

Şeyma sırtarak mesajlaşıyordu. Büyük ihtimal ben burada acılar içinde kıvranırken abimle cilveleşiyordu ki hakkıydı. Aşkı korkmadan yaşayanlara olan saygım onlardan sonra artmıştı.

“Pero, hani kusura bakma ama kör gözünü sikeyim be aşkım,” dedi Melike, büyük bir nezaketle. “Adamın surata bak. Kırk tarlası yanmış da kırk birinci tarlanın yandığını görmemek için başını yerden kaldırmıyor gibi. Ayrıca bu adam seninle konuşurken gözlerini senin gözlerinden bir saniye koparmayan biri. Sen kadar ben de ne gördüğümü biliyorum. Bir de şimdi bak. Nevin Hanım biraz daha konuşursa üzerine kusacak gibi ki bunun yaşanmasını fazlasıyla isterim.”

Gözlerim yeniden onu buldu. Hâlâ aynı konumdaydı. Çenesini sıkıştırdığını kasılan yüz kemiklerinden anlayabiliyordum. Beni unutmadığına emin olmam için gözlerine bir an baksam yetecekti ama inatla bakmıyordu. Küçük bir cesaret bulsam yetecekti oysa her şeyi yakıp yıkmaya. O gözlerde kendime ait bir şey bulamazsam işte o an yıkıldım. Bencilceydi ama bu hisse engel olamıyordum. Bu hayatta tek bencilliğim buydu çünkü.

Ömer Seyirhan.

Işıklar aniden kapanınca siması önümden silindi. Rengârenk ışıklarla salon yeniden aydınlatılmış, gelin ve damat yüksek bir şiddetle çalan müzik eşliğinde salona girmişti. Herkes alkışladığı için uyum sağladım ama gözlerim hâlâ o masadaydı. Yanıp sönen renkli ışıkların içinden onu seçebiliyordum. Bir başkası bakışlarımı fark etse gelin ve damada bomba atacağını düşünebilirdi. Karanlık üzerimize çöktüğünde başı yerden kalktı. Saniye diyebileceğim bir andı. Bana bakıp yeniden kaçtı.

“Babaannem hep *bu dünya arsızındır, cehennem nursuzundur, nereden bir güzel görsem o da bir şuursuzundur*, derdi de inanmazdım,” diye horurdanıyordu Melike. “Yani özür dilerim ama bir geline bak, bir de bizim Selim’e bak. Üniforma farkı işte, adam kostümü çıkardığı an horoza benzemiş. Kadının güzelliğinin yanında sönüp gitmiş be.”

Normal şartlarda buna katılarak gülerdim çünkü Selim dediği adam enteresan bir şekilde gerçekten horoza benziyordu. Ama asla gülecek bir konumda değildim. Nevin denen kadın Ömer başını kaldırmadıkça ona daha da sokuluyor gibiydi. Huzursuzca yerimde kıpırdandım. Sinirden parmaklarım uyuşuyor, sağ gözüm hafiften seğirmeye başlıyordu ama pişmanlık hâlâ baskındı. Yıkıp atamıyordum. Karşısına geçip ne diyecektim?

Ne denirdi?

Şeyma benimle aynı konumda olmadığı için Melike'nin bu espri-sine gülmüştü. "Allah belanı vermesin, Melike," dedi kısık bir sesle. O da horoza benzediğini kabul etmiş olmalıydı. Gülüşünü toparlamak için elini dudaklarına kapadı. "Tövbe estağfurullah. Allah'ım, sen affet. Tövbe tövbe. Elin adamı hakkında neler diyoruz? Kız sevmiş, almış, sana ne salak Melike. Valla sen affet, Allah'ım."

"Lan, sakın ol," dedi Melike. "Adamı dağa kaldırdık sanki. Manyaga bak. Dön, kocanla mesajlaş sen."

Şeyma'nın cevabını duydum ama algılayamadım. Bütün algılarım, etrafımda dönen dünya yerle bir olmuş gibiydi. Aklını sıyırmak dedikleri böyle bir ansa tam olarak onu yaşıyor olabiliirdim. Gelin ve damadın dansı bitmiş, bir başka havaya geçmişlerdi ama ilgilenmiyordum. Oynayan insanlar, neşeli kahkahalar birbirine karışıyordu.

Dirseğimi masaya yaslayıp ona bakmaya devam ettim. Tırnaklarımı yemek üzereydim yoksa aklımı yitirecektim. *Bir kere bak be adam! Yalvarırım, bir kere bak!*

Bakmıyordu ısrarla. Ömer Seyirhan verdiği sözü tutuyordu. *Tekrar karşılaşsaksak beni tanıma*, demiştim. İlk tanıyan, ben gözlerimi kaçıırken inatla bakan oydu. Şimdi o aynısını söylemişti. Gözlerini kaçırın o, inatla bakan bendim. Böyle mi hissetmişti? *Çaresiz...*

İmkânım olsa şarkıları yöneten kişiden benim için *Kendim Ettim Kendim Buldum* şarkısını açmasını isterdim. Şu an tam olarak o noktadaydım.

"Daha ne kadar uzaktan izleyeceksin?" diye kulağıma mırıldandı Melike. "Valla ben çatladım burada, Pero. Öküzün trene baktığı gibi baka-çağına gitsene yanına."

Cevap veremedim. Yürek yangınımı söndürmesi umuduyla bardağımdaki suyu tek seferde kafaya dikip en sert şekilde masaya bırakmak hatta fırlatmakla meşguldüm. Bardak sağlam olmalı ki elimin altında kırılmadı ama göğüs kafesimin altındaki kalbim paramparça oldu.

Melike'nin kaş ve gözleri durmadan birine bir şey anlatmaya çalışıyordu. Emir'in hemen yanında benim için yarık kaşlı komiseri, Melike içinse oda arkadaşı olan Yavuz Komiser'i görebiliyordum. Melike'ye karşı *ne yapabilirim*, der gibi kafa salladı. Melike'nin cevabı sessiz bir tükürük oldu. İkisi iletişimi kesmemiş olmalıydı ama o an için bunu sorgulayacak bir halde değildim.

Küçük bir an gözlerimi ondan kopardım yoksa kafayı yiyecektim. Bir kere baksa cesaret alacaktım ama inadı inattı. Müthiş bir iradeyle o tek bir bakışı bana sunmuyordu. Bardağı kafamda parçalamama çok az kalmıştı. Pistte oynayan insanları dağıtan şey, mikrofonu eline alan adamın sesiydi.

"Efendim, merhabalar." Nezih ama garip bir şekilde egzotik bir sesi vardı. "Keyifler yerindedir inşallah," diye devam etti. Zengin düğününde de *çocukları pistten alalım, abla*, diyen bir sunucu olduğunu, gereksiz bilgilerle dolu heybeme eklerken elim seçiren sağ gözümdeydi. İşaretparmağım la yukarı çekerek seçirmesini durdurmaya çalışıyordum.

"Bu adam da bir garip, ha," dedi Melike. "Düğün başladığından beri tüm salonu elden geçirecekmiş gibi seksi bir sesle komut veriyor. Amaç ne birader? Niyetini söyle de bilelim."

Haklıydı. Mikrofonu fazla yakın tuttuğundan olsa gerek adamın sesinde farklı bir tını vardı. "Bir zeybek isteğimiz varmış," dedi. "Tabii ki *hayır*, demiyoruz. Malum, erkek tarafı Manisalı. Hemen bir *Çökertme* yapalım o zaman. Hepinizi bekliyoruz, efeler!"

Şarkının ağır ritmi salonun dört bir köşesinde yankılanırken gelişigüzel oynayan insanlar pistten ayrılıyor, yerine bazı masalardan erkekler kalkıyordu. Bakışlarımı o masaya çevirdiğimde Emir'in hafifçe Ömer'e eğilip kulağına bir şeyler mırıldandığını gördüm. Yavuz Komiser yandan uzanmış, söylenen her neyse destekler gibi başını sallıyor ve Ömer'in omzuna vuruyordu.

Hayal sayılabilecek bir an bakışlarını önünden koparıp bana baktığını hissettim ama öyle küçük bir andı ki aynı hızla kayboldu. Aniden ayağa kalkmıştı. Salaş beyaz gömleği ve siyah pantolonu içinde her zamanki gibiydi Seyirhan.

Seyretmelik.

Tüm asaletiyle ayaklanmıştı sanki. Milaslıydı. Bilirdi elbet zeybeği ama bunu o an için beklemiyordum. Kendinden emin adımlarla piste toplanan adamların yanına ilerledi. Onu gören herkes saygıyla geri çekiliyordu. Damadın yanına geldiğinde omzuna dostça dokunmuş, dudakları belli belirsiz kıpırdanmıştı. Muhtemelen tebrik ediyordu. Damat keyifli

bir gülüşle karşılık verdi. Saniyeler içinde çenesi yeniden dik, omuzları kendinden emin bir şekilde genişlemişti.

Gömleğinin bol kollarını hafifçe dirseklerine doğru çekti. Her kul özeldi ama şu an benim içim fena bir şekilde bu kula, Ömer'e gidiyor gibiydi.

"Adama bak bel!" diye fitneyi salmaya devam etti Melike. "Kurban olduğum Rabbi'm özene bezene yaratmış. Adamla özel ilgilenilmiş gibi. VIP kul resmen."

Şeyma anında, "Sus!" dedi. "Saçma sapan betimlemeler yapma." Onun da bakışları pürdikkat Ömer'deydi. Dakikalar sonra telefonundan kopmayı başarmıştı çünkü bu an mesajlaşmalarından daha ilgi çekiciydi.

Alanın ortasında yuvarlak oluşturduklarında sadece izliyordum. Kollarını aynı anda heybetli bir kartal gibi havalandırdılar. Bakışlarım sadece ondaydı. Kolları açık bir halde oluşturdıkları yuvarlak halkanın görünmez yörüngesinde ilerlediler. Kolları açılıyor, kapanıyordu. Herkes başladığı noktaya geldiğinde Ömer Seyirhan karşımdaydı. Hareketleri gerçek bir efe gibi kendinden emin, omuzları ve çenesi dikti. Sırtına dağ yüklesen yıkılmayacak gibiydi. Aniden önlerini döndüklerinde yüzünü net bir şekilde görebiliyordum.

"Hey!" diye aynı anda bağıldılar. Salon, sesleriyle inledi. Oysa Ömer dudaklarını oynatmamıştı bile ama kollarını en heybetli şekilde iki yana açan oydu. Fazla asil ve yürek sarsan bir andı. Hacer Hanım'ın aşk dediği şey bu muydu bilmiyorum ama elimin göğsüme kapanma isteğine zor engel oldum. Göğüs kemiklerimi kırıp dışarı fırlayacak gibiydi kalbim.

Kolları kartal gibi açılmışken kendi etrafında döndü. Bir ayağını yere vurup bir şey fırlatır gibi ileri doğru asil bir tekme savurdu. Yeniden hayali yörüngenin etrafında dönmeye başladılar. Birkaç dakika sonra aynı noktaya gelmiş, yine karşıma denk düşmüştü.

Hepsi aynı anda yeniden, "Hey!" dedi.

Ömer'in dudakları yine kilitliydi. Kollarını açarken dizleri yere değdi. Ve bakışları aniden tüm kalabalık içinde eliyle koymuş gibi beni buldu. Yeşilleri uzaktı ama bana değen gözleri aniden doğrulmam ve nefesimin boğazımda takılıp kalması için yeterliydi. Yine hayal sandım ama hayır, bendeydi. Göz temasını koparmadı. Avuçlarını herkesle aynı anda usulca yere vurdu. Yerden kalkan eli dizine yöneldi, oradan kalbine, alınına ve en son bana.

Kalbimin bu denli attığını bilmezdim. Oynayan hiç kimse bunu yapmamıştı. Herkes avcunu yere ve dizine vurmuş, daha fazlasını sunmamıştı. Ama onun parmakları önce toprağa, en son bana dönmüştü.

Hayal ve gerçeği ayırmak için dikleştim. Aşk buysa ben naneyi yemekle kalmamış, bütün bir halde yutmuştum. Parmakları usulca düşerken yerden ayaklanmış, zeybeğe devam etmiş, gözleri yeniden benden uzaklaşmıştı ama ben o anda kaldım. *Toprağım burası, diz çöktüğüm yer burası, yüreğim ve kaderim burası*, der gibiydi. En son bana dönen parmaklarında ise minik bir umut vardı. *Toprak da sensin, diz çöktüğüm yer de yürek de kader de*, der gibiydi.

Bunu gözlerime bakarak yapmasaydı, yüreğim bu denli umutla dolmazdı ama gözleri sadece bendeydi. O yeşillere daha yakından bakmadıkça burada delirecek gibiydim. Etrafta sadece onu izleyen sayısız göz vardı. Zeybek oynaması yasaklanmalıydı yoksa herkese hak verecektim. Müzik bittiğinde hepsi durdu. Salondan yükselen alkışlar kulak yırtacak cinstendi.

Ömer masasına ilerlerken, hafifçe dikleşerek sandalyemden kalkmaya meylettim. Bulduğum tek umut tohumuna tutunmaya çalışıyordum ama o az önce gözlerime bakan, parmaklarını bana doğrultan adam değilmiş gibiydi. Yine yüzüme bakmamış, soğuk bir ifadeyle masasına ilerlemiş ve yeniden Nevin denen o kadının yanına oturmuştu.

Başka yer mi yoktu be adam? İnadına mı yapıyordun? İntikam mı alıyordun? Delirmek üzereydin burada!

Ömer masaya oturduğunda Nevin denen kadının gözlerindeki hayranlığı bu noktadan dahi görebiliyordum. Ömer'e doğru eğilmiş, bir şeyler söylemişti. Fazla yakındı lakin göğsümde kaynayan hissin boğazıma dolandığını hissettim. Mideme batan acı bir his vardı. Bulanmıyor ama batıyordu. Nevin'le o an için aniden ve beklenmedik bir şekilde göz göze geldik.

Burada olduğumu fark etmiş gibi zorlanmadan beni bulmuştu. Belki de dakikalardır onların masayı izlediğimi anlamıştı. Sivri çenesini meydan okur gibi havalandırdı. Kısa bir andı. Yeniden önüne dönmüş, bardağa döktüğü suyu Ömer'in önüne bırakmış ve yaklaşarak yine bir şeyler söylemeye devam etmişti.

Hayretle soludum. Kadın yüzünden sosyal anksiyetem titriyordu. *Melike o emniyette sayısız çakal var*, derken fazla hafife almıştım. Bu, çakal değil, direkt çingiraklıyıldı. Tansiyonum düşüyordu ya da ben artık beyin kanaması geçirmek üzereydim. Elimi gözlerime kapatıp küçük bir

an sinirimi yutmayı denedim. Masayı kavradığım gibi pistin ortasına savurmayacağımın garantisi yoktu.

Melike usul usul, "Ayperi," dedi. "Yemin ediyorum, sende ne yürek varmış be kadın! Ben çatladım burada, sen hâlâ gözlerini kapamış *ya sabır* çekiyorsun! Kör müsün? Baksana şu kadının hareketlere. Sana inat adamı ayaküstü soydu."

Elimi gözlerimden çektim ama siniri zihnimden çekemedim. Rezil olacağım bir şey yapmamak adına makul olmaya çalışıyordum ama sinirlendiğimde tüm işlevini kaybeden beyin nöronlarım yerli yerindeydi.

"Ne yapabilirim?" diye aniden çıktım. "Hayır, ne yapabilirim yani şu an, Melike? Gidip masayı mı dağıtayım? Yaşımdan utanmadan kadının saçma mı yapışayım? Adamı omzuma atıp kaçırayım mı? Ne yapabilirim şu an yani?"

Bunların hepsi asıl yapmak istediğim şeylerdi ama bu detay sadece bende kalmaya mahkûmdu. Melike'ye söylediğim an tüm bunlar gerçekliğe dönerdi. Ömer, Nevin denen kadına zerre bakmıyor hatta konuşmuyordu bile ama her şey can sıkıcıydı işte. Hızla ayağa kalktım. Biraz nefes almazsam gerçekten o masaya gidip olay çıkaracak gibiydim. Kendimi yeni toparlamışken anksiyete krizlerine yeniden dahil olmak istemiyordum ki midem kasılıyordu. İlk defa geçmişten değil, gelecekten. Dert atmak istediğinden değil, dertle doluğundan.

Melike ve Şeyma aynı anda, "Nereye?" dedi.

"Lavaboya."

Melike sinirle yüzünü avuçladı. "Lan, şu durumda sıçmaya mı gidiyorsun, andaval? Sırası mı sence?"

Şeyma araya girmek için beklemedi. Sandalyesine ağa gibi kurulmuştu. "Düzgün konuş, Melike."

Ama Melike de sabrının sonunda olmalıydı. "Düzgününü siksinler, Şeyma!" diye soludu. "Bu işin düzgün bir yolu yok. Beni bir sal, ben söveceğim ana avrat yoksa atamıyorum şu hırslımı." Hızla başını iki yana sallarken, "Yok, bu iş böyle olmaz," diyordu. Telefonuna uzandı. "Yavuz'u arayacağım. Şu kadını o masadan göndersin yoksa ben üzerine atlayacağım. Beyinsiz adama sabahtır kaş göz yapıyorum, o da mal gibi yüzüme bakıyor. Valla bugün hepiniz benim elimde kalacaksınız."

Elinden telefonu alan Şeyma'ydı. "Bir saçmalama artık. Koskoca kadın, istediği yerde oturur. Yavuz Komiser buna ne yapabilir? Sabahtır adama mesaj ata ata manyak ettin zaten. Rahat bırak artık."

İkisi çetin bir kavga içindeydi. Melike telefonunu korumak istiyor, Şeyma ise elinden almak için uğraşıyordu. İkisine de cevap verecek halde değildim. İlk defa üzüntüden değil, sinirden ve pişmanlıktan kusacak gibiydim ama tüm öfkem kendimeydi. Her şeyi bu noktaya getiren benken kime kızabilirdim ki? Bakışlarım yine Ömer'deydi.

Elbisenin ortaya çıkardığı kıvrımlarımı ve sırt dekoltesini de düşünecek halde değildim. Gözlerimi ondan kaçırmadan ilerledim. Topuklu üzerinde durmanın sırrı buysa şayet başarmıştım. Sinir ve birbirine karışan hisler yüzünden zerre tökezlemeden ilerliyordum. Nevin denen kadın artık yanında yoktu. Nereye gittiğiyle ilgilenmiyordum ama masadan kalktığı an Ömer'in gözleri beni bulmuştu.

Bu defa her zamanki gibi netti. Zerre gizleme gereksinimi duymadan yeşilleri beni baştan aşağıya süzdü. Dudağının sol köşesi belli belirsiz bir ifadeye büründü. Gülmüyor, sanki benim gözüm gibi onun da dudağı seğiriyordu. Nevin denen kadının doldurduğu suya değil, Emir'in önündeki bir başka içeceğin olduğu bardağa uzandı. Tek seferde kafaya dikip boş bardağı masanın üzerine en sert şekilde bıraktı.

Adımlarım ilerlediği için yeşilleri yine tüm netliğiyle göremiyordum. O gözlerde hâlâ bana ait bir şeyler vardı, o an için benimle ben gibi inatlaştığının farkındaydım. Pişmandım ve o bunu çok net bir şekilde görüyordu. Gamzemi göstermemiştim.

İyi değildim!

Anlaması gereken her şeyi anlıyor, görüyor, biliyor ama bana yaşattığımı yaşıyor gibiydi. Mideme dolan krampın sebebi pişmanlığın bu denli ağır oluşu ama aynı zamanda yüzünüzce her şeyi yerle bir etme isteği. Gözlerinde uzaktan bana ait hiçbir şey göremiyordum. Yakına gitmeye ise kendime dair keşkelerim el vermiyordu.

Bardağı masaya vurduğunda bakışları bendeydi. Muhtemelen o da beni burada beklemiyordu. Yine oldukça kısa ama sarsıcı bir andı. Yanına gitmek istedim ama yapamadım. Gözlerinden kopup çıkışa yöneldim. Nefes almadığım takdirde kusacak gibiydim. Ama ilk defa bir tepkim bambaşka nedenlerdeydi. Pişmanlık elini boğazıma dolayıp, nefesimi keserken parmaklarım gerdanımdaydı. Adımlarım sarsak ve telaşlıydı. Hiçbir şeye karşı bu denli bir pişmanlıkla yandığımı hatırlamıyordum. Bunu hak ettiğimi biliyor ama kabullenmekte zorlanıyordum.

Salonun çıkışına yöneldim. Nefes almadığım sürece kendime gelecek gibi değildim. Arkamda bıraktığım yeşil gözler bende değildi, biliyordum. Baksaydı şayet hissederdim. Omurgamdan başlayıp sırtımı

yakan sızı benliğime battı. Kaçmadım, saklanmadım ama küçük bir an soluklanmam gerektiğinin bilinciyle kendimi can havliyle dışarı attım.

Oturduğu yerde sinirle bacağına sallıyor, tırnaklarını kemiriyordu Melike. Bakışları Ömer'in masasındaydı. Sıkıntıya oflarken daha fazla duramamış, hızla oturduğu yerden ayaklanmıştı. "Yok, ben daha fazla dayanamayacağım!"

Muharrem'le mesajlaşıırken oldukça mutlu olan Şeyma'nın gülüşü bıçak değmiş gibi kesilmiş, Melike'nin koluna sarılmıştı. "Nereye?"

"Karşı masaya!" diye kükredi Melike. "Bizim bu salak kızın bir bok yapacağı yok." Minik elini masaya karalılıkla vurdu. "Bu işi bu noktaya kadar getirmişim. Bu iki mal buradan el ele çıkmazsa ben bu düğünü yakarım bak! Yetti artık." Şeyma'nın elinden kurtulup yeniden ileri atıldı. "O Nevin denen kadını yolacağım. Tutma beni."

Şeyma daha büyük bir hışımla kolundan yakaladı. "Melike, saçmalama!"

"Saçmalayacağım, bırak!" Kolunu kurtarma derdindeydi Melike. "Ben hiç nezih ve elit bir kız değilim, tamam mı? Kavga, hırgür, kaos çıkarmak istiyorum. Bırak beni!"

Bırakmadı Şeyma. "Allah aşkına, biraz mantıklı ol! Rezil etme bizi, dur."

Durmadı Melike. Şeyma'nın elinden kurtulmuş, arkasından bağırmasını umursamadan topuklularının üzerinde koşar adım ilerlemişti. Kimseyi dövecek değildi ama bu işe yine el atması gerekiyordu yoksa sinirden Ayperi ve Ömer'i pistin ortasına savurup dövecekti. Dağları delen Ferhat, aşkı için deliren Kerem bile sevdalarını bir sonuca kavuşturmuşken bu saçmalık nedendi?

Bakışları Yavuz'u aradı. Ömer masadan kalkmış, üç adım ileride bir başka adamla konuşuyordu. Saygıyla elini sıkıdığı yaşlı adam emniyet için önemli biri olmalı ki Ömer'in elleri saygıyla önünde bağlanmıştı ama masada leblebi kemiren Yavuz her zamanki gibi kendi halindeydi. Bakışları piste döndü. Romantik bir şarkı eşliğinde gelin ve damatla beraber tüm çiftler dans etmeye başlamıştı.

Nevin, alanın sol yanındaydı. Birkaç kadınla sohbet ediyor, keyifle gü-lüyordu. Hırslıydı Melike. Şeyma ağır bir kadındı, Ayperi hakkını savunmazdı ama söz konusu Melike ise hepsinin hakkını herkesten söke söke

almayı bilirdi. Kimse arkadaşlarının canını sıkamazdı. Masaya vardığında leblebi yine Yavuz'u kolundan kavramış ve hızla sandalyeden kalkması için çekiştirmeye başlamıştı.

"Kalk!" dedi hırsla. "Kalk, çabuk!"

Ağzına leblebi atma derdinde olan Yavuz şaşkındı. "Ne?"

Melike dişlerinin arasından, "Kalk!" diye yükseldi. Yavuz'un avuçlarındaki leblebileri alıp öfkeyle ağzına tıkmış, yeniden koluna yapışmıştı. Ağzı dolu doluyken Yavuz'u zorla sandalyesinden kaldırmış, piste sürüklemişti.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi şaşkın Yavuz.

Umursamadı Melike. Pistin ortasına geldiklerinde ona dönmüş, bir elini kavramış, diğer elini en zarif şekilde omzuna atmıştı. Ağzındaki leblebileri yutarken gözleri Yavuz'un gözlerine değdi. Topuklu ayakkabıya minnettar olduğu bir gündeydi. Yavuz bocalamış ama istemsizce uyum sağlamak zorunda kalmıştı. Eli belli belirsiz Melike'nin beline dolandı. Avcunun içindeki parmakları usul usul kavradı.

"Ne bu şimdi?" dedi. "Melike Özben, senin bu emrivakilerin sıkı artık!"

"Bir sus!" diye çıkıştı Melike. "Seni o masaya leblebi ye diye mi oturttum? Bir bok beceremedin." Yavuz'u usulca Nevin denen kadının olduğu yöne çekiyordu. "Kırk kere mesaj attım *şu kadını oradan gönder*, diye. Utanmadan bir de görüldü atıyorsun."

Makuldü Yavuz. "Gördüm çünkü."

Tersti Melike'nin bakışları. "Beni sinir etme. Bütün emniyet buradayken senin o memeni koparırım, bu defa harbi küçültme ameliyatı olmak zorunda kalırsın bak."

Yavuz çaresizce, "Ne yapabilirim, Melike?" dedi. "Gitmiyor! Kırk şey dedim, gitmiyor. Ömer konuşmuyor, cevap bile vermiyor zaten. O kendi kendine bir şeyler anlatıp duruyor. Ne yapayım şu an yani?"

Melike başını hırsla sallamıştı. "Ben şimdi göstereceğim sana ne yapacağımı!" Birkaç saniye içinde Yavuz bir kadının çığlığıyla Melike'yi kendine daha çok çekmek, belinden daha sıkı kavramak zorunda kaldı. Bedenleri birbirine yaslanırken Melike'nin gözleri arkasına dönmüş, bilerek ayağına bastığı Nevin'e odaklanmıştı.

"Ah!" dedi, mükemmel oyuncululuğuyla. "Pardon, canım benim. Göremedim seni. Canın acıdı mı?" Nezih bir gülüş sundu. "Kusuruma bakma lütfen." Yeniden Yavuz'a sokulmuş, müziğin ritmiyle hiçbir şey olmamış

gibi diğerk tarafa yönelmiş, Nevin'i suratındaki şaşkınlıkla baş başa bırakmıştı.

Şaşkın olan sadece geride kalan Nevin değildi. Yavuz'un gözleri kollalarının arasındaki minik kadına bakarken hayretle kısıldı. "Sen şaka mısın Melike?"

Hırsını atabilmiş değildi Melike. "En azından bırakın da bunu yapayım yoksa elimde kalacak kadın!" diye soludu. Birkaç dakika önceki nezih gülüşü silinmişti. "Şu olmasa Ayperi çoktan gitmişti Ömer'in yanına. Oturduk burada mal gibi bekliyoruz. Sinirden damadı tokatlatacağım şimdi."

Sessizce dinliyordu Yavuz. Belini daha sıkı kavradığının, bedenlerinin birbirine yaslı olduğunun ikisi de farkındaydı ama gerilememiş, aksine dansa devam etmişlerdi. Şu an ayrılabilir, yeniden masalarına dönebilirlerdi. Yapmadılar. Ne Melike Yavuz'un elini bıraktı ne de Yavuz Melike'nin, göğsüne yaslı küçük bedenini. Küçük bir an bu soğuk bedenden yayılan sıcaklığa hayret etti Melike. Öfkesi sendeleniş, âdeta bocalamıştı.

"Aralarındaki sorun ne?" diye mırıldandı Yavuz. "Hâlâ söylemedin."

Yavuz'un bakışları arada kaçırıyordu ama Melike'nin gözbebekleri cesur ve kendinden emindi. Ne hissettiğini anlamak için siyah kirpiklerin sarmaladığı bal rengi gözlerden kopmadı. Kaşındaki yarığa dokunma ihtiyacı hissetti. Derin miydi? Yoksa sadece deride mi? Nasıl bir yaraydı?

"Seviyorlar işte," dedi en net şekilde. "Ama ikisi de kaçıyor. Başta Ömer, Ayperi için mücadele etti ama Ayperi anlamadı. Şimdi Ayperi anladı ama Ömer gitti. Oysa ikisi de pişman ve deli gibi birbirlerini seviyor!"

"Farkındayım." Melike'nin elinin içindeki parmaklarını belli belirsiz sıkı Yavuz. "Masaya oturduğundan beri karşıya bakmamak için savaş veriyor."

Melike'nin yüzü ekşidi. "Baksın ya, niye bakmıyor?" Alnını sinirle Yavuz'un göğsüne yasladı. "Yemin ederim, bir gecede saçıma aklar düştü. Ne yaşıyor bu belasını siktiklerim? Hayır, bu iş bu kadar zor değil. *Seviyorum seni*, dersin ve elinden tutarsın, biter!"

Göğsüne yaslanan minik başa tepeden bakan Yavuz küçük bir öksürükle boğazını temizleme ihtiyacı hissetmişti. Müziğe uygun adımlar atmakta zorlanıyordu. Dansa dair de bir fikri yoktu ama tek yaptığı Melike'nin yönlendirmelerine uyum sağlamakken garip bir şekilde ilerleyebiliyordu. Tüm konular bir köşede dururken bambaşka bir soru sorma ihtiyacı hissediyordu.

"Saçlarını neden düzleştirdin sen?"

Melike alnını sıkıntıyla yaslandığı bedenden çekmiş, içinde sayısız yıldız parlayan gözlerini Yavuz'a dikmişti. "Niye? Yakışmamış mı?"

Dudak büzdü Yavuz. "Yok," dediğinde ne diyeceğini kestiremiyor, cümleleri toparlamaya çalışıyordu. *Kıvırcıkken daha güzelsin, o saç sadece sana o kadar yakışıyor gibi*, diyemedi. "Böyle de iyi ama kıvırcığa alıştım sanırım. Bir garip geldi," diyebildi.

İçinde bulundukları ana olan öfkesini ağır ağır yuttu Melike. Dudaklarında beliren derin bir tebessüm vardı. "Yani *öyle daha güzelsin*, diyorsun."

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Ama ima ettin, gomiserim."

"Ama söylemedim."

"Ama inkâr da etmedin."

"Ama..." dedi, gerisi gelmedi. İkisinin göğsüne bağlı, bedenlerini birbirine çeken ipi bu defa göğüs kafesinde hissedene Yavuz Korku'tu. Melike güldü, Yavuz o gülüşe takılıp kaldı. Müzik kesildiğinde salon yeniden aydınlanmış, renkli ışıklar üzerlerinden ayrılmıştı. İkisinin de elleri bedenlerinden aynı anda uzaklaştı. Bir adım gerilediler ama uzaklaşmadılar.

Melike için sevgi, yuvasız bir kuşun bulduğu her çalı arasına başını sokması gibiydi. O sıcak gövdeye yasladığı alnın yanmaya başladığını hissediyordu.

Bir adım atmak istedi ama Yavuz'un adımları gerilemişti. "Masadayım," dedi ağır ağır. "Bir şey olursa mesaj atarsın." Arkasını dönüp uzaklaşan adamın arkasından sadece bakıyordu Melike.

Kim bunun minik bir göbeği olduğuna inanırdı ki? Dışarıdan son derece uzun ve fit görünüyordu. Gülünce yanağında beliren derin çizgilere *gamze*, diyemezdi Melike ama tatlı bir hava bıraktığını da inkâr edemezdi. Adımları geriledi. Kısa bir an ne hissettiğini anlamak için durması, düşünmesi gerekiyordu. Eli alnına değdi.

Sıcaktı.

Bakışları arkasına dönmüş, masasına oturan Yavuz'a takılmıştı. Her zamanki gibi kendi halinde, sessiz ve çatık kaşlıydı. Yeniden önüne dönerken adımları yavaşladı. Eli alnından göğüs kafesine değdi. Avuç içine vuran kalbini hissetti ama o an için bunu kabullenmemekte kararlıydı. Başını hızla sağa sola sallamış, elini göğsünden uzaklaştırmıştı. Hızlı adımlarla masasına ilerlerken göğsüne dokunmasa ve kalp atışlarını hissetmese dahi hissiyatın orada olduğunu biliyordu ama bu salondan çıkana kadar bir daha elini kalbine götürmeyecek, o hisse dokunmayacaktı.

Kendimi can havliyle dışarı atsam da deli gibi yanan canımı içimden atamadım.

Elim boğazımda, bakışlarım gökyüzündeydi. Nefesimi kesen ya kıskançlıktı ya da pişmanlık. Belki de her ikisi, emin değildim. Kısa bir süre önce yanında durduğun, gözlerine baktığın birine yabancıymış gibi uzaktan bakmaya çalışmanın bu denli can yakan bir his olduğunu o ana kadar bilmiyordum.

Ağlamak istemiyordum ama genzim yanıyordu. Bakışlarımı siyah örtü bezeli gökyüzüne çevirdim. Üzerinde tek bir leke, yıldız yoktu ama dolunay tüm parlaklığıyla önüne gelen bulutlara rağmen parlıyordu. Derin nefesler alıp, vererek toparlanmayı denedim.

Hak ettin, Ayperi. Hak ettin!

Elim alnıma uzanırken gözlerim kapandı. O ses susmalıydı yoksa kendime engel olamayacak, yine tüm benliğimi içimden atmak istercesine kusacaktım. Parmaklarım alnımdan göğsüme, kalbime ilerledi. O otobanda parçalandığını hissetmiştim ama şu an acısı daha derin ve keskindi. Belki de kendimde olduğum için bu denli canıma okuyordu.

Etrafta bana dönen bakışlar olduğunu görebiliyordum. İyi olmadığını görmüş, emin olmak ve neyimin olduğunu sormak ister gibi bana bakıyorlardı. Ayakta olduğum sürece sorun yoktu. Burada asla ağlamayacaktım. Yanağıma istemsizce süzülen tek bir yaş parmak ucumla silerken adımlarım gerilemişti. Yeniden salona girdim. Koridorda dimdik adımlarla ilerledim ama düğünün olduğu alana değil, lavaboya yönelmiştim.

Kendime gelmeliydim. Makyajım aktıysa bu şekilde oraya geri dönemezdim. Beni hep dağılmış bir halde gören bir adama yine bu halimi sunamazdım. Lavaboya girmiş, hızla açık kabinlerden birine girerek kapıyı kilitlemiş ve oturma ihtiyacı hissetmiştim. Birkaç saniye anlamsızca oturmuş, kalbimin atış hızının yavaşlamasını beklemiştim. Ayağa kalkıp kapının kolunu kavradığımda açmama engelleyen şey içeriye giren topuklu seslerinden ziyade duyduğum konuşmalar olmuştu.

“Hemen anlatıyorsun,” dedi bir kadının sesi. “Ömer Amir’le neler konuştunuz? Çatladık burada, Nevin!”

Elim kapının kolunda durdu. Karşı tarafta küçük bir sessizlik belirmişti. Topuklularının hareket ettiğini duyduğumda kendi topuklarıma aldırmadan, hızla yeniden klozet kapağına oturup ayaklarımı bedenime

doğru çektim. Bu halde kabinin dolu olduğunu anlamazlardı. Birkaç dakika sonra ise topuk sesleri durmuştu.

“Özel,” diyen Nevin olmalıydı.

Kaşlarım hayretle havalandı. *Özel?*

“Özel mi?” dedi diğer kadın. Güliyordu. “Yani *aramızda*, diyorsun, ha?”

“Aynen öyle,” dedi Nevin.

“O kadın da gelmiş, gördünüz mü?” diyen bir başka kadının sesiydi. “Tam Ömer Amir’in karşısındaydı. Birbirlerine kaçamak bakışlar atıyorlardı, kaç kez yakaladım. Nevin, özür dilerim ama ilik gibi hatun. Ben bile gözümü alamadım yani. Ömer Amir bayağı peşinden koşmuş. Öyle diyorlar. Daha önce görmemiştim ama bugün görünce adama hak verdim.”

“Olabilir,” dedi Nevin. Buz gibiydi sesi. “Adı Ayfer miydi yoksa Ayperi mi? Her neyse. Hatırlamıyorum. Güzel olduğunu inkâr etmiyorum. Ama sonuç olarak şu an Ömer Amir’in yanında değil. Sevgilisi olsa karşı masada değil, tam yanında olurdu. Demek ki aralarında artık bir şey yok. İlişki bitmiş.”

Ayfer? Kaşlarım daha büyük bir hayretle havalandı. *Ayfer mi yoksa Ayperi mi* derken? Ayfer? Biten ilişki?

“Neden ayrıldılar acaba?” dedi ilk konuşan kadın. “Ömer Amir’le emniyete geldikleri gün ben görmüştüm. O ünlü adam kadına ters ters bakmaya meylettirdi diye adama neredeyse ters kelepçe takacaktı.”

Bıkkınlıkla soluyan ses Nevin’in olmalıydı. “Biraz takıldı, daha sonra ayrıldılar demek ki. O zaman da size *ciddiye alınacak bir şey değil*, demiştim.”

Sonradan konuşan gülmüştü bu söylenene. “Sendeki özgüvene ne demeli peki? Sanki adam şu an sevgilinmiş gibi bahsediyorsun. Bence sen de bu kadar yükselme, Nevin. Sana daha önce de söyledim. Fazla hayal kuruyorsun. Üzülen sen olursun. Ömer Seyirhan senin sadece amirin, daha fazlası olmayacak. Bunu sen de biliyorsun.”

Aniden, “Neden olmasın?” dedi Nevin.

Neden olmayacağını göstermek adına bir saniye bile beklemedim. Kollarımın kavradığı ayaklarımı şiddetle yere bıraktım. Kadınlardan biri bir şeyler söyleyecek oldu ama lavaboda yankılanan topuk seslerim yüzünden hepsi susmuştu. Saniyeler içinde ayaklandım. Lavabonun kapısını açıp çenem dik bir şekilde dışarı çıktığımda ise tüm gözler bana dönmüştü.

Nevin zümrüt elbisesi içinde parlarken lavabo aynasına yaklaşmış, ru-junu tazeliyordu. Beni önündeki aynadan gördü ama diğer iki kadının yüzü direkt bana dönüktü. Anında yüzlerindeki ifade ciddileşmiş, bedenleri kasılmıştı. Kadınlardan biri siyah takım elbise giymişti. Topuklu ayakkabılarıyla takıma bambaşka bir hava katmış, sarı saçlarını ensesinde sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Diğerinin kumral saçları kalın bukleler halinde omuzlarına dökülürken düğüne en spor gelenlerden biri olabilirdi. Kumaş siyah pantolon ve mor, saten gömlek tercih etmişti.

Ağır adımlarla ilerledim. Beni tanıdıklarına emindim. Ortamdaki tek ses topuklarımın zeminde bıraktığı tok seslerdi. Bu zamana kadar yıktığım, ezdiğim her şeyi öfkemle yapmıştım. Kimi için zarar olan öfke ve inat beni hayatta tutan, korkularımı ezmeme neden olan güçlerdi. Nevin'in ruju dudağında kaldı. Sürmüyor, aynadan beni izliyordu.

Ona yaklaşırken aynadaki aksinden göz teması kurmaya devam ediyordum. Tam sol yanındaki lavaboya yaklaştım. Suyu açtım, avcuma köpük alıp ellerimi yıkadım. Geçmişin son arıktlarıydı suyla akıttığım her şey, bilemezlerdi. Omzumdaki minik su yanığı izini saçlarım saklıyordu ama sızladığını hissettim. Onu saklamak için hiçbir kıyafet yeterli değildi.

Avuçlarımdan köpükler arınana kadar hiçbiri konuşmamıştı, tedirginlikle bana bakıyorlardı. Peçeteye uzanırken oldukça sakindim. "Adım Ayfer değil, Ayperi!" dedim ağır ağır. Ellerimi peçeteye silerken aynadan ona bakıyordum. "Beni güzel bulduğunuz için teşekkürler. Siz de öylesiniz." Peçeteyi avcumun içinde buruşturup çöpe attıktan hemen sonra gözlerim yeniden onu buldu ama bu defa aynadaki aksine değil, direkt yanımdaki varlığına bakıyordum. "Ömer konusuna gelecek olursak..." Gözleri aynadan kopmuş, bana dönmüştü.

Burada olmamı beklemiyordu. Aynı şekilde ben de bunu beklemiyordum ama hayatın sunduklarıyla yaşamam gerektiğini öğrenecek kadar tecrübem vardı. Bazı şanslar insana bir kere veriliyordu. O şansın yeniden sizi bulması ise mucize denen kavrama denkti.

"Bu zamana kadar aramızda resmi olarak bir şey yoktu, haklısın." Sesim tahmin ettiğimden daha güçlü ve soğuk çıkıyordu. "Ama bugün, bu an hatta şu saniyeden sonra bu durumu değiştirmek için elimden geleni yapacağıma emin olabilirsiniz. Hem de bu bahsettiğin gibi takılmak falan olmayacak. Şimdi sadece izle, tamam mı? *Neden olmasın*, demiştin, değil mi? İşte şimdi sana neden olmayacağını göstereceğim."

Adımlarım geriledi ama bunu yaparken hepsine kibar bir gülüş sunmuştum. Önüme döndüğümde arkamda bıraktığım büyük bir sessizlik

vardı. Gülüşüm bıçak kesîği gibi silindi. Topuklarımla zeminde bıraktığı tok seslerle ilerledim. Nevin'in suratında muazzam bir şok ifadesi varken, hepsini arkamda bırakıp lavabodan çıktım. Adımlarım sertti. Öyle ki topuklarımla bile kırabilirdim.

Neden hep ben kaybediyordum? Neden saklanması, kaçması, mücadele etmesi gereken kişi bendim? Bunca yarayla mücadele etmek zorunda kalan neden bendim? Sinirden gözlerim dahi yanıyordu. Âşıktım, öyle mi? O zaman her şey için nasıl savaşıysam bu his için de savaşacaktım. Hiçbir şeyi savaşmadan kazanamadığım bu yaşamda ilk defa tüm be-cilliğimle kendim için savaşacaktım. Yıllarca korkmuş, ürkek bir hayat yaşamıştım belki ama asla korkak değildim!

Üniversite sıralarımda duyduğum o hikâyenin sonunu hatırlıyordum. Hiçbir kalıba sığamayan, dört duvar arasına saklanan ama yine de evsiz kalan o canlı aslında bir böcek değildi. Ateşböceği ya da bir başkası da. Kanatları uçmak, kuyruğundaki alevler kendini yakmak ve içinden yeni bir ben çıkarmak içindi. Evi, çaldığı kapılarda değil, kendi içinde, y-niden inşa edeceği varlığındaydı. Beni de yakabilirdi ama küllerimi, yok olduğumu sandıkları yerden kazıyamayacaklardı. Yanacak ama y-niden doğacaktım.

Her zamanki gibi, Ayperi. Her zamanki gibi!

Dakikalardır yanına gitmeme engelleyen şey gururum ve utancımdı. Bir zamanlar onu hak etmediğimi düşünerek kaçmıştım. Şimdi ise yüzüme bakmadığı bu anları hak ettiğimi düşünerek kaçıyordum. Peki, ben neden sürekli kendimi yok sayıyordum? Hak etmeyen neden hep ben oluyordum? Sebepsiz yere göndermemiştim onu. Göğsüm kan kusuyorken onu yaralamaya korkmuştu. Herkes severdi ama ben onu severken korumaya çalışmıştım. Kim buna cesaret edebilirdi? Ben etmiştim!

Bu da bir cesaret değil miydi? O zaman neden hep ben kendi içimde esir düşüyordum? Savaşıyor, mücadele ediyordum. Ömer Seyirhan haklıydı ama ben de haklıydım! Madem öyle karşısına geçmek, gözlerine bakmak için bir hakkım daha vardı. Göğsüme bu hissi bırakan oydu. Bu hisle baş edemiyorken hesabı başka kime sorabilirdim?

Gururu, anıları, korkuları yaktım. Her adımım zeminde yankılanıyor, topuklarımla sızlatıyor, salona girdiğimde gözlerimdeki ateş görüşümü dahi yakıyordu. Sadece onu arıyordum. Masasının iki adım uzağında gördüm. Üç adam ve bir kadınla bir şeyler konuşuyordu. Mesele önemli olmalı ki hepsi son derece ciddi bir ifadeye bürünmüştü. Çekinmedim, geri durmadım. Öfkeyle yanan bedenimin adımlarını oraya yönlendirmesine engel olmadım.

Melike ve Şeyma'nın koltuğunda dikleşmiş bir halde bana baktığını görebiliyordum ama onlara bakmamış, sadece hedefime ilerlemiştim. Kafamda bir tuşa basılmış, her şey yerle bir olmuş gibiydi. Yoksa yanına vardığımda yüzüne dahi bakmadan aniden elinden kavramamın başka izahı olamazdı.

"Evet, bakıldı o davaya. Savcıl-" diyordu.

Elini kavradığım anda yeşil gözler bana döndü. Uzun uzun bakarsam bocalardım, biliyordum. O gözleri özlemekten delircektim.

Hızla arkamı dönmüş, kavradığım elini bırakmadan çekmiştim. "Yürü!" dedim en sert şekilde. "Seninle konuşacağız!"

Elini kaçacakmış gibi sıkıttığım halde zorlamamış, peşime takılmıştı. Parmaklarını kavrayan elim ya sinirden ya özlemden yanıyordu. Her zamanki gibi sıcacıktı eli ama elimi kavramıyor, sadece çekiştirmeme uyum sağlıyor ve bir adım arkamdan geliyordu.

Salonun çıkışına ilerledim. Biz kapıdan çıkarken Nevin ve arkadaş grubu yeniden salona giriyordu. Bizi gördüklerinde adımları olduğu yere çakılan tek kişi Nevin'di. İfadesinden ne hissettiğini okumak imkânsızdı. İzle, demiştim. İzliyordu. Bundan sonrasını da izlemeye devam etmeliydi. Madem yaşattığımı yaşamam gerekiyordu, yaşardın. Korkudan kaçmış ama hiçbir zaman onu görmezlikten gelmemiştim.

Hızla yanından geçtim. Ömer'in parmaklarını en sonunda kavradığını hissettim ama dönüp bakmadım, gardım kırılırdı. Bunu burada değil, gerçek Ayperi'yi gören sadece o adamın karşısında yapacaktım. Öfkeyle yanan bakışlarım koridorda boş bir oda arıyordu. Gelin odasının kapısını açık gördüğümde hızla oraya yöneldim. Şu an kaynana odası önünde olmak bile umurumda değildi.

Boşta kalan elim kapıyı en sert şekilde itmişti. İçerisinin boş olduğunu gördüğümde hızla Ömer'i içeri çektim. Dakikalar sonra elini bıraktığımda yine gözlerine bakmamış, hızla arkamı dönmüş ve kapıyı kilitlemiştim. Asırlar sonra topladığım cesaretimin bölünmesini istemiyordum.

Dudaklarımdan dökülen nefes tenimi yakıyordu. Bakışlarım usul usul arkama döndüğünde yeşilleri de bir asır sonra bulmuş gibiydim. Hâlâ uzaktı oysa. Daha yakından bakmak, gözbebeklerinin içine dağılan yeşil harelerin her bir tutamını görmek istiyordum.

İfadesinden bir şeyleri okumak zordu. Ama bunu beklemediğine emindim. Kilitlediğim kapıya bakarken kaşları belli belirsiz havalandı.

"Sen..." Sesim titriyordu. "İntikam mı alıyorsun benden, Seyirhan?"

İfadesinde hiçbir değişiklik olmadı. Oldukça sakindi. “Neden yapayım bunu?”

“Yüzüme bakmıyorsun!” dedim öfkeyle. Her şeyi isteyen bendim ama içimdeki kırgınlık susmuyordu işte. Bencildi ama durmuyordu.

Hâlâ sakindi. Zaten Ömer Seyirhan durgun bir su, ılık bahar rüzgârları ve yaz güneşi gibi bir adamdı. Şimdi de öyleydi. Ona doğru hırsla attığım bir adımla simasını daha net görebiliyordum. Yorgun görünüyordu. Bu detayı fark etmek sendeletti ama durmadım.

“Sen istemedin mi?” dedi. Sesindeki sakinlik ağır ağır dağılıyordu. “*Beni sevmeyi, demedin mi? Bana bakmayı, demedin mi? Beni görmeyi, demedin mi Ayperi?*”

“Dedim!” diye kükredim. “Allah beni kahretsin, dedim! Ama isteyerek mi dedim sence? Sen de bana *seni gördüğümde gül, gamzelerini göreyim, iyi olduğunu bileyim*, dedin. İsteyerek mi dedin? Gülseydim şimdi, görseydin gamzelerimi mutlu mu olacaktın? *İyiymiş*, deyip yoluna mı bakacaktın? Ben de onları isteyerek mi dedim sence?”

Gözlerimde küçük bir an oyalandı. “Değil misin?” dedi. İnadına oynuyordu, farkındaydım. İyi olmadığımı adı gibi biliyordu. Bu gece beni burada gördüğü andan itibaren buna emindi.

Korkmadım, çekinmedim. Geri durmadım. “Değilim!” dedim tek solukta. “İyi falan değilim. Tamam mı? Mutlu da değilim. Rezil bir haldeyim.” İki adım atmış, karşısına dikilmiştim. Parmak ucum göğsüne değdi. “Hiç beni suçlama, Seyirhan. İşleri bu noktaya sen getirdin, sen!” Kokusu haftalar sonra burnuma değdiğinde bocaladım. Genzimdeki yangın büyüdü. Bir koku özlenir miydi? Özleniyordu işte. Ciğerlerimde günler sonra çiçekler açtığını hissettim.

Bakışları göğsüne çevirdiğim parmağıma takıldı. Sadece dinliyordu. Gözlerine daha yakından baktığım bu anda da derin bir nefes verebilirdim ama her şey üzerime yıkılmış gibiydi. Tüm bu yıkıntıların arasında nefes alamıyordum.

“Beni kimse görmüyordu, sen gördün,” dedim, öfkeden titreyen bir sesle. “Duvarlarımın içinde sessizce yaşıyordum, gelip o duvarları sen yıktın. Soğuğa alışmışken, gelip ellerimi sen ısıttın.” Öfkemin hüzne, boğazımdaki yumrunun gözyaşlarına dönüştüğünü hissediyordum. “Kendi kendime saklanmayı öğrenmişken, gelip beni o ağaç kovuğundan çıkardın ve göğsünde sen sakladın!”

Küçük bir an nefes almak için soluklandım. Yanağıma düşen yaşa ise engel olamadım. Suçluydum evet ama ben de haklıydım işte. Tüm

bunlarla tek başıma mücadele etmeye alışmışken, gelip her şeyi yıkan oydu. Sevgiye yabancı birine bu denli büyük bir sevgi verirsen korkardı.

Deli gibi korkmuştum sevgisinden.

“Madem etrafımdaki o duvarları yıktın, beni bu enkazın altında tek bırakamazsın!” diye soludum. Gözyaşlarım akıyor, dudaklarıma titriyordu. “Madem bana saklanacak yeni bir sığınak verdin, onu benden alamazsın. Madem beni kendine bu denli âşık ettin, o zaman gözlerimden kaçamazsın. Bu kadar çabuk beni unutamazsın. Haftalardır yemek yiyemiyorum, uyku uyuyamıyorum ben. Sağa bakıyorum sen, sola bakıyorum sen. Şimdi beni bu halde bırakıp önüne bakamazsın, bakma!” Hıçkırıklarımla öfkemi ezip geçti. Elim şiddetle göğsüme değdi. “Çok bencilce bu, biliyorum ama bana bak-”

Cümlemi bölen şey hıçkırıklarımla değil, aniden bileğimden kavrayıp bedenimi kendine çeken Ömer’di. Kendimi saniyeler içinde en güvenli sığınagımda, göğsünde buldum. Hıçkırığımı boğazıma takılıp kaldı. Gözlerine aniden bu denli yaklaşmayı beklemiyordum. Topuklarımla sendeledi. Gövdesine yaslanmasam düşerdim, biliyordum. Bileğimdeki eli sıkı, gözleri her zamanki Ömer gibiydi.

Sıcak, âşık, hüznü ama güçlü, kendinden emin. Orada benden bir parça değil, hâlâ topyekûn Ayperi vardı.

Yeşillere dokunmak istedim. Bunu yapmak için cesaretim hiçbir zaman olmamıştı ama o an için içimden geçen sadece buydu. Bir kere dokunsam parmak uçlarımda ormanlar filizlenecekti, biliyordum.

“Ayperi,” dedi. Nefesi ıslak kirpiklerimde gezinip dudaklarıma değdi. “Şayet devam edersen bırakmam.” Bileğimi daha sıkı kavradığını hissettim. “Yemin ediyorum, bu defa sen değil, yedi ceddin gelse bırakmam!”

Adım aylar sonra kulağıma yeniden şiir gibi geldi. İçimde kopan her şey yanağımdan süzülen yaşlarda saklıydı. Tarifi ve telafisi imkânsız şeyler yaşanıyordu içimde. Coşkun bir nehir gibi bir yanımla ona akıyordu. Özlemiştim işte. Neyini inkâr edecektim ki?

“Bırakma,” diye solurken dudaklarımdan bir hıçkırık daha döküldü. Boynum çaresizce büküldü. Bıraktığı yerde, otoban kenarında kalmıştım aylardır. Daha ilerisi yoktu. “Bırakma o zaman, Ömer.”

O da beni özlemiş ve bu hissi dakikalardır benden saklamaya çalışmış gibiydi. Boynu belli belirsiz bükülürken gözlerindeki bütün duvarları yıktı. Yine Ömer Seyirhan’dı. Bana aşkla bakan, sevgisiyle sarmalayan ve gözlerimden bir saniye olsun kaçmayan o adamdı. Haftalardır

kâbuslarımda *senden nefret ediyorum*, diye bağıyordu. Kalp kırıklığımı anlatacak bir kelime yoktu. Bu bakış seneler sonra nefes almaya bedeldi.

Unutmamış, Ayperi. Arkasını dönmüş ama gitmemiş.

Dudaklarımdan kopan hıçkırık bu defa sadece özleminden değil, gözlerinde yeniden kendimi görmenin verdiği rahatlama hissindendi. Çok bencileydi ama ona sokulma isteğine engel olamadım. Topuklu ayakkabılar sayesinde yüzüne daha yakındım. Kalbim kendini duvardan duvara vuruyor, kuş gibi çırpınıyordu.

Yeşil gözler yanağıma süzülen yaşı takip etti. Bileğimdeki eli bir yere kaybolmamdan korkar gibi sıkıca beni tutarken alını usulca alınma değdi. Kopabilirdim gözlerinden, yapmadım. Yeşillerde nasıl kendi yansımamı görüyorsam o da ilk defa benim gözlerimde kendini görsün diye kaçmadan, saklanmadan baktım. Kendime dair istediğim tek şey oydu. Şu koca ömrümde bencillik namına sadece kendime istediğim tek şey de oydu.

Çok muydu? Bu koca cihandan bir tek Ömer'i istemişim, hakkım yok muydu?

"Ayperi," dedi, alını alınma değdiği anda. O an için şiirdi adım. Ay gibi güzel olan peri. Ay'dan parlak, ondan karanlık, ondan güzel, ondan uzak peri.

"Ömer," diyebildim sadece. Dudaklarım titriyordu. Bir elim istem-sizce gömleğinin yakasını kavradı. "Özür dilerim." Çaresiz ve pişmanlık doluydu sesim. "Kalbini kırdım. Çok özür dilerim. Bensiz daha mutlu olursun sandım ama sen olmayınca ben..."

Gerisi gelmedi, getiremedim. Ne söyleyecektim ki? Kelimelerim başını alıp gitmiş gibiydi. Kayıp ve hiçlikteydi. Ömer ise söylediklerimi değil, kendi hislerini kucaklıyor gibiydi. Yüzü daha da yaklaştı. Dudakları gamzemin üzerinde durdu ama öpmedi, öylece kaldı. Kirli sakalları batmış ama acıtmamıştı. Arsız bir istekle gövdesine daha çok sokuldum.

Tüm söylediklerime karşılık, "Özledim," dedi sadece. Yorgun geliyordu sesi. Dudakları yuvasından, gamzelerimde kaldı. Verdiği soluk derin demek için yetersizdi. "Nefes alamadım, Ayperi. Öyle özledim ki öleceğim sandım."

Gömleğinin yakasını sıkıca kavramak, göğsüne iyice sokulmaktan başka bir şey yapamadım. Benim için yeterli bir cevaptı. Eli bileğimden kopmuş, belli belirsiz belime uzanmıştı. Her zamanki gibiydi ama o an anladım ki korktuğu bana dokunmak değil, beni korkutmaktı. Hiçbir

zaman ondan korkmamıştım oysa. İmkânı yoktu. Ömer'di o. Güven, huzur, yeşil ve en korunaklı alan.

Yanağımı teninden uzaklaştırdım çünkü gözlerine bakmak istiyordum. Özleyen sadece o değildi. Parlak yeşillere bakarken içli bir nefes verme isteğime engel olamadım. Yanağıma bir damla yaşın daha süzülmesine de. Benim yıldızım bu gözlerdi. Ellerim titreyerek yüzüne uzandı. Ondandır korktuğumdan değil, yine kırmaya korktuğumdan. Ama parmak uçlarım yanaklarına değdiği an gözleri kapanmıştı. Ellerim yüzünü avuç içime sığdırdığında ise yanağını avuç içime yaslamış, büyük bir özlemle gözlerime odaklanmıştı.

Parmak uçlarım kirli sakallarını belli belirsiz okşadı. Göz altları yorgun görünüyordu. “Özür dilerim,” dedim yeniden. Bunu bir ömür söyleyebilirdim. “Ben bazı şeyleri aşamadım. Yapamam sandım. Yapmayı denemedim. Kaçtım, saklandım. Seni kırdım. Senin kadar cesur olamadım. Çok özür dilerim, Ömer.” Yanağıma süzülen son bir yaş vardı. “Yine sevsen beni, olmaz mı?” dedim çaresizce.

Gözlerindeki duvar yerle bir olmuş gibiydi. Ellerimin arasındaki başını usul usul iki yana salladı. “Dileme,” dedi. “Özür dileme. Kır, parçala, ne istersen yap, Ayperi. Sesim çıkmaz.” İki elini de belimde hissettim. Bedenimi ağır ağır kendine çekiyor, arada hiçbir mesafe bırakmıyordu. “Benim kalbim sana kırılmaz.” Elleri belimden kopup saçlarıma ilerledi. Benim parmaklarım çenesindeyken bu defa onun elleri yüzümde gezindi. Bu denli özlemek delilikti. “Sen acı çekme diye gittim. Sen kendini üzme diye gittim.” Elleri saçlarıma özlemle okşadı, parmak uçları gamzelerimde gezindi. “Hep sevdim, hâlâ seviyorum, yine seveceğim.”

Hıçkırarak ağlamak istiyordum. Yine sevgisi ağır geliyordu ama bu defa kaçmadım. “Ben...” dedim zorla. Hıçkırığım boğazımda takılı kaldı. “Ben aşk ne demek, bilmem ama denerim. Bana sen gibi sevmeyi öğret, Ömer. Neyi nasıl yapacağımı bilmiyorum ama elinden geleni yaparım. Belki korkarım, arada yine saklanırım ama sen beni seversen ben de kendimi severim. Seni daha da çok severim. Gerçekten denerim.” Korkuyla büküldü dudaklarım. “Bazen düşerim, sağım solum belli olmaz ama vazgeçmezsin benden, değil mi?”

Gözlerinden kalbime sıcak bir nehir aktı. Halim belki de çok çaresiz gelmişti. Dudağının köşesinde beliren minik bir gülüş vardı. Elleri yüzümde kopmuş, yeniden belime dolanmıştı. “Sen den vazgeçmek mi?” dedi kendine has, yüreğini delirten sesi. “İmkânı var mı Ayperi?” Cevap için başını usulca iki yana salladı. “Mümkünatı var mı?”

Her şeye yabancıydım ama bu hisse daha da yabancıydım. Yanağıma düşen bu damla bu defa mutluluktandı. Bu, şunca yıllık hayatımda ilkti. Kaçtığım her şey daha büyük bir ağırlıkla üzerime çöreklenirken kaçmanın anlamı neydi? Haklıydı Hacer Hanım. Tüm korkularımın üzerine giden ve yıkan bendim, bir başkası değil.

Her şeyi yıktım. Ayperi'ye dair tüm gerçekleri yerle bir ettim. Parmaklarımın arasındaki bu sima, sokulduğum sıcaklık ve yeşil gözleri ölesiye benimdi ki her zerresinden güç aldım. Sıcaklığına sokuldum, kokusunda geçmiş i yakıp gözleriyle en güvenli alana koştum. Topuklularıma rağmen parmak ucumda yükselip dudaklarına bıraktığım minik öpücük de her şey kadar ani ve beklenmedikti.

Denemezsen bilemezsin, Ayperi. Denemezsen yıkamazsın. Yıkamazsan yenisini inşa edemezsin.

Parmak uçlarım hâlâ yanaklarındaydı. Gözlerimi kapamış, zerre önünü arkasını düşünmeden nicedir yapmak istediğim şeyi en sonunda yapmış tım. Dudaklarına değ en dudaklarımın titremesinin nedeni heycanımdı. Öyle masum, öyle küçük bir öpücüktü ki âdeta nefes dahi almamış tım.

Ömrümde ilkti. Kalbimde de tenimde de varlığım da.

Geriledim ama uzaklaşmış değildim. Koptuğum tek şey dudaklarıydı. Küçük bir öpücüktü çünkü ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. *Kendimce deniyorum*, demeye çalışıyordum. Ama Ömer ziyadesiyle şaşkın görünüyordu. Ellerim yüzünden düşerken, zorla yutkunup midemde kramp, bulantı ya da herhangi bir rahatsızlık aradım ama bulamadım. Hissettiğim tek şey deli gibi atan kalbimdi.

Yeşiller kısa bir an kapanıp açıldı. Şaşkındı ve haklıydı. Ben de şaşkıındım. Yaşadığım son on dakikayı kendimden asla beklemiyordum. Buna bu öpücük de dahildi. Kilitlenip kalmış gibi göz kırptırdı. Onun şaşkınlığı bu an için olabilirdi ama ben kendime şaşıırıyordum. Elleri hâlâ belimdeydi. Rahatsız değildim. Öpen bendim. Kendimi hapsettiğim hapishanenin duvarları kalın ve yıkılmaz sanıyordum. Oysa dert kadar derdin şıfası da insanın içindeydi. Ömer'di o. Kırmadan, incitmeden se-verdi. Deneyecek, onu izlerken ben de bunu öğrenecektim. Kendimi se-vecek, onu daha çok sevecektim.

Göğsümde beni tutan bir pranga kırıldı. Dudaklarımdan şaşkınlıkla dökülen minik bir soluk vardı. *Yapamam*, dediğim bir şeyi daha yerle bir ettiğim bu anda hisler yüksek ve karışık tı. Tedirginlikle yine midemde bulantı aradım. Bu gövdedeyken orada var olan tek şey uçuş an kelekbe-lerdi.

Şaşkın bakışı sürüyordu. Sadece göz kırptırabilirdim. Dili belli belirsiz dudağında gezindi. Gözlerindeki şaşkınlık dağılmış, yerine daha ağır bir his kurulmuştu. “Ayperı,” diye mırıldandı. “İlk sen öptün, ona göre. Ben bunu bir izin sayarım, doğru mudur?”

Evet, ben öpmüştüm. Başımı ağır ağır salladım. “Ben...” diyecek oldum.

Utanmak, gözlerinden kaçmak için fırsat olmadı. *Ne izni*, diyecek oldum ama cevap hızla geldi. Bir eli belime tamamen ve en sıkı şekilde dolanıp, beni kendine çekerken dudakları aniden dudaklarımın üzerine kapandı. Öpüşü ben kadar masum ve ağır değil, hoyrat ve ateşliydi. Öyle ki küçük bir an ne yapacağımı bilememiş, öylece kalmıştım.

Ama geri durmadım.

Ez, Ayperi! Tüm korkuları ez! Aşkına sahip çık, onların seni ezmesine izin verme, sen onları ez. Hançeri tüm korkularının kalbine sapla ama aşkını yaşıat.

Titreyen dizlerimde güç bulamadığımda düşecek gibi oldum. İlkel bir dürtüyle kollarım Ömer’in boynuna dolandı. Güç alacağım tek yer onun varlığıydı. Sert öpüşü dudaklarımı ve ruhumu talan ederken boynuna daha sıkı sarıldım ve ona uyum sağlamayı denedim. Öpüşü öyle derin, öyle yoğundu ki dudaklarından kopup ruhumu değen her parçaya uyum sağlamaktan başka çarem yoktu. Aniden iki kolu da belime sıkıca dolanmış, dudaklarımdan kopmadan tek hamlede ayaklarımı yerden kesmişti.

Her anlamda.

Hasret, özlem, tutku ve aşk birbirine kenetlendi. Özlemini dudaklarıma ilmek ilmek işliyordu. Nefesi ve ona ait her şey içimde varlığını bilmediğim bir kandilin fitilini ateşledi. Yıllarca bu histen kaçmış, korkmuştum ama şu an Ayperi bambaşka biri gibiydi. Aşk mı değiştirmişti Ayperi’yi yoksa sevmek mi? Belki yakmak ve yaktığı kadar yanmaktı her şeyin nedeni.

Kollarının arasında benimle geriledi. Ayaklarım yere değmediği için kontrol ondaydı ama her şey kontrolden çıkmış gibiydi. Kalçalarım sert bir zemine değdiği anda cam bir nesnenin yere düşüp kırıldığını duydum ama umursayacak halde değildim. Bunca zaman kaçtığım, korktuğumu sandığım ama altında ezildiğim her şeyi ezdim, yerle bir ettim. Midemin yangını acıdan değil, aşktandı.

Dudakları dudaklarımı ezerken soluğu, nefesimin boğazımda asılı kalma sebebiydi. Bir eli hâlâ belimdeyken diğeri sırtımda, tenimde,

dekoltemde gezindi. Ama avuçiçinin harladığı yangın da dokunduğu yeri uyuşturmaya yetti. İlk defa gerisini, sonrasını ve daha ötesini düşünmediğim bu anda ne Ayperi vardı ne de Ömer. İki yabancı ama bir o kadar da aşına ruh tek bir solukta idi.

Ayrılmamıza neden olan şey soluklanma ihtiyacıydı. Güçlü kolları belimi bir saniye olsun bırakmamışken tek koluyla kavradığı bedenimi masanın üzerine oturtmuştu. Gözlerim aralandığında yeşil gözlerinde beliren alevler de ilkti. Daima huzurlu olurdu. Bu defa yanıyor, yakıyor, dudaklarından dökülen her soluk nefesimi kesiyordu. Alnı alnıma, aşkı yüreğime değdi.

Onun arkasında kalan bu masaya kadar nasıl gelmiştik, hiçbir fikrim yoktu. Yere düşüp parçalanan şey bir küllük ve bardaktı. Bu da umurumda değildi. Sarhoş olmuş gibi gözlerine bakıp dudaklarına çekilmekten başka bir şey yapamadım. Kollarım boynundan çözülmemişti. Bir süre de çözülmeden orada kalacak gibiydi.

“Özür dilerim,” dedim, soluk soluğa. “Özür dilerim.”

Kendime, ona ve çocukluğumaydı bu özür. Korkularıma, savaşıklarıma ve yenilgilerime.

Kesik nefeslerimiz birbirine karıştı. Dudaklarımız birbirine bir kez daha çekildi, gözlerinden kopan ateşler göğsümü yaktı. Şayet bu Ayperi ise bunca zaman kendime dair bildiğim her şey yalandan ibaretti. Sevgi tüm korkuları ezer miydi bilmiyordum ama sevilme bu evrendeki en kutsal güçtü.

Tüm özürlerim için dudağıma minik bir son öpücük daha bıraktığımda sadece içli bir nefes verdim. Elbisem kalçalarıma kadar kıvrılmış, Seyirhan gövdemde kendine yer edinmişti. Kaçmak ve saklanmak ise artık imkânsızdı. Dudakları nefesimden uzaklaşıp sol yanağımdaki gamzemin üzerinde durdu.

“Bana bir kere gül,” dediğinde gözleri gibi sesi de yanıyor. “Bu defa gamzeni göreyim.”

Dudaklarıma kurulan tebessüme engel olamadım. *Bir kere gamzelerini göreyim*, derdi. Sevmekten korktuğum, kendime bile gülmediğim günlerde buna bile çekinirdim ama her şeyi yerle bir ettiğim bu anda kendime hiçbir engel koymadan gülümseyebildim. Zorlanıyım, *gam çukuru* sızlar sandım. Dudakları oradayken gam bir tutam aşka dönüştü, çukur denize, gamzelerim hayata. Yanağıma sıcak bulmuş kedi gibi başına yaslar. dudaklarımdaki tebessüm büyüdü. Boynuna dolanmış kollarım gevşedi, ellerim ensesindeki saçları okşadı.

Onun dudakları ise kendi evinde, gamzemin üzerinde durdu. Ben onun göğsüne saklandım, o benim gam çukuruma. Sakin ama uzun, derin bir öpücük bıraktı. *Gam çukuru* yeniden *aşk çukuruna* dönüştü. Sadece gözyaşı dolar sanıyordum oraya. Seveda da doldu. Taştı, yaktı, kalbimi sarmaladı.

Ellerim ensesinde oyalandıkça gamzemdeki nefesi sıklaşıyordu. “Artık eminim,” dediğini duydum. “Kafamı yarmayı bırak, koparsan bile ben senin elinde ölüp kalacağım, Ayperi.”

Dudaklarımda istemsiz bir gülüş daha belirdi. Saçlarından öptüm, sarıldım, sevdim. Başımı boynuna gömüp kokusundan derin parçalar kopardım. Yanağımdan uzaklaşmış ama kopamamış, yüzünü boynuma saklamıştı. Boynuna sıkıca sarıldığımda kolları belime daha sıkı dolandı. Sadece sarılmak denemezdi buna. Dünyamda ne kadar eksik parça varsa o an tamamlanmıştı. Kaybetmekten korkar gibi sarıldık.

Tutunacak dal bulmuş sarmaşıklar, çiçek açan sardunyalar ve tozlu yol kenarlarında yeşillenen papatyalar gibi... Boynuna derin bir öpücük bırakan bendim. Kokusundan içime derin bir tutan çeken de. İnadım sertti ama boynunu büküttüğü kişiye bir daha diklenmezdi. O hissi kırıp aşkı bana veren kokuya sokuldum, saklandım, küçücük kaldım.

Kalbimdeki buzla yaşayamam, derdim. Ömer’in sıcak ellerinin o buzları eritmeye başladığından bihaberdim. Kalbimden çözölen buz parçalarına ait su damlaları ağır ağır ruhumda gezinmiş, yıllardır çiçek açmamış çorak topraklarıma değmişti. Ve o, gözleri gibi yemyeşil çiçekler filizlendirmişti içimde. O ana kadar bunun da farkında değildim.

O, Ömer’di.

Zorla geçtiğim yolların sonu, ayağıma batan dikenleri yeşil ormanlara çeviren adamdı. Bu hayatta bana ait olan tek kalp, tek bencilliğim ve kalp kırıklığım. Bütün dikenlerime, aksi sözlerime, zehir dolu donuk bakışlarıma inanmayıp arkasındaki enkazı, küçük kız çocuğunu gören ve ona elini uzatan tek kişiydi. Yuva, sığınak, kalp, seveda, yara, şifa, içimde çürümeye yüz tutmuş ama direnmeye devam eden umut ve daha nicesiydi.

Ömer Seyirhan, artık her şeydi.

BÖLÜM 6

*“Ellerinde
Kırılan dal,
Çürüyen tohum...
Her şey yeniden yeşerir ellerinde,
Çöller yeniden bahçeleşir,
Bir kuş bile yokken ağaçlarda,
Bütün ağaçlar kuş diliyle söyleşir...”*

- ADNAN YÜCEL -

Pek çok sabaha uyanmıştı Ömer Seyirhan ama ömrünün en parlak sabahını bu sabah ilan ediyordu. Evinin perdelerini hızla iki yana açıp yüzüne vuran güneşe gülümsemiş, Pascal’ın başına ve bedenine derin öpücükler bırakarak sıkıca sarılmıştı. Kahvaltısını ayaküstü değil, masada yapmış ve kahve değil, demli bir çay içmişti. Tüm bunlar küçük ama onun için bir milat sayılabilecek detaylarken yüreği ağzında, ömrü bahardaydı. Önceden de yaşayıp nefes aldığını sanırdı. Oysa aldığı nefes ilk defa bu kadar içten ve hayat doluydu.

Yaşıyordu. Hem de tüm varlığıyla!

İçi hakiki zeytinyağı şişeleri ve envaiçeşit zeytinle dolu koliyi kucaklamış bir halde Filiz Hanım’ın kapısına inerken mutluluk denen bu hissi ilk defa bu kadar derinde hissediyor, göğüs kafesi kaynıyordu. Kapıyı ayağıyla ritmik sayılabilecek bir şekilde çaldı. Sabahın erken saatleriydi ama

Filiz Hanım'ın erken kalkacağını, koşuya gideceğini biliyordu. O kadın için gün daima erken başlardı.

Erken kalkmalıyız ki geceye ve gündüze aynı zamanı ayırabilelim, derdi. *Ay, Güneş'ten daha güzel ama Güneş de bir o kadar parlak. İnsan hepsini uzun uzun izlemek istiyor. Gözleri Ömer'e değdiğinde imayla gülümserdi. Gerçi sen Ay'ı daha çok seversin,* derdi. *Öyle değil mi Seyirhan?*

Eski Ömer buna bir anlam veremez, söylediği her şeyi dalgaya vururdu. Ay için *gezegenimizin uydusu işte, ne farkı var,* diye düşünürdü. Yaşanmışlıklarla sarmalanmış Ömer için ise artık her şey bambaşkaydı.

Evet, sonsuza kadar Ay'ı sevmeye devam edecekti. Ondan daha güzel bir gökcsimi ise asla yoktu. Hem kendi ekseni etrafında hem Dünya'nın yörüngesinde gönlünce dönebilirdi.

Filiz Hanım kapıyı açmış, sabahın erken saatleri olmasına rağmen dinç bir bakışla Ömer'i karşılamıştı. "Seyirhan?" dedi imayla. "Sabah sabah, hayır olsun?"

Kucağındaki milyonluk paketi zerre düşünmeden Filiz Hanım'ın ayaklarının ucuna bıraktı. Doğrulurken hedefi dikleşmek değil, Filiz Hanım'ın ellerini öpmekti. "Verin o elinizi öpeyim, Filiz Hanım!" dedi coşkuyla. "Siz çok büyük bir insansınız." Öptüğü eli saygıyla alına değdirip doğruldu. "Bütün zeytinyağı fabrikaları sizin uğrunuza köpek olsun." Bir adım gerilediğinde elleri paketi işaret ediyordu. "Lütfen, hepsini alın ve sonsuza kadar zeytin ve türevlerine para vermeyin. Bir ömür sponsorunuz benim. Seyirhan Zeytinyağları için artık yeriniz başköşede."

Şaşkın bir gülüş sunmuştu Filiz Hanım. Gözleri istemsizce kısılrken karşısındaki genç adamı süzüyordu. "Dün gece dolunay vardı, Seyirhan," dedi.

Keyifle onayladı. "Ve ben toplu bir etkinlikteydim." Bir daha ileri atıldı. "Verin o elinizi bir daha öpeyim!"

Tebessüm ediyordu karşısındaki kadın. Eline uzanan Ömer'in omzunu anaç bir dokunuşla okşayarak durdurdu. "Sakin ol, Seyirhan. Benim söylediklerim sadece bir ihtimaldir. Şimdi söyle bakalım. Ay... Sana ait olan, sadece senin görebileceğin... Artık görüyor musun onu?"

Ömer'in içindeki heyecanı kelimelere dökcek hiçbir cümle yoktu. Gülüşü tüm yüzüne yayıldı. Kalbi körpe bir delikanlı gibi atıyor, göğsü aşkla yanıyordu. "Görmek ne kelime," dedi keyifle. "Onu izlerken mest oluyorum!"

"Peki, o seni görüyor mu?"

"Bence o da mest oluyor."

Apartman boşluğundan yükselen, derinlerden gelen bir müzik sesi vardı. Birinin ya telefonu çalışıyordu ya da yanlışlıkla apartman boşluğunda şarkı açmış olmalıydı. Ömer için bu da oldukça keyifli ve tam da o an ki duygularına eş bir andı.

“Şarkıyı duyuyor musunuz Filiz Hanım?” diyerek geriledi. Derinlerden gelen ses boğuk ama anlaşılırdı.

“Aşk dediğin acılarla dolu yolculuk, dikenli,

Bazen soğuk.

Aşk dediğin geçersen bu yolları,

Sımsıcak bir mutluluk.

Ne kadar acı çeksek boş.

Ne kadar tövbe etsek boş.

Ateş düşünce yüreğe, yanıyorsa işte,

Seviyor işte...”

Duyuyordu Filiz Hanım. “Giriş kattaki üniversite öğrencilerinden geliyor olma-” diyecek oldu ama Ömer’in keyifli halini gördüğünde cümlesini yutmak, şaşkın bir tebessümle bakmaya devam etmek zorunda kaldı.

Keyifle merdivenlere ilerliyordu Ömer. *Derin duygular besliyorum sana karşı*, diyordu şarkı. Ellerini içtenlikle iki yana açarken bakışları önüne dönmüş, büyük bir mutlulukla merdivenlere ilerleyip şarkıya en içten şekilde eşlik etmişti. “Sevgi değil, içimdeki aşkın âlâsı!” derken tek bir cümle âdeta bütün hislerini yansıtıyordu.

Devamını getirmek istediğinde müzik aniden kapatılmıştı. Kaynağını bulmalı, devamını dinlemeliydi. Arkasını dönüp Filiz Hanım’a yine minik bir baş selamı vermiş, asansörü bırakıp merdivenlere ilerlemişti. Tüm katları teker teker indi ama şarkının kimden geldiğini bulamadı. Üniversite öğrencilerinin hangi dairede yaşadığına dair ise hiçbir fikri yoktu. Bilse zile acımadan basar, *o şarkıyı bir daha çal*, derdi.

Arabasına ilerleyip derin çizige bile selam verdi. Dünyanın en güzel çizgisiydi. Bir çizgi ancak bu denli güzel çizilebilirdi. Yollar, trafik akıp gitti. Radyodaki şarkılar bu sabah hep onun için çalışıyordu. *Kandırırım nazlı yâri*, diyordu biri. *Çok seviyorum, hem de çok. Tam kalbime, geldi ok*, diyordu bir diğeri. Onun zihninde ise bangır bangır çalan tek bir şarkı vardı.

Gel benim ol, sözlerim ol. Gecelerim kalsın, gündüzlerim ol. Hepsi ol. Düşlerim ol, gülüşlerim ol, gurbetlerden geriye dönüşlerim ol, Ayperi.

Emniyetin önüne geldiğinde arabasından inmeden önce minik bir öksürükle boğazını temizleme gereksinimi duydu. Başkomiser Ömer

Seyirhan olmak için dikleşmesi, her zamanki sakın ifadesine bürünmesi gerekiyordu. Doğru yüz ifadesini bulup, simasına onu yerleştirirken, arabadan inerek emniyete ilerlemişti. Verilen selamları sessizce alıyordu. Ama dudaklarındaki o gülüşü hâlâ silememiş, buna engel olamamıştı.

“Amirim!” diyerek arkasından koşan ses Emir’e aitti.

Mesaisi yine erken başlamış olmalı ki ensesinden kavrıldığı elleri arkasında kelepçeli bir adamı sürüklüyordu. Yakalanan yabancı değildi. Ömer’in daimi suçlu listesinde adı olan bir adamdı. Üç ayda bir nezarete düşer, Ömer’den ağır bir tokat yer, bir daha yapmayacağına söz verir, cezasını çeker ama devam ederdi. Yine söz dinlememiş, yakalanmış olmalıydı.

“Amirim, Hakkı Bey yine bizlerle!” diyerek ensesinden kavrıldığı adamı Ömer’e yaklaştırmıştı Emir. “Kendisini sabah işe gelirken gördüm ve bazı yasaklı şeylerin el altından yayılmasına yardım ederken yakaladım.”

Başı yerdeydi Hakkı’nın. “Abi, işine gitseydin ya,” diye sızlandı. “Sabah sabah peşimde ne işin vardı?” Ömer’e değen gözleri ise tedirgindi. Korkuyla bir adım gerilemiş, zorla yutkunmuştu. “Amirim,” dedi saygıyla. “Günaydın. Sabah şerefleriniz hayırlı olsun.”

Sakindi Ömer. “Günaydın, Hakkı.”

Tedirginlikle gerilemeye devam ediyordu ama Emir izin vermemiş, ileri itelemişti. “Amirim, valla masumum,” dedi hızla. “Taşıımıyordum hiçbir şey.”

“Lan, sus!” dedi Emir. “Üzerinden kaç paket çıktı, hâlâ konuşuyor! Cezaevinden daha yeni çıktın. Biraz akıllan, lan!”

Ömer’in eli Hakkı’nın yanağına uzandı. Bunun bir tokadın habercisi olduğunu bilen Hakkı tedirginlikle yeniden gerilemeye çalışmıştı ama beklediği olmamış, yanağına uzanan el her zamanki gibi sert bir tokat atmak yerine şefkatle tenini okşamıştı.

“Sabah sabah aylamadın, o yüzden hızlı kaçamadın demek ki Hakkı. Doğru mu anladım?” Sessizce bakıyordu Hakkı. Emir’in ters ifadesi dağılırken bakışları Ömer’e döndü. “Kahvaltı yaptın mı Hakkıcığım?” dedi Ömer, aynı sakinliğiyle.

Şüpheyle kafa salladı. “Yapmadım, amirim.” Yanağındaki elin her an tokadı indireceğini düşünüyor, ürküyordu ama beklediği cevabı yine alamadı.

“Kahvaltı önemli. Ondan hızlı hızlı kaçamadın demek ki,” dedi Ömer. “Emir, Hakkı arkadaşımızı nezarethanemize götürüp simidini verir misiniz? Oradan da işlemlerini yapıp yeniden savcılığa gönderin. Kahvaltısını burada yaptıktan sonra akşam yemeğini de hapishanede yer. Onun

için bereketli bir gün olacak, eminim. Sonra olaylar zihninde daha net aydınlanacaktır. Belki bu defa tövbe eder, ha Hakkı?”

Hakkı iki büklüm olmuş, şaşkın bir haldeydi. Cevap vermeden bakıyor, olayı idrak etmeye çalışıyordu. Ömer Amir yumuşak adamdı, kızmaz, bağırılmaz, örselemez, sakinlikle işlemlerini yapar ama arada tokadı çıkmayı, ters bakmayı ve laf sokmayı ihmal etmezdi. Şu an üzerinde sayılan son üç belirti asla yoktu.

Ömer yandan geçen bir başka polis memurunu durdurmuş, Hakkı'yı ona itelemişti. “Nizam, Hakkı kardeşimizi nezarethaneye yönlendirelim lütfen. O, yolu biliyor zaten ama maksat eşlik etmek. Misafire hizmet önemli.”

Nizam önüne itelenen adama bıkkınlıkla bakıyordu. “Lan, yine mi sen? Bu kaçınıcı? Yürü!”

İkisi uzaklaşırken Emir'in şaşkın bakışları Ömer'deydi. Hayatlarının normal döngüsünde Emir böyle davranır, Ömer ise *öğrenecek çok şeyin var*, diyerek kızardı. Oysa şu an ortada normal olan hiçbir şey yoktu.

“Amirim,” dedi ağır ağır. “İyi misiniz?”

“Çok!” dedi Ömer, harfleri uzatarak.

Kısacık ömründe en parlak gün olarak bugünü hatırlayacaktı. Bunca zaman geçirdiği zamanı boşa sayacak, ömrünün bundan sonrasına *ömür* diyecekti. En sevdiği çiçeğin dalına yuva yapan bir kuş gibiydi. Daima o çiçeğe bakacak, bir tek ona uçacak, kanatlarını daima onun için açacaktı. Göğsüne bırakılan sevginin nedenini de o gün anladı.

Dünya dönecek ve Ömer bir tek Ayperi'yi, en çok Ayperi'yi sevmeye devam edecekti.

Yalnızlık ışıksız bir gölge, izi olmayan adımlar ve sesi olmayan cümleler gibiydi. Elle tutulamaz, kalbe verdiği huzursuzlukla baş edilemez, görmezlikten gelinemezdi. Dokunulmaz ama ağırlığıyla ezerdi. Bu histen daha kötüsü ise bu hisse alışmaktı.

Yalnızlığa alışmak.

Öyle olduğumu sanıyordum. Alıştığım yalnızlığımda mutlu olduğumu düşünüyör, duvarlarımın arkasında solup gittiğimi bilmeme rağmen güvenli sandığım o alanımdan dışarı çıkamıyordum. Çünkü bunun için mücadele etmiyor, kendimle inatlaşıyor, kaçıyordum. Buydu Ayperi'nin en büyük sınavı: Kendi içi, ruhu ve inadı.

Oysa en büyük korkumun da yalnızlık olduğunu yine sadece ben biliyordum. Alıştığım yalnızlıkta güvendeydim ama mutlu değildim. Güven, bir insanın yaşaması için tek başına yeterli değildi. Yalnız ölmek istemiyordum mesela. Varlığıma tanıklık edecek insanlar arıyor, bu yüzden kabuğumun arkasında saklanmaya devam ederken oradan çıkmak için yollar arıyordum.

Ayperi yaşamayı severdi. Şayet tüm pembe masalları elinden alınmasaydı. Büyüdükçe etrafıma ördüğüm o kabuğun dar gelmesinin nedeni buydu. Yaşamak isteyip de korkmaktı her şeyin sebebi. Kendimi korumak için ördüğüm o kabuk artık beni bile boğuyor, nefes almama izin vermiyordu. O duvarları yıkmak imkânsız sanırdım.

Ömer Seyirhan gelene kadar.

Ömer...

Beni seven Ömer. *Git*, dediğimde bunu istemeden söylediğimi bilip elimden tutmaya devam eden Ömer. Arkasını dönerken bile beni düşünen, etrafıma ördüğüm o duvarlara inatla darbeledi indiren Ömer. Buz tutmuş kalbimi sıcak avuçlarının arasına alarak ısıtan, gözlerindeki yeşilliklerden ruhuma ormanlar bırakan Ömer.

Dudaklarımda beliren sarhoş bir gülüş vardı. Son günlerde insanların neden tarih boyunca aşk temalı milyonlarca kitap yazdığını, filmler ve diziler çektiğini, şarkılar ve türküler söylediğini, şiirleri ve isimlerini duvarlara işlediğini anlıyordum. Göğüs kafesimdeki his bambaşka bir şeydi. Tarif etmem, kelimelere dökmem imkânsızdı. Midemde sayısız kelebek, kalbimde neşeli kuşlar, gözlerimde asırlar sonra beliren bir ışık vardı ve hepsinin yansması gamzelerimin derinliğine doluyordu.

İlk defa gülerken bu denli derinleşiyor, batmıyorlardı. Güldükçe elim gamzelerime gidiyor, parmak uçlarım belki de ömrümde ilk defa o derin çukurları okşuyordu. Bilim hayatı için bir vücut kusuru sayılan gamze, benim için artık yaşam unsuruydu. Ömer'in nefesi orada saklıyken başka bir şey düşünmem ise imkânsızlaşıyordu. Daima gözyaşımı yutmuşlardı, şimdi ise kalbimi, ilk yürek çarpıntımı.

Salak bir âşık gibiydim. Ruhumda çiçeklerin açtığını hissediyor, dün gecedен beri sürekli gülümsüyordum. Ömre hiç bahar gelir miydi? Benim ömrüme bahar gelmiş gibiydi. Mesela şu an minik salonumuzdaki koltuklarımızda hiç oturmadığım bir köşede oturuyor, evimize bile bambaşka bir gözle bakıyordum.

Aşk sarhoşu olmak böyle bir şey miydi?

O zaman tamamen bir delilikten ibaretti. Sabah gözlerimi açtığımda gökyüzü başka bir maviydi. Güneş daha parlak, ağaçlar Ömer yeşiliydi. Pencereyi açıp çöp toplayan amcaya *kolay gelsin*, diye bağırmak, ruh halimi anlatmak için yeterliydi. Normal şartlarda anksiyetem titrerdi fakat amca da bu neşeme gülmüş, tebessümle el sallamıştı. Bazen insanların aradığı tek şey bulaşıcı bir mutluluk oluyordu.

Teldeki güvercine, yalıdaki çapkına, kaldırımda bayılan ayılan herkese *günaydın*, diyebileceğim bir sabahtı çünkü gün, ömrümde ilk defa gerçekten aymıştı. Ruhuma fazla gelen bu sevgi tüm benliğimden taşıyordu. Koltukta oturmuş, kolumu kolçağa yaslamıştım. Dudaklarımda aynı sersem gülüş varken yüzüm avcumda, içli bir nefes verdim.

Ey aşk! Sen nelere kadirsin. Sen ne yücesin, ne güzel bir şeysin be!

“Evet, Ayperi Hanım,” diyen Melike, içsel neşemi bölmüştü. Yumurtacı içmiş gibiydim. Alık gülüşüm sürerken bakışlarım ona döndü. Bu sabah hepimiz evdeydik. Karşımdaki koltuğa tünemiş, her zamanki gibi salaş şortu ve tişörtünün içindeydi. Dün gecedan kalan düz saçları kaybolmuş, duş almış ve yeniden kıvrıcık olmuştu. Elindeki televizyon kumandasını hevesle burnuma yaslaran oldukça keyifliydi. “Lütfen bize uzun uzun anlatın,” dedi. “Baş döndüren Narkotik Şube Başkomiseri, Seyirhan Zeytinyağları’nın vârisi, zeki, karizmatik ve adam gibi adam Ömer Seyirhan’la sevgili olduğunuz söyleniyor. Bu iddialar doğru mu?”

Benden daha heyecanlı olduğu kesindi. Geniş koltukta yatan Şeyma, kahvaltı sonrası hepimize kahve yapmış, kalan telveyi maske niyetine yüzüne sürmüştü. Fakir maskesi daha doğal oluyordu. Aynı görüntünün Melike’nin yüzünde de olduğu düşünülürse ciddiye almam zorlaşıyordu ki neden ciddiye alacaktım? Bugün her şeye gülebilirdim.

Buna da güldüm. Melike yüzünde telveyle bana yaklaşp, kumandayı mikrofon gibi dudaklarıma yaklaştırdığında salak tebessümümü silmeye çalışarak dikleştin. “Bir süredir yazılıp çiziliyor,” dedim, büyük usta Tarkan’ı aratmayacak bir şekilde. Kumandaya doğru konuşmayı ihmal etmiyordum. “Konuyla ilgili konuşuyorlar. Bize de her gün soruyorlar. *Değil*, desek de inanmıyorlar. Demek ki hissediyorlar. Belki de haklılar.” Yüzüme düşen saçlarımı keyifle kulak arkama iteledim. “Evet, doğru. Yaşandı bazı şeyler.”

Dünden beri sarhoş gibiydim ama şükür ki artık bilincim şaka yapacak kadar kendine gelebilmişti. Yerde ya da gökte miydim anlamıyor, gerçekliğime dönmek için koluma çimdik atmam gerekiyordu. Gözümü bu denli karartabileceğimi ben bile tahmin etmezdim ve yeniden şunu söylemek zorunda kalıyordum: *Ey aşk, sen ne yücesin!*

Elim gülen dudaklar ma değdi. Dünden beri parmaklar m hep dudaklar mdaydı zaten. En büyük korkumu ezerken ezilirim sanıyordum ama ruhuma değen bahar inanılmaz bir histi. Bu dudaklar sıcak nefesine değmişti. Kollar m boynuna dolanm ş, sıkıca sarılmış, kokusunu cecurca içime çekmiş ve tüm bunları yaparken asla korku hissetmemiştim. Kalbim gibi benim de o adama güveniyordu, biliyordum. Benim kalbimin kanatları varmış. Bunu şu yaşımda, bu sabah itibarıyla öğrenmiştim.

Melike, ellerini semaya açarak, “Allah’ım, çok şükür!” dedi. Sabahtan beri bunu yapıyor, kırk farklı şekilde  oşkulanıp seviniyordu. Olaydaki etkisi düşünülürse haklıydı. “Bugün ulusal bayram, tatil, mübarek gün falan ilan edilmeli,” dedi aynı sevinciyle. “Herkes haber verin, takvim yapraklarına bugün işlenmeli. Bütün  lke el ele birlik ve beraberlik içinde bugünü kutlamalıyız. Dayılar balkonlara bayrak asmalı, çocuklar neşeyle bunun için koşmalı, herkes bunu alkışlamalı. Kalkın, lan!”

Karşı koltuktaki şeyma, yüzünde kuruyan telve yüzünden g lemiyor ama deniyordu. “Sus artık,” dedi, dudaklarını hareket ettirmemeye çalışırken. “D n geceden beri bütün apartmanı ayağa kaldırdın. Özlem abla kapıya gelirse önüne seni atarım.”

Melike aynı çoşkuyla ona döndü. “Susamam, şemo, susarsam şeref-sizim!” Elindeki kumandayı arkasında kalan koltaa  avurup yeniden bana döndü. “Biraz daha yan yana gelmeseydiniz ilkinizi de ensenizden kavrayıp o odaya ben kilitleyecek, anahtar  ise yutacaktım. Bak, yemin ederim, bunu yapacaktım.”

“Farkındayım, en son tuvalete gidiyorum diye beni boğacaktın.”

“Bilseydim, gelir gelmez seni o tuvalete atardım, Pero. I eriye kedi gibi girip aslan gibi çıkacağını nereden bilebilirdim, hayatım?” Keyifle yanına tünemişti. “şu Nevin’in ağzına nasıl sı tığını bir daha anlatsana. Tekrar tekrar zevkten dört köşe hatta on dört köşe falan olmak istiyorum.”

“S vme, Melike,” dedi şeyma. “Ayrıca çok kıpırdama. Yüzündeki telveler yere dökülüyor. Onları sana yalatırım.”

“Kız, sus, gerekirse yalarım,” diyen Melike için o an hiçbir şey önemli değildi. “şu gözler canım eniştem  mer ve Peroş’unun o düğün salonuna el ele girdiğini g rd  ya, ben bütün mahallenin zeminini dilimden alev çıkana kadar yalarım.”

Onu elinden sürükleyerek salondan çıkarmıştım ama dönüşte elimden sıkıca kavrayan oydu. Ben sersemlemiş bir halde yanında ilerliyor, elimi dudaklar mdan koparamıyordum. *Haberleşiriz*, diyerek kızların yanına geldiğimde ise Melike ve şeyma büyük bir şokla yüzüme bakıyordu.

Konuştuk, hallettik, demiştim o an için.

Melike'nin piste fırlayıp gelin ve damadı alnından, tüm büyükleri ise ellerinden öptüğü an görülmeye değecek bir coşkuydu. Detayları eve geldiğimizde anlatmıştım ama yeterli gelmemiş olmalı ki dünden beri süreci başa sarıp duruyorduk. Şeyma'nın dudaklarında her zamanki anaç tebensümü varken Melike'yi sakinleştirmek imkânsızdı. Coşkusu dünden beri bir saniye olsun azalmamıştı.

Tüm bu coşkunun arasında, masasında sakince oturan Yavuz'un arkasında aniden belirip kollarını boynuna doladığı an da benim dikkatimden kaçmamıştı. Adam bocalamış, kısa bir an için aniden ensesinden ona sarılan bu bedeni algılayamamıştı. Hafifçe yan döndüğünde kim olduğunu anlamış, Melike kulağına her ne söylediyse gözleri bana dönmüş, dudagının kenarında ilk defa gördüğüm yarım bir tebessüm belirmişti. Bir eli ise Melike'nin boynuna dolanan kollarındaydı. O kollar boynundan uzaklaşıp neşeyle bir başkasına yöneldiğinde de afallamış, arkasından sadece bakmıştı. Melike tüm salonu o coşkuyla öpmüş olabiliirdi.

"Şimdi söyle bakalım, Pero," dedi. "Bu kadar ay benim kıymetli eniştemi süründürmene değdi mi?" Gözleri Şeyma'ya döndü. "Yanlış anlama, Şemo, Mıkı abim canım eniştemdir ama kalbimin favori sahibi daima ilk eniştem olan Ömer Seyirhan olarak kalacaktır. İlk ona *enişte* demiştim, ihanet edemem."

"Benim de ilk eniştem olduğu düşünülürse haklısın," diye cevapladı Şeyma. "Senden yana çok ümidim yok, Melike. Kim bilir yine hangi şerefsizi adam diye karşımıza çıkaracaksınız."

Bugün keyfini bozacak hiçbir şeyi kabul etmiyor olmalı ki başını hızla iki yana sallamıştı. "Sus, şu an konumuz benim rezil erkek seçimlerim değil." Yeniden bana odaklandı ve koluma dostane bir tokat attı. "En başından beni dinleseydin, şu an sizi Maldivler'e balayına gönderiyorduk, farkında mısın? O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

"Yoo," dedim kendimden emin bir şekilde. "Zordu. Kendimle nasıl bir savaşı verdim, haberin va-"

Gerisi gelmedi. Melike işaretparmağını dudaklarıma yaslamış, gerisini duymayı inatla reddetmişti. "Şşt!" dedi. "Sakın devam etme, sus. Bugün geçmişti değil, geleceği konuşmak istiyorum. Çok acı çektik, dostlarım ama değdi."

"Ben çektim. Sana ne ol-" diyecek oldum.

Parmakları yeniden dudaklarıma değdi. "Şşt!" dedi aynı ciddiyetiyle. "Sana *sus*, demedim mi? Ben daha çok acı çektim. Anlayamazsın."

Susup sırtıtmayı tercih ettim.

“Biz de seninle acı çektik, emin ol,” diyen Şeyma’ydı. “Gözümüzün önünde eridin, Ayperi. Sence buna dayanmak bizim için kolay mıydı? Bak, aşk o denli korkacağın bir şey değilmiş demek ki. Sana *istersen yapamayacağın hiçbir şey yok*, demiştim.”

“Bacım, boş edebiyat yapma,” dedi Melike. “Aşk konusunda fikir alışverişi yapacak en son iki insan sizsiniz.” Parmakları bana döndü. “Bu mal aylarca adama âşık olduğunu anlamadı.” Hedefi bu defa Şeyma’ydı. “Sen ise yıllarca adamın sana âşık olduğunu anlamadın. Bence ikiniz de susun. Gelin görümce muazzam bir mallık yumağı içindesiniz. Hani alıklık denen kavram bir bedene dönüşse başı Şemo olurdu, götü ise tabii ki Pero.”

Şeyma göz ucuyla bakıyor, yüzündeki telveler dökülmesin diye ters ifadesini saklıyordu ama gözlerinden hislerini anlamak yeterliydi. Parmaklarını kaldırmış, tektaşını yüzümüze doğru sallamıştı. “Canım,” dedi imayla. “Teferruatı geç, sonuca bak.”

Melike’yle aynı anda, “Ooo!” diye yükseldik. Saniyeler içinde etkilmiş bir ifadeye bürünmüştük.

“İşte bu be gelin!” dedim, tüm görümce havamla. “Seninle gurur duyuyorum.”

Melike bu halimize çocuklarını okula gönderen anne gibi duygusal bir ifadeyle bakıyordu. “Aferin lan size,” dedi. “Sizinle gurur duyuyorum. İkinizden de ümidi kesmiştim ama Arap atı gibi sonradan açıldınız.” Eli burun direğindeyken yalan bir duygusallığa büründü. “Şerefsizim, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.”

“Ayperi, Ömer’i o salondan yaka paça dışarı çıkarana kadar ben de umutsuzdum, Melike, haklısın,” dedi Şeyma.

Bu konu, Melike’nin yalan duygusallığını dağıtıp yeniden coşkulanması için yeterliydi. “Ömrüm boyunca o ana yükseleceğim.” Telveli yüzüyle bana döndü. “Bak, sana yemin ediyorum, adamın elini tuttuğun an salonda öyle bir ışık parladı, aranızda öyle bir enerji patlaması yaşandı ki gelin ve damat da dahil olmak üzere tüm salon size bakıyordu, Pero. Dizi olsa başa sarıp kırk kere izlemiştim. Hatta dur, ben bir ara salon kayıtlarını alayım. Açıp izler, yine yükseliriz.”

İstemsizce güldüm. “Abartma, Melike.” Başka bir an olsa şu an utançtan kıvraniyor olurdum ama üzerimde öyle bir mutluluk vardı ki tüm salon beni izlemiş olsa bile umurumda değildi.

Melike'ye destek veren beklenmedik bir şekilde Şeyma'ydı. "Abartmıyor," dedi. "İlk defa abartmıyor hatta. Adamı salondan öyle bir çıkardın ki herkesin gözleri istemsizce size döndü."

"Sinirliydim çünkü," demek zorunda kaldım.

"Daha sık sinirlen," dedi Melike. "Lütfen bunu daha sık yapalım, kıymetli dostum. Ben bu sinire bayıldım. Hani bu sinirin bir tık üstü Ömer Seyirhan'la nikâh masasına oturmanız için yeterli. Lütfen bu enerjini kaybetme, olur mu?"

Şeyma keyifle dikleşti. "Yalnız o değil, Nevin denen kadının yüz ifadesini anlatsana Melike. Ben de buna keyifleniyorum." Yüzündeki telveyle ne denli ciddi olunabilirse o kadar ciddi olmaya çalışıyordu. "Mosmor oldu, Ayperi, inanılmazdı."

"Olsun!" dedi Melike hırsla. "Farkındaysan sen Ömer'i salondan götürürken oradaydı ama döndüğünde yoktu çünkü dönüşte o salona yine el ele döneceğinizi biliyordu. Anında çantasını alıp kaçtı." Eli göğsündeydi. "Öyle bir içimin yağları eridi ki dünden beri en az üç kilo vermişimdir. Sen düşün yani!"

"Evet," diyen Şeyma'ydı. "Pistte aralıksız üç saat halay dönmenden, salondaki herkesi öpmenden ve damadın alnına para yapıştırmadan içinin yağlarının ne denli eridiğini tahmin edebiliyorum, Melike. Hatta bütün salon tahmin etti, emin ol." Aniden ayağa kalkmış, salon çıkışına ilerlemişti. "Kalk, şu yüzümüzü yıkayalım. Her yer telve oldu."

İnatla reddetti Melike. "Sen yıka, ben yatana kadar böyle kalacağım. Götüme kına yakamıyorum, bari yüzüme telve yakmış olayım. Bugün rahat bırak beni, Şemo!"

Şeyma başını umutsuzca iki yana sallayarak, salondan çıkarken Melike hâlâ kendi derdindeydi. Erimiş bir ifadeyle bana döndü. "Nasıl öpüş-tünüz, onu da bir daha anlatsana."

Salon kapısından çıkan Şeyma'nın sesi yükseldi. "Tövbe estağfurullah, Melike!"

"Ay, git, yüzünü yıka, Şemo," diyerek o da çirkefleşti. "İki laf ettirmedin şurada. Olayın en sevdiğim kısmını ben baştan dinlemek istiyorum." Şeyma banyoya ilerlerken Melike'nin hevesli bakışları bana döndü ve aynı soruyu kırkıncı kere sordu. "Adamı vakumlayarak öpmedin, değil mi? Bunda emin miyiz?" Bu, onun için oldukça kritik bir konuydu.

Elim dudaklarıma değerken utangaç bir halde omuz kaldırdım. "Ne bileyim, oldu bir şeyler işte. Ayrıca şunu sorup durma, Melike, utanıyorum."

Umursamadı. “Anlat!” dedi hevesle. “Ömer Seyit’han’la öpüşmek nasıl bir his, lütfen anlat. İhya olalım, arıalım! Nahif miydi? Sert mi? Tutkulu mu? Seksi mi? Bence hepsi. Çıldırıyorum, lütfen hepsini anlat!”

“Ay, bir öpücük işte, neyini anlatacağım?” diyerek kurtulmaya çalıştım ama bir öpücükten daha fazlası olduğunu biliyordum. Bazı şeyler beklenmedik bir şekilde patlamıştı. Dünü düşündüğümde kendime şaşıyorum, Ayperi’yi hayretle izliyordum. O öpücük için ne söylesem az kalacaktı. Hâlâ göğsüm yanıyor, dudaklarım titriyordu.

Romantik sahne izler gibi erimeye yakın bir halde dinliyordu. “Öpükten sonra ilk ne dedi?”

Bakışlarım boştu. “Bir önemi var mı?”

“Var tabii. Sus ve sadece sorularımı cevapla.”

O an aklıma geldiğinde dudagımda beliren alık tebessüm yerli yerindeydi. “Ayperi, dedi.”

Lafın uzatılmasına tahammülü olmayan dakikalardaydı. “Mükremin, diyecek hali yok, Pero. Herhalde Ayperi, diyecek. Başka ne dedi?”

Onu umursamadım ve salak tebessümümü büyüttüm. “Ben senin elinde ölüp kalacağım galiba, dedi.” Kalbim o yokken de hızlanabiliyor, sözlerini hatırladıkça şaha kalkabiliyordu.

Melike camın önüne erimesi için bırakılan bir margarin gibi koltukta erimiş, başını alıp gitmişti. “En sevdiğim dizinin ilk sezonu gibisiniz. Yemin ederim, size bakarken hem sizi boğmak hem de bağrıma basmak istiyorum. Ağlayacağım!”

Aynı duygular içindeydik. Ben de bazen kendimi boğmak, bazen de bağrıma basmak istiyordum. Ama şu an için istediğim tek şey yeniden Ömer’e sarılmaktı. İçimde ne denli bir birikmişlik varsa dakikalarca başımı göğsüne yaslayıp orada kalabilirdim. Bunca zaman içinde tuttuğum her şey yıkılmış, altında kalmıştım ama ilk defa şikâyetçi değildim. Sevgi açlığı değildi bu, sevginin sıcaklığıydı.

Şeyma temiz bir yüzle içeri girdiğinde Melike’yle salak hareketler yapmak, birbirimizin koluna vurup çocuk gibi coşkulanmakla meşguldük. Artık ikimiz de camın önüne erimesi için bırakılan bir margarindik.

Şeyma yeniden koltuğa yönelirken, “Onu bunu bırak da biraz da seni konuşalım, Melike,” dedi. Maskesinden sonra kremini sürmüş olmalı ki cildi ay gibi parlıyordu. “Yavuz Komiser’le aranda ne var, anlat bakalım. Dün senin yaptıkların da benim gözümden kaçmadı mesela.”

“Benim de kaçmadı,” dedim anında. “Doğru söylüyor gelinim, sen de dökül bakalım.”

Konu ona geldiğinde eğlenen ifadesi olmuştu. “Hiç,” dedi en umursamaz şekilde. “Ne olabilir ki? Ayperi ve Ömer’i o düğünde bir araya getirmek için anlaşma yaptık, o kadar. Anlattım işte, biliyorsunuz. Önceden de hastane odası geçmişimiz olduğu düşünülürse her şey gayet normal.” Sessiz, sadece ona odaklı bakışlarımızı fark ettiğinde tedirginlikle dikleşti. “Fark etmeden bir bok mu yedim lan ben? Adamı öptüğümü hatırlamıyorum, neden öyle bakıyorsunuz?” Bakışlarımız devam ettiğinde daha da dikleşti. “Lan yoksa öptüm mü? Niye öyle bakıyorsunuz?”

“Sarıldın,” dedim. “Hem de sıkıca.”

“Dansa kaldırdın,” dedi Şeyma. “Hemen de ayrılmadın. Gözüm sizdeydi. Bıdır bıdır sürekli bir şeyler konuşuyordunuz.”

“Kızım, Yavuz’la ne konuşulabilir?” dedi. “Adam ya *sus* ya *kes* ya da *yine ne yaptın*, diyor. Başka bir fonksiyonu yok.” Duraksadı. “Aslında var. Göründüğünden daha derin bir adam. Bunu inkâr edemem. Hastanede başımda bekledi, kusarken bile yardım etti, hatırlıyorum.” Bakışları yeni bir detay hatırlamış gibi boşluğa takıldı. “Elini ısırđım, yüzü bile ekşimedi,” dedi, birkaç saniye sonra. “Bana bir sürü çikolatalı süt aldı. Ne zaman gözünün önünden kaybolsam aradı, buldu.” Saydıkça bir şeylere aydınlanıyor gibiydi. Gözleri aynı boşluktayken bir kaşı havalandı ve boynu düşünceli bir halde sola büküldü.

“Yani?” diyen bendim. “Tüm bunlar yakın olduğunuzun göstergesi değil mi?”

Gözleri boşluktan koptu lakin hâlâ düşünceliydi. “Olabilir,” dedi ama aynı saniyelerde bir ekleme yaptı. “Olamayabilir de.”

Benim sorumu Şeyma yineleyip, “Ee, yani?” dedi.

“Aslında hastaneden sonra onu bir daha hiç görmemiştim ama doktor kontrollerine gitmediğini öğrendim.” Sakin ve düşünceli hali sürüyor, sözkonusu bu iki duygu onda olduğunda endişe uyandırıyor. “Emniyete gidip neden kontrollere gelmediğini soracaktım. Sonra da bu düğün işi gelişti zaten. Ben Ayperi’yi düğüne götürmeye ikna ederken o da Ömer için çabalıyordu. Minik bir anlaşma yaptık diyelim. Ben onunla doktora gittim, o da Ömer’i düğüne getirdi.”

Dikleşmişti Şeyma. “Ne doktoru?”

“Dedim ya,” dedi Melike. “Kontrollerine gitmiyordu. Bakmayın dışarıdan öyle sert durduğuna. Öyle utangaç ki şok olursunuz. Doktorun kapısının önündeki kadınlar memesine bakar diye hastaneye gitmiyor, düşünün.”

İstemsizce güldüm. “Ne?”

“Aynı tepkiyi verdim,” dedi. “Ama bir yerde de haklı. Adamın memeleriyle o kadar çok dalga geçtim ki travma kalmış olmalı. Diyorum ya, bakmayın siz öyle tipine, boyuna posuna, ters bakışlarına. Özünde tatlı, minnoş bir adam. Yine dışarıdan zerre belli değil ama minik bir göbeği bile var.” Duraksadı ve bakışları yeniden boşluğa takıldı. “Ya da bakın,” dedi. “Ben de bakıyorum. Allah var, yakışıklı adam.” Duraksadığı gibi yine kendi kendine bocalayıp toparlandı. “Lan, ben ne diyorum?”

Şeyma imayla, “Sen hayırdır, Melike?” dedi.

“Vay be!” dedim. “Bana diyene bak. Hani kırk yıldır karakola düşerdin ama Yavuz kadar manyağını görmemiştin? Hani gece rüyanda görsen korkudan beline kadar işeyip öyle kalkardın? Ne oldu?”

Küçük bir an yine bocalamış, başını hızla iki yana sallayarak kendine gelmeyi denemişti. “Lan, saçmalamayın, öyle bir şey yok. Ayrıca diyorum ya, yanlış tanımışsınız adamı. Öyle görüldüğü kadar sert biri değil. Yarık kaşından dolayı öyle görünüyor bence. Bir de kaşları hep çatık tabii, onun da etkisi var ama özü, dışı gibi değil. Ne desen utanıyor, kara yanakları hemen kızarıyor. Yanında ana avrat sövüyorum ama onun küfrettiğini hiç duymadım. Bana da hiç *küfretme*, demiyor hatta arada gülüyor.” Gözleri yeniden aynı boşlukta idi. “Gerçekten tatlı aslında.”

“Tatlı?” dedi Şeyma imayla. “Hani sen şerefsiz severdin, ne oldu?”

Boşluktan kopan gözleri hâlâ dalgındı. “*Seviyorum*, demedim ki. O nereden çıktı? *Karşıma hep onlar çıkıyor*, dedim. Ayrıca her yakın olduğuma âşık olmuyorum ben, canım kızlar. Ve en önemlisi, o adamla benim olma ihtimalim hiçbir evrende yok gibi. Ha, aklıma koyarsam takılır mıyız? Takılırız ama daha ilerisi olmaz.” Bakışları yine boşluğa düştü. “Aklıma koysam mı?” Boynu tereddütle büküldü. Eirkaç saniye içinde ise titreyerek boşluktan koptu. “Yok, kardeşim, bir ihtimal olabilir mi diye düşündüm ama yok. Engin tecrübelerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki oluru yok.”

“Sebep?” dedi Şeyma.

“Adam cuma namazına gidiyor, Şemo,” dedi Melike hızla. “Sence bizim bir arada olma ihtimalimiz yüzde kaç? Doğu ve batı gibiyiz. Âdeta Sivas’ın bağrından kopup gelmiş bir Sivas Kangalı. Tamam, vahşi ama çekici bir yanı var, bunu kabul ediyoruz.” Ellerini kendini ikna etmek ister gibi saçma şekillere sokuyordu. “Ama hani o Ferdan Mardini ise ben Shakira’yım. O ağır adam ise ben çapkın kızım. O isotsa ben kimyonum, o çiğköfteyse ben Pekin ördeğiym, anlatabiliyor muyum? Sence bunların yan yana olduğu süreçte hayatta kalma ihtimalleri ne? Her şeyi geçtim,

sadece Shakira'yla Berdan Mardini'yi aynı konser sahnesinde hayal et. Ya da çiğköfteyi şarap eşliğinde yediğini. Sence bunun oluru var mı?"

Tüm bunları sabırla dinleyen Şeyma, "O zaman adamı neden dansa kaldırıyorsun?" diye çıkmıştı.

"Kızım, dansa kaldırdım diye nikâhıma mı alacağım? Ne bağıırıyorsun be?" diyerek Melike de çirkefleşti. "Nevin kârısını yolmak için o an aklıma gelen tek yol oydu."

Umutsuzca iç çektim. "Bilemedim," dedim imayla. "Bana çok normal gelmedi."

"Pero, sen sus!" dedi Melike. "Daha yeni sevgili yaptın, aşk hayatımla ilgili bana akıl verecek en son insansın. Sus be kızım! Cin olmadan adam çarpıyor, hallere bak. Aklıma koyarsam kültür farkı dinlemeden o adamı zaten benim yaparım," derken kendinden bir hayli emindi. "Şu an aklımda öyle bir ihtimal yok. Sadece onu izah etmeye çalışıyorum. Ayrıca göbeği var, diyorum."

"Belli değil, diyen de sensin," dedi Şeyma.

"Katılıyorum," dedim. "Hem bana sürekli *kaslı adama güven olmaz, o kadar kası tek bir kadına göstermek için yapmış olamaz*, demiyor muydun? Ne güzel işte, mis gibi göbek." Aklıma gelen detayla yine kendi kendime eridim. "Bu arada, Ömer'in kasları var."

Odasında kütüphanesine bakarken gördüğüm görüntüyü unutmam imkânsızdı. Emniyette belime gömlek bağlarken omzunu kaplayan dövme-yi ve zeybek oynarken gerinen omuzlarını da. Yine dudaklarımdan kaçan içli bir nefes vardı. Bu zamana kadar bunları düşünmeyi de kendime menetmişim ama içten içe daima aklımin bir köşesindeydi, biliyordum.

"Ya, Ömer'de olmayan ne var, Pero?" diye yükseldi Melike. "Adam *VIP kul*, diyoruz. Dünyada onun türünden en fazla on tane vardır, biri de sana düşmüş. Sus ve şükretmeye devam et."

Aynı saniyelerde kucığımdaki telefona düşen mesaj sesiyle onlardan kopmak zorunda kalmıştım zira ekranda beliren isim zamanı durdurmak, beni andan koparmak için yeterliydi. Gelen mesaj Ömer'dendi.

Ömer: Güzelim?

Saniyeler içinde eridim. *Bana güzelim deme*, diye terslediğim günleri esefle kınıyordum. Bir hitap ne denli özlenirse o kadar özlemiştim. Daima *güzelim*, diyebilirdi, hep onun güzeli olarak da kalabilirdim. Hiç sorun değildi. O beni sevdi-kçe kendimi seviyor, onun gözlerindeki yansı-mama baktıkça güzelliğimi görebiliyordum. Bunu öyle içten söylüyordu

ki onun sesinden bu kelimeyi duymayan neden bu denli içimin eridiğini anlayamazdı.

Telefonunu açıp mesaja girdim. Melike ve Şeyma, Yavuz konusunda derin bir tartışma içindeydi. Melike, hâlâ ikisinin zıtlığından bahsederken Şeyma, *ilk defa adamakıllı birini bulmuşsun, onda da senin ağzın yüzün ayrı oynuyor*, diyerek kızılıyordu. Belki de bana öyle geliyordu. Aşk çok garip bir şeydi. Anında tüm sesler susmuş, önümde sadece onun mesajı kalmıştı.

Güzelim mesajına bakarken ayağa kalkmış, sırtarak odama ilerlemiştim. Birileri dışarıdan Orhan Gencebay'dan *Mevsim Bahar Olunca* şarkısını açmadıysa bu parça benim zihnimde açılmıştı ve son ses çalışıyordu. Gerçekten de mevsim bahar olunca, aşk gönüle dolunca, sevenler kavuşunca yaşamak ne kadar da güzeldi.

Odama girmiş, kapıyı kapamış ve telefona sırtarak, bakarken, salak adımlarla ilerleyip yatağıma oturmuştum. Klavye üzerinde gezinen parmaklarım heyecandan olsa gerek titriyordu.

Ayperi: *Buyurun, benim :)*

Lise günlerimde sevgilileriyle mesajlaşan ve heyecanla yerlerinde kıpırdanan arkadaşlarıma ifadesizce bakar, anlayamazdım. Bazen heveslenir, içli bir nefes vermekten öteye geçemezdim. Artık çok iyi anlıyor, az bile yaptıklarını düşünüyordum. Yüreğim ilk aşkına keşan genç bir kız gibi atıyor, göğüs kafesime vuruyordu. İçimdeki paramparça çocuğu bulan, ona el uzatan Ömer Seyirhan kırık dökük hayalleri altında kalmış genç kız Ayperi'ye de el uzatıyor gibiydi.

Yatağa yüzüstü uzandığımda bakışlarım ekranda, gelecek mesajı bekliyordu. Yukarı kaldırdığım bacaklarımın ileri geri sallandığından, ayaklarımın heyecanla birbirine sürttüğünden, keyifle sırtığımda bihaberdim. Sohbet kısmında Ömer'in yazdığını görebiliyor, heyecanla gelecek mesaj için saniyeleri sayıyordum. Ama her ne yazıyorsa mesaj gelmedi. Onun yerine saniyeler içinde sohbetten çıkmış, mesaj yazmak yerine aramıştı. Ekranda beliren ismi de içimi ısıtmak için yeterliydi.

Sarhoştum. Tam anlamıyla hem aşk hem Ömer sarhoşuydum. Bu kelime sözlüklere eklenmeliydi. Ömer sarhoşu olmalı; yokken var, buzken ateş, sonbaharken ilkbahar olmak demektir.

Arama geldiğinde hızla dikleşip oturdum. Beni görecektir gibi saçlarımı geri savurdum. Abiye bile giyebilirdim ve bunu yaptığım için kendime şaşırmazdım. *Sarhoşum*, diyordum, anlaşılmalıydı. Aramayı cevaplarken iki elim telefonu kavramış, kırılacak bir şey gibi nâhifçe kulağıma yaslamıştım.

“Efendim,” dedim nazlı, kibar ve tatlılıkla. Kendime hayret etmeden edemiyordum. Zincirlerim kırılmak için hep bugünü beklemiş gibiydi.

İçli bir nefes verdiğini duydum. “O attığın mesajı senin sesinden duymam lazım,” dedi. Ben onun sesini daha çok duydum, o da yetti.

“Neyi?”

“*Güzelim* dememden sonrasını,” diye açıkladı.

Gülerken hafifçe dudaklarımı ısırđım. Minik Ayperi ayaklarını salamaz, elleri bacaklarının altındayken, kıpırdamadan dururdu ve benim de yıllarca yaptığım şey buydu. Ama o an için yatağımdan sarkıttığım bacaklarım hevesle ileri geri sallanıyor, bunu yaparken korku değil, heyecan hissettiriyordu.

“Ee, sen de yazdığını söyle o zaman,” dedim.

Kısa bir an duraksadı. Yine içli bir nefes verdiğini duydum. “*Güzelim...*” dedi, efsunlu bir kelime gibi.

“Buyurun, benim,” diyen sesim yumuşacıktı.

Ses gelmedi. Yine nefes sesini duydum ama gerisi yoktu ve bayılmış olma ihtimali yüksekti. “Ömer?” dedim istemsizce.

“Buluşalım,” dedi anında. “Bu kelimeyi dudaklarından canlı çıkarken de görmem lazım.”

Güldüm. Adamı ne denli süründürdüysem bazı şeyleri kabullenmekte zorluk çekiyordu ki haklıydı. Ben de aynı durumdaydım. Bir ilişki nasıl yürütölür, ne olur, hiçbir fikrim yoktu ama deneyecek, ona bakarken yine onu sevmeyi öğrenecek ve bundan ilk defa kaçmayacaktım. Bazen bocalayabilir, düşebilirdim ama tutardı. Bunu da biliyordum.

“Tamam,” dedim anında. “Bugün boş günüm. Sadece öğleden sonra dersim var, o da erken biter. Senin işin kaçta bitiyor?”

“Beş gibi biter,” dedi. “Seni okuldan alırım.”

“Cık,” dedim onun gibi. “Alma,” derken sesim kısık ama huzur doluydu. “Bu defa ben sana gelirim.” Boşta kalan elimin parmakları bacağıma saçma şekiller çiziyordu. Bunu da ilk aşkımın heyecanına veriyordum ve umarım tüm bunlar herkeste olan belirtilerdir yoksa delirmeye başladığımı düşünecektim.

Yine bir nefes aldı, gerisi gelmedi. “Sus, Ayperi yoksa emniyetin ortasında bayılırım,” dedi en sonunda. “İtibarımla oynuyorsun şu an.”

İstemsizce sesli bir kakhaha attım. “Kapatıyorum o zaman. Başkomiser imajını zedelemek istemem. Akşam görüşürüz.”

Derin nefes alıp veriş i değdi kulağıma. “Görüşürüz, güzelim.”

Aynı aşk sarhoşu halimle telefonu kapatmış ama uzaklaştırmadan göğsüme yaslamıştım. Bu mutluluğun bozulmasından korkan yanımda zehir gibi baş gösteriyordu. Ömrümde kendime dair en büyük mutluluğum bu andı. Bir ömür bu ana tutunacak, *en mutlu anın ne*, diye sorduklarında daima bunu hatırlayacaktım. Hep karanlığı giyerdim ama o an için bu anıma değmesine izin vermedim. Hacer Hanım beni görse alnımdan öperdi, emindim.

Ayaklarıma kendi elimle bağladığım zincirleri bir başkası değil, sadece ben kırabilirdim. Anahtar uzakta değildi. Bir yıkım varsa bunun sebebi de o enkazın yakınında gezinirdi. İçimde saklanan o karanlığın son parçasının neye ait olduğunu biliyordum. Hâlâ yakınımdaydı ve ona veda etmedikçe zehrini tenime batırmaya devam edecekti. Oysa ben yaşamak istiyordum.

Geçmiş değil, geleceği istiyordum.

Bakışlarım dolabıma takıldı. Ayağa kalkıp, ilerlerken düşündüğüm tek şey kalan o son siyah noktaydı. Dolabımın önünde eğilip en alt rafa, arkalara uzandım. Renkli kazaklarımın arkasına saklanmış siyah kutu kalan son kara lekeydi. Orta büyüklükteki kutunun her yanı siyahtı. Parmaklarım nazikçe üzerindeki derin yara izleri gibi olan çiziklerde gezindi. Onu uzun zamandır burada saklıyor, dokunmuyor, açmıyor ama varlığını biliyordum. İnsanın kendi cenazesini ellerinde tutması mümkün değildi ama bu kutu geçmişe dair her şeydi ve ben ona istediğim zaman dokunabiliyordum.

Bu kutu, küçük Ayperi'ydi.

Bir gerçeğin daha farkındaydım. O gitmedikçe ben var olamayacak, bir bedende iki ruhu yaşatamayacaktım. Minik Ayperi yaşamak istiyordu, Ayperi ise doludizgin koşmak. Bu beden artık ikisine dardı. Ona bir hayat borçluydum. Minik Ayperi özgürlüğüne kavuşmalıydı.

Ben ise ayaklarımda zincirler olmadan Ömer'e...

"Günün birinde acıyı keşfeden küçük bir çocuğun öyküsü..."

- JOSE MAURO DE VASCONCELOS -

Verdiğim derin nefes, aldığım nefesi yuttu. Bu şekilde toparlanmaya çalışmak, doğrulmam için yeterli değildi. Bunun için birkaç kere daha

soluklanmam, duraksamam ve yutkunmam gerekiyordu. Bakışlarım karşımda kalan yeşil alanda gezinen insanlardaydı. Çocuklar koşuyor, hayvanlar oynuyor, insanlar yaşıyordu. Benim elimde ise kendi tabutum, gömdüğüm her şey ve ölü Ayperi'nin son kalıntıları vardı.

Ben artık yaşıyordum ama elimdeki siyah kutu ölüydü.

Tenha sayılabilecek bir yerin ıssız köşesindeki bankta oturuyordum. Burası Ömer'le tanıştığımız o bank gibi denize değil, insanlara bakıyor; manzara değil, insan sesleri konuşuyordu. Etrafta akan tüm yaşama inat en ıssız köşedeydim. Nereye gideceğimi bilememiş, amaçsızca gezinmiş ve en sonunda burayı bulmuştum. Dizlerimin üzerindeki siyah kutuyu ellerim sıkıca kavıyor, bedenime çekiyordu.

Ayrılık, iğnenin kumaşa bıraktığı iz gibiydi. İpi çekerek geri aldığıızda acı veriyor, lekesi kalıyordu. Buna sevdiğin kadar sevmediğın anılar da dahildi. Çünkü hepsi insana, özüne, benliğine aitti. Ama bazen devam etmek için heybemizdeki yükleri bırakmak, geçmişin yüklerinden arınmak, karanlığı yok etmek gerekiyordu. Kimisi için bu yeniden başlamakti, benim içinse kendini özgür bırakmak.

Bakışlarım kucağımdaki kutuya eğildiğinde elim üzerindeki kesik izlerini okşuyordu. Orta büyüklükte bir kutuydu. Her bir iz ise bana aitti. Omzumu sıcak suyla yaktığım gün canımın yandığı kadar oymuştum bu kutunun üzerini. Hayata öfke kustuğım her an elim yine ona gitmiş, kutunun üzerine kalem, anahtarlık, iğne fark etmeden derin çizgiler açmıştım. Elimde kalan, yara bere içinde bir kutu olmuştu.

Bunun ben olduğumu, kendime açtığım yaralar kadar onu parçala-dığımı öğreniyordum. Ona bakarken içimin burkulmasının, üzülmemin nedeni buydu. *Kendime açtığım yaralar.*

Bu kutuyu Trabzon'da bırakamamış, kendimle birlikte gittiğim her yere sürüklemiştim. Ama uzun yıllar boyunca el sürmeden sadece dola-bımın en altına saklamıştım. Dokunmaya da elim gitmezdi açmaya da. Dolabımdan bütün siyah kıyafetlerimi attığım gün bir tek bunu sakla-mıştım. Kolay değildi, kırık dökük bütün küçüklüğüm bu kutunun için-deydi.

Minik Ayperi'yi özgür bırakmanın tek yolu kendimi iyileştirmek de-gildi. Onu da iyileştirmeliydim.

Parmaklarım, kutunun üzerindeki yara izlerinde gezinmeye devam etti. Tüm yaralarım sızladı ama en çok omzumdaki o küçük yanık izi yandı. Gücümü toplayıp kapağını açtığımda yüzüme vuran ilk şey toz ve geçmişin yükleriydi. Pembe elbisemle yıllar sonra karşılaşmak, genzimi yakıp kavurmak için yeterliydi.

Yıllar Ayperi'den çok şey götürmüştü ama bu pembe elbisenin rengi hâlâ solmamış, tozlanmamıştı. Parmaklarım ürkekçe minik elbisenin pembe eteklerinde gezinirken yanağıma düşen sessiz yaş, geçmişe dair içimde kalan son yüklere aitti. Herkes acısını atardı ama ben bu pembe elbiseyi de minik pembe pabuçları da o güne dair bana kalan her şeyi de saklamıştım.

Titreyen ellerim elbisenin üzerinden sıyrılıp köşede kalan ayakkabılara ilerledi. Tozlu pembeydiler ama parmaklarım üzerine değdiği an tozu silinmiş, altından yine pembenin o en parlak tonu belirmişti. Parmak uçlarıma batan pembe yıktı, kavurdu, can yaktı. Gözyaşları kontrolsüz bir şekilde yanağıma döküldü. Avcuma aldığım ayakkabıya bakarken dudaklarımdan ağır bir hıçkırık döküldü.

Bu kadar küçük ayaklarla o kadar ağır yükleri nasıl sırtlanmıştı Ayperi?

Ayakkabıyı elbisenin üzerine bırakırken yanağıma dökülen yaşları silmeye, genzime batan ağırlığı toplamaya çalışıyordum. Ölenle ölmüyordu ama ölen bir ruhla da yaşamıyordu. Sildiğim gözyaşlarımin yerine yenisinin eklenmesine, boynumun bükülmesine neden olan şey elbisenin altında, kutunun köşesinde görünen fotoğraf karesiydi. Minik Ayperi o güne dair ne varsa bu kutuda saklamış, üzerine sayısız kesik atmıştı.

Titreyen parmaklarımla fotoğrafı kavradım. O gün, akşamüzeri çekilmiş bir kareydi. Bayram olduğu için amcam hepimizle aile fotoğrafı çekilmek istemişti. Nurdan denen o kadın amcamın yanında, koltukta oturuyordu. Kucaklarındaki oğulları Gökhan abim büyük bir mutlulukla kadraja gülümsüyordu. Çünkü annesiyle babası yanındaydı.

Abim, ben ve küçük kardeşimiz Muzaffer ise önlerine oturmuş, yan yanaydık. Abim aramıza girmiş, ikimizin elini de en korumacı şekilde kavramış ve kucağına çekmişti. Dudaklarında çocuksu bir gülüş varken diğer yanından koluna yaslanan Muzaffer, bebeksi yüzünde büyük bir boşlukla bakıyor, olayı anlamlandırmaya çalışıyordu. Abimin dudaklarındaki tebessümün zoraki olduğunu anlayacak kadar onu tanıyordum. Amcam yanına gelmemizi istediğinde bizi bırakmamış, önlerine oturup ellerimizi kavramıştı.

O da çocuktı. Büyüklerin görmediğini göremezdi. Benim kameraya bakan boş bakışlarımı, ürkmüş ifademi, omuzlarıma dökülen örgülerimin en son onun ördükleri olmadığını ve ucundan düşmek üzere olan pembe tokaları görmedi diye onu suçlayamazdım. *O karanlık elin yeniden ördükleriydi. Çirkin, bol ve dağınık.* Minik Ayperi'nin bir eli abisinin avcundaydı ama o eli tutmuyor, sadece abisinin kavramasına izin veriyordu. Diğer eli pembe elbisesinin dizlerine dökülen kupürleri çektiştiriyordu.

Gözlerinde büyük bir boşluk, ifadesinde elle tutulacak bir korku vardı. Yanağındaki belli belirsiz kızarıklık bu fotoğrafta görünmüyordu ama o tokadın izi oradaydı. Tıpkı bedenindeki morluklar gibi. Dudakları sıkıca birbirine kenetlenmiş, ağlamamak için dişlerini sıkıyordu.

Gözlerimi kapadığımda bu defa yanağıma boşalan yaşlar yeryüzünde kapladığım hacimden daha fazlaydı. Genzimin üzerine oturan ağrıyı yutmayı deneyerek yeniden gözlerimi araladım. Fotoğraf karesi parmaklarımın arasında titriyor, tam da minik Ayperi'nin üzerine düşen gözyaşım onu bu kareden temizliyordu.

Geçmişin bağlarından kopmak, sadece affetmek demek değildi. İnsan bazen yakmalı, yıkmalı ve kuruyan dalları koparmalıydı. Umut arsızdı ve elbet filizlenecek bir yol bulacaktı. Kendime dair pişmanlığım çoktu ama bu zamana kadar her şeyi kendi çabamla yıktığımı, değiştirdiğimi de biliyordum. Sırtımdaki en büyük kamburdan da böyle kurtulacaktım.

Elimdeki fotoğrafı titreyen dudaklarıma rağmen önümdeki teneke kutuya ağır ağır bıraktım. Minik Ayperi artık benimle yaşayamazdı. Onun bana bir hayat verdiği gibi ben de ona bir yaşam vermeliydim. Özgür kalmalı, bu kutu içinde yaşamamalı, dilediğince koşup pembe elbisesi ve pabuçlarıyla oyunlar oynamalıydı.

Gözyaşlarım, boğazımdaki yangına ve yürek acıma rağmen tozlu pembe pabuçları da kavramış, büyük avuçlarımla üzerlerindeki tozları sildikten sonra kutuya bırakmışım. Elbiseye uzanırken dudaklarımda buruk bir tebessüm vardı. Gerçekten bu kadar küçük müydü Ayperi? Nasıl kıymışlardı ona? Bu kadar küçük bir varlığa nasıl o kadar büyük bir yük bırakmışlardı?

Buradaki her şeyi o bayram sabahı için babam göndermiş, hevesle giyeceğim anı beklemiştim. Gelemedikleri için kızmamış, annemin iyi olmasını istemekten başka bir dua etmemiştim. Ama babamın karşısına o günden sonra bir daha asla pembe bir kıyafetle çıkmamışım. Elbiseyi de ağır ağır teneke kutuya bıraktım.

Kutunun içinde son kalan şey minik bir kilitli defter ve kurdeleli tokalarımı. Arkadaşlarım bunları anı defteri olarak kullanır, herkese onlara dair güzel dileklerini yazmasını isterdi. Benim içinse dert defteriydi. Ve o da her şey gibi pembeydi. Lacivert gökyüzünden dökülen pembe çiçeklerle kaplıydı zemini. Defterden önce tokalara uzandım. Avcumda sevdim. Yıllarca dokunmadığım ne kadar pembe varsa hepsine korkmadan dokundum.

Tokaları da önümde kalan teneke kutuya attığımda elimde kalan son şey Ayperi'nin dert defteriydi. Tüm arkadaşlarımın bu defteri *sepet sepet*

yumurta, sakın beni unutma mânileriyle başlıyordu. Ayperi'nin defteri zaten sepet sepet unutamadıklarıyla doluydu. Defterin kapağını açıp sayfaların arasında sessizce ilerledim. İlk sayfalar masum çıkartmalar ve çizimlerle doluydu. Ama ilerledikçe sayfadaki pembelikler kadar yazdıklarım da solmuş gibiydi.

Çevirdiğim son sayfada ise bütün pembeler artık solgundu. Çizimler, sayfa yanına eklenen çiçekler ve yapışkanlar kaybolmuş, yerine ince bir el yazısı kurulmuştu.

"Kimseye söylemezsem bir daha gelmeyeceğini söyledi. Söylemedim ama hâlâ her gece rüyama geliyor. Canım Allah'ım, ne zaman gidecek? Korkuyorum. Susuyorum. Ne olur, gitsin. Annemi üzmiyorum. Artık ne derse yapıyorum. Yaramazlık da yapmıyorum. Yemek de seçmiyorum. Ne olur, artık gitsin. Korkuyorum."

Genzimdeki yumru en sonunda en acı şekilde patladı. Defteri yüzüme yaslayıp kendimi saklamayı denedim. Hatırlıyordum, kâbustan uyandığım bir gece karalamıştım bu notu. Çocukların korkularını silecek hangi silgi vardı yeryüzünde? Oraya atılan her çizik, geleceği eğip büküyordu. Bir sayfa daha çevirirken ellerim titriyordu.

"Ateşlendim. Birden gözlerim kapandı ve geri açamadım. Bir kere uyanmıştım başımda kocaman bir tüp, ağzımda maske vardı. Babam başucumdaydı ve elimi tutuyordu. Yanımda babam olduğu için bir daha uyudum, daha sonra yeniden uyandım. Annem kollarımın altına içi buz dolu pamuk koyuyordu. Annemi gördüm, yanımda olduğu için bir daha uyudum. Onlar iyi ki var. Hep olsunlar, Allah'ım. Yanlarından ayrılmak istemiyorum. Doktorlara neden uyanmıyor, dediler. Duydum. Yine uyanmadım. Uyanmak istemiyorum, canım Allah'ım. Bunu onlara söylemeli miyim?"

Dudaklarımdan acı bir hıçkırık daha döküldü. O olaydan sonraki yıllar sık sık hastalanmaya başlamıştım. Kusar, uyur, uyanmazdım. Kâbuslarım yüzünden terler, hasta olur, ateşlenirdim. Annemin ve babamın sayısız kez doktora götürdüğünü, yastık altına dualar bıraktığını, nenelerimin sürekli dualar okuduğunu hatırlıyordum. Doktorların kimi *şekeri var*, demişti kimi *enfeksiyonu*. Oysa hiçbirisi yoktu. Hastanede yattığım günler olmuştu ama hiçbirisi derdimin ne olduğunu anlayamamış, kesin bir sonuca varamamıştı. Korkumdan sustuklarım canımı yakıyordu. Bu, anlayabileceklerinden daha fazlasıydı. Kalbimi görebilirlerdi ama derine inemezlerdi.

Annemin ellerimi tutup *bir şey mi oldu annem, söyle bana*, dediğini hatırlıyordum. *Seni korkutan bir şey mi var?*

Beni korkutan çok şey vardı ama bıraktığı ağırlık o kadar fazlaydı ki yine susmuş, söylememiştim. Ben bunu haykırmak değil, unutmak istiyordum. Mümkün müydü? Nurdan denen kadının *annelerini hasta ettiler, öldürecekler*, demesini unutamıyordum. Annem ölürse yine oraya gideceğimi düşünüyor, bundan deli gibi korkuyordum. Çocuktum, kelimelerin imkânsızlığı yoktu ve ne söylenirse inanıyordum.

Sadece boynuna sarılmış, her zamanki gibi annemin kalp sesine sokulmuştum. O kalp sesi uzaklaştığı için her şey yerle bir olmuş gibime geliyordu. Çocukluktu işte, susunca unutacağımı sanıyordum. Oysa bir çocuğa ilk öğretilmesi gereken cümle *sessiz ol*, değil, *konus* olmalıydı.

Konus, bağır, çağır, avazın çıktığı kadar haykır!

Bunu bana babam öğretmişti. İnkâr edemezdim ama Ayperi'nin inadı öyle kırılmazdı ki ben bile ezememişim. Babam yokken sesim de gitmişti işte. Korkmuş, sinmiş, kendimi ezdikçe ezmişim. Geri geldiklerinde ise her şey için çok geçti.

Defteri kapatıp dudağımdan kopmaya hazırlanan son hıçkırıkla beraber onu da teneke kutunun içine savurdum. Üzeri çiziklerle dolu kutuyu hepsinin üzerine ekledim. Geçmişe dair ne varsa atıp üzerine, içim acısa dahi kolonyayı boca ettim. Keşke insan, içinde çürümeye yüz tutup ruhunu kokuşturan anıların kokusundan da bu şekilde uzaklaşabilseydi.

Yanaklarımı sızlatan yaşları ellerimle silerken dik durmaya çalıştım. Artık Ömer vardı. Belki onun kokusu içimdeki tüm zehri, çürüten dertlerin ekşi kokusunu bastırmak için yeterdi. Denemeden bilemezdim, bilemezsem yaşayamazdım. Tek bir dokunuşuyla ruhuma bahar getiren o adama omuzlarımda yüklerle değil, sadece ben olarak gitmem gerektiğini hissediyordum. O yüzden geçmişe dair tüm bu anılar yakılmalı, minik Ayperi artık bu kutuda değil, özgürce istediği yerde yaşamalıydı. Yanıma bıraktığım çakmağa uzanırken ellerimin titremesine engel olmaya çalışıyordum.

Çakmağı alıp yeniden teneke kutuya döndüğümde artık tek değildim. Tenekenin diğer ucunda, tam karşımda minik Ayperi vardı. Her zamanki gibi tozlu pembe kıyafetleri, pabuçları ve dağılan örgüleriyle bana bakıyordu.

Dudaklarım titredi. Burukça gülümsemek zordu, başardım. "Gitmem lazım," dedim, çatallı bir sesle. "Özgür kalman lazım, Ayperi. Sen bu kutuda yaşayamayacak kadar kıymetli bir ruhsun."

Benim aksime gülüşü sıcak ve içtendi. İri ela gözlerinde beliren çocuksu neşeyi uzun yıllar sonra ilk defa görüyordum. Hep bunu dememi

beklemiş gibiydi. Çakmak tutan elime uzanan, terieke kutuya ilerleten oydu. *Yak*, diyordu her şeyi. *Bizi özgür bırak, Ayperi!*

“Teşekkür ederim,” dedim, genzimdeki yangına rağmen. Gözlerine büyük bir gurur ve hüznle bakıyordum. “Bu kadar güçlü olduğun için çok teşekkür ederim.”

Tatlı gülüşü büyüdü. “Ben teşekkür ederim,” dedi çocuk Ayperi. “Bu kadar cesur olduğun için.”

Oysa hepsi bir bütündü. Onun gücü bana hayat, benim cesaretim ona özgürlük verecekti. Çocukluğun önemsiz olduğunu düşünmek, önemsememek ne büyük bir yanılgıydı. Derin yaraların kanı durur ama izi ölene kadar geçmezdi. Minik eli öyle güçlüydü ki kavradığı elimi bırakmamıştı. Büyük olan bendim ama ben ona değil, o bana cesaret verdi. Hep ben onun yaşlarını silerdim ama bu defa o benim yanağıma uzanmış, minik eli yanağıma değen yaşları silmişti.

“Saklanan her şey eskir,” dedi, yaşından daha cılgun bir sesle. “Tozlanan her şeyi yak. Pembeler o zaman geri gelir.”

Dudaklarım titrerken çakmağı ateşledim ve kutunun içine bıraktım. Yanağıma süzülen son damlayla birlikte kutudaki her şey alev aldı. Elbise, defter, kutu, tokalar ve pabuçlar yandı. Onlar yandıkça minik Ayperi’nin üzerindeki tozlu elbisenin rengi canlandı, tozlar aleve değdikçe onun pembeleri yeniden rengine kavuştu. Kutudaki tüm tozlu pembeler kül siyahına dönüşürken Ayperi yok ettiği anılar kadar hayat buldu.

Gözlerimin önünde parlayan alevi izledim. Minik Ayperi o alevin içinde uzaklaştıkça uzaklaştı. Üzerindeki pembeleri öyle parlak ve canlıydı ki dudağımda beliren hüznü gülüşle onu izliyordum. Neşeli kahkahası kulağıma değdi. Koştı, kendi etrafında döndü, eteklerini uçuşturdu.

Her şey kül olana kadar izledim. Onlar yandıkça çenem dikleşiyor, omuzlarımdan âdeta yük kalkıyordu. İyileşmek zordu ama deneyecektim. Hacer Hanım odasındaki şakayıkları başka yere almış, *burada da açacaklar mı merak ediyorum*, demişti. O anı anımsadım. O çiçekler yerleri değiştirildiğinde daha gür bir şekilde açmıştı ama Hacer Hanım bunu bana asla söylememiş, sadece bunu benim görmem için her gittiğimde onları benim gözümün önünde sulamıştı. Hayatları tepetaklak oldu sanmıştım. Yerle bir oldukları yerden çiçek açmışlardı.

Her şey küle döndüğünde ağır ağır ayağa kalktım. Yanaklarımda yaş değil, buruk bir tebessüm vardı. Artık yaşama vaktiydi. Zümrüdüanka misali bu küllerden yeniden doğmanın, özgürce gülmenin, doya doya, korkmadan, ürkmekten sevmenin vaktiydi.

İşte şimdi her şeyimle Ömer'e gitme vaktiydi.

Bundan birkaç gün önce emniyet koridorlarında dudaklarımda derin bir tebessümle ilerleyeceğimi söyleselerdi onlara en net şekilde göz devirir; yollarına bakmalarını, başımdan gitmelerini ve delirdiklerini söylerdim. Ama hayatın sürprizlerle dolu olduğu şu günlerde tam olarak o noktadaydım. Adımlarım kendinden emin ve heyecanlı bir şekilde Ömer'in odasına ilerliyordu. Saat beşe yaklaşırken söylediğim gibi ben ona gitmiştim. Dışarıda bekleyebilirdim ama aklıma Nevin denen o kadın geldiğinde adımlarım istemsizce içeri yönelmişti.

Neden olmayacağını dün anlatmıştım ama bugün de netleştirebileceğimizi düşünüyordum. Amaç aklına takılacak bir nokta bırakmamaktı. Hatırladıkça yine sinirlenebiliyordum ama günün mutluluğu ona dair kinimi yutmam için yeterliydi. Ömer'in odasına daha önce gelmemiştim. Melike yüzünden emniyetlerde sürünmüşlüğümüz çoktu ama çok şükür henüz narkotik bölümüne düşmemiştik.

Adımlarım yavaştı ve bana dönen gözler olduğunu görebiliyordum. Dünkü düğünden sonra tanıma ihtimalleri de vardı, çaycı Necip yüzünden olaya hâkim olma ihtimalleri de. Bana dönen bakışlarla gerildiğimi hissediyordum. Neden bu kadar dikkatli olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Bir kişiye Ömer Seyirhan'ın odasını sorduğumda ikinci kata yönlendirmiş, sola dönmemi belirtmişti ve onun da bakışları gerilmem için yeterliydi.

İkinci kata çıktığımda ilk hedefim lavaboydu. Ona koşan adımlarım mutluydu ama buraya gelmeden önce içimde yıkılan enkazın izleri hâlâ yüzümdeydi, buna emindim. Kendime çekidüzen vermem gerekiyordu. Bilmediğim bir yola girmiştim ve düşündüğüm tek şey akan makyajımdı. Belki de hayatta çok düşünmektense bazen böyle olmak gerekiyordu. Hafiflemiş hissediyordum. Garip, kelimelerin ötesinde bir histi.

Lavaboya girdiğimde aynadaki aksim yanıltmadı. Kötü göründüğümü söyleyemezdim ama gözlerimdeki kızarıklıklar gelene kadar geçmemişti. Yüzümde hâlâ özgürlüğüne kavuşan Ayperi'nin hüznü vardı ama ilk defa aynaya yalandan bir tebessümle değil, gerçek bir gülüşle bakıyordum. Her gün ayna karşısında yaptığım kendimi sevme seansları işe yaramış mıydı bilmiyordum ama gözüme ayrı bir güzel geliyordum.

Göz makyajımı tazeleyip, saçlarımı düzeltirken mutluydum mesela. Baharı karşılamak için giydiğim sarı, dizlerimin üzerinde biten, omuzları dökümlü elbiseme bakarken de aynı hisler içindeydim. Yeniden koridora çıktığımda adımlarım daha da kendinden emindi. Narkotik alanına girdiğimi, sırtlarına *Narkotim* yazılı yelek giyen çalışanlardan anlayabiliyordum.

Tüm gözler yine bana kaçamak bakışlar atarken en neti karşımdaki masada oturan Nevin'e aitti. Bilgisayarıyla ilgileniyorken yanındaki arkadaşını görmüş, koluyla onu uyarmıştı. Gözleri bana döndüğünde ifadesinin en az dün gece kadar yerle bir olduğunu görebiliyordum. *Ona kızgın değilim*, derdim. Şayet dün gece yaptıklarını görmeyip arkamdan söylediklerini duymasaydım. İlk defa olgun olmaya çalışmayacak, kendisine kafayı taktığımı söyleyecektim. Kolay kolay kinaseye kin gütmeydim ama bu yaşadığında geri dönüşü olmuyordu.

Kapısında *Başkomiser Ömer Seyirhan* yazan odaya ilerlerken gözlerimi ondan koparmadım. Bütün nedenler buradayken istediği kadar bakabilirdi. Dilerim emniyet bu dedikoduyla üç yıl boyunca sallanır, Nevin'in suratındaki şu ifade bir ömür silinmezdi. Çaycı Necip bunu görmeli, ulusal basma taşınmalıydı. Tek kaşım havalandı. Adımlarım Ömer'in odasına yönelirken en nezih şekilde göz devirdim. Önüme döndüğüm anda odanın cam penceresinden masasında evrak okuyan Ömer'i görmeyi beklemiyordum.

Bu görüntü sinirimi ve kinimi yerle bir etmek için yeterliydi. Perde, görüntüyü kesik kesik bir hale getiriyordu ama içini ısıtması için yeterliydi. Kapısına yönelirken aklıma düşen bir soru daha vardı. Ne diyecektim şimdi? Sevgililer birbirine ne derdi? İstemsizce duraksadım. Başım sola büküldü.

Sevgilim?

Hayır, dedim hızla. Çok hızlı bir giriş olur. Utançtan emniyeti sırtlanırız, Ayperi. Ayrıca sevgilimizdi, değil mi? Kendi kendime utandım. Çıldırmanın yakını.

Nasılın, hoş, diye bir öneri sundu içimdeki Karadenizli. Esefle kınadım. Oldu olacak napaysın bizim uşak, de, tam olalım, Ayperi.

Elim kapıyı çalmak için havalanırken bakışlarım yeniden Nevin'e döndü. Nasıl hitap edeceğimizin ne önemi vardı? Ömer'di işte. Kalbimin en yeşil yanı. Yanında hiçbir zaman başka biri gibi davranma gereksinimi hissetmemiştim. Her zaman nasılsam yine öyle olabilir ama bunu yaparken sevebilirdim. Nevin'in kindar bakışlarıyla anında denk düştük. Kendisi adım adım beni izliyor olmalıydı.

Niyetim en havalı şekilde ona bakarken Ömer'in kapısını çalmaktı ama aniden kapının açılmasını, Ömer'in bileğimden kavrayıp bedenimi içeri çekmesini beklemiyordum. Şaşkınlıkla sendelerken birkaç saniye içinde içeri çekilmiş, bedenim Ömer'in bedenine yaslanmış ve kapı saniyeler içinde geri kapanmıştı. Her şeyin hızla geliştiği bu anı sindirmem birkaç saniye sürdü.

"Ay!" dedim istemsizce. Oldukça nezih ve kibar bir nidaydı.

Ömer'in eli bileğimdeyken, "Hoş geldin," diyen sesi değdi kulağıma.

Kalbimin teklemesi için yeterliydi ama yüzüne değen gözlerim şaşkıındı. "Ömer," diye istemsizce nazlandım. "Aklımı aldın, o nasıl kapı açmak öyle?"

Dünden sonra onunla denk düştüğüm anda utançtan yerin dibine girerim sanıyordum ama olmadı. Çehresine ve yeşillerine bakarken istemsizce omuzlarım düşmüş, göğsüme attığı halat beni sıkıca ona çekmişti.

"Ayperı," dedi ağır ağır. Bileğimi bırakmadan yaklaştığında nefesiyle göğsüm yandı. "Sen bana gelmişsen ben arada duran o kapıyı sökerim. Hatta yakarım. Hatta yerle bir ederim. Haberin olsun yani. Orada kalmasının imkânı yok. Anlatabiliyor muyum?"

İstemsizce güldüm. Gözleri yüzümde gezinmiş, gamzelerimde durmuştu. "Tabii, yine çok net anlattın."

"Güzel," derken aldığı cevaptan memnundu. "Şimdi gelelim asıl konumuza."

Kaşlarım havalandı. "Asıl konu?"

Bileğimdeki eli nabzımı okşuyordu. Gözlerinden ruhumu her zamanki gibi doludizgin bir aşk aktı. "Güzelim..." dedi, bir sihir gibi.

Gülüşüm büyüdü. Asıl konumuzu hatırlamayı en sonunda başardım. "Buyurun, benim," dedim, hiç çekinmeden.

Gömdüğüm her şeyi yutup, korkmadan bileğimi elinden ayırdım ve uzaklaşmak yerine kollarımı bedenine dolayıp, çenemi göğsüne yaslayarak göz kırptırdım. Bu gövdenin tarifi imkânsız bir huzuru vardı. *Saklarım*, demişti ve biliyordum, saklardı. Midemde uçuşan kelebekler yine korkudan değil, heyecandandı.

Tüm bu an onun da erimesi için yeterliydi. Göğsüne tüneyen halime tepeden bakmış, dudacağının köşesine çapkın bir gülüş kurulmuştu. Kolları bedenime dolandı. Ben onu nasıl sarmaladıysam o da beni sarmaladı ama daha sıkı, daha sıcaktı.

"Böyle yaparsan tansiyonum düşer, Ayperi."

Gülmem için yeterliydi. Olabilecek romantiklik limitim ise buraya kadardı. “Bir şeycikler olmaz. Camış gibisin, maşallahın var.”

Bu defa gülen oydu. “İşte benim güzelim,” demiş, aldığı cevaptan bir hayli memnun bir şekilde yanağıma derin bir öpücük bırakırken kolları bedenime, âdeta göğsüne saklamak ister gibi sarılmıştı. “Oh,” dedi gerilerken. “Aynen öyle, camış gibiyim. Senden laf yemeyi ne denli özlediğimi anlatamam. Daha sık söyle.”

Gülerek göğsüne saklandım. Bıraksalar bu gövdede uyuyakalabilirdim. Etkisi kelimelere dökebileceğimden daha fazlaydı. Ben geri çekilmedikçe onun da bırakmaya niyeti yok gibiydi. Kollarım bedeninden istemesem bile çözülürdü çünkü emniyet ortamı istemsizce geriordu ve perde arasından bize değen gözler olduğuna emindim. Bazı şeyleri yıkabilirdim ama kabullenmem için zaman gerekiyordu. Kolların bedeninden çözülürken bakışlarım masasına döndü. Kalın dosyalarla evrakların arasında kalmıştı.

“Erken mi geldim?” dedim. “İşin daha bitmediyse beklerim. Fazla yorgunsan geri de gidebilirim. Sonra buluşuruz, önem değ-”

“Cık,” dedi, her zamanki gibi. “Hepsini hallettim.” Kolları bedenimden çözülürdü fakat eli üzerimden ayrılmadı. Yanağıma düşen bir parça hırçın saç tutamını parmak ucuyla kulağımın arkasına iteledi. “İlk defa sen bana gelmişsin, yemişim işini gücünü, Ayperi.”

Gözlerime daha önce hiç kimsenin bakmadığı gibi bakıyordu. O yeşiller bana hep böyle bakar mıydı? Bakmalıydı. Kaybedersem yerle bir olacağımı hissediyordum. Söylediği her şey istemsizce tebessüm etmeme neden oluyordu. Evet, ilk defa ben ona geliyordum. *Meğer ne güzelmiş ona gelmek.* Hafifti adımlarım. Zorlanmıyor, akıyordu.

Bakışları hayranlıkla yüzümde gezindi. Adımları gerilerken bu bakışı koruyordu. “Son evrak,” dedi masasına yönelip. “Bir dakika bekle, imzalayayım da hemen çıkalım.”

Sessizce onayladım. Masaya gidip dosyanın üzerine eğildiğinde ise yine başkomiser kimliğine bürünmüştü. Yazılan her neyse ciddiyetle okuyordu. Kaleme uzanmış, kavramış ve parmaklarının arasında hızla çevirmişti. İmzalayıp, arka sayfaya geçtiğinde durup onu izlemek kendimi garip hissetmeme neden oluyordu. *Alt tarafı dosyaya bakıyorsun, Seyirhan, ne bu ciddiyet? Ölelim mi burada?*

Gözlerim ondan kopup odasında gezindi. Fazla eşyası yoktu ve klasik bir emniyet odasıydı. Uzun odanın ilerisinde geniş bir masa ve karşısında beyaz tahta vardı. Üzerine yazılı isimler ve oklar dava üzerinde çalıştıklarını gösteriyordu. Ömer’in masasının karşısında iki deri koltuk, yanında

evrak dolabı, hemen arkasında ise Atatürk portresi ve Türk bayrağımız vardı. Tüm şartlar ona daha da yükselmek için yeterliydi.

Adımlarım sessizce ona ilerledi zira masasının üzerinde gördüğüm ufak bir detay vardı. Geniş masanın üzeri evraklarla kaplıyken sol köşede minik bir saksı içine ekilmiş zarif, masum ve dimdik duran beyaz papatyalar göze çarpıyordu. Masaya yaklaştığımda parmaklarım papatyalarda gezindi.

Gamzelerin papatya gibi, demişti. Bu iltifatı uzun süre aklımdan silmemiştim, bir ömür de silmeyecektim. “Sen de mi papatyaları seviyorsun?” diye sormamın sebebi buydu.

“Yoo,” dedi bakışlarını evraklardan kaldırmadan. “Sana benzedikleri için saklıyorum.” Dünyanın en normal şeyini söylemiş gibi bir evraka daha imza atıyordu.

O, evrak imzalamaya devam edebilirdi. Benim sendelemem için yeterliydi. “Ben mi?” dedim istemsizce.

“Hı,” diyerek ağır ağır onayladı. “Sen.” Gözleri hâlâ evraklardaydı. “Ama çabuk soluyorlar.” Kalem hızla parmaklarının arasında çevirmiş, son imzayı atıp dosyayı kapamıştı. Aniden gamzeme derin bir öpücük bırakması da beklenmedikti. Ben sendelerken keyifle geriledi. “Ama bunlar hiç solmuyor. O yüzden daima favorim olarak kalacaklar.”

Beni kalp krizinin eşiğinde bırakıp arkasını döndü ve yine dünyanın en normal anını yaşamış gibi köşede kalan askılıktaki deri ceketine ilerledi. Yeşil parkasıyla bir bütündü bende. İstemsizce gözüm ona en çok yakışan o parkayı arıyordu. Ayrıca bana her yakın olduğunda kalbim böyle atacaksa bir yıla kalmadan hastanelik olurum. Netliğine alışkındım ama bu haline alışmam da biraz zaman alacaktı.

Dudaklarımda beliren gülüş içtendi. Elim öptüğü yanağıma ilerler gibi olduğunda kendime engel oldum. O gayet normal bir şekilde ceketini alırken ben arkasında erimekle meşguldüm. Saniyeler içinde siyah deri ceketini giymiş, yanıma gelmişti. Yeşil parkası yoktu ama ceketinin içinde parlayan yeşil gömleği vardı ve gözlerini daha da öne çıkarıyordu.

Elimi kavrayabilirdi ama yapmamış, tutmam için bana doğru uzatmıştı. “Gidelim.”

Elini korkmadan kavradım. Sıcak avuçları buz tutan parmaklarım için yuvadan farksızdı. “Gidelim,” dedim, onun sıcaklığına yakın bir sesle. Söyleyecek başka bir cümlem yoktu. Dudaklarımdaki tebessüm ise söylenecek her şey için yeterliydi. “Bu arada, bence sen bu işyerinde artık yeşil giyme,” demek zorunda kaldım. “Fazla dikkat çekiyorsun. Beni

saçma sapan şeylerle uğraştırma. Dün gece Nevin denen o kadın yeterince travma bıraktı.”

“Ne önemi var ki?” Gözleri sadece bendeydi. “Benim gördüğüm tek bir kişi vardı.”

“Ondan mı kadın gece boyu yanından ayrılmadı, Ömer?” Kaşlarım istemsizce havalandı. “Burada iki öpücük falan aklımızı aldın diye bir şey söylemiyorum ama unuttum sanma. Çok mu zordu masadan kalkıp başka yere gitmek?”

Yine en rahat şekilde, “Cık,” dedi. “Sana en rahat bakabileceğim konum orasıydı. Asla kalkmazdım. Oymuş, buymuş kimin umurumda? Yanımda kimin olduğunu bile hatırlamıyorum çünkü tek düşündüğüm seni omzuma atıp kaçırmaktı, Ayperi. Emin ol, bunun hesabını yapıyordum.”

Güldüm. “Yalan söyleme. Yüzüme bile bakmadın.”

“Zorumdan burnum kanamak üzereydi, o yüzden.” Verdiği her cevap yerle bir olmam için yeterliydi.

“Sebe?” dedim tatlı bir imayla. “Ayrıca dışarıdan hiç de öyle görünüyordun?”

Elim hâlâ avuçlarındaydı. Usul usul kalbine ilerletti. “Ayperi,” dedi, her zamanki efsunuyla. “Bunun da sesi dışarıdan duyulmuyor ama bak, nasıl deli divane atıyor.” Elime vuran kalp ona aitti ama ritmi avcuma değen en kıymetli sestti. “Ayrıca...” diye devam etti. “Burnum kanamak üzereydi çünkü bu gözler o salonda sana bakan tam on yedi göz saydı. O elbiseyi bir daha giyecek olursan lütfen önceden haber ver, kendimi buna hazırlayayım. Ziyadesiyle boşluğuma geldi. Beyin kanaması geçirmek üzereydim.”

Gülmek zorunda kaldım ama o oldukça ciddi görünüyordu. “Abartıyorsun gibime geldi,” dedim.

Şiddetle reddetti. “*O on yedi kişiyi de not ettim, diyorum,*” dedi, hışmla başını sallarken. “Ben de Ömer Seyirhan’sam narkotik köpekleriyle hepsinin evine baskın yapacağım!”

Gülüşüm tüm yüzüme yayıldı. “Saçmalama, Ömer.” Zerre gülmediğini gördüğümde ise gülüşüm ciddileşti. “Gerçekten not etmedin, değil mi?”

“Sekizi emniyetten,” derken gözleri kısılmıştı. “Benden çekecekleri var.”

Başımı umutsuzca iki yana sallarken, yeniden elini kavrayıp kapıya ilerletmek zorunda kaldım. “Şaka gibisin, Ömer. Artık çıkalım şu

emniyetten yoksa ikimiz de olay çıkaracağız, yürü.” Yana çekilip önce onun ilerlemesini belirttim. “Düş önüme.”

Elimi daha sıkı kavrayarak ilerledi. Dudaklarındaki keyifli gülüş görülmeye değerdı. “Düşerim valla önüne.”

Beni de kendisiyle birlikte ilerletirken bu haline de güldüm. Anlaşılan aşk sarhoşu olan sadece ben değildim. İkimizin de bu bataklığa düşmesi o an için umut verici bir detaydı. En azından kendi kendime saçmalamıyordum.

Kavradığı elimi kendi eliyle beraber ceketinin cebine sıkıştırması da yüreğimi tuzla buz etti. Üşüyen parmaklarım için ona dair her şey bir lütuftu. Yüzümdeki masum gülüşü o göremiyordu ama ben farkındaydım. Babam da avuçlarımı kavrar, montunun cebine saklardı. *Ay kızım üşümüş,* der, parmaklarım ısınana kadar bırakmazdı. Belki de bu bedendeki tanınmışlık hissinin nedeni buydu.

Belkiler, belkiler ve belkiler...

Kapıya yönedik ama bugün her şeyin beklenmedik olması gibi kapıyı açtığımızda bir tabur elemanın kapıya kulağını yaslamış bir halde olması ve kapı açıldığında dört bir yana dağılmaları da bugüne dair zirveyi zorlayacak bir detaydı. İki kadın, üç erkek anında etrafa dağılırken aralarından sadece Emir’i tanıyordum. Zaten bir o kaçamamış, anında onu satan arkadaşlarına pişmanlıkla bakarken Ömer’in karşısında kalmıştı.

Ömer’in elimi bırakmadan beni arkasına sakladığının farkındaydım. “Ne yapıyorsunuz lan siz?” dedi en sert şekilde.

“Amirim,” dedi saygıyla. Elleri önündeyken, eğilip selam verdi. “Bir, bir...” Âdeta kekeliyordu. “Bir dosya soracaktık,” dedi en sonunda. “Ondan gelmiştik.” Bakışları bana takıldı. “Merhaba yeng-” Başını hızla iki yana salladı. “Yani Ayperi Hanım.”

Daha önce ona bu konuda kızdığım düşünülürse haklıydı ama şu an tam olarak *yenge* diyeceği noktaydı. Minik bir baş selamıyla onayladım.

Netti Ömer. “Sor,” dedi sertçe. “Hangi dosya? Ayrıca ne zamandır bir şey sormak için bu kadar kalabalık gelir oldunuz?” Gözleri etrafa kaçışan tüm üyelerde teker teker gezindi. “Dedikodu mu arıyorsunuz, hayırdır?”

“Esağfurullah, amirim,” dedi Emir. Ama gerisi gelmedi. Kendini savunacak bir detay bulamadığından olsa gerek sessiz kalmış, bakışları diğer üyelere değmişti. *Siz de konuşun,* der gibiydi. “Yemin ederim, ben masumum,” diye çıkıştı en sonunda. “Bunlar *gidip yengeyle tanışalım,* dedi.”

Hâlâ aynı noktada olan Nevin'in gözlerini üzerinde hissediyordum. Bu defa dönüp bakmamış, göz teması kurmamıştım. Ona dair vereceğim son cevap bu andı.

Bıkkınlıkla soludu Ömer. Bakışları bana dönerken parmağı teker teker az önce kapıya çöreklenmiş elemanlarda gezindi. "Emir'i tanıyorsun zaten. Tayfun, Ensar, Rümeyse ve Nesrin. Hepsi benim ekibimde."

Tek nefeste saymıştı. Gözlerimin odağında ise sadece Nesrin dediği kadın vardı. Dün gece, tuvalette gördüğüm kadınlardan biriydi ve yanlış hatırlamıyorsam Nevin'in yüzüne gerçekleri acımadan söyleyen oydu. Siyah saçlarını ensesinde sıkı bir atkuyruğu yapmış, parlak çehresi ve hafif çekik gözleriyle bana kibar sayılacak bir gülüş sunmuştu.

Her birine bakmaya çalışıyordum. "Memnun oldum."

"Biz daha çok," dedi, adının Ensar olduğunu öğrendiğim adam. Hafif toparlak, siyah saçlı, parlak çehreli bir adamdı. "Hani ne zamandır duyuyoruz adınızı. Kusura bakmayın, böyle ayıp oldu ama inanın merak ettik."

Emniyette benden bağımsız yayılan namım anksiyete krizimi tetiklemek için yeterliydi. Çaycı Necip yüzünden Melike'den hallice bir ün içindeydim. Tatlı bir tebessüm sunmaya çalıştım ama beni bir nebze de olsa tanıyan herkes utanç içinde olduğumu anlayabilirdi. Ömer'in, ceketinin cebindeki parmaklarımı daha sıkı kavradığını hissettim. Bana kalsa elimi geri çekerdim ama onun için mekânın ve insanların bir önemi yoktu.

Ömer, "Geçti mi şimdi merakın, Ensarcığım?" dedi imayla. Herkes sessizleşti. Ses tonundan anlaması gerekeni anlamışlardı. "İyi," dedi, bu sessizlik karşısında. "Şimdi herkes işinin başına. Tanışma bitti. Nesrin, sorgu dosyaları masamın üzerinde. Alıp işleme koyarsınız. Ve en önemlisi acil, gerçekten acil bir durum olmadıkça sakın beni aramayın. Bu net ve kesin bir emirdir." İşaretparmağı hızla Emir'e döndü. "Özellikle sen, Emir... Kırmızı bültenle aranan birini yakalamadığın sürece sakın beni arama."

Oldukça net bir istekti. Hepsi sessiz bir baş hareketiyle onaylamış, adımları gerilemişti. Emir'in gün bitmeden arayacağına adım gibi emindim. Ömer ne derse desin şaşırtmıyor, mutlaka gece bitmeden arıyordu. Hepsini arkamızda bırakıp ilerlediğimizde sırtıma baran gözler vardı, hissediyordum. Dönüp bakmadım. Sadece parmaklarımı ısıtan ele ve önüme odaklandım. En azından emniyet içinde ilerlerken elimi bırakır diye düşünmüştüm ama ceketinin cebinden bir saniye olsun çıkarmamış,

uzaklaşmama izin vermemişti. Bize dönen bakışlar, gözler ve sözler ise asla umurunda değildi.

Bana sen gibi sevmeyi öğret, dediysem ben de çekinmeyecek, onun gibi severken başım dik yürüyecektim. Elinden aldığım güçle sadece bunu yaptım. Kolay gelmemiştim bu noktaya, içimde ona dair ne zaman bir korku belirse yaktığım kutuyu hatırlayacak, ezecektim. Bunu sevgisine, bana olan inancına ve aşkına borçluydum.

“Ekibini sevdim,” dedim, yan yana ilerlerken. “Bir kişi hariç.”

O bir kişinin kim olduğunu bildiğinden olsa gerek sormadı. “İyilerdir. Biraz dedikodu severler ama işlerini de aksatmazlar.”

“Emir’le aranda daha ayrı bir bağ var gibi sanki, bana mı öyle geliyor?” O zamana kadar hayatına dair bu denli detaylı sorular sormamış olduğumu fark ediyordum.

“Emir...” deyip duraksadı. “İyi çocuk ama bu meslek için fazla hassas. Mesleğe başladığım ilk yıllardaki halime benziyor, o yüzden ona kıyamıyorum. Sorguya adam alsak *ama çok soru sordunuz, bunaldı*, deme potansiyeline sahip.”

Güldüm. “Sen de mi böyleydin?”

“Bu kadar da değildim. Yine bir olurum vardı.”

“Ceset gördüğünde bayılmışsın, Ömer.”

“Sessiz ol!” dedi ve bakışları tedirginlikle etrafında gezindi. “Bu, emniyette söylenecek şey mi güzelim? Sana da sır vermeye gelmiyor, ha. İtibarımı niye iki paralık ediyorsun?” Gülerken dudaklarıma hayali bir fermuar çektim. “Eskidendi o günler,” diyerek kendini korumaya devam etti. “Çok kıymet verdiğim bir amirim vardı.” Sesine belli belirsiz bir dalgınlık kurulduğunu hissettim. “Mesleğe dair her şeyi o öğretmişti. Elinde büyüdüm sayılır. Ben de Emir için öyle olmaya çalışıyorum ama yine bende bir ışık vardı. Emir toptan umutsuz vaka. Yıllardır yanımda ama bir arpa boyu yol alamadık.”

“Hâlâ çalışıyor mu amirin?”

Başını ağır ağır iki yana salladığında emniyetten çıkmış, merdivenleri iniyorduk. “Öldü,” dedi, en ağır şekilde. “Ama amirim ölmeden önce bana çok şey bıraktı. Bugün her şeyi korkmadan yapıyorsam onun sayesinde. Cesaret denilen şeyin ne olduğunu ilmek ilmek işleyerek öğretti. Hani bana *neden bu kadar netsin*, deyip duruyordun ya, onun öğrettikleri sayesinde. Ölüm var, Ayperi. Üç günlük dünyada bir Ayperi sevmişim, bir de saklayacak mıyım? Karşına çıkıp söylemek daha makuldü.”

“Konu amirinden bana nasıl geldi, Ömer?”

“Beni sorgulama. Bugün her şeyin ucu sana çıkıyor.”

Gülüşüm bu defa hüznüydü çünkü onu tanıyordum. Bu, onun beni tanıdığı kadar derin değildi belki ama şu an bunu sadece kafasını dağıtmak, amirinin ölümünün onda bıraktığı üzüntüden kurtulmak için yaptığını biliyordum. Sesindeki tonları ayırmak, onu yakından tanıdıktan sonra daha kolaydı.

“Bir gün amirini ziyaret edelim o zaman.” Elimini kavradığı koluna boşta kalan elimle sarılıp bedenine sokuldum. “Ona bir teşekkür borçluyum.”

Bakışları hüznü bir hevesle bana dönmüştü. “Gider miyiz gerçekten?”

“Gideriz tabii.”

Gözlerinin parladığını görebiliyordum. Onun için oldukça kıymetli olmalıydı. Bu bilgiyi de hafızama unutmamak üzere not ettim. Range Rover’ının önüne geldiğimizde ellerimiz istemsizce ayrılmış, cebinden çıkan elim üşümüştü. Varlığına bu denli hızlı alışmak ya ruhumun açlığından ya da onun coşkun sevgisinden. Çözemiordum.

Arabaya bindiğimizde aylar sonra yeniden evimi bulmuş gibiydim. Bunu söyleyeceğimi hiç tahmin etmezdim ama bu Range Rover’da seyahat etmeyi ve konforunu özlemiştim. Benim sebep olduğum derin çizik hâlâ göz kırpyordu. Ömer arabayı çalıştırıp emniyetten çıktığımız dakikalarda tam olarak o derin çizikle bakışıyorduk.

“Bence artık şu çizici tamir ettirelim,” diye mırıldandım. “Baktıkça içim bir kötü oluyor. Derin bir üzüntü içindeyim.”

Gülerek, “Bana yaptıklarına üzülmiyorsun da bunu mu düşünüyorsun, Ayperi?” diye sordu.

“Senin kafan da kolun da iyileşti, Ömer. Ama bu öyle mi? Sürekli kendisiyle yüzleşmem gerekiyor.” Cinnet anlarımda yapabileceklerimin sınırının olmadığını elle tutulur en net örneğiydi. O noktaya baktıkça kendimden ve sınırlarımdan korkuyordum. *Bunu da yaptın, Ayperi, tebrikler!* “Gel sen beni dinle, gerçekten masraflarını ben karşılayacağım. Tamir ettirelim.”

“Cık,” dedi yeniden. “Ettirmem.”

“Niye? Baktıkça beni mi hatırlıyorsun?”

“Benim seni hatırlamak için arabanın üzerindeki bir çizige ihtiyacım yok, güzelim. Bunu zaten sürekli yapabiliyorum.” Netliği yine yerle olmam için yeterliydi. Kucağımdaki elimi usulca kavrayıp parmak uçlarıma bıraktığı öpücük de bu yerle bir olma hissine dahildi. “Senin elinin

değdiği hiçbir şeyi silmem. Kafamdaki dikiş izleri ve arabamdaki çizikle çok mutluyum, emin ol.”

Bugünü atlatırsam kalbimin sağlığından emin olacaktım. Dudaklarım derin bir tebessüm kuruldu, öyle ki gamzelerimin derinliğini ilk defa bu kadar net hissettim. Elimini bıraktığında avuç içlerim varlığı yüzünden sıcaktı. Utancımı bastırmak için elimin tersiyle yanaklarıma hücum eden kanı yavaşlatmayı denedim. Yola bakarken bile sırtıtmam, asla normal değildi.

Ellerim hâlâ yanaklarımdayken utancımı unutmak adına bir başka soruya sığındım. “Nereye gidiyoruz?”

Dudakları kendinden emin bir şekilde kıvrılırken bakışları yoldaydı. “Bence seveceğin bir yer.” Aldığı nefes göğsünü kabartmış, direksiyonu daha sıkı kavramıştı.

Her nereye gidiyorsak seveceğime emindim. Sorgulamamış, heyecandan nereye koyacağımı bilemediğim ellerim göğsümü kaplayan emniyet kemerini sıkıca kavramıştı. Bu kemer olmasa göğsüm yerinden çıkacak gibiydi. Radyoya uzanıp açan bu defa bendim. Yokluğunda alışkanlık olmuştu. Sözkonusu bu arabanın radyosu olduğunda laf sokar sanmıştım ama bu defa kulaklarıma değen ritim aşk doluydu.

*“Sen yağmuru çok seven küçücük şey,
Ben kendine geç kalan bir kadın.
Beni sevmesen de görmesen de hayat sürerdi yine
Ama kendimi sevmezdim, şimdiki kadar.
Beni seçmesen de yok desen de ateş yanardı yine
Ama gülmeyi bilmezdim, şimdiki kadar.
Birden geldin aklıma, yakıverdin ışıkları,
Hayret ettim kalbime bazen mutluluktan...”*

Radyo bile insafa gelip bana laf sokmuyorsa sırtıtmaktan başka ne yapabiliirdim ki? Ömer’den daha net bir şey varsa o da bu radyoydu. Şarkıları kafama taş gibi atmışlığı da vardı, ensemeye tokadı indirmişliği de. Şimdi ise yüzümü güldürmeyi başarıyordu. Kemerini daha sıkı kavradım. Ayaklarım yere basmadığı şu dakikalarda düşmekten korkuyor, tutunacak yer arıyordum.

Ömer de radyosunun bu işlevinden haberdar olmalıydı. Uzanıp sesi daha çok açtığı anda küçük bir an göz göze geldik. Gülerek önümüze dönmemiz de aynı ana denk düşüyordu.

“Bu radyon hiç normal değil, haberin olsun,” demek zorunda kaldım.

“Ben de değilim,” dedi anında. “Ayrıca ben kendisinden razıyım. Sana söylemek istediğim ne varsa sustuğum an o konuştu.” Radyoya da coşkulandı. “Koçum benim be! Konuş, anlat yengene.”

Radyo kendince bir cevap sunup *birden geldin aklıma, yakıverdin ışıkları*, dedi.

“Aynen öyle,” diyerek onayladı. “Ama bana kalsa şu an Tarkan’dan *İşim Olmaz* açtırdım. Bu radyo sana onu dinlettiği gün eve gidip üç kere alnından öpmüştüm. Şu an da onu dinletmeli.”

Gülüşüm büyürken başımı iki yana salladım. Sevgisi gibi heyecanı da netti ve sınır tanıımıyordu. “Seni kırmayacağına eminim. Bir dahaki sefere eminim onu da çalar.”

Diğer şarkı istediği şarkı değildi ama yine bana aşkını anlatması için yeterliydi. Şarkıcı, *olmuşum leyla*, diyor, tam olarak bizden bahsediyordu. *Al beni yâr, yüreğine sar, dönsün devran. Belki yalan belki masal hiç aldırmam. Yaz satır satır, al şu kaderimi eline, döndüm deliye. Ben kapılmadım kimseye böylesine, oldun hediye.*

Her bir şarkıda onu buldum, kendi kalbimden payıma düşeni aldım ve köşeye çekildim. Kaçamak bakışlarım arada onu izledi, biraz yolu, biraz kendimi. Eskiden baktığım pencereden daima hüznle yürüyen insanları görür, yalnız olmadığuma dair kendimi ikna etmeye çalışırdım. Şimdi gülen, kahkaha atan insanları da görüyordum. Onlara baktığım pencere değişmemişti ama onları gören gözüm değişmişti.

Pencereni silmek, balkonuna çiçekler ekmekti tüm mesele. Puslu bir camdan bakarsan boğuk, temiz bir camdan bakarsan güneşi görürdün belki de.

Ömer’in kokusu, varlığı ve şarkılarla geçen kısa bir yolculuğun ardından yeşil bir alanda durmuştuk. Gökyüzünde batan güneş turuncu izler bırakarak, kaybolup, yerini karanlığa bırakırken araba durmuş, bakışlarım etrafta gezinmişti. Arabadan ilk inen oydu. Ardı sıra indiğimde gözlerim hâlâ nereye geldiğimizi anlamaya çalışmak için çevrede geziyor, kalbim güzel bir alana geldiğimizin farkındalığıyla parlıyordu.

Aracın kapısını kapatıp, kısık gözlerle etrafı yoklarken saniyeler içinde yanımdaydı. Elimi kavrayıp, yine kendi eliyle birlikte ceketinin cebine yerleştirirken gözlerinde tatlı, heyecanlı heves vardı. “Gidelim,” dedi, bu heyecanı sesine de yansıtarak.

Cevabım tebessüm etmek ve ona uyum sağlamak oldu. Ağaçların içinde sakladığı bir yere ilerliyor gibiydik. İstanbul’un havası ise asla kestirilemiyordu. Yüzüme değen rüzgârla içimin ürperdiğini hissettim.

Ömer bunu hissetmiş gibi parmaklarımı daha sıkı sarmaladığında ise aniden hepsi geçti. Aşk gerçek bir çılgınlıktı. Isınmaz sandığım ellerim avuçlarındayken sıcacıktı.

“Üşüdün mü?” dedi. Daima üşüdüğümü bildiğindendi bu sorusu.

Bu defa, “Cık,” diyen bendim. Cevap olarak bedenine daha sıkı sokuldum. Yeterliydi. Kendimce *sen varsan üşümem*, diyordum.

Yeşil, geniş bir yaşam alanını andıran alanda ilerlemeye devam ettik. Birkaç dakika sonra yol kenarında tezgâh açmış, yaşlı bir amcanın önünde durmuştuk. Ömer’in dudaklarında karşısındaki adamı tanıyor olmanın verdiği eminlik vardı. Benim gözlerim ise hâlâ yolun sonunun nereye varacağını anlamak için ilerideydi. Varana kadar sormayacaktım ama merak etmeden de duramıyordum.

Yaşlı adam Ömer’i gördüğünde yüzünde büyük bir tebessüm yayılmış, ağır ağır oturduğu küçük sandalyeden ayaklanmıştı. “Amirim,” dedi kalın sesi. “Hoş geldin.” Başındaki mavi bere beyaz saçlarını saklamaya yeterli gelmemişti. Burnu kırmızı, yanakları dolu, kıyafetleri eski bir adamdı ama yaşanmışlıkların yorgunluğunu gözlerinde görebiliyordum. Tezgâhında toka, işlemeli ayna, tarak, oyuncak ve daha nicesi mevcuttu.

“Hayırlı işler, Halil dede,” dedi Ömer. Ciddileşmiş ama o sıcak gülüşünü silmemişti. Balıkçı, çay bahçesi, dürümcü derken Seyirhan tüm İstanbul esnafıyla ahabap olmuş gibiydi. Hepsi onu gördüğünde ya hesap almıyor ya selam veriyor ya da özel ilgi gösteriyordu. Haklıydılar, adama ben bile karşı koyamamışken İstanbul esnafını suçlayamazdım.

“Ne zamandır yoksun buralarda. Özlettin kendini, amirim.”

Ömer efendice boyun büktü. “Yoğunduk diyelim. Senin işler nasıl? Var mı yine gelip sorun çıkaran?”

Halil dedenin dudakları minnetle kıvrıldı. “Yok, Allah senden bin kere razı olsun. Ekmek teknemi, canımı kurtardın.” Kahve gözleri usulca bana döndü. “Tezgâhıma musallat olanlar vardı. Çalıp, çırpıp haraç kesiyorlardı. Ömer Amir’im sağ olsun, hepsini buralardan defetti.” Gülüşü büyüdü. Ömer’in cebinden çıkarmadığı, sıkıca birbirine kenetlediği ellerimize bakması, durumu anlaması için yeterliydi. “Bizden aldığı dualarla Rabbi’m de ona böyle güzel bir yâr nasip etmiş demek ki. Allah sizi birbirinize bağışlasın.”

“O zaman eksik dua etmişsiniz, Halil dede,” dedi Ömer. “Canım çıktı şu noktaya varana kadar.”

“Ömer,” diye uyarmak zorunda kaldım. Şu keyifli günümde inadımı yüzüme vurmasına hiç gerek yoktu.

Gülmüştü Halil dede. “Tüm şehrin her köşesinde bir hayır duan var, oğlum. Senin olan elbet seni bulurdu.” Elleri tezgâha döndü. “Güzel kızıma bir hediye vereyim. Seçin bakalım.”

Gözlerim tezgâhta gezindi. “Çok teşekkür ederim, inanın gerek yok. İyi dilekleriniz yeter.”

Oysa Ömer’in eli çoktan arkasına ay ve yıldızları işlenmiş bir aynaya uzanmıştı. Tutup kendine çevirdiğinde, aynada ikimizin aksini görmemizi ister gibi aramıza almıştı. Şeyma ve abimin yan yana bir bütün olduğunu düşündüğüm şu günlerde ikizimizi yan yana görmek, algılarımı yerle bir etmek için yeterliydi. Hiç bu gözle bakmamıştım ama biz de bütün görünüyorduk. Küçük aynanın içinde yüzümüzün yarısı görünüyordu ama ayrı değil, yan yana bir bütündük.

Gözlerim aksimizden önce aynanın alt kısmına işlenen küçük motiflere takıldı. Ortada parlayan minik, beyaz yuvarlak şey ay olmalıydı. Etrafını saran yıldızlar ayın etrafına bir yol oluşturmuş gibiydi. Üçü sağ, üçü sol yanına doğru ilerliyor, aralarında kalan ayla birlikte aynanın altına gizli bir çerçeve oluşturuyorlardı. Diğer yıldızlar uzakken sola düşen son iki yıldız birbirine daha yakındı.

Gözlerim ayna üzerine işlenmiş bu motifin üzerinde kalan bize takıldı. Ömer’in yeşilleri benim elalarıma değişiyor, yakışıyordu. Yeşile ela yakışırdı, Ayperi’ye ise Ömer. Tebessüm edecek oldum ama Halil dede, “Peri yolu,” dediğinde ikimizin de bakışları aynı anda aynadan kopmuş, ona dönmüştü. “*Peri yolu*, derler ona,” diye devam etti. “Yıldızlar nerede parlarsa Ay onlara şahit olurmuş. Bu yol da onun gizli yoludur. Yıldızlar bu yolu sadece kaderinin birleştiği ruhlara ulaşmak için yakar. Ay ise o yolun tam ortalarında durarak kavuşan iki ruha kimsenin ulaşmaması için mühürler. Sol tarafta kalan son iki yıldız birbirine daha yakın çizilir, kavuşan ruhları temsil ederler. Elin ilk ona uzandıysa sizin de gökyüzünde Ay’ın mühürlediği bir peri yolunuz var demektir, anırım.”

“Benim direkt Ayperi’m var, Halil dede,” dedi Ömer, zerre çekinmeden. “Yolumuz da odur, yönümüz de.” Aynayı keyifle salladı. “Aldık bunu, helal et.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Cevap en içten şekilde geldi. “Rica ederim, kızım, helali hoş olsun,” dedi Halil dede.

“Hadi eyvallah, kolay gelsin,” demiş, aniden tezgâhtan uzaklaşırken aynayı bana uzatmıştı. “Kısa günün kârı. Artık peri yolumuz da var. Buyur, güzelim.”

Aynayı gülerek almış, peri yolu denen işlemeye bakarken gülen yüzümle denk düşmüştüm. Ayperi'nin yolu nereye giderdi, bu peri yolu gerçek miydi bilmiyordum ama gördüğüm simanın gözleri ilk defa yıldızlar kadar parlaktı. Dudağımın köşesindeki gülüş ilk defa aynaya bakarken çabasız bir şekilde kendini seven Ayperi içindi. Onun peri yolu kendisiyle başlamış, sondaki iki yıldız gibi en sonunda dengini bulmuştu.

"Bu peri yolu hikâyesi gerçek midir?" dedim, çocuksu bir hevesle.

"Bunu eski Ömer'e sorsan gülerdi ama dolunay günlerini bekleyen bu Ömer için her şey mümkün olabilir, güzelim."

Güldüm. "O ne demek ya?"

"Anlatırsam inanmazsın. Seni direkt Filiz Hanım'la bir seansa götüreceğim. O zaman ne demek istediğimi anlayacaksın. Ama dolunay önemli, bunu bil."

Filiz Hanım kimdi, diye soracak oldum ama önünde bulunduğumuz açık hava sinemasının girişi tüm sorularımı yutmam için yeterliydi. Elimde ayna, yüreğimi yerle bir eden hislerle birlikte adım attığımızda da sessiz kalmıştım. İçeri girdiğimiz anda bizi karşılamış, aynı yeşil alan içinde yönlendirmeye devam etmişlerdi. Açık hava sinemasını daha önce deneyimlememiştim hatta bunu düşünmemiştim bile. Seyirhan yine sürprizlerle doluydu.

Geniş alana çıktığımızda karşımda dev bir sinema perdesi, önünde ise boş koltuklar vardı. Bize eşlik eden adamın Ömer'e adıyla hitap etmesinden, gelmeden aradığını ve bunu ayarladığını anlayabiliyordum. Yönlendirmesine uyum sağlayıp, boş koltukların arasında gezinip orta noktada durduğumuzda daha fazla sessiz kalamadım.

"Açık hava sinemasını kapattırılmış olma ihtimalin nedir?"

Ellerimiz ayrıldığında sandalyeye kurulmuş, yanına oturmam için elini sağ yanındaki sandalyeye iki kere dokundurmuştu. Çağrısına uyup yanına tünediğimde bana döndü. "Herhalde kapattıracağım. Bugün sen dışında hiçbir canlının sesini duymak istemiyorum."

Adamın ülkenin en büyük zeytinyağı şirketinin vârisi olduğu düşünülürse şaşırtıcı gelmiyordu. Bu defa istemsizce değil, gayet kontrollü bir şekilde güldüm. "Ne izleyeceğiz? *Romantik film*, deme, Ümer."

Anında yüzü ekşidi. "Söyleme şunu, Ayperi."

Güldüm. O hoşlanmıyordu ama benim için söylemesi oldukça keyifliydi. "Niye öyle diyorsun? Bence çok tatlı. Tikin mi var gerçekten?"

"Hayır." Oldukça ciddiydi. "Başkası söylediğinde sorun değil ama sen söylediğinde bana bir haller oluyor."

Esefle kınadım. “Başkası söylüyor da ben niye söyleyemiyorum, Üm-”

Gerisi gelmedi. Eli aniden belimden kavramış, dudakları ileri bükülen dudaklarımın üzerine kapanmıştı. İşte bunu gerçekten beklemiyordum. Küçük, kısa bir öpücüktü. Dünkü kadar yakmadı ama yüreğimi hoplatmaya yetti. Dudaklarına dair emin olduğum bir şey varsa o da nahif başlayan öpücüklerinin ağır ağır alev aldığıydı. Uyurn sağladım fakat kısa sürdü. Göz kırıştırmama eş bir sürede, dudakları ruhumdan bir parça kendine dair ne varsa koparıp geriledi. Gün karanlıktı ama etrafımızdaki ekran ışığından daha parlak bir şey varsa o da yeşil gözleriydi.

“İşte bu yüzden, Ayperi...” diyen kesik soluğu vurdu dudağıma. “Sen söyleme. Ya da her söylediğinde bunun olacağını bil ”

Her temastan itinayla kaçan benliğim, sersemlemişti. Yanaklarımın kırdığını hissediyordum. Bunu saklaması için yüzüme dökülen saçlarıma ve karanlığa güvendim. Göğüs kafesim kaynarken her şey zordu ama nedim. Nefesini bıraktığı dudaklarım yavaşça iki yana kıvrıldı.

“Bildiğim iyi oldu,” dedim, tatlı bir imayla. “Peki, her dediğimde böyle mi cevap vereceksin?”

“İstisnasız,” dedi tek solukta.

Utanma hissi bu noktaya kadar cilveleşmem için yeterliydi. Gülerek önüme dönmüş, kendi kendime şaşırmıştım. *Sen neymişsin be Ayperi? Öyle ki bu yönünü bana bile söylemedin be kızım, belal olsun.* İçimdeki çocuğa elini uzatan oydu, kırık dökük yanıma, genç kız hayallerime ve varlığını yok saydığım kadına da. Bu durumda hepsinin onun tek bir dokunuşu ve kokusuyla ortaya çıkması şaşırtıcı olmuyordu.

Aniden ekranda John Wick yazısını gördüğümde ise bakışlarım yeniden hızla ona dönmüştü. Bir kaşım sorgular bir halde havalanırken gülüşüm yerli yerindeydi. O otobanda gitmeden önce söylediği son şeylerden biri de buydu ve kalbime uzun bir süre kıymık gibi batmıştı. Onun evinde izlerken de sonunu getirememiştim, onsuz sinemaya gittiğimde de. Yeşillerinde o otoban vardı.

“Gittin mi?” dedi.

Aynı anda ben de aynı soruyu yöneltip, “Gittin mi?” demiştim. Sonra gülerek, “Gittim,” dedim.

Aynı anda o da cevap verip, “Gittim,” dedi.

Sorular da cevaplar da aynı anda dökülüyordu dudaklarımızdan. Duyduklarımızla aynı anda dikleştiğimizde o farklı bir noktaya takılmış gibiydi. Yeşiller hafifçe kısıldı. “Gittin mi gerçekten?”

Başımı sallayarak onayladım. “Ama hepsini izleyemedim.” Ağlayarak seanstan çıktığımı dile getirmedim. Kendi acı sürecime dair en çarpıcı andı. Kimseye John Wick adam tokatlarken neden ağladığımı açıklayamazdım.

Neden, diye sormamış, sorgulamamıştı. Eli saçlarıma uzanırken, beni kendine çekip dudaklarını şakağıma bastırmakla yetindi. “Biliyordum,” diye mırıldandığını duydum. “Hayal görmediğimi biliyordum.” Şahdamarıma, hayatla olan bağima derin bir öpücük bıraktı. Gerilediğinde ise bir eli dünyanın en hassas eşyasına uzanır gibi yanağıma okşadı, gözleri büyük bir aşkla yüzüme bakarken alnıma düşen tutamları parmak ucuyla geri iteledi. “Bu filmi yeniden izleyelim ama bu defa bunu el ele yapalım, olur mu Ayperi? Aynı ayrı değil, sen ağlarken değil.”

Başparmağı yanağımda olmayan yaşı sildi. Öyle ya, gözümünden düşerken silemiyorsa onları düştüğü yerden silen bir adamdı. Eşsiz, kendine has ve Ayperi’nindi. Geçtiğim zorlu yolların mükafatı, döktüğüm ahların, yaşların ve kanayan dizlerimin ömrüme yansımasıydı. Onun için bu sadece bir aşk olabilirdi ama bendeki yeri tüm kelimelerin ötesiydi.

Ellerine sıcak bulmuş kedi gibi sokuldum. “İzleyelim.”

Aşk dolu bir bakışla onayladı. Yeşiller peri yoluna ait yıldızların en parlağıydı. Elleri gerilediğinde ise montunun iç cebine uzanmış, minik bir kutuyu bana doğru uzatmıştı. “Doğum günün için,” dedi. “O gün vermeyi tercih ederdim. Kapına gelip adını bağırmamak için kendimle ne denli bir savaş verdiğimi tahmin edemezsin. Sana verdiğim söz için geledim ama hediyeni aldım, sakladım.”

Gözlerim kutuyla onun arasında gidip geldi. Film başlamıştı ama o an için önemli değildi. John Wick adam tokatlıyor, evren ise benim kalbime darbe indiriyordu.

Bana uzattığı kutuya bakarken erimeye yakın bir sesle, “Ömer...” dedim. Kutuya uzanan parmaklarım titremiyor, gözbebeklerim titriyordu. Açtığımda zarif bir papatya kolyeyle karşılaştım. Parlak taşlarla sarmalanan kolyenin ortasındaki taş sarı, etrafı şeffaf, dalları ise Ömer’in gözleri kadar yeşildi. Zarif, minik, gözlerimin dolmasına neden olacak kadar güzeldi.

“Sen yokken kendimle fazlaca mücadele etmem gerekti,” dedi. “Sinemaya sensiz gittim, hediyeni alıp sakladım, ilk karşılaştığımız banka gittim fa-”

“Ben de gittim,” diyerek hızla sözünü böldüm çünkü içim içime sığmıyordu. Dudaklarım istemsizce titredi. “Benim oturduğum köşeye adımı sen mi yazdın?”

“Bu şehirde benden başka Ayperi diye yeri göğü inleyen mi var, Ayperi?” Buruktu gülüşü. Elleri, yanağıma değen saçlarımda gezindi. “Uğruna ömrümde ilk defa kamu malına zarar verdim ama bir hayal olmadığını evrene kabullendirmem gerekiyordu. Varlığın oradaydı.”

Yanağıma sessiz bir gözyaşının süzülmesine engel olamadım. İnsan çok sevmekten ne denli ağlarsa o kadar ağlayabilirdim. “Ben de Ömer yazdım ama adını yarabandıyla sakladım. Yine senin kadar net olamadım,” dedim, titreyen dudaklarımla baş etmeye çalışırken. “Her gün o banka gidip yarabandı bırakmışsın. Ömer...” Adı dudaklarımdan mahcup bir sevgiyle döküldü. Boynum büküldü. “Sen beni böyle seversen ben sana nasıl karşılık vereceğimi bilemem. Öğrenirim ama ya senin kadar gösteremezsem bunu?”

“Ayperi,” dedi. “Şu an buradaysan ve kimseye hatta kendine bile vermediğin o şansı bana veriyorsan bu senin dilinde sevmek demektir. Elimi tutmaya devam et.” Parmakları, yanağıma düşen yaşı gamzeme dolmasına izin vermeden sildi. “Bu benim için tüm sözler değer.”

Yanağıma sıcak eline yaslarırken buruk, hüzünlü bir sevgiyle bakıyordum. Beni benden daha iyi bilmesi, söyleyemediğim korkularımı görmesi de gelip kalbimin üzerine bir kuş gibi yuva yaptı.

Avcuna yasladığım yanağıma okşarken, “Geç kaldım ama doğum günün kutlu olsun,” dedi. O an için tüm dünya avcunun içindeki gözlerimmiş gibi bakıyordu. “Varoluşuna binlerce teşekkür sunabilir, sonsuza kadar o günü anabilirim. İyi ki doğdun, Ayperi, iyi ki beni buldun. Yoksa ben bir ömür kalbimin bu denli atabileceğini bilmeden yaşayıp gidecektim.”

Bir gözyaşını daha gamzelerime ulaşmadan, silerken orada sadece kendini görsün istedim. Kaçmadım ve saklanmadım. “Bunu sen istedin,” derken burnumu çekiyor ama gülmeye çalışıyordum. Kollarımı usulca boynuna doladım. Bir elim sırtındayken diğeri ensesinde, yüzüm kokusundaydı. Avuçiçimde ise sıkıca tuttuğum papatya kolyem vardı. Bir ömür takacak, asla çıkarmayacaktım. Yanağına derin ama nahif bir öpücük bırakıp yeniden boynundaki kokuya saklandım. “Tam olarak şu şekil sana yapışıp kalacağım, Seyirhan.”

Güldüğünü duydum. Kollarını benden daha sıkı bir şekilde bedenime dolaması asıl onun bana yapışacağının göstergesiydi. “Lütfen bunu yap,” diyerek ekledi. “Şikâyet edeceğimi hiç sanmıyorum.”

“Hele bir şikâyet et,” diye homurdandım, boynundaki ferah toprak ve sedir kokusunda boğulurken. “Git, dediğimde bunları düşünecektin.”

Her zamanki gibi netti. “Düşünmediğim için kendime teşekkür ediyorum.” Dudaklarını saçlarımda hissettim. Kolları her zamanki gibi *bırakmam*, dercesine saklıyor, gövdesindeki sıcaklık yaşamın ateşi için yeyiyordu.

Sevgiyle kapanır tüm yaralar, derlerdi. Yaraları kapatacak hiçbir güç yoktu ama izlerine bakmayı öğreten bu sevgiydi. Başımı omzuna yasladım, kolu sıkıca bedenime dolandı. Ekrandaki film akmaya devam etti. Zaman dışarıda durmadı ama tam o an ikimiz için de durdu. Bu filmi ilk izlemek istediğimizde Ömer’in yanma ilerleyen minik Ayperi artık yoktu. Doludizgin o adama koşan ben vardım. Şakağıma süzülen yaş ise ilk defa kaybetmekten ve acıdan değil, yürek çarpıntısından.

Film aktı. Zaman durdu. İkimiz de yuvalarımıza saklanıp soluklandık. O benim gamzelerime, ben ise onun sıcak gövdesine, en güvenli sığınağıma...

Elindeki telefon ekranına kısık gözlerle bakıyordu Melike. Başı histerik bir şekilde sola bükülürken Şeyma’nın önüne bıraktığı çayı görmüş ama tepki vermemiş, bakışlarını ekrandaki Yavuz Korkut’tan çekmemişti. Sosyal medya dahi kullanmayan bu adamın fotoğraflarını bulmak için emniyetteki arkadaşlarından yardım alması gerekmişti. Ekrandaki Yavuz Korkut, vesikalık fotoğraf karesinden ona bakıyor, her zamanki ters bakışlarını sunuyordu.

Şeyma kendi çayıyla birlikte koltuklara yönelmiş ve yemek masasındaki Melike’yi derdiyle yalnız bırakmıştı. “Üç saattir adamın fotoğrafına bakmanın sebebini sorabilir miyim Melike?”

Melike fotoğrafa bakmayı sürdürürken, “Bok gibi çıkması gerekiyordu,” dedi. “Vesikalık fotoğrafın olayı budur ama bu puşt *bad boy* gibi çıkmış.” Gözleri daha da kısıldı. “Ama *bad boy* değil.” Başı sola eğildi. “Efendi, desem efendi de değil. Ne lan bu?”

“Amacın ne?” dedi, koltuğa yayılan Şeyma.

Yine telefonuna uzanmış ve çılgınlar gibi alışveriş sepetini çeyiz eşyalarıyla doldurmaya başlamıştı. Annesi aramış, babasına Muharrem’le olan durumdan bahsettiğini ve olumlu baktığını söylemişti. Geriye kalan son şey arka planda ailelerin birbirini araması ve söz gününe karar vermesiydi. Muharrem’in bunu annesine haber verdiği andan bugüne kadar geçen zaman düşünülürse süreç yine sandığından hızlı ilerleyecekti. Şikâyetçi

değildi. Aksine keyifle alışveriş sepetine çeyiz eklemeye devam etti ve bunun dayanılmaz cazibesine karşı koymadı.

“Aklıma iş soktunuz,” diyen Melike’nin sesi dalgındı. Telefonu hızla masaya bırakmış, dikleşmiş ve beklenmedik bir şekilde yükselmışti. “Beğendiniz mi yaptığınızı? Al işte, *aklıma iş soktunuz*, diyorum!”

Bunu beklemeyen Şeyma irkilerek dikleşmişti. “Ne diyorsun sen yine be, psikolojik deli?”

Sıkıntıyla kıvrıcık saçlarını kavrayan Melike düşünmekten çıldırmak üzereydi. “Evet, size kırk kere *ben deliyim*, dedim! Bana bir şey söylemeyin. Al işte, siz bana *bu adamla aranda bir şey mi var*, diye sorup imada bulunduğunuz için sizin gibi bir şey olur da anlamam korkusuyla saatlerdir bu denyoya karşı ne hissettiğimi düşünüyorum.”

Şeyma aynı keyifle çayını içiyor ve sepete gereksiz her şeyi eklemeye devam ediyordu. “Sonuç ne?”

“Bilmiyorum,” dedi Melike. Telefonu hızla kavramış, ekrandaki Yavuz’a odaklanmıştı. “Çıldıracağım, ilk defa bilmiyorum.”

“Hani Berdan Mardini’yle Shakira olmazdı.”

“Pique iti Shakira gibi bir hatunu aldattığına göre hayatta her an her şey olabilir.” Kelimeler dudaklarından hızla ve panikle dökülüyordu. “Belki de kadın, Berdan Mardini’yle olsaydı aldatılmayacaktı. Hanzo adamın teki ama *senden çocuğum olsun istiyorum*, diye bağırdığında Shakira kurban olacaktı. Ama onu seçmedi ve aldatıldı. Demek ki Shakira, Berdan Mardini’yi seçmeliydi.”

Hayretle dinliyordu Şeyma. “Bu nasıl bir ilişki ağı, manyak?”

“Sus!” dedi hızla. “Ben şu an mantıklı düşünemiyorum.” Elleri hızla alnına vurdu. İyi düşünmeli ve bir karar vermeliydi. Bu adamdan hoşlanıyor muydu yoksa hoşlanmıyor muydu? Peki, ya o adam ona karşı ne hissediyordu? Normal şartlarda hemen anlayacağı detaylardı ama hastalık süreci aklını bulandırmış gibiydi. Belki de arkadaşlarının yanında durarak salaklaşıyordu.

Başını iki yana salladı. “Siz bana iyi gelmiyorsunuz. İlişkimize ara vermeyi talep ediyorum.” Hızla sandalyeden ayaklandı.

“Nereye?” dedi Şeyma.

Bu ilişkiye ara vermek için gideceği en uzak mesafe odasıydı. “Odama!” diye bağırdı.

“Biz ne yaptık?”

Kapıdan çıkarken minik boyuna rağmen sinirle çirkefleşti. “Ben, biri bana âşık olsa ya da ben olsam anlamayacak adam mıydım? Sizin yanınızda kala kala salaklığınız bana da bulaştı. Uzak durun benden!”

“Kızım, dünyanın en basit sorusunu sorduk sana. Ne diye bu kadar düşünüyorsun?” dedi Şeyma. “Üçüncü bir göz olarak gördüklerimizi söyledik. Bana, sana pek normal bakmıyor gibi geldi. Ondan dedim. Yoksa düşünme bu kadar, sal.”

Durmuş, minik çenesini dikleştirmişti Melike. “Nasıl bakıyormuş bana?”

Güldü Şeyma. “Bu hastalık seni harbi değiştirmiş. Sen bu işlerden anlamayacak kadın mıydın be Melike?”

“Değil mi?” dedi, kendi adına en umutsuz şekilde. Pelüş terliğini çıkarıp Şeyma’nın kafasına savurması ise aynı ana denk geliyordu. “Hepsi sizin yüzünüzden. Ayarlarımı bozdunuz.” Arkasını hızla dönüp gidecek oldu ama Şeyma’nın sesi buna engel olmuştu.

Gülerek üzerine gelen terlikten kurtulmuştu. “İnsan kendi derdini göremiyor ama dışarıdan baktığında karşısındakinin derdini daha kolay görüyor, Melike. Ondan kendimizi bilemedik ama karşımızdakini görüyoruz, çok şükür. Hastanede aranızda ne geçti, bilmiyorum ama düğün boyunca gözleri sendeydi. Arada ilk defa sana bakarken güldüğünü bile gördüm. Tatlı bir gülüştü, bunu da belirtmek isterim. Hani sanki böyle sana bakmaktan keyif alıyor gibiydi.”

Melike’nin sinirli ifadesi dağılırken omuzları düşmüş, yüzüne düşen bir kıvrıkcık tutamı hızla geri itelemişti. Göğsünü yokluyor, parçaları bir araya getiriyordu. Hoşlanıyordu, bunu inkâr etmeyecekti. Göründüğünden daha fazla olan bir adamdı Yavuz. Mesele bu hoşlantının hangi boyutta olduğuydu. Eli göğsünün üzerine değdi. Kalp ritmindeki değişikliği kontrol ediyordu. Aynı saniyelerde elindeki telefona art arda mesaj düşmüş, mesajları gördüğünde sakinliği yeniden sinir krizine dönüşmüştü.

“Lan, siz de bir durun!” diye ekrana yükseldi. “Yine ne yaptım da linç ediyorsunuz? Gün boyu evde oturdum, ebesini sikeyim! Yine ne yapmış, ne demiş olabilirim? A desem linç, B desem linç, bir durun be! Yemin ederim, göktaşı düşse *Melike Özben düşürmüştür*, diye yazacaklar. Adımı, tepeyi terk eden okçuların arasına yazmadığınız kaldı bir, ha gayret!” Habere bakarken artık son noktadaydı. “Demet Akalın’ın bir milyon dolarlık ayakkabısına benim katkım ne olabilir ya? Altına gelmiş, *Melike Özben de ondan giyiyor*, demiş. Lan, ver giyeyim, it! Anam, çıldıracağım. Vallahi kendimi yastıkla boğacağım artık!”

Şöhretini ve aşk hayatını aynı anda kaldıramadığı günlerdeydi. Arkasını dönmüş, hırsla salondan çıkıp banyoya yönelmişti. Suyla kendini boğmayı denedi ama yüzünü yıkamaktan öteye geçemedi. Odasına girip kapıyı kapadığında bu defa da yüzüstü yatağa uzanmış, kendini boğmayı bir de böyle denemişti. Yine olmadı.

Ekranı açıp sosyal medyada hakkında dönen, hepsi yalandan ibaret olan yazıları okumak yerine tekrar Yavuz'un vesikalık fotoğrafına odaklandı. Onunla takılırken eğleniyor, sınır hissetmiyordu çünkü karşısındaki adam hiçbir zaman hareketlerine kusur bulmamıştı. Yeri geldiğinde *dur*, demiş ama bunu kendi rahatsız olduğu için değil, onu korumak için yapmıştı. Bu zamana kadar bütün ilişkilerine son veren Melike için bu bir ilkti. Tüm birlikteliklerinde şımarık, çekilmez olduğu söylenir, Melike ise anında ayrılık metnini yazıp karşı tarafın eline verirdi. Kimse için kendini değiştirmemiş, bunu bir seçenek haline getirmemişti.

Yarık kaşı ve ciddi ifadesi, fotoğraf karesindeki bu adama uzun uzun bakması için yeterliydi. *Ben şerefsiz adamı özenle çekip bulurum*, dediği şu hayatında tipi şerefsiz, içi şerefli olan nadir şahsiyetlerdendi.

"Asıl mesele şu, Yavuz Korkut..." dedi parmağını ekrana uzatarak. "Seni kafaya takarsam benim yaparım. Çiğköfte, Sivas Kangalı ve Berdan Mardini olmanın hiçbir önemi yok. Seni kafaya taktmalı mı yoksa takmamalı mıyım?"

Ekranı aniden düşen mesaj, Yavuz Korkut'tandı. Melike'nin kaşları havalanmış, duruşu dikleşmişti. Hızla mesaja girdi. Adamın profil fotoğrafı bile Boğaz Köprüsü'yü. "Götüme mi sokacağım bu köprüyü?" diye homurdandı. "Kendini koysana şuraya, oğlum. İli bakar, keyiflenirdik. Salaksın ama yakışıklısın yani."

Yavuz'un mesajı kısa ve netti.

Yavuz: *Bu hafta izne çıkıyorum. Memlekete gideceğim. Doktor kontrolünü biraz ertelettim. Geldiğimde haber ederim, o zaman gideriz. Uyar mı sana?*

Kendi kendine kıkırdadı. "Uyar, lan," dedi keyifle. "Valla uyar. Sende de var bir şeyler gibi ama hadi bakalım. Bu iki hafta ikimiz de düşünelim, Yavuz Korkut. Bakalım bu işin sonunda yol nereye varacak." Mesajı aynı keyifle cevapladı.

Melike: *Bana uyar. Duydum ki Sivas'tan bana Zara balı getirecekmışsin, gomiserim :)*

Yavuz: *Kilosunun kaç para olduğundan haberin var mı?*

Melike: *Sana emeklerimin karşılığı bu mu olacaktı? Yazıklar olsun. Bari minik bir Sivas Kangalı getir, evde beslerim.*

Yavuz: *Seni tanımasam bunun bir şaka olduğunu sanır, umursamazdım ama şu an mesajla pürdikkat bakışıyoruz, Melike.*

Gülmüştü. Uzun zamandır biriyle mesajlaşırken bu denli keyif almadığı gerçeği zihnine düştüğünde ise gülüşü ağır ağır soldu. Göğsüne vuran hissin farkındaydı. Elinde telefonla ayaklanıp odasının camını açtığında düşündüğü tek şey yüzüne biraz hava değmesi ve kendine gelmesiydi ama ilk defa karşısında kalan duvarda bir yazı vardı. Şeyma'yla Ayperi'nin odası ön cepheye bakarken o arka kısımda kalıyordu. Bu yazıların sadece Ayperi'yle Şeyma'nın odalarına bakan tarafta olduğunu düşünmüş, beklenmedik bir şekilde yakalanmıştı.

Ekrana Yavuz'dan bir mesaj daha düştü.

Yavuz: *Zara balı getiririm. Kangal sonraya sözüm olsun. Ben gelene kadar belaya bulaşma. Masamda ek bir evrak işi görmek istemiyorum.*

Mesaja cevap vermeden önce gözleri karşısında kalan şiire değdi. Bu olayın düşünmekle içinden çıkamayacağı bir noktaya gittiğini hissederken omuzları düşmüş, dudaklarından derin bir soluk dökülmüştü. Beyaz duvara kırmızı boyayla yazılmış şiire uzun uzun baktı. Yarın sabah belediye silecek ama yazan her kimse inatla buna devam edecekti.

Biraz kül, biraz duman o benim işte, diyordu şiir ve devam ediyordu.

Kerem misali yanan,

O benim işte.

İnanma gözlerine, ben ben değilim,

Beni sevdiğin zaman,

O benim işte.

BÖLÜM 7

*“Bazen sevince
Annem gibi...
Rengârenk reçeller dizerim,
Kalbimin raflarına...”*

- DİDEM MADAK -

Pek çok garip ortamda bulunmuştum. Okulun müdürü sevgili Öçel Bey’le bir saniye geçirmek ve buna maruz bırakılmak bu anlarım arasında zirveyi çekerdi ama ilk defa içinde onun olmadığı bir durumun zirveyi zorladığını hissediyordum.

Abim yanı başındaki Şeyma’ya ürkek bakışlarla bakıyor, “Ceylan gözlüm, bir dinlesen mi?” diye mırıldanıyordu.

Şeyma’nın cevabı her zamanki gibi kısa ve netti. “Bir süre bana *ceylan gözlüm*, deme ve sesini kes, Muharrem!” dedi.

Oflamaktan öteye geçemedim. Arkadaş konumundayken bu kavgaları izlemek hoştu ama sözkonusu görümcelik olduğunda geriliyordum. İkisinin nişanı için en sonunda kesin bir tarih alınmıştı ve Kırşehir’e gelmiştik. Yarın akşam Şeymaların evlerinin bahçesinde önce isteme merasimi yapılacak, ardından yüzükler takılıp aile arasında minik bir nişan gerçekleştirilecekti. Bunun heyecanını yaşadığımız şu günde ayaklarımızın altı su toplayana kadar , Kırşehir sokaklarında koşturuyorduk.

Annemler bugün gelecekti. Trabzon'dan erken çıkmışlardı ama hamsi sürüsü gibi bir kafiyeyle geldikleri için yolda sürekli duruyor, çay içiyor, ihtiyaç gideriyor ve bir arpa boyu yol alamıyorlardı. Umudum gerçekten bugün gelebilmelerinden yanaydı.

Şeyma'ya yardım etmek adına Melike'yle biz iki gün önceden gelmiştik. Abim bu sabah itibarıyla aramıza katılmıştı. Yeraltı Çarşısı denen mekânda Şeyma ve abim önde ilerlerken arkalarında yürüyor, ellerimizdeki poşetlerle sürünüyorduk. Yanımızda Şeyma'nın henüz on iki yaşlarındaki kız kardeşi Aleyna vardı ve o da minik boyuna rağmen taşıdığı poşetlerden görünmüyordu. Siyah uzun saçları beline kadar dökülüyor, kömür karası gözleri sıcacık bakıyor ve siması gözle görülür bir şekilde ablasına benziyordu.

Önümüzde tartışarak ilerleyen ikiliye bıkkınlıkla baktım. Poşetleri kafalarına fırlatıp ikisini de susturma isteğiyle yanıyordum. Görümcelik tahmin ettiğimden daha ağır bir yükü. Kavga sebepleri her zamanki gibi abimin siniri ve inadıydı. Kendileri birkaç dakika önce organizatör mağazasıyla bordo mavi çiçekleri olmadığı için kavga etmişti. Bordo mavi dışlanmıştı ve o bunu asla kabul edemezdi.

Ne diyebilirdim ki? Abimdi ve seçme şansım yoktu. Ama Şeyma'nın bu şans varken hâlâ *Muharrem*, dendiğinde gözlerinin içinin parlamasını uzun süre kabullenmekte zorlanacaktım.

Abim, "Şeyma'm," diyerek bir daha şansını denemek istedi.

"Bana *Şeyma'm* da deme!"

Kıymetli abim, "Şeyma," demiş, son şansını da kullanmıştı.

"Bana *Şeyma* da deme, Muharrem!" diye aynı şekil çıkıştı Şeyma.

"Ne diyeyim o zaman? *Birader* mi?" dedi, masum abim.

Yanımdaki Aleyna taşıdığı poşetlere rağmen kıkırdamıştı. Çocuk bu kavgalarla yeni tanıştığı için eğlenebiliyordu ama yıllardır bu kaosları yaşıyan biz oflamak, yüz ekşitmek ve saatlerdir Kırşehir sokaklarında gezdiğimiz için şişen ayaklarımız yüzünden sabır dilenmekten başka bir şey yapamıyorduk.

"Allah'ım, al canımı," dedi Melike. "Yoksa ben süs çiçeğiyle kendimi boğacağım." Yanımızda Aleyna olmasa bu ana dair daha yaratıcı küfürleri olacağına emindim. "Yeter, lan!" diye bağırdı öne doğru. "Susun artık!" Boyu kadar poşetleri taşımak için âdeta eziliyordu.

Şeyma'nın ters bakışları küçük bir an arkasına dönmüş, bize aynı sini-riyle bakmıştı. "Nasıl susabilirim? Adamı neredeyse dövecekti!"

Abimle sesimiz aynı anda yükseldiğinde, “Ama dövmedi,” diyen bendim.

“Ama dövmedim,” diyen ise abim.

Ne kadar inkâr etsek de kan aynı kandı. Bizim için önemli olan süreç değil, sonuçtu. Ki abimin haklı olduğu noktalar da vardı. Başta gayet nezih bir şekilde sormuştu ama adam terslemiş, başından atmak için konuşmamış, göz devirme gaffetinde bulunmuştu. Zaten gergin bir insan olan abimin, *şeklin kime lan senin*, diyerek çıkışması kaçınılmaz olmuştu.

Şeyma’nın ters bakışları ikimize de değdiğinde susmak zorunda kaldık.

“Size inanamıyorum!” diye soludu.

Siz, teorik olarak biz oluyorduk. Damat ve görünce olan abim ve ben. Dünyada daha saçma çok az kombinasyon vardı.

“Ula, alt tarafı iki ters bakıp bir adım üzerine yürüdük,” dedi abim. “Ne kibar adamınız varmış? Trabzon’da en nazik iletişim şekli budur. Haksız mıyım Ayperi? Konuşsana sen de abiciğim.”

Parmağımdan düşmek üzere olan poşetlerle mücadele ederken, “Haklısın, abiciğim,” dedim. “Ama içim çıktı. Artık susmanızı rica edebilir miyim?”

Benden ona hayır gelmeyeceğini anladığından olsa gerek ters bir bakış sunup koşar adım Şeyma’nın arkasından ilerlemişti. İkisi de yürüyen sinir olduğu için sabahtan beri kavga ediyorlardı. Onları aynı evin içinde bırakma düşüncesi oldukça korkunç geliyordu. Dilerim evliliklerini sona kadar götürebilirlerdi. Gerçi garip bir şekilde her kavgadan sonra hiçbir şey olmamış gibi devam edebiliyorlardı. Abim özür diliyor, Şeyma saniiyeler içinde yumuşuyordu. Anlaşma şekillerine de bir süre sorgulayarak bakacaktım.

Abim müstakbel nişanlısının yanına tünemiş, sessizce bir şeyler anlatıyordu. Muhtemelen iki dakika sonra Şeyma gülecek ve normale döneceklerdi.

“Biz bunları evlendirmekte kararlı mıyız?” diye homurdandı Melike. “İnşallah aynı evin içine girdiklerinde kan çıkmaz.”

Pek umudum yoktu. Başımı sessizce iki yana sallamakla yetindim.

“Ablam çok tatlı,” dedi Aleyna.

Bıkkın bakışlarımız aynı anda ona döndü. Ablasının daima şefkatli yüzüyle karşılaşmış olmalıydı. “Ya,” dedi Melike. “Bal kovanı bal, maşallah ablana. Enişten de öyle. Artık ikisi bir araya geldi ya, ortalık şerbet gölüne döner.” Gülen yüzü hızla soldu. “Ah, Aleyna... Ah benim masum yavrum... Hep böyle masum kal, olur mu?” İstemsizce güldüğümde gözleri bana

dönmüştü. “Kız, bana bak,” dedi sessizce. “Lütfen bana canım eniştem Ömer’le ilişkinin böyle olmadığını söyle. Kahrımdan ölürüm. Bari biriniz normal olun. Sen de manyaksın, asla güvenemiyorum.”

Adı geçtiği anda yüzümdeki tebessüm büyümüş, parmaklarıma oturan poşetlerin ağırlığı azalmıştı. Aşk işte böyle çılgınca bir şeydi. Gülüşüm alık bir hal alırken, kendi kalp sancım için içli bir nefes alarak soluklanmak zorunda kaldım. İlişkimiz üç haftalık olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu. Neredeyse her öğle arasında buluşuyorduk. Operasyonu yoksa her zamanki gibi okulun önünde beliriyor, nefret ettiğim toplu taşımaya binmeme izin vermiyordu.

Konuşuyor, gülüyor, bunca zaman ona dair sormadığım her şeyi çekinmeden, utanmadan soruyordum. Ellerim yanında üşümüyordu çünkü cebinden asla çıkarmıyordu. Tırnak aralarım batan dikenler yoktu çünkü antepfistiklarını benim için ayıklıyordu. Artık ıspanaktan nefret ettiğini, küçükken sarışın olduğunu, gözlerinin bozuk olduğunu ama çizdirme tedavisiyle gözlükten kurtulduğunu, ergenlikte yüzünü sivilcelerin kapladığını, kahve sevdiğini, sabahları kahvaltı yapmadığını ve bir dönem oyun bağımlısı olduğunu biliyordum mesela.

Her zamanki Ömer’di işte. Aşkla sarılıyor, elini elimden ayırmıyor, gülüyor, gözlerinden ruhuma yeşillikler bırakıyordu. Sevgisiyle başa çıkamam sanıyordum ama onu izlerken çok şey öğreniyor, Ömer Seyirhan gibi sevmenin nasıl bir his olduğunu daha iyi anlıyordum. Yanındayken zaman su gibi akıp gidiyordu ve bu son günlere *hayatımın en güzel günleri*, diyebilirdim. Öyle ki bu üç hafta nasıl geçti, anlamamıştım bile.

Ayaklarım yere basmıyor, ilk defa kalbime aldığım bu hislerin hafifliğiyle tüm ağırlığımı kanatlarıma bırakıyordum. Uçuyordum, hem de her anlamda.

Bu hafta birinci ayımız dolacaktı ama o önemli bir operasyonda, ben ise burada olduğum için görüşmemiştik. İkimiz de yoğunduk. Boş bulunduğu her an yanıma kaçmış, okul bahçesinde çardakta sınav sonuçları okurken yanıma tünemişti ve çok kalamadan emniyete geri dönmesi gerekmişti. Akşamları bile dosyalara gömülüyordu. Bu yoğunluğun üzerine ben de buraya gelince günlerdir burnumda tütüyordu. Özlem ne demek bilmeyen, hissizlik denizinde yüzen Ayperi’nin kalbi için bu bir devrimdi.

Aklımda Ömer olduğu için dudaklarımdan silemediğim tebessümle, “Bu kadar kavgaya etmediğimize emin olabilirsin,” dedim.

Nasıl kavgaya edebilirdik ki?

Bazen bunun için uğraşıyordum ama ne zaman yükselsem Ömer’in huzur dolu sesi sakinleştirmek için âdeta şiir okuyordu. Göz kırpıştırarak

bakıyor, o yeşilleri görmek tüm sinirimi alıp götürüyordu. İnatlaşmak bile zordu. Tersime gitse ters gidecektim ama her şeyi o kadar güzel ve sakince anlatıyordu ki sadece *tamam*, diyebiliyordum. İnadım da sinirim de karşısında olduğum zaman eriyip gidiyordu. Bazen hırçınlaşıyordum, du-dağıma derin bir öpücük bırakıyordu. Tırnaklarım çıkıyordu, ellerimden öpüyordu. Ters ters bakacak oluyordum, göğsüne çekip yüzümü göğüs kafesine saklıyordu.

Her zamanki gibi kaçmıyor, her halimle seviyordu.

“Ömer kim ki?” dedi Aleyna. “Yoksa seninki mi Ayperi abla?”

Gülüşüm büyüdü. *Benimki*. Bu ne kadar da güzel bir kelimeydi öyle. Evet, Ömer Seyirhan, benimkiydi.

Minik Aleyna’nın yaşı küçüktü ama akli ablasından fazlaydı. Her şeyi biliyor, laf atıyor, asla geri durmuyordu. Kısacası yaman bir çocuktu. “Sessiz ol,” diye mırıldandım gülerken. Kaşlarım Şeyma’nın yanında ilerleyen abimi işaret ediyordu. Şükür ki durumu anlayıp dudaklarına hayali bir fermuar çekmişti. Ablasına benzeyen tek şey çehresiydi. Karakterleri bile bambaşkaydı.

Yanımdaki Melike’nin arkamda kaldığını hissettiğimde durup ona bakmak zorunda kaldım. Yine birine yakalanmış, fotoğraf çekiliyordu. Şöhretinin ülke içinde ne denli yayıldığını anladığınız bir gün daha yaşı-yorduk. Adım başı durdurulmuş ve *siz o kişisiniz*, diyen heyecanlı gözlere ve sözlerle şaşırmıştı. Kimse adını tam anlamıyla bilmiyordu ama yüzü tüm ülke için unutulmazdı. Popülaritesi ilk defa beni bile etkilemişti. Tanındığını biliyor ama bu denli bir tanınmışlık beldemiyordum. Öyle ki çikolata aldığımız mağazadaki adam bile *sizsiniz*, diyerek işaretparmağını Melike’ye kaldırıyordu.

Evet, oydu. Ünlü fenomen, Melike Özben.

Koşar adım yanıma geldiğinde poşetlerle mücadele ediyordu. “Manyak adam,” dedi ters ters. “Kamerayı burnuma dayamış, *bir kere söver misiniz ya*, diyor.”

“Aaa, aaa!” diyerek kınadım. “Sen ne dedin?”

Aynı siniri içindeydi. “Ne diyeceğim? *Siktir git*, dedim. Manyak ya!”

Şanslıydık ki Aleyna beş adım önümüzde kalırdı. “Aynen,” dedim sakinlikle. “Bayağı sövmemişsin, Melikeciğim, tebrikler.”

“Bu, küfür değil, Pero. Durum tespiti. Siktir ve git. Yani bu bir fiil. *Siktir olup gitmek*. Sonuna -mek -mak eki getirebiliyorsak Türkçede yer eden bir fiil olmuyor mu? Bunun sonuna geliyor. O zaman bu nereye gideceğini belirten ve iş, oluş, hareket bildiren bir fiil.”

Yüzüm ekşidi. “Bildiklerimi de unutturdun, sus.”

Poşetlerle düşe kalka ilerlemek zorunda kaldık çünkü Aleyna ablasının peşinden gitmek yerine bizi bekliyordu. Yanma gittiğimizde gülüşü büyüdü. “Ablacığım, sen ilerle,” dedim tatlılıkla. “Poşetler ağır, o yüzden hızlı gelemiyoruz, bizi bekleme.”

“Olmaz,” dedi hemen. “Siz çok eğlencelisiniz. Yanınızda kalmak istiyorum.” Melike’nin bedenine daha çok yaklaştı. “Ben büyüyünce Melike abla olacağım.”

Bu iltifat karşısında Melike hem gülüyor hem de şaşkınlıkla bakıyordu. “Kız, *tövbe*, de,” dedi keyifle. “*Kardeşimi de kendin gibi yoldan çıkardın*, diyerek ablan beni gebertir. Sen yine ablan ol, beni boş ver.”

Aleyna itiraz etmiş, Melike’ye daha çok sokulmuştu. Biz olmak konusunda kararlı gibiydi. Şeyma’ya sabır dileyip ilerledik. En sonunda arabalara varmayı başardığımızda parmaklarımız kopmak üzereydi. Meydanda yer olmadığı için aracı uzak bir yerde bırakmamız gerekmişti. Şeyma ve Aleyna abimin arabasına yönelirken ben Melike’nin arabasına ilerlemiştim. Poşetler arka koltukları ve bagajı iki arabada da tıkabasa doldurmuştu.

Can havliyle kendimi koltuğa bıraktım. Bakışlarım camdan dışarı döndüğünde yorgunluğuma rağmen dudaklarımda beliren küçük bir tebessüm vardı. Sevmiştim Kırşehir’i. Küçük ama tatlı bir şehirdi. Meydanda büyük Cacabey Medresesi vardı. Namaz kılmak için bekleyen amcalar, dedeler, güler yüzlü esnaf ve *nörüyon gızım*, diye bağırان teyzelerle sevimlere layık bir ildi.

Ama asıl ilgimi çeken bir tarihçi olarak kültürel yönüydü. Osmanlı’dan kalma Ahilik teşkilatının merkeziydi Kırşehir. Neşat Ertaş burada doğmuş, Anadolu’nun en büyük beyliklerine ait eserlerle sarmalanmıştı. Bazı dükkânlarda ağır ağır yükselen Neşat Ertaş melodileri vardı. *Gönül dağı*, diyordu o hisli ses, *yağmur yağmur boran olunca...*

Sabah erken kalkmış, alışverişten önce gezilebilecek tüm tarihi yerleri gezmiştim. Etrafımdaki cahillere Cacabey Medresesi’nin tarihinden, Anadolu’da ilk rasathane eğitimi veren medrese olduğundan bahsetmek istediğimde hepsi dört yana kaçışmış, Melike *sana bir söverim şimdi, Anadolu kapılarına kadar koşarsın, şu an sırası değil, sus da yürü*, diyerek uzaklaştırmıştı. Oysa Ömer’im olsa gözlerini benden ayırmadan dinlerdi.

Ömer’im de Ömer’im...

Melike arabasını çalıştırırken benim elim, ağrımaya başlayan bacaklarımdaydı. İstanbul’dan bu arabayla yola çıkmıştık. Bizi yarı yolda

bırakacağını sanmıştım ama şaşırtıcı bir şekilde asla pozulmadan bizi Kırşehir'e kadar getirmişti. Ellerim bacaklarımdan, ağrıyan ayak bileklerime ilerledi. Sabah sekizden beri aralıksız yürüyorduk ve şu an saat akşamın altısını bulmak üzereydi.

"Ayaklarım frenle gazı ayıramıyor," dedi benden farkı olmayan Melike. "Sanırım öldüler." Direksiyonu sıkıca kavramış, kendine gelememişti.

Dikleşip geri yaslandım. "Aynı durumdayım. Ellerimi ve ayaklarımı hissetmiyorum. Parmaklarım uyuşmuş durumda."

Zorla arabayı çalıştırıp abimlerin arkasına takılırken küçük bir an gözlerimi kapamıştım. Cebimdeki telefonumdan yükselen bildirim sesi yeniden dikleşmeme neden oldu. Ekranı baktığında Ömer'in ismini görmek ise tüm derdimi, yorgunluğumu omuzlarımdan almak için yeterliydi.

Ömer: *Beni kurtlar sofrası gibi olan bu emniyette başıboş bırakıp gittiğine inanamıyorum güzelim...*

Anında eridim, bittim, tükendim, koltukla bütünleştim. Hızla cevap yazan parmaklarım asla birkaç saniye önceki gibi yorgun değildi.

Ayperi: *Kafanı sağ istiyorsan başın önünden kalkınasın, başkomiser.*

Ömer: *Allah'tan kafamı çok seviyorum.*

Ayperi: *Aferin :)*

Ömer: *Ne zaman döneceksin?*

Ayperi: *İki üç gün daha buradayım galiba.*

"Hissetmediğin parmakların ne kadar da güzel mesaj yazıyor öyle, maşallah!" diyen Melike'yle bakışlarımı telefondan koparmış, sırtıtarak ona çevirmiştim.

"Hı?" dedim tatlı tatlı gülerken.

Bana bakıp, yola dönerken yüzü ekşimişti. "Biz seni bu aşk hayatına sokarak iyi mi yaptık yoksa kötü mü yaptık, anlamadım. Zaten maldın, daha da mal olmuş gibisin." Ben mesajla aşk yaşarken göz ucuyla bakmış, yeniden yola odaklanmıştı. "Lan, bana bak, adamı yarak kürek davranmıyorsun, değil mi? Ağzına sıcıp böyle gülme ihtimalin çok yüksek."

Yüzü ekşiyen bu defa bendim. "O ne demek be?"

"Hemen senin anlayacağın dilde, tarihi bir şekilde anlatayım, Pero," diyerek bir mala anlatır gibi tek tek izah etmeye başladı. "Hani o bayılarak izlediğin Muhteşem Yüzyıl'da bir sahne vardı. Kanuni, Hürrem'e duygu dolu bir aşk gazeli okuyordu. Hürrem de tıknırırken senin gibi adamın yüzüne boş boş bakıp *çok güzelmiş, ne bu*, diyordu. Bildin mi o sahneyi?"

Ciddiyetle kafa salladım. "Bildim."

“İşte inşallah bu tarz hanzoluklar yapmıyoursundur adama.” Bir bana bir yola bakmaya çalışıyordu. “Malum, ilk defa karşı cinsle yakın bir münasebet içindesin. Adam sana güzel söz söylediğinde kafa falan atacaksın diye aklım çıkıyor. Anlatabiliyor muyum?”

Kafasını yarmak, merdivenden yuvarlamak, sırtına yumruk atmak, yanında tıkabasa, asla zarif davranmadan yemek yemek ve *camış*, demek, bu hanzoluklara dahil miydi emin değildim. Sessizliğim bu yüzdendi. Aynı saniyelerde elimdeki telefona cancağızımdan düşen bir mesaj daha vardı.

Ömer: *Çabuk dön. Özledim, çok...*

Yine saniyeler içinde eridim, gittim. Diğer parmaklarım boynumdaki zarif papatya kolyemi okşuyordu. Ömer’in izleri orada, gamzelerimde ve her zerremdeydi. Hızla cevap yazıyor, gülüyor ve kalbimi hissediyordum.

Ayper: *Ben de özledim, çoktan da çok.* ♥

Yazdığım mesajı Melike’nin yüzüne gururla kaldırdım. “Günahımı alıyorsun. Bak, gayet de romantığım.”

Göz ucuyla bakmış, mesajı okumuş ve ışıldayan gözlerle önüne dönmüştü. “Kalp de mi atarmış benim Pero’m, aman da aman!” dedi içli içli. “Yemin ederim, Şeyma’yla sen bu aralar beni o kadar çok duygulandırıyorsunuz ki kelimelere dökemiyorum. Biriniz evleniyor, diğeri testosteron hormonu olan bir bireye cilve yapıyor. Valla çocuklarım yapsa bu kadar duygulanmam. Tutmayın beni, ağlayacağım!”

Güldüm. “Hayat işte,” dedim, derin bir nefes vererek.

Beni o dolmuşa değil de taksiye bindiren, daha önce adım atmadığım bir yere götüren hayat. O bankta ağlatan, Ömer’in yolunu oraya düşüren hayat. Ah, sen ne güzelsin hayat. Ömer’den gelen bir mesajla daha bakışlarımı telefonuma indirdim.

Ömer: *Gelip kaçırıyım?*

Ayper: *Hayır demem. :)*

Buraya geldiğimden beri bunu söylüyor, sürekli kaçırmak istiyordu. Annesiyle babasının kaçarak evlendiği, abisinin ise kaçtığı düşünülürse kaçırma eylemine yatkınlığını garipse miyordum. Zaten bunu yapsa karşı koyacak da değildim.

Aniden Melike’den, “Lan!” diye bir nida yükselmişti. İstemsizce telefonu bırakıp ona bakmak zorunda kaldım.

“Ne oldu?”

“Lan!” dedi yeniden. Gözleri yoldaydı ama yeni bir şey keşfetmiş gibi irileşmişti. “Şu an dank etti. Bu sefer de siz koca buldunuz, ben evde kaldım. Nasıl oldu lan bu olay?”

Uzun süre ben de buna şaşırıcaktım. Aramızda bu işlerden anlayan tek kişi bu haldeyken bizim aşk hayatında emin adımlarla ilerlememiz garip, şaşırtıcı ve imkânsızdı. Tüm imkânsızlıkları yaşadığımız günler-deydik. “Ben de şaşkınım,” diyerek onaylamamın nedeni buydu. “İnan, senden daha fazla atak bekledik.”

“Beklemeye devam edin,” dedi, gözleri yoldayken. “Aklımda bir şeyler var ama bakalım. Şu anlık kendime ve ona zaman tanıyorum.”

Keyifle güldüm. “Yavuz Komiser, değil mi?”

“Şşt,” dedi ciddiyetle. “*Zaman tanıyorum*, dedim ya, kes sesini. Bir şeyler düşünüyorum.”

“Yani Yavuz Komiser.” Ters bakışı cevap için yeterliydi. Keyifle koltuğa kuruldum. “Nasıl ama? Artık tekte anlıyorum bu aşk meşk işlerinden.”

Ciddiyetle dudak büzüp, “İnan, beni etkiliyorsun,” dedi. “Neyse, söyle düşünelim. Sizin bile karşı cinsle münasebet kurduğunuz bu dünyada benim boşta kalma şansım yok. Biraz daha düşünecek ve gerekli olanı yapacağım.”

“Gerekli olan neymiş?”

Küçük bir an sessiz kaldı. Bakışları yoldayken direksiyonu kavrayan elleri sıkışmış, dudağının kenarında kendinden erain bir kıvrılma belir-mişti. “Evrenin kanunu, canım benim. Senin olan seni bulur. Benim olan da beni bulacak. Bulmazsa da doğru yolu gösteririz.” Dikkatli bakışları yoldan koparak bana döndü. “Ama şu an bana bu konu hakkında soru sorma. *Kafa tatilindeyim*, diyorum. İstanbul’a dönünce düşüneceğim.”

Aleyna gibi dudaklarına hayali bir fermuar çektim. Son zamanlarda Yavuz Korkut denen beyefendiyle kafayı bozmuş durumdaydı. Arada fotoğrafına bakıp, düşünürken yakalıyordum. Neyi çözmeye çalıştığından emin değildim ama fotoğrafa gözlerini kısarak bakıyor, inceliyor, arada elini göğsüne atıyordu. Kendince hislerini tarttığına farkındaydım. Sürekli bize kızıyor, onu mala çevirdiğimizi iddia ediyordu.

Bu meseleyi uzun uzun konuşmak, bizimle uğraştığı gibi onunla da uğraşmak vardı ama eve yaklaşıyorduk. Mahalleye girdiğimiz anda dik-leştim. Bu köşeyi döndüğümüzde Şeymaların evine varacağımızı artık biliyordum. Ama evin önündeki kalabalık ve 61 plaka araçlar benim için de sürpriz olmuştu. Annemler gelmiş olmalıydı.

Tek katlı müstakil ev demir şeritler ve kapıyla yoldan ayrılmıştı. Nişanı evlerinin önündeki küçük bahçede yapacaktık. Ailelerimiz mezuniyet günümüzde tanışmıştı ama bu ortamın bambaşka bir havası vardı. Ciddi meseleler konuşulacaktı. Babamlar otelde kalacaklarını söylediklerinde

Şeyma'nın babası İsmail amca şiddetle karşı çıkmıştı. Ama bizimkilerin tüm sülaleyi arkalarında getireceklerinden haberi var mıydı emin değildim.

Sertti İsmail amca. Onu gördüğünüzde Şeyma'nın babasına benzediğini anında anlayabiliyordunuz. Siyah çatık kaşlarıyla ters bir izlenim vermesine rağmen tatlı bir adamdı. Asıl tehlike tatlı görünen ama canınıza okuma ihtimali olan annesi Sultan teyzeydi. Hafif balıketinde, tesettürlü, gayet bakımlı ve güzel bir simaya sahipti. Daima gülse de ters bir bakışı Şeyma gibi herkesi yola getirmeye yetiyordu.

Evin önündeki kalabalığı gördüğümde durması için Melike'nin koluna dokundum. Abimin arabasının arkasına park edeceğini anladığımda sessiz kaldım. Gözlerim sadece annemi, babamı ve kardeşim Muzaffer'i arıyordu. Uzun zamandır onları görmediğim için özlemleriyle yüreğimin sıkıştığını hissettim. Memlekete yaz tatilleri haricinde gitmezdim. Tüm amcalarım, dayılarım ve yengelerim gelmiş gibiydi. Ortam fazlasıyla karışık.

Arabadan indiğimde abimi, anneme sarılırken gördüm. Babam ise evin kapısının önünde onu bekleyen İsmail amcayla el sıkışıyordu. Dudaklarımda beliren derin bir gülüş vardı. İnsan ne kadar derine düşerse düşsün, ayakları ilk sevgi gördüğü gövdeye koşuyordu.

"Baba!" diye bağırışım bu yüzden şiddetli ve gürdü. O zamanlarda da sesim çıksa dönüp bakardı, biliyordum. Sessizliği kendime kalkan gibi ören bendim.

Yanıltmadı. Anında gözleri arkasına dönmüş ve eliyle koymuş gibi beni bulmuştu. Uzun bir adamdı ama hafif göbeği Türk babası olmanın âdetindendi. Gamzelerimizi annemize, simalarımızı babama benzetirlerdi. Dökülen saçları yüzünden başının üstü keldi ve üç beş tutam saçı kalmıştı. Bir o kadar da tatlıydı. Beni gördüğünde kollarını iki yana açmış, dudaklarında her zamanki sıcak gülüş belirmişti.

"Ay kızım!" dediğini duydum.

Ona ilerleyen adımlarım kuş kadar hafifti. Çünkü o varken kâbus ve karanlık hiçbir el olmazdı. Dağım, evim, en güvenli limanımdı. Dünyaya açılan ilk elimdi. Elinden geleni yapmış ama bazı kötülüklerin o pencere önündeki çiçekleri koparmasına engel olamamıştı. Onlara kızdığım pek çok nokta olmuştu ama terapiler insanın içinde biriken katranı ve zehri bir şekilde çekip alıyordu. Kollarımı beline dolayıp başımı göğsüne yasladığımda o an için tüm sesler ve uğultular sustu.

Minik Ayperi'nin sarıldığı, elini tuttuğu ve güvende hissettiği tek gövde burasıydı. Ömer'in elimi kavrayıp daima cebinde taşıması gibiydi

her şey. Sıcacık hissediyordum. Yetmiş yaşına da gelsem bu histen vazgeçmek istemiyordum. Güven veren bu baba kokusuna daima ihtiyacım vardı. Sıcak elleri bedenime dolanmış, gövdeyi kendine çekerken saçlarıma derin öpücükler bırakmıştı.

Ayrıldığıımızda elleri yüzümdeydi. Dünyası benim çehremden ibaret gibi avuçları arasına aldığı gözlerime bakıyordu. Gamzelerime derin öpücükler bırakarak geriledi. “Oh!” dedi içli içli. “Babası kurban olsun!”

Gülerek yeniden gövdesine sokuldum. Ömer’in bazen ona benzediğini biliyordum. Aynı güveni veriyor, gövdesi üşümüyor, gamzelerime babam gibi derin öpücükler bırakıyordu. Belki de herkesten kaçan Ayperi, bu yüzden en başından beri onu tanıdığını hissetmiş ve varlığından kaçamamıştı. Kollarımı sıkıca bedenine dolayıp göbeğini dahi sevdim.

Annemin, “Babayı gördün, anneyi unuttun tabii,” diyen tripli sesini duyduğumda gerilemek ve bakışlarımı sağıma çevirmek zorunda kaldım.

Uzun yoldan geldiği için yorulduğu belli oluyordu ama güzelliği yerli yerindeydi Vildan Hanım’ın. Benimle aynı renk olan kahve saçları omuzlarına dökülüyor, yine benim saçlarım gibi aralarındaki minik kıvrımlar güneş ışığıyla parlıyordu. Aralara düşen ak tutamlar güzel görünmesine engel değildi. Yaşını asla göstermeyen güzel bir annem olduğunu inkâr edemeyecektim. Çokça hastalık ve ameliyat atlatmıştı. Göğsünde, karın boşluklarında ve bedeninin sayısız yerindeki ameliyat izlerine rağmen asla çökmemişti. Kalçaları annemden gelen bir yatkınlıktı ama ondaki benden daha fazlaydı. Bol tişört ve hırkalar giyerek kapatmaya çalışırdı.

Babamın kollarından sıyrılıp ona ilerledim. “Asıl sen oğlunu gördün, bizi unuttun, Vildan Hanım,” derken kollarımı boynuna dolamıştım. İkimiz de birbirimizi derin gamzelerimizden öptük. O buna ek olarak boynumdan da öpmüş, kokumdan içine uzun bir nefes çekmişti. Biz mutlu bir aileydik. *Şayet ben tüm bu mutluluğun arasında karanlığa batmasaydım.*

Gözleri yüzümle bedenimde geziniyordu. “Süzüldün mü sen?” dedi, her zamanki anne yüreğiyle. “Suratın kaşık kadar kalmış, ne bu hal?”

Gülerken yanağına derin bir öpücük daha bıraktım. “Hasretinden eridim, annem, ondandır.”

“Hadi be oradan,” dedi, ters bir tatlılıkla. “Ne zaman arasak bağıryordun.”

İmalı bir bakış sundum. Yaşanan Mahizer kaosu düşünülürse bağırmanın, verilecek en net ve yerinde tepkiydi. Aynı saniyelerde sırtıma atlayan bir şeyle iki büklüm olmuş, öne doğru sendelemiştim. Bir kol

boynuma dolanmış, hayvani bir şekilde beni geri çekerek sarılmıştı. Şaşkınlığı bir kenara bırakırsak bunu salak erkek kardeşimin yaptığını bilecek kadar onu tanıyordum. Derken gelen ses yanıltmadı.

“Abla!” diye kulağıma bağırdı Muzaffer.

Gerilerken kolundan kurtulma derdindeydim. Ergen bir erkek kardeşiniz varsa elinin ayarı asla olmuyordu. “Ula, bırak!” diye solumam gerekti. “Hayvan!” Harika bir karşılaşma oluyordu. Kolları boynumdan çözüldüğü an geri dönmüş, kafasına uzanamadığım için koluna tokadı indirmiştin. “Boynumu kırdın, mal! İnsan gibi selam versene.”

Yine ergen bir erkek kardeşiniz varsa bilirdiniz ki kendileri azardan, bağırmadan, hakaretten ve dayaktan zevk alır, tüm bunları *seni seviyorum* olarak algılardı. Kendileri yanıltmadı ve keyifle sırtarak, “Ben de seni seviyorum, canım ablam,” dedi.

Görmeyeli kilo almış gibiydi. Boyu beni geçeli uzun zaman oluyordu. Onda da hepimizde bulunan gamzeden mevcuttu. Koyu kahve saçlarını alnındaki sivilceleri saklamak için kuş yuvası gibi dağınık bırakırdı. Koyu kahve gözleri ve simasıyla aramızda babama en çok benzeyen oydu. Üniversite sınavına inatla girip kazanamaz, çalıştığı hiçbir işi de beğenmezdi. Elinizde büyüyen birinin boyunun sizi aniden geçmesi kadar beklenmedik hiçbir şey yoktu.

Muzaffer de benim elimde büyümüşü. O evde kâbuslarımdan uyan-
dığım da yanımda o olurdu. Sıkıca tutardım küçücük elini. O bilmiyordu ama dışarı çıkıp oyun oynayamadığım zamanlarda oyun arkadaşım olmuştu. Ninniler söyler, ağladığında *korkma*, diyerek gözyaşlarını silerdim. Oysa Muzaffer bahaneydi, asıl kendimi teselli etme derdindeydim.

Eli tokat attığım omzuna değdi. “Ablamın elinden şamar yemek...” dedi içli içli. “Ne kadan da özlemişum oni ya!”

Hem salak hem tatlıydı. İstemsizce güldüğümde bu defa daha insani bir şekilde sarıldık. Eşek kadar olmuş, kolunun altında küçücük kalmıştım. Hiçbir ablayı buna hazırlamıyorlardı. Ama ergen bir erkek kardeşiniz varsa yine şunu da bilirdiniz ki fazla nankör oluyorlardı. Melike’yi gördüğü an beni itmiş ve ona koşmuştu. İkisinin de kafa yapısı aynı olduğu için muazzam anlaşıyorlardı. Üstüne Melike’nin ünlü hayatı da eklenince konuşacak çok şeyleri olduğuna emindim.

Nenelerim uzun yola dayanamadıkları için gelememişti. Kapının önünde bekleyen üç dayım ve amcamla selamlaşmış, o kadın hariç tüm yengelerime sarılmıştım. Abim de ben de sarılmadığımız için Nurdan denen kadının yüzü her zamanki gibi düşmüştü. Oysa yıllardır her bayramda ya da bir araya geldiğimizde bu yaşanır, abim de ben de yüzüne

bakmazdık. Böyle anlarda abimin de o evde yaşar anları unutmadığına emin oluyordum. Annem ikimize de defalarca kızmış, babam gönül koymuştu ama inattık ve sonuç asla değişmemişti.

Evden içeri girdiğimizde yemekler yenmiş, herkes tanışmış, kahkaha sesleri artmıştı. Daha önceden birbirlerini tanıdıkları için kimse yabancılık çekmiyordu. Amcam ve dayımlar eşlerini alıp şehri gezmeye gitmişti. Babamlar bahçede çay içiyorken, kalan kadınlar salona doluşup gır gırın, dedikodunun dibine vuruyordu.

Ben hariç!

O hengâmenin içinde odanın bir ucunda sessizce oturmak ve Ömer'le mesajlaşmakla meşguldüm. *Ne yapıyorsun*, diye yazmış, cevap bekliyordum ki çok geçmeden ekranda cevabı belirdi.

Ömer: *Ne yapabilirim, Ayperi? Seni özlüyorum işte! Çıkıp gel, lütfen. Bu şehirde sensiz yaşamayı nasıl başardım ben? Rezillik! Bir daha bu kadar uzun süre bir yere gitme!*

Kendi kendime cilvelendim. Elim koltuk başlığına yaslıyken gözleri baharlardan daha yeşil o adama erimekle meşguldüm.

Ayperi: *Sadece iki gün yoktum, aşkım, abartımasak mı?*

Ömer: *Aşkım mı?*

Ayperi: *Evet, aşkım.*

Ömer: *İşte bunu bana söylemeyecektin. Şimdi benim bunu da senin dilinden dökülürken görmem ve duymam lazım. Ne yapacağız?*

Aniden yanımdaki Melike bacağıma parmağını batırmış ve salak tebesümüm silinmişti. “Kız, az cilvelen,” dedi, dişlerinin arasından. “Herkes sana bakıyor.”

İstemsizce etrafıma bakındım. Herkes kendi halindeydi. “Hani, kimse bakmıyor?”

“Ben bakıyorum,” dedi. “Ne diye yanımda şunu yapıp canımı çektiyorsun? Valla kırarım o telefonu, delirtme beni!”

Umursamazca omuz kaldırıp cancağızımla mesajlaşmaya devam etmek gibi çılgın niyetlerim vardı. Etrafım sürekli kalabalık olduğu için telefonla çok sık konuşamıyorduk. Sesini duymak için tüm yolları arşınlayabilirdim. Birbirimize doymadan ayrılmamız hataydı. Gerçi Ömer Seyirhan'a doyulur muydu bundan da emin değildim.

Annem oldukça keyifli bir ruh halindeydi. “Ay, dünürüm,” diyordu Sultan teyzeye. “Valla ne güzel oldu bu iş, değil mi?” Bunu iki saat içinde en az on kere tekrar etmişti. İçinde Anadolu Ateşi'nin horon potporisi sunduğuna emindim. Tam yanında bütün hanımlığıyla oturan Şeyma'yı

kolunun altına alıp sıkıca sarılmıştı. “Zaten ben çok severdim Şeyma kızımı. Şimdi bir kızım daha oldu. Nasıl mutluyum, anlatamam.”

Şeyma en kibar gülüşüyle anneme sarılmıştı.

“Ya,” diye homurdandı Melike. “Sen o hanım gelinini bir de bağırırken gör, kaynanası. Aklın başından çıkar.”

Sultan teyze de abimden memnun olmalı ki aynı şekilde tebessüm etmişti. “Ben de Muharrem oğlumu kendi oğlum gibi seviyorum. Çok güzel yetiştirmişsiniz, Vildan Hanım, maşallah. Nasıl da başı yerde, edepli bir çocuk. Bu zamanda böylesini bulmak çok zor.”

“Ya,” diye homurdandı Melike yeniden. “Keşke sen de damadını maç izlerken ya da trafikte görebilsen kaynanası. Çok edeplidir, çok.” Yanında oturan ve tüm ağırlığını ona veren Muzaffer’e daha fazla dayanamayarak koluyla geri itti. “Lan, sen de yapıştın sülük gibi. Geri dur! Ayrıca bu kadar kadının içinde senin ne işin var? Kalkıp gitsene dışarı, babanla abinin yanına.”

Canım kardeşim pek umursamadı. Muhtemelen üç gün sonra ayrılacağı yeni kız arkadaşıyla mesajlaşırken kavga etmek ve hırsla mesaj yazmakla meşguldü. “Senden ayrılmam,” dedi Muzaffer ve telefonu Melike’nin burnuna yasladı. “Sevgilim için video çekelim mi Melike abla? Sen ünlüsün. Söyle, beni affetsin.”

Derslerine bu kadar önem gösterse şu an ülke derecesi vardı. Üniversite kazansın diye yıllardır dershaneye gidiyordu ama işi gücü çapkınlıktı. O tatlı babamız bile artık zıvanadan çıkıp *bu sene kazandın, kazandın yoksa daha derslane falan yok*, diyerek azarlamıştı ama bu taş kafaya etki etmiyordu.

Melike burnuna yaslı kamerayı elinin tersiyle geri itmiş, dudaklarını kıpırdatarak sessizce sövmüştü. Muzaffer yumruğu yiyeceğini anladığından olsa gerek yine sessizce gerileyip, hızla mesaj yazarken Melike derin bir *ya sabır* çekti. “Lan, kalkacağım buradan, kalkamıyordum da!” diye homurdandı. “Şeyma’nın Casper halası ellerimi tutup bıdır bıdır bir şeyler dedi. Şimdi de tam karşımda sürekli bana bakıyor. Korkuyorum, lan!”

Tam karşımızda oturan Meryem teyzeden bahsediyordu. Şeyma’nın en büyük halasıydı ve neredeyse yetmiş yaşındaydı. Kulakları pek iyi duymadığı için en köşeye oturmuş, başındaki beyaz yazmaya sarmalanmış bir halde tesbih çekiyordu. Ara ara muhabbete dahil olmaya çalışsa da duymadığı için alakasız bir şey söyleyip, geri çekilmekten öteye geçemiyordu. En sonunda sessizce tesbihini çekmeyi tercih etmiş olmalıydı.

“Niye korkuyorsun ki,” dedim, boş bir sesle.

“*Ellerimi tutup bir şey mırıldandı*, diyorum,” diye sessizce çıkıştı, cahil cühela arkadaşım.

Boş boş bakmadan edemedim. “Kızım, manyak mısın sen? Kadın hepimizin elinden tuttu ve salavat getirerek selam verdi. Bunda korkacak ne var?”

Ters bakışları saniyeler içinde alık bir hal almıştı. “Harbi mi lan?” dedi aynı boşluğu sesine de yansıtarak. “Selam mıydı lan o? Bön bön baktım lan ben kadının yüzüne. Allah’ın selamını göz göre göre almadım mı şimdi?” Eli pişmanlıkla dudaklarına kapandı. “Durduk yere bir kere daha günaha girdik, tövbe estağfurullah. Ebu Cehil değilsem bile onun seviyesine yaklaştım yani, az kaldı.”

Bağırarak gülmemek için dişlerimi dudağıma geçirmem gerekmişti. Aynı dakikalarda tam karşımda kalan, pencerenin önündeki koltukta oturan sarışın teyzelerden biriyle göz göze geldim. Dik dik bakıyor, bunu gördüğümü fark ettiği halde gözlerini asla kaçırmıyordu. Gözlerimi kaçırıp yeniden ona baktığımda aynı şekilde beni dikizlediğini fark etmek huzursuz hissetmeme neden oluyordu.

Elimi dudaklarıma kapatıp Melike’ye eğildim. “Şu pencerenin önündeki sarışın kadın neden derimi yüzecekmiş gibi bakıyor, Melo? Bir fikrin var mı?”

Minik gözleri hızla kısıldı ve dediğim noktaya odaklandı. “Yüzmek değil,” dedi bilgelik dolu sesi. “Süzme bakışı bu. Nerede görsem tanırım.”

Yanılmamıştı. Bu işte bir usta hatta duayendi. Kadın aniden bakışlarını anneme çevirmiş, “Kızınız bekâr mı Vildan Hatun?” diye sormuştu. Tokat yemiş gibi kaldım.

Melike ise asla yanılmamanın verdiği özgüven ve Ömer’e ihanet edilen bir ortamda bulunmanın acısı içindeydi. “Al işte,” dedi, eli dudaklarındayken. “Sıçtık, bela olacak başımıza.”

Annem için bu soru asla bir sorun teşkil etmiyordu. Yeni bir görücü bulmuş olmanın verdiği keyifle tebessüm etti. Aynı saniyelerde elimdeki telefona Ömer’imden gelen sayısız mesaj vardı ve art arda titriyordu. Her şeyi bırakıp o mesajlara koşmak vardı lakin olmadı. Veteriner Ümit yüzünden başıma bela açmamış gibi keyifle gülüyordu annem.

“Bekâr,” dedi, büyük bir gururla. “Öğretmen kendileri.”

Bana sorsa ben de söyledim. Medeni durumumu ve mesleğimi bilecek kadar zekâ seviyem yerindeydi. Kadının bakışları yeniden bana döndü

ama hâlâ beğenmiş gibi değil de daha çok boğacakmış gibi bakıyordu. “Öyle mi? Maşallah, pek de güzel.”

Minik bir teşekkür sunmak adına istemsizce tebessüm etmek zorunda kaldım. Melike aniden parmağını bacağıma batırdığında yeniden irkilmiştim. “Lan, ne sırtıyorsun?” diye mırıldandı sessizce. “*Benim sevgilim var, desene!*”

“Benim de erkek kardeşim Gazi Üniversitesi’nde öğretim üyesi,” dedi kadın, kasıla kasıla. Pek de yakışır, ne yapsak? Bir düşünelim mi acaba?”

Her şey çok hızlı geliyordu ve yetişemiyordum. Kadına şok içinde baktım. Göz ucuyla anneme bakıyordum. Şayet gülerse ya da bir kere daha benden onay almadan ılımlı davranırsa neler olacağını kendisine en net şekilde izah etmiştim. Bağırışlarım en sonunda etkili olmuş olmalı ki onun da gözleri bana değmiş ve asla gülmemişti.

“*Ne yapalım, diyor,*” diye homurdandı Melike. “Al, götüne sok kardeşini birader, bize ne!”

Salonda tanımadığım bir başka kadın konuya dahil olmuştu. “Öyle mi? Kardeşinizin bölümü ne? Benim de oğlum orada. Belki birbirlerini tanıyorlardır.”

Sarışın kadın, “Kimya mühendisi,” cevabını büyük bir gururla verdi. Muhabbet onları açıtıysa ben çıktıktan sonra devam edebilirlerdi. Yüz ifadem de çirkefleşecekti ama insan içinde olduğumuz için ifadesizliğimi korumaya çalışıyordum.

Aynı saniyelerde Melike’den beklenmedik bir ses yükseldi. Elini omzuma atmış, beni sıkıca kendine çekmişti. Ömer yoksa bile yokluğunu asla aratmıyor, eniştesinin gözünü arkada bırakmıyordu. “Bizim kız sözelci,” dedi sırtarak. “Sayısaldan nefret eder. Genelde böyle beden eğitimi ağırlıklı alanları sever. Polis falan filan yani. Öğretim üyeliği tercihlerimiz arasında yok. Siz bence kardeşinize başka birini bulun.” İma dolu bakışları bana döndü ve tatlılıkla sırtıttı. “Değil mi canım arkadaşım?”

Şeyma olayı anladığından olsa gerek gülmemek için dudaklarını kemiriyor, gülüşünü öksürükle saklıyordu. Ortama çöken ani sessizlik ise Balkanlar’dan gelen soğuk hava dalgasıyla kapıacak türdendi. Öyle ki annemin tek kaşı havalanmış, Muzaffer başını en sonunda telefonda kalırıp bize odaklanabilmişti.

Bu sessizliği bölen, kulakları duymayan *Casper* hala oldu. “Ne?” diye bağııyordu. “Söz yüzükleri mi kaybolmuş?”

Ortam daha da kötüleşmeye devam ediyordu. Kadına en nazik şekilde, “Teşekkürler,” dedim. “Şu an öyle bir niyetim yok. Kardeşinize

hayatında başarılar diliyorum.” Annemin iki kaşı birden havalandığında hızla ayaklanmış, orta sehpanın üzerindeki boş çay bardaklarını alarak gerilemişim. “Ben çaylarınızı tazeleyeyim.”

Koşar adım odadan uzaklaşırken arkamda derin bir sessizlik bıraktığının farkındaydım. Anksiyetem son noktadaydı. Öyle ki kalbim deli gibi göğüs kafesime vuruyor, utançtan yüzüm kızarıyordu. Bir daha o odaya girebileceğimi hiç sanmıyordum. Muhtemelen söz bitene kadar mutfak masasında oturacak ve başımı yerden kaldırmıyacaktım. Niyetim tamamen buydu ama anksiyetenin en büyük düşmanı en yakın arkadaşınız olduğunda her şey zorlaşıyordu.

Elimdeki bardakları tezgâhın üzerine bırakırken Melike aniden mutfak kapısında belirmişti. “Lan, bana bak, Pero,” diyerek içeri girdi. “Seni söze döver, sayısalla çarpar, oradan eşit ağırlığa gönderir, geometriden geçirtmem. Sonra da çarpa çarpa, katlarını ala ala yeniden sözele sokarım bak!”

Bardakları hızla bırakıp kendisine elimin tersini gösterdim. “Asıl ben sana buradan bir çarparım, Melike, bütün asal sayıların başının etrafında döner!” Kapıya kaçamak bir bakış atıp ona yaklaştım. “Sen manyak mısın? Ne diye annemin yanında salak salak konuşuyorsun?”

“Kadın seni *kardeşime alacağım*, dedi ve sen sıırıyorsun. Kız, yolarım senin saçını başını!”

“*Alacağım*, dedi de sanki hemen nikâh kıydık. Verdik cevabı işte. Sen ne diye saçma sapan konuşup beni utandırıyorsun milletin içinde? *Beden eğitimi sever*, dedin!” Utanç içinde yüzümü avuçladım. “Bir daha asla o odaya giremem. Utançtan öleceğim.”

“Girme zaten. Geri dönme diye yaptık,” dedi sinirle. “Ayrıca biz bu baytar olayından sonra çekeceğimiz kadar acı çektik. Ne Ömer eniştem ne de ben bir görücü vakası daha kaldıracabiliriz.”

“Ben çektim!” diye direttim.

“Hayır, efendim, biz çektik, hepimiz!” diyerek o da diklendi. “Saçımı süpürge ettim ben bu ilişki için. Dip boyası gelmiş bi: teyzenin daha gelip araya çomak sokmasına izin veremem.”

İşaretparmağımı dikleştirilmiş, üzerine doğru yürüyecektim ki mutfağa Şeyma girdi. Kapıyı hafifçe kapatarak bize yaklaştı. “Ne yapıyorsunuz burada? Gelsenize içeri.”

Melike’yle aynı anda birbirimize ters bakışlar atarak geriledik. “Saçmalıyor!” dedim, çenemle işaret ederek. “Manyak ya”

“Sus!” dedi aynı terslikle. “Tutmasak başımıza yine bir görücü belası açacak, hâlâ bana laf atıyor.” Elleri altında, gözleri umutsuzca kapalıydı. “Yemin ederim, size akıl vermekten bana akıl kalmadı.”

“Ben ne yaptım şu an?” diyerek anında beni satmıştı kıymetli gelinim.

Melike hızla kafa salladı. “Çok doğru, Şemo. Ben *senden bir bok olmaz*, diyerek senin çok büyük günahına girdim, bacım.” Elleri büyük bir gururla bana dönmüştü. “Asıl bundan bir bok olmazmış.”

“Abart!” dedim uyuz uyuz. “Az daha abart, az daha abart! Hatta bir de bayıl, Melike!”

Hırsla başını salladı. “Sen bekle, gidip o salonun ortasında *Ömer eniştem*, diye bağırırsam en adi şerefsizim. Bekle sen şimdi!”

Bunu yapma ihtimali oldukça yüksekti. Kapıya yöneldiğinde Şeyma’yla aynı anda yakalayıp durdurmuştuk. Ömer bile kendini bu denli savunmazken Melike’nin azmi görülmeye değerdi. Şeyma kolundan tutarken ben Muzaffer misali boynuna kolumu dolamış, geri çekiyordum.

“Ula, dur!” dedim sessizce.

“Bırak!” dedi dişlerini sıkarak. “O odada birkaç kişi daha sana görücü gelecek, hissediyorum. Sabahdan beri sana bakıyorlar. *Ben bir vaka daha kaldıramam*, diyorum, bırak! Bu görücü işine artık burada son vereceğim, sıçarım seni görene de göreceğe de! Bırak, lan!”

Bir eli Şeyma’nın kafasını itiyor, diğer eli boğazındaki kolumdan kurtulmaya çalışıyordu ama dört koldan sarmalanmıştı ve hareket edemiyordu.

“Tamam,” dedim hızla. “Dur, geri zekâlı. Zaten konudan bahsedecektim anneme. Allah için sus, rezil olduk. Deli!”

Ani çırpınışları aniden son bulmuştu. Hızla dikleşip, önüne düşen bir kıvrıkcık saç tutamını üfleyerek geri savurdu. “Vallahi mi?” dedi hevesli sesi. “*Artık bana birini bulmana gerek yok, sevgilim var, anne*, diyecek misin Vildan teyzeye?”

Onu bırakmadan önce *evet*, der gibi hızla başımı salladım. Onlardan bir daha hiçbir şeyi saklamayacağıma dair kendime bir sözüm vardı ve elbette bunu da söyleyecektim. Sadece doğru anı bekliyordum ama o doğru an ne zaman, hiçbir fikrim yoktu. Aniden ortamdan yükselen ses ise o doğru zamanın hiçbir zaman gelmeyeceğinin göstergesi gibiydi.

“Ne?” diye bağıırıyordu kapının önünde dikilen annem. “Ayperî’nin sevgilisi mi var?”

Birbirimize dolanmış bir haldeydik. Aynı anda bakışlarımız kapıya döndüğünde, dehşet içinde bana bakan annemle denk düşmeyi o an için

gerçekten beklemiyordum. O da bunu beklemiyor olmalı ki gözleri büyümüş, ağzı beş karış açık kalmıştı. Derken arkasından bir başka ses daha yükseldi.

“Ne?” dedi abim, aniden annemin yanında belirip. “Ayperi’nin sevgilisi mi var?”

Bitti sandım ama bitmemişti. Abimin yanında beliren bu defa Muzaffer’di.

“Ne?” dedi herkes gibi. “Ablamın sevgilisi mi var?”

Ortamda eksik olan tek kişi babamdı. O da gelse olduğum yere yıkılıp kalabilirdim. *Bu konu hakkında onlara bilgi vereceğim*, derken bu denli hızlı bir bilgi akışı beklemiyordum. Ben babamı beklerken arkadan bambaşka bir ses yükselmişti.

“Ne?” diyordu Casper hala. “Süleyman Demirel ölmemiş mi?”

Derin bir nefes verirken, Melike’nin kafasına tokadı çakarak yana savurdum. Şu an için onu ve koca çenesini parçalamak istiyordum. Ortama çöken sessizlik birkaç dakika önce odada yaşananandan daha ağırdı. Kapıdan uzanan tüm kafalar bize hayretle bakıyordu. Melike’yi âdeta Şeyma’nın kucağına fırlatmıştım. Yediği haltın farkında olan bir birey olarak küçük bir öksürükle boğazını temizleyip dikleşti. Sessizlik sürüyordu.

Daha fazla dayanamayarak, “Anne...” demek zorunda kaldım. Gerisi yoktu, söyleyeceklerim bu kadardı.

Elleri belinde, şaşkın adımlarla bana ilerlerken abim birkaç adım arkasında aynı şaşkın adımlarla ilerliyordu. Muzaffer de peşlerine takılacak oldu ama ellerine sarılan Casper hala durdurmuştu. “Nerede Süleyman Demirel?”

Muzaffer can havliyle, “Yan odada!” dedi. “Yan odada, teyze. Süleyman Demirel, Turgut Özal, hepsi orada. Lütfen beni bırak ve yan odaya bak!” Meryem teyze koşar adım içeri girmiş, bir aile kaosu yaşanacağını bildiği için mutfak kapısını hızla kapamıştı.

Annemin adımları ağır ağır bana ilerlerken yüzünde muazzam bir ifadesizlik vardı. İstemsizce bir adım gerilemek zorunda kaldım zira abim pek hoş bakmıyordu. Bugün cuma değilse zihnimin arka planında çalan sela sesi bana ait olmalıydı.

“Ne sevgilisi, ulan?” diyerek ileri ilk atılan abimdi. Bir eli sinirle bana doğru *sen hayırdır*, der gibi havalandığında annem bana uzanan elini kavrayarak göğsüne yaslamış, bakışlarını benden çekmeden abimi itmişti.

“Abim haklı,” diyerek Muzaffer de öne atılmak istedi. “Ne sevgilisi, abla?” Bana yönelmek istediğinde onu da durduran annemdi. İki oğlunun

göğsüne elini yaslamış ve geri itmişti. Korkacak değildim, bir şey olacağı da yoktu ama insan istemsizce çekiniyordu.

Annemin, “Susun,” diyen sesiyle herkes sessizleşmiş, erkek kardeşlerimin adımları olduğu yere çakılmıştı. Abim gerilerken ellerini *ya sabır* niyetine saçlarına daldırmıştı. Z kuşağı kardeşim şaşkınlığını, ellerini beline atarak göstermişti. Annem üzerime doğru yürürken daha da gerildiğimi hissediyordum. “Anlat,” dedi net bir şekilde. “Kim?”

Kelimeler dudagımın ucuna gelip geri gidiyordu. “Ömer,” diyebilirdim sadece.

Melike’nin odada saçmaladıklarından yola çıkarak, “Polis mi?” dedi annem.

Elleri saçlarında olan abim daha büyük bir dehşetle bana dönmüş, kendisi Polis Özel Harekât’ta değilmiş gibi şaşırılmayı başarmıştı. “Ne? Polis mi?”

Daha fazla dayanamayan Melike yandan olaya dahil oldu. “Sadece polis değil. Başkomiser, Vildan teyzeciğim.”

Abim bir kurşun daha yedi. “Lan, nerede?”

Melike bunu da hızla cevapladı. “Narkotik şube.”

Abim çok şey diyecek oldu ama pek çoğunu yuttu. Dudakları titrerken işaretparmağını kıvrıp yumruk haline getirdi ve o ismin devamını hızla söyledi. “İstanbul Emniyet Müdürlüğü Narkotik Şube Başkomiseri Ömer Seyirhan’dan mı bahsediyoruz?”

“Ebesininki!” diye çıkışan Muzaffer, olaydan çok bağımsızdı. “Abla, sen başkomiseri nerede buldun?”

“O!” dedi Şeyma hızla. “Ama çok iyi adam, Allah var. Tek bir kusuru yok. Sen de mi tanıyorsun, Muharrem?”

Abim bir kurşun daha yedi. “Asıl sen de mi tanıyorsun, Şeyma?” Elleri kendine döndü. “Ben herhalde tanırım. Emniyette adamın adını bilmeyen yok ki!”

İçim yine Ömer’e erir gibi oldu. Beni tutan annemin bakışlarıydı. “Susun!” dedi yine ters ters. Çatık kaşlarının hedefi bendim. Bir adım daha yaklaştı. “Adamakıllı anlat sen de. Nereli? Kaç yaşında?”

Yine kelimeler dudaklarımın ucundaydı ama ortamın gerginlik seviyesi yüzünden dışarı çıkmakta zorlanıyorlardı. “Muğla, Milaslı,” dedim, kısık bir sesle. Elimden geldiğince abime bakmamaya çalışıyordum çünkü kıpkırmızı olmuş bir haldeydi. “Otuz üç yaşında.”

Muzaffer yine olmadık detaylara takılmaya devam ediyordu. “Muğla mı? Ülkenin öbür ucunu nereden buldun sen, abla?” Ciddiyetle başını iki

yana sallayarak geriledi. “Olmaz, çok uzak. Ben ablamı asla o kadar uzağa göndermem. Bu ilişkiyi asla kabul etmiyorum!”

Fikrinin ne önemi var, diye yükselmek vardı ama annem üzerime doğru bir adım daha atınca geriledim ve en sonunda tezgâha kadar ulaştım. “Milas’ta mı yaşıyor yoksa İstanbul’da mı?”

İmdatıma Melike yetmişmiş, araya girmişti. “Ömer eniştem işi nede niyle İstanbul’da yaşıyor, Vildan teyzeciğim. Ailesi Milas’da ve oradan ayrılmaz çünkü orada zeytin fabrikaları var.” Olayın bu kısmını anlatırken büyük bir gurur içindeydi. “Babası zeytin fabrikatörü. Hani şu çok satan Seyirhan Zeytinyağları var ya, onların. Adamın Range Rover’ı ve elit bir semtte muazzam bir evi var.”

Hiçbir şeye tepki vermeyen annemin ifadesi tanı olarak bu noktada değişmiş, kaşları hayretle havalanmıştı. “Fabrikatör mü?”

Melike zehri vermeye devam ediyordu. “Hem de ne biçim, o biçim!”

Annemin şaşkınlığı artıyordu. “Bildiğimiz Seyirhan Zeytinyağları?”

“Bilmediğimiz Seyirhan mı var, Vildan teyze,” dedi Melike. “Tam olarak onlar.”

Minik erkek kardeşim Muzaffer yine en olmadık noktalara takılmaya devam ediyordu. “Range Rover mı?” Şaşkın ifadesi daha büyük bir hayrete evrilirken abla sevgisi buraya kadardı. “Ben bu ilişkiyi onaylıyorum. Milas çok da uzak değil. Yıl olmuş kaç yani, her yer her yere yakın. Eniştemin adı ne demiştiniz? O kısmı kaçırmışım.”

Melike keyifle, “Ömer, Ömer!” dedi. “Ömer Seyirhan. Vildan teyze, damadın bir yakışıklı, bir yakışıklı ki sorma. Hani Karadeniz, Karadeniz olalı senin damat gibisini görmemiştir. Gözler yeşil, boy pos o biçim. Hani şöyle karşıdan gelse *sübbhanallah* çekersin.”

Hepsini başımı sallayarak onayladım. Doğru, her gördüğümde ben de *sübbhanallah* çekiyordum. Kalbimi bu denli yerle bir ederken başka bir ihtimal yoktu.

Annemin çatık kaşları daha da dağılırken, adımları benden uzaklaşıp Melike’ye yöneldi. Gerekli tüm bilgileri ondan aldığı için odağı kıymetli dostumdu. “Fotoğrafı var mı? Getir bakayım,” dedi ınerak içinde.

Melike hızla telefonuna uzanırken, annemin kolunu kavrayarak geriletten abimdi. “Sen şaka mısın anne? Oturup gerçekten kızının sevgilisine mi bakacaksın?”

Annemin sakinliği de buraya kadardı. Kolunu abimin elinden hızla kurtarmış, yaşma başına aldırmadan sırtına sağlam bir tokat indirmişti. “Niye? Senin sevgilin oluyor, biz buraya onu istemeye geliyoruz da

kızımın mı istediğine bakmayacağım?” Koluna sağlam iki tokat daha indirdi. “Çık, git şuradan, yürü! Boş boş konuşuyorsun!”

Abim, Şeyma’nın önünde annesinden dayak yemenin verdiği acı buruklukla gerilemiş ama bana parmağını sallamayı ihmal etmemişti. “Seninle sonra konuşacağız, Ayperi Hanım.”

Konuşacağız, dediği *bana neden daha önce söylemedin*, demek olacaktı, emindim. Ters bir adamdı ama şu yaşında da sevgilime karışacak değildi. Lise günlerindeki çılgınlıklarını bırakıp sakinleşeli uzun zaman oluyordu. Evet, bu sakin haliydi. Annem bana kalkan o parmağı da hızla kavrayıp geri savurmuştu.

“O parmağı bir daha kaldır kardeşine, bak gör nasıl kırıyorum!” diye dişlerinin arasından soludu. Elleriyle iki oğlunu da geri itti. “Karışmayın benim kızımın işine, uzaklaşın.” Yıllar sonra bir aday bulduğum için bu kadar nezih olduğuna emindim. Oğullarını geri püskürttükten sonra en ılımlı haliyle bana dönmesinin başka bir izahı yoktu. “Anlat sen kızım, nasıl biri bu Ömer?”

“Hayret bir şey!” diye soludu abim ve şaşırdığı bir başka konuyu en isyankâr şekilde dile getirdi. “Allah için, sen başkomiseri nerede bulmuş olabilirsin? Ömer Seyirhan’ı millet dosya iletmek için bile zor buluyor. Hayır, sen nereden bulmuş olabilirsin?”

Bankta, demek vardı ama *buldum işte*, der gibi omuz kaldırıp indirmekle yetindim. İnsanların ona ulaşamadığı zamanlarda yanımda olma ihtimali yüksekti. Abimin tanınmasına ise asla şaşırmamıştım. Çevresi geniş, kulağı delikti ve uzun sayılabilecek bir süredir İstanbul’da görev yapıyordu.

Annemin ters bakışlarının hedefindeydi. “Ben sana *sus*, demedim mi? Çık dışarı!” Yeniden hayretle soludu abim. Sinirle gerilemiş, mutfak kapısına yumruk atarak açmış ve kafamıza çarpar gibi vurarak uzaklaşmıştı. Hâlâ annemin öfkeli bakışlarının hedefindeydi ve kadın ne denli kendi oğluna sinir olduysa Şeyma’ya dönmüş, “Sen bunu alacağına emin misin?” diye sormuştu. “Yalan olmasın şimdi, elimizdeki malzeme tam olarak bu, kızım. Sonra *kötü kaynana*, *bana oğlunun bu huylarından bahsetmedi*, deme.”

Şeyma’nın daha fazlasıyla baş etmişliği olduğundan bihaberdi annem. Kıymetli gelini başını ağır ağır sallamıştı. “Biliyorum,” dedi, aşkı yüzünden mahcup bir halde. “Her şeyin farkındayım.” Bıkın bir nefes vererek abimin ardından ilerledi. “Siz konuşun, ben onu şimdi sakinleştiririm.” Abimin arkasından dışarı çıkmış ve kapıyı üzerimize kapatarak beni yeniden dik bakışların hedefinde bırakmıştı.

Satış işinde bir numara olan küçük erkek kardeşim, “Bu abimdeki siniri de anlamıyorum,” dedi. “Bunda bu kadar sinirlenecek ne var?” Sırıtarak bana bakıyordu. “Gerçekten eniştemin Range Rover’ı mı var, abla?”

Derin bir nefes vermek zorunda kaldım ve oldukça bıkkın bir halde, “Evet, var, Muzaffer,” dedim. Gözlerinde dönen dolar işaretini görebiliyordum.

Annem nasıl bir yokluk içindeyse son derece modernleşmişti. “Aşk olsun, kızım,” dedi anlayışla. “Madem sevgilin var, neden söylemiyorsun?”

Ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu çünkü fazla hazırlıksız yakalanmıştım. “Yeni zaten,” diye ağzımın içinde homurdandım. “Hemen ne diyeyim, anne?”

Kendi sorularına devam ediyordu. “Huyu suyu nasıl bu adamın?”

Bu soru Melike’nin uzmanlık alanına giriyordu. Ben ağrıyan şakaklarımı ovuşturmaya başlamışken o büyük bir keyifle cevap veriyordu. “Anelerin maşallahı, kızların inşallahı, Vildan teyzem!” Hep bu anı beklemiş gibi heyecan içindeydi. “Boy desen dalyan, yıkıp geçer, endam desen o biçim. Bir de bir seviyor Ayperi’yi ki sorma be Vildan teyzem.”

Kendi aşkını anlatır gibi ellerini birbirine kenetlemiş, heyecanla kıpırdanıyordu. Ona şaşıyor ama bu halini de sevmeden edemiyordum. Benim mutluluğumdan, kendi hayatından daha çok memnun oluyor gibiydi. Saf sevgisini görüyor, ona asla kızamıyordum.

“Hani fotoğrafı?” diye merakla araya girdi Muzaffer. “Eniştemi hemen görmek istiyorum.”

Bana bakan bile yoktu. Melike hızla telefonundan bir video açıp ortaya uzattığında bunu ben de beklemiyordum. Fotoğraf göstereceğini ummuştum ama her zamanki gibi şaşırtmayı seviyordu. “Sosyal medya kullanmıyor,” dedi ciddiyetle. “Mecbur buradan bakacağız.”

Çok şükür ki bunu benden istememişlerdi. Benim telefonumda henüz pek fotoğrafımız yoktu ama olanlarda da dudakları yanaklarımda, gamzelerimde ya da kolları sıkıca bedenime kilitli bir haldeydi. Benim bakıp bakıp iç geçirdiğim fotoğraflardı ama anneme sunamayacaktım. Melike’nin hangi videoyu açtığını, Ömer’in orada ne işinin olduğunu merak etmiş ve istemsizce başımı ileri uzatmıştım.

Ekranada dönen video arşivden alınıp bu platforma yüklenmiş gibiydi. Başlık oldukça netti: *Narkotim operasyonda*. Karanlık bir mekânda görülen birkaç adam vardı ve yüzleri kadraja sığmıyordu. Aniden kamera dikleşmiş, alanın kapısı şiddetle açılmış ve içeriye narkotik ekipleri hızla

giriş yapmıştı. Elindeki iki silahı sıkıca kavramış bir şekilde ilerleyen Ömer'di. Onu tanımamak için kör olmalıydınız.

Ekibi etrafı hızla sararken, "Narkotik baskını, elleri kaldır!" diye şiddetle bağırın oydu. Kamera küçük bir an Ömer'e döndüğünde Melike anında videoyu durdurdu. "Sevgili Ak ailesi, yeni üyenizle tanışın."

Onlar tanışırken benim kalbim yine yerle bir olmuş gibiydi. Neden böyle aklımı alan bir video vardı ve neden herkese açık bir alandaydı? Narkotik şubenin amacı yüreğime indirmek miydi yoksa yuvamı yıkmak mı?

"Havalı," diye mırıldandı Muzaffer. "Sevdim eniştemi."

Annem, "Ay, dur bakayım, tam göremedim," diyerek Melike'nin elinden telefonu almış, kendinden uzaklaştırıp, ciddiyetle gözlerini kısararak bakmıştı. Gördüğü şeyden memnun kalmış olmalı ki dudakları ke-yifle iki yana kıvrıldı. "Hay maşallah, harbi has uşak."

Bu defa kendi derdinde olan Muzaffer değil, bendim. Yüreğim sıkış-yıyordu. O videonun orada ne işi vardı? Amaç neydi? Kalpten gitmem mi? Kendi telefonumu çıkarıp aynı videoyu bulmaya çalışıyor, dudakla-rımı kemiriyordum. Bulduğumda altına gelen yorumlar hiç de şaşırtıcı olmamış, aksine sinirimi daha da bozmuştu.

"En başta giden Polis Bey... Beni vur. Sesim çıkarsa şerefsizim."

"En önde giden polis için gelenler, beğenin de sayımızı bilelim."

"Suça teşvik..."

"Videodaki köpek bile yakışıklı."

"Bazen sadece baskın yemek istersin."

"En önde giden çitirin instası?"

Burnum kanayabilirdi. Hepsini arkamda bırakıp, yorumları okuyarak mutfak masasına ilerledim. İstanbul Emniyeti deli olmamı ister gibiydi. Yoksa bu videonun hiçbir izahı olamazdı. Neden vardı böyle bir şey? *En önde giden polis için gelenler, beğenin de sayımızı bilelim* yorumunu o kadar çok kişi beğenmişti ki iki kaşımın arasına amansız bir ağrı saplandı.

"Zengin adamlar. Bu yıl iki düğün birden yapmaya gücümüz yetmez. Ne yapsak?" diyen annem, şimdiden düğün hayalleri kurmaya başlamıştı.

Melike, "Şimdi gelip istesinler, seneye nikâhı basarız," diye bir öneri sundu.

"Acaba Range Rover'in modeli ne?" diyen kıymetli kardeşim ise yine ayrı bir gezegende-ydi.

Onların düşüncelerinden ziyade tırnaklarımı kemirerek videoya gelen yorumları okumakla meşguldüm. Daha fazla dayanamayıp videoyu

Ömer'e atmıştım. Sevdiceğim, kalbimin en nadide köşesi, birkaç saniye içinde mesajımı görmüştü. Annem ve Melike bana gelinlik bakma yolunda ilerlerken beni bu durumda ikna edecek tek şey ondan gelen tek bir mesajdı.

Ömer: *Beni özlediğin için internette adımları arattın diye yorumladım.*

Ayperi: *Diyelim ki öyle.*

Ömer: *Geri dön, diyorum işte.*

Ayperi: *Bu yorumlar ne, Seyirhan? Ben de İstanbul Emniyeti yuvamı yıkmaya çalışıyor diye yorumladım.*

Ömer: *İstanbul Emniyeti sensiz geçen zamanlarımda ne kadar avare olduğumu gör diye sana video hazırlamış, yine de yaranamıyor. Geri dön ve sevgiline sahip çık.*

Ayperi: *Halinden memnun gibisin, Seyirhan.*

Ömer: *Aşkımız, yine nasıl Seyirhan olduk? Lütfen, yeniden aşkın olayım. Şu an bunu duymaya ihtiyacım var. Çok yorgunum.*

Ayperi: *Hâlâ aşkımsın, hep öyle kalacaksın.*

Annemler düğünümü geçmişti. Ben ise telefon başında erimek, hasretinden prangalar eskitmek ve attığı tek bir mesajla bile yerle bir olmakla meşguldüm. Saniyeler içinde aradığında herkesi arkamda bırakıp balkona çıkacak, telefonu kırılacak bir şeye dokunur gibi kavrayarak kulağıma yaslayacaktım. Utanmasa *yalvarırım*, *geri dön*, diye yalvaracaktı. Bu hallerine hem gülüyor hem de daha çok âşık oluyordum.

"Ömer," demiştim, telefon kapanmadan hemen önce. "Annem seni öğrendi."

Ne şaşırmıştı ne de tökezlemişti. Kendinden emin sesi sadece tek bir şey söylemişti: "O da bir şey mi Ayperi? Benim annem seni daha şimdiden karış karış ezberledi."

"Şalım bozulmadı, değil mi?"

Aynı soruyu kırkıncı defa soran Şeyma'ya normal şartlarda vereceğim tepki bağışlamak olurdu ama görümce olduğum ve elimde yüzük tepsisini taşıdığım şu anda hanım hanımcık bir gülüş sunmaktan öteye geçemiyordum.

Yüzüklerinin takılacağı o akşam gelip çatmıştı. Şeyma kahveleri hazırlarken görümcelik görevimi yerine getiriyor ve boş boş dikiliyordum.

Taşıdığım yüzük tepsisini sessizce tezgâha bıraktım ve bağırarak yerine nezih bir gülüş sunarak şalını şefkatle okşadım.

“Bozulması için hiçbir şey yapmadın, tatlım. Üç saniye önce sormuştun ve hâlâ kahve karıştırıyorsun.”

Gri, kolları ve bedeni işleme çiçeklerle sarmalanmış zarif, şık bir elbise giymiş, aynı tonlarda şalıyla bütünlük yakalamıştı. O kadar güzeldi ki onu gören abimin dili tutulmuş, kısa bir an konuşamamıştı. Heyecandan ne yapacağını bilemiyor, sürekli eli ayağı birbirine dolaşıyordu. Küçük bir an cezveyi devirecek gibi olduğunda hızla kavrayıp engel olmuştum. Üzerimdeki siyah elbise bedenimi sarmalıyor, dizlerimin üzerinde bitiyordu. Topuklular üzerinde garip bir şekilde dik durabilmiş ve zorlanmamıştım. Görümce topuzunu düğünde yaptırmaya karar vermiş, saçlarımı her zamanki gibi açık bırakmıştım.

“Ay, elim ayağım titriyor,” dedi, ellerini ovuşturarak. “Yemin ederim, kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Şimdi düşün bayılacağım.”

Köşede elma kemiren Melike, *Casper* haladan ürktüğünden olsa gerek nadir görülecek bir kombin yapmış, şık bir krem rengi ceket elbise giymeyi seçmişti. Her zamanki gibi topukluların üzerinde zerre zorlanmadan dikiliyor, bu elit görüntüsüne rağmen hunharca elma kemiriyordu.

“Sus ve sadece götünü kaşı,” dedi keyifle. Lokmasını yutarken Şeyma’ya oldukça duygusal bir şekilde bakıyordu. “Çok güzel oldun be Semo.”

Heyecanlıydı Şeyma. Alık ve telaşlı bir gülüş sunmuş, hiç yapmayacağı bir hamleyle gerçekten götünü kaşımıştı. “Kaşıldım,” diyerek de onaylatma ihtiyacı hissetmişti.

Melike’nin tebessümü tatlıydı. “İyi ki götünü kaşı, dedim. Aç, desem onu da yapacak gibisin. Maazallah, bacım.” İki koca adımla Şeyma’nın karşısında belirmiş, kollarından kavramıştı. “Kendine gel! İki yüzük takacaklar ve bitecek. Ayılıp bayılmanın hiçbir anlamı yok.”

Sıkıntıyla oflayan Şeyma, “Uğraşma benimle ya,” diyerek huysuzlanmıştı. “Aklım çıkıyor kahveleri birinin bir tarafına dökeceğim diye.”

Bu sefer kahveyi karıştırmaya ben devam ettim. Görümce olduğum için köşemde oturup keyifle ortamı süzmek vardı ama arkadaşlık kontenjanına takılıyordum. Kahveleri fincanlara dökerken, “Lütfen Nurdan yengemin üzerine dök,” demeden edemedim. “Beni keyiflendirecek tek hamlen bu olurdu.” Geldiğimiz andan beri uyuz bakışlarını üzerimden eksik etmiyordu.

“Ay, harbi,” dedi Melike. “O ne uyuz bir karı öyle, lan? Siz bunu nasıl çekiyorsunuz be Pero?”

Kısa bir an bakmış, önüne dönerken göz devirmiştim. “Sence çekiyor gibi miyiz?”

Yüzü huysuzlukla buruştu. “Karıyı rüyamda görsem o bakışıyla du-dağım uçuklar. Bana adımı sordu. *Melike*, dedim ve beğenmedi, lan. *O ne öyle*, diyor. Kusura bakma, abla, daha iyi bir seçeneğin varsa buyur, söyle.”

“Boş ver şunu,” demekle yetindim. “Konuşmana bile değmez.”

Şeyma kendi derdindeydi. Mutfağın ortasında ileri geri gidip geliyor, parmaklarını çekiştiriyordu. “Söz şerbetlerini ne zaman vereceğiz? Unut-mayalım.”

Bizde böyle bir gelenek yoktu ama Şeymalar söz kesildikten sonra ev-liliklerinin bereketli, eşlerin dilinin tatlı olması adına şerbet dağıtıyordu. Kahveleri tepsiye yerleştirirken, “Annen şerbeti yüzükler kesildikten sonra dağıtacakmış,” diyerek açıkladım.

Aniden içeri giren Aleyna çocuksu heyecanıyla, “Abla, hadisenize!” diye yükseldiğinde bakışlarımız ona döndü. “Herkes sizi bekliyor.”

“Geldik,” diyerek ileri atıldı Şeyma. Ben ve Melike diğerlerine dağı-tılacak kahveleri alırken Şeyma, abim için hazırladığı özel kahve sunu-munun başındaydı.

“O ne, lan?” dedi Melike. “Kahve fincanının üzerinde *Muharrem’in kahvesi* mi yazıyor yoksa ben mi yanlış görüyorum? Mal mı bu adam? İsmi yazmayınca kendi önüne konulan kahveyi tanımayacak mı?”

“Damat kahvesi,” diye izah ettim. “Sus ve benim anksiyetemi titret-meye artık son ver.”

Bir şeyler diyecek olduğunda Şeyma’nın telaşlı sesi aramıza kurul-muştu. Elindeki tuz ve kaşıkla bize bakıyordu. “Sizce ne kadar atma-lıyım?”

“Çok da atma, kıyamadım,” diyen bendim.

“Bence de atma,” diyen ise Melike. “Zaten seni alıyor. Daha fazla adamın ağzının tadını kaçırmayalım derim ben.”

Şeyma ne denli heyecanlıysa bunu da, “Doğru,” diyerek onaylamış, ka-şığın ucuyla minik bir parça tuz atmakla hatta kahveye dokundurup geri çekmekle yetinmişti. *Kıyamam*, demiştim ama bizim kızın kafa gerçekten yerinde değildi. Kahveleri bırakıp tatlı kaşığını tuza daldırıp kahveye bo-şaltan bendim. Görümcelik bir yana dursun, ben bir kız kardeşim ve kız kardeşler abilerine en fazla bu kadar kıyamazdı.

“Al,” dedim, eline tutuşturarak. “Derin bir nefes al. İçeri gir, kimseye bakma ve bunu sadece abimin önüne bırak. Tamam mı?”

Bunu da başını sallayarak onayladı. Titreyen ellerine engel olmaya çalışarak ilerliyordu ama şimdiden kahveyi dökmüştü. Melike’yle arkasından atılabilecek en umutsuz bakışı atıyorduk.

“Kız, yavaş, hepsini dktn,” diyerek arkasından ilerliyordu Melike. “Mıkı abim kahveyi içmek için artık tabağı yalamak zorunda.”

En sonunda mutfaktan çıkmayı başardığımızda, bahçede oturan kalabalık ekip sıradan konulardan sohbet ediyordu. Akşam olduğı için alan başımızın üzerindeki ağılara asılan lambalarla aydınlatılmış, sandalyeler U şeklinde yerleştirilmişti. En az yirmi kişi vardık. Melike ve ben diğerklerine kahveleri dağıtırken şeyma, abimin önüne tuzlu kahveyi bırakmış ve geri ekilmışti. Gözleri saniyeler içinde birbirine değıdiğinde, ikisinin dudağında beliren tatlı, küçük ve masum bir tebessüm vardı.

Onları izlemek, nahif bir şarkı dinlemek gibiydi. Eşsiz melodi kendi akışında ilerliyor ve ruha sızıyordu. Birbiriyle alakası olmayan iki farklı notanın bir araya geldiğinde kulakta bıraktığı o eşsiz melodi gibiydi onlar. şeyma, abimin karşısında kalan boş sandalyeye otururken Melike ve ben annemin yanma ilerliyorduk.

Babamın, “Ay kız!” diyen kısık sesiyle arkamı döndüm. Kalabalığın tam ortasıındaydı ama eliyle yanına gitmemi belirtmişti.

Koşar adım ona ilerledim. “Efendim, baba.”

Hiçbir şey söylememiş, ellerimi kavramış ve avuiime ayıklanmış anıtepfiştiklerini bırakarak avuçlarını sıkıca kapamıştı. nne baktığımda minik sehpanın üzerindeki çerezlerin içinden sadece onlar ayıklanmış, kabukları kenara bırakılmıştı. Küçükken de bunu sık sık yapardı. Hatta şu yaşımda bile önümüze çerez tabağı geliyorsa sevdiklerimi ayıklayıp önüme bırakırdı. İnsan, ev bildiğı sıcaklığı daha hızlı sokuluyor ve hemen ısınıyordu. Belki de bu yüzden ben mer’e asla yabancılık çekmemiş, göğsündeki sıcaklığı *evim*, diye sokulmuş, güvende hissetmediğim o koca şehirde bir o varken huzur bulmuştum.

Dudaklarımda beliren tebessüm içtendi. “Teşekkür ederim, baba.”

Tatlı tebessümüyle karşılık verdi. Avcumun içinde ayıklanmış fıştıkları sıkıca kavrayarak yanından ayrıldım. Birini yediğimde yine o tatla mest oldum. Biri senin için sert bir kabuğı kırıyor, sana dünyanın en lezzetli hissini bırakıyordu. Bundan daha masum bir his olabilir miydi?

Annemle Melike’nin arasına sessizce oturdum. Takım elbise içindeki abim en az şeyma kadar heyecanlı olmalıydı ki elleriyle dizlerini

ovuşturuyordu. Ömer'i öğrendiğinden beri kendince bana tavırlı davranıyor ve konuşmuyordu. İstanbul'a döndüğümüz anda başımın etini yiyeceğine emindim. Oysa annem damadından çok memnundu ve asla laf ettirmiyordu. Bence elimden kaçırmamdan korkuyordu. Şeyma'nın söylediğine göre abim sakinleşmişti ama şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Kendi kendine şaşırma devam edebilirdi.

Çünkü annemle uğraşmak daha zordu. Dünder beri kırk farklı soru sormuş, en sonunda başımı ellerimin arasına alıp *imdat*, diye bağırmama neden olmuştu. Ömer'in annesiyle babasından girmiş, nereden gelip nereye gittiğinden çıkmıştı. Beni çoktan gelin edip yollamıştı ama sürekli abimle bana nasıl düğün yapacağını, ikimize nasıl yetişeceğini söylüyor, dertleniyordu.

Sakin ol, anne. Hemen evlenmiyorum, deme gafletinde bulunmuştum. Korkunç bir andı. Attığı ters bakışla olduğum yere sinmem ve sessiz kalmam gerekmişti.

En sonunda, "Efendim, gel gelelim sebebi ziyaretimize," diyerek konuya giriş yapmıştı babam. "Çocuklar birbirini görmüş, sevmiş. Bize de büyükleri olarak evlilik isteklerine aracı olmak düştü." Verdiği derin nefeste mutlu bakışları yanındaki abimdeydi. "İsmail Bey," dedi, Şeyma'nın babasına dönerek. "Allah'ın emri, peygamberin kavliyle Şeyma kızımızı, oğlum Muharrem'e istiyoruz. Makbul müdür?"

Sert adamdı İsmail amca ama dudaklarındaki derin tebessümü silmemişti. "Çocuklar istemiş, efendim. Biz de *hayırlısı*, diyelim o zaman."

Babam aradığı cevabı almış olmanın mutluluğu içinde tebessüm ederken abim bu cevaptan memnun kalmamış gibiydi. "Yani?" dedi heyecanlı. "Cevap ne? Anlamadım ben şimdi." *Hayır*, denmiş gibi dikleşmiş, dikkat kesilmişti.

İsmail amca, "Hayırlısı işte, oğlum," dedi.

Abimin heyecanı son noktada olmalıydı. Yoksa, "*Evet* anlamında mı yoksa *hayır* anlamında mı *hayırlısı*?" demesinin ve küçük bir çocuk gibi babama dönüp kolundan kavramasının başka izahı olamazdı. "Baba, oldu mu şimdi? Ben tam anlamadım."

Elim yüzüme kapanmış, başım utançla önüne eğilmişti. "Ondan utanç duyuyorum," diye homurdandım.

Melike'nin sıkıntılı bir nefes verdiğini duydum. "Şükür, bugün de hep birlikte Miki abim adına utandık."

Melike'nin yanındaki Muzaffer bizim kadar sessiz kalmamış, Melike'nin omzunu parçalamak ister gibi sarsarak gülüyordu. "Abime

bak,” dedi, gülüşlerinin arasından. “Oldu rezil rüsva!” Annemin öne eğilip sadece küçük bir an bakması yeterli gelmiş, gülüşünü silmiş ve boğazını temizleyerek dikleşmişti. “Heyecanlandı tabii, canım abim,” diyerek durumu toparlamaya çalıştı. “Her zaman evlenmiyor tabii. Haklı.”

“Oldu, oğlum, oldu!” dedi babam. Gülmüş, sırtını şefkatle okşamıştı. “Küçükken de heyecanlanınca saçmalardı, siz ona bakmayın.”

Heyecan ya da rezil olmak o an için abimin odağında değildi. Bu defa aldığı cevaptan memnuniyet duymuş, tuzlu kahveyi kavramış ve tek seferde içmişti. Yüzünde ekşimeye dair hiçbir iz olmadı. İçine kaşık dolusu tuz atmamışım gibi gülmüş, derin bakışları Şeyma’ya dönmüştü. İkinin de âdeta gözlerinin içi parlıyordu.

Yüzükler takılırken onları alkışlamak ve büyük bir sevgiyle izlemekten başka bir şey yapamadım. Aralarındaki kırmızı kurdele koptu ama daha derin bir bağla sıkıca birbirlerine tutundular. İkinin gözlerinden de oluk oluk sevgi akıyordu. Yürekləri kanatlanmış, göğüs kafeslerine uçuyor gibiydi. Eski Ayperi buna hiçbir anlam veremezdi ama her zerresi Ömer’le dolan Ayperi bu bakışı ezbere biliyordu. *Hayırlı olsun*, dedikten sonra dünürler sarılmış, Şeyma ve abimin bakışları uzun uzun birbirinde kalmıştı. Aile fotoğrafı çekilirken benim gibi Melike’yi de bir kolunun altına alan yine abimdi.

Bir aile olmanın ne demek olduğunu bilmeyen, tüm sevgiyi bizde bulan Melike’nin gözlerindeki parıltı bu anlarda daha da belirginleşir, ışıltılı bir hal alırdı. Mesele anne baba olmak değil, sıcak bir yuvaya dahil olduğunu bilmekti.

Bir süre sonra herkes kendi köşesine çekilmiş, muhabbet ediyordu. Köşedeki ekip siyaset yüzünden birbirine girmek üzereyken kadınlar kendi arasında konuşuyor; Melike ve Muzaffer telefonda bir şeylere bakıp gülüyor, abim ve Şeyma ise imam nikâhlarını kıymak adına eve geçiyordu. Birkaç gündür buralarda koşturmanın yorgunluğu içinde en köşedeki sandalyeye oturmuş, boş bakışlarla etrafa bakıyor, zayıfladığını iddia eden annemin elime tutuşturduğu tabaktan börek yiyordum.

Sessiz bakışlarım etraftaydı. Ama aniden ısırığım böreği yutamamış, bunu denerken ise boğazıma kıymık gibi batmasına neden olmuştum. Girdiğim öksürük kriziyle iki büklüm olurken elim göğsümdeydim. Ta-ba-ğı önümdeki minik sehpa ya bıraktığımda bakışlarım çaresizce su arıyordu. Birkaç öksürükle daha sarsılırken elim göğsüme art arda vurdu. Ayağa kalktığımda amacım eve yönelmek ve mutfaktan su almaktı ama elimdaki telefona aniden düşen mesaj beklenmedikti.

Ömer: *Su, sol yanında kalan söz masasında, en uç tarafta, güzelim.*

Öyle miydi? O an için sorgulamamış, bakışlarını söz masasına çevirmiştim. Gerçekten de uç kısmına bırakılan birkaç su şişesi vardı. Koşar adım oraya ilerlerken hâlâ elim göğsümdeydi ve gözlerimden yaş gelecek kadar öksürüyordum. Masaya vardığımda telefonu bırakıp suya sarılmam birkaç saniye içinde gerçekleşmişti. Boğazımdaki acı, suyun etkisiyle azaldıkça zihnim açılıyor, bazı şeyler netleşiyordu.

Söz masasında, derken?

Suyu dudaklarımdan çekerken gözlerim hızla etrafımızda gezindi. İhtimal vermiyordum ama o an için kalbim heyecanla atmış, göğüs kafesimin sıkışmasına engel olamamıştım. Burada olabilir miydi? İmkânsızdı. Onca yolu gelmesinin hiçbir anlamı yoktu ki en son yoğun bir operasyondaydı. Derken telefonuma ondan düşen bir mesaj daha vardı.

Ömer: *Evin sol köşesinde kalan ağacın arkasına bukarsan belki aradığını bulursun :)*

Sağımı solumu karıştırmış bir haldeydim. Nereye, hangi yöne baktığımdan haberim yoktu ve elim kalbimin üzerinde kalmıştı. Solumu değil de ağacı en sonunda bulup gözleriyle denk düşmek ise şaşkınlığımı son noktaya taşımak için yeterliydi. Evin dışında, karşımızda kalan evin yanındaki ağacın altına dikilmiş, elleri deri ceketinin cebinde, dünyanın en normal anındaymışız gibi bana el sallıyor ve gülüyordu.

Ağzım beş karış açık kalırken dudaklarım hayretle aralandı. *Böyle yapma, çıkıp gelirim*, derken bu kadar ciddi olabileceğini düşünmemiştim ama her hissinde olabildiğince net olan adam, anlaşılan bu konuda da abartmamış, imada bulunmamış ve tamamen gerçek düşüncelerini dile getirmişti. Şaşkın ifademi gördüğünde dudaklarındaki gülüş büyümüştü. Telefonunu bana doğru kaldırıp bir mesaj daha yazacağını belirtti. Saniyeler içinde ekrana mesajı düştü.

Ömer: *Arkadaki parka gel. Seni bekliyorum.*

Daima olduğu gibi beni şaşkınlığın ortasında bırakmayı başarmıştı. Bu halime de gülmüş ve uzaklaşmıştı. Elim deli gibi atan kalbimin üzerindeyken bir öksürük krizine daha girdim. Bu defa sebebim börek değil, Ömer olacaktı. Kısa bir an ne yapacağımı bilemez bir halde kaldım. Şaşkınlığı en sonunda atmaya başardığımda etrafa bakıyor, yanına nasıl gideceğimi hesap etmeye çalışıyordum. Tek seçenek Melike'ydi. Yanında hâlâ Muzaffer vardı ve saçma sapan videolar çekiyorlardı. Şanslıydım ki telefon ona değil, kardeşime aitti. Titreyen ellerim hızla mesaj yazmış, görmesi için Melike'nin gözünün içine bakıyordu.

Ayper: *Melike, Ömer gelmiş. Yanına gitmem lazım. Yokluğumu idare edebilir misin?*

Mesajı görmesi için dik dik bakıyordum. Birkaç saniye sonra üzerinde göz olduğunu anlamış ve beni fark etmişti. Telefona bakmasını işaret ettiğimde gözleri ekranındaydı. O kadar profesyonel ve işinin ehliydi ki asla şok olmamış, neye uğradığını şaşırmamış ya da *Ömer'in burada işi ne*, diye sormamıştı. Muzaffer'e aniden sarılıp kendine çekmiş, iki büküm olan kardeşimin kafasını kolunun altına sıkıştırıp, ezerken kafasıyla gitmemi belirtmişti.

Kriz yönetimi anlarında ona bayılıyordum. Asla ben ya da Şeyma gibi heyecan yapmaz, son derece profesyonel davranırdı.

Bakışlarım annemle babamdaydı. Dünürleriyle daldıkları muhabbet oldukça koyu olmalıydı ki beni görmüyorlardı. Adımlarım ağır ağır bahçe kapısına ilerledi. Hâlâ üzerimde hiçbir göz yoktu. Muzaffer kafasını kaldıracak gibi olduğunda Melike yeniden üzerine atlamış ve kolunun altına alarak ezmeye devam etmişti. Demir kapıyı açıp, sessizce dışarı süzülürken adımlarım kuş kadar hafif ve sessizdi. Birkaç adım gerilediğimde hâlâ üzerimde göz olmadığını bilmek, rahatlamamı sağlamış ve hızla evden uzaklaşmıştım.

Elimdeki telefonu göğsüme sıkıca bastırarak koştum. Topuklularla zor olur sanıyordum ama ona koşan her adımım suyun üzerinde yürümek gibiydi. Bahsettiği parkı en sonunda gördüğümde o da tüm varlığıyla oradaydı. Elleri cebinde, başı yerde dikiliyor, beni bekliyordu. Belki varlığını hissetti ya da her zaman iddia ettiği gibi kokumu aldı, bilmiyordum. Köşeyi döndüğüm anda başı yerden kalmış, yeşiller beni eliyle koymuş gibi bulmuştu.

Çenesi dikleşirken dudaklarında beliren tebessüm bahar yağmurları gibi ılık ve içtendi. Her zamanki gibi aşkla bakıyordu. Bu ifadeyi karşılıksız bırakmam imkânsızdı. Sarı sokak lambalarının ışıkları altında ona koşarken adımlarım âdeta yere basmıyordu.

Aramızdaki mesafeyi sıfırladığımda, “Ömer!” diye soludum, tatlı ama şaşkın bir neşeyle. “Ne işin var senin bur-”

Devamını getirmeme izin vermedi. Bileğimden kavramış ve saniyeler içinde göğsüne çekerek sıkıca sarılmıştı. Aşkı bir ömür beni sendeletmeye ve sersemletmeye yetecekti. Burnuma değen kokusuyla saniyeler içinde yüreğim sarmalandı. Soğuktu, ısındım. Hava rüzgârlıydı, kıyıya vardım. Ellerim sırtında, yüzüm en güvenli sığınağım olan kokusundaydı. Ben de özlemiştim ama onun özlemi yine net, keskin ve yürek hoplatacak türdendi. Saçlarıma derin öpücükler bırakmış, gerilemiş ve elleri belimden ayrılıp yüzümü avuçlarının içine hapsetmişti. Yeşilin tüm tonlarını içinde

saklayan gözleri yoğun bir aşkla bakıyordu. Avuçlarının arasına hapsettiği yüzüme tüm dünyasıymış gibi baktı.

“Ne demek *burada ne işin var?*” derken dudakları ağır ağır yanağıma değdi. “*Hasretinden geberdim, derken şaka yapmıyordum.*” Gamzemden öptü, can buldum. Yanağıma art arda öpücükler bırakırken, kıkırdayarak sıcaklığına sokuldum.

“Deli misin sen?”

Bir öpücük daha bırakarak gerilemişti. “Sana deliyim valla, Ayperi, doğrudur. Ayrıca sen beni özlemedin mi? Vcdansız.”

“Özledim,” dedim. “Çok özledim hem de.” Ömrümde bu kelimeyi her zerresi dolu bir halde sadece onun için kullanıyordum. Özlem ne demek bilmeyen hissiz kalbim için Ömer Seyirhan aşkı ve ona dair her şey bir devrimdi.

Yanağıma art arda birkaç öpücük daha bırakıp, boynumdaki kokudan kendine bir yudum alarak geriledi. “Hem hani bir kelime demiştin, benim bunu senden duymam lazım demiştin. Tam olarak onu duymaya geldim.”

Gülüşüm tüm yüzüme yayıldı. Her zamanki gibi kollarımı belinden çözmeden çenemi göğsüne yaslamış, yüzüne göz kırptırarak bakmıştım. “Aşkım?”

Aldığı cevaptan memnundu. Hatta mest olmuş, erimeye yakın bir hal almıştı. “Bir daha söyle, lütfen.”

“Aşkım.”

Keyiflendikçe keyiflendi. “Bir ömür bunu söyle, olur mu? Bu kelimle bana yaptıramayacağın hiçbir şey olamaz.”

“Ne yani? *Aşkım*, demeden bir şey istesem yapmayacak mısın?”

Cevap dudaklarında beliren çapkın ama aşk dolu tebessümde saklıydı. “Konuşmana bile gerek yok, Ayperi. Gözün gözüme değdiği an bana her şeyi yaptırabilirsin. Ama diyelim ki bazen huysuzluk yapasım tuttu. Kafamı yarmadan önce *aşkım*, de. Olur mu?”

Gülmekle yetindim. Her işin sonunda kafasının yarılacağına emindi. Kolları belimden ayrılmıyor, bedeninden uzaklaşmama izin vermiyordu. Ben de bunun olmasını asla istemiyordum. Ellerim aramızdan sıyrılıp yüzüne uzandı. Sakalları ve bıyığı uzamış, göz altları şişmiş, morarmıştı. Yorgun görünüyordu. Parmaklarım gözkapaklarında ve yüzünün her bir santiminde ağır ağır gezindi.

“Ne senin bu halin? Niye bu kadar yorgun görünüyorsun? İşler çok mu yoğun?”

Ellerimin arasındaki yüzünü avuçlarıma daha da yaslarken, “Öyle,” dedi. “Buraya da bir saatliğine geldim zaten. Hemen geri dönmem lazım. Sabaha emniyete geçmeliyim.”

Hem aşkıyla sarhoş olmuş hem de şaşkınlıkla kalmış bir haldeydim. “Bir saat için mi İstanbul’dan kalkıp bu kadar yolu geldin, Ömer?”

“Evet,” dedi. Cevabı her zaman olduğu gibi netti.

İçim acımıştı. Uykusuz ve yorgun görünüyordu. Bu halde nasıl bir daha yola gitmesine izin verebilirdim ki? En son öğle vakti *operasyona gidiyorum*, demiş ve bir daha haber gelmemişti. Büyük ihtimalle saatlerdir yoldaydı. Ellerim yüzünden çekilirken istemsizce omuzlarım düştü. “Niye kendini bu kadar yoruyorsun? Zaten işlerin fazla. Şu haline bak, gözlerinin altı şişmiş. Yorgunluktan gözlerin bile soluk bakı-”

“Cık,” dedi yine. “Yorgunum çünkü sen yoksun, Ayperi. Özledim, diyorum. Şaka mı geliyor sana?” Kolları yeniden bedenime dolanmış ve beni kendine çekmişti. “Bir daha bu kadar uzun süre gitme.”

Göğsünde saklamaya çalıştığı bir serçe gibiydim. “Böyle yaparsan ben yine aşkımdan ezilirim,” dedim, sıkıca sarılırken.

“Ezil,” dedi, yine en net şekilde. “Ben de senin aşkımdan yerle bir oluyorum. Ödeşmiş oluruz işte, ne var?”

İstemsizce güldüm. “Ağzın çok iyi laf yapıyor, Seyirhan, yetişemiyorum.” Gerilerken elinden kavramış, köşede kalan üzeri kapalı kamelyaya ilerletmişim. “Gel, şöyle oturalım da biraz dinlen.” Uslu uslu arkamdan geliyor, yönlendirmeme uyum sağlıyordu. “Sen şimdi yemek de yememişsindir, bilsem evden bir şeyler getirirdim.” Kendim oturmuş, onu da yanıma çekmişim. “Ayrıca iki gün sonra ben zaten gelecektim. Aşk olsun yani Ömer. Zerre uyumadan, dinlenmeden yedi saat yol gelmenin nedeni nedir?”

“Senden âlâ neden göremedim,” dedi, büyük bir gururla. “Ayrıca uykusuzluk bana bir şey yapmaz, merak etme. Ama Ayperisizlik yapar, inan bana. Çok şey yapar hem de.” Aniden gerilemiş, banka uzanmış ve en rahat şekilde yatarak başını dizlerime bırakmıştı. “Burada bir saat dinlenirsem on saate bedel olacak, eminim. Sen yokken uyuyamıyorum. İstanbul’da olduğunu bilmek bile benim için yeterliydi ama biz farklı şehirlerde nefes almaya başladığımızda benim nevrim dönüyor, Ayperi.”

Dudaklarımda nahif bir gülüş vardı. Ellerim saçlarına uzanmış, parmaklarım koyu tutamlar arasında ağır ağır gezinmişti. “Bana yine biraz abartıyorsun gibi geldi, Seyirhan.” Başı dizlerimde, kalbi avuçlarımdaydı. *Ömer gibi sevmek*, derdim ben buna, diğer insanlar ise sadece *sevmek*.

Ellerim alnını okşarken parmaklarım saçlarına dâlıyor, bir tarak gibi içinde geziniyor ve kendimce seviyordum. Kendime dair tek bencilliğim, gücüm ve kalbimdi. Ayperi'nin Ömer'i idi. Var mıydı daha ötesi?

Yeşiller hayranlıkla bana bakıyor, yüzünde ve saçlarında gezinen ellerimle rahatlıyordu. “Kuru iftira,” dedi, gözleri kapanmak üzereyken. “Ben ne zaman abartmışım?” Minik bir ekleme yapma gereksinimi hissetti. “Konu sen değilsen gayet makul bir insanımdır.”

Gülmekten öteye geçemedim. Saçlarını okşadıkça derin bir nefes vermiş, gözleri kapanıp açılmıştı. Tahmin ettiğimden daha yorgun olmalıydı. “Biraz uyu bari,” dedim. “Böyle geri dönersen sen İstanbul'a varana kadar ben panik atak krizinden hastanelik olurum.”

Gülen bu defa oydu. Kollarını göğsünde bağlamış, keyifle kaşlarını havalandırmıştı. “Olmaz, uyursam seni göremem.” Başını yan çevirip, yüzünü karnıma saklarken küçük bir an gözleri kapanmıştı. “Ama biraz dinlenebilirim. *İşten değil, sensizlikten yoruldum*, diyorum ama inanmıyorsun, gaddar kadın.” İçine derin nefesler çekmiş, başını bedenime daha çok saklamıştı. “Ayrıca *başkomiserim*, diyorum, biraz havamın farkında olur musun? Alışkınım uykusuzluğa.”

Kahkaham sesliydi. “Fazla iddialı söylemler.”

Yüzü bedenime saklı, gözleri kapalıydı. Sırtüstü yattığı yerde bacak bacak üstüne atmış, her zaman burada uyuyor gibi rahattı. “Ailen uzaktan çok tatlı görünüyor,” dedi boğuk gelen sesi. “Annene benziyorsun. Abinin yüzü de bir yerden tanıdık ama emin olamadım.”

Derin bir nefes verdim. “O da seni öğrendi.”

Anında başını dikleştirmiş ve yeşilleri bana odaklanmıştı. Tek kaşı sorgular bir halde havalandı.

“Melike sen yokken de yokluğunu aratmıyor, arkadaşımın kıymetini bil, olur mu? Bir başka görücüyle uğraşmaman için ne yaptı, etti, anneme seni söyledi. Arkasından abim duydu, daha sonra küçük kardeşim Muzafer.”

“Baban?” dedi hızla. “Babana da desenize, Ayperi. Hazır düşün dernek kuruyorsunuz, canım çekmedi değil, ben de gelip seni isterdim.”

Gülüşüm yine sesliydi. Saçlarını okşamaya, kısa ama gür tutamlarla oynamaya devam ettim. “Annemle aynı kafada olmanız bazen beni çok şaşırtıyor.” Derin bir nefes verdim. “Annem seni sevdi, zaten seilmeyecek adam değilsin.” Keyifle gülüyordu. “Ama abim...” diyerek ekleme yapmak zorunda kaldığımda gülüşü ağır ağır ciddileşti. “Bu durumdan pek memnun olmadı gibi. Sana Polis Özel Harekât'ta olduğunu söylemiştim.

Muhtemelen seni emniyetten tanıyor. Ama kendisi biraz terstir. Kabul edilmesi zaman alacak.”

Başını yeniden karnıma saklamış, gözlerini kapamıştı. “Bir abi olarak anlıyorum. Nurevşan karşıma geçip *sevgilim var*, dese adamın soy kütüğünün son hanesine kadar araştırırım. Ama bir abi olarak adam karşıma geçip *ben kardeşinle evlenmek istiyorum*, dese takdir de ederdim, yalan yok.” Yeniden yeşilleri beni buldu. “Abine bunu yapmamı ister misin?”

Hiç istemezdim. Başını kavrayıp, karnıma çevirerek onu saklayan bu defa bendim. “Abimin sinirini bilmiyorsun. Sus ve onu kendi elit sinirinle kıyaslama.”

Boğuk gülüşünü duydum. “Senden idmanlıyım.”

Kafasını sadece ben yarabilirdim. Bunu abim yaparsa aramızda üçüncü dünya savaşı çıkma ihtimali oldukça fazlaydı. Korumacı bir şekilde kafasını kendime çekmemin nedeni buydu. “Olur da bir gün denk düşerseniz lütfen bu kadar net olma ve sessiz kal, olur mu? Abimin sağı solu pek belli olmaz. Sana hiçbir şeyin sözünü veremem.”

Hâlâ gülüyordu. “Sadece bana güven. Seni bile sol yanıma alıp elinden sıkıca tuttuysam abini ikna etmenin de bir yolunu elbet bulurum.” Yan dönmüş, yüzünü bedenime daha da saklarken bir koluyla belime dolanmış, parmakları kalçalarımdaydı durmuştu. “Sen aileni anlatmaya devam et,” dedi gözleri kapalıyken. Parmakları ağır ağır elbisenin fermuarının bittiği noktada geziniyor ama tüy kadar hafif dokunuşları fark ediliyordu.

Göğüs kafesime dolan heyecanı dizginlemek adına nefes alıp veriyordum. Daha önce kendime dair tüm bu hisleri yuttuğumu da onunla fark ediyordum. Yan yana geldiğimizde elini üzerimden asla ayırmıyor, bazen bacağımyı kavrayıp kendi bacağına üzerine atıyordu. Temas sevmeyi düşünen ben bundan asla rahatsızlık hissetmiyor, aksine daha çok sokuluyordum. Ona dair karnımda kaynayan, kanıma akan hisler de yeniydi.

Parmakları fermuarın uç kısmında ve hafif dokunuşlarla kalçalarımdaydı gezinirken, içli bir nefes verip saçlarını okşamaktan başka bir şey yapmadım. Kasıklarım ve karnıma dolan sayısız kelebek vardı. Sanırım bu ona her anlamda *yükselmek* denilen kavram oluyordu.

“Babamı gördün mü?” dedim. Mırıltıyla onayladı. “Çok tatlı, değil mi?” Sesim heyecanlıydı. Parmaklarım ensesindeki saçlara ilerliyor, kulağında geziniyor, yüzünü okşuyordu. “Ailecek gerginiz bu arada. Bence sinir çok ayrı bir şeydir, gerginlik başka. Biz direkt gerginiz. Genelde kavga ederiz çünkü herkes yüksek seslidir. Annem biraz çok konuşur, her

işe burnunu sokar ama bir tanışan çok seversin. Tatlı ve kendi halindedir. Muzaffer de salaktır ama en çok bana kıyamaz, biliyorum. Bir şey yapacaksa hâlâ küçük çocuk gibi yüzüme bakar, sessizce onay bekler. Abim sinirlidir. Tersi çok pistir. Ama sakinleştiği anda o da dünyanın en nahif adamıdır. Öfkesi, siniri hep dilindedir. Hem Şeyma onu fena halde yola getirmiş durumda. Babam dünya tatlısı bir adam zaten. Gözümün içine bakar, asla bana kıyamaz. Şu aralar onu sana benzeriyorum. Belki de sen ona benziyorsun, bilmiy-”

Kelimelerimi yutmama neden olan şey Ömer’den yükselen minik bir iç çekiş ve horultuydu. Bakışlarım boşluktan kopup ona döndüğünde kalçalarındaki eli durmuş, belimi kavrayan kolu hafıflemiş, ağırlığını daha çok dizlerime bırakmış gibiydi. Gözlerinin tamamen kapandığını, derin bir uykuya geçtiğini fark ettiğimde ona *beni dinlemiyor musun sen*, diye kızamazdım. Aksine uyuduğu için sarıp sarmalamaktan başka bir şey yapmadım.

Yüzünü yandan görebiliyordum. Bunu saatlerce izleyebilirdim. Üşümemesi için ceketinin önünü kapatmaya çalışmış, bunu yaparken de uyanmasın diye kıpırdamadan mücadele etmişim. İri bedeni, uzun boyu vardı ama uyurken dizlerimde küçücük kalmış gibiydi. Bir çift yeşil gözün bana bu denli hisler yaşatması öyle garipti ki bazen inanamıyordum.

Gelirken yanıma bir şey almadığım için çok pişmandım. Üşümenden korkuyor, kollarımla daha sıkı sarmalıyordum. Hava çok soğuk değildi ama insanın gönlünde başköşeye koyduğu sevgiye rüzgâr değse içi titriyordu. Parka giriş yapan, bağırarak salıncaklara koşan iki çocuğa kısık bir sesle seslenmiş, dizlerimde uyuyan bedeni işaret ederek işaret-parmağımı dudaklarıma yaslamışım. Şanslıydım ki çocuklar söz dinleyen türdendi. Karşı apartmandaki kadın balkondan ikisini izlerken salıncakta bir tur sallanmış, kadın seslendiğinde anne sözü dinlemiş ve koşarak eve geri dönmüşlerdi.

Tam bir saat, on dakika boyunca onu izledim. Saçlarıyla oynadım, ensesindeki minik kırmızı doğum lekesini fark ettim. Dizlerim ağrıdı ama ah etmedim, kıpırdamadım, onu taşıırken zorlanmadım. Halimden ve bu anda akan zamanın her saniyesinden memnundum. Tam da bu esnada aniden yanıma bıraktığım ve Ömer uyanmasın diye sessize aldığım telefonuma art arda mesajlar düşmeye başlamış, saniyeler içinde Melike aramıştı. Fazla geç kaldığının farkındaydım ama bir şekilde hallederdi, emindim.

Belki de abim beni soruyordu ve bunu idare etmesi sanılan kadar kolay değildi. Ömer uyurken pek bir önemi yoktu. Biraz dinlenmesi bile bana iyi gelecekti. Ayperi gibi sevmek de işte böyleydi.

Hızla cevapladığımda kısık bir sesle, “Melike, geç kaldım, biliyorum,” dedim. “Ama biraz daha idare edebili-”

“Edemem!” dedi hızla. Sesi ağlamaklı ve panik bir halde geliyordu. “Ben bittim! Geberdim, öldüm! Şeyma götüme kırk kazık sokacak. Buraya gel ve beni hemen kurtar, Pero!”

Ömer’i uyandırmamaya çalışarak dikleştim. “İyi misin sen? Ne oldu? Abim yokluğumu mu anladı?”

“Lan, sıçarlar abine! Onlar Şeyma’yla imam nikâhı kıydıkları andan itibaren ortada yoklar. Bu konudaki fikrimi daha sonra belirteceğim,” diye kükredi. “Şu an kimse seni düşünecek halde değil. Hatta şu an kimse seni hatırlayacak halde değil. Hemen buraya gel ve bizi bu boktan kurtar. Allah da beni kahretmesin ya, of!”

“Bizi, derken?”

Arkadan erkek kardeşim Muzaffer’in borazan gibi kalın sesi yükseldi. “Benim, abla...” dedi.

Endişem artık son noktadaydı. “Ne yaptınız siz?”

“Ben bir şey yapmadım!” diye soludu Melike. Muzaffer’i dövüyor olmalıydı ki tokat sesleri yükseliyordu. “Hepsi bu beyinsiz yüzünden.”

“Melike abla, sen *al*, dedin ya!” dedi Muzaffer.

“Lan, dayın *al*, dedi. Ben mi dedim? İt! *Al, dayınlara götür*, dedim. Sen ne diye dolaba bıraktın?” Cinnet geçirmek üzere gibiydi. “Kendimi boğacağım şimdi, imdat!”

“Tamam,” dedim hızla. “Bekleyin, geliyorum.”

Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama Melike, Ömer’in yanında olmama rağmen arıyorsa bu beni endişelendirmek için yeterliydi. Elim huzurla uyuyan sevdiceğimin yanağında gezindi. “Ömer,” dedim sessizce. Kıyamıyordum uyandırmaya. Üç saat daha uyusa sesimi çıkarmazdım. “Ömer...” Uyanmadı. Bir kere daha, “Ömer,” dediğimde daha sesliydim. Uyandırıldığında bir kaosun içine düştüğünü düşünen anneler gibi kafasını kaldırmış, uyku mahmuru gözlerle önce bana, daha sonra etrafa bakarak ayılmaya çalışmıştı. “Ne oldu lan bana?” dedi, tıkabasa uyku dolu kalın sesi.

“Uyudun ama kalkman lazım.” Başını dizlerimden kaldırmaya çalışıyordum. Zorlamadan, dikleşirken yanağına derin bir öpücük bıraktım. “Kalk çabuk. Geri dönmeliyim.”

Uyumayı beklemiyordu ve anladığım kadarıyla uyanmayı da beklemiyordu. Dikleşirken avuçları gözlerini ovuşturdu. “Ne zamandır uyuyorum ben?”

Hızla ayağa kalkmış, elbisemi çekiştirerek düzeltmeye çalışıyordum. Onu beklerken topuklularımı ağrıyan ayaklarımdan çıkarmıştım. Koluna tutunarak yeniden giydim. “Bir saati geçti,” dedim. “Yine uykun gelecek olursa arabayı kenara çek ve uyu. Gitmeden bir yerde yemek ye ve fotoğrafını bana at yoksa inanmam. Evden bir şey getirseydim yer, öyle giderdin ama orası biraz karışmış sanırım. Yemek taşırsam dikkat çeker. Melike aradı, bir şey olmuş sanırım. Benim geri dönmem lazım ama kendine dikkat et. İstanbul’a varınca da haber ver hemen, tamam mı aşkım?”

Her dediğime kafa sallardı ama bu defa aylamamış olmalı ki alık alık bakıyordu. “Kötü bir şey mi oldu? Neden endişelisin?”

“Bilmiyorum. Melike aradı ve hemen geri dönmemi söyledi. Sözkonusu oysa her an her şey olabilir.” Onu öpmek için topuklu üzerinde olmama rağmen hafif parmak ucuna yükselmem gerekmişti. Sağ yanağından öptüm, “Dikkat et.” Sol yanağına geçtim. “Yolda beni ara, haber ver. Tamam mı?” Dudağına bıraktığım öpücük her zamanki gibi masumdu, bakışlarında hâlâ uyku vardı ama kendine gelmiş gibiydi. “Görüürüz,” diyerek gireyecek oldum.

“Ben öpmedim, nereye?” dediğini duydum. İki adım uzaklaşmıştım ki izin vermedi. Bileğimden kavrayıp aniden kendine çekmiş, bir eli belimden kavrayıp, kendine çekerken diğeri yanağına avuçluğuna hapsetmiş ve dudakları dudaklarımdan üzerine en yoğun hisleriyle kapanmıştı.

Dudakları yine hem sert ve hırçın hem şefkatli bir sevgiyle sarmalanmış gibiydi. Öpüşündeki tutku ve özlemiyse hissetmemek imkânsızdı. Artık ani öpüşleri şok etkisi yaratmıyordu ama hissettirdiği şey her defasında bocalatmaya yetiyordu. Tüm sesler ve uğultular susmuş gibiydi. Bir elimle koluna tutunma ihtiyacı hissettim. Yanağındaki eli ağır ağır saçlarımdan içine daldığında istemsizce küçük bir an durmak ve soluklanmak zorunda kaldım. Her anlamda nefes kesiyordu.

Dudaklarımız aynı anda koptu ama bu his birbirine sıkıca bağlı halatların kopması gibiydi. Gözlerimi ağır ağır araladığımda yeşiller gecenin içinde parlayan tek yıldızlardı. Eli saçlarımdan uzaklaşıp yeniden yanağımda gezindi. Bu defa alıklaşan, boş boş bakan bendim. Nefesi dudaklarıma derin bir öpücük daha bırakmış, gamzemden öptükten sonra girelemişti.

“Görüürüz, güzelim,” diyerek az önce söylediğimi tekrarladı.

Elimdeki telefon titremese kendime gelemez, derin öpüşünün etki-
siyle olduğum yere çakılıp kalırdım. Halimi anlamış olmalıydı. Dudak-
larında çapkın bir gülüş belirdi. Küçük bir an burada neden olduğumu,
nereye gideceğimi, nereye çağırıldığımı unutmuştum. Tek bir öpücükle
ne denli sarhoş olunabilirse o haldeydim.

“Aynen, görüşelim lütfen,” demeden edemedim. Güldüğünde daha
da nevrime döndü. Her şey üst üste geliyordu. Sendeleterek, bir adım
gerilerken sağa sola bakıyor, nereye gideceğimi çözmeye çalışıyordum.
“Tamam, şimdi git şuradan, aklımı başımdan aldın.”

Canıma okuyan gülüşü büyüdü. “Ödeşтик diyelim.”

En sonunda çardaktan çıkmayı başardığımda ona tatlı bir terslikle ba-
kıyor ama gülmeden de duramıyordum. El sallayarak geriledim. İki gün
sonra yine bu halde olacaktık. Garipti, başka biri anlatsa saçma bulurdum
ama içine düştüğümde sadece onu istiyor ve bu hissi tüm benliğimde
yaşıyordum. Koşar adım uzaklaşırken sürekli arkama bakıyordum. Ben
köşeyi dönene kadar olduğu yerden kıpırdamamıştı. Tam o noktadayken
arkamı dönmüş, bir kere daha el sallamadan önce parmaklarımı öpüp ona
çevirmiştim. Ondan ayrıldığımda anda üşümeye başlamam ise inanılacak
gibi değildi.

Kendimden çok kalbime şaşıırıyordum. Sevgisi öyle büyüktü ki kışı
sarmalayan bahar gibi kuru dallarıma hayat vermişti. Dünyadaki ilk âşık
değildim, son da olmayacaktım ama kendi dünyamda en mutlusuydum.

Hayali öpücüğü havada yakalar gibi yapıp kalbine yasladı. Boyu uzun,
yaşı büyüktü ama küçük Ayperi’nin dahi heyecanla dolmasına neden
olabiliyordu. Sadece onun yanında çocuk kalabilen yanım utangaç bir
edayla omuz bükerek ilerledi. Köşeyi döndüğümde o geride kalmış, ben
seri adımlarla eve koşmak zorunda kalmıştım.

Şeymaların bahçesi artık pek de sakin değildi. Çok yüksek olmasa da
müzik sesleri yükseliyor, uğultu şeklinde kulağıma değiyordu. Demir ka-
pının önüne gittiğimde telaşa ileri geri gidip gelen Melike’yi ve suçluluk
içinde bekleyen Muzaffer’i gördüm. Gülen yüzüm saniyeler içinde yerini
endişeye bırakır sanmıştım ama Ömer’in aşkıyla hâlâ pamuk tarlası gi-
biydim. Oysa ikili beni gördüklerinde can havliyle toparlanmış ve bana
koşmuştu.

“Pero!” dedi Melike, yanıma geldiği anda. Kolumdan sıkıca kavra-
mıştı. “Nerede kaldın, bacım?”

“Aynen, abla,” dedi Muzaffer. “Harbi, sen neredeydin?”

Melike sorusunun yanlış olduğunu o an idrak edebilmişti. Benden önce, “Sana ne, lan!” diye çıkıştı. “Kırk kere dedik önemli bir telefon görüşmesi vardı diye. Sana ne! Ben sorabilirim, sen soramazsın.” Sanırım asıl öfkesi Muzaffer’eydi. Hızla üzerine yürümüş, koluna tokadı indirmişti. “Ben sana izin verene kadar konuşma demedim mi kozalak?”

Darbe aldığı yeri ovuşturan Muzaffer isyan bayrağını çekmiş gibiydi. “Sabahtan beri bir canımı almadığın kaldı, Melike abla, valla yeter! Sanki her şey tek benim haram!”

Tek bir savunma Melike’yi delirtmek için yeterli gelmişti. Ellerini kıvrıcık saçlarına daldırıp yolmak ister gibi çekti. “Lan, *sus*, demedim mi? Beyinsiz hamsi! Ben sana *dayınlar istedi, al ve dolaba koy*, dedim. Sen ne diye başka şişeye boşaltıp dolaba koydun? Hadi yaptın, şerbet şişesini nereden buldun? Aklının köşesini siktüğimin salağı!”

İstemsizce araya girmek zorunda kaldım. “Siz neyden bahsediyorsunuz? Ne şerbeti? Ne şişesi?” Sorum karşısında ikisi de sessiz kaldı. Melike burnundan soluyarak, gerilerken Muzaffer dudaklarını ısıırıyordu. “Ne?” diye yükseldim en sonunda. “Ne oldu?”

Melike’nin, “Ben viski aldım,” demesi, tokat atmasından farksızdı.

Gözlerim hayret ve şaşkınlıkla büyüdü. “Ne yaptın?”

“Viski aldım,” dedi, küçük burnunu yukarı dikerek.

“Kızım, *sana içki yasak*, demedik mi biz? Salak mısın?”

“Kendime mi aldım?” İşaretparmağı hızla Muzaffer’e döndü. “Mahmut dayınız istedi, büyük sözü dinleyelim dedik, gidiş aldım. Sonra da getirdim, buna verdim. *Dolaba koy, daha sonra da dayına mı veriyorsun, kime veriyorsan ver*, dedim. Peki, bu mal ne yapmış, biliyor musun? Viski şişesini, boşalan şerbet şişelerinden birine boşaltıp üstüne bir de buzdolabına koymuş.” Elleri yine saçlarındaydı. “Valla çıldıracağım!”

Mahmut dayım, bütün dayılarım arasında en boş olanıydı. Sürekli içer ama sarhoş olmazdı. Çok garipti ama bu, adam için bir yaşam prensibi haline gelmiş gibiydi. Annemle anlaşılamayan tek dayım da oydu. Yılda bir kere ya görüşürdük ya da yıllarca denk düşmezdik. Buraya da sırf abimin hatırı için gelmiş olmalıydı.

Hayret dolu bakışlarım Muzaffer’e döndü. Savunması ayakta alkışlanacak türdendi.

“Dayım *buzdolabına koy, biraz soğusun ama başka bir şişeye dök*, dedi, ne yapayım?”

Hayretle soludum. İşaretparmağım kafasını iteliyor, kuş beynini arıyordu. “Sen dayımın huyunu bilmiyor musun salak? Ne diye dediğini

yapıyorsun? Para verdi değil mi sana?” Sessiz kaldığında yüzüne tükürmeden edemedim. “Rezil rüsva!” dedim en kınayıcı şekilde. “Büyüdükçe boyun uzuyor ama aklın kısalıyor, şuursuz!”

“Çok yalvardı, abla,” dedi, acılar içindeyken. “Ya ne yapsaydım? Ayrıca dayım Melike ablaya demiş, Melike abla da bana dedi. Büyük sözünü dinleyelim, iyilik yapalım dedik.”

Melike’nin canı burnunda değildi, yoktu. “Senin yapacağın iyiliğin sağını, solunu, önünü, arkasını, yanını, ardını sikeyim, evladım!” dedi kibarca. “Ben ne bileyim senin dayının huyunu? Ben geldim sana *dayın elime para tutuşturup viski al, dedi. Ne yapacağız bunu*, dedim. Sen ne dedin? Kendinden emin bir şekilde *ben biliyorum, Melike abla*, dedin!” Gururla alkışladı kardeşimi. “Aferin, geri zekâlı, çok güzel biliyormuşsun.”

“Neyse ne!” diye çıkışarak susturmak zorunda kaldım. Başımı ağrıtmıyorlardı. “Sorun ne şu an? Bana onu söyleyin. Aldınız içkiyi şerbet şişesine koyup dolaba koydunuz. Oradan da dayım aldı ve içti, ee?” Olayın asıl kritik noktası bu olmalıydı. İkisi de birbirine kaçamak bakışlar atıp acı içinde ağızlarını kapamıştı. “Ula, ne?” diye çıkıştım.

“Dayın içmedi, Pero,” dedi Melike, acılar içinde. “Dolapta içki yok, şerbet şişesi tezgâhın üzerindeydi ama sorduk, dayın içmemiş. Kim içti onu şerbet niyetine, hiçbir fikrimiz yok. Sultan teyze *millete bir tur daha şerbet dağıttım*, diyor. Belki de onu dağıttı.”

Şaşkınlığım artık son noktadaydı. Dudaklarımı bu defa onlar değil, ben kapadım. “İçtiler mi?” dedim hayretle.

Dehşet içinde yüzünü avuçladı. “Bence içtiler. Özellikle *Casper* hala şu an hiç normal değil. Tespihini boynuna astı karı, ortada halay dönüyor.”

Başımdan aşağıya boşalan, kaynar su olmalıydı. Hayret içinde kalırken kendi etrafımda iki tur döndüm. “İnanamıyorum size! Şişenin hepsi bitmiş mi?”

“Hayır,” diyen Muzaffer’di. “Valla ucundan, azıcık gitmişti sadece. Kalanını da Melike abla ile beraber attık zaten.”

Bakışlarım Melike’ye döndü. Elleri saçlarında, kendi kafasını ko-parmak istiyor gibiydi ama sessizce onaylamıştı. Muzaffer ise kendini boğma derdindeydi. Koşar adım eve ilerledim. Bahçe kapısını açıp, ortamı kontrol ederken bir adım arkamdaydılar. Halay sesi hafifti ama gerçekten bir grup çılgınca oynarken *Casper* hala ortalarında dönüyordu.

Alan ikiye ayrılmış gibiydi. Bir kısmı halay, diğer kısmı horon dönmekle meşguldü. Hem de halay müziğiyle. Her şeyin başlangıcı olan Mahmut dayım, yengeme oryantal yapıyor, diğer dayım ise boş boş yere

bakıyordu. Babam pistte horon oynayan tayfanın içindeydi ama annem ve Sultan teyze içkili olan şerbetten içmemiş olmalı ki gayet akli başında bir şekilde oturuyor, çılgınlar gibi eğlenen ekibi izlerken, kendi aralarında gülüp konuşuyordu. Annemin dudaklarını okuyabiliyordum. “Ay, bunlara ne oldu böyle?” demişti.

“Şeyma ve abim nerede?” dedim. Cevap gelmedi. Kafamı arkaya çevirip ikisine baktığımda Melike’nin telefonuna eğilmiş, ciddiyetle bir şeyler yapıyorlardı. “Ne yapıyorsunuz? Sırası mı telefonun?”

“Tam sırası,” dedi Melike. “Kaçak yollarla Yunanistan’a nasıl gidebiliriz, ona bakıyoruz. Şimdi değilse ne zaman?”

“Bence Gürcistan tarafına gidelim,” diye öneri sunan, üstün zekâlı kardeşimdi. “Oradan Rusya’ya geçmek daha kolay olur.”

Bu saçma öneri Melike’nin aklına yatmış olmalıydı. “Öyle mi? Ona bakalım o zaman,” demiş ve yeniden ekrana odaklanmıştı.

Sinirle telefonu ellerinden çekip aldım. “Bir saçmalamayın artık! Şeyma ve abim nerede, diyorum size? Milletin bu halini gördüler mi?”

Melike hızla başını salladı. “İmam nikâhı için eve girdiler, daha çıkmadılar. Çıkmasınlar da zaten. Yalvarırım sonsuza kadar orada kalsınlar. Gebertecek beni Şeyma. Halasının haline bak.” Ağlamaklı bir haldeydi. “Tutmayın beni, bayılayım ben ya.”

Kriz anlarını yönetmek konusunda bir usta olan Melike sadece kendi kaoslarında bu yetisini hayata geçiremiyordu. Derin bir nefes vermiş, ortamı dikkatle izlemiştim. “Tamam, sakın olalım. Çok da sarhoş olmamışlar. Sadece fazla enerji dolular.”

İkisi de koluma sarılmış, bahçeye bakıyordu. Şeyma korkusunun baskınlığıyla Melike âdeta titriyordu. “Casper hala biraz daha zorlasa *twerk* yapacak. Sadece enerji olduğuna emin miyiz? Şeyma bu defa beni gözümünden kazıklayacak. Çarmığa gelecek, bittim!”

“Şeyma yengem şeker gibi biri,” dedi, masum Muzaffer. “Niye bu kadar korkuyorsun, Melike abla? Asıl abim hepimizi mahveder.”

Melike’nin artık hiçbir şeye tahammülü yoktu. “Senin yengen şeker değil, Tanrı’nın Kırbaacı, oğlum,” dedi şiddetle. “Islak odunla dinlene dinlene döver bizi. Abinin bile ağzına seke seke sıcaı. Sen bir daha ağzını aç, bak gör ben de senin ağzını nasıl yırtıyorum, şalak! Salak çocuk seni, şuursuz insan müsveddesi!”

Onlar birbirini yiyedursun, ben kritik yapmakla meşguldüm. Birbirlerine girmek üzereyken, ikisini de itip aralarına girdim. “Susun ve beni dinleyin,” dedim, ciddiyetle. “Hepsini içmemişler. Herkes de içmemiş.

Büyük ihtimalle şu küçük şerbet bardaklarıyla birkaç kişi içti, hepsi değil. O da az bir seviyede. Şimdi, önümüzde iki seçenek var: Birincisi, hazır Şeyma ve abim bu ortamı görmeyip, bizim yokluğumuzu fark etmemişken şu an ortama kaynar, biz de olaya uyum sağlar, salak saçma hareketler yaparız. İkincisi...”

İkinci öneriyi sunmama fırsat bile vermediler. İkisi birden aynı anda elime koluma sarılmıştı. “Bir, bir, bir olsun, bir! Bir diyoruz!” diye aynı anda bağırıldılar.

“Çok iyi saçmalarım,” dedi Muzaffer.

“Şov yaparım,” diye ekledi Melike.

Oysa Ömer’in yanında olmak, kokusuna sokulmak, arsızca dudaklarında soluklanmak isterdim. Payıma düşense bir aile kaosuuydu. “Tamam o zaman,” dedim ve ikisini birden kolundan çekerek önüme aldım. “Şimdi piste dalıyoruz ve saçmalayabildiğimiz kadar saçmalayıp yapabildiğimiz kadar mal ayağına yatıyoruz. Tamam mı? Ortama uyum sağlarsak abim herkesin böyle olduğunu, galeyana geldiğimizi düşünür. Özellikle gözünüzü *Casper* haladan ayırmayın. Şu an en kritik konumda olan kişi o.”

İkisi de ciddiyetle onayladı.

Ve daldık. Ben horon oynayan ekibin içine ilerlerken onlar *Casper* halanın üzerine atlamıştı. Saçmaladıkça saçmaladık, oynadıkça oynadık. Şarkılar aktı, horon romana, halaya, en son ise İsmail YK’ya dönüştü. *Yakışıklı Erkan, karizmatik Serkan, canlar yakan*, diyordu şarkı. *Casper* halayı arasına alan Melike ve Muzaffer çılgınlar gibi eğlenirken herkes alkışlıyor, eğleniyordu. Yaklaşık on dakika sonra gelen ve bizi gören abim deliliklerimize alışkın olduğundan olsa gerek yadırgamamış, sadece gülümseyerek izlemişti.

Ama ne o gece ne de ondan sonraki günler, aylar ve yıllar boyunca sıkıca kavradığı Şeyma’nın elini bırakmayacak, sadece o el, parmaklarını kavradığında dudaklarında bu gülüş belirecekti.

Ruhlar yaratıldıkları gün kalpleri ikiye bölünür ve yeryüzüne savrulup birbirlerini aramaya mahkûm edilirdi, derler. Birbirlerini bulduklarında, sanki zamandan ödünç alınan kayıp parçalarının yerine oturması gibi her şey denk düşerdi. Yere diz çökmüştü Şeyma ve Muharrem. İkisi de yeryüzündeki kalplerini bulmuş olmanın heyecanı içindeydi.

İmam nikâhları kıyılmış, ikisi de üç kere birbirlerini eş olarak kabul ettiklerini onaylamıştı. İmamın dudaklarından dualar dökülürken avuçları semada, bakışları yerdeydi.

“Âmin,” dedi imam, en sonunda. Avuçlarına dolcudurdukları duayı ikisi de aynı anda yüzlerine sürdü. İmam, “Allah iki cihanda da evliliğinizi mesut kılsın,” diyerek ayaklanırken hepsi onunla birlikte ayağa kalkmıştı. “Kötü gözden, kötü sözden uzak olun. Kalp kırmayın, sevin, sayın, daima iyilikle kalın.”

Sessizce onayladılar. Şahitler imamı uğurlamak adına odadan çıktığında kapı kapanmış, Şeyma ve Muharrem sonunda baş başa kalmıştı. Kuruyan dudaklarını dilinde gezdirirken, heyecandan zorla yutkunarak yanındaki eşine döndü Muharrem. Ona bakan ceylan gözleri görmek, yerle bir olması için yeterliydi. Kavgaları hırçınlıktan ve aşktandı. En nihayetinde ikisi de birbirine koşar, gözlerinde ve sözlerinde dinlenirdi.

Muharrem, “Şimdi sen benim karım mı oldun?” dediğinde bazı şeylere hâlâ inanamıyordu. Oysa parmaklarında yüzük parlıyor, gözleri ışılıyordu.

Şeyma utangaç bir edayla boyun bükmüştü. “Yüzde elli olarak evet.” Utandı ama söylemeden de edemedi. “Sanırım sen de benim kocamsm.”

Gülüşleri derindi. Muharrem ceylan gözlerde kalırken Şeyma derin gamzelerde boğuldu. Muharrem bir adım yaklaştığında ilk defa bu kadar yakın değillerdi ama büyük ellerin Şeyma’nın yüzünü avuçlarının içine alıp alnına bıraktığı derin öpücük ilkti. Tıpkı Şeyma’nın da çekinmeden yüzünü kavrayan elleri ilk kez kavradığı gibi.

Doyasıya sarılmak, kokusuna doymak, öpmek isterdi Muharrem. Dudakları değdiği yere bir değil, art arda sayısız öpücük bıraktı. Avuçlarının içindeki yüzü sevdikçe sevdi. Alnına düşen her bir yazıyı kendi dudaklarıyla mühürledi.

“Şeyma,” dedi, dudakları hâlâ alnında yer ederken. Kırk sevda ahı gibi dökülüyordu kelimeler dudaklarından. “Ah, Şeyma...”

Şeyma ilk defa çekinmeden kollarını Muharrem’e dolamış, gözlerini kapamış ve kendini ana bırakmıştı. Yanağına ilerleyen dudaklara karşı içli bir nefes vermek ve ona daha da yaklaşmaktan başka bir şey yapamadı. Gözleri yeniden birbirini bulduğunda sıkıca sarılıyor, kolları bedenlerinden asla ayrılmıyordu.

“Ne, Şeyma?” dedi, tebessüm ederken.

Muharrem ceylan gözlerle bakarken derin bir nefes daha verdi. “Allah var, şu güne hiç ihtimal vermemiştim. Defalarca düşündüm, hayal ettim

ama yaşayacağımı hiç bilemedim.” Dudakları yeniden Şeyma’nın alnını buldu. “Söz veriyorum.” Son nefesime kadar bu Muharrem’in kalbi sadece *sen* diye atacak. Ayağına taş değse benim canım yanacak, eline iğne batsa benim içim acıyacak. Bu Muharrem belki bir ömür böyle bir adam olarak kalmaya devam edecek ama bir tek senin önünde boynu bükülecek, elleri, kolları ve yüreği bağlanacak.”

Saf bir aşkla sarmalandı Şeyma. Aşkından derbeder olduğu gamzelere derin bir öpücük bıraktı. Muharrem’in gülüşü tüm yüzüne yayılırken, dudaklarını kendini ilmek ilmek işlediği o alından koparmadan göğsündeki bedene sıkıca sarıldı. Güçlü kollarıyla sarmalandı, kendine çekti. Ne öpmek istedi ne de daha fazlası. Şeyma aşkıyla yanan bu kalbi yıllardır en çok ona sarılmak, sıkıca göğsüne bastırmak ve yürek ağrısını dindirmek için istiyordu.

Onu kalbine yaslamaya devam etti. Yüreğindeki sesler art arda sustu. Göğsünde Şeyma kaldı, kalbinde aşkı. Şeyma’ya kalan ise içini yıllardır yakıp kavuran, o baş edemediği aşkın geriye kalan sarsılmaz sevdasıydı.

BÖLÜM 8

“Senin bu ellerinde ne var, bilmiyorum.

Göğe bakalım.

Tuttukça güçleniyorum, kalabalık oluyorum...”

- TURGUT UYAR -

“Trabzonspor bu değil, abi. Acilen kendine gelmesi lazım. Neydi bu maç şimdi? Ezile ezile aldılar resmen. Nerede o Vitor Hugo denen adamın olduğu zamanlar, nerede bu Trabzonspor. Adam resmen takımı uçuruyordu. Bir de şimdi bak. Allah’tan Salih Malkoçoğlu var. Yoksa zor alırlardı bu maçı, ben demiş olayım,” diye yükseldikçe yükseldi Erman Toroğlu.

Şeyma’nın boş bakışlarının elindeki telefonda olduğunu görebiliyordum. Akşam olduğu için hepimiz evdeydik. Ben y. ne masada oturmuş, sınav kâğıtlarını okuyordum. Melike oje sürüp, üstüne garip şekiller çizmek için incelikle çalışırken Şeyma internette ne kadar Trabzonspor videosu varsa hepsini izleme derdindeydi.

“Victor Hugo yazar değil mi? Trabzonspor’da ne işi var ya?” dedi masumlukla. “Ölmüş adamla niye uğraşıyor bunlar şu an? Günah be!”

Kendince futbolu öğrenmek ve bilgi toplamak için uğraşıyordu ama bence tamamen acı çekiyordu. Ya abimle inatlaşıyor ya da onun yanında muhabbet açmak için bu denli çaba harcıyordu. Yoksa saatlerce abim misali maç özeti izlemesinin hiçbir mantığı yoktu ve asla onluk değildi.

“Victor Hugo değil, Şeyma,” dedim, koltukta bayılmak üzere olan Şeyma’ya. Elindeki telefona artık kafa atacak gibiydi. “Vitor Hugo. Yani eski defans oyuncusu. Artık Trabzonspor’da değil.”

Ojeleri kurutmak için nezaketle ellerine üfleyen Melike’nin dudaklarından engel olamadığı bir kıkırtı kaçmış hatta ağır ağır amansız bir kahkahaya dönüşmüştü. “Lan, Şemo,” dedi, gülüşlerinin arasından. “Bir koca uğruna ya Rab, bu Şeyma kulun ne hallere giriyor böyle?” Acımadan bir kere daha güldü. “Öleceğim şimdi, bir de *Victor Hugo yazar değil mi ya*, diyor. Aslında Nazım Hikmet de Trabzonspor kalesindeymiş. Yaşar Kemal de sol kanatta.” Acımasız bir kahkaha daha savururken tırnaklarını sabit tutmaya çalışıyor, kendi daha acınası bir görüntü çiziyordu.

Şeyma’nın kavradığı yastığı, Melike’nin kafasına savurması kaçınılmaz olmuştu. “Kes sesini, salak kız!”

Hızı reflekslere sahip Melike yastığı bir eliyle kavramış ve yana savurmuş, aynı zamanda acı içinde bağırıyordu. “Tırnağım!” dedi feryat figan. “Özenle hepsine karadut çizmiştim. Bozulduysa siktim belanı, Şemo.” Tırnaklarına bakmış, bozulmadıklarım anladığında derin bir nefes vererek olduğu yere geri sinmişti. “Çok Şentürk, hepsi iyi.”

“Hak ettin,” dedi Şeyma. “Sanki sen futboldan çok anlıyormuşsun gibi niye bana laf ediyorsun?”

Tırnaklarının tamamen kurduğundan emin olan Melike ona savrulan ve bertaraf ettiği yastığı hızla kavrayıp yeniden Şeyma’ya savurmuştu. “En azından taç atışının ne olduğunu biliyorum.” Yastık Şeyma’nın kafasına denk geldiğinde gururluydu. “Az önce taç atışına, *neden elleriyle topu tutuyorlar ki ofsayt bu*, diye bağırıydın, lan.”

Şeyma kuyruğu dik tutmaya çalışıyor, başaramıyor ama deniyordu. “Biraz karıştırmış olabilirim. Ne var bunda? Her gün maç izlemiyorum.”

“Biraz mı?” dedi Melike ve yine acımasız kahkahalarından birini serbest bıraktı. “Lan, bildiğin tek şey top ve düdüğü.” Kıymetli ojeleri kurduğu için ellerini birbirine vurarak, kendini parçalayarak gülüyordu. “Altıma edeceğim şimdi.”

Haklılık payı vardı. Kıymetli arkadaşım ve artık müstakbel gelinimiz olan Şeyma bir şeyler deniyor ama başarılı olamıyordu. Ömrü hayatında futbolla hiç ilgilenmemiş biriydi ve bazı şeyleri algılamakta zorluk çekiyordu. Bazen ona bakarken erkek seçimleri konusunda üzülüyor, abime bu denli âşık olduğu için şaşırmadan edemiyordum. Her zaman dediğim gibi benim abim bir salaktı. Ama onun için muhtemelen dünyadaki tek erkekti ve gönlünde başköşede idi.

“Of!” diyerek en sonunda telefonu yana savurmuş ve pes etmişti. “Ayperi, ne olur yardım et. Ben bu işin içinden çıkamıyorum.”

Elimdeki sınav kâğıtlarından zorla kopup bakışlarımı ona çevirdim. Yüzüme büyük bir beklenti ve masumiyetle bakıyor, göz kırptırıyordu. Derin bir nefes verdim. “Şeyma, abimle bir ömür geçireceğin için bunların hepsini zaten öğrenmek zorunda kalacaksın. Niye şimdiden kendine acı çektiyorsun ki? Zamanla öğrenirsin.”

Bu cevabı beklemiyor olmalıydı. Yüzü düşerken omuzları çökmüş, tatlılıkla dudak büzmüştü. “Ama ben şimdi de bilmek istiyorum. Buluşunca veya maça gidince, hiçbir şey yapmadan oturuyorum. Bir şey anlatıyor, anlamıyorum. Sözde maç şansırım ama hiçbir şey bilmiyorum. Üzülüyorum işte, eksik hissediyorum.”

Tek bir cevabı kalbimi sıızlatmak için yeterliydi. İnsan sevdiği kalbe sızmak için dünyayı onun gözünden görmeye, sevdiği şeylere o gözle bakmaya çalışıyordu. Onun omzu bir düşerken benimki bin düştü. Asla dayanamıyor, kıyamıyordum.

Ama Melike acımadan gülmeye devam ediyordu. “Mıkı abi için bunun bir problem olacağını sanmıyorum. Sen kale için *demire çamaşır ipi germişler, aşkım*, desen *tamam*, der gibî.”

“Onun için olmayabilir ama benim için problem,” diye çıkıştı Şeyma. “Söylediği şeyleri anlamayınca konuşamıyorum. Boş boş bakıyorum.”

“Bu konuşmamış haliniz mi lan?” dedi Melike hemen. “Sözdeyken iki saat evden çıkmadınız. Madem konuşamıyorsunuz, gerçekten birtakım naneler yediğinize inanmaya başlayacağım. Hazır nikâhı da kıymışken ne bok yediniz kız siz içerde? Kırk saat çıkmadınız dışarı.”

Şeyma’nın ceylan gözleri büyümüş, kınayıcı bir bakış atmıştı. “Saçmalama, Melike. Aklın fikrin hep saçmalıkta. Bir kere de normal düşün be kızım!”

“E ne yapabilirim?” diye kendini savundu. “Başka ne yapılabilir?”

“Çıldırılmışsın sen,” diyen Şeyma’nın yüzü ekşmişti. “Terbiyesiz kız.” Kınayıcı bakışları ağır ağır solarken yeniden omuzları düşmüş, kendi adına utangaç bir halde garip şekillere girerek ellerini göğsünde bağlamış, sağa sola salınmıştı.

“Sarıldık,” dedi tatlı tatlı.

“Aha!” diyerek dikleşti Melike. “Biliyordum bir bok yediğinizi. Sonra? Anlat kız, anlat, her şeyini anlat.”

Şeyma’nın bakışları olabildiğince boştu. Arkadaşı adına oldukça umutsuz bir şekilde başını iki yana salladı. “Bazen beynini doğumunda

aldıklarını düşünüyorum, Melike. Yerine bir su baloncuğu bırakmışlar ve öyle yaşıyorsun gibime geliyor.” Göz devirışı oldukça şiddetliydi. “Sarıldık, Muharrem alnımdan öptü. Sonra ben yorgunluktan koltukta uyu-yakalmışım. O da ceketini üzerime atmış. Uyandırmaya kıyamayınca da oturmuş, maç özeti izlemiş. Olan bu.”

Ortama çöken sessizlik oldukça şiddetliydi. Birkaç saniye için anlamsızca baktık.

Şaşkınlıkla, “Uyudun mu?” diye mırıldanan bendim.

Benim şaşkınlığıma uygun bir şekilde, “Maç özeti mi izledi?” diyen ise Melike.

Şeyma tüm söylenenleri onaylamış, ağır ağır başını sallamıştı. “Öyle,” dedi masumlukla. İki saniye gözümü kapatayım dedim, içim geçmiş. Ne yapabilirim?”

Başını yastığa bıraktığı an hatta yatağa yarım metre kala uyurdu ama bunu da beklemiyordum. Anlamsız bakışmamız birkaç saniye daha sürdü.

“Vallahi pes,” dedi Melike en sonunda. “Biz dışarıda nefesi götü-müzden attık, bunların keyfine bak. Bari sevişseydiniz *en azından bir amaç uğruna mücadele ettik*, derdik. Gerçekten pes size!”

İrkilerek dikleştim. Bu kesinlikle açmaması gereken bir konuydu. Muzaffer ve Melike’nin sebep olduğu fiyaskoyu toparlamak için hayatımda hiç saçmalamadığım kadar saçmalamak ve dans etmek, horon oynamak zorunda kalmıştım. Sosyal anksiyetem bana dava açsaydı kazanırdı. Öyle ki sözün üzerinden bir hafta geçmesine rağmen hâlâ bacaklarım ağrı-yordu.

Melike ve mal Muzaffer’i ise pistten zor ayırmıştım. Şanlıydık ki içkili şerbetleri içen birkaç kişiydi ve maruz kaldıkları miktar düşüktü. Sarhoşluktan ziyade enerji artışlarıyla mücadele etmek zorunda kalmıştık. Herkes deliler gibi horon oynayıp halay döndüğü için Şeyma ve abim hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Yadırgamış ama sorgulamamışlardı. Yine şanslıydık ki abimin en mutlu günüydü ve çevresinde olan hiçbir şeyi umursamıyor, gözlerini Şeyma’dan ayırıyordu.

“Yorulmuştum,” diye savunmaya geçti Şeyma. “Beş dakika gözümü kapatayım dedim. Açtığımda bir saat olmuştu. Muharrem de uyandırmaya kıyamamış. Ne yapabilirim?” Aniden ciddileşti. “Ayrıca siz ne alaka? Neyin mücadelesini verdiniz? Ben geldiğimde hepiniz gayet eğleniyordunuz. Niye kızılıyorsun yani şu an?”

Melike kırdığı potu yeni fark etmiş, gülüşü solmuştu. Göz kırpması, boş bakışları ve ifadesi kilitlenip kaldığını anlatmak için yeterliydi. Bazen benden daha alık olabiliyordu.

“Yani sensiz eğlendik diye öyle dedim, Şemocuğum,” diye kıvırmaya başladı. “Sensiz eğlenmeye çalışmak ne kadar zordu, haberin var mı? Resmen mücadele ettik. Çok hopladık, yorulduk falan. O anlamda nefesi götümüzden aldık. Beraber nefesi götümüzden alsaydık daha güzel olurdu. Sonuçta senin sözündü, öyle değil mi?”

Sona doğru nefesi bir taraflarına kaçmış durumdaydı. Ona karşı umutsuzdum. İfadem uyarı doluydu. Elimdeki kalemi kafasına fırlatma imkânım olsa bunu yapardım. İnsan bazen abisi ve kardeşi gibi arkadaşlarını da seçemiyordu.

Sessiz kalan Şeyma söylenenleri mantık süzgecinden geçirmeye çalışıyordu. Gözleri kısık, ifadesi şüpheyle doluydu. Şüpheleri olduğuna emindim çünkü pistteki herkesi şüpheyle süzmüştü.

Konuyu dağıtmak adına, “Şey yapalım o zaman...” diyerek ortaya atıldım. Konuyu bu noktadan geri çevirmek zorundaydım zira Şeyma’nın dikkatli bakışları ürkütücü bir hal alıyordu. Sandalyeden ayaklanıp ona doğru ilerledim. “Gel, ben sana futbol terimlerini uygulamalı öğreteyim. Öyle daha iyi anlarsın,” diyerek elinden kavradım. “Hadi kalk. Git, banyodan bir iki havlu getir, sarıp top yapalım.”

Saniyeler içinde attığım yemi yemiş, ayaklanmıştı. “Öyle anlar mıyım ki?”

Bu neşesine uygun bir şekilde gülerek salon çıkışına sürükledim. “Bakalım, göreceğiz. Hadi bakalım, gelin, koş.”

İnanmış olmalı ki, “Tamam, görümce,” deyip, gülerek salondan çıkmış, banyoya yönelmişti. Aynı saniyelerde Melike’ye dönüp en umutsuz bakışlarıyla bakmam kaçınılmazdı.

“Bir de bana mal dersin, Melike. Ha gayret, beni sollamak üzeresin.”

Masum bakışlarını nadiren kuşandığı anlardan birindeydi. “Birden çıktı ağzımdan, Pero. Ne yapayım? Hâlâ o anın stresini atamıyorum üstümünden, kızım.” Ellerini ileri uzattı. “Şerefsizim aklıma gelince bile ellerim titriyor.” Ellerini kucağına indirip, yine bir duygudan diğerine ışık hızıyla geçerek gözlerini öfkeyle kısmıştı. “Salak Muzaffer. Keşke o hamsi kafasına daha çok vursaydım.”

Sinirle onayladım. “Keşke ben de senin o kalın kafana daha çok vursaydım. Kendin hiç suçlu değilmiş gibi hâlâ konuşuyorsun ya, pes

doğrusu!” Şeyma’nın ayak seslerini duyduğumuzda aniden sessizleşmiştik ama bakışlarımız, kalkan kaşlarımız ve ifadelerimiz her şey için yeterliydi.

Şeyma, “Ayperi, bu olmuş mu?” diyerek elindeki havlu yumağıyla içeri girdi.

Bana uzattığı havlu topun üzerine dağılmaması için eşarbını bile sarmıştı. Bundan daha âlâ bir top olacağını sanmıyordum.

Elime bırakılan tatlı topa tebessüm ederek bakıyordum. “Olmuş tabii.”

Aldığı cevaptan memnun kalan Şeyma siyah saçlarını ensesinde toparlamaya çalışıyor, maç yapacağımızı düşünerek kollarını ve bacaklarını esnetiyordu. Elimdeki havluları eşarbiyle öyle bir sarmıştı ki gerçek bir top kadar sert ve ağırdı. Ama yeşil eşarpla yapılan toplar bana tek bir kişiyi hatırlatmaya yetmişti.

Ömer’im, gözleri yeşilim, gözlerini sevdiğim, kekikli yeşil zeytinim.

Aklıma gelişle erişişim aynı saniyelere denk düşüyordu. Elimdeki yeşil havlu ve yazma karışımı topa daha sıkı sarıldım. Aklıma o geldiğinde tüm konular ciddiyetini kaybediyor, geriye sadece gözlerimin önünde beliren silueti kalıyordu.

“Topu nikâhına mı alacaksın?” diyen Melike’nin sesiyle kendime geldim. “Ömer Seyirhan dururken gerçekten bunu bir topa mı yapacaksın?”

“Aklımda o var ki,” derken topa daha sıkı sarılmıştım. “Gözlerine benziyor, yeşil yeşil.”

Şeyma’nın kaşları *ne alakası var*, der gibi havalanırken Melike’nin yüzü olabildiğince ekşimişti. “Sus yoksa kusarım. Biz seni âşık etmeye çalışırken gittin aşk böceği oldun. İnanılmaz.”

Umursamazca omuz kaldırmış, topa daha sıkı sarılmıştım. Kırşehir’den döndüğümünden beri her akşam birlikteydik. Yemek yiyor, çay içiyor ve sürekli sohbet ediyorduk. Ona dair artık zihnimde hiçbir boşluk yoktu. Dünyadaki tozum, gökyüzündeki yıldızım, kalbimdeki yıldız tozumdu. Ona karşı olan sevgim bitecek gibi değildi. Yeşil topu kolumun altına sıkıştırırken boşta kalan elim Fatih Terim’i aratmayacak bir şekilde havalandı. Ciddiyete bürünmem birkaç saniye sürmüştü.

Abim, babam, Muzaffer ve bütün sülalem yüzünden futbola istemsizce hâkimdim ama bakışlarım Şeyma ve Melike’ye döndüğünde bu denli boş ifadelerle bana bakmalarını beklemiyordum. Ayağa kalkan Melike bir nebze olsun daha makuldü ama Şeyma’nın gözlerinde boş bir levha vardı.

“Şimdi...” diye mırıldandım, onların ciddiyetine uyum sağlayarak, “İlk ne bilmek istiyorsun?”

“Top nedir, hocam?” deyip minik bir kahkaha atarak ortamın ciddiye-tine ilk darbeyi indiren Melike’ydi.

Şeyma’nın o an için hiçbir şeye tahammülü yoktu. Melike’nin koluna yandan tokadı indirerek bu konudaki tavrını net bir şekilde belli etmişti. “İki dakika ciddi dur. Benim canımı sıkma.” Melike gülererek, dudaklarına hayali bir fermuar çekerken masum bakışları yeniden bendeydi. “Şey...” diye mırıldandı ağzının içinde. “Ceza sahası neresi, Ayperi?”

Melike bir darbe daha indirdi. “Ömer’in Ayperi’ye âşık olduğu alan.”

Bu defa ifadesi düşen bendim ama Şeyma kadar ılımlı olmamış, kıcına tekme-yi savurmuştum. “Elimde kalırsın bak!”

Gülüyor, darbe alan kalçasını ovuşturuyor ama eğleniyordu. Umutsuz bakışlarımsa masumlukla bana bakan ve göz kırptırılan Şeyma’dı. “Anlaşıldı,” dedim. “En baştan alacağız.”

Havaya kalkan parmağım salonun tüm alanını işaret ediyordu. “Şimdi bu salonun hepsini bir saha olarak düşünün,” dedim, tüm eğitimci ruhumla. İkisi de bir salona bir bana bakıyor ve ciddiyetle onaylıyordu. Parmağım salonun iki ucunu işaret etti. “Buraları da kale olarak düşünün. Melike ve ben aynı takımdayız. Sen de rakip takımsın, Şeyma. Tamam mı?” Tüm bunları sessizce onayladılar. Salonun bizden uzak ucunu işaret ettim. “Orası bizim takımın kalesi.” Parmağım bize yakın köşeyi gösteriyordu. “Burası da senin takımın kalesi, Şeyma.” Şeyma yine kafa sallayarak, onaylarken, onun takımının kalesinin önüne gidip hayali bir ceza sahası çizgisi çizdim. “İşte bu kalenin önündeki yerler ceza sahası. Anladın mı?”

Melike’nin bakışları duygu yüklüydü. “Tam bir öğretmen,” dedi, eli kalbinin üzerinde beni dinlerken. “Nasıl da mala anlatır gibi anlatıyor, kurban olduğum ya.”

Şeyma umursamamıştı. Tek düşündüğü anlattıklarını zihninde makul bir zemine oturtmak ve kavramaktı. “Anladım,” dedi, düşünceli bir sesle. “Peki, ofsayt ne demek?”

“Kızım, daha taç atışını bilmiyorsun. Ne diye hebele hübele ofsaytı soruyorsun?” dedi Melike.

“Muharrem en çok ofsayt olunca sinirleniyor,” dedi, masum gelinim Şeyma. “Önce onu öğrenmem lazım. Mantiğini bir türlü anlayamıyorum.”

Gülmeden edemedim. “Abim her pozisyona sinirleniyor, Şeyma. Ama madem istiyorsun, tamam. Önce onu anlatalım. Anlamazsan diğerlerine geçeriz.”

Aşk çılgınlıktan başka bir şey değildi. Şeyma'ya hiç kimse şunu yaptıramazdı ama söz konusu abim olduğunda tüm algıları açılıyor ve *yapmam*, dediği her şeyi yapıyordu. Bana benzediğini inkâr etmeyecektim. Söz konusu Ömer'se benim de tüm algılarım açılıyordu. Onun kalesinin önüne masadan bir sandalye çektim.

“Şimdi bu senin kaleci. Bildiğin bir kaleci var mı? İsmi o olsun.”

Aniden, “Rüştü olsun,” dedi Melike. Keyifle ellerini birbirine vurmuştu. “Rüştü, donu düştü!”

Ortaman ciddiyetine darbe üstüne darbe indiren Melike'ye karşı Şeyma'nın tahammülü son noktaya ulaşmıştı. Parmakları, sinirden uyuşmaya başlayan burun direğini ovuştururken sakın bir terslik içinde, “Melike, seni parçalarım,” demesi şaşırtmıyordu. “Yemin ederim, elimde kalırsın bak.”

“Ne var?” dedi Melike. “Sövmедim bile, yine neye kızdın?”

Kavga bu noktada şiddetlenmeye, Şeyma gerginlikle Melike'nin yakasına yapışıp sağa sola sallamaya başladığında araya girmek zorunda kaldım. “Tamam, durun!” Melike'yi Şeyma'nın şerrinden kurtarıp yanıma çektim. “Bence de kalecinin adı Rüştü olsun, daha akılda kalıcı.”

Dayağın ucundan çekip aldığım Melike bana büyük bir aşka bakıyor, arkama saklanıyor ama yine de gülmeden edemiyordu. Akıllanmaz, söz dinlemez ve asla yola gelmezdi.

Topu kolumun altında sıkıca sabitlemişken, masaya ilerleyip iki sandalyeyi salonun ortasına çektim. “Melike, sen benim takımındasın.” İki sandalyeyi de Şeyma'nın kalesinin önüne bıraktım. “Şeyma, bunlar da senin takımından. Tamam mı?”

Ciddiyetle başını sallayarak onayladı. Sorusu oldukça masumdu. “Bunlara da isim verecek miyiz?”

Gülmeden edemedim. “İstersen verebilirsin. Tamamen senin tercihine bağlı. Senin takımın, istediğini yap.”

Adımları kalesinin önündeki sandalyelere ilerlemiş, birinin sırtını şefkatle okşarken dudaklarında derin bir tebessüm belirmişti. “Bu, Wagner Pina olsun.” Muharrem onu çok seviyor.” Şefkatli elleri diğer sandalyeye uzandı. “Bu da Semih Şentürk olsun. Ben de onu çok severim.”

Sadece Semih Şentürk'ü tanıyor olmalıydı yoksa kurulan bu takımın hiçbir izahı yoktu. Abime olan aşkıyla bir kere daha sendeledim. O seviyor diye Wagner diyerek sandalye seviyordu. Aşk denilen şey gerçekten hepimiz için çok garip bir hal alıyordu.

Duygularıma tercüman olan Melike'ydi. "Şu takımın absürtlüğüne bakar mısın?" dedi, Şeyma'nın okşadığı sandalyelere şaşkınlıkla bakarken. "Semih Şentürk, Rüştü, Şeyma ve Wagner aynı takımda. Kale direğiniz kim? Ronaldo mu?"

Gülmemek imkânsızdı ama Şeyma umursamamış, Wagner bildiği sandalyeyi okşamaya ve sevmeye devam etmişti. Abim şu halini görsen Wagner'den bir ömür nefret eder, ekrana her çıktığında televizyonu kapatırdı.

"Tamam," dedim, yeniden ciddileşmeye çalışırken. "Olaydan kopmayın." Melike'yi sandalye Semih Şentürk ve Wagner'in arasına iterken Şeyma'yı kendi yanıma çektim. "Bak şimdi, iyi dinle." Parmağım önümüzde kalan görüntüdeydi. "Melike senin takımından iki kişinin gerisinde. Kaledeki Rüştü'ye sizin takım oyuncularından daha yakın." Topu iki elimle sıkıca kavramış bir haldeydim ve ileri uzattım. "Top benim ayağımdan bu noktadan çıktığı an Melike hâlâ o konumda, kaleciye sizden daha yakınsa hop, ofsayt! Önemli olan topun buradan, ayağımdan çıktığı an, anladın mı? Bu anda benim takımımdan biri hâlâ o noktadaysa iş biter."

Yine ciddiyetle onayladı. Anlamış olmalıydı. Gözleri söylediklerimi ezberlemek ister gibi kısılmışken kaşları havalanmıştı. "Bu kadar mı?"

Kararsızdım. "Değil." Çok derine indiğimizde beyninin yanacağına ve anlattığım her şeyi unutacağına emindim. "Ama yeterli," diyerek toparlamaya çalıştım. "Şimdilik bunu bil, yeter. Çok derine inmeye gerek yok."

Heyecanla güldü. "Ay, kolaymış," derken de aynı heyecan içindeydi. Havludan topu elimden alıp yere, ayağının önüne bıraktı. "Bu konumda ayağımdan çıkarsa ofsayt," diye mırıldanıyor, büyük ihtimal kafasında anlamlandırmaya çalışıyordu.

Melike bambaşka bir âlemdeydi. Sandalye Semih Şentürk üzerine oturmuş, Şeyma misali sırt kısmını okşuyor ve oldukça yersiz sorular soruyor, üstüne bunlara gülüyor, eğleniyordu. "Nasıl, Semih? İş, güç nasıl? Yaşlandın sen de ya, bayağıdır ortalıkta yoksun." Kıkırtısı sesli bir hal aldı. "Lan, Şeyma, sen de sorsana Semih Şentürk'ün halini hatırla. Adamı yatağından kaldırıp sen getirdin buraya."

Yine giydiği *hanımefendi ben deliyim* yazılı çoraplar onu ve ruh halini anlatmak için yeterliydi, sorgulamayacaktım.

Umursamadı Şeyma. Yere bıraktığı topa nasıl vuracağını hesap etmekle meşguldü. Tatlı bakışları bana dönmüş, ellerini çenesinin altında sabitlemişti. "Şu an bir tane gol atabilir miyim?"

Futbolu öğrenmeye başladığı için ondan daha heyecanlı olan birini görmemiştim. Gülerек bir adım gerilemiş, istediğini yapması için ona alan açmışım. “İstedini yap, gelin, saha senindir.”

Namaz sonrası yazmasını çıkarmıştı ama hâlâ çiçekli eteğini değiştirmemişti. Eteğini hafifçe toparlayıp geriledi. Topa gerçek bir azim ve hırsla bakıyordu. Üç adım gerileyip havludan topa savurduğu tekmeyle oldukça şiddetli ve sertti. Abime üzüldüğümü hissettiğim ilk andı. En ufak yamugunda kafası bu top gibi yamulabilirdi. Havludan top da dayanamamış, yamulmuş ama hedefine ulaşmıştı. Gözlerim salonun ortasında uçan havludan topu takip etti. Niyetim hedefe vardıgı an alkışlamak ve gol diye bağırmaktı ama olmadı.

Tüm beklentilerimi yerle bir edecek bambaşka bir şey yaşandı.

Havludan top kaledeki Rüştü’ye gitmek yerine sandalye Semih Şentürk üzerinde oturan Melike’nin suratının ortasına ışıк hızında çarptı.

“Ebeni sikeyim!” diyerek inleyen Melike’nin tepkisi ilk defa bu kadar yerindeydi. Saniyeler içinde bedeni aldığı darbeyle gerilemiş, Şeyma nasıl bir şiddetle topa vurduysa Melike ve sandalye Semih Şentürk yere yapışmıştı.

Şeyma şaşkınlıkla olduğu yerde kalırken, “Melike!” diyerek ilk önce koşan bendim.

Arkamdan gelen Şeyma’nın sesi daha şiddetliydi. “Melike’m!”

Melike ve sandalye Semih Şentürk âdeta bir bütündü. Bir eli burnundayken diğeri eli belini tutuyor, inleyerek yerde kıvranıyordu. “Ofsaytınızı siksınler!” diye bağırđı, tüm acısına rağmen. “Tacıınıza sıcsınlar, ceza sahanızı gundiklesinler! Burnum... İrkını, soyunu siksınler, lan! Burnum kırıldı! Bebeksi burnum kırıldı, imdat!”

Şeyma art arda özür diliyor, burnuna bakmak için çabalıyordu ama Melike elini burnundan çekmeden, aralıksız bağırarak sövüyor, yerde ters dönen bir kurbağa gibi çırpınmaya devam ediyordu. Olaya müdahale etmek bir noktadan sonra imkânsız bir hal aldı. Ne ceza sahası kaldı ne ofsayt ne de Semih Şentürk.

Melike sövdü, sövdü ve sövdü.

“Kırk kere anlattık İstanbul’un fethini! Hâlâ bu soruya *Anadolu’nun kapıları Türklere açıldı* yazıyorlar ya, gerçekten inanamıyorum!” Sorunun

üzerini hızla çizdim. “Ben kovalayacağım hepsini Aradolu’nun kapılarına kadar. Onu istiyorlar.”

Başımı umutsuzca iki yana sallarken önümdeki kâğıdı bitirmiş, bir başka sınav kâğıdına uzanmıştım. Okulda, boş bir sınıftaydım. Sınav haftasıydı ve tüm kâğıtları okuyup en kısa sürede sisteme girmem gerekiyordu. Klasik sınav yaptığım için pişman olduğum dakikalardaydım zira bitmiyordu ve okumaktan gözlerim kaymak üzereydi. Günlerdir uğraştığım tek şey bunlardı. Proje ödevleri, sınavlar ve dönem toplantıları üst üste gelmiş, kafamı kaldıracak vakit kalmamıştı.

Önümdeki sınav kâğıdının kalbim kadar temiz oluşu derin bir nefes vermeme neden oldu. Derste uyuyan yavrulardan biriydi. Sadece adını ve soyadını yazmış, minik bir de kalp çizmişti. Güzel taktikti ama bu, kâğıdı kurtarmaya yetmiyordu. Komşu ülkelerden puan alsak bile oluru yoktu.

Derin bir nefes verirken kalemi elimden bırakmış, sızlayan gözlerimi ovuşturmuştum. Bakışlarım sürekli telefon ekranında ve saatteydi. Bu kâğıtları evde değil de okulun boş bir sınıfında okumamın tek nedeni Ömer Seyirhan denen beyefendiydi. İşten çıkış saatini bekliyordum. Dün görmüştüm ama bir önemi yoktu, bugün de görmeliydim. Gelirdi her akşam, biliyordum. Dolmuşa binmeme izin vermez, şayet gelemeyecekse sabahtan haber eder, bunu telafi etmek için öğle arasında yanıma damlardı.

Ekranda gördüğüm tek bildirim annemin iki aramasıydı. Ömer’i öğrendiği andan beri sürekli arayıp soru bombardımanına tutuyor, hâlâ ayrılmadığımdan emin olmak istiyordu. Bana olan güveni gözlerimi yaşartıyordu. *Evlenme teklif ederse kabul et, benim birikmiş param var,* diye tembih etmişliği bile vardı. Hangi kız evi, naz eviydi, bilmiyordum. Bizim evde asla öyle bir şey yoktu.

Abimse sözlerinin üzerinden iki hafta geçmiş olmasına rağmen hâlâ benimle konuşmuyordu. Sözden sonra pek denk düşmemiştik ama aramamasından ya da arada attığı ters bakışlardan her şeyi anlayabiliyordum. İnattım ve bunu en iyi abim bilirdi. Hatta ondan daha da inattım. Küçükken dahi kavga ettiğimizde ilk küsen de gelip barışan da o olurdu. Benim inadım, onun merhameti boldu. Kıyamazdı kardeşlerine.

Bir hata yapmadıysam ayağına gitmezdim ki bu durumda hiçbir hata yaptığımı düşünmüyordum. Sinirinin geçtiği an beni karşısına alıp konuşacağına emindim. Her zamanki Muharrem Aktı. Gaz gibi uçar, toz gibi konardı ama abimizdi gün sonunda, sevgisi her şeyin ötesindeydi. Bu geçen haftalarda karşıma çıkmamasının nedeninin annemin azarları olduğuna emindim. Büyük ihtimalle arka planda Ömer’i daha çok

araştırma derdindeydi. Hâlâ sesi çıkmadığına göre gözüne batan hiçbir şey bulamamıştı. Onu birazcık tanıyorsam hiçbir kötü yan olmamasına takanın o olacağına emindim.

Neyine takılacaktı ki Ömer'in, Ömer'imini?

Günleri, geceleri saymayı bıraktığım, sonsuz bir karanlığa battığım, kendimden ümidimi en çok kestiğim anda bulmuştu o beni. Elini uzatmıştı. *Tutmayacağım*, dememe rağmen inatla bunu yapmaya devam etmişti hem de. Ben onu benimle birlikte karanlığa batıracağımı düşünürken onun yeşilleri öyle fazlaydı ki beni karanlığımdan çekip kendi aydınlığına almıştı.

Ömer'di o. Herkese, her yere adını haykırsam bile doyamayacağım Ömer. En güzel hislerim, kalbim, tozlanan tüm pembelerim ve göğüs kafesimdeki heyecanla kanat çırpın kuşlarım.

Adının ve varlığının benliğimde bıraktığı his anlatabileceğimden fazlaydı. Belki de bu yüzden kendi kendime gülerken okumaya çalıştığım sınav kâğıdının köşesine *Ömer* yazıyordum.

Durdum.

Kâğıtla küçük bir an bakiştık.

Heyecanım tuzla buz olurken, kalemi hızla bırakıp kâğıdın Ömer yazdığım köşesine dehşet içinde baktım. Adını yazdığım yetmiyormuş gibi bir de kalp içine almam, utançtan yerin dibine girmem için yeterliydi. Liseli âşıkları bile geride bıraktığımı hissediyordum. Bir tek ikimizin fotoğrafını yan yana yapıştırmadığım kalmıştı.

Ne yapıyorsun, Ayperi?

"Allah seni kahretmesin, Ayperi!" derken hızla kalemi yana savurmuş, çaresizce etrafa bakınmışım. Üstünü karalamanın en makul çözüm olduğunu anladığımda yeniden kaleme uzandım. 8/C sınıfındaki İrem'e, öğretmeninin ne denli bir alık âşık olduğunu açıklayamazdım. Çizerek saklamaktan da o an vazgeçtim. Hızla ayaklanmış, daksil aramak için ayağa kalkmışım ki sandalye geri düşerek arkamda kalan dolaba çarptı. Dolabımın içindekiler bunun şiddetliyle sallandığında çaresiz ellerim kalçalarımdaydı.

Harika bir gün sonu oluyordu.

"Yine neyi yıktım?" dedim, arkama bakmaya çalışırken. Sandalyenin etkisiyle dolabın içindeki birkaç kalemlik düşmüş, içindekiler dolabın içine dağılmıştı. Bir taraflarım yine tüm dağları devirmek için yeterliydi.

"Beni," diyen Ömer'in sesini duydum. "Beni yıktın valla, güzelim."

Anın paniği içinde olan bakışlarım sese döndü. Açık kapının önündeydi. Kolları göğsünde bağlıydı. Yeşil parkasını giymeyi bıraktığı günlerdeydik. Memlekete bahar ve yaz geliyordu. Deri ceketininse her zamanki gibi canıma kasti vardı. Kollarını göğsünde bağlamış, kapının yanına yaslanmış bir halde beni izliyordu. Yeşil gözlerini üzerimde hissetmek, ayaklarımı yerden kesmeye daima yetecekti.

“Ömer!” diyen sesim şaşkındı.

Kollarını çözüp dikleşmiş, dudağının köşesinde canıma okuyan o çapkın gülüş varken bana doğru ilerlemişti. “Ayperi!” diyerek şaşkın ifadem ve ses tonumun aynıyla karışık vermeye çalıştı ama şiirlerin en güzel dizelerini andıran sesiyle bunu yapması imkânsızdı. Her türlü, adım dilinde güzelleşiyordu.

Şaşkın bakışlarımı toparlamam birkaç saniye sürdü. Elim popomdayken önümde Ömer yazılı bir sınav kâğıdını fark etmemse hızla kendime gelmem için yeterliydi. Doğrulurken bir elim önüme düşen saçlarımı geri itme, diğer elim önümdeki sınav kâğıdını Ömer yazan kısmını kapamakla meşguldü. Dudaklarımdaki gülüş onu ne zaman görsem bir ömür aynı noktada belirecekti.

Adımları ağır ağır ilerlemişti, tam karşımda dururken gülüşü sürüyordu. Bir eli omzuma düşen saçlarımı geri iteleyip, gerdanımı açıkta bırakırken diğer eli belime dolanmış, her zamanki gibi dudakları, dudağının köşesine tüy kadar hafif ama derin bir öpücük bırakmıştı. Zannımca dudaklarında ayrı bir sihir vardı. Ne zaman tenime değse gözlerimin kapanmasının ve o noktada çiçekler açtığını hissetmemin başka izahı olamazdı.

“Naber,” dedi, gerilerken. Ziyadesiyle çapkın bir bakış sundu.

Gülüşüm derindi. “İyi, sınav okuyorken seni bekliyordum. Bugün er-kencisin, hayırdır?”

“Kaçtım,” dedi tek solukta. “Baktım saatler b.tmiyor, ben de bohçamı alıp sana kaçtım yani. Olay bundan ibaret.” Dudakları önce sol, daha sonra sağ gamzeme derin bir öpücük bıraktı. Gerilediğinde yüzünde memnuniyet dolu bir ifade vardı. “İşte bu,” dedi, aynı keyifli haliyle. “Abime zamanında çok gülmüş olabilirim. Şu an bohçamı alıp sana kaçasım var.”

Ailesi üniversitesi devam ediyor diye abisinin evlenmesine izin vermediğinde bohçasını alıp yengesinin evine kaçtığından bahsetmişti. Annesinin de babasıyla kaçarak evlendiği düşünülürse Seyirhanlarda kaçma geni baskındı. Bu söylediklerinde şaka kısmı bulamamamın nedeni buydu zira gerçekten bohçasını alıp bana kaçabilirdi.

“Bazen gerçekten bunu yapacağını düşünüp endişeleniyorum,” derken ben de parmak ucuma yükselmiş, dudağının kenarına masum bir öpücük bırakmıştım. “Adamakıllı işine gidip gel, Seyirhan. Sonra *âşık olunca bizim başkomisere bir haller oldu*, diyecekler, kabak yine benim başıma patlayacak.”

“Öyle oldu çünkü,” dedi, hiç çekinmeden. “Valla ben önceden edebimle işime gidip gelirdim. Şu an tamamen yoldan çıkarıldığım bir dönemdeyim.”

“Suçlu biz olduk, öyle mi?” dedim hemen. “Valla o birilerine gelen sensin. Hatırlatırım.”

Bakışlarındaki derinlik suyun en dibine düşen taş taneleri kadar ağır, dalgalı ama şairaneydi. Sol yanağıma değen dudakları, gamzeme değen nefesi de. “Keşke daha önce gelseymişim,” diye mırıldanarak geri çekildi. Yeşiller alabildiğine derindi. “Artık sensiz geçen yılları ziyandan sayıyorum ve ziyan ettiğim koca bir ömür var. Mecbur, kalanını telafi etmek zorundasın.”

Gülerek sıcak bedenine sokuldum. “Nasıl telafi edecekmişim?”

“Tam bu noktada kalarak,” dedi anında. “Gamzen dudağımda, kokun burnumun ucunda olmalı. Diğer türlü hayattan gerekli verimi alamıyorum.”

Gülüşüm büyüdü. Niyetim kâğıdın üzerindeki elimi kaldırıp kâğıdı ters çevirdikten sonra kollarımı ona dolayarak boynuna sarılmaktı ama kapının önünden yükselen cılız ses her şeye engel olmak için yeterliydi.

“Öğretmenim,” dedi, Cem’in cılız sesi. “Ömer abi...”

İkimiz de aynı anda ona döndüğümüzde yüzündeki şok ifadesi görül-meyecek gibi değildi. Kendimi onu aldatmış gibi hissetmeden edemedim çünkü tam olarak öyle bakıyordu. İstemsizce Ömer’in kollarından sıyrılmak zorunda kaldım.

“Cem,” dedim tatlılıkla. “Senin kursun yok muydu canım? Ne işin var hâlâ burada?”

Dehşet ifadesi yerli yerindeydi. Şaşkınlığı ben değil, Ömer için olmalıydı ki minik eli ona doğru havalanmış, gözleri kısılmıştı. “Ömer abi,” dedi, acı içinde. “Ben sana güvenmiştim. Bana bunu nasıl yaparsın?”

Bakışlarım artık ikisi arasında gidip geliyordu. Ortama çöken ses-sizlikse oldukça anlamsız ve yersizdi. Cem gibi Ömer’e bakmadan edemedim. Ellerini beline atmış, o da bir elini Cem’e doğru kaldırmıştı. “Koçum,” dedi tane tane. “Bir dinle, açıklayabilirim.”

“Neyi?” demek zorunda kaldım. “Aranızda bilmediğim ne var?”

Çocuğa *Ayperi Öğretmen'ine biri yaklaşırsa uzaklaştır*, dediğini biliyordum ama muhabbetlerinin bu denli derin olduğundan haberim yoktu. Cem kurşun yemişçesine, Ömer ise *herkes öldürür sevdiğini*, der gibi bakıyordu.

Ömer'in gözleri en sonunda şaşkınlıkla onlara bakan beni buldu. "Güzelim, bize beş dakika müsaade eder misin? Cem'le bir erkek erkeğe konuşalım."

Şaşkınlığım artıyordu. "Sebe?"

"Özel!" dedi Cem, tüm sinir ve tatlı tribiyle. Sınıftan içeri girmiş, kaşları çatık bir şekilde Ömer'in karşısına dikilmişti. Birbirlerine kovboy filminde silah çeken ikili gibi bakıyorlardı.

Aradan geçen çalı ben olmalıydım. "İyi madem," diyerek gerilememin başka açıklaması olamazdı. "Konuşun bakalım."

Ben sınıftan çıkarken hâlâ birbirlerine olabildiğince ters ve dik bakıyorlardı. Kapıyı tam kapamadan aralık bıraktım. Göz ucuyla içeriye bakmaya çalışıyordum ama zordu. Görüş alanı dardı. "Gel bakalım, koçum," diyerek öğretmen masasına ilerleyen Ömer, görüş alanıma en sonunda girmiş, bana yardımcı olmuştu. Sandalyeye oturup, elini iki kere dizine vurarak Cem'i yanma çağırırdı. "Seninle adamakıllı bir konuşalım."

Sinirliydi Cem. Olduğu yerden ilerlememiş olmalıydı ki hâlâ görüş alanımda değildi. "Söz vermiştin," dedikten birkaç saniye sonra minik sırtını gördüm. Ömer'in karşısına dikilmiş, ellerini beline atmıştı. Muhtemelen benim uğruma verilen bir savaştı. "Hani ben büyüyünceye kadar onu saklayacaktın?"

Son cümle başıma ağırlı saplanması için yeterliydi. Ömer Seyirhan netliği, yaş sınırı tanımamış gibiydi.

"Sakladım," dedi, en net şekilde. "Az önce de saklıyordum işte."

"O saklamak değil ki," dedi Cem. "Annemle babam da öyle yapıyor. Evlendiniz mi siz? Anne baba mı oldunuz?"

Kapı aralığından onları izlediğime emin olan Ömer'in gözleri zerre zorlanmadan beni buldu. Dudağında beliren yarım gülüşse tüm hislerini anlatmak için yeterliydi. "O da olur," dedi keyifle. "Hatta çok güzel olur. Umarım en yakın zamanda olur."

Gözlerim kısıldı. Arsız, çekici ve başıma belaydı.

İfadem görüldüğünden olsa gerek gülüşü büyümüş, başını iki yana sallayarak yeniden Cem'e dönmüştü. Ona yaklaşmayan minik bedeni bileğinden kavrayıp kendine çekti.

Aynı saniyelerde, “Ama ben evlenecektim onunla,” diye isyan ediyordu Cem. “Şimdi kiminle evleneceğim?” Dudakları ağlamaklı bir hal alarak büküldü.

“Len, oğlum, dur,” diyerek yanaklarını avuç içine alan Ömer, oldukça sevecendi. Bu da kalbimi sarıp sarmalamaya yetti. “Hemen ağlama. Biraz metanetli dur. Hem sana kız mı yok?”

“Yok!” dedi Cem anında. Dudaklarını zorla topluyor, ağlamamak için direniyordu. “Ben öğretmenimi istiyorum.”

Ya sabır çekmeden edemedi Ömer. “Kurban olduğum Rabbi’m her yaş grubuyla uğraştırıyor beni,” derken isyanı evrenydi. Yeniden Cem’e odaklandı. “Oğlum, biraz mantıklı düşün. Şimdi sen gencecik delikanlısın. Sen büyüyene kadar Ayperi Öğretmen’in yaşlanacak. Dişleri dökülecek, beli bükülecek. Nene olacak hatta.”

Umursamazca omuz kaldıran Cem, “Nene olduğunda evlenirim o zaman,” diyerek, inatlaşmadan yanaydı.

Elim kalbimdeydi. *Cem, benim minik, sadık kuşum...*

“O zaman nasıl yetişsin sana bu kadın?” diyerek makul bir öneri daha sunmaya devam etti Ömer. “*Bastonla gezecek, diyorum.*”

Bu cümle Cem’i birkaç saniye için düşünmeye ve duraksamaya zorlamış gibiydi. Büzülen dudakları ağır ağır toparlanırken, “Anneannem gibi mi?” demiş, gözleri şüpheyle kısılmıştı.

“Evet,” dedi Ömer hızla. “Aynı onun gibi. Sen genç adamsın. Seninle koşamayan biriyle nasıl evlenebilirsin?”

Ben yıllardır Cem’i ne dediysem bana olan sevdasından vazgeçirememiştim. Hatta bütün okul bunun için direnmişti lakin başaramamıştı. O an Ömer’in tek sözüyle bunu başarıyor oluşu da garipti. Artık gerçekten onda şeytan tüyü olduğunu düşünmeye başlıyordum. Hiç kimse *hayır*, diyemiyor, karşı koyamıyordu. Yoksa Cem’in, “Doğru,” demesinin başka izahı olamazdı. “Sıla var,” diye ekledi aniden. “O benimle birlikte koşabiliyor ve aynı sınıftayız. Aynı şeylere aynı anda gülüyoruz.”

“Çok iyi,” diyerek destekledi Ömer.

Cem kısa bir an düşündükten sonra kaşlarını şiddetle kaldırdı. “Yok, olmaz. Sürekli kalemligiyle kafama vuruyor.”

Kafa ve darbe detayı Ömer’i gaza getirmek için yeterliydi. “Bir şey diyeyim mi?” dedi keyifle. “Kesinlikle olur. Ben bu ilişkide gelecek görüyorum.”

Cem'in ağlamaklı ifadesi tamamen dağılmış, yerine tatlı bir tebessüm kurulmuştu. Yine de Ömer'e güvenmiyordu. "Öyle mi?" derken şüphe doluydu.

"Aynen öyle."

Cem, söylenenleri bir süre daha düşündü. Ömer başını sallıyor, sırtını sıvazlayarak desteğini belli ediyordu. "Tamam," dedi Cem, en sonunda. "Hem Sıla benimle aynı yaşta. Onunla beraber büyürüz."

Ömer'in parmakları gür siyah saçlara keyifle dalıp, karıştırırken başının üzerine derin bir öpücük bırakmıştı. "Sana söz, olur da evlenirseniz düğününüzde Ayperi Öğretmen'inle gelip size altın takacağız. Ama bunlar için çok erken, önceliğimiz okulu bitirip meslek sahibi olmak."

"İyi," derken havalıydı Cem. "Söz versin, ona göre. Bu defa sözünden dönme."

"O nasıl söz, len? Sözünde durmayan bir adam mıyım ben?"

En az onun kadar netti Cem. "Aşağı yukarı." Adımları geriledi. "Peki, ben gidiyorum madem. Bir süre gözüme görünme, tamam mı? Her şeye rağmen bu ihanetini sindirmem gerekecek."

Arkasını dönmüş, kendinden daha büyük adımlarla kapıya ilerlemişti. Kapıyı açıp beni gördüğünde şaşkın ya da üzgün değildi. Dudaklarında her zamanki tebessümü vardı. Bacaklarına sarılıp, "İyi akşamlar, öğretmenim," demeyi ihmal etmemiş, tüm havasıyla bize arkasını dönüp uzaklaşmıştı. Birkaç dakika önce aşkımdan ağlamaklı bir halde olan sanki o değildi.

Aşkımız buraya kadar mıydı Cem?

Geride kalan Ömer'in, "Çocuğa bak, lan," dediğini duydum. "Ömrü hayatımda böyle ayar yemedim ben." Şaşkın bakışlarım ona döndüğünde sözlerinin aksine oldukça keyifliydi. "Not et, öğretmeni. Ufaklığa düğününde altın götüreceğiz."

Başımı umutsuzca iki yana sallayarak içeri girdim. "Bir altına benden vazgeçtiğine inanamıyorum."

"Herkes bir Ömer değil," dedi keyifle. "Hani bana, *altın madeni mi yoksa Ayperi mi seç bakalım*, deseler ilk seçeneğin üstünü alev çıkarana kadar çizerdim." Kollarını kendinden emin bir halde iki yana açtı. "Kıymetimi bilir misin lütfen."

"Emin ol, biliyorum."

"Emin ol, görüyorum." Aniden ayağa kalmış, dudaklarındaki canıma okuyan gülüşle yaklaşmıştı. "İşin bittiyse çıkalım mı? Seni, benim için önemli olan iki kişiyle tanıştırmak istiyorum."

“Kim?”

“Arkadaşlarım,” derken ifadesi ve sesi sunacağı tekliften emin değil gibiydi. “Ama çok yorgunsun,” derken gözleri arkasında kalan sınav kâğıtlarına ve dağınık masama değdi. “*Başka zaman gidelim*, dersan anlayışla karşılarım.”

Şeytan tüyünün nedeni ince ruhu ve kalbiydi. Yoksa her sözünde bu denli inceliklerin yaşaması imkânsızdı. “Saçmalama, tabii ki çok isterim.” Onu ve ona dair her şeyi bilmek istiyordum. Arkadaşlarının hiçbirisiyle henüz tanışmamıştım ve bu beni heyecanlandırmış, saçma bir şekilde kalbimin hızlı atmasına neden olmuştu. Yanından geçip, masanın üzerindeki dağınık kâğıtları toparlarken, “Sen önden git, ben çantamı alıp geliyorum,” diyerek çıkardığım dağınıklıkla baş etmeye çalışıyordum.

İlk amacım, köşesine kalpler içinde Ömer yazan kâğıdı saklamaktı. Temennimse sandalyeye oturduğu zaman bunu görmemiş olmasından yanaydı ama kâğıdı kaldıracığım an eli buna engel olmuş, işaretparmağı tam olarak kalpler içindeki isminin üzerinde durmuştu.

Yakalanmıştık.

Birkaç saniye için başımı elinden ve sınav kâğıdından kaldıramadım. Sultan Süleyman sınav kâğıdından çıkıp beni tokatlarsa asla ses çıkarmazdım. Masum bakışlarım ona kalktığında ilkokul çalışmamı yakalatmış olmanın utancı içindeydim.

“Lütfen bunu görmemiş ol,” dedim utanarak.

Kaşları tersini iddia eder gibi havalanırken gülüşüne daha büyük bir keyif eklendi. “Valla gördüm. Bu sınav kâğıdını ben alabiliyor muyum? Cevaplar çok hoşuma gitti.”

Utançla kâğıdı hızla geri çektim ama inatla vermiyordu. “Sus lütfen, yerin yedi kat dibine girmek üzereyim. Ayrıca bırak şu kâğıdı!”

“Bırakmam,” derken her zamanki gibi kararlıydı. Biraz daha zorlarsam yırtılacağını bilincindeydim ve beni durduran bu oldu. Ama o aynı neşeli halleriyle telefonunu çıkarmış ve kâğıdın o köşesinin fotoğrafını art arda çekmişti. “Ekran fotoğrafı yapacağım,” dedi kendi kendine keyifleterek. “Misler gibi görüntü.”

Elini en sonunda kâğıttan uzaklaştırdığında hızla diğer kâğıtların arasına sıkıştırıp sakladım ama her şey için çok geçti. Ters bakışlarımın kendisinde olduğunu fark ettiğinde parmakları yanağımdan kendi payına düşen sevgiyi makasla aldı. “Utanma,” dedi, harfleri uzatarak. “Ben senin adını emniyetin bütün evraklarına işlemiş adamım. İnsan çok sevince oluyor böyle şeyler.” Gerçekten bunu ekran fotoğrafı yapıyor olmalıydı.

Ekrana bakarken keyfi son noktadaydı. En sonunda ekrandan kopup, bana dönerek, “Dışarıda seni bekliyorum,” dedi. ‘Telefonu bana çevirip gerçekten ekranına yerleştirdiği kalp içindeki Ömer yazısını göstermeyi ihmal etmemişti. “Başka sınav kâğıtlarında da var mı bundan? Pul koleksiyonum yok ama bunun koleksiyonunu yapabilirim.”

İçimdeki öküze daha fazla engel olamadım. “Abartma istersen.”

Her zamanki Ömer’di. “Yani *var*, diyorsun.”

“Ben öyle bir şey mi dedim?”

“Terslendiysen kesin bunu daha önce de pek çok kere yaptın. Hepsini bulmalıyım.”

Topladığım sınav kâğıtları kucağındayken üzerine doğru yürüdüm. Ben ilerledikçe geri geri gidiyor ama gülüşünü beneden saklamıyordu. “Şu sınıftan çıkar mısın artık?”

Keyifli bir kahkaha atarak geriledi ama aniden adımlarını durdurup bana yaklaşmadı. Belimden kavrayıp dudağıma bıraktığı küçük ama etkili öpücük tüm tersliğimi ve hırçınlığımı yerle bir etmek için yeterliydi. Oldukça kısa ama yoğun bir andı. Öyle ki dudaklarım öpüşüne karşılık veremeden gerilemiş, her zamanki gibi şakağıma, onun adıyla atan varlığıma ve can damarlarıma bir öpücük bırakmıştı.

“Dışarıda bekliyorum,” dedi, uğruna şiirler yazılacak sesi.

Gözlerine bakmak, gülümsemek ve onaylamaktan başka bir şey yapamadım. Aşkının şiddetinden göğsüm yanıyor, gözlerim doluyordu. O uzaklaşırken arkasından baktığım kısa ama zihnim için uzun sayılacak bir an vardı. Ay daima güneşe, Ayperi’ye kendi güneşi olan Ömer’e koşuyordu.

Elindeki aynadan moraran göz altlarıyla burnuna bakan Melike’nin yüzündeki ifade acı doluydu. Parmak ucuyla dokunmak istediğinde acısıyla inleyerek yüzünü ekşitti. Bu bebeksi burnunun aldığı kaçınıcı darbeydi? Bir noktadan sonra saymayı bırakmıştı.

Aynayı kapatıp, çantasına atarken, “Lan, Şemo!” diye söylenişi dünden beri kırkı aşmıştı. “Ayağının ayarına sıçayım be bacım. İman gücüyle mi vurdun o topa, ne yaptın?”

Yediği top olsa gam yemeyecekti. Bir havlu kümesinin onu nasıl bu hale getirdiğini asla anlamıyordu. Bir hasar yoktu ama göz altları hafifçe morarmış, burnu hâlâ sızlıyordu. Şu yaşında *salonda top oynarken*

burnumu kırdım, diyerek bu durumu birine açıklamak zorunda kalsaydı, zorundan ağlardı. Belki de *Casper* halaya viski içirme fiyaskosu konusunda yediği bir şefkat tokadıydı. İhtimaller her geçen saniye biraz daha artıyordu.

Eliyle ağrıyan belini yokladı. Semih Şentürk'le birlikte sırtüstü yapıştığı zemin pek yumuşak değildi. Dünden beri bir de bel ve sırt ağrısıyla mücadele ediyordu. "Of!" dedi sıkıntılı bir sesle. "Yemin ederim, neneler gibiyim."

Bakışları, karşısında kalan hastane girişindeydi. Yaklaşık yarım saat önce oradaydı. Belinin kırıldığını iddia etmişti ama doktor inatla bir şeyinin olmadığını söylemiş, birkaç krem vererek iyi olduğuna ikna etmişti. Buna rağmen hâlâ hastaneden uzaklaşamamıştı çünkü yaklaşık bir saat önce Yavuz mesaj atmış, *müsaitsen doktor kontrolüne gidebilir miyiz ya*, demişti.

Günlerdir içine düştüğü ruh halini ve sorularını cevaplamak için bundan âlâ bir fırsat göremiyordu. Yavuz Korkut denen o adama karşı ne hissettiğini bugün netleştirecek, gözlerinin içine bakarak gözbebeklerinde kendi yansıması mı yoksa büyük bir boşluk mu olduğunu görecekti.

Hastaneleri sevmeyişi, o geniz yakan kokudan hoşlanmadığı için yaklaşık bir saattir hastane bahçesindeki banklara oturmuş, sessizce onun gelmesini bekliyordu. Başka hiçbir kuvvet onu burada tutamazken adımlarını bu noktaya sabitleyen hissin ne olduğunu anlaması için yine kalbini açması ve göğüs kafesine bakması gerekiyordu ama bunu Yavuz gelmeden yapmayacak, hislerinden emin olmak için o sureti bekleyecekti.

Çaresizce yeniden burnuna dokundu. Bakışları sürekli yola takılıyor, Yavuz'un gelip gelmediğine bakıyordu ama görünürde hâlâ yoktu. "Adama bak," diye homurdandı. "Oturduk burada sığır gibi bekliyoruz ki paşam gelsin. Gerçekten bundan mı hoşlanıyorsun, Melike?" Başını hızla iki yana salladı. "Yok, hoşlanmıyorum. Geline emin olacağım bundan. Asla hoşlanmıyorum."

Oyalanmak adına telefonuna sarıldı. Zordu fenomen olmak. Büyük firmalar işbirliği gönderiyor, mesaj kutusu asla boş kalmıyordu. Arada spam yiyor, hesap kapanma noktasına geliyordu. Açtığı kırk farklı sahte hesaptan ona hakaret edenlerle ettiği kavgalar da cabasıydı. Her halükârda zordu ünlü olmak.

Sahte hesaplarından birine girip huzurla ana sayfasında gezineceği an önüne düşen tek bir fotoğraf karesi her şeyi yerle bir etmeye, ifadesini düşürüp göğsündeki yarayı sızlatmaya yetmişti. *Anne*, diyemediği ama

onu doğurduğunu çaresizce kabul etmek zorunda kaldığı kadın ikinci evliliğinden olan kızına sıkıca sarılmıştı. Belli ki lise mezuniyeti olmuştu.

Genç kızın giydiği lacivert cüppe omuzlarından büyük gelip, ellerinin üzerine dökülürken kep annesindeydi. İkisi de kameraya gülerek, baskarken sözde kardeşi olan ama asla öyle hissetmediği kız fotoğrafın altına şöyle bir not düşmüştü;

“Annem, her şeyim. Beni bu yaşa getirdiğin için teşekkürler. Bu belge aslında benim değil, senin. Kalp... Kalp... Kalp...”

İnsan kendisine kaşıkla bile verilmeyen bir suyun başkasına kazanla taşındığını gördüğünde içerliyordu veya bir parça kırılıyordu. Nefisten ibaretti sonunda bir parçamız. Aldığı derin bir so. ukla Melike'nin göğsünde kırılan pek çok parça vardı. Hayatıysa küfürsüz yaşamaya asla uygun değildi.

Alışmıştı oysa yok sayılmaya, kambur olmaya ve ayırık otu gibi görülme. Annesi ve babası boşandıktan sonra kendilerine yeni bir hayat kurmuş, yeni çocukları olmuştu. Annesi kızıyla, babası oğullarıyla mutlu. İkisi de sanki o evliliği hiçbir zaman yapmamış, Melike diye bir çocuğu dünyaya getirmemiş gibiydi.

O zaman kimdi bu Melike? Taş kovuğundan rını çıkmıştı, ağaç yarığından mı yoksa insan utancından mı? Gönül yarısından mı?

Pek çok şeyi sindirdiğini sanırdı ama göğsüne batan his, saklayabileceğinden daha fazlası olmuştu. Ya yaşlanıyordu ya da hastalık ve ilaçlar mentalini gerçekten yerle bir etmişti. O da mezuniyet günü diplomasını bu şekilde verebilir, bunu başarabilirdi. Onlarda olup Melike'de olmayan neydi?

Sevgi, dedi, derinlerden bir ses. Sende sevgi yok, Melike. Onların geçmişindeki en büyük kara leke, unutmak isteyecekleri tüm zamanlarsın.

Hesaptan sessizce çıkıp telefonu kapadı. Aldığı derin nefes tüm içinde kalmışlıklar adınaydı. Genzine takıldı, kursorunda kaldı. Hastalığından olsa gerek daha duygusal hissediyor, daha önce takmadığı şeyleri takıyordu. Belki de daha önce bunlara takılmalı, bu kadar biriktirmemeliydi. Eli istemsizce göğsüne ilerlemiş, ağrıdığını hissettiği kalbini ağır ağır okşayarak teselli etmeye çalışmıştı.

“Kendine gel, Melike. Bunlar seni üzmez, kızım. Kendine gel.”

Eli kalbine teselli verdi ama zihnine veremedi. Bu denli sevilmemek için ne yapmış olabilirdi?

Gözlerini kapatıp zihnini, içine düştüğü ızdıraptan kurtarmayı denedi. Eli kalbine teselli vermeye devam ediyor, içinden sadece tek bir

cümleyi art arda tekrar ediyordu: *Kendine gel, Melike, kendine gel.* Göğüs kafesi kendine gelmedi ama gözlerini ağır ağır araladığında bir elin ona çikolatalı süt uzatmasını da beklemiyordu.

Hemen yanındaydı Yavuz. Ne zaman geldiğini anlayamadığı bir şekilde sol yanına oturmuş, her zamanki sessizliğiyle ona çikolatalı süt uzatıyordu. Sadece küçük bir an eli hâlâ göğsünün üzerinde olan Melike, kalbinin hızla eline vurduğunu hissetti. Aynı oduncu gömleğinin her rengine sahip olmalıydı Yavuz. Bu defa üzerindeki aynı gömleğin haki yeşiliydi.

Yavuz çikolatalı sütü ona uzatırken, “Geç kaldım,” dedi. “Özür he-di-yem say.”

Melike göğsüne bir kurşun daha yediğini hissediyordu. Oysa bunu söylememeliydi. Bir ayı gibi en kaba şekilde karşısında durursa işi daha da kolaylaşacaktı ama Yavuz Korkut her gün başka bir yüzünü gösteriyor gibiydi ve her yüzü, bir diğerinden daha vurucuydu.

Göğsünde ve zihninde dönen her şeye rağmen üzerindeki hüzünden hızla sıyrıldı. Maskesini kuşanıp kursağında kalan her şeyi son lokmasına kadar yuttu. “Ooo, gomiserim,” dedi. Çikolatalı sütü neşeyle aldı. “Demek hâlâ bana süt almayı seviyorsun.”

Bakışlarını ilk kaçırın Yavuz olmuş ama birkaç saniye için de olsa kıvrıkcık saçları, küçük burnu ve çehreyi izlemeden edememişti. İki hafta sandığından uzun geçmişti. Melike’nin kucığına minik bir poşet bırakırken öksürüğü, boğazındaki yumruyu yutmak adınaydı.

“Ben almadım,” dedi, süt için. Çenesi anlamsızca ileride bir noktayı gösteriyor ama neresi olduğu asla belli olmuyordu. “Öyle ileride bir yerde dağıtıyorlardı.”

Melike’nin bakışları kucığındaki poşetin içindeydi. Zara balı kavanozuyla karşılaştığında kaşları havalandı. Bunu isterken gerçekten getireceğine asla ihtimal vermemişti. “Bunu da mı ileride dağıtıyorlardı, gomiserim?”

Yavuz utanca bulanmış sinirini çatık kaşlarıyla saklamaya çalışıyordu. “Yok, o benden,” dedi çekinerek. “İstedin, getirdim işte.”

“Kangal?”

Bakışları aniden yanındaki kıvrıkcık saçlara ve tatlı çehreye döndü. “Ne kangalı?”

“Kangal da istemiştin. Onu da getirdin mi?”

Gülüşü onun kadar Melike için de beklenmedikti. Yanaklarında belirgin derin izlere gamze diyemezdi Melike ama aylardır onlara bir isim

de veremiyordu. Uzun çukur, bu nadir görülen gülüşü çerçeveleyen bir kalkan gibiydi. Yarık kaşının ve sert bakışlarının o an için hiçbir önemi kalmıyordu.

“Saçmalama, Melike.”

İstemsizce ona daha çok dönmüş ve gülüşüne ıyım sağlamıştı. “Ne var? Zara balı getiren bir Sivas Kangalı mı getirmeyecek?” Sırtını gaza getirici bir dokunuşla okşadı. “Yaparsın sen, inanıyorum.”

Yavuz’un gülüşü yarımdı. Kaçamak bakışları yeniden Melike’ye odaklandığında kısa sayılabilecek bir süre hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar. Ruhun aynası olan gözlerden yansıyan izler, kalplerine düşen birer izden farksızdı.

Gözlerini ondan koparmadan, “Teşekkür ederim,” dedi Melike.

Başını ağır ağır sallayan Yavuz da belki de ilk defa Melike’nin gözlelerinden kopamamış, bu denli uzun bakmıştı. “İçsene.”

“Sonra,” dedi. “Şu an pek içesim yok.” Gülmeye çalıştı. “Hem içeri girmemize daha yirmi dakika var. Senin odadan çıkmanı beklerken içmeyi tercih ederim.”

Cevap beklediği gibi olmamış, Yavuz bambaşka bir şey sormuştu.

“Neyin var senin?”

Dudak büzerken gülüyordu. “Hiç.”

Yavuz hiç beklemeden, düşünmeden ve tereddüt etmeden, “Bir şeyin var,” dedi. “Durgunsun.” Oysa gülerek saklamaya çalıştığı hüznünü o an için Melike bile unutmuştu. Gülerek kaşları havalandığında Yavuz’un bakışları daha da dikkatli bir hal almış hatra hafifçe ona dönmüştü. “Senin gözlerinin altı mor mu? Kavgaya mı karıştın?” Dikleşmiş, ciddileşmişti. “Yapmadım, de, Melike.”

“Yapmadım tabii ki,” dedi hızla. “*Belaya bulaşma*, demedin mi gomiserim? Bulaşmadım işte.” Eli havalandı. “Namusum, şerefim, haysiyetim ve bütün unlu mamuller üzerine yemin ederim ki sakinlik içinde yaşadım. Emniyete yolum asla düşmedi.”

Yavuz ikna olmuş değildi. Bedenini Melike’ye daha çok çevirip işaretparmağım çenesine bastırarak hafifçe yüzünü yan çevirmiş, burnuna dikkatlice bakmıştı. “Burnuna ne oldu o zaman? Niye şiş?”

Çenesine dokunan ele değil, yüzüne dikkatle bakan gözlere takılıp kalmıştı Melike. Göğsünde aradığı hissi anlayabilmek için elini oraya götürme hissiyle yanıyordu ama o an için imkânsızdı

“Söylersem gülersin.”

Yavuz'un yara izi olan kaşı hızla havalanmış, sorgular bir hal almıştı. *Dinliyorum*, der gibi dikkatle bakıyordu.

"Şeyma top fırlattı."

Yavuz'un endişeli ifadesi küçük bir şaşkınlıkla sarmalanmıştı. "Nasıl yani?"

"Bildiğin havludan top yapmıştık, onu yüzüme attı işte. Ben de sandalyeyle birlikte gerisin geri devrildim." Omuzları düşmüş, ifadesi kızgınlık dolu bir utançla harmanlanmıştı. "Arkadaşımın ayağında demir var, artık eminim. Altın krampon ödülünü Ronaldo'ya değil, Şeyma'ya vermeliydiler." Eli bebeksi burnundaydı. "Güleceksen gül lütfen, kendimi her şeye hazırladım." Beklentisinin aksine Yavuz gülmemişti. Bal rengi gözler kısık bir halde Melike'yi süzmeye devam ediyordu. Bu bakışı fark ettiğinde, "Ne?" diyerek elini burnundan çekti. "Burnum mu yamulmuş? Neden öyle bakıyorsun?"

"Mesele burnun değil," dedi Yavuz. "Başka bir şey var sende." Ağır ağır göz kırparak başını salladı. "Hayırdır, Melike Özben? Ne sıktı canını?"

Dudak büzdü. "Hiçbir şey." Yavuz'un ifadesi bir kez daha imayla havalandı. "Başka bir şey olduğunu nereden çıkardın, gomiserim? Gayet normalim."

Dudak büzen bu defa Yavuz'du. "Pek değil. Ya bu iki hafta içinde ya da son anda bir şeyler olmuş ve canın sıkılmış, belli. Samimi gülüşün ve mecburi gülüşün arasında dağlar kadar fark var. Her şey anlaşılıyor."

Melike'nin kalbinin göğüs kafesine indirdiği ilk şiddetli darbe bu ana aitti. *Bak sen*, der gibi kaşlarını kaldırmış, dudak büzmüştü. "Nasılmış samimi gülüşüm?"

"Sen neyin olduğunu söyle, ben de sorularını cevaplayayım."

Melike'nin gülüşü bu defa samimiydi. "Sivas sana yaramış, gomiserim, maşallah." Yavuz'un bakışlarında bir değişim göremediğinde istemsizce derin bir nefes almış, ciddileşmek zorunda kalmıştı. "Senin kardeşin var mı?"

Bu soruyu beklemeyen Yavuz anlam verememiş ama cevapsız da bırakmadan, "Bir abim var," demişti.

Bakışları öne düşen Melike düşünceliydi. "Ne güzel," dedi dalgın sesi. Daha fazla dayanamayarak çikolatalı sütü içmeye başladı. "Benim de annem olacak kadından bir kız, babam olacak adamdansa iki erkek kardeşim var ama hiç tanışmadım, görmedim." Derin bir nefes alırken bakışları boşluktaydı. "Bazen acaba onlarla tanışmak ister miydim diye düşünüyorum."

“Kardeşlerinle tanışmadın mı?”

Gülüştü buruk bir hal alırken yanındaki adamdan gözlerindeki hüznü saklamadı. “Tanışmadım. Tanışmak da istemem zaten ama insan bazen...” Doğru kelimeyi bulmak için zihninde arandı ama onu da kursağında kalan her şeyin arasında buldu. “Merak ediyor.”

Sessizce dinliyordu Yavuz. Yandan gördüğü çehreden gözlerini ayırmıyor, ifadesine çöken sis bulutunu izliyordu. Oysa daima gülerdi Melike Özben. Hiçbir şeyi ciddiye almaz, gülüp geçer ve severdi. Belki de herkes gibi bu da onun maskesiydi.

“Seni babaannen mi büyüttü?”

Melike’nin dalgın bakışları sendeleyerek ona dönmüştü. “Sen nereden biliyorsun?”

“Hastanede ilk denk düştüğümüz gün perdenin arkasında kimin olduğunu bilmeden tüm hayatını anlattığın için bazı konulara hâkimim. Hatta baban, babaanneden kalan evi satacak diye sövmüştün. Kim olduğunu ilk o an anlamıştım.” Başını umutsuzca iki yana salladı. “İşte o an odamı değiştirmeliydim.”

Gülmüştü Melike. “İstesen değiştirirdin, gomisirim. Demek ki senin de pek içinden gelmedi.”

Evet, gelmedi, diyecek oldu Yavuz ama o an için bunu da yutmak zorunda kaldı zira Melike’nin gözlerindeki hüznün bulutu yerli yerindeydi.

“En büyük ricamdır, o adama *baban*, deme,” demiş ve göz devirmişti. “Beni babaannem büyüttü çünkü annemle babam ben çok küçükken boşandıktan sonra bir daha arkalarına asla bakmadı. *Madem bakamayacaksınız, neden doğurdunuz,* diyeceğim ama kendi çocuklarına gayet güzel bakıyorlar. Bir ben fazlalık geldim sanırım.” Söylemeyecekti ama o an için içinde tutamadı. İnsan bazen göğsüne yük olanı dilinden dökerek rahatlamak istiyordu. “Bugün annemin kızının mezuniyeti varmış,” dedi. O, annesinin kızıydı. Melike ise hiçliğin. “Sarmaş dolaş fotoğraf atmışlar,” dediğinde yutkunmak zorunda kalmıştı. “Baba olacak o adamın da oğullarından biri geçen gün askere gitmiş, onu uğurluyordu. Sorsan benim okuduğum bölümü bile bilmezler. Sonra *Melike çok saygısız* oluyor. Sevgi verdiniz mi ki ben size saygı sunayım? Çiçek bile başının okşandığı, sulandığı yerde çiçek açarken insan sevilmediği yerde yaşayabilir, başını okşamayan eli öpebilir mi? Hepsi oksijen israfı. Hiçbirini görmediğim halde benden nefret ediyorlar. Bu kadar nefreti hak edecek ne yapmış olabilirim?”

“Doğar doğmaz annene ve babana sövme ihtimalin var mı?” diyen Yavuz’un tepkisi, o an için dikkat dağıtıcıydı.

Melike gülüşüne engel olamadı. “Olabilir, yapmadım diyemem ama her ne dediysem arkasındayım. Hak etmişlerdir.” Gülüşü, ufukta batan güneş gibiydi. Elindeki çikolatalı sütü içmiyor, sadece köşelerini ve pipeti çektiştiriyordu. “Belki de haklısın. Çok asiyim. Kim sürekli sövüp belaya karışan bir evlat ister ki?”

“Evlat seçilmez, Melike,” dedi Yavuz. “Ayrıca şöyle üzgün oturmandansa her boka bulaşmanı tercih ederim. Babaannene iyi bir evlat ve torun olduğuna eminim. Gerisinin bir önemi yok. O ikisi senin başını okşamasa da sen kendi başının çaresine bakacak birisin. Kendine haksızlık etme.”

Derin bir nefes verirken omuzları çökmüştü. “Belki de öyle,” dedi dalgın sesi. Söylenen şeyleri algıladığında buruk gülüşü ve bakışıyla Yavuz’a dönmüştü. “Sen şu an beni övdün mü yoksa gömdün mü?”

“Karışık.”

Gülüşü büyüdü. “Neyim olduğunu söyledim. Şimdi sıra sende. Söyle bakalım, gerçek gülüşüm ve yalan gülüşüm arasındaki fark neymiş?”

Uzun cümleler kurabilir, hissettiği her şeyi sayfalarca anlatabilirdi Yavuz ama o kadar kelime haznesi yoktu. Bunun için evrendeki tüm kelimelere sahip olmayı dilerdi. İkisinin de gözleri birbirini bulduğunda Yavuz’un gözlerinde minik bir ışıltı, Melike’nin ise sırtından başlayıp kalbine doğru yayılan bir sıcaklık vardı.

“Derin,” dedi Yavuz, ağır ağır. Kaçmadı, saklanmadı. “Gerçekten güldüğünde gülüşün daha derin oluyor. Gözlerin kısılıyor. Tüm içtenliğinle gülüyorsun ve bu bulaşıcı. Başkasına da bulaşıyor. Ama gülüşün kadar hüznün de derin. Yanma gelmeden önce başının üzerinde büyük bir karabulutun gezindiğini görebiliyordum. Ama bu saniyeler içinde oldu. Yani Melike Özben...” Derin bir nefes vermek ve gözlerinden en sonunda kopmak zorunda kaldı. “Harbi değişik bir insansın,” dediğinde ayağa kalkmıştı. “Hadi kalk, içeri girelim. Randevu saati geldi.”

Arkasını dönüp gerçeklerden kaçır gibi ilerlediğinde Melike sadece birkaç saniye duraksamış, koşarak yanında belirmişti. “Değişik derken?”

“Değişik işte,” dedi Yavuz. Önüne bakarak yürüyordu. “Sağın solun belli değil.”

Anında açıp sonuna kadar içtiği çikolatalı sütün boş kutusunu yanından geçtiği çöp kutusuna savurdu. “Sanki senin belli de gelmiş bana laf ediyorsun.”

“En azından her gün bir belaya karışmıyorum.”

“Hani yakışıyordu?”

Cevap vermedi Yavuz. Hızla ilerlemek, arkasından onu takip eden be-
denden kaçmakla meşguldü. Melike’nin bakışları ise bir adım uzağında
ilerleyen Yavuz’un sırtı, omuzları ve ense tıraşındaydı. Her geçen saniye
gözüne biraz daha çekici gelmeye başlaması, delilikten başka bir şey de-
ğildi. Yavuz görmedi ama eli kalbinde, hislerinin ortasındaydı Melike.
Minik bir hareket, işaret ya da çarpıntıydı aradığı. Yüzünü görmüyordu
ama esmer teninin üzerinde sadece yanaklarının kızardığına, utandığına
emindi. Berdan Mardin’i ve Shakira’nın yan yana gelmesi kadar zor bir
karmanın içine düştüğü için bahtına sövdü ama vazgeçmedi.

Arkasından ilerlerken Yavuz denen bu adamın kötü yanlarını dü-
şünmek, elinin altında hızlı atmaya başlayan kalbi sakinleştirmekle meş-
guldü. *Aksi, huysuz ve çekilmez*, demek istedi, olmadı. Benliğinin yansıttı-
ğından çok daha başkası olduğunu biliyordu. Saatlerce başında bekleyen
adam da oydu, terlerini avuçlarıyla silip ona çikolatalı süt getiren de. Ar-
tılar, eksileri yerle bir ederken Melike’nin zihni arıpsaçına dönmüş gi-
biydi.

Anlık duygusal boşluğa düştüğünü, hastalık gibi zorlu günlerde sadece
onu gördüğü için bu şekilde bağlandığını var saydı. Arkasından koşar
adım yanına gidip her zamanki Melike gibi dalga geçmek, *utandın mı
sen*, diyerek daha çok utandırmak istiyordu ama aynı dakikalarda iri bir
erkek bedeni vücuduna çarpmış, ameliyatlı göğsüne aniden batan sızıyla
iki büklüm olmasına neden olmuştu. Yara geçmişti belki ama sızısı hâlâ
oradaydı.

Beli, burnu, memesi derken dağılmış bir haldeydi. İnleyerek, göğsüne
sarılıp öne eğildi. Başını kaldırıp kimin ona çarptığına bakacak vakti bile
olmamıştı.

Çarpan kişi, “Önüne baksana kızım,” diyerek yükselmese acısını
unutup, dönüp bakmazdı da. “Kör müsün?”

Yaşlı sanmıştı ama baktığında yirmili yaşların ortalarında genç bir de-
likanlıydı. Özrünün kabahatinden daha büyük oluşu anlık şaşırmasına
neden olurken, tüm acısına rağmen elini göğsünden çekmeden dikleş-
mişti. “Asıl kör sensin. Gelmiş çarpıyorsun, bir de ne diyorsun?”

Çok şey diyecek gibiydi ama aniden karşısında beliren ve onunla ara-
sına giren yeşil oduncu gömlek, geniş omuzlar ve uzun boy buna engel
oldu. Melike’nin bile ilk gördüğünde korktuğu haline bürünmüş gibiydi
Yavuz Korkut. Çatık kaşları ve ters ifadesiyle günlerce unutamadığı,

rüyalarına girdiğini iddia ettiği bir hale. Tek kaşı havadayken, yayılan korku bu defa oldukça gerçek ve ciddiydi.

“Yavuz,” diyerek sırtına dokunacak oldu Melike.

Yavuz bakışlarını karşısındaki adamdan çekmeden, elini arkaya atıp Melike’nin bedenini korumacı bir şekilde arkasına sakladığında dünya durmuş, sahneye verilen tüm ışıklar Melike ve onun üzerine tutulmuş gibiydi. Belki de sadece Melike öyle hissediyordu. Bir ömür savaşmak zorunda kalan bir kuşa zorlanmadan saklanacağı bir dal uzattığınızda gerçekliğinden emin olmak için önce parmak ucuyla dokunurdu ona. Yıllarca her şeyde kendi başına mücadele eden Melike de aynı şaşkınlık içinde kendine duvar olmuş bedene bakıyordu.

Genç delikanlı bu ters bakışlara sadece birkaç saniye direnebilmiş, istemsizce bir adım gerilemişti.

“Özür dilemiyorsan bas, git,” diyen Yavuz, sert bir netlik içindeydi. Arkasındaki kolu Melike’yi daha sıkı kavradı. Diğer eli cebinden çıkardığı polis rozetini karşısındaki gencin yüzüne yaslamıştı. “Beni uğraştırma.”

Melike’nin kalbi göğüs kafesine vurdu. Bu, ne hafif bir darbeydi ne de bir dokunuş. Yıkıcı ve yerle bir edecek kadar sarsıcı bu hisle sendeledi. Ne zaman duygusal bir boşluğa düşse karşısında bu adam oluyor, ruhunda açık bıraktığı tüm boşluklardan içeri sızıyordu. Hastanedeyken yalnızdı. Yavuz elinden tutan tek kişiydi. Birkaç saniye önce o bankta yalnızdı. Karşısında beliren yine o adamdı.

Kaç ruh boşluğunda daha karşısında belirecekti?

Eli sızlayan göğsündeydi ama hissettiği eline deli gibi vuran kalbiydi. Yavuz karşısında kalan adamı umursamadan ona dönmüş, gözlerinde gerçek bir endişeyle bedenini inceliyordu. Eli böğründe kalan Melike’nin şaşkın bakışlarındaysa acı değil, kendi hisleri adına büyük bir şok vardı.

Yüreği ağzından dışarı düşmesin diye iki büklüm olmuş bir haldeyken Yavuz hafifçe öne eğilmiş, gerçek bir endişeyle yüzüne bakmaya çalışıyor, bedeni Melike’yi herkesten saklamaya yetiyordu.

“İyi misin?” dedi, alttan yüzüne bakmaya çalarak. “Yarana mı denk geldi? Ağrın çok mu?” Aynı endişesiyle kolundan kavramış ama ne çekiştirmişti ne de varlığı hissedilmişti. Tüy kadar hafif ve endişeli bir dokunuştı. “Doktora gidelim hemen, gel.”

Oysa terslemeli, laf sokmalı, ters ters bakmalı ve Melike’ye başına bela olacağını söylemeliydi. Belki de bu cümleyi söylerken anlatmak istediği buydu zira Melike başına gerçek bir bela aldığını hissediyordu.

Eli hâlâ boğrundayken, cevap vermeden öylece bakmak dışında hiçbir şey yapmadı. Evi, barkı ve tüm tarlaları yanıyordu.

Yavuz'un endişesi sürüyordu. Önünde daha da eğilmiş, birkaç saniye önce bakını ürküten kaşındaki yarık şu an yeniden tatlı bir hal almıştı. Melike'nin kolundan tutuyor, acısının nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Koluna mı geldi yoksa göğsüne mi? İyi misin Melike? Konuşsana. Yine mi burnuna geldi yoksa?"

Götüme, geldi diyecek oldu. Zorla yutkundu. Kalbi deli gibi atarken artık zihninde hiçbir şüpheye yer yoktu. Yavuz Korkut denen bu adam onun olmalıydı. Kalbini asırlar sonra bu denli hızlı attırabiliyorsa o gövdeye sokulmalı ve kendine orada bir ev kurmalıydı. Ama bunu kabullenmek o an için sandığı kadar kolay olmayacaktı.

Yavuz'un tüm endişeli sorularına karşılık, "Ha siktir!" deyişinin nedeni de buydu.

"Bir bakışta yaktın, erittin cümle tövbeleri,

Bir gülüşte sildin, o eski yarımın izlerini..."

Sertap Erener'in su misali akan sesi radyodan yükselirken dudaklarındaki gülüş bu defa radyo içindi. Yine formundaydı ve hangi şarkıyı açması gerektiğini çok iyi biliyordu. *Kendime bir daha şans diliyorum. Mutluluk istiyor, aşk istiyorum*, diye devam eden şarkıya tüm içtenliğimle katıldım.

Ömer'in arkadaşlarıyla tanışmaya gidiyorduk ve yaklaşık bir saatir yoldaydık. İstanbul'un dışı sayılabilecek bir noktada yaşıyorlardı. İsimlerinin Bahadır ve Zülal olduğunu söylemişti. Çocukluk arkadaşlarıymış ve aynı mahallede üçü birlikte büyümüş. Aynı okullara gidip aynı yollarda düşmüşler. Üniversite için ayrılmak zorunda kalmışlar ama bağları asla kopmamış.

Zülal mimar, Bahadır doktor olduktan sonra dostluklarının ağır ağır bir aşka dönüştüklerini hissetmeye başlamışlar. Bu sürecin ne denli sancılı olduğunu Ömer'in bıkkın ifadesinden anlayabiliyordum. İkisinin de sürekli Ömer'i arayıp, hisleri konusunda dert yandığını anlatırken kendini boğmak üzereydi.

"En son kafalarını birbirine sürtecektim, Ayperi." deyişi bunun kanıtıydı. "Seviyorsan seviyorsundur, abi. Bunun acabası olur mu?"

Gülerek, “Herkes sen kadar net değil, Seyirhan,” demeden edeme-
miştim.

Gün sonunda, Zülal ve Bahadır’ın yıllar süren arkadaşlığının ger-
çekten bir aşka dönüştüğünü anlatmıştı. Yaklaşık iki yıl önce evlenmişler
ve Zülal şu an altı aylık hamileymiş. Dünyaya gelecek erkek bebekleri için
ne denli heyecanla beklediklerini Ömer’in ifadesinden ve gözlerinden gö-
rebiliyordum. Melike, ben ve Şeyma gibi bu üçünün de arasında derin bir
bağ olmalıydı. Onlar adına oldukça mutlu görünüyordu.

Bakışlarım sokak lambalarının aydınlatığı yolu izlerken radyo bir
başka şarkıya geçmişti. Acıktığımı, buna bağlı olarak midemin bulandığ-
ını hissediyordum. Açlığa asla dayanamayan bedenim minik de olsa bir
şeyler atıştırmak istiyordu. Ömer o an için sessizdi. Dikkatle arabasını
sürüyordu.

“Ömer,” değişim anıydı.

“Güzelim,” dedi anında.

“Ben acıktım sanırım. Midem bulanıyor. Bir şeyler alabileceğimiz bir
yer yok mu ya da daha yolumuz çok uzun mu?”

Belli belirsiz gülerken göz ucuyla bana bakmış, yeniden yola odaklan-
madan önce kaşları önümdeki torpido gözünü işaret etmişti. “Sevgilimi
tanıdığım için hazırlıklı geldim. Şu ön kısmı aç bakalım.”

İnsanın midesiyle nam salması yük oluyordu ama söylediğini yap-
madan duramadım. Torpido gözünü açtığımda iki meyve suyu, sandviç
ve birkaç bisküviyle karşılaşmak erimeme neden oldu. “Ömer,” dedim,
tüm sevgimle. Antepfistiği paketi bile vardı. Adam resmen benim için
yemek depolamıştı zira bu kısmı kırk kere açmış ama hiçbirinde bu kadar
dolu görmemiştim. “Bazen seni yemek istiyorum,” değişim çok ani ve çok
ediciydi.

Bu adamı sevmemekten başka şansım var mıydı? Ben hiçbir çıkış ka-
pısı göremiyordum.

“Ye,” dedi, anında. “Lütfen bana bunu yap.” Oldukça hevesliydi. “Çe-
keyim mi arabayı sağa?”

Gülüşüm onun adına umutsuzluk doluydu. Sandviç paketlerinden
birini açtım. “Mecaz yaptım, aşkım, lütfen yoluna devam eder misin?”
Bir ısırik alıp ona uzattığımda benden daha büyük bir ısırik aldı. Yeniden
kendime çekip, yerken bir ısırik ben alıyor, daha sonra Ömer’e uzatı-
yordum.

“Mecazların çok kırıcı,” dedi, ağzındaki lokmayı yuttuğunda. “Yap-
mayacaksan ümit verme.”

Gölüşüm kıkırtıya dönüşürken sandviçi yeniden ona uzattım. Bu defa küçük bir parça kopardı. “Ellerimle besliyorum seni. Daha ne yapabilirim?” Bacağına dökülen ekmek parçalarını alırken bir sandviçi bitirmiş, diğer pakete uzanmıştım. Benden çok Ömer yemiş gibiydi. Ben küçük bir ısırik alıyorsam o, yarısını götürüyordu. Radyodan yükselen ses bu defa nahif bir rüzgâr gibiydi.

“Yazması oyaltı, kundurası boyaltı,

Yâr benim aman aman.

Yâr benim...

Uzun da geceler yâr boynuma sar benim,

Aman aman, sar benim...”

İkinci sandviç paketini açarken, “Çok yeme,” dedi. “Zülal ve Bahadır bir sürü yemek yapmıştır. Hepsinden yemezsen zorla yedirirler.”

Bu konuda gerginliğimi belli etmemeye çalışıyordum ama her şey tam tersiydi. Ömer kadar cana yakın ve sıcak değildim. Yeni insanlarla tanışmak daima huzursuz hissettirir, kendimden erain olamazdım. Zihinimde şiddetli anksiyeteden kalan sesler hâlâ tamamen yok olmuş değildi. Biri benimle konuşmadıkça ilk muhabbeti açamazdım. Karşımdaki sıcak davranırsa rahatlardım ama soğuk birine karşı daha soğuk davranmaktan başka bir şey yapamıyordum. Zülal ve Bahadır’ın Ömer misali sıcakkanlı olmasını umuyordum.

Sandviçi geri bırakıp bisküvi paketlerinden birine uzandım. “Daha çok var mı?”

Her zamanki gibi, “Cık,” dedi. “Birkaç dakikaya oradayız.”

Sessizce onayladım. “Ömer,” dediğimde cevap şaşırtmadı.

“Güzelim.”

Tatlı tebessümüne engel olamadım. “Bazı endişelerimden bahsedebilir miyim?”

“Tabii ki.” Gözleri yoldan kopup bana döndüğünde, yüzümde bir şeyler arıyor, beni huzursuz edenin ne olduğunu bulmaya çalışıyordu.

“Ya arkadaşların beni sevmezse?”

Daha ciddi bir şey bekliyor olmalıydı. Bu söylediğim onu güldürmüştü. “Emin ol, Ayperi, öyle bir ihtimal yok.”

“Neden olmasın?” Çenemi dik tutmaya çalışıyordum. “Senin kadar sıcak değilim, malum. Soğuk duruyorum. Sana *bu soğuk nevalenin peşinden mi bu kadar koşun*, derlerse ne diyeceksin?”

Yine netti. “*Siktirin gidin*, diyeceğim. Ne diyebilirim?” Eğleniyordu söylediklerimle. “Ayrıca seni sevmemek mümkün mü Ayperi? Ben bile

tek seferde çarpıldım. Başkalarının böyle bir şansı var mı sence?” Araba köşeyi dönüp daha aydınlık bir caddeye çıktı. “Hem merak etme. Zülal seni gördüğünde anında boynuna atlayıp aralıksız konuşur. Bahadır desen gevşegin teki zaten. Sen annemden bile geçer not aldın, arkadaşlarımla sevmeme gibi şansları var mı? Asla yok.”

Utandırıyordu. “Gerçekten beni annene anlattın mı?”

“Anlattım tabii.”

“Ne dedin?”

Çapkın gülüşlerinden birini gönderip önüne döndüğünde küçük öksürüğü boğazını temizlemek, söyleyeceklerine hazırlanmak içindi. “Anne, didim,” derken kendi yöresinin ağzına geçiş yapmıştı. “*Bi kız var ama ne kız. Alıvereceğim ben onu, yapıvercem gelinin. Koydum kafaya, didim.*”

İstemsizce güldüm. Şu hallerine ayrı bayılıyordum. Yaşımdan utanmasam ağzına vurarak sever hatta ısırırdım. “Annen ne dedi?”

“*Alıver, oğlum, didi,*” diyerek aynı ciddiyetiyle cevapladı.

“Sen ne dedin?”

Göz ucuyla bana baktı. Yeşilleri göğsüme ormanlar ecti. “Tabii sen o zamanlar benim kafamı falan yarıyorsun,” diyerek minik bir ekleme yaptıktan sonra devam etti. “*Alıvercem anne de imdilik ufak tefek sorunlar var, onları halletmem lazım, didim.*” Kucağımdaki elimi kavrayan parmakları sıcaktı. Elimini kendine çekip avuç içime bıraktığı öpücüğü gibi... “Ve hallettim.”

Sevgiden ağlayabilseydim ağlardım. Ama acıdan bile ağlayamayan benliğime fazla gelen bu sevgi, gözpınarlarıma değil, göğsüme doluyor, sıcağı bir etki bırakıyordu. Ne diyebilirim ki? Gerçekten halletmişti. Onu tanıyıp da sevmemek asla mümkün değildi.

Avuç içimi bir kere daha öperken elimi bırakmamıştı. Bir eli sıkıca elimdeyken diğer eli direksiyonu ustalıkla kontrol ediyordu. “Gürcü teyze seni anneme nasıl övdüyse ilk defa birine tanımadan bu denli şiddetli bir sevgi beslediğine şahit oluyorum. Beni ne zaman arasa seni soruyor.” Bir kere daha avcumdan öptü. “Yani seni sevmemek gibi bir ihtimal asla yok, Ayperi.”

Avcuma bıraktığı öpücükleri *sen de kendini sev*, demek içindi, biliyordum ve seviyordum. Sevgisi fazlaydı. O bana böyle baktıkça ben de kendime daha güzel bakıyordum. Kelebek kucaklaması yaparak kendime sarılmayı o, hayatıma girdiği andan beri yapmıyordum çünkü artık kendime teselli veren benim çaresiz ve yalnız kollarım değil, Ömer’in güçlü varlığıydı. Sıkıca sarılıyor, yıllarca kendime dair sevmek istediğim her şeyi

benden daha çok severek bana da sevdirmenin bir yolunu buluyordu. Zihnimdeki güvenli alanıma ait tüm yeşiller ona aitti. Dalları sonsuzluğa uzanan ağacımın altında değil, onun yeşil gözlerinin, gölgesinde soluklanıyordum.

Gülüşüm tatlı, mahcup ve sevgi doluydu. Gürcü teyzeyle bir kere denk düşmüştük ama Ömer'in annesine benden bahsetmesi şaşırtıcı olmuyordu. Beni Şule Hanım'a övdüğü için Gürcü teyzeyi daima sevecektim. Annelerimizin benzerliği o an zihnimde beliren tek şeydi. Annem de zerre tanımadan aralıksız birkaç haftadır Ömer'e yükseliyordu. Muzaffer'den bahsetmek bile istemiyordum. Range Rover'ı görse üzerine yatar, beni rezil ederdi.

Gözlerim ona değdi. Aşkıyla sarmalandım ve ona da bunu hissettirmek istedim. Yana uzanıp yanağına bıraktığım derin öpücük beklenmedikti. Bazen onu gerçek anlamda ısıarak sevmek istiyordum. Gözüme fazla tatlı ve çekici geliyordu. "Oh," diyerek geriledim. Uzun süren bir susuzluktan sonra su bulmuş gibiydim.

Bunu beklemiyordu. Sendelemiş lakin hoşuna gitmişti. "İlla Ömer arabayı sağa çek ve beni öp, diyorsun. Öyle mi?"

Sesli bir gülüşle karşılık vermiş, ensesindeki saçları okşamıştım. "Öyle bir iddiam yok."

"Bana var gibi geldi." Parmaklarım ensesine değdiğinde ürperdi ya da içi bir hoş olduğu için omuzları havalandı. "Bak, devam ediyorsun," diyerek uyardı. "İçim bir hoş oldu, Ayperi. Dur yoksa gerçekten arabayı sağa çekerim. Bilirsin, yaparım."

Keyifle güldüm. Elim anında geriledi çünkü biliyordum, yapardı. Ani öpüşleri öyle beklenmedik ve tutku doluydu ki sendeleyeni ve bir süre kendine gelemeyen hep ben oluyordum. Şu an en yakın arkadaşlarıyla tanışacaktım ve aşk sarhoşu olmaya, öpücüğüyle serserileşmeye hiç gerek yoktu.

"Dönüşte bu konuyu bir daha konuşalım," dedim. "Şu an yola odaklanman tercihimdir."

"İşimi dönüşte bırakmazdım ama geldik," dediğinde araba aniden durmuştu. "Keşke şu hallerini yolculuğa başladığımız zaman gösterseydin be güzelim."

Gülerek arabadan indim. "O zaman yol bitmezdi."

"Canıma minnetti," dediğini duydum.

Arsız ve tatlıydı. Bazen ona karşı karın boşluğunda kaynayan hisler kasıklarımı yakıyordu. Daha önce hissetmediğim, kendime menettiğim

her şeyi onunla yaşamak, garip ama bir o kadar da yaşadığımı hissettiren şeylerdi. Dışarı çıktığımda hava soğuk değil ama rüzgârlıydı. İyi bir semtteydik. Etrafımızdaki bütün evler bahçe içinde, müstakil dairelerdi. Onların da maddi durumları Ömerler kadar iyi olmalıydı zira böyle bir semtte yaşamak kolay değildi.

Çantamı kolumda sabitlerken ellerimi ceketimin cebine yerleştirme niyetindeydim ama Ömer izin vermedi. Elimden kavramış, her zamanki gibi kendi eliyle birlikte ceketinin cebine sıkıştırmıştı. “Gidelim.”

Sessizce onayladım. Demir kapısı dışarıdan yüksek duvarlarla ayrılmış evlerden birine ilerlerken sakin kalmaya çalışıyordum. Bu kadar heyecan yapacağım hiçbir şey yoktu. “Nasıl olayım?” dedim. “Ciddi mi durayım yoksa daha samimi mi davranayım? Çok samimi olursam *bu ne civıklık, derler mi?*”

Ceketinin içindeki parmaklarımı daha sıkı kavradı. “Olduğun gibi kal ve kendin ol. Gerisini onlara bırak, güzelim.”

Terapiye döktüğüm tüm paralara rağmen bu noktaya gelemezken onun tek sözüyle içimdeki umudun büyümesinin, omuzlarımin dikleşmesinin garipliği hakkında daha sonra Hacer Hanım’la görüşecektim ama *ben o kadar anlattığım halde anlamadın, adamın tek sözüyle mi anladın, derse açıklayamazdım.*

Ne yapabilirdim ki? Ömer’di işte. Tuttuğum elinden ve bedeninden yayılan güven, huzur ve yeşillikler vardı.

Demir kapının önüne el ele ilerledik. Zili çalmadan, şifreyi girerek kapıyı açmak için tuşlara basıyordu ki kapı aniden açılmış, kumral küt saçları omuzlarına dökülen güzel bir kadın karşımızda belirmişti. Koyu kahve gözleri neşeye bize bakıyor, tatlı siması parlıyordu. Şiş karnı onun Zülal olduğunu anlamam için yeterliydi. Minyon ama tatlı bir kadın olduğu ilk hissettiğim şeydi.

“Hoş geldiniz,” dedi neşeli sesi. “Nerede kaldınız? Saat kaç oldu?”

Ben tebessüm ederken Ömer’in yüzü ekşimişti. “Bağırma be kızım! Size kim dedi İstanbul’un çıkışında ev alın diye. Herhalde geç kalacağız.”

Zülal bu netliğe alışkın olmalıydı. Ömer’i elinin tersiyle köşeye iterken bakışları tamamen bendeydi. Elini uzatacağını, sadece tokalaşacağını sanmıştım ama aniden beni kucaklaması şok etkisi yaratmıştı. Gözlerim karşımda kalan Ömer’e değdi. *Sana demiştim, der gibi gülüyordu.*

“Zülal ben,” dedi gerilediğinde. “Çok memnun oldum.”

Biraz da olsa rahatladığımı hissediyordum. “Ayperi, ben de memnun oldum.”

“Biliyorum,” dedi hızla. “Hatırlıyorum. Ömer sağ olsun, seni bilmeyen kalmadı.” Gözleri tatlı bir ifadeye bürünmüştü. “Ama az bile anlatmış.” Ömer’e döndü. “Ay, çok güzel. Sen *çok güzel*, derken bu kadar ciddi olacağını düşünmemiştim.”

Benimki *ne sandın*, der gibi kaşlarını kaldırmıştı. Kendiyle gurur duyuyor gibiydi. Güzel yüzünü yük olarak görmeyi bırakan Ayperi tüm bunlara gülümsedi. Eski Ayperi odalara girip, saatlerce o güzel yüze bakarak ağlardı.

“Teşekkür ederim,” demekten öteye geçemedim. Güldüğümde gamzelerim belirginleşmiş, Zülal’ın gözleri o noktalara değdikten sonra yeniden Ömer’i bulmuştu. Aralarında başka bir muhabbet varmış gibi ikisi de gülerken Zülal, Ömer’in koluna dostane bir tokat attı. Sessizdiler ama gözlerinde bunun muhabbetinin daha önce döndüğünü anlayabiliyordum.

“Ee, geçelim o zaman,” diyerek, ilerlerken, beni de hafifçe kolumdan kavrayıp yönlendirmişti. O önden ilerlerken Ömer’le nasıl olduğunu bilemediğim bir şekilde yeniden el eleydik ve Zülal’ın arkasından ilerliyorduk. Şirin bir villada yaşıyorlardı. İki katlıydı ama şu an gördüğüm bahçe, evden daha güzel ve ferahtı.

“Arkada mıyız?” diye sordu Ömer.

“Evet,” dedi Zülal. “Hava güzel diye Bahadır *dışarıda yiyelim*, dedi. Ne yaptıysam içeriye alamadım. Biliyorsun, takınca takar.” Adımları yavaşlamış, bana dönmüştü. “Senin için sorun olmaz, değil mi? Üşürüm diyorsan içeride de yiyebiliriz.”

“Hayır. Sorun değil.” Ömer’in eli elimdeyken üşümezdim. Varlığı rüzgârla arama giren duvar gibiydi. Son aylarda o varken üşüdüğümü asla hatırlamıyordum.

Evin köşesini döndüğümüzde ön taraftan daha büyük olan arka bahçeye çıkmıştık. Geniş yeşil alanın eve yakın köşesine atılan bir yemek masası vardı. Kırmızı mutfak önlüğü giymiş uzun bir adamın masaya bir şeyler bıraktığını görebiliyordum. Bizi gördüğünde elindeki tabakları bırakmış, dudaklarında derin bir tebessüm belirmişti.

Koyu kahve, gür saçları alnına dökülüyordu Bahadır’ın. Çehresi Zülal kadar tatlıydı. Uzun boyunun aksine hafif göbekli olduğunu giydiği mutfak önlüğüne rağmen anlayabiliyordum. Yanaklarındaki hafif kırmızılık bu noktadan bile belliydi ve en az Zülal kadar cana yakın görünüyordu. Arkadaşlarının da onun gibi olduğunu bilmek rahatlamamı sağlamış, göğsümdeki yük biraz olsun hafiflemişti.

“Vay, bizim oğlan,” diyerek ilerledi. Kollarını iki yana açmışken hedefi sadece Ömer’di. Elimi bırakarak ona doğru iki adım atan Ömer’le saniyeler içinde buluştuklarında büyük bir aşk içindeydiler. İkisi de sarılırken sırtlarına vuruyor ve bundan zevk alıyordu. Önce Bahadır, Ömer’in sırtına vurdu, daha sonra Ömer, Bahadır’a. Biraz daha uzarsa tekme tokat birbirlerine girme ihtimalleri vardı.

“Anlam veremiyorsun, değil mi?” dedi, yanımdaki Zülal. Benim aksime bu hallerine umutsuzca bakıyordu. “İnan, yıllardır ben de bu selamlaşma ritüellerine anlam veremiyorum. İkisi ayrıyken dünyanın en zeki adamları ama bir araya geldiklerinde zekâ seviyeleri ayakkabı numarasından daha küçük bir hal alıyor, tatlım. Alışsan iyi olur.”

Yadırgamadım çünkü Melike gibi deli bir arkadaşım vardı ve ben de onunla yaptığım hiçbir şeyi sorgulamazdım.

Ayrıldıklarında Bahadır’ın bakışları bana dönmüş, hızla elini uzatmıştı. “Hoş geldin. Ben Bahadır.”

“Hoş buldum.” Elini kavrayıp sıktım. “Ayper.”

Ömer’in bakışları sofradaydı. “Reis, yine döktürmüşsün.” Kırmızı ön-lüğünü şefkatle okşadı. “Kırmızı da açmış.”

Gözlerim her çeşit yemeğin sıralandığı sofraya değdi. Hepsini Bahadır yaptıysa büyük bir saygı duyacaktım. “Tabii,” diyen Bahadır gururluydu. “Yemek bizim işimiz, oğlum.” Kenara çekilip ilerlememiz için yol açtı ve eliyle sofraya yönlendirdi. “Yemekler soğudu, çabuk olun.”

Sofraya bakarken şaşkınlığım artıyordu. Hepsini Bahadır yaptıysa kendisinden ders almalıydım. Doktor olduğumu sanıyordum ama aşçılığı görmezlikten gelinecek bir seviyede değildi.

“Tabakları unutmuşuz,” dedi Zülal. “Alıp geliyorum.”

Ondan önce eve yönelen Bahadır’dı. “Sen dur, hayatım. Ben alırım. Otur sen şöyle. Belin ağrıyacak.”

Ömer’le yan yana oturduğumuzda gözlerimi sofradan alamıyordum.

“Asıl oturmaktan belim ağrıdı, Bahadır!” diye isyan etti Zülal. “Yeter ya, bırak da bir şeyler yapayım. Sıkıntıdan şimdi çocuğu şuraya bırakacağım.”

Anladığım kadarıyla Bahadır biraz pımpirikli bir adamdı ve hamile eşini yormak istemiyordu. Ömer bu duruma alışkın olduğundan olsa gerek çatalını ortadaki zeytinyağlı sarmalardan birine takmış, yemeye çalışıyordu. *Yanlarında asla gerilmeyeceksin*, derken abarttığını düşünmüş-tüm ama yine haklıydı. Asla yabancılık çekmiyordum.

“Ben Zülal’e yardım edeyim, birlikte getirelim,” diyerek ayaklandım.

Çekinerek sunduğum bir teklifti ama Zülal ışık hızında üzerine atlamış, kolumdan kavrayıp eve çekmişti. “Aynen, biz Ayperi’yle hallederiz. Sen burada otur, Ömer’le hasret giderin.”

Bahadır emin değildi ama gülüşüme güvenmiş, gerilemişti. Ömer kırmızı önlüğünü çekiştiriyor, “Bu ne, lan?” diyordu. “Sen iyice olayı aştın, ha.”

Önlüğü çıkarıp sandalyelerden birine savuran Bahadır gülüyordu. “Sus, seni de göreceğiz.” Ömer’in yanındaki sandalyeye oturmuş, saniiyeler içinde gülerken bir şeyler konuşmaya başlamışlardı. Önüme dönüp eve yönelen Zülal’i takip ettim. Girdiğimiz kapı mutfığa çıkıyordu. Geniş, modern ve şık alana girdiğimizde bir adım arkasıydım.

“Hareket ettiğim her an çocuğa bir şey olacak sanıyor,” diye homurdanıyordu. “Sorsan bir de doktor. Gerçekten terzi kendi söküğünü dikiyor. Tamam, ben de fazla hareketliyim ama hamile halimle ters takla atmaya falan çalışmıyorum sonuçta.”

“Bence şanslısın. Adamın kurduğu sofraya bakarken nutkum tutuldu.”

Gülmüştü. “Yemek yapma konusunda zirvededir. inkâr edemem ama panik atak krizleri beni delirtiyor. Hamilelik garip bir şey. Delicesine âşığım ama bazen uyanıp ağzına tokadı çakasım geliyor, anlıyor musun?”

Güldüm. “Anlıyorum.” Mutfak tezgâhının önünde dikilirken ortama yabancı olduğum her halimden belliydi. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

Sol köşede kalan dolabı işaret ederek, “Şu dolaptan dört tabak indirebilir misin?” diye sordu.

“Tabii,” diyerek adımlarım o yöne ilerledi. Aldığım tabaklarla yeniden ona yöneldiğimde su bardaklarını tepsiye yerleştiriyor ama bunu nefes nefese kalmış bir halde yapıyordu.

“Bu hamilelik beni bitirdi,” dedi, tatlı bir sitemle. “İki adım atsam nefesim kesiliyor.”

Tabakları yanına bıraktım. “Ama yakışmış.”

Eli şiş karnındayken dudaklarında masum bir tebessüm vardı. “Teşekkür ederiz.”

Bir bardağa daha uzanmak istediğinde izin vermemiş, ben almış ve tepsiye bırakmıştım. “Ben hallederim,” dedim, tabakları ve bardakları bir araya toplamaya çalışırken.

Bir adım geri çekilerek izin verdi. Beni izlediğinin farkındaydım. Her şeyi tepsiye toparladığımda bakışlarım ona döndü. Şaşırdığım, gözlerinin bende olması değil, dudaklarında derin bir tebessümle beni izlemesiydi.

Küçük bir an bocalamış, ne söyleyeceğimi bilememiştim. Gerildiğimi anlamış olmalıydı. Gülüşü daha tatlı bir hal aldı.

“Ömer’e şu an hak verdim,” diyerek geriledi. “Hiç onluk bir hareket değildi ama şu an neden sana deli divane olduğunu daha net anladım.”

Beklemiyordum. “Ne?” dedim, şaşkınlıkla.

Şaşkın ifadem gülüşünü daha da büyüttü. “Yemekten sonra konuşuruz. Bahadır şimdi *nerede kaldınız*, diye bağırır.”

Aynı saniyelerde Bahadır’ın, “Zülal, neredesiniz?” diyen sesi yükseldi.

Ben demiştim, dercesine eli havalandı. Tepsiyi almak istediğinde izin vermedim. Hamileydi ve oldukça şiş görünüyordu. Altı değil, dokuz aylık hamile olduğunu düşünebilirdim. Tepsiyle arkasından ilerledim. Bahçeye çıktığımızda Ömer ve Bahadır gülerek muhabbet ediyordu. Zülal en başa kurulurken yemek servisi yine Bahadır’a kalmıştı ama bundan asla şikâyetçi değildi.

“Yemekleri beğenmesen bile *beğendim*, der misin Ayperi?” dedi Zülal. “Yoksa Bahadır kahrından hastanelik olur.”

Ömer, “Lezzetlidir benim Bahadır’ımın eli,” diyerek arkadaşını savundu.

“Keşke benimle değil de seninle evlenseydi,” diyordu Zülal. “Daha verimli bir ilişkiniz olurdu.”

Bu da Bahadır’ı güldürmüştü. “Bin kere de doğsam sen be Zülal. Şansına küs.”

Zülal söyleniyor ama eşini seviyordu. Hamilelik hormonlarından olsa gerek yüzü ekşidi ama minik bir öpücük atmadan da edemedi. Sofra buram buram Ege kokuyordu ve Bahadır’ın tüm yemekleri şüpheye yer kalmayacak bir şekilde lezzetliydi. Tabaklar doluyor, boşalıyor, sohbet koyulaşıyordu. Konuştukça açılmış, rahatlamıştım. Huzursuzluğum onları tanıdıkça dağılıyordu. İkisi de Ömer kadar sıcak ve cana yakındı. Beni hemen kabullenmeleriye şaşırtıcı olduğu kadar tatlıydı.

Ömer sürekli tabağıma bir şeyler bırakıyor, *ondan da ye, bundan da ye, kabak çiçeği dolması da ye, börülce de ye*, diyordu. İtiraz etmemiş, hevesle önüme bıraktığı her şeyi yemiştim. Tıkabasa doyduğumu hissediyordum. Sofra toparlandığında, önümüzde kalan dumanı tüten çaylarımızdı. Sohbet koyulaşmıştı, kahkahalarımız birbirine karışıyordu. Onları, anılarını dinlemek tahmin ettiğimden daha büyük bir zevk veriyordu. Birlikte büyümüşlerdi ve anıları o kadar fazlaydı ki geçmişe indikçe konu daha da derinleşmişti.

“Ayperi, bu Ömer var ya, o kadar ağlak bir şeydi ki,” diyerek kocaman bir kahkaha attı Zülal. “Her şeye ağlardı.”

Bakışlarım Ömer’e döndü. Hemen yanımda, kolu omzumda, eli saçlarımdaydı. Havalı duruşunu asla bozmadı. “Yemezler, Zülal. Senden önce ben bu detaydan bahsettim.”

Geçmiş sohbetlerimizde ağlak bir çocuk olduğundan bahsetmişti. Gözlüklü, sivilceli ve diş telli hallerini de biliyordum. Bu anı düşündüğünden olsa gerek her şeyi önceden anlatmıştı. *İşini biliyordu, vesselam.*

Zülal’in *tüh*, dermiş gibi yüzü ekşidi. “Hadi be!”

“Hem sanki senin kocan benden farklıydı,” diyen Ömer’in bakışları masum Bahadır’dıydı. “Yine ben arada susuyordum. Bu hiç susmuyordu. Yetmezmiş gibi bir de korkaktı ki sorma.”

“Doğru,” dedi Zülal. Kocasını için umutsuzdu. “Bu konuda savunmam yok, öyleydi.”

Masum masum köşesinde oturan Bahadır konu ona geldiği için şaşkıındı. “Konu bana niye geldi? En son Ömer’in ağlak kişiliğinden bahsediyorduk. Ayrıca ben tırsak değildim, siz manyaktın z.”

Öne atılan Zülal’di. “Kocam Bey, bizi on köpeğin içinde bırakıp kaçtın.”

“Ne?” diyerek şaşırın bendim.

Bahadır *neden bu konuyu açtınız*, der gibi yerinde kıpırdandı. İkisine ters bakışlarını sunduktan sonra bana döndü. “O iş öyle değil, Ayperi. Bakma sen bunlara.”

Ömer hemen, “Ne bakmayacak, oğlum,” diyerek yükseldi. “Gerçek bu.” Elleri saçlarımla oynamaya devam ediyordu. Kolumun altında saklanan benliğimin içi bir hoştu, haberi yoktu.

“Sekiz yaşında ne yapacaktım başka? Boğaçhan mıyım ben sizi kurtarayım, oğlum? Mecbur kaçacaktım,” diye bir savunma yaptı Bahadır.

Zülal’in bakışları ima doluydu. “Aşkım, kaçarsın da üstümüze kapıyı çekip kaçmasaydın keşke.” Konuya ne denli yabancı kaldığımı anlamış, bana dönerek anlatmaya başlamıştı. “Olay ne, biliyor musun Ayperi? Biz sekiz yaşında falanız. Evlerimiz yan yana zaten. O yüzden her sabah sırasıyla ben Ömer’i evden alırdım, daha sonra birkaç arkadaşı daha alıp en son da hepimiz birlikte Bahadır’ı almaya giderdik. Öyle okula geçerdik. Neyse işte, bir gün Bahadır’ın evinden içeri girdik. Bu kocam olacak kişi tam o an *arkadaşlar, kapıyı bir açsak ve karşımıza on köpek çıksa hepsini ısırırım*, diyor.”

Bu noktada Ömer minik bir kahkaha attı. Bahadır'ın eli utanç içinde yüzüne kapanmıştı. Zülal ise bu andan ayrı bir zevk alıyor gibiydi. Keyifle anlatmaya devam etti.

“O an güldük falan. Sonra kapıyı bir açtık, bir de ne görelim?”

“Ne?” diye heyecanla sordum.

O anı yeniden yaşıyor gibiydi. “Yemin ederim, kapının önünde bu kocaman dediği gibi tam on köpek vardı. İşte tam bu noktada canım kocam birkaç saniye önce on köpeği ısıracak olmasına rağmen gördüğü gerçek on köpek karşısında bizi dışarıda bırakıp kapıyı üzerimize kapamak suretiyle kaçtı. Bıraktı bizi köpeklerin içinde. Adi herif, açmadı kapıyı.”

Bahadır'ın makul bir savunması vardı. “Hayatım, kaçtık ama sizi orada bırakmadık. Babamı çağırmaya gittim. O bizi kurtaracaktı.”

“Allah razı olsun, kardeşim. Çok incesin,” dedi Ömer.

Şaşkındım ama gülmeden de edemiyordum çünkü dünyanın en komik anı gibi anlatıyorlardı. “Ee, nasıl kurtuldunuz?”

“Ömer zırlaktı ama enteresan bir şekilde böyle anlarda bir cesaret gelirdi ona,” dedi Zülal. “Yandan eline bir çubuk alıp bizi arkasına çekmişti. Tır tır titriyordu ama kaçmadı. Zaten birkaç saniye sonra İlhan babam, yani Bahadır'ın babası gelip köpekleri uzaklaştırdı.”

Yine netti Ömer. “Sonra on gün ağlamıştım,” dedi.

Zülal daha çok güldü. “Benim de dudaklarım hep uçuklamıştı, hatırlıyor musun?”

Bahadır da kendini tutamayıp, gülerken, “Yıllardır bunu evirip çevirip hep önüme koyuyorsunuz ya, gerçekten hayret ediyorum,” dedi. “Ömer'in camî mikrofonundan yaptığı şey daha sansasyonel bir olaydı oysa.”

Anı her neyse hepsi aynı anda kocaman bir kahkaha attı. Gülüyordum ama bir parçamın ezildiğini hissettim. Güzel çocukluk anıları biriktirmişlerdi. Bana dair her şey tozlu pembe bir bulutun arkasındaydı. Ne çocukluk arkadaşım vardı ne de aşırıya kaçan yaramazlıklarımın anlatacak anılarım. Onları dinlemek garip bir şekilde bir yanıma buruk bırakırken diğer yanıma hayata bağlıyordu.

Kahkahalarının arasından, “Ay, Ayperi,” dedi Zülal. “Yazın camide Kuran kursuna giderdik. İmamın ezan okuduğu bir mikrofon vardı. Ona dokunmak yasaktı. Birgün teneffüsteyken bu Ömer'e nasıl bir cesaret geldiyse aldı mikrofonu eline, başladı şarkı söylemeye. *Dur, Ömer, sus*, diyoruz ama yok. Dinlemiyor. Bir de gör, nasıl içli söylüyor.”

Bakışlarım ona döndüğünde küçük utancına ek dudaklarında her zamanki tebessümü vardı. Diğer elini alınına atıp yüzünü sakladı. “Bunu anlatmak zorunda mıydınız?”

Zülal gülerek, “Evet,” dedi. “Sonra imam bir geldi ama ne geliş. Adamı gör, beti benzi atmıştı. Mikrofonu Ömer’in elinden almak için âdeta uçu.” Bu noktada gülüşü amansız bir hal aldı. “Meğer mikrofon açılmış, tüm Milas bunu dinliyormuş.”

Kahkahası bulaşıcıydı. “Hangi şarkıyı söylüyordu?”

Bu defa cevaplayan Bahadır’dı. “*Ham Çökelek*.” Ömer’e eğilip kolundan kavradı. “Ne salak adamsın,” derken de eğleniyor, keyifle gülüyordu.

“En azından kaçmadım,” diye kendini savundu benimki. “Şerefimle o mikrofona sahip çıktım.”

Hayranlıkla izliyordum bu hallerini. İçim yine buruk ama sıcaktı. Her anıyı benim gibi hayal etsem daha çok can yakar mıydı? İnsanın yok etmek istediği kadar sahip olmak isteyeceği anıları da vardı. Çocukluğum beni yok ederken elimde tutmak isteyeceğim tek anılarımdı.

“Sen?” dedi Zülal aniden.

“Ne ben?”

“Sende yok mu şöyle afli çocukluk anıları? Karadenizlisiniz siz, kızım. Bizden daha çok olayın vardır, eminim.”

Gülüşüm buruk bir hal aldığı anda bunu sadece Ömer anlardı. “Yok,” dedim sadece. “Sakin bir çocuktum. Evden pek çıkmazdım.”

Ömer’in eli omzumda, çehresi yan dönmüş, dudakları saçlarıymdaydı. Bıraktığı minik öpücüğün anlamını sadece ben bilebilirdim. Ona bakarsam yine sevgisiyle ezilirdim, biliyordum. Sahip olamadığım anılara değil, elimde olanlara tutundum ve onlarla yaşadımı. Saklandığım koku bu gücü her zerresiyle bana veriyordu.

Onlar gibi çocukluk anım yoktu ama Melike, Şeyma ikilisiyle biriktirdiğim sayısız anım vardı. Benim çocukluğum da onlardı. Dost bildiklerim, en çok sevdiklerim ve yanında en çok gülcüklerim. Melike’nin şöhretinden onlar da haberdardı ve en yakın arkadaşım olduğunu öğrendiklerinde yaşadıkları şok görülmeye değerdı. Melike Özben şöhreti, sınırları aşıyordu.

Sohbetin derinliğinden zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştik. Neredeyse gece yarısını geçeli bir saat olmuşken Zülal gitmemize izin vermemiş, orada kalmamız için zorlamıştı. Üstelik yağmur yağmaya başlamıştı. Bu saatte yola çıkarsak aklının bizde kalacağını ve doğuracağını

söylemesi, Bahadır'ı panik atak krizine sürükleyip bizi ikna etmek için yeterliydi.

Normal şartlarda kabul etmezdim çünkü sabah buradan okula yetişmem imkânsızdı ama şanslıyım ki yarın dersim öğleden sonra başlıyordu. Ben itiraz etmediğimde Ömer de ses çıkarmamıştı. Evin içi de yeterince büyüktü. Dakikalar sonra üst kattaki odalardan birindeydim. Çift kişilik yatak dahil olmak üzere odanın her köşesi beyaz, sütlü kahve tonlarında yerleştirilmişti.

Odaya girdiğim anda telefonuma sarılmıştım. Kızlara haber vermemeliydim. Şeyma'nın sayısız mesajı şaşırtmadı. Bu saatte hâlâ evde olduğum için merak etmiş olmalıydı. Ömer'leyim, desem sorgulamazdı ama haber vermeyi unutmuştum. Tahtası Eksikler adlı gruba girdiğimde okuduğum mesajlar da şaşırtmadı.

Şeyma: *Ayperi, polise gitmek üzereyim. Dön bana hemen.*

Melike: *Yalan söylüyor, Pero. Salonda Ben Bilmem Kocam Bilir izliyor. Meraktan öldüğü yok.*

Şeyma: *Melike, sen salak mısın?*

Melike: *He, salağım. Ne yapacaksın? Yine mi burnumu kıracaksın, canı kari?*

Şeyma: *Konumuz bu mu? Ayperi yok. Ayrıca kolaysa odanın kilidini aç da gel yüzüme söyle bunları.*

Melike: *Kırılacak başka burnum yok, Şemo. Uzak dur benden. Ayrıca Ayperi, Ömer'in yanındadır. Sence bu kadar zaman sesi çıkmıyorsa başka nerede olabilir? Ömer'in yanında olmasa eniştem bizi sizinle mi diye arardı. Umarım gerçekten Ömer'in yanındadır ve geceyi verimli değerlendirir.*

Bu mesaj sonrası sessizlik olduğuna göre Şeyma, Melike'nin kapısını kırıp bir kere daha burnunu kırmış olabilirdi. Hızla mesaj yazdım.

Ayperri: *İyiymi ben. Geç oldu diye Ömer'in arkadaşlarında kalıyoruz bu gecelik. Sorun yok.*

Melike: *Tüh! Ömer'le sevişiyorsunuz sanmıştım oysa. Sana zaman kazandırmak için kendimi feda edip az önce Şemo'dan dayak bile yemiştım. Vah benim hayallerim...*

Şeyma: *Melike!*

Melike: *İyi be, sustuk.*

Şeyma: *Bu sapkını dinleme, Ayperi.*

Melike: *Beni dinlerse yaşar. Sabahlar sabah olmaz.*

Melike: *Lan, Şeyma, salondan bağırma lan, manyak kari.*

Melike: *Aman kız, imdat! Şeyma kapımı zorluyor.*

Melike: *Ayper, polisi ara ama önce Ömer'le sevişip öyle ara lütfen. En azından bir amaç uğruna ölmüş olayım. Semo kesin kapıyı kıracak. İman gücüyle yumrukluyor ve kırdı. Siktir...*

Evdeki bu kaosa dahil olmadığım için şanslıydım. Salondaki maç skandalının artçıları hâlâ sürerken bir de bununla baş edemeyecektim. Kapı çalındığında gruptan çıkmış, telefonumu yatağın üzerine bırakarak kapıya ilerlemiştim. Karşımda beliren Zülal kucakındaki kıyafetleri bana uzatıyordu.

“Pijama getirdim,” dedi, gri takımları bana uzatarak. “Umarım olur.”

Benim de umudum bu yöneydi ama kalçalarımı düşündükçe titriyordum. Şansımı denemekten başka çarem yoktu. “Teşekkür ederim,” diyerek aldım.

“Öğlen dersin kaçta? Sabah kahvaltıyı ona göre hazırlayayım.”

“Saat birde. Uyandığında beni de uyandır, birlikte hazırlayalım.” Gülüşüm ima doluydu. “Bahadır'la *karıma kahvaltı hazırlattın*, diye bozuşmak istemem.”

Gülüyordu ve kendinden emindi. “Emin ol, bu sorum tamamen öylesine sorulan bir soruydu. Kendileri sabah herkesten önce kalkıp o kahvaltıyı hazırlayacak ve bizi uyandıracak, emin ol.” Başını iki yana sallayarak geriledi. “Kocam bir deli.”

Minik bir kahkaha attım. “İyi geceler.”

“İyi geceler, tatlım,” derken koridorun en ucunda kalan odaya ilerliyordu. “Bir sorun olursa seslenmen yeterli.”

Onlara bu kadar hızlı ısınmam ve kendime yakın hissetmem benim kendime dair beklentilerimin bile üzerindeydi. Kapıyı kapadığımda elimdeki pijamaları yatağın üzerine bırakmış, ilk alt kısına uzanmıştım. Gri tişört bol ve uzundu ama altındaki şortu için aynısını söyleyemeyecektim. Kalıbı olabildiğince dardı. Kalçalarım çok iri değildi ama bir miktar dolgundu ve Zülal gerçekten minyon bir kadındı. Bahadır'ın pijamalarından verseydi asla alınmazdım.

Sadece tişörtü giymek zorunda kaldım. Şort kalçalarım geçmiyordu. XS beden etiketi her şey için yeterliydi. Üst kısmı bu kadar büyükken altının küçük olması imkânsızdı. Ya takım değillerdi ya da Zülal karıştırmıştı. İç çamaşırımı kapatan çaresiz tişört, kendince bir şeyler deniyordu ama dökümlü oluşu şanslı olduğum tek konuydu. En azından bir yerlerimi az çok kapatıyordu.

Saçlarımı enseme toparlamaya çalışırken kapı aniden yeniden çalmıştı. Temennim Zülal'in yeni bir pijama altı getirmesinden yanaydı

zira ben odasına kapandıktan sonra gidip isteyemez, o kapıyı çalamaz, donumla yatar ama ses çıkaramazdım. Anksiyetenin etkileri bir şekilde bitiyor ama bazı anlar için saklanmaya devam ediyordu. Saçlarımı toplamayı bırakıp kapıya ilerledim. Karşımda Zülal'i beklerken yan odamda kalan Ömer'i görmek ise şaşırtıcıydı.

Kucağındaki battaniyeye sıkıca sarılmış, Bahadır'ın pijamalarından giymişti. Tişörtü onunkiler kadar bol değildi. Bahadır yapılıydı ama tişörtü Ömer'e omuzdan dar gelmiş gibiydi. Spor salonunda kas yapmak için çalışan abilerden halliceydi.

"Ömer," dedim şaşkınlıkla. Aynı şaşkınlıkla cevap verir sandım ama gözleri hızla bedenimde gezinmiş, hiçbir şey söylemeden bana doğru bir adım atmıştı. İstemsizce gerilemek zorunda kaldım. "Ne oldu?"

Bir adım daha gerilediğimde aynı şekilde bana doğru ilerledi. Odadan içeri girdiğinde gözlerini benden koparmıyor, beni ilk defa görmüş gibi inceliyordu. "Yağmur yağıyor," dedi, kapıyı kapatırken.

"Yani?"

Battaniyesi bir kolunun altındaydı. Çapkın gülüşü dudağının ucundan düşüp içime battı. "Ağaç yaprakları değişik sesler çıkarıyor. *Çok korkuyorum, sevgilim*, diyerek yanıma gelmeni bekledim."

Bakışlarım boştu. "Etrafta ağaç yok, Ömer."

Tek kaşı havalandı. "Olsa korkar mıydın?"

"Sanmam."

"Ben de öyle düşündüğüm için battaniyemi alıp sana kaçtım." Başımın üzerine minik bir öpücük bırakarak, ilerlerken eli belime sarılmış, tişört daha da yukarı sıyrılmıştı. Utancı ve yangını aynı anda hissettim ama o, rahatsız olmamdan çekinmiş gibi saçlarımdan öptükten sonra pencere önünde kalan koltuğa ilerlemişti. "Şuracıktaki kıvrılıp uyurum ben." Odanın ortasında şaşkınlık içinde kalan beni umursamadan, koltuğa uzanıp battaniyesini üzerine çekti. "İşte şimdi rahatça uyuyabilirim."

Şaşkınlığım sürüyordu. "Sana inanamıyorum."

"Ben de sana," dedi, bedenimi baştan aşağıya süzerken. Dikleştiğinde dirseğini yastığına, yanağını avuç içine yaslayarak beni izliyordu. "Ne o?" dedi, keyifle göz kırparak. "Pijama altı olmadı mı?" Bakışlarından, bu görüntüden memnun olduğunu anlayabiliyordum. "Şaşırmadım."

"Susar mısın?" derken, tişörtü kalçalarıma çekştirerek yatağa ilerliyordum.

Aynı keyifli bakışıyla izlerken, "Saklaman boşa," dedi. "Maşallahın var be güzelim." Gözleri kısıldı. Parmağı saklamaya çalıştığım kalçalarımdaydı.

“Onlara bayıldığımı daha önce söylemiş miydim? Ne kadar saklarsan sakla, bir şekilde canıma okumanın bir yolunu buluyorlar.”

“Canına okumamı istemiyorsan gözlerin sadece gözlerime baksın.”

“Emin ol, şu an bunun için üst düzey bir savaş veriyorum.”

Koşar adım yatağa girip üzerimi örttüm ve yatağın içine gömülerek saklandım. Karnım yanıyor, yine kasıklarım sızıyordu. Rahatsız değildim ama ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bir yanımda *utanma*, derken diğer yanımda çekiniyordu işte. Bakışları rahatsız etmiyor, aksine içimde gizli kalan kadını her haliyle seviyordu. Biliyordum. Yağmur damlaları cama vururken kısa bir süre için sessiz kaldık.

Başımı kaldırıp ona baktığımda gerçekten de sakinlik içinde yatıyordu ve bana bakmıyordu. Rahatsız olmamdan çekindiğinden olsa gerek direkt koltuğa yönelmişti ama iki büküm olduğunu görebiliyordum. Uzunlu ve sığmıyordu.

“Sen orada rahat edebilecek misin?”

Ayaklarına dolanan battaniyeye tekme atmak ve bir noktada düğüm haline gelen kısımları çözmeye çalışmakla meşguldü. “Deniyorum.”

Yeniden yatağa gömüldüm ama rahat değildim. Tüm utancımı yutmayı deneyerek yeniden dikleştirdim. “Ömer,” dedim, sessizce. “İstersen yanıma gelebilirsin.”

Tereddüt eder sanmıştım ama hep bu anı beklemiş gibiydi. Saniyeler içinde üzerindeki battaniyeyi yana savurmuş ve koşar adım yatağa ilerlemişti. “Çok şükür,” dedi, hızla yanıma yatarken. “Bir an yine zalimliğün tutacak ve bu soruyu asla sormayacaksın sandım. Yemin ederim, her yanımda tutulurdu.” Vazgeçmemden korktuğundan olsa gerek yatakta kendine yer edinmek için olabildiğince hızlı davranıyordu.

“Gel, demeseydim sabaha kadar orada yatacak mıydın?”

“Evet,” dedi, hiç düşünmeden. Yüzünü bana döndüğünde gözlerinde dışarıdaki yağmur damlalarının ılıkılığı vardı. Bir yeşil parlar mıydı? Onun gözleri parlıyor ve yanıyordu. “Ama koltuğu yanıra çekdim. Oradan yüzün görünmüyor.”

Tamamen ona döndüm. “Yüzümü görüp ne yapacaksın?”

“Uyuyacağım.”

“Görmeden uyuyamaz mısın?”

“Cık, uyuyamam,” dediğinde eli bana uzanmış, alnıma düşen tutamları şefkatle geri itelemişti. “Her gece, başucuma bıraktığım fotoğrafına bakarak uyuduğumu bilmesen de olur.” Ben adım atmadıkça atmazdı, biliyordum. Ben onu öptükten sonra dudaklarıma bahar gelmişti. Ben

bedenine tutkunun esiri olarak yaklaşmadığım sürece yaklaşmaz, sadece sarıp sarmalardı, biliyordum. Verdiği güven, sandığımdan daha fazlaydı.

Ömer'di o. Benim Ömer'im, baharım, en güzel yazım.

Gülüşüm söyleyemediğim her şey kadar içtendi. “Küçükken gerçekten o kadar ağlak mıydın?”

Yüzü ekşidi. “Hatırlatma.”

“Yani öyleydin?”

Acı içinde onaylarken elleri hâlâ saçlarımdaydı. “Öyle,” dedi. “Sonra büyüdüm ve *erkekler az ağlar*, demeye başladılar. Mecbur zoruma giden her şeyi yuttum ama sessiz kalmadım. Ağlayamıyorsam herkesin yüzüne gerekeni söyledim.”

Ben yaklaşmadığım sürece aradaki sınırı geçmeyeceğini biliyordum. Yavaşça ona sokuldum. “Netliğine kör kütük âşık olduğumdan bahsetmiş miydin?”

Ona yönelen bedenimi memnuniyetle karşıladı. Kolları battaniyenin altından bedenime dolanırken bir kolunu başımın altından geçirip beni kendine daha çok çekti. Eli belime kadar kıvrılıp, açıkta kalan çıplak belime dolandığında derin bir nefes vererek boynunun altındaki karanlığa saklandım. Kalbinin deli gibi attığını ve bunun nedeninin ben olduğunu bilmek garip ama iyi hissettiriyordu.

“Daha sık bahset,” dedi, saçlarıma değen dudakları. “Ama böyle aniden söyleme. Bayılabilirim.”

Dudaklarımdan kaçan kıkırtılar onun içindi. Yıldızlı gökyüzü gibiydi ona dair her şey. Gözlerim yorgunlukla ağır ağır kapanırken, kokusu mayışıp kalmam için yeterliydi. Uyku karanlığı benliğimi içine çekti. Dudakları saçlarıma yıldızlar bıraktı. “Ayperı,” dediğini duydum derinlerden. “Ay gibi güzel olan peri, Ömer’in perisi. Ne yapacağız biz seninle, Ayperi? Hı? Ne yapacağız bu güzelliğinle?”

Cevap veremedim. Boynundaki kokuya sokulup karanlığın beni uykuya çekmesine izin verdim. Zihnimde yuvarlanan taşlar yerini bulmadı, etrafa dağıldı. Yorgundum ve uykuya daha fazla direnememiştım. Hayatımın en huzurlu uykusu diyemezdım çünkü uyku ani ve beklenmedik bir şekilde bastırması.

Zihnim kendine geldiğinde karanlık bir kuyunun başındaydım. Suyun yüzündeki kendi yansıma bakiyor, kendimle bakışıyor ve bunu anlamlandırmaya çalışıyordum. Kuyunun yanlarından tutup öne doğru eğildiğimde amacım kendime dokunmaktı.

Aniden kuyudan çıkan elin boynumdan kavrayıp, nefesimi keserek, beni kuyuya çekmesiye korkuyla sendeleyip çığlık atmam için yeterliydi. Korkuyla gerilerken boynumdaki ellerinden kurtulmak istedim. Derin bir geçmişten kopup gelen parça gibiydi. Her zaman rüyalarımda beliren o karanlık elden daha farklı olduğunu hissediyordum.

Niyeti onun gibi öldürmek değil, parçalamaktı sanki.

Kuyunun duvarlarından destek alarak beni içine çekmesine direnmeye çalıştım ama ayaklarım yerden kesiliyor, baskısı her geçen saniye biraz daha artıyordu. Ondan kurtulmanın tek yolunun benliğimi yeniden elime geçirmek olduğunu bunca kâbustan sonra çok net bir şekilde öğrenmiştim. Bunun için direndiğimde kuyunun içinde hâlâ kendi yanısamam vardı. Beni içine çeken yine kendim gibiydin.

Çok derinlerden, “Ayperi,” diyen Ömer’in sesini duydum. “Güzelim.”

Sıcak elleri yanağımda hissettiğimde o ellerin boynuma inmesini, beni kendimden kurtarmasını bekledim. Yanılmamış, saniyeler içinde elinin sıcaklığını boğazımdaki elimde hissetmiştim. “Ayperi,” diyordu ama sesi bu defa daha panik ve endişeliydi. “Güzelim, uyan.”

Benliğime kavuşmam, boğazımdaki elden sıyrılıp gözlerimi aralamam saniyeler içinde yaşandı. Şaşkın, endişeli ve telaşlı bakışlarım etrafımdayken ezbere bildiğim o hissin bittiğinden emin olmak istemişim. Yanı başımda dikleşen Ömer’in yeşillerindeki endişeyi görebiliyordum. Eli terli saçlarımdaydı.

İlk defa kâbuslarıma denk geliyordu. Bir süredir ben de onların beni terk ettiğini düşünmüştüm ama yanılmış olmalıydım. Nerede olduğumuzu algılamam birkaç saniyemi aldı. Korku daha baskın geldiğinde hiçbir şey söylemeden, kollarımı Ömer’e dolayıp beden ağırlığımı ona yıktım. Üşüyor, titriyor, korkuyor ama bir o kadar da yanıyordum. Yıllardır bütün kâbuslarımdan uyandıktan sonra ağlardım ama ilk defa bunu yapmamış, yüzümü boynuna saklayarak onlardan saklanmıştım.

Artık tek değilsin, Ayperi. Artık tek değilsin.

Ömer’in kolları bedenime sıkıca sarıldı. Belime kadar sıyrılan tişört ve karşısında sadece bir alt iç çamaşırıyla kalmak o an için önemli değildi. Beni kendine çekerken sıkıca sarıyor, elleri saçlarımı okşarken art arda öpüyordu. “İyisin,” dediğini duydum. “Bir şey yok iyisin.”

Ne kadarını duymuştu? Bağırılmış ya da ağlamış mıydım? Utanç ve ondan kopamama hissi birbiriyle savaşırken saklandığım boyundan dışarı çıkmadım.

Gerilediğinde elleri yanaklarımda, terleyen saçlarımda, yeşilleri gözlerimdeydi. “İyi misin?”

Değildim ama sessizce başımı salladım. Tek olduğumda yıkılmazdım ama insan bazen bir dağ arıyor, yaslanarak dinlenmek istiyordu. “Sorun yok,” dediğinde sesim bile çatallıydı. “Alışkınım. Çok mu bağırdım?”

Gözlerindeki hüznün cevabı için yeterliydi. Avuçları arasındaki yüzümü kendine çekip, şakağıma art arda öpücükler bırakırken de aynı hüznün içindeydi. “Her gece böyle olduğunu söyleme.” Bir kere daha öperken daha sıkı sarıldı. “Lütfen bunun hep olduğunu söyleme, Ayperi.”

Dudaklarımın titreyişini, dişlerimi sıkarak engelledim. “Bazen,” diyebilirdim sadece. *Senden önce her gün, senden sonraysa hiçbir gün,* diyemedim. Beni kendine daha çok çektiğinde buna da karşı gelmedim. Sırtını yatacağına yaslarırken beni kendine çekmiş, bir bacağıma bedenine yaslamıştı. Yanağım, kalbinin üzerine değdiğinde varlığının sesiyle soludum. İtiraz etmeden, ona sokulurken varlığından daha büyük bir güç aldım.

Kolları bedenime daha sıkı sarıldı. Dudakları saçlarımda, nefesi her yanımdaydı. “Keşke tüm kâbuslarını senden çekip alabilsem Ayperi.”

Sesindeki üzüntü kalbime oturdu. Sessiz kalıp ona sokulmaktan başka bir şey yapamadım. Birkaç dakika sonra konuşacak gücü kendimde bulduğumda, “Artık eskisi kadar değil,” dedim. “Sen varken kâbuslar azalıyor.”

“Eskiden?” dedi derin sesi.

“Çoktu,” dedi, küçüklüğüyle yanan Ayperi. “Neredeyse her gece.”

Sessiz kalışı acıma duyduğu saygıydı. Başımın altından aşırıldığı kolu beni kendine çekerken, diğer eli çıplak bel oyuntumda ağır ağır gidip geliyordu. O an için her şey ninni gibiydi. Daha çok soru soracak sandım ama yapmamış, sessiz kalmıştı.

“Sen...” dedi birkaç dakika sonra. “O kadar tarih biliyorum diye geçiniyorsun. Kastamonu’nun adı nereden gelmiş, biliyor musun?”

Kendimi hafifçe geri çekmiş, “Hayır,” diyerek ona bakmaya çalışmışım.

Alnıma bıraktığı derin bir öpücük vardı. “Bak şimdi, iyi dinle,” dedi ciddileşerek. “Ama sadece beni dinle, tamam mı? Başka hiçbir şey düşünme.”

Dünyada milyonlarca yeşil olabilirdi. Zümrüt yeşili, haki yeşili, mint yeşili ve daha nice. Benim en sevdiğim yeşil buydu. Ömer’in gözlerinin yeşili. Söylediğini yapmış, sadece ona bakmışım.

“Bu, Kastamonu Kalesi’nin tekfurunun kızının adı Moni’ymiş.” Asıl öğretmen oymuş gibi kendisinden emindi. “Rivayete göre bizim Türkler bu kaleyi fethetmeye gittiği zaman bu Moni bizim komutanlardan birini görüp âşık olmuş.”

“Hemen nasıl âşık olabilir ki?”

“Rivayet bu, Ayperi, sorgulama. Tarihçi kadınsın sen, benden daha iyi bilirsin. Ayrıca kızı da kınama,” dedi, imalı bir bakış atarak. “Ben Moni Hanım’ı çok iyi anlıyorum. Şahsen ben de seri görür görmez vurulmuştum.” İstemsizce güldüm. Çenesine minik bir öpücük bırakıp tekrar gözlerini görmek için geri çekildim. Ama o, bu fırsatı kaçırmamış, “Ben de öpeceğim, gel buraya,” diyerek yanağıma kocaman bir öpücük bırakmıştı.

“Bir fırsatı da kaçır be Seyirhan.”

Dudakları ukalaca iki yana kıvrıldı. “Hiç öyle huylarım yoktur.”

Bilmem mi hiç temalı bir bakış attım. “Sonra?” dedim, ifademi toplayıp, ciddileşerek. “Sonra ne olmuş? Ne yapmış Moni?”

“Âşık olduğu komutana dadısıyla haber göndermiş. *Benim onda gönlüm var, o da beni sever mi peki*, diye sormuş. Bu komutan da nasıl olduysa *benim de sende gönlüm var*, demiş. Moni’deki şansa bak. Ben dört ay senin peşinden koştum.” Kıkırdayıp başımı göğsüne gömdüm. Hatamı kabulleniyor ve bu yüzden daha çok seviyordum. “Sonra bir gün bizim komutan kıza *Moni, kalenin anahtarını bana at da yanına geleyim*, demiş. Bizim Moni de deli divane tabii. İnanmış komutana. Hemen atmış anahtarı. Ama komutan içeri girer girmez, kapıyı açıp bizim askerleri içeri doldurmuş. Kaleyi fethetmişiz. Tabii sonradan kale tekfuruna anahtarı verenin kızı olduğunu öğrenince kahrolmuş. Yapışmış kızın yakasına. *Niye yaptın bunu, Moni? Kastın neydi, Moni*, diye bağırıp durmuş zavallı Moni’ye.”

Uyku yeniden kontrolü ele alıyor gibiydi. Gözlerim ağırlaşıyordu. Göğsündeki rahatlık hissini anlatacak hiçbir kelime yoktu. Sanki bütün karanlığı çekip alan o büyülü kuyu burasıydı.

“İşte *kastın neydi, Moni*, deyiş deyiş günümüze *Kastamonu* olarak gelmiş, güzelim,” diyerek hikâyesini anlatmaya devam ediyordu.

Başka bir hikâyeye geçtiğinde gözlerim kapandı. Hayatımda ilk defa bir kâbustan uyandığımda ağlamak yerine daha büyük bir huzurla uyuduğum andı. Ne karanlık vardı ne de geçmişin elleri. Bir hikâye bittiğinde yeni bir hikâye başladı. Tarihin tozlu sayfalarından kopan hikâyeler benim tozlu pembeme karıştı.

Sığınağıma daha çok sokuldum ve hayatımın en huzurlu uykusunu uyudum. Bu an da benim tozlu tarihimin ve hikâyemin en güzel anıydı.

Bedenimdeki sıcaklığa anlam veremedim uyandım. Perde arkasından sızan güneş gözümü alıyor, hafifçe aralamayı başardığım gözbebeklerim uyku açlığıyla yanıyordu. Etrafımdaki beyazlık karşısında nerede olduğumu algılayamadım birkaç saniye sürmüştü. Ömer'in arkadaşlarında kaldığımızı anımsadım ama bedenimdeki ağırlığa hâlâ anlam veremiyordum.

Doğrulamak istediğimde en sonunda bulunduğum konumu algılayabildim. Ömer'le aynı yatakta yattığımız an zihnimde canlıydı ama hangi ara bu konuma geldiğimizi hatırlamıyordum. Üzerindeki ona dar gelen tişörtü çıkarmış, çıplak üst bedeni kollarını belime dolamış bir haldeydi. Kafası göğsümdeyken bacaklarımdan biri onun iri bedeninin altında kaybolmuş gibiydi. Özenle uğraşsak bu konuma gelemezdik çünkü arapsaçına dönüşmüştük. Öyle ki kendi elimi bulmam birkaç saniyemi aldı.

Bedenimin üzerine çöreklenen Ömer büyük bir huzurla uyuyordu ama benim gözlerim karşımızda kalan duvar saatini gördüğünde uyku namına hiçbir şey kalmamıştı. Henüz dokuz buçuk olduğu için geç kalmazdık ama uyanıp hazırlanmalıydık. Bahadır'ın kahvaltıyı çoktan hazırladığına emindim.

Toparlanabilmem için Ömer'in ağırlığını üzerimden alması gerekiyordu ama göğsümün altına kadar sıyrılan tişörtüme aldırmandan belime sıkıca sarılmış haliyle oldukça mutluydu. Kıyamadım ama saçlarını okşayarak, "Ömer," demeden de edemedim. Uyanmalıydı. Uyanmadığında elim yüzünü sevmeye devam etti. "Ömer."

Gözleri ağır ağır aralandı. Başını hızla kaldırdığında o da küçük bir an nerede ve hangi konumda olduğunu anlamak ister gibiydi. Uyku sersemi kalın ve tok sesi, "Ayperi," dedi. On iki yerimden kurşun yemem için yeterliydi. Bulunduğu konumu kavradığında dikleşmeye meylederken çıplak göbeğime bıraktığı öpücük de kurşun sayısını yirmiye çıkarmaya yetti. Ben öylece kalmışken o, dünyanın en normal anında gibiydi. "Günaydın."

"Günaydın," derken mırıltıdan ibaretti sesim. Çıplak bedenine bakmak, boğazımı kurutup daha çok sersemlememe neden olmuştu. Göğsünden başlayıp omzuna uzanan dövmeleri seviyordum, tıpkı omuzlarını, kollarını, sırtını, varlığını, ona dair her şeyini sevdiğim gibi. Sıyrılan

tişörtümü düzeltip, bedenimi kapatırken onun bu hallerine düşmemeye çalışıyordum.

Sabah Ömer Seyirhan'ı ayrı bir boyuttu.

"Sabah olmuş çoktan," diyerek ayaklandım. "Geç kalacağız, hadi. Toparlan."

Uyku mahmuru yeşil gözlerle kısa bir an ayılmaya çalışırken yatakta sırtüstü uzanmış, tavana bakmıştı. Saniyeler içinde toparlanırken dağınık saçlarını elleriyle daha çok dağıttı. Sabahları daha az görüşmemiz benim yararına olacaktı. Zira şu an pek hoş şeyler düşünüyordum.

"Git odana, hazırlanıp gel," dediğimde normal Ömer buna da muzip bir cevap bulurdu ama uykulu Ömer uslu uslu başını sallayarak onayladı. Yere savurduğu tişörtünü umursamamıştı. Eline tutuşturan bendim. "Kendinde misin sen?"

Gözlerini zar zor araladı. "Pek değil." Yanımdan geçerken kalçama attığı minik tokada eşdeğer saçlarıma bıraktığı bir öpücük vardı. "*Gece boyu canıma okudun, desem.*"

Şaşkındım. "*Ne yaptım, desem?*"

"*Varlığın yetti, desem.*"

Gülerken kapıya ilerletmeye çalışıyordum. İmasını anlamamak imkânsızdı. "Gidip hazırlan, Seyirhan. Kahvaltıda buluşalım."

Uyku sersemi haliyle bunu da onaylayıp odadan çıktı. Üzerimi değiştirip odayı toparlamam on dakika sürdü. Kendime çekidüzen verip odadan çıktığımda alt kattaki mutfığa ilerledim. Geniş salondan geçip mutfak kapısına vardığımda adımlarımı durduran şey Zülal ve Bahadır'ın mırıltısıydı. Tartışıyor ama bunu sessizce yapmaya çalışıyorlardı.

"Sen salak mısın?" diyordu Zülal. "Nasil gelmesine izin verirsin?"

Bahadır'ın kısık sesi, "Ben mi çağırdım?" diye cevapladı. "Ben başkasına söyledim, o da duymuş ve kalkmış gelmiş. Nereden bilebilirdim bu denli manyak olacağını?"

Ayağımın altındaki zeminden çıkan gıcırta sesi olmasaydı, dönüp bana bakmazlardı. Gözleri aynı anda beni bulduğunda bir şeylerin yolunda gitmediğine emindim. "Ayperi," diyerek ilk gülen Zülal oldu. "Günaydın, tatlım."

Daha neşeli bir giriş yapmak niyetindeydim ama gerginliklerini hissediyor, her bir aksilik ihtimalinden emin olamıyordum. Aralarında özel bir mesele olduğunu düşünerek gülmüş, adımlarıma devam etmiştim. "Günaydın."

Bahadır, Zülal kadar neşeli olamamış, gerginliğini gizleyemedi, “Günaydın,” demişti.

Bakışlarım mahcuptu. “Ben uyuyakalmışım, Zülal. Özür dilerim. Sözde kahvaltıyı hazırlamana yardım edecektim.”

Umursadığı bir detay değildi. Koluma girip beni mutfağın çıkışına yönlendirdi. “Bahadır hazırlamış kahvaltıyı. Sen hiç şey yapma. Bir iki bir şey var, Ömer gelene kadar halletsin, daha sonra geçeriz kahvaltıya,” dedi hızlı hızlı. “Ben sana dün bebeğin odasını göstermeyi unutmuşum. Gel, kahvaltıya oturmadan onu göstereyim.”

Kolumdan çekiliyordu. Ona uyum sağlayıp, mutfaktan çıkarken arkadan bir kadın sesi yükselmiş, bakışlarım istemsizce ona dönmüştü.

“Merhaba,” dedi, daha önce hiç duymadığım tok ve zarif ses.

Mutfağın bahçeye açılan kapısının önünde dikilen kadını görmemek imkânsızdı. Onu tanımadığımı düşünmemse büyük bir hataydı. Simasına, yüzüne, omzuna dökülen uzun kumral saçlarına ve alımlı duruşuna bakarken zihnimde dönen tek kare geçmişte Melike’yle yaşadığım bir ana aitti. Ömer’in eski sevgililerini bana gösteriyor, tehlikeli olabilecekleri anlatıyordu. Sesi zihnimde yankılandı.

“Bu kadınla bir yıl birliktelermiş. Ama yine aldığım duyumlara göre Ömer ayrılmış. Hatta ayrılmak için de bayağı uğraşmış. Kadının fazla toksik olduğunu söylüyorlar. Her şeye müdahale edip sürekli kavga çıkarıyormuş.”

Geçmişten günümüze uzanan sisle Şebnem Hafızoğlu ismi tüm şiddetle dilimden döküldü. Beynimde o anların tazeliği şimşek misali yankılanırken fotoğraflardaki kadın tüm canlılığıyla karşımdaydı.

O kadın... Ömer Seyirhan’ın eski sevgilisi, geçmişi, benimse o an için en büyük şaşkınlığımdı.

BÖLÜM 9

*“Kalbimin günbatısı, bu buz kesici,
Bendeki lal, bu bendeki mih,
Söktüm senindir, sana bağışladım,
Ağaran saçımı, senindir, al...”*

- BİRHAN KESKİN -

Kendime kızdığım pek çok an vardı.

Ve de kendimi ezdiğim...

Oysa tüm bunlar büyük bir hataydı. İnsan kendini ezdikçe içinde küçülüyor, dünyadaki hacmi aynı kalırken ruhu eriyordu. Acımasızca ezdiğim ruhumun bana vereceği cevaplar panik atak, anksiyete ve kâbuslardı. Haklıydı, ona ızdıraptan başka bir şey sunmamış, güzel anılarla besleyememiştım. Ben kendime acımazken ruhum bana nasıl acıyabilirdi?

Her şeyi düzeltmek adına terapiye başlamış, ruhumla girdiğim ezeli kavgayı durdurmaya çalışmışım. Bir noktada başarmışım da. Özellikle son günlerde göğsümde büyüyen çiçekler renkli, ruhum sandığımdan daha gençti. Onunla barıştığımızı hissediyordum. Kalbim yeşillenmişti, var mıydı daha ötesi?

Ama karşımda duran ve sadece bana bakan kadına karşı hissettiğim şey tüm bunların ötesinde bir histi. İyi değil, kötü hissediyordum. Şaşkınlığım şoka, oradan da hayrete evrilirken birkaç saniye boyunca

kıpırdayamadım. Ona bakarken gördüklerimi sindirmek zorunda kaldığımda, Melike'nin onun fotoğrafını bana hiç göstermemiş olmasını diledim. Şayet tanımasaydım, şu an bu denli bir his karmaşasının içine düşmezdim.

Sosyal medya profilinde görüldüğünden daha alımlı ve güzel bir kadındı. Krem pantolonu, kahve tonlarındaki saten gömleği ve topuklu ayakkabılarıyla dimdik duruyor, kumral saçları omuzlarına dökülüyordu. Çehresi sert, ifadesi buz gibiydi.

Bakışları Zülal'deydi ama ondan cevap alamadığında ağır ağır bana dönmüş ve yeniden, “Merhaba,” demişti.

Şaşkınlık ağır bir farkındalığa dönüşürken şu an onu tanıdığımı belli edemeyeceğimin farkındaydım. Ömer'i araştırdığımı, gazeteci deli arkadaşım Melike sayesinde doğumuna kadar indiğimizi hiç kimse bilmiyordu ve bu durumda da açıklayamazdım. Birkaç saniye önce Zülal ve Bahadır'ın muhabbetinden anladığım kadarıyla onlardan habersiz gelmişti.

Zihnim parçaları hızla bir araya getirmeye çalışıyordu. Melike, onun toksik bir kadın olduğunu ve Ömer'in ayrılmak için fazlasıyla mücadele ettiğini söylemişti. O an dinlemediğimi sanıyordum ama aslında her şeyi zihnime kazıyıştım. Bahadır gibi Şebnem denen bu kadın da doktordu. Belki de arkadaşlardı ve Ömer'le bu sayede tanışmışlardı. Bu düşüncenin kalbime ne denli bir sızı sapladığını anlatamamış, tüm bunlar yerine çenem dik bir şekilde gülümsemeye çalışmıştım.

Onu tanıdığımı belli etmemek adına boş bir sesle, “Merhaba,” dedim. Zordu ama iyi bir oyuncuydum. Yıllarca tüm mutsuzluğumu gülen bir maskenin altında sakladıktan sonra hiçbir sahte yüz zor gelmiyordu.

Bahçe kapısından ilerlediğinde gözlerini benden kaçırmıyordu. İçeriye girip topuklarının üzerinde bana doğru ilerlerken de kendinden bir o kadar emindi. Tam önümde durduğunda, yanımda kalan Zülal'e göz ucuyla bakmış, dudaklarında sahte olduğu belli olan bir gülüş belirmişti. “Cevap vermeyecek misin Zülal?”

Dönüp ona bakmadım ama, “Merhaba,” derken büründüğü tını, yüzündeki ifadeyi anlamam için yeterliydi. Fazlasıyla tadı kaçmış gibiydi.

Bakışları yeniden bendeydi ama bu defa dudaklarındaki gülüş yapmacık değil, samimiyet katmaya çalıştığı yapay bir gülüştü. Elini bana doğru uzatırken, “Seninle ilk defa karşılaşıyorum,” dedi. “Ben, Şebnem.”

Gözlerim bana uzatılan eldeydi. Asla kavramazdım ama onu tanıdığımı belli etmemeye çalıştığım şu dakikalarda başka şansım yok gibiydi.

Elini kavradığımda çenem dik, bakışlarım gözlerindeydi. “Ayperi,” dedim sadece.

Melike neden ayrıldıklarını söylememiş ama bir yıl birlikte olduklarını belirtmişti. Bir yıl az bir zaman değildi. Kısırçılığımın anlamsız olduğunun farkındaydım, geçmiş çok geride kalmıştı ama göğsüme batan hisse engel olamadım. Elimi hızla avcundan çektim. Sevgilimin eski sevgiliyle sarmaş dolaş olacak kadar kafayı yememiştım.

“Şebnem, Bahadır’ın hastanedeki arkadaşlarından,” diyerek araya girdi Zülal. Ona baktığımda pek de iç acıcı olmayan bir ifadeyle Şebnem’e bakıyordu. Anladığım kadarıyla o da kendisinden hoşlanmıyordu. “Sabahın köründe ne hikmetse yolu buralara düşmüş ve uğrayıp bize selam vermek istemiş.” Eli benim sırtımda, bakışları Şebnem’deydi. Olayın perde arkasını bilmesem sadece ondan hoşlanmadığını sanırdım ama Ömer kısmını bildiğimde Şebnem’i dikkatli olması adına uyarmaya çalıştığının farkındaydım. “Çok sever bizi,” diye ekledi. “Tabii ben de onu, değil mi Şebnemciğim?”

Aynı gülüşle karşılık verdi. “Öyle, Zülalciğim. *Bir uğrayayım*, dedim, hazır yolumun üstüydü.”

“Çok mutlu olduk,” dedi Zülal ama zerre mutlu olmadığını hissedebiliyordum. Sırtımdaki elini bana daha çok bastırıldığını hissettim. “Bahçeye geçelim mi? Ayperi misafirimiz, ayakta beklenmesin.” Beni bırakıp sol yanımızda kalan tezgâha yöneldi. “Bahadır çok güzel bir börek yapmış, Ayperi. Bayılacaksınız.”

Arkasından ilerledim. Fırını açmaya çalışıyordu ama nazıkçe izin vermemiş, ben açıp, dumanı tüten böreği fırından alarak tezgâhın üzerine bırakmıştım. Bir şeylerle uğraşmazsam ifademe hâkim olamayacaktım. Mutfak makasıyla böreği kesip yanan parmak uçlarıma rağmen servis tabağına yerleştiriyordum.

Şebnem aniden, “Ayperi Hanım yeni bir arkadaşınız mı?” dedi. “Daha önce hiç görmemiştım.” Ömer’in sevgilisi olduğumu bildiğini hissediyordum. Diğer türlü bakışlarını inatla bana dikmesinin başka izahı olamazdı.

Zülal’dan önce benim duruşum doğrulmuş, bakışlarım yeniden ona kalkmıştı. “Öyle,” dedim aniden. “Yakın arkadaşlarının sevgilisiyim.” Gözlerim Zülal’e döndü. “Onlarla yeni tanıştım ama en az Ömer kadar sıcakkanlı ve cana yakınlar.”

Zülal gülümsemekle yetindi. Omzumu dostane bir şekilde okşamıştı. “Sen tatlısın, o yüzden bize de sıcakkanlı olmak düştü,” demiş, bana daha

çok sokulmuştu. “Bu arada, yerini yadırgamadın, değil mi? Rahat uyuyabildiniz mi Ömer’le?”

Sıcak börek parmaklarımı dayanabileceğimden daha fazla yaktı ama dişlerimi sıkarak kesmeye devam ettim. En sonunda tıkabasa börek doldurduğum tabağa uzanmış, “Uyuduk,” demiştim. “Merak etme. Çok rahattı ve asla yadırgamadım.”

Olayın arka planını bilmesem Zülal’in bu sorusuyla yerin yedi kat dibine girerdim ama o an bunu Şebnem’e bir şeyleri anlatmaya çalışmak için yaptığını görebiliyordum. İşime gelen bir soruydu. Gece ayrı odalarda başlamıştı ama sabah benim odamdan çıkan Ömer’i görmüş olmalıydı.

Şebnem’in düşen ifadesinin farkındaydım ama şok olmuş değildi. Bu benim kim olduğumu bildiği halde buraya geldiği teorisini doğruluyordu. Bahadır’ın *ben başka bir arkadaşına söyledim, o da gidip ona söylemiş*, dediğini anımsadığımda bir parça daha yerine oturdu. Belki de Bahadır, *Ömer sevgiliyle gelecek*, dediği için bunu duymuş ve buraya gelmişti. Melike’nin anlattıklarına göre madem ayrıldıklarını kabullenmekte zorlanıyordu, o zaman şimdi kabul etmesi için tam zamanıydı.

Ömer’i geçmişiyile yargılayacak değildim. İnsanların sevgili elbette olacaktı. Kendini dünyadan soyutlayıp bir fanusun içinde yaşayan bendim. Bundan kurtulmak için defalarca denemiş ama taşa çarpmıştım. Beni oradan çıkaran ele haksızlık yapamazdım. Bu onun elinde olmadan gelişen bir durumdu, farkındaydım. Merak ettiğim tek şey aşağıya inip Şebnem’i yanımda gördüğünde vereceği tepki ve sonrasıydı.

Düşünceleri yutmaya çalışarak börek dolu tabağı kavradım. Parmak uçlarım yanıyordu ama o an için umurumda değildi.

“O zaman bahçeye geçelim,” dedi Zülal. Elini belime atıp yönlendirdi. “Bahadır enfes şeyler hazırlamış.”

Ona uyum sağlayarak ilerlemiş, Şebnem’e bakmamıştım. Bahçeye çıktığımızda hava uzun bir zaman sonra belki de ilk defa bu kadar güzeldi. Bahar hız kesmeden ilerliyor, yaz geliyordu. Gece fark etmemiştim ama bahçe gündüz daha şirin, daha yeşil ve tatlıydı. Kahvaltı masasının en ucunda oturan Bahadır, başını iki elinin arasına almış, dertli bir halde boşluğa bakıyordu. Ya Zülal’den korkuyordu ya Ömer’den ya da olan her şeyden.

“Günaydın!” Elimdeki tabağı masanın ortasına bırakırken gözlerim ziyafet sayılabilecek kahvaltı sofrasındaydı. Gülmeye çalıştım ama soluk bir gülüştü, kimse anlamazdı. “Her şey harika görünüyor.”

Bahadır anında, “Günaydın,” dedi. Olduğu yerden ayaklandığında gözleri benimle arkamda kalan kadınlar arasında gidip geliyordu. “Yaptık öyle bir şeyler,” dedi, gülmeye çalışarak. Yanındaki sandalyeyi benim için çekti. “Böyle gel, sana özel servis açtım.”

Gülüşüm bu defa samimiydi. “Teşekkür ederim.” Oturduğumda gözlerim kızaran parmak uçlarıma değdi. Su toplayacaklarına artık emindim. Derimin üstünde dönen ateş kümesi tüm parmaklarıma yayılıyordu.

Şebnem’in yersizce yanımdaki sandalyeyi çekecek olduğunu hissettiğimde aniden ona dönmüş, engel olamadığım bir şekilde, “Orası Ömer’in,” demiştim. Tek temennim geldiğinde beni zorla oturduğum bu masadan kaldırmasıydı yoksa kendime engel olamayıp kusacaktım. Sinirim, öfkem ve tüm üzüntüm yeniden mideme vuruyor gibiydi. Bula- nıyor, kaynıyor ve genzime yükselen sıvı canıma okuyordu.

Yeniden önüme dönmüş, ifadesine bakmamıştım. Arkamdan dolanıp Bahadır’ın yanındaki sandalyeye oturacağını gördüm ama bu defa da Bahadır izin vermemiş, korkuyla sandalyeyi kavramıştı. “Orası Zülal’in,” dedi hızla.

Şebnem’in ifadesini korumaya çalıştığının farkındaydım. “Peki,” dedi ağır ağır. Zülal’in yanındaki sandalyeye dokundu. “Burada biri var mı?”

Tabağımdan başka noktaya bakmamaya çalışıyordum.

Ağzının içinde, “Maalesef,” diyen Zülal’di.

Net bir şekilde, “Yok,” dedi Bahadır. “Sen haber vermeden gelince biz tam ayarlayamadık, Şebnem. Kusura bakma.”

Gözlerim tabağımdan kopmuş ve ona dönmüştü. Bana bakıyor olduğunu görmek şaşırtıcı değildi. Hissettiğim huzursuzluğu bastırdım. Ortada çekinerek ifade edecek hiçbir şey göremiyordum. Çenem dikti ama yemeklere de uzanamadım. Yersem kusacaktım, biliyordum. Yanan parmak uçlarımı diğer elimle kavrayarak acısını hafifletmeye çalıştım. *Saçma bir hamleydi.*

“Sorun değil,” demiş, hiçbir şey olmamış gibi omlete uzanmıştı. “En sevdiğim mantarlı omletten yapmışsın, Bahadır.”

Zülal’in ters bakışları Bahadır’a döndü. Adarın bir suçu olmadığı halde her an omlet tabağını başına geçirecek gibiydi.

Titreyerek güldü Bahadır. “Afiyet olsun,” derken yaptığı bir yemek için ilk defa keyifsizdi.

Zülal önüme börek, domates, salata ve peynir bırakmaya başlamıştı. “Yesene Ayperi, acıkmadın mı?”

Gülümsemekle yetinip çayıma uzandım. Sadece bir yudum içip dilimi ve boğazımı yumuşatmayı denedim. Taş yutmuş gibiydim. Onu tanıdığımı belli etmemeye çalışırken beyin kanaması geçirebilirdim. Çayın boğazımda kalıp beni komalık etmesi daha iyi bir seçenektir.

Şebnem aniden, “Ayperi Hanım,” dedi.

Çay bardağımyı tabağına bırakırken ona en tatlı gülüşümü sundum. Yalandı ve yine kimse anlamazdı. “Efendim.”

Omletini keyifle yiyordu. “Mesleğiniz nedir?” Hatta domatese uzanacak oldu ama ondan önce tabağı Zülal kavramış ve domateslerin yarısını kendi tabağına diğer yarısını da benim tabağıma boca ederek onun önüne boş tabağı bırakmıştı. Bu yaptığı dünyanın en normal eylemi gibi yemeye devam ettiğinde asıl Bahadır’ın stresten kusmak üzere olduğunun farkındaydım. Bir eli dudaklarında öylece bize bakıyordu.

Gassalim, efendim, hayallerimi yıkar, gömerim, demek vardı ama yuttum. “Öğretmenim,” dedim, aynı tatlı gülüşle.

Kaşları havalandı. “Öyle mi? Çok iyiymiş.”

“Öyle.”

“Zor mu?” dediğinde açmaya çalıştığı sohbet samimiyetten uzaktı.

“Ne zor mu?”

“Çoluk çocukla uğraşmak.”

“Hayır.” Net ve keskindim. “Hatta yetişkinlerle uğraşmaktan daha kolay. Kalplerinde kötülük, art niyet, kıskançlık ve haset yok. Koşulsuzca sever, bağlanır ve sizi örnek alırlar.” İma doluydu sözlerim ama anlayacağını pek sanmıyordum. *Ne boş konuştun,* der gibi dinliyordu.

“Ne güzel,” dedi, aynı samimiyetten uzak haliyle. “Bıcır bıcırırsınız, maşallah. Ömer’in sevgilisi olduğunuzu duyduğumda şaşırdım açıkçası.” Yanındaki Zülal’e döndü. “Yan yana pek alaka kuramadım.”

Neydim ben? Kadın değil de Mahmut Tuncer mi? Neden alaka kurulamıyordu?

Duyduğu bu garip çıkarımla Zülal bile bocalamıştı. “Biraz boş konuştun gibime geldi,” dedi, zerre çekinmeden. “Sana ne Ömer’in seçimlerinden?” Bana dönüp, gülerken tabağıma börek bırakıyordu. “Bundan yesene Ayperi. Çok güzel.”

Yemedim. Tatlı bakışlarım ağır ağır ciddiyete bürünürken gözlerimi Şebnem’den koparmadım. “Neden alaka kuramadınız?” Sesim beklemediğim bir şekilde sert çıkmıştı. Masaya ani sessizlik çöktüğünde gülümseyerek bunu yumuşatmaya çalıştım. “Merak ettim.”

Rahatsız olan ifadem bu defa gözünden kaçmamıştı çünkü saklamamıştım. Çatalla bıçağını bırakırken en sonunda beni sinir etmenin keyfini yaşıyor gibiydi. “Sıradan bir havanız var,” dedi. Dudak büzdü. “Bilemiyorum, çok alaka kuramadım.”

Ona bu zevki yaşatmamak için aynı gülüşle karşılık verdim. “Ömer’in sıradanlıktan uzak olduğunu size düşündüren ne? O da gayet sıradan bir hayat yaşıyor. Demek ki size göre sıradan olan şeyler bir başkası için yaşam tarzı olabiliyor. Yargılamamak lazım. Ayrıca burada misafirim. Hayatıma ve bana dair bildiğiniz iki bilgi mi benim sıradan olup olmadığını belirleyecek?” Çayımдан bir yudum alıp geri bıraktım. “Dış görünüşe göre yargılıyorsak mesela ben de size *sıradan*, derdim.”

Tek kaşı havalandı. “Neye göre?”

“Patavatsızlık mı desem yoksa ukalalık mı tam bilemedim ama her ikisi de,” dedim, en net şekilde. “Çok sıradan tepkiler, Şebnem Hanım.” Ona bakıyor, tüm bunların muhatabının sadece o olduğunu anlatıyordum ve düşen ifadesi her şeyi üzerine aldığını bilmek için yeterliydi. “İnsanlar ilk defa karşılaştıkları kişilere karşı daha kibar olursa sıradanlıktan sıyrılırlar.” Zülal ve Bahadır’a döndüm. “Öyle değil mi?”

İkisinin de eli karnındayken Zülal doğurmak, Bahadır kusmak ister gibiydi.

Aniden elime uzanan else sıcak ve her zaman ki gibi huzurluydu. Ömer’in varlığını artık ezbere biliyordum. Sofraya oturmamış, elimden kavrayarak ayağa kalkmam için çekmişti. “Gidelim, güzelim,” dedi aniden. “Okula geç kalacaksın yoksa. Trafik çok fazlaymış, şimdi çıkmazsak yetişemeyiz.”

“Ama kahvaltı...” diyecek oldu Bahadır ama Ömer’in yeşilleri aniden ona dönmüş, gerekli cevabı vermişti. Bahadır olduğu yere sindi.

“Yedin mi?” diyordu bana ve ben hariç kimseye bakmıyordu. Çekiştirişine uyum sağlayıp ayağa kalktığımda elimi sıkıca kavramıştı. Köşedeki simitlerden iki tane alıp, gerilerken elime bir poğaçaya tutuşturmuştu. “Şu anlık bunu ye, yolda bir şeyler alırsınız. Tamam mı?”

O an için sessizce başımı salladım. Açlığa dayanamadığımı biliyordu. Bense kıskançlığa dayanamadığımı yeni öğreniyordum. Dilim kuruyan dudaklarımda gezinirken ona uyum sağlamak istedim ama Şebnem’in sesi adımlarını durdurmuştu.

“Sana da günaydın, Ömer Seyirhan.”

Göz ucuyla baktı. “Günaydın,” dedikten sonra yeniden Bahadır’a dönmüş, elindeki simitleri ona uzatmıştı. “Şunları da bir paketle hayrına. Ayperi açlığa dayanamıyor. Yolda atıştırın.”

Hızla ayaklanmıştı Bahadır. Kahvaltıya kalmamız için daha da zorlar sanmıştım ama asla ısrar etmiyordu. Zülal’in neşesi bitmiş, ifadesi sıkıntı doluydu. Bahadır’a tutunarak ayaklanmaya çalıştı. “Bekleyin, börek de paketleyeyim,” demiş ve mutfığa yönelmiş, kocasını da peşinden sürüklemişti. “Benimle gel.” Muhtemelen bu kaosa neden olduğu için arkada Bahadır’ın canına okuyacaktı.

“Bize senin şu küçük termosla çay ve iki bardak versene Zülal,” dedi Ömer, arkasından. “Yolda içeriz.” Arkalarından ilerliyorduk. “Çantan odada mı yoksa girişteki dolapta mı güzelim?”

“Odada,” demekle yetindim. Kelimeleri güçlü çıkarmaya çalışıyordum.

“Çay mı?” dedi, arkamızda kalan Şebnem. Aniden durup ona dönmek zorunda kaldım. Ömer bakmayacaktı ama ben durunca buna mecbur kalmıştı. “Ne zamandır sabahları çay içiyorsun, Ömer? Kahve olmadan ayılamadığını hatırlıyorum.”

Hâlâ öyleydi. Büyük ihtimalle yolda bir noktada durup kendine kahve alacaktı. İstedığı çay benim içindi ama Şebnem denen kadın bunu âdetâ benim kafama taş atarcasına söylüyordu. Hayret içinde solumamak için kendime engel olmakta zorlanıyordum. Onu tanıdığımı Ömer’e de belli etmedim.

“Yanlıı hatırlıyorsun demek ki,” dedi Ömer. Eli belimdeyken ilerlemem için destek verdi. Yeşiller yeniden bana döndü. “Gidelim.”

Sessizce uyum sağladım. Bu defa bahçe kapısından değil, evin içinden geçerek ilerlemiştik. Üst kata yöneldiğimde Ömer geride, bize börek ve simit paketleyen Zülal ve Bahadır’ın yanında kalmıştı. Kendi aralarında konuşacaklarına emindim ve o an bunu duymak istemedim. Çantamı almış, Ömer’in ceketine uzanmıştım. Kokusu burnuma değdiğinde içimde dönen tek bir cümle vardı:

Sakinleş, Ayperi, gidiyorsunuz. Buradan çıktığınızda konuşacaksınız ve bitecek. Ona soracaksın, anlatacak ve bitecek. Onu tanıdığını saklaman gerekemeyecek.

Bu düşünceye tutunarak yeniden alt kata indiğimde Ömer’in mutfaktan yükselen kısık sesini duyabiliyordum. “İyi bok yedin, Bahadır, aferin! Bir de gitmiş, aynı masaya oturtmuşsunuz. Hemen arayıp söyle-sene bana aşağıda böyle bir durum var diye. Salak mısın sen?”

“Anlık gelişti,” dedi Zülal. “Ayrıca mesajıma dnmedin.”

“Duş alıyordum!”

“Yıkınmasaydın, birader,” dedi çaresiz Bahadır. “Zülal mesaj atmış işte. Benim elim ayağım birbirine girdi, nasıl arayabilirdim?”

Devamını duymak istemiyordum. Hikâyenin hepsini mer’den duya-caktım ve bitecekti. Evet, inandığım tek şey buydu. Ömer’di o. Yeşilleri huzurla bakar, dokunduğu yerlerde tüm çiçekler filizlenirdi. Yine yle olacak, bu kâbus uzaklaştığımız an bitecekti. Her şeyi bana tane tane izah eden huzur dolu sesi burada olanları da anlatacaktı. O zaman içime at-mayacak, orada biriktirmedikçe kusmayacaktım. Bağımı kararlılıkla salla-yarak içeri girdiğimde hepsi susmuştu.

“Gidelim mi?” dedim, mer’e yaklaşırken.

Hepsi aynı anda sessizleşti ve dikleşti. Ömer’in eli her zamanki gibi elimdeydi. Zülal hazırladığı poğaça, simit ve börekleri elimize tutuştu-rurken bu defa akşam geldiğimiz kapıdan değil, direkt n kapıdan çıkmış ve bahçeden geçmek zorunda kalmamıştık.

“Tanıştığıma çok memnun oldum,” diyerek sarılmıştı Zülal. Geriledi-đinde gözlerime gerçek bir samimiyetle bakıyordu. “Bir ara yeniden bu-luşalım, olur mu?”

Sanırım günün güzel olan tek yanı onlardı. Hayatıma girdikleri için mutlu olduğum, huzurlu insanlardı ve tanıştığıma tahmin ettiğimden daha fazla memnun olmuştum.

Bu sabaha kadar...

Bahadır’la tokalaşmış, Zülal’e bir kere daha sarılarak ayrılmıştık. Ara-baya bindiğimizde oyunculuğum buraya kadardı. Mideme oturan taşın tüm organlarıma baskı uyguladığını hissediyordum. Yolum ilk on dakikası sessizlik içinde geçiyordu. Ömer simidi bana vermişti. nce kendim ısı-rıyor, daha sonra bir parça koparıp ona veriyordum. Söylemek istediğim her şeyi küçük bir an bekleddim, sindirdim ama onun anlatmasını bekle-meye devam ettim.

Bir simidi bitirip diğerine geçtiğimizde hâlâ sessizdik. Ettiğimiz tek muhabbet Zülal ve Bahadır hakkında olmuştu. *Onları sevdin mi peki*, diye sorduğunda en az onun kadar sıcakkanlı ve içten olduklarından bahset-miştim. Lafı uzatırsam boğazımdaki sıvının ilerleyeceğini hissediyordum.

Ömer hâlâ sessizdi.

Ben sormamıştım, o da söylememişti.

Bir şans daha verdim. Benzin için durduğumuzda, “Bir şey istiyor musun güzelim?” diyerek arabadan inmişti.

Sessizce başımı salladım. O dışarı çıktı, ben içimdeki fısıltılarla baş başa kaldım. Elim göğsüme değdi. Anlatacaktı, emindim. Sadece doğru zamanı belki de benim sormanı bekliyordu. Elim ağrıyan göğsüme destek verirken, “Evet, Ayperi,” dedim. “Senin sormanı bekliyor. Sor, kızım, çekinme. *O kimdi*, diye sor. Anlatır sana.”

Bu düşünceye tüm içtenliğimle tutundum. Elim göğsümü minik dokunuşlarla okşuyor, kırılmaması için teselli veriyor, toparlıyordu. Onu üzerinden çekersem dağılacaktı, biliyordum. Bunu engellemek için elimi kalbimin üzerinden uzaklaştırmadım.

Ömer yeniden arabaya bindi. Kendine kahve alır sanıyordum ama almamıştı. Yeniden yola devam ettiğimizde onun da keyfinin olmadığını farkındaydım. Normalde konuşur, sorular sorar, güler ve beni de güldürdü ama sessizdi. Radyoyu açmış ve yola odaklanmıştı.

“*Benim porselen kalbim...*” diyordu derinlerden gelen şarkının sesi. “*Yalandan bir تنها bulmuş. Öfke dolup, taşıyorken bir aşka esir olmuş...*”

Gözlerimi küçük bir an kapatarak yutkundum. Elimde kalan son simit parçasını ona uzattığımda itiraz etmeden yemişti. Parmak uçlarımın şişmeye başladığını o, dudaklarına değen elimi kavrayıp kendine çekene kadar fark etmemiştim. Düşünceler beden açısından daha ağırdı. Lokmasını yutarken parmak uçlarıma baktı ve kaşları daha da çatıldı.

“Parmaklarına ne oldu?”

“Börek keserken yandı.”

Göz ucuyla bana bakmış, yeniden yola odaklanmış ama elimi bırakmamıştı. “Hemen buz tutmadın mı güzelim? Su toplayacak gibi. Üstelik tam da parmak uçların. Çok acır.” İnatla bırakmıyordu elimi. Bu o an için daha çok cesaret verdi.

Elimi göğsüme daha çok bastırdım. “Yanık kremi sürerim, geçer.”

“Okula geçmeden alalım.”

“Alırız.” Yutkunup soluklandıktan sonra tüm cesaretimle, “Ömer,” dedim.

“Güzelim,” dedi anında.

Tatlı bir gülüş sunmaya çalıştım. Elim hâlâ elindeydi ve parmak uçlarım kabarıp kızardığı için sadece avuççime art arda küçük öpücükler bırakıyordu. “Bu Şebnem Hanım tam olarak kimdi?” Ilımlı olmaya çalışıyordum. “Bahadır, *benim arkadaşım*, dedi ama seni de tanıyor gibiydi.”

Umutla ona bakıp söylemesini bekledim. Gözlerini yoldan kaçırmadı ama ağır ağır yutkunduğunu, küçük bir an düşündüğünü görebiliyordum. Elimi göğsüme daha çok bastırarak hevesle bekledim. Yeşiller bana dönecek ve her zamanki gibi net olacaktı. Bunda saklayacak bir şey yoktu, söylese anlardım. Biliyordu.

Ama hiçbir şey söylemedi.

“Öylesine biri,” dediğinde kalbimden yükselen kırık sesi tüm zihnimde yankılanmıştı. Bu bir cam ya da dal kırılması gibi değildi. Daha tok, keskin ve ağırdı. Elim kalbimin üzerinden ayrılıp, kucağıma düşerken tutmaya çalıştığım tüm parçalar etrafa yayılmıştı. Kalp kırıklığının tozunun, dumanının içinde kaldım. Ama o an bile ona kıyamayan yanımla hatayı kendinde arıyordu.

Bu kadar çok güvenmek hataydı, Ayperi. O da bir insan ve sen ona hiç hata şansı bırakmadın. Gözünde o denli yükseğe taşıdın ki şimdi tek bir hatasında kalbin yerle bir oldu.

Bu bir hataydı, Ayperi, Ömer Seyirhan da bir insan.

Bu bir hata.

Koşulsuz güven bir hata.

“Senin hakkında öylesine birinden daha çok şey biliyor gibiydi.” Sesimi sabit tutmaya çalışıyordum. Dudakları avuçlarımda, bakışları yoldayken gözlerimde nasıl bir kırgınlık bıraktığını o an görmedi.

“Değişik biri,” dedi. “Çok sorgulama onu.” Avcuma hatta bileğime, can ve hayat damarlarımdan birine derin bir öpücük daha bıraktı. Sürekli avuççımdan öpmesinin nedeni yıllarca sessiz huçkırıklarımı yutanın o avuçlar olduğunu bilmesiydi. *Acından öperim*, diyordu. Bu kırgınlıkla dudağının değdiği yer de yanar sanmışım ama hayır, hâlâ çiçekler açıyordu. Bu daha da can yaktı.

“Öyle mi diyorsun?” dedim.

“Öyle diyorum.”

Sessiz kaldım. Zihnim yine onu haklı çıkarma derdindeydi. *Belki çekindi, Ayperi. Korktu ya da sonra söyleyecek*, diyen tüm sesler sayısız sinek vızıltısından farksızdı.

Bakışlarımı yola çevirip kısa bir an gözpınarlarıma hücum eden yaşları dizginlemeye çalıştım. Hayır, ağlamayacaktım. Bunun yerine göğsümde beliren yeni hisse, öfkeme sığındım. Sinir damarlarında ilerleyen kan gibi zihnime süzülürken, dişlerimi sıkarak buna da engel olmaya çalıştım ama yapamadım. Ya ağlayacaktım ya da yakıp yıkacaktım. Şu an için ağlayıp

daha da kırılmaktansa öfkemi kusmayı tercih ediyordum yoksa gerçekten arabanın içine kusacaktım.

Sakin ol, Ayperi, sakin ol.

Olamadım!

Elimi hızla elinden çekip dudaklarından sıyırdığımda sendelemiş, yeşiller bana dönmüştü. Çatık kaşlarım ve ters ifademle denk düşmek o an için onun da beklemediği bir şey olsa gerek huzursuzlukla kıpırdandı.

“Bana yalan söylüyorsun,” dedim öfkeyle. Birkaç saniye önceki sakinliğimden ve tatlılığımdan eser yoktu.

Başına gelecekleri biliyordu ya da bu ifademden korkuyordu. Yoksa kekeleyerek, “Na- Nasıl?” demesinin izahı olamazdı. Haklıydı çünkü sinirlendiğimde başına gelenler ortadaydı. Şu an ona, kafasını direksiyona çarpıp yedi dikiş atılmasına sebebiyet veremeyeceğimi söyleyemezdim mesela.

“Ve hâlâ devam ediyorsun!”

Göz ucuyla bakıp yola döndüğünde yediği halt konusunda en sonunda aydınlanmış gibiydi. “Ayperi,” dedi ağır ağır.

Dinlemedim. “Öylesine biriymiş!” Hayretle soludum ve içimde tuttuğum her şey o an patladı. “Kadın eski sevgilin ama ben *kim*, dediğimde *öylesine biri*, diyor, valla delireceğim! Aynen, Ömer Seyirhan, öylesine biri, aynen.” Elim sinirden uyuşan burun kemerimi kavrarken, anlık gözlerimi kapatarak sakinleşmeyi denedim. “Yemin ederim, tansiyonum düştü!” Hızla gözlerimi açtım. “Bir yıl sevgili olmuş kadınla, *öylesine biri*, diyor. Bak, ay değil, yıl! Sinirden elim ayağım titriyor. ”

Bu bilgiyi nereden öğrendiğim konusunda şaşkınlığını gizlemeden edemedi. Şaşkın ve mahcup bakışları yolla benim aramda gidip geliyordu. Yeşiller belki de ilk defa bu denli solgundu. “Sen bunları nereden biliyorsun?”

“Konumuz bu mu?” diye çıktım. “Eğer gerçekten merak ediyorsan benim en yakın arkadaşım ülkenin en ünlü gazetecisi ya hani, sence seni doğumuna kadar araştırmadan durur muydu ha? Ben sana dair her şeyi biliyorum ki buna göbekadın da dahil.”

Şaşkındı. “Göbekadım mı?”

“Evet, göbekadın!”

Şaşkınlığı artıyordu. “Neymiş göbekadım?”

“Mustafa Kemal! Konumuz bu mu sence?”

Hayretle bana ve yola bakmış, daha fazla dayanamayarak, en sonunda aracı kenara çekerek durdurmuştu. Ellerimi saçlarıma daldırıp yola döndüm. Kırgınlığımı öfkeyle kusmazsam daha çok kırılacaktım ve asıl bu geçmeyecekti, farkındaydım.

“Ayperı,” dedi, bana dönerek. Sesi her zamanki gibi sakin ve huzurluydu. “Açıklayabilirim.”

“Açıkla,” dedim aniden. Yönümü ona çevirdim. “Tamam, hadi açıkla.”

Ne diyeceğini birkaç saniye bilememiş ya da toparlayamamıştı. İnatla gözlerine bakıyordum ama dik bakışlarım karşısında daha çok ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. “Evet, eskiden aramızda bir ilişki vardı ama geçmişte kaldı. Gerçekten önemli biri değil yoksa söylerim.”

“Kime göre, neye göre önemsiz?” diye çıkıştım. Hızla önüme döndüm. “Şu an seninle ne konuşmak ne de bir şey duymak istiyorum, Ömer. Sür şu arabayı, devam edelim yoksa bir de işe geç kalacağım.”

“Ayperı,” diyecek oldu.

Ters bakışlarım yeniden ona döndü. “Devam ediyor musun yoksa arabadan inip taksi mi çağırayım?”

Bir otoban faciası daha ne o yaşamak isterdi ne de ben isterdim. Sıkıntı dolu bir nefes vererek, önüne döndüğünde benimle sinirliyle iletişim kuramayacağını biliyordu. Yeniden yola devam ettik. Dışarıdaki hayatı ilk defa izleyemiyordum çünkü içimdeki kırgınlık kumaşıma batıyor, hacmime dar geliyordu.

“Sabahları kahve içmeden ayılamazmış,” diye soludum. “İnanamıyorum ya! Kadın karşıma geçip bana ahkam kesti. Kadın bana resmen *sen sıradansın, Ömer sana nasıl baktı*, dedi.”

“Ne?” dediğinde bu defa sinirlenen o gibiydi. “Ne dedi?”

“Kes sesini!” diye yükseldim. “Seninle konuşmuyorum ben, kendi kendime yükseliyorum. Hata bende ki olgunlukla karşılık verdim. Hata bende ki sessizce *Ömer ne de olsa benden saklamaz, söyler*, diye bekledim. Gerçekten hata bende.”

Zorla yutkunmuştu. “Birazcık sakinleştiğinde mi konuşsak güzelim, hı?”

“Olmayrum sakin!” diyerek buna da yükseldim. “Olmayrum sakin!” İşaretparmağımın hedefi oydu. “Ayrıca bir süre bana güzelim falan deme.”

Başını şiddetle salladı. “Olmaz, ölürüm.”

Romantikliğim ve dişil enerjim buraya kadardı. “Hadi be oradan! Boş boş laflar. Ölürmüş! Bir şey olmaz. Kahve içer, bir daha dirilirsin.”

Parmaklarım sinirden uyuşmaya başlayan şakaklarımda ve seğiren sol gözümdeydi. “Ne Nevin’in bitti ne Şebnem’in. Benim ömrüm senin etrafındaki kadınlarla uğraşmakla mı geçecek? Bir sevgili olalım dedik, kıymete bindin, maşallah. Geçmişte kim varsa kalkıp geliyor. Sırada kim var? Ayşe, Fatma, Hayriye? Söyle de bilip kendimi ona göre hazırlayayım, söyle.”

Derin bir soluk verdi. “Geçmiş, gitmiş işler, Ayperi.”

“Tamam,” dedim hızla. “Ben de gelecek hafta Baytar Ümit’i çağırayım, birlikte yemek yiyelim. Nasıl fikir? Ne olacak ki? O da geçmiş, bitmiş iş sonuçta. Ben Şebnem’le nasıl börek yediysem sen de onunla pizza falan yersin. Geçmiş sonuçta. Sorun yok, değil mi Seyirhan?”

Aniden sinirlendiğini gözlerini kapatıp dudaklarını dişlemesinden, gerilen çene kemiklerinden anlayabiliyordum. “Ayperi,” dediğinde bu defa o da sinirliydi. “Saçmalama istersen. Aynı şey mi?”

“Farkı ne? Ümit’in benim eski sevgilim olmaması mı?”

“Ayperi!” diye yükselişi bu defa şiddetliydi. “O itin adını anma ve saçmalama!”

“Asıl sen saçmalama!” dediğimde ondan daha büyük bir şiddetle yükselmiştim. “Sen benim sevgilim bile olmayan bir adama tahammül edemiyor, adını duymak istemiyorsun ama ben senin eski sevgililerine, platoniklerine karşı anlayışlı olmak zorundayım, öyle mi? Hem de gözümün içine bakarak bunu benden sakladığın halde!” Bir şey söylemek için bana döndüğü anda işaretparmağımın hedefinde yine o vardı. “Sus!” dedim sadece. “Madem zamanında konuşmadın, şimdi en azından sinirim geçene kadar sus, Ömer!”

Dudaklarını ısırarak önüne döndü. Çok şey söyleyecek gibiydi ama hepsini yutmuştu. Direksiyonu sıkıca kavramış, eklemleri ve parmakları beyazlaşmıştı. İki parmak ucumun su toplayacağını farkındaydım. Acıyor, yanıyor ve batıyorlardı. Sadece yola bakmış, bir daha başımı çevirip ona ve yeşil gözlerine temas etmemeye çalışmıştım. Sessizce ilerlediğimiz her an öfkem sönüp, yerine kırgınlık hâkimiyet kurarken, yeşilleri bir kere bana bakıp elleri şefkatle acıyan parmaklarıma uzansa ağlardım. Biliyordum kendimi. Dişlerimi ısırarak boğazımdaki yumruları tuttum.

Radyoda yükselen ses bu defa aramızdaki sessizlik kadar ağırdı.

“Saçını dök sineme, derdini söyle,

Yeter ki ıslak ıslak bakma öyle...”

Genzime batan şey kıymık bile değildi, düz iğneydi işte. Öfkem azaldıkça bu his baskın geliyordu. Belki de ilk defa bu denli şiddetli bir kavga

ettiğimiz için daha ağır geliyordu. Sayısız dakika boyunca sadece camdan dışarı bakmış, ona dönmemiştim. Bir eczane önünde durduğunda sessizliğim sürüyordu. Okula yakın bir yer olduğu için hızla kemerimi açıp arabadan çıkmaya meylettim.

“Nereye?” diyerek kolumdan kavramıştı.

Yüzüne bakmadım. “Okula yakınız. Kalan yolu yürürüm.” Yeniden kapıyı açmak istediğimde yine durdurmuştu.

“Ayperi,” dedi sadece. Sesine yeniden şiirlerin en güzel kısmı, şarkıların en sevilen nakaratı gelmiş gibiydi. “Çok rica ediyorum, sadece üç dakika burada bekle beni ve sakın bir yere gitme. Lütfen.”

Gözlerine bakıp o yeşillerle denk düştüğümde ağlayacağıma emin olduğum için sadece ön cama bakıyordum. Kıpırdamadan duruşum ve bir daha kapı koluna uzanmayışım ona cesaret vermiş olmalıydı. Bir yanım ona deli gibi kırgınken diğer yanım hâlâ kıyamıyordu ve bu histen nefret ediyordum. Bu kadar çok sevmeseydim ya da kendini bu kadar çok sevdirmeseydi göklerden yere çakılmış gibi hissetmezdim. Küçük bir olaydı belki ama etkisi sandığımdan daha yıkıcı olmuştu.

Hızla arabadan çıktığında aynı noktaya bakmaya devam ettim. Kıpırdamak da ağlamama ve kusmama neden olacak gibiydi. *Üç dakika bekle*, demişti ama ısınlanmayı bulmuş olmalıydı zira birkaç dakika içinde yeniden arabadaydı. Hızla koltuğa kurulmuş ve yanık elime uzanmıştı. Parmak uçlarıma eczaneden aldığı kremi sürmeye başladığında gözlerim ağır ağır kapandı ama yine dönüp bakmadım, yapamadım.

Kremi nahifçe parmak uçlarıma yedirirken, “Ayperi,” dedi. “Konuşmayacak mısın benimle? Bakmayacak mısın gözlerime? Görmeyecek miyim gamzelerini?” Sessiz kaldım. “Ben oraya geleceğini bilemedim, Ayperi, sonrasını da düşünemedim.” Tepkisizliğim karşısında çaresizce, “Anlatmayayım mı kendimi?” dediğini duydum.

Dilim kuruyan dudaklarımda gezinirken, gözlerini birkaç saniye için kapatıp, açarak düşünceleri toparlamaya çalıştım. “Mesele ne, biliyor musun Ömer?” dediğimde artık sesim sakın ama bariz bir şekilde kırgındı. “İnatla söylersin diye beklememe rağmen söylememen. Ben sorduğumda da buna devam etmen. Evet, geçip gitmiş, senin için önemsiz, biliyorum ama mesele bu değil. Mesele eski sevgilin değil. Mesele senin her konuda net olmana rağmen ilk defa benden bir şeyler saklaman.” Zorla yutkunurken yine ona bakmıyor, anlamsız uzak bir noktaya bakıyordum. “Ben her şeyi sana söylüyorum.” Buruk çıkan tona engel olamadım. “Herkes susup bir tek sana konuşuyorum, bir tek senden

hiçbir şeyi saklamıyorum. Susmuyorum hatta bir tek sana susmuyorum!” Aniden gözlerim ona döndü ve yeşillerle denk düştüm. Tahmin ettiğim gibi daha da kırıldım. “Ama anladım ki sen en ufak bir zorlukta bana hep susacaksın. Öyle mi Ömer?”

Gözlerindeki kırgınlığın nedeni kendineydi, farkındaydım. Üzüntüsü ve mahcubiyeti samimiydi çünkü o yeşiller berraktı. Ne varsa yansıtıyordu. Boynu çaresizce bükülürken parmak uçlarıma sürdüğü krem bitmiş, avuççısını avcuma yaslamıştı.

Biraz daha ona bakarsam gerçekten ağlayacaktım. Yeşiller her zamanki gibi içine çekiyordu. “Neyse ne,” dedim, son kalan gücümle. “İşe geçiyorum ben. Hemen ilerisi zaten, giderim.”

Kırgınlığımı görmüş, itiraz etmemişti. Elimi avuçlarından ağır ağır çekip kapıyı açtığımda bu defa engel olmamıştı. Krem sürdüğü parmaklarımınla hiçbir yere dokunmadım, yapamadım, silip atamadım. Dönüp bir kere daha bakmadan, kapıyı kapatıp hızla okula ilerledim. Yanımdan öğrenciler geçiyor, hepsi bana el sallıyordu. Sırtımdaki yeşil bakışların farkındaydım. Ne denli ağır bir üzüntüyle baktığının da.

Yine de dönüp bakmadım, yapamadım.

Yapabildiğim tek şey okula vardığım anda kendimi lavaboya atmak ve anın stresiyle genzimi yakan sıvıdan kurtulmak için delicesine kusmak oldu. Sonra da ağlamak ve sesim duyulmasın diye öptüğü avuççımı dudaklarıma yaslayıp yine ve yeniden kendimi parçalarcasına ağlamak.

“Girdiğiniz bütün sınıfların dönem sonu raporlarını bir haftaya tamamlayıp getirin, arkadaşlar,” diyen Öçel Bey’i dinlemiyordum. Başım ağrıyor, gözlerim sızlıyor, canım fazlasıyla sıkılıyordu.

Gün öyle ya da böyle sona gelmiş, Öçel Bey yine hepimizi toplantıyla esir almıştı. Gün bitmişti ama o mu beni bitirmişti yoksa ben mi onu, belli değildi. Yediğim her şeyi kusmuştum. Ders anlatırken belli etmeye çalışıyordum ama ilk defa hüznümü saklayamamıştım. Çocuklarım ilk defa ben *sessiz kalın*, demeden sessizleşmiş, belki de her zamanki gibi olmadığımı anladıkları için uslu durmuşlardı. Masamın üzerine bırakılan çikolatalar, aniden elime tutuşturulan çiçekler vardı.

Çocuktular en nihayetinde. Neşe gibi hüznü de hemen hissediyorlardı.

Öçel Bey’i dinlemek yerine önümdeki kâğıda saçma ve anlamsız şekiller çiziyordum. Diğer seçeneğe göre bu daha makul geliyordu. Bir

hafta sonra okullar kapanacak, bu dönem bitecekti. Bu yüzden bu toplantının tek amacı Öçel Bey'in kendisini övmemizi istemesi, dönem içinde nasıl iyi bir yönetici olduğunu ona söylememizdi. Ama kimse bunu söylemiyor, aksine yılğın bir hoşgörüyü dinliyordu.

Toplantı bittiğinde herkes ayaklanmış, ben olduğum noktada kalmıştım. Başım ağrıyordu. Sınavlar, okul, karne telaşı derken az yoğunluğum var gibi üzerine bir de aşk acım eklenmişti. Bunca yoğunluğun arasında âşık olmak benim neyimeydi? Şahtım lakın an itibarıyla şahbaz olmuşum.

Elim zonklayan başımdaydı. Belli etmeden, yanaklarımı sıkarak kendime gelmeye çalıştım. O kadar şey yaşayıp hepsini kaldırdıktan sonra tek bir kalp kırıklığında böyle yerle bir olmak saçma geliyordu ama engel olamıyordum. Darbe, en beklemediğim yerden gelmişti.

Neye yanacaktım ben? Sevgilimin eski sevgilisiyle karşılıklı börek yememe mi? Yoksa gözüme bakarak benden sakladıklarına mı? Kendime yanmak da bir seçenektir. En güvensiz yanımda *abarttın, adama konuşma fırsatı bile vermedin*, derken terapilerle ayağı kaldırdığım Ayperi'nin çenesi dikti.

Hayır, abartmadım. Güven istemek en doğal hakkın.

Bana göre değildi bu sevgili işleri. Sıkıntıyla oflarken emin olduğum tek şey buydu. Oturduğum yerden ayaklanıp dolabıma ilerledim. Önlüğümü çıkarıp, trençkotumu giyerken birkaç öğretmen neyim olduğunu sormuştu. *Sevgiliyle kavga ettim*, diyemediğim için *başım ağrıyor*, diyerek geçiştirdim. Masanın üzerindeki telefonum sessizdeydi çünkü Ömer gün boyu mesaj atmıştı. Hiçbirine bakmamıştım. Aynı saniiyelerde elimdeki ekranda ismi belirdi, bu defa arıyordu.

Sessizce bu aramayı da reddettim. Biraz kendimle baş başa kalıp düşünmem gerektiğini hissediyordum. Yoksa sinirleniyor, kırıp döküyordum. Sesini duyduğum andaysa yine eriyip gidecek, zerre düşünmeden kendimi bırakacaktım, emindim. Söz konusu o olduğunda kendime asla güvenim yoktu. Bir şekilde duvarları kırdığı gibi inadı da kırıyordu.

Gözlerim saatteydi. O gelmeden çıkmalıydım. Eşyalarımı hızla alıp, oyalanmadan çıkışa ilerledim. Cem'i yeni aşkı Sıla'yla bahçede koştururken görmek gün içinde yüzümü güldüren tek detaydı. Şimdi de Cem aşk hayatını yoluna koymuş, benim aşk hayatım yoldan çıkmış gibiydi.

Belki de bunu ben yapmıştım. Onunla öyle mutlu idim ve bu mutluluğun gerçek olmayacağına öyle inanıyordum ki düşünerek en sonunda kötüyü çekmeyi başarmıştım. Evren ve negatif enerji kanunu en afili

tokadını savurmuş gibiydi. Okuldan çıktığımda gözlerim önce etrafta gezindi. Ömer'i ve Range Rover'ını göremediğimde derin bir nefes vererek dolmuş durağına yöneldim.

Dolmuş aniden yanımdan geçip durağa vardığında adımlarım hızlandı. İnsanlar hızla binerken yetişmeye çalışıyordum. Ama karşı kaldırımda anlık olarak gördüğüm Ömer ve Range Rover'la adımlarım yeniden yavaşlamıştı.

Yakalandık!

Gelmeyeceğini düşünmem hataydı. Her okul çıkışı nasıl geliyorsa elbet buraya da gelecekti. Okuldan daha erken çıkmalı, masada on dakika boşluğa bakmamalıydım. Yine aracına yaslanmış, kolları göğsünde bağlı bir şekilde bana bakıyordu. Beni gördüğünde doğruldu. Gözlerimiz birkaç saniye için birbirini bulmuştu.

Hızla dolmuşa baktığımda onun da gözleri benimle aynı hızda dolmuşa döndü. Ne yapacağımı anlamıştı ve *bunu sakın yapma*, der gibi kolları havalandı. Kusura bakılmasın ama yapacaktım. Bana doğru gelmeye başladığını gördüğümde dolmuşa yönelen adımlarım hızlandı. Bu noktada karşı kaldırımdan bana doğru koşmaya başladığını görebiliyordum.

O gelmeden dolmuşa binmek ve yüzüne kapanan kapıları izlemek gibi Yeşilçam hayallerim vardı. Çantamı hızla boğazımdan geçirip, bedenimde çapraz bir konuma getirirken daha da hızlandım hatta koştum. Yapabilir, o dolmuşa yetişebilirdim!

Ama olmadı.

Dolmuş kapıları kapandığı anda Ömer'in kolları hızla bana dolanmış ve sağ tarafımdan yakaladığı çaresiz beni ayaklarımı yerden kesmek suretiyle gövdesine yaslamıştı. Dudaklarımdan saniyelik kaçan çığlık küçük ama içine düştüğüm durum için yeterliydi. Kaçabileceğimi düşünmem büyük bir hataydı. *Adam polis, Ayperi, refleksleri son noktada ve bunu sen de biliyorsun, kızım. Sen dolmuşa yetişene kadar o, caddeyi turlayıp yeniden gelir.*

Ah, gariban Ayperi...

"Yakaladım!" dedi aynı saniyelerde ve bu durumdan oldukça mutlu oldu.

Kollarından kurtulmaya çalışırken gözlerine bakmamaya çalışıyordum. "Bırak!" dedim, belime sarılı kollarını iterek.

Netti. "O iş artık imkânsız."

Kolları sağ yanımdan belime sıkıca sarılmış durumdaydı. Derin bir nefes alarak, sakinleşmeyi denerken yine kaçtığım gözleriydi. Tozu dumana katarak ilerleyen dolmuşun arkasından bakmayı tercih ettim. Sıcak nefesi yanağıma vuruyor ve yeterince başımı ağrıtıyordu.

“Sinirin geçti mi?” dedi tatlılıkla. “Konuşalım.”

“Senin yüzünü öyle bir dağıtırım ki kırk tane estetik cerrahı bir araya gelip iki yüz elli ameliyat yapsa toplayamaz o suratını.” Tekrar belime sıkı sıkı sarılı ellerini yandan çözmeye çalıştım. “Nasıl? Geçmiş mi?”

“Aşağı yukarı,” dediğini duydum. “Gerçekten sinirli olsan bunu harbi yaparsın.”

Derin bir soluk verdim. Bakışlarım hâlâ karşımdaydı. “Bırak.”

Bırakmadı. “Güzelce *benimle gel*, desem gelmeyeceksin, biliyorum. O yüzden izinle ben direkt sonuca geçiyorum.”

Sonucun ne olduğunu sorma şansım olmadı. Kolları aniden belimden ayrıldığında ayaklarım yere değdi ama aynı saniyelerde kolumdan kavrayıp bedenimi tamamen kendine çekmiş, ne olduğunu anlamadan önümde eğilmiş ve bedenimi hızla omzuna atmıştı. Aniden tepetaklak olmanın etkisiyle çırpınabilir, bağırabilir ya da delirebilirdim ama bünyem artık alışmıştı.

Yapabildiğim tek şey dünyam tepetaklak olmuşken görüş alanımdaki sırtına yumruğu indirmek oldu. “Geri zekâlı!” Dikleşmeye çalıştığım da kavradığı bacaklarımdan ileri itelemiş, refleksle düşünmek için montuna iki elle sarılmak zorunda kalmıştım. Saçlarım yere doğru salınırken sırtına bir darbe daha indirdim. “İyi alıştın sürekli onuzuna atmaya. Turşu bidonu muyum ben?”

“Bayılırım turşuya,” deme genişliğini gösterdi.

“Zıkkım ye!”

Görebildiğim kadarıyla yolun ortasında durmuş, bir arabanın geçmesini bekliyordu. “Sen yapacaksan olur, onu da yerim.” Dikleşmeye çalıştım. Yanımızdan geçen bir teyzeyle o an göz göze geldiğimizde kadın bize şok içinde bakıyordu. Ömer Seyirhan bu defa da, “Sorun yok, teyzeciğim, sevgilim yürümek istemedi, ben de böyle karşıdan karşıya geçiriyorum,” derken son derece rahattı. “Genelde böyle anlaşıyoruz.”

Bıkkınlıkla kollarımı ve bedenimi serbest bıraktım. Ne diyebilirdim ki? Bir süredir kavga etmediğimiz için bünye bunu da arıyordu ve evet, böyle anlaşıyorduk. Araba geçtiğinde bir un çuvalıymışım gibi ilerledik.

Sinirimi alamadığım için sırtına art arda iki yumruk daha savurdum. Hiçbir tepki vermemişti.

“Konuşmak falan istemiyorum,” dedim sertçe. “Ayrıca midem bulandı, geri zekâlı. İndir artık beni.”

Aynı saniyelerde arabanın önüne gelmiştik. Arka kapıya ilerlerken beni içeri savuracağını düşündüm ama bu defa bunu yapmamıştı. Bedenimi yere bırakır gibi olduğunda dikleştirdim ama buna izin vermemiş, ayaklarımı yere değmeden, kollarını kalçalarımın altına sabitleyerek durdurmuştu. İstem-sizce yüzü ve gözleriyle denk düştüm. Saçlarım yüzüne dökülürken her zamanki gibi tüm şiirleri gözlerinden okuyarak bana bakıyordu. Düşmemek için omuzlarına tutunmak zorunda kaldım.

Gözlerinden neden kaçtığımı o an daha net anladım. Derin kuyular gibi içine çekiyordu. Birkaç saniye için tepki vermedim, ona bakmak ve bana değen hayran bakışlarını izlemek iyi geldi.

“Konuşma,” dedi, dudaklarıma doğru. “Yanımda dur, yeter. Söz, asla konuşmayacak, sadece evine bırakacak ve sen *konusabiliriz*, diyene kadar zorlamayacağım.” Derin bir soluk verdi. “Sadece evine bırakmak için göreyim. Olur mu?”

Söyleyecek hiçbir kelimem yoktu. Dudaklarımı dudaklarına yaslayıp öpmek istedim ama o an için bu da olmadı. Ağır ağır başımı salladığımda kalçalarımın kolları gevşedi ama hızla bırakmadı. Bedenimi kendine daha çok yaslayarak, yere bırakırken, bir saniye için dudakları dudaklarımı sıyrıp geçti. Ayaklarım en sonunda yere değdiğinde araba ve onun gövdesi arasında kalmış, bıraktığı hisle sersemlemiştim.

İnatla bakıyor, o gözlerle kıyamayacağımı biliyordu. Zorla kendimi o girdaptan koparıp arka kapıya ilerledim. Ön koltuğa oturmayacaktım. Kokusu burnuma değişiyordu. Şu an onu hem deli gibi öpmek hem de parçalamak istiyordum. Kendimi arka koltuğa bırakıp, kapıyı şiddetle kapadığımda birkaç dakika kıpırdamadan olduğu yerde kalmış, daha sonra sürücü kısmına yönelmişti.

“Yeniden flörtleşiyoruz, ha,” dedi koltuğa kurulurken. “Olsun, bana uyar. Eski günleri yâd ederiz.”

Aramızdaki mesafeyi işaret ediyordum. “Sence bu flört mü?”

Beklenmedik bir cevap vererek, “Ayperi dilinde evet,” dedi. “Yanıma oturmuyorsun çünkü bana dayanamıyorsun. İlk zamanlar da böyleydin, hatırlıyor musun?”

Bakışlarım yoldaydı. “Öyle yapmaya devam etmeliydim demek ki. Kendimi sana fazla kaptırınca senin ayarların bozuluyor, belli.”

“Kimden ötürü?” dedi tatlı aksanıyla. “Senden ötürü be Ayperi.”

İfadesizliğim sürüyordu. Sessiz kaldım ve yolda koşan insanları, öğrencileri ve arabaları izledim. Uzanıp radyoyu açtığına kulağıma değen şarkı yine ana fevkalade uygundu.

“Ne ağzımın tadı var, ne canda huzur,

Gönül nasıl derin bir kederde.

Aşkından ümidi kestim hiç olmazsa

Evim şenlensin sohbete gel de.

Sen hiç fark etmeden kalp kırmadın mı?

Merak edip vicdanına sormadın mı?

Ne yaptım ben sana bu kadar nihayet?

Ben de bir anadan doğmadım mı?”

Bu saatten sonra hiç kimse bu radyonun bizi dinlemediğine dair beni ikna edemezdi. Bakışlarım ona döndüğünde istemsizce dikiz aynasından başıma bela olan o yeşillerle denk düşmüştüm. Her zamanki gibi mahcubiyet ve üzüntüyle bakıyordu.

“Bir daha olmaz, bin kere tövbe. Kan davası mı bu nasıl öfke?” dedi aramıza giren Sezan Aksu.

Sezan Aksu bile benim yanımda değilse şarkıların hiçbir anlamı yoktu. Kollarımı göğsümün altında bağlayıp sadece yolu izledim. Birkaç saniye içinde Latif Doğan'dan *Küstüm* çalarsa gerçekten dinlendiğimize emin olacaktım. Çalmadı. Onun yerine bambaşka bir şarkıya geçti. Ortamdaki gerginliği radyo bile sezmiş, oynak havalar çalmaya başlamıştı. Kırgınlığım o anda çocukça geldi ve bu hissin altında kaldım. Bu zamana kadar kimseye nazlanmayan yanımda abarttığımı söyleyip duruyor, rahat bırakmıyordu.

Engel olamıyordum ama. Üzülmüştüm işte, ne yapabiliirdim bu hissi? Ona kırıldıysam içime gömmenin ve bunu bir oyuna çevirmenin anlamı neydi? Zaten susarak içime attıklarım yerle bir etmemiş miydi beni? Ona ne denli güvendiğimi bilmeli, görmeliydi. Etrafımdaki kabuğu kırdıktan sonra en az benim kadar kendini açmasını istiyordum bana. Çok mu şey istiyordum?

Sessizce ilerledik. Dakikalar sonra beni her zaman eve bıraktığı köşeye gelince araba yavaşça durdu. Ona bir şey söyleme fırsatı bırakmamış, “İyi akşamlar,” diyerek arabadan inmiştim. Kapıyı sertçe kapadığımda ve eve ilerlediğimde hâlâ arkamdan baktığını biliyordum. Ben evden içeri girene kadar oradan uzaklaşmazdı.

Apartmana girip eve koştuğumda da yapacağım ilk şey kendimi odama kapatmak ve avazım çıktığı kadar ağlamak olacaktı.

Hayatında her şeyi yoluna koyduğunu düşünürdü Melike. İş, kariyer, arkadaşlık ve sevgiyle yaşırdı. Aileyi düşünmeyi bırakalı uzun zaman oluyor, yokluklarını hayatında değil, sadece bazen göğsünün de dolduramadığı o derin boşluğun üzerinde hissediyordu. Ama şu günlerde yoluna koyduğunu düşündüğü her şeyin dönüp, dolaşıp başında patladığını hissediyor, ruh halini sadece tek bir cümleyle özetleyebiliyordu:

“Hayatımızı yoluna koyduk, dedik ama şimdi de yol bize koydu, hale bak!”

Sıkıntılı nefesi dudaklarından dökülürken sarı kapüşonlusunu başına geçirmiş, iplerini huysuzca çekerek kıvrıkcık saçlarının önüne ve omuzlarına dökülmesine izin vermişti. İplerini bağlayarak kendini boğmak en makul düşünce gibi geliyordu çünkü günlerdir Yavuz Korkut denen adamın hayali gözünün önünden gitmiyor ve kira vermeden beyninde yaşıyordu.

Bakışları, karşısında kalan hastaneye takıldığında zihninde dönen anılar da Yavuz Korkut’a aitti. Başucunda beklemesi, çikolatalı süt alması, dinlemesi, sabretmesi, ortadan yok olduğunda araması zihninde belirdi. Omuzları daha da çökerken artık bazı şeylerin kaçınılmaz olduğunun da farkındaydı.

Yavuz Korkut’tan hoşlanıyordu. Belki de seviyordu ama henüz emin değildi. Emin olduğu tek şey göğüs kafesinde hissettiği kıpırtıların onu arkadaştan ileri gördüğünün kanıtı olmasıydı. Elleri yüzünü kapatırken çaresizce öne eğildi. Tüm kırgınlığı ve kızgınlığı yine o anne baba olacak kişilereydi. Şayet kendisini sevseydiler böyle en ufak sevgi kırıntısına boyun eğmezdi.

Adam çikolatalı süt aldı diye âşık olmazdı!

Ellerini yüzünden çekerek, dikleşirken oldukça ciddi bir ifadesi vardı. Düşünüyor ve her şeyi zihninde tartıyordu. Hayır, sadece bir çikolatalı süt aldığı için böyle olmamıştı. Başını kaldırıp, kimseye adamakıllı bakmazken Melike’ye bakıyor, onunla konuşuyor, yanında gülüyordu. Hastanede başında bekleyen oydu, avcuyla terlerini silen ve kusarken poşetini tutan da. O anları hayal meyal hatırlıyordu.

Bir elinde siyah bir poşet tutan Yavuz başucuna oturmuş, diğer eliyle Melike'nin ensesinde toparladığı dağınık saçları geri itelemeye çalışıyordu. "Bitti mi?"

Ağzına dayalı poşete bir kere daha kusuyordu Melike. Sesi ince bir nidadan farksızdı. Başını iki yana sallayarak dikleştğinde, yanı başındaki Yavuz'un yüzünde ne bir iğrenme vardı ne de rahatsızlık hissi. Aksine derin bir merakla onu izliyordu. Poşeti yandaki çöpe attığında yine Melike'ye yönelmiş, alnına düşen kıvrıkcık tutamları geri çekerken yatmasına yardım etmişti.

"Miden yine bulanırsa hemen söyle, tamam mı?"

İniltiyle cevap veren Melike'nin bilinci o an tam aalamıyla kendinde değildi ama tüm bunları sonradan anımsamayı başarmıştı. "Yavuz..."

"Söyle," demişti hemen.

Güçsüz sesi, "Saçlarım gözüme batıyor," dediğinde Yavuz'un elleri saçlarına uzanmış, saçlarını zorla bir arada tutan tokayı açmış ve önüne gelen hırçın tutamları avuçlarına sığdırarak yeniden toplamaya başlamıştı. İşi bittiğinde gerilerken gözleri yeniden Melike'nin yorgun bakışlarındaydı. "Çok mu sıkı oldu? Açayım mı biraz?"

Yorgunlukla başını sallamıştı Melike. Gözleri yeniden kapanıyor gibiydi. Göğsündeki yara sızlıyordu. Oysa Yavuz'un da yarası vardı ama o an için düşündüğü sadece Melike'nin rahatlığı gibiydi.

Anı buraya kadar sanıyordu ama bakışları boşlukta kalmaya devam ettikçe zihnine düşen sesler vardı.

Yavuz'un eli alnındaki teri silmek ve ateşini kontrol etmek için uzanmıştı. "Nenenin sesi senin için bu kadar mı önemliydi de tüm ülkeye kendini madara ettin, Melike Özben?"

"Önemliydi tabii," dediğini de gerçek zamanda kalan Melike yeni hatırlıyordu. Karşısındaki Yavuz başucuna bıraktığı taburede otururken dikkatle ona bakıyordu. "Nenem büyüttü beni. Sesimi unutursam her şeyim silinir." Derin bir nefes verdiğini anımsadı. "O Poyraz iti o dayaktan daha fazlasını hak etti. Benden bir özür bile dilemedi. Zaten niye dilesin ki? Annemle babam bile benden özür dilemedi."

"Annenle baban nerede?"

"Ne bileyim ben."

"Neden senden özür dilemelerini istiyorsun?"

İçli bir nefes vermişti. "Kalbimi paramparça ettiler ve sonra saygı bekle-diler."

"Odaya ilk geldiğinde babanla kavga ediyordun."

“Evet,” diyerek derin bir soluk daha vermişti. Gözleri kapanırken, buna direnerek Yavuz’a bakmak istiyordu sanki. “Ondan nefret ediyorum. Annem olacak o kadından da nefret ediyorum. Bir fareymişim gibi beni dışarı attılar. Vurdular, itip kaktılar. Kendimi korumak için tırnaklarımı çıkardığımda hırçın, dediler. Köpek, dediler, yine kapı dışarı attılar.”

Yatakta yan yatar bir halde olduğunu ve burun ucuna yuvarlanan gözyaşını hatırlıyordu Melike.

“Sevseydiler ben de çiçek açardım, anlıyor musun gomiserim?” Gözleri ağır ağır kapanıyor, artık direnemiyordu. Burnunun ucuna nemli, sıcak bir gözyaşının daha yuvarlandığını hissetti. Yavuz’un görüntüsü tamamen kaybolup gittiğinde, “Sevseydiler,” diyordu, derinlerden gelen sesi. “Ben de severdim. Bunu arkadaşlarımdan değil, onlardan öğrenmek isterdim. O hissi bilmem ama Şeyma’nın göğsü anne gibi. Ayperi’nin elleri baba güveni gibi. Sevseydiler beni, bunları onlarda aramazdım. Anlıyor musun gomiserim?”

Bilinci tamamen kayıp, giderken Yavuz’un, “Anlıyorum,” dediğini duymuştu. Alnındaki el bu defa sadece ateşini ölçmek için değildi.

Zihni gerçek zamana döndüğünde odun yutmuş gibi dimdikti. Saçlarını açıkta bırakırken hatırladığı anının ağırlığında ezildi. Tüm bunların zihninin hayal ürünü olmasını umuyordu. Eli çaresizce alnındayken, derin bir nefes vererek anın yoğunluğundan zihnini sıyırmaya çalıştı. Belki de birinin ahını almıştı.

Yeniden dikleşti. Evet, belki de buydu!

Cebinden hızla telefonunu çıkarıp rehberine girdiğinde parmakları deli gibi isimlerin üzerinde geziniyor, kimin ahını aldığını düşünüyordu. Helallik alırsa bu histen kurtulabilirdi. Diğer türlü o aksi Sivas Kangalı’nı elde etmek için yoğun bir savaş vermesi gerekecekti. Bu kadar şeyi hayır için yapmış olamazdı, onun da ilgisinin olduğunu farkındaydı ama o adamı da tanıyordu. Ölse bunu kabul etmez ya da ilk adımı atmazdı.

Enes isminde durdu. “Sen olabilir misin?” dedi kendi kendine. “Senden çok sebepsiz yere ayrıldığımı hatırlıyorum. Ah mı ettin lan bana?”

Durdu. Hayır, sebepsiz değildi. Her şeye karışıyor, sürekli yerini bildirmesini istiyor ve başka biriyle normal bir diyalog kurduğunda dahi kıskanıyordu. Tüm bunlar bir araya geldiğinde terk edilmek için tüm koşulları tamamlamış ve finale yükselmişti.

Hızla isimlerde gezinmeye devam etti. Aniden aklına düşen isim ise Atakan oldu. Hastalığını öğrendiği ve ameliyat için yatış izni verilen gün onunla ayrıldıklarını hatırlıyordu. *Beni terk etme*, diye yalvarmıştı Atakan ve belki de ahı tutmuştu. Hâlâ aşk acısı çekiyordu ve bu yüzden

Melike'nin başına bunlar geliyordu. Can havliyle ismini bulmuş ve aramıştı. Cevap beklerken hiç huyu olmamasına rağmen tırnaklarını kemiriyordu. Arama cevaplandığında hızla dikleşti.

"Alo, Atakan!" dedi heyecanla.

Birkaç dakika boyunca ses gelmemişti. Atakan en sonunda, "Buyurun," dedi. "Kimsiniz?"

Telefonu kulağından çekip doğru kişiyi aradığını kontrol etme ihtiyacı hissetti. Evet, kesinlikle oydu. Aniden Atakan'ın arkasından bir başka kadının sesi yükselmişti. "Aşkım," diyordu zarif kadın sesi. "Kim o?"

"Banka sanırım, anlamadım," diyen Atakan yeniden aramaya odaklanmıştı. "Pardon, kimdiniz?"

Gözlerini kapatıp küçük bir an sakinleşme ihtiyacı hissetti. Numarasını bile silen bu denyonun arkasından aşk acısı çekeceğini düşünmesi en büyük hataydı. En son Melike olmadan yaşayamayacağını söyleyerek ağlamıştı ve bu büyük bir palavradan ibaretti. Bunu bilmesine rağmen içine düştüğü durumun çaresizliğinden muzdaripti Melike.

Sinirle solurken, "Eben Bank'tan arıyorum," dedi tüm ciddiyetiyle.

Karşı taraf şaşkındı. "Efendim, ne?"

"Eben Bank," diye tekrar etti. "Doğumunuz sırasında bankamızdan yüklü bir miktar kredi çekilmiş ama sizi gözlemlediğimiz kadarıyla karakteriniz hâlâ oturmayıp, bir beyinsiz gibi yaşadığınız için bu krediyi geri talep ederek sizi çıktığınız yere, yani ananızinkine geri sokmak zorundayız. Sizin için uygun mu acaba, Atakan Bey?"

Atakan, "Ne diyorsun lan sen?" diye yükseldiğinde Melike daha da sinirliydi.

"*Senin ben haysiyetine sığayım, pezevenk, diyorum!*" Telefonu kapatıp hırsla cebine sokuşturdu. "Hata bende ki seni arıyorum, hata bende. Bunun ettiği bedduadan ne olacak da bana yansıyacak. İtin duası kabul olsa gökten lavaş yağardı be! Biz de adama haksızlık ettik diye üzülüyoruz, cidden bak, hata bende! Bankaymış, banka sana girsin, dalyarak!"

Sinirle çenesini dikleştirdi. Geriye başa geleni çekmekten başka bir çare kalmıyordu. Aynı saniyelerde bakışları yolun karşısında, yeşillik alanın içindeki uzun, ince, dar patikadan ilerleyen Yavuz'a takıldı. Ona doğru geliyordu ama nasıl bir görüntü çizdiğinden habersizdi. Her zamanki gibi oduncu gömleklerinden birini giymiş, bu defa siyah ve gri tonlarını tercih etmişti. Tamamen kendi halindeydi. Buna da içten içe sövdü Melike. Bu kadar sıradanken hissettiği şeylerin sıcaklığı neydi?

Anlamsızca zihninde flaşlar patladı. Yavuz Korkut ona doğru ağır çekimde geliyor gibiydi. Adımlarını ağır ağır atıyor, rüzgâr saçlarını hafif bir dokunuşla okşuyordu sanki. Zihninden yükselen ses hastane bahçesinde yetkililer tarafından açılmadıysa onun bir hayal ürünü olmalıydı.

“Tell me, what can i do

I just wanna taste of you

You’re mine biscalata

My sweet biscalata.”

Zorla yutkunurken kendine en ağır küfürleri savurdu. Zihni hangi evredeyse adama bakarken kafasında klip bile çekebiliyordu. Kendine gelmek için başını iki yana sallamayı denedi. *Sen hiç göbeği olan Biscalata erkeği gördün mü Melike? Kendine gel!*

Yanağına belli belirsiz bir tokat atarak toparlanmayı denedi. Biscalata erkekleri toplanıp onu dava edebilirdi ama şu an Melike Özben için yeryüzündeki en çekici görüntü denizden çikolata toplayarak çıkan kaslı adamlar değil, minik göbeği olan bir Sivaslıydı. Hem göbek bile sayılmazdı. Omuzları geniş, boyu uzun, o garip çekiciliği yerli yerindeydi.

Yavuz her adımda biraz daha yaklaşıırken kendine gelmek için hızla önüne dönmüş, zihnini toparlamaya çalışmıştı. İşler bu denli çıkmaza girdiğinde geriye tek bir seçeneği kalıyordu. Yavuz’un da bir şeyler hissedip hissetmediğini tam anlamıyla anlamalı, eğer o ısıltıyı gözlerinde yakalarsa devam etmeliydi. Zorlanacaktı çünkü karşısındaki adam bir o kadar utangaçtı ama deneyecekti. Çünkü Melike Özben bir şey isterse mutlak suretle alırdı.

Derin bir nefes verdi. *Tarihe not*, dedi içinden. *Birazdan Shakira, Berdan Mardini’ye yürüyecek. Bunu sakın unutmayın!* İso tropik meyve-lerle, çiğköfte havayla servis edilecekti.

Saniyeler içinde Yavuz yanına oturduğunda ruh halinden deri değiştiren bir yılan misali sıyrılarak derin tebessümünü kuşanmış ve ona dönmüştü. “Selam,” dedi neşeyle.

Yavuz’un tepkisi dudağında beliren minik bir tebessümdü. “Selam.” Gözleri yanındaki kadına dönmüş ve birkaç saniye için dikkatle izlemişti. “Bugün iyisin, üzerinde hüznün bulutu yok ama başka bir şey var gibi.”

Gülüşü sürüyordu. “Ne gibi?”

“Bu defa da düşüncelisin gibi.”

Melike’nin gülüşü çapkın bir hal aldı. “Sen böyle benim her halimi biliyor musun gomiserim?”

Kısa bir andı ve gözleri o anda birbirlerinde kaldı. Melike inatla bakmayı sürdürürken Yavuz yine kaçır sanmıştı ama bu defa o da kaçmadan bakıyordu.

“Biliyormuşum,” dedi ağır ağır. “Ben de yeni fark ediyorum.” Utancı baskın geldiğinde çaresizce gözlerini kaçırmış ve hızla ayağa kalkmıştı. “Gidelim mi? Muayene saati yaklaşıyor. Orada bekleriz.”

İtiraz etmeden ayağa kalkan Melike bir şeylerden artık tam anlamıyla emindi. O gözlerde kendi yansıması vardı. Sadece biraz itelemeli, belki de cesaret vermeliydi. Yan yana ilerlemeye başladıklarında Yavuz her zamanki gibi sessizken Melike büyük adımlarına yetismeye çalışıyordu.

Aniden yavaşlayan Yavuz göz ucuyla yine ona bakmıştı. “Burnun nasıl oldu? Morluğu azalmış.”

Melike’nin eli burnuna değdi. “Hâlâ acıyor ama daha iyi. En azından ortada kocaman şiş bir burunla gezmiyorum, bu da bir gelişme. Önce mememiz kesilir, daha sonra burnumuz kırılır. Hale bak, sırada neresi olduğunu düşünmek bile istemiyorum.” Soluklanarak devam etti. “Bundan aylar önce de cam kapıyı görmemiş ve kafa göz dalmıştım. O zaman da burnum yamulmuştu. Bir üçüncü kazayı ne ben ne bebeksi burnum kaldırabilir.”

Yavuz’un dudaklarından sesli bir kahkaha döküldü. “O anı görmek isterdim.”

“Gülme,” dedi Melike, tatlılıkla. İfadesi düşerken parmakları burnuna değdi. “Acılarımdan beslendiğini düşünmeye başlıyorum, gomiserim.”

Yavuz’un gülüşü büyüdü. “Kim kimin acılarından besleniyor, bir daha düşün istersen.”

Adamın memeleriyle dalga geçtiği tüm anlar film şeridi gibi gözünün önünde belirdi. Onda bıraktığı travmadan dolayı şu an yanında kontrole gitmek zorundaydı ve Melike bundan asla pişmanlık duymuyordu. Yine olsa yine dalga geçerdi.

“Ben herkesin ağlanacak haline gülerim,” dedi imayla. Hafifçe daha çok yaklaştı. Kolları birbirine değmeye başladığında hafif ayağı takılır gibi yapmış, sendelerken Yavuz’un koluna tutunmuş ve bunun doğal bir an olduğuna karşısındaki adamı inandırmak adına cümlesine devam etmişti. “Buna kendi ağlanacak halim de dahil. Kişisel algılama yani sen, gomi-serim.”

Teninden kaçarsa uzaklaş, Melike, dedi içinden. Kaçmazsa devam et, kızım.

Küçük bir an duraksayan Yavuz neye takıldığını anlamak adına arkasına bakmış ama kolunu geri çekmemişti. Bundan cesaret alan Melike kolunu onun koluna tamamen dolayıp daha çok ona sokulmuştu. “Yani sen bana çok da bakma,” diyerek yine bunu normal bir anmış gibi yanıttmaya çalışıyordu.

Kaçmamıştı Yavuz. Hatta koluna giren kolu yadırgamamış ve sorgulamamıştı bile. Melike’nin neye takıldığını anlayamadan önüne döndüğünde bakışları yanında kalan kadındaydı.

“Normal bir şekilde zorbalamıyor, âdeta bunu yaşıyorsun, Melike.”

Şefkatle kolunu okşamıştı Melike. “İnan, herkese bunu yapmam, gomiserim. Lütfen kıymetini bilir misin?”

Yavuz sessiz kalmıştı ama dudaklarında beliren yarım bir gülüş vardı. O her zamanki ağırlığıyla yürürken Melike yanında neşe saçan bir ışık kümesi gibiydi. Kolunu bırakmadan hızla ilerliyor, ona ayak uydurmaya çalışıyor ve daimi bir tatlılıkla gülüyordu.

“Gomiserim,” dedi aniden. Onaylayan bir mırıltı çıkardı Yavuz. “Bir şey sorabilir miyim?”

“Sorma, desem susacak mısın?”

“Hayır.”

“O zaman?”

“Soruyorum.”

“Dinliyorum.”

Melike’nin gülüşü büyüdü. İyi yol aldığını ve ilişki yolunda emin adımlarla ilerlediğine inanıyordu. Adım adım onu cesaretlendirecek bütün adımları sunuyordu. “Kaşındaki yarık,” dedi. “Çok özel değilse nedeni nedir? Hep bunu merak etmişimdir.”

“Sen beni mi merak ediyorsun, Melike Özben?”

Gülmüş, birkaç saniye önce Yavuz’un ona verdiği cevabı zerre çekinmeden kendi cevabına uygun bir hale getirmişti. “Merak ediyormuşum,” derken bakışların yanındaki adama döndü. “Ben de yeni fark ediyorum.”

Onları sarmalayıp, kanatlanarak göğe uçan kuşlar, yeşeren ağaçlar ve öten ateşböcekleri vardı. Melike tatlı bir tebessümle ona bakmaya çalışırken Yavuz’un gözleri karşıda ama aklı yanındaydı. Koluna sıkıca sarılan elden ise asla şikâyetçi değildi. Tebessümü utangaç ama içtenlik doluydu. Yapılan imayı kabullenmiş, üzerine almış ve sindirmişti.

“Diyorsun?” dedi imayla.

“Diyorum,” dedi Melike, en net şekilde. “Şimdi söyle bakalım, neymiş bu yarığın nedeni? Tehlikeli bir operasyon falan mı?”

“Fazla hayalperestsin,” derken hastane kapısına yaklaşmışlardı. “Küçükken düştüm ve taşa çarptım. Derin bir kesikti, dikiş atıldı ama izi kaldı.”

“Bu muydu lan?” dedi Melike, memnuniyetsizce. “Bunun daha haşın bir hikâyesi olması gerekiyor muydu?”

“Kime göre, neye göre?”

“Lan, ne bileyim,” dedi çaresizce. “Öyle korkunç bakıyorsun ki insan azılı bir suçlunun peşindeyken bu ize sahip olduğunu düşünüyor.”

Yavuz göz ucuyla bakmıştı. “Ne yani? Korkuyor musun benden?”

“Hayır,” dedi, hiç beklemeden. “Yani eskiden evet ama artık hayır.” Aniden ona dönmüş ve Yavuz’un ona dönük ifadesine tatlı kadınsılığıyla gülümsemişti. “Ayrıca bakma sen bana, o iz sana çok yakışıyor.”

Yavuz utanmış, önüne dönerken diğer eli kaşına değmişti. “Öyle mi?”

Melike’nin kalbi bir darbe daha yedi. Bu bedenle nasıl böyle tatlı ve masum olabilirdi? Bu zamana kadar tanıdığı hiçbir erkekle alakası yok gibiydi. Sosyal medyasını derinlemesine incelemişti. Takip ettiği yüz kişinin yarısı akraba, kalanıysa erkekti. Garip bir histi onu tanımaya başlamak. Tüm bu hengâmenin ve birden kalabalıklaşan ihtişamlı hayatının içinde ona bakmak rahatlatıyordu.

“Öyle,” dedi. “Ben de o izi çok seviyorum bu arada.” Söylediği şeyden zerre utanç hissetmemişti ama yanındaki adamın esmer tenine rağmen yanaklarının kızarmaya başladığını, dudaklarında minik bir tebessüm varken bakışlarının yerde olduğunu görebiliyordu. İmkân olsa üzerine atlayıp karaduta benzeyen o yanaklarını ısırabilirdi. Anlık içine dolan hisle o bile bocaladı.

Bu adam hangi ara bu kadar tatlılaşmıştı?

Hastanenin kapısına geldiklerinde içeri yine kol kola girdiler. Melike, tam yeni bir konu açıp, hislerinden daha çok emin olma yolunda emin adımlarla ilerleme hayalleri kurarken onları durduran karşılarında kalan birinin aniden bağırması ve parmağını Melike’ye yönlendirmesiydi.

“Sen osun!” Artık Melike’nin alıştığı bu cümle hastane koridorlarında yankılandı. “Melike Özben!”

Orta boylarda, kumral, genç bir adam heyecanla Melike’ye bakıyor, adımları ona koşuyordu. Tam karşısına dikildiğinde istemsizce Yavuz’un kolundan uzaklaşmak zorunda kalmıştı çünkü adam hızla boynuna

atlamış, sıkıca sarılıyordu. Artık alıştığı bu durum karşısında ona sarılıp, “Evet, oyum,” demekten öteye geçemedi. Bu anları seviyor, dudaklarındaki gülüş gerçek bir hal alıyordu.

Genç adam gerilemiş ama Melike’nin elini bırakmamıştı. “Ben büyük hayranınızım, Melike Hanım. Sizi ilgiyle takip ediyorum. Bütün hesaplarınızdan takipteyim. Yakından çok daha güzelmışsiniz. Çok heyecanlıyım, şu an saçmalıyor olabilirim, kusura bakmayın. İnanamıyorum sizi gördüğüme.”

Tebessümü genişledi. “Teşekkür ederim, çok sağ olun.”

Aynı şekilde karşılık almıştı. Saniyeler içinde burnuna yaslanan bir telefon vardı. “Fotoğraf çekilebilir miyiz?”

Bu ihtişamlı hayatı o seçmemişti ama getirilerinden hoşlanıyordu. Bunca zaman yok sayıldıktan sonra gittiği her yerde anında tanınmak ve fark edilmek hoş bir histi. O buradaydı, yıllarca haykırmasına rağmen kimse duymamıştı ama artık herkes biliyor, görüyor, ona bakıyordu. Aynı dakikalarda gözleri yanında kalan Yavuz’a döndüğünde tatlı ifadesi ağır bir darbe almıştı. Birkaç saniye önce sevdiği yarık kaş havalanmış, ifadeindeki tatlılık yerini yoğun bir tersliğe bırakmıştı.

Adam, Yavuz’u hafifçe kenara iterek Melike’nin yanına sokulduğunda, Yavuz’un ters ifadesi gözle görülüp elle tutulur bir haldeydi. Ortamın gerginlik seviyesini son noktaya taşıyacak son hamleyse adamın telefonu, Yavuz’un eline tutuşturmasıyla yaşanmıştı.

“Bizi çeker misiniz?”

İlerlediği tüm yolların yerle bir olduğunu hissediyordu Melike. Yavuz yanındaki adama ve ona uzatılan telefona en ters bakışlarıyla bakmış, en sonunda çaresizce telefonu kavrayarak ilerlemişti. Özellikle Melike’ye bakmıyor, artık göz temasından kaçınıyor gibiydi.

Adam yanında yerini aldığı anda çaresizce gülmek zorunda kalan Melike’ydi. Birkaç adım karşılarında kalan Yavuz kamerayı onlara doğru kaldırıırken âdeta kafalarına fırlatacak gibiydi. “Biraz uzaklaş,” dedi aniden. Sesi de bakışları kadar tersti. Boşta kalan eli adama dönüktü. “Sana diyorum, sana, kay biraz yana. Ne yapıştın sülük gibi? Hayırdır?”

Melike minik bir öksürükle boğazını temizleyip, uyararak isterken, adam bu uyarıyı ciddiye alarak aralarındaki mesafeyi açmıştı. “Arkadaşım biraz terstir, siz çok bakmayın ona,” demek zorunda kaldı. Uyarı dolu gözleri Yavuz’a döndü. “Artık şu fotoğrafı çekecek misin?”

İkisi de gülerken Yavuz art arda çekiyor ama ekrana bakmıyordu. Her şeyin farkındaydı Melike, yanındaki adamın açtığı mesafeyi kapatarak

yanına dikilmesinin sebebi buydu. Yavuz'un tepkisini ölçmek için bundan daha iyi bir fırsat yakalayacağını sanmıyordu ve kaçan tadı her şeyin özetiydi.

"Çektin mi?" dedi, gülüşünü bozmadan. "Hızlı mı olsan gomiserim, ağaca döndük."

Yavuz'un cevabı göz devirmek oldu. Bakmadan birkaç fotoğraf çektikten sonra onlara yaklaşmış, telefonu adamın suratına savururken, Melike'yi kolundan kavrayıp hızla kendi yanına çekmişti. Küçük bir an sendeleleyen Melike neye uğradığını şaşırılmış ve tepki verememişti çünkü Yavuz'un ters bakışları adamdaydı.

Adamın gülen bakışlarıysa ekrana bakarken ağır ağır solmuştu. "Abi, hepsini bulanık çekmişsin."

"Çok bile," dedi Yavuz.

"Ee, *selfie*?" diyecek oldu.

"Yok *selfie*," demiş, Melike'yi kendisiyle birlikte ilerletecekken, durup adama dönmüştü. "Ayrıca..." Sessiz kalmaya daha fazla dayanamadığı ses tonundan ve ifadesinden belliydi. "Bir kadına, özellikle tanımadığın bir kadına öyle izin almadan sarılamazsın. Polisim ben, şimdi ben seni sapık diye tutuklasam ne yapacaksın mesela, ha?"

"Yavuz," diyecek oldu Melike.

Göz ucuyla bakarak, "Bir dur sen!" demiş ve yeniden adama yönelmişti. "Cevap ver, ne yapacaksın mesela?"

Karşısındaki yüzün ifadesi oldukça boştu. "Ee ama tanıyorum, abi. Ünlü biri."

Cevap verecek olmuştur Yavuz ama siniri artıyor, çenesi geriliyordu. Tüm cümleleri aldığı cevapla başını alıp gitti. Bir şey söylemek için kendinde hak göremedi. Hayatlarının ne denli farklı olduğuydu o an yüzüne çarpan en büyük darbeydi. Dişlerini sıkarak, Melike'ye dönüp, "Yürü, gidelim," derken, kolunu yavaşça bırakarak gerilemişti. "Geç kalıyoruz."

Arkada kalan Melike'nin bu anı sindirmesi birkaç saniye sürdü. Adama kibar bir gülüş sunmaya çalışmış ve hızla ilerleyen Yavuz'un arkasına takılmıştı. Kıskançlık reflekslerini ölçmek isterken onu kaçırmış gibi hissediyordu. Hırçın bir kuş gibiydi Yavuz Korkut. Tersti ama en nihayetinde nahifti. Sadece bunu çok iyi bir şekilde saklayabiliyordu.

"Yavuz," dedi, arkasından ilerlerken.

Cevap alamadı.

"Gomiserim," dedi.

Cevap alamadı.

Sövecek olduğunda yuttu. Bahtına eril olduğu kadar nazlı bir erkek düşmesi kaderin en acımasız tokatlarından biri olmalıydı. Derin bir nefes verdiğinde artık ona yaklaşmıştı. “Öküz müsün sen?” dedi hızla. “Ne biçim davrandın adama? Çok ayıp oldu.”

Yavuz’un ters bakışları hızla ona döndü. “Ne çok umursarsın ya ayıbı. Eminim bu gece bu dertle yerine yatamaz, uyuyamazsın. Ayrıca haklıyım, izin almadan dokunamaz.” Hızla Melike’nin kolundan kavradı. “Yürü sen de geç kaldık.”

Geri durmayacaktı Melike. Kıskançlık testi buraya kadardı. Sağı solu belli olmayan bu adama karşı bir yanı yanarken diğer yanı tokatlamak istiyordu. Hızla Yavuz’un elinden kolunu geri çekerken, “Bırak! O zaman sen de dokunmayacaksın,” dedi. “İzin aldın mı? Hayırdır?”

Durup sinirle ona dönen Yavuz’un kaşındaki yarık gözlerine düşen bir gölge gibiydi. “Sus da yürü, Melike. Aynı şey mi sence?”

“Tabii efendim,” dedi dik dik. “Önce hangi ayağımı atayım? Sağ mı yoksa sol mu?”

“Sağ!” dedi Yavuz dik dik.

Sağ ayağını öne atarak ona yaklaştı Melike ama bakışları tatlı değil, öfkeliydi. “Lan, bana baksana sen! Tamam, az önce haklıydın, o yüzden bir şey demedim, çok da hoş bir cümle falan kurdun. Ben burada yükseldim kendi kendime, tamam. Kabul ediyorum ama gelip arkada bana böyle davranamazsın sen. Pardon da artistliğin kime?”

“Terslemek için söylemedim, biliyorsun.”

“Bilmiyorum,” dedi Melike. Onu zorlamak ve tahrik etmek işleri daha da kolaylaştıracak sandı, yanılacağından haberi yoktu. “Neyimsin sen benim, onu da bilmiyorum mesela. Ne bu haller?”

Yavuz’un ters ifadesi yerli yerindeydi. Küçük bir an karşısındaki kadına bakmış, çok şey söyleyecek olmuş ama yutmuştu. Oysa Melike onun konuşmasını, deli gibi içindikileri haykırmasını isterdi. “O kadar haklısın ki Melike,” demişti en sonunda. Adımları ağır ağır geriledi. “Hiçbir şeyin değilim. Kusura bakma, bir daha olmaz.” Göz temasını aniden koparmış, hızla arkasını dönerek ilerlemişti.

Arkasından bakan Melike bu yöntemin işe yaramak bir yana dursun, güneş görmeyen yerlerinde patladığını o an fark ediyordu. “*Hiçbir şeyin değilim*, derken?” dedi hayretler içinde. “Lan, ben günlerdir kiminle flörtleşiyorum? Hastane kapısıyla mı? Ay, adama bak, nazdan niyazdan

ölecek.” Ellerini dertli başına attı. “Buna nasıl âşık oldun sen, Melike? Bu ne vizyonsuz bir seçim, kızım. Ay, öleceğim, imdat! Bu adam âşık olduğunu söyleyene kadar benim götümdeki kıllar ağaracak, imdat!”

Yavuz arkasına bakmadan, ilerlerken hayret dolu bir sinirle arkasında kaldı. Ya millete akıl vermekten kendine akıl kalmamıştı ya da gerçekten bir akli yoktu çünkü ilk defa nasıl davranması gerektiğini kestiremiyordu. Adamla bir iyiye üç kötü, üç kötüyse on iyi olup sonra aniden dağılmasının hiçbir mantıklı izahı olamazdı.

Arkasından homurdanarak, ilerlerken, “Havuz problemi gibi adam,” dedi. “On dolduruyorum, kırk boşalıyor! Çözmesi ömür yemekle eşdeğer, yemin ederim.”

Doktorun kapısının önüne geldiklerinde içeri giren Yavuz’un hemen arkasındaydı ama ikisi de hiç olmadığı kadar sessizdi. Yavuz gözlerini inatla ondan kaçırırken Melike ciddiyetle içine düştüğü durumu düşünüyor, bir çıkış yolu arıyor ama o yola Yavuz yokken sapmak istemiyordu.

Onu istiyordu işte! Bu kadar netti.

Karşısındaki adamın nazdan, utançtan böyle davrandığını düşünüyordu. Oysa Yavuz’un zihninde dönen şeyler bambaşkaydı. Bir güneş gibi parlayan bu kadının yanına kendini denk görmüyordu. Aralarındaki hayat tarzı farklılıklarını görüyor, kabullenemiyordu. Bir adım atmaya meylettiği her an Melike’nin hayatına dair başka bir gerçekle yüzleşmek zorunda kalıyor, kaçarken daha da çekildiğini hissediyordu. Oysa o, neşeli bir çiçektir ve Yavuz’un katı topraklarında açamazdı, buna inanıyordu. Doktorun anlattıklarını dinliyor gibi dururken zihninde dönen sesler bundan ibaretti.

Yavuz’un iltihaplanan yarasının son kontrolleri yapılırken ikisi de sessiz kaldı. Bazı şeylerin farkındaydılar ama ciddiyetini henüz idrak edememişlerdi. Melike düşünüyor, Yavuz düşündükçe daha da batıyor gibiydi. Dakikalar sonra aynı sessizlikle odadan çıktılar. Doktor son bir kontrol istemiş, gelecek hafta aynı güne randevu vermişti. Odadan çıktıklarında yan yana sessizce ilerlediler. Dakikalar önce buraya gülerken ilerleyen o iki kişiden eser yoktu.

Hastaneden dışarı çıktıklarında, “Melike,” diyerek ilk konuşan Yavuz oldu.

“Ne var?” derken cevabı netti Melike’nin.

Dakikalar sonra ona baktığında Yavuz’un kaşları ayakkabısına dönmüştü. Ne anlatmak istediğini anlamak için açılan ayakkabı bağcığını görmesi yeterliydi. Kendine olan siniri Yavuz’a olan sinirinden daha

fazlayken, sorgulamadan, öne eğilip ayakkabısını bağlayacak oldu ama ondan önce önünde eğilen Yavuz'u görmek, ifadesini ve düşündüğü her şeyi yerle bir etmek için yeterliydi.

Sessizce ayakkabısını bağlayan adamın gür siyah saçlarına bakıyor, göğsünden başlayıp midesine oturan hisle baş etmeye çalışıyordu. Anlam vermeye çalıştığı her şey daha da karmaşık bir hal alırken ilk defa bir erkeği çözemediğini hissediyordu. İçinde tutamayıp, "Sen manyak mısın?" demek zorunda kalmıştı. "Önce tersliyor, konuşmuyorsun, şimdi de ayakkabımı mı bağlıyorsun?"

Bakışlarını minik ayaklardan kaldırıp ona dik dik bakan gözlere odaklanamadı Yavuz. Bazı şeylerin ilerisini göremiyordu ve bilmediği denizde yüzmek ona göre değildi. Melike Özben bambaşka bir denizdi. Bağcığı yavaşça kurdele haline getirdi. "Manyak olabilirim," dedi, kendi tutarsızlığı ve nicedir önünü alamadığı duyguları adına. "Hatta kesinlikle manyağım." Düğümü attığında ayağa kalkmadan önce avucu Melike'nin beyaz spor ayakkabısının üzerinde durdu. "Önüne bakarak yürü. Bir kere daha burnundan darbe alırsan gerçekten kırılacak. Konuşurken yola bakmayı unutuyorsun."

Oysa Melike o an için ne konuşabilmiş ne de bakışlarını ondan koparabilmişti. Yavuz aniden önünden ayaklanıp, ona bakmadan, gerilerken onun adımları olduğu yere çakılmış gibiydi. Erkekler hakkında çok şey bildiğini düşünen yanı bir darbe daha aldı. Sivas Kangalları hakkında hiçbir fikri ve bilgisi olmadığı gerçeğiyle yüzleşiyordu.

"Görüşürüz," diyerek uzaklaşıyordu Yavuz. "İşlerim var, buradan başka yere geçmem lazım."

Melike'nin cevabı uzun uzun bakmak ve sessizce başını sallamak oldu. Ya onunla dalga geçiliyordu ya da gerçekten birinin ahını almıştı ve gelgit içinde sürüklenen bu ilişkiye mahkûm edilmişti. Her şeye rağmen göğüs kafesine vuran kalbiyse tüm sesleri susturmak için yeterliydi. Yavuz arkasını dönüp, ilerlerken sadece sırtını ve sıradan gömleğini izledi. Anlamsızca kalbinin daha hızlı atmasına neden olmuş gibiydi bu. Eli hızla göğsünü buldu.

"Sen sıyırmışsın, kızım," derken isyanı kendi içindi. "Sen kafayı yemişsin."

Uzaklaşan adam ondan kaçıyor ve bunun farkındaydı. Sebeplerini de az çok akıl edecek kadar zekâ sahibiydi. Onu korkutan tüm sebepler Yavuz'un da gözlerinde varlığını belli etmişti ve kendini sandığı kadar iyi

saklayan bir adam değildi. Belki de Melike onu tanıdığı için artık gözle-
rindeki hisleri görmekte zorluk çekmiyordu.

Bakışları ayağına, Yavuz'un saniyeler önce bağladığı iplere takıldı. Kafayı yemesi muhtemeldi çünkü spor ayakkabıya sırtarak bakıyor ve bundan asla pişmanlık duymuyordu. "Bir şey söyleyeyim mi?" dediğinde muhatabı Yavuz'un iplerini düğümlediği ayakkabısıydı. "Ne kadar kaçarsa kaçsın, buraya bir düğüm attı. O zaman biz bu adama yapışır mıyız?"

Cevap için kendi ayağını iki kere öne arkaya sallayarak onayladı. "Evet, biz kesinlikle bu adama yapışırız ve tüm kültürel farkların ebesini kovalarız! Değil mi?"

Cevabı yine ayağını ileri geri oynatarak, verirken zihninde doğan bu karar kalbinden çoktan onaylanmıştı. Bu defa Yavuz Korkut kalesine çekilirken Melike Özben ceza sahasına ilerliyordu. Geriye kalan iki seçenek vardı: Ya gol olacaktı ya da top direktten dönecek ve yine Melike'nin sura-
tının ortasına sert bir darbe indirerek son bulacaktı.

"Senden başka kimseyi sevemem, sevemem, sevemem!" diye bağırarak tribünlere yine hayret içinde bakıyordu Şeyma ama en büyük şaşkınlığı hâlâ tribünlerin en önünde duran adama aitti. *Yani sevdiğine, gönülçele-
nine, kalbine ve geleceğine.*

Muharrem'e.

Bu maçlara çok sık geliyorlardı ama Şeyma her defasında şaşırılmayı başarabiliyordu. Etraflarındaki coşku inanılacak gibi değilken bu defa her yer tıklım tıklım olduğu için tribünlerin boş kalan kısmında değil, Muharrem'in yanındaydı. Çevresindeki adamlar garip bir birlik içindeydi. Hepsi ön taraftaki Muharrem'le bir başka adama bakıyor, onların amigolar misali sloganları koordine etmesi için hevesle oldukları yerde hopluyorlardı.

Muharrem'in bu tribünde gözle görülür bir şekilde şanı ve namı vardı. Her taraf tıkabasa doluyken Şeyma'nın yanına kimsenin oturmaya cesaret edememesinin nedeni buydu. Hepsi aynı ağızdan *yenge*, diyor ve Muharrem'i takip ederken Şeyma'ya hürmette kusur etmiyorlardı. Etraflarındaki herkesin bir şekilde onu koruduğunun farkındaydı.

"Bu kalbi başkasına veremem, veremem, veremem!" diye devam etti tribünler. Muharrem elindeki bordo mavi bayrağı büyük bir hevesle sallarken bakışları Şeyma'ya dönmüştü. Herkes, "Trabzon'um, seni ben

ölürüm, yine terk edemem!” derken Muharrem’in dudaklarının onun adıyla kıpırdandığını görebiliyordu Şeyma.

Şeyma’m, seni ben ölürüm, yine terk edemem.

“Senden başka kimseyi sevemem, sevemem, sevemem!” derken Muharrem’in bir eli Şeyma’ya dönüktü.

Derin ve içten bir gülüş sundu. Kalbi deli gibi göğüs kafesine vururken bu ortama bir şekilde alıştığını ve coşkularının hoşuna gittiğini hissediyordu. Muharrem nasıl onun sakinliğine uyum sağlıyorsa o da onun sevdiği şeylere uyum sağlamaya çalışıyor ama bunu yaparken zorlanmadan, buna mecbur hissetmeden sadece içten gelen bir istekle yapıyorlardı.

Sessizce izlemeyi sürdürdü Şeyma. Bir süre sonra maç izlerken sıkılmayı bırakmıştı. Kavramları öğrendikçe mantığını oturtuyor, izlemek zevkli bir hal alıyordu. İlk yarı bitmiş, skor berabere kalmıştı. Muharrem’in şu an ne denli gergin olabileceğini tahmin ettiği için uzak durmayı seçmişti ama saniyeler içinde yanına gelen adam onunla aynı fikirde değildi.

“Zeyna,” diyerek yanına koşmuştu Muharrem. Nefes nefese kalmış bir halde yanına oturduğunda sinirden kızardığını anlayacak kadar onu tanıyordu Şeyma. Elleri şakaklarından süzülen terleri silmek için saçlarına ve çehresine uzandı.

“Çocuk gibisin, Muharrem. Şu terine bak, sahada sen vardın sanki.”

Sinir ve aksilik dolu cevap gecikmeden geldi. “Ben olsam daha iyi! İkinci yarıda biz bu maçı alamazsak beni şu sahanın içine göm, Şeyma.”

Şeyma’nın eli sırtına uzandı. Aileler düğün hazırlıklarına çoktan başlamıştı. Bu yaz düğünleri olacak, belki de yılı aynı evin, yuvanın ve çatının altında bitirecek, daha sayısız yıllara adım atacaklardı. Eli Muharrem’in sırtını şefkatle okşarken yanağını omzuna yaslayıp çehresini izlemeyi sürdürdü. “Sakin olur musun? Henüz bitmedi. Hem size katılıyorum, o son atış kesinlikle ofsaytı.”

Muharrem’in bakışları hızla ona döndü. “Sen ofsaytı nereden biliyorsun?”

“Öğrendim,” derken oldukça gururluydu. Melike’nin bu uğurda burununu feda ettiğinden bahsetmedi. “Hepsini öğrendim. Ceza sahası, ofsayt, kırmızı, sarı kart. Hepsini biliyorum.” Gömülmek istediği gamze izlerine minik bir öpücük bırakarak geriledi. Küçücük, kimsenin görmediği, kendilerine ait dünyadan bir andı.

Şeyma çekiniyordu ama onu kolunun altına alıp, kendine çekerek yanağına derin bir öpücük bırakan Muharrem'in etraflarındaki kimseden çekincesi yoktu. Aniden, tam anlamıyla Trabzonlulaşarak, "Kız, yesunler o dilleri!" dedi. "Sen şimdi ofsayıtı öğrendin, he?" İki yanağından da bir kere daha öptü. "Bu da bana ofsayıt oldu, yemin ederim."

Gülerek etrafına bakındı Şeyma. "Dur, herkes bize bakıyor."

"Kimsenin umurunda değiliz, herkes maça bakıyor." Gamzelerini göstererek gülümsemiş, bu da Şeyma'yı yerle bir etmeye yetmişti. "Ama ben sana bakıyorum, Şeyma."

İçinde beliren hisse bir isim verecek olsaydı *şayet huzur*, derdi Şeyma. Ama sesli dile getirmemiş, coşkuyla ona sarılan bedene sokulmuştu.

"Bak şimdi..." dedi Muharrem. Parmağı sahayı işaret ediyordu. "Ha şu orta sahayı gördün mi?" Bu stadyuma girdiği anda şivesi anında gidiyor, yöreselleşiyor ve garip, tatlı bir hal alıyordu. Âdeta doğal alanını bulmuş gibiydi. Buradan çıktığında yine normal konuşmaya devam edecek ama etrafında bu kadar Trabzonlu varken bunu yapmayacaktı.

İşaret ettiği yöne baktı Şeyma ama sol yanından yükselen kavgâ sesleri daha şiddetliydi. "Ula, donumu çektin?" diye bağırıyordu biri.

"Ula, götünün orada ne işi var?" diye bağırıyordu bir diğeri.

Aniden birbirlerine girdiklerinde taraftarların bir kısmı onları ayırmak için ileri atılmış, o kısım muazzam bir şekilde karışmıştı. Muharrem için bu da normal bir döngüydü. Şeyma'nın yüzünü kavrayıp kendine çevirdi. "Sen orayı boş ver."

Boş veremedi Şeyma. Sesler şiddetleniyor, meşâleler havada uçuşuyor ve her yer bordo mavi dumanlarla kaplanıyor gibiydi. "Kavga ediyorlar."

Muharrem yine yüzünü kendine çevirdi. "Ne kavgası? Anlaşma şekilleri öyle, ciddiye alma. Birazdan normale dönerler, *boş ver*, diyorum sana." Parmağı hâlâ sahadaydı. "Sen bir şuraya baksana. Hevesim kaçmadan bir şey anlatacağım."

İşaret edilen yöne baktığında oyuncular yeniden stadyuma çıkıyordu ve ikinci yarı başlayacaktı. Yan taraftaki kavgâ, Muharrem'in dediği gibi saniyeler içinde sönüp, yerini yeniden tezahüratlara bırakırken Şeyma'nın bu pasif sinir ve direniş topluluğuna alışması biraz zaman alacaktı. Az önce kavga eden iki adam saniyeler öncesi yaşanmamış gibi sahaya doğru bağırıma devam ediyordu.

"Çok garip bir memleketiniz var," diyerek Muharrem'in işaret ettiği yöne baktı. "Ee, baktım, söyle."

“O garip memlekete gelin geliyorsun.”

Ciddiyetle başını salladı. “Farkındayım.”

Gülerek ona daha çok sokuldu Muharrem. “Memleket bir gelin görsün be!” Kavradığı beli kendine daha çok çekti. “Şimdi...” dedi. “O ceza sahasını görüyor musun?”

“Evet.”

“Kaleyi?”

“Evet.”

“Beni?”

Şeyma’nın bakışları yanındaki adama döndü. Ayperi’yle aynı ton olan elalar ısıltıyla ona bakıyordu. Belki de Ayperi’nin gözlerini ve gamzelerini yıllarca bu yüzden çok sevmiş, Muharrem’e dokunamadığı, sevedemediği kadar Ayperi’nin gamzelerine dokunmuş ve içli nefeslerini yutmuştu.

“Evet,” dedi düşünmeden. “Hepsini görüyorum, Muharrem.”

“O zaman dinle, şimdi sana hepsini baştan anlatacağım.” Yeniden sahaya bakıp Şeyma’ya döndü. “Ceza sahası benim için sensin. Kaleci sadece o alanda topu eliyle tutabilir, ben de sadece senin yanında kendim olabilirim, özgürce yaşayabilirim. Ofsayt bana kızdığın anlar, penaltı vuruşu benim sinir atakları. Gerisini salla. Sen sadece topu tanısan da ben seni severim. Hepsini öğrenmeye çalışmana gerek yok.”

Çok şey söylemek isterdi ama utangaç bir edayla, “Yaa, Muharrem...” diyebilirdi Şeyma.

“Kız, Şeyma...” dedi Muharrem, aynı cilveyle. Şeyma yine utandığında Muharrem bu haline gülmüş, alnına derin bir öpücük bırakarak ayaklanmıştı. “Buradan ayrılma, tamam mı? Varlığınla kazanmamız gereken bir maç var.”

Sessizce onaylarken gözlerinden aşk akıyordu Şeyma’nın. Muharrem birkaç adım uzaklaşıp kalabalığın içine karıştığında Şeyma’nın gözleri ondan başkasını görmedi, aramadı, aramak da istemedi. Sadece elinde bordo mavi bayrak taşıyan o adama bakarak gülümsedi. Maç devam ederken taraftarlar yeniden birbirine girmiş, on dakika sonra unutmuşlardı. Şeyma gözlerini Muharrem’den, Muharrem bir saniye olsun ondan ayırmadı. İlerleyen dakikalarda Şeyma dayanamayarak ayaklanmış, onun yanına giderek en önden maçı izlemeye başlamıştı.

Anladıkça zevk almaya, heyecanlanmaya ve buradaki herkes gibi coşkulanmaya devam ediyordu. Muharrem topla kaleye koşan adama, “Koş, lan!” diye bağırdı.

“Hızlı!” diye bağırdı Şeyma. “Göreyim seni!”

Ve saniyeler içinde top ağlarla buluştuğunda ikisi de aynı anda havalara uçmuş, Muharrem beklenmedik bir hızla Şeyma’yı kucaklayarak ayaklarını yerden kesmişti. Sahadan ayrı, tribünlerden ayrı sesler yükselirken her şeye inat sadece bordo mavi Trabzonspor bayrağı ve onlar kaldı. Muharrem’in şans tılsımı Şeyma, Şeyma’nın ise yürek taşı Muharrem kaldı.

Aynı anda bağırıp, aynı anda gülerken her geçen gün birbirlerine biraz daha benzeyecekler, aynı anda aynı yüz ifadesini takınacak, aynı cümleleri kuracak ve gülüp ağlayacaklardı. Çünkü aşk, eksiklerle bir olmak kadar var olan benzerliklerle tek bir ruhta yaşayabilmektir.

BÖLÜM 10

*“Sen geldin,
Benim en deli köşemde durdun.
Bulutlar geldi, üstünde durdu.
Merhametin ta kendisiydi gözlerin...”*

- SEZÂİ KARAKOÇ -

Hayat iniş ve çıkışlarıyla devam eden eşsiz bir yolken Ömer Seyirhan kendi hayatının en inişli günlerindeydi. Bu engebeli yolun sonu nereye varacaktı, bilmiyordu. Bildiği tek bir şey vardı ki o da salağın teki olduğuydu. Belki de aşktan gözü dönmüş, düşünme yetisini kaybetmişti. Yoksa yaşanan tüm bunların başka bir izahı yoktu.

Ve tüm bunlara ek olarak Ayperi tam dört gündür telefonlarını açmazken ne eve ne işyerine sığıyor; şehir, yer ve gök, kısacası tüm kâinat ona dar geliyordu. Önündeki beyaz tahtada yazan isimler de onun için birer harften ibaretti. Birkaç gündür çökerttiği suç ağı değil, kendi ruh sağlığıydı.

“Amirim,” dedi, başucundaki Emir. “İyi misiniz?”

Yorgun bakışlarını beyaz tahtadan koparmadan başını salladı. “İyi, anlatmaya devam et sen.”

Şaşkındı Emir. “Neyi?”

Bakışları en sonunda yanında dikilen gence döndü. Elleri önünde bağlı, her zamanki masumluğuyla Ömer'e bakan Emir ise birkaç gündür ne yapacağını bilemiyor, sadece izliyordu.

"Lan, şunları işte," derken Ömer'in parmağı tahtada yazan isimlerdedi. "Kim bunlar? Yeni dosya mı?"

Emir daha büyük bir şaşkınlık içindeydi. "A- Amirim," dedi kekeleyerek. "Bir saattir anlatıyorum ya kim olduklarını. Ne demek *bunlar kim?*" Korkudan sıkıca kavradığı elleriyle amirinin karşısında iki büklüm olmuştu. Günlerdir neden sinirli olduğunu anlayamasa da, "Siz beni dinlemiyor musunuz?" deme cesaretini gösterdi.

Ömer'in ters bakışları ona döndüğünde kelimelerini yutarak susmak zorunda kaldı.

"Dinlemiyorum, lan!" dedi Ömer. Bu bir yalan değil, gerçektir. "Ne oldu?"

"Hiç," dedi Emir, mahcubiyetle. "Baştan anlatırım, amirim."

Sıkıntıyla oflayarak elindeki kalemi masanın üzerine savuran Ömer Seyirhan'ın verdiği nefes burnundan değil, canından kopup gelmişti. "Anlatma, bırak!" dedi ters ters. "Bu kafayla odaklanamıyorum zaten." Gözleri önündeki kâğıdının köşelerine çizdiği minik papatyalara takıldı. Özlemekten ve pişmanlıktan bayılabile şu an bunu yapardı. Günlerdir Ayperi'nin okuluna gidiyor ama onu göremiyordu. Mesai saatlerini hesaplayıp Ömer gelmeden kaçıyor olmalıydı.

Kendine kızgınlığı kadar kırgınlığı da fazlaydı. Ayperi'nin inadının, sinirlendiğinde katbekat arttığının farkındaydı. Hal böyleyken yapmam dediği bir şeyi yapmasının nedeni neydi? Kaybetmek mi? Korkmak mı? Çok sevmek mi? Papatyadan bile daha kırılıyordu Ayperi'nin yüreği. En çok kendisi kırmaktan korkarken paramparça etmiş olmanın ağırlığında ezildiği günlerdeydi.

Emir yeniden sessizce eğilerek, "Amirim," dedi. "Bir şey sorabilir miyim?" Ömer'in çaresiz ve bir o kadar ters bakışlarının hedefindeydi hâlâ. *Ne var*, der gibi başını salladığında, "Yengeyle fena halde kapışma ihtimaliniz nedir?" deyiverdi.

Ömer *oldukça yüksek*, diyecek olmuş ama yutup her zamanki ciddiyetini korumuştur. "Ne alaka?"

"Sizi bu hale getirecek tek kuvvet Ayperi yenge gibime geliyor."

Oldukça doğru olan bu çıkarım karşısında sessiz kalmayı ve önündeki kâğıda çizdiği papatyalara bakmayı sürdürdü. Şayet Ayperi'nin istediği onun sürünmesiye şu an bu konuda oldukça başarılıydı. Sürünmüyor,

yerlerde geziniyordu. Günlerdir gözüne uyku girmemişti. Ne yediği yemekten tat alabiliyordu ne de aldığı nefesten. Ay, ona yüz çevirmiş gibiydi. Ne zaman başını kaldırsa onu gökyüzünde görürdü ama ilk defa bulutların arkasına saklanmış gibiydi ve onu bile göremiyordu.

Ay olmadan nasıl nefes alacaktı?

“Emir,” dedi, bakışları boşluktayken. “Ben bir bok yedim.”

Hızla ileri atılan ve ona yaklaşan Emir merak doluydu. “Nasıl bir bok, amirim?”

“Sıçıp sıvanan türden.” Elleri aniden yüzüne kapanmış, sıkıntıyla oflamıştı. Anı kurtarmak, Ayperi’yi Şebnem’den uzaklaştırmak dışında bir şey düşünmemişti. Onunla geçirdiği bir yılın altı ayı kadından kurtulmakla geçmişti. Ayrılmak istediğini söylediğinde Şebnem buna bir türlü ikna olmamış, yakasından düşmemişti. Ayperi’ye de aynı şekilde bela olmasından korktuğunu bile yeni yeni anlıyordu.

Ayperi’yi ilk gördüğü anda ona *sıradansın*, demesi korkularını perçinlemek için yeterliydi. Ayrıca kimdi sıradan? Ay gibi parlayan, çenesi dik, gözlerinde zarif papatyalar yetiştiren ve bunu gözyaşlarıyla sulayarak büyötmeyi başaran Ayperi miydi sıradan? Gökyüzünde parlayan Ay kadar eşsizdi yeryüzünde parlayan Ayperi’si.

Ellerini yüzünden çektiğinde Emir’in meraklı bakışlarıyla denk düştü. “Dinliyorum,” diyerek desteklemeye devam etti Emir.

Çırağından aşk tavsiyesi almak, kendi adına sayabileceği en büyük hakaretti ama mecbur kalıp, “Ayperi’ye yalan söyledim,” demeden edemedi. Kelimeler dudaklarından soğuk ve boğuk bir şekilde dökölüyordu. “Daha doğrusu gerçeği sakladım.”

Emir, “Yani yalan söylediniz,” diyerek son düzeltmeyi düzeltme ihtiyacı hissetmişti. Derin bir nefes verdi. Bakışları ve ifadesi derdini anlatmak için yeterliydi. “Huyunuz değildir, amirim,” dedi Emir. “Genelde tak tak gerçeği söylersiniz. Olay o kadar mı ciddiydi ki sakladınız?”

“Sayılır.” Kelimeler ağzının içinde huysuzca dönüyordu. Küçük bir duraksamanın ardından, “Korktum,” diyebilirdi. “Dümdüz korktum işte, oğlum. O an için söylemezsem daha iyi olur, huzurumuz bozulmaz sandım ama meğer bana dair sandığımdan daha çok şey biliyormuş.” Dudakları ince bir çizgi halini alırken bakışları boşluğa takıldı ve hayretle kaşlarını kaldırdı.

Ayperi Ak, dedi içinden. *En başından beri benim sana düştüğüm gibi bana düştüğünü biliyordum.*

Başka bir zaman olsa bu detaya enine boyuna yükselirdi ama şu an hiçbir şey öyle olmuyordu. “Göbekadımı bile öğrenmiş,” dedi içli içli. “Ama ben hâlâ onun göbekadını bilmiyorum.” Göğsündeki ağrıya bir ok daha saplandığını hissetti. “Emir,” dedi ağır ağır. “Ne telefonlarıma çıkıyor ne de yanına gitmemi, kendimi açıklamamı istiyor. Sence ne yapmalı?”

Cevap tereddüt doluydu. “Çok mu kızdı, amirini?” dedi Emir.

Dudak büzdü. Daha kötülerini de görmüş, kafası yarılmıştı. “Orta.”

“O zaman biraz daha sakinleşmesini bekleyin.”

Başını ağır ağır sallamış, aynı saniyelerde hızla ayağa kalkmış ve askılığı ilerlemişti. Sakinleşmesini beklemeyecekti çünkü özlemekten bu defa o hırçınlaşıyordu. Kafasını koparsa bile bugün onu görecekti, konuşmanın ve kendini anlatmanın bir yolunu bulacaktı. Gözlerinde gördüğü öfke ve tersliğe dayanabilirdi ama kırgınlık onu kırk yerinden kurşunlamış gibiydi.

Arkasından bakan Emir’in bakışları şaşkın ve boştu. “Nereye? *Gitmeyin*, dedim ya.”

“Bence *git*, dedin. *Sakinleşmesini bekleyin*, demedin mi? Gider, sakinleşmesini kapısında beklerim.” Masasına ilerlemiş, dosyaları alarak Emir’in kucasına itelemişti. “Ek mesaidesin, koçum. Davayla ilgili detaylı raporu yarın sabah masamın üzerinde göreceğim, ona göre.” Adımları geriledi. “Ayrıca şu Şençetin davasında her an baskına gidebiliriz. İzinleri bekliyorum. Baskın emri elinize ulaştığı an bana ulaşın.”

Çaresizdi Emir. “Ama yengenin yanında arayınca sövüyorsunuz be amirim.”

Ömer ise makul ve mantıklıydı. “Sen de hep yengenin yanındayken arıyorsun be Emir.” Ciddiyetle geriledi. “Acil bir şey yoksa mesaj çek. *Dosyada isimleri çözemedim, amirim*, diye beni ararsan o dosyayı nerene sokacağımı biliyorsun, değil mi koçum?”

Emir’in cevabı yine çaresiz ama yaşanmışlıklarla doluydu. “Biliyorum, amirim.”

Başıyla onaylayarak geriledi. Cam kapıdan dışarı süzülüp, sessizce emniyetten çıkmadan hemen önce önünden geçtiği bir başka masanın üzerindeki dosyaları alıp köşedeki masasından ona bakan Nevin’in önüne bıraktı. Hâlâ hayran bakışlarını üzerinde hissediyor, profesyonelliğini korumak adına umursamamaya çalışıyordu ama bu, son günlerde imkânsızdı.

“Ekipte kalmaya devam etmek istiyorsan gözlerin sadece bu dosyalarda olsun, Nevin,” diyerek geriledi. “İşini boşluyorsun, senin yapmadığın tüm evrakları diğerleri yapmak zorunda kalıyor ve işleri aksıyor. Senin aklın bir karış havada diye kimse kimsenin işini yapmak zorunda değil! Gözün de aklın da sadece işinde olsun. Bilmem yeterince net olabildim mi?”

Kısa bir an için neye uğradığını şaşırان ve tepkisiz kalan Nevin’i arkasında bırakıp hızla ilerledi. Geride kalan ekip üyeleri sessizlik içindeyken Nevin’in yapmadığı dosyalarla uğraşan herkes ağır ağır yerinden hareketlenmiş ve ellerindeki evrakları masasının üzerine bırakmıştı. Herkesin bu anı beklediği aşikârdı ama Nevin beklemiyordu. Hayretle solurken çaresizce önüne dönmekten başka bir şey yapamadı.

Emniyetten çıkıp Range Rover’ına ilerleyen Ömer’in gözü ise her zamankinden daha karaydı. Her ne olursa olsun bugün onu görmeli, kokusunu hissetmeli, gözlerine bakmalıydı. İşte o zaman... Ay yeniden gökyüzündeki yerine kurulacak, bulutlar ağır bir toz bulutu gibi onlardan uzaklaşacaktı.

*“Yanıyom bir Sivaslı uğruna,
Ölüyom ben yârimin yoluna.
Yaralı bak, bu gönlüm yaralı,
Zaralı zaten yârım zaralı...”*

Melike’nin eşsiz melodileri sürüp, giderken yine salonumuzda, depresyon koltuğumun köşesinde tünemiş, tüm dertlerimle yere bakıyor ve halının motiflerinde kaybolup gidiyordum. Ruh halime göre salonda oturduğum yerin değiştiğini fark ettiğim günlerdeydim. Sanırım bakış açısı böyle bir şeydi.

Şu an, evrene olumlu bakacağım hiçbir bakış açım yoktu.

Melike karşımdaki koltukta her zamanki gibi telefonda geziniyor ama günlerdir bitmeyen amansız Sivas şarkıları aşkı devam ediyordu. Şeyma, abimle buluşmaya gitmişti. Gittikleri bir maçta taç atışını bildiği için abim tarafından ödül yemeğine götürülmüştü ve evden son derece şık bir halde çıkmıştı. Temennim abimin onu bu şıklığa yakışır bir yere götürmesiydi çünkü kebabçıya götürme ihtimali daima beynimin bir köşesinde kira vermeden yaşayan bir bilgiydi.

Herkes kendi derdindeyken ben kendi derdimle baş başa kalmıştım. Elimdeki Passolig kartına eforla bakıyor, parmaklarımın arasında çeviriyor, siyah ve beyaz zeminin üzerinde uçan heybetli kartalla samimi bir ilişki kuruyordum. Günlerdir elimdeydi çünkü onu Ömer için almıştım.

Dört gün sonra günler 29 Haziran'ı bulacak, Ömer Seyirhan doğacaktı.

Takım tutmadığım, holiganlıktan hoşlanmadığım, bir takım tutacaksam bile bunun Trabzonspor olacağı bir evrende tüm kurallara karşı gelip ona bir doğum günü hediyesi vermek adına Beşiktaş maçına bilet almış, yetmemiş ona bir de forma eklemiştim. Abim ve tüm aile bireylerim elimdeki bu kartı görse beni on yıl Trabzon il sınırından geçirmezdi ama onun için tüm riskleri göğüslemiştim.

Seviyordum işte, hem de engel olamadığım bir ölçüde.

Ama kırık kalbim hâlâ yerli yerindeydi. Kader bize birlikte doğum günü kutlamayı haram etmiş gibiydi. Benim doğum günümde ayırdık. Daha sonra verdiği papatya kolye ise hâlâ boynumdaydı. Bu gidişle onun doğum gününde de ayrı olacaktık. Dört gündür ondan özenle kaçıyor, yakalanmamak için okulun yeni keşfettiğim arka kapısından çıkıyor ve arka yola saparak uzaklaşıyordum. Belki de abartıyordum. Bilmiyordum ve bildiğim tek şey konuşursak anında yelkenleri suya indireceğimdi.

Biraz bile olsa ne kadar kırıldığımı bilsin istiyordum. Kendini anlattığı anda anlayacağıma, kokusunu duyduğumda eriyeceğime, öperse yaşanan her şeyi unutacağıma emindim. Bu konuda kendime asla güvenmediğim için özenle ondan kaçırıyordum. Görmediğimde işler daha kolaydı.

Belki de zordu.

Özlemiştim.

Bu da çılgınlıktı. Onu görmediğim gün sayısı sadece dörttü. Bir elim saçlarıma dalarken diğer elimdeki kartı depresyon hırkamın cebine soktum. Melankolik bir ruha sahip olup her an depresyona girme eğilimiyle yaşamak, benim seçimim değildi. Mesela ben de Melike gibi köpek çizdiğim ojeli tırnaklarıma bakıp türkü söylemek isterdim ama olmu-yordu. Bakışlarım ona takıldığında bu hali karşısında bir nebze de olsa şaşkındım.

Tırnaklarına çizdiği tatlı köpeklere bakarken bir Sivaslı adama yanmaya devam ediyordu. "Pero," dedi ve bakışlarını tırnaklarından bana çevirdi. Aynı saniyelerde ona baktığımı fark etmiş, şaşırp *ne bakıyorsun*, demek yerine gülerek tırnaklarını bana doğru kaldırmayı seçmişti. "Nasıllar?"

Omuz kaldırdım. “Güzel.”

Keyifliydi. O hafta neyi kafasına takarsa tırnaklarına da onu çizme takıntısı düşünülürse bu hafta köpeklerle kafayı bozmuş olmalıydı. Pascal’ı özlediğimi fark ettiğim dakikalarda omuzlarım daha da çöktü. Ömer Seyirhan’a dair her şey başıma belaydı.

“Çok tatlı oldular,” diyerek tırnaklarını sevmeyi sürdürdü. “Ay, benim tatlı Sivas Kangallarım!”

Yüzüm ekşimişti. “Sivas Kangalı mı?”

Keyifle onayladı. Tırnaklarını yüzüne doğru sallamaktan büyük bir keyif aldığı belliydi. Onu sorgulamayı bırakalı uzun zaman oluyordu. Zaten o da kendine dair bu eylemden vazgeçmiş gibiydi. Bir Sivaslı için yanarken aniden *Sivas’ın yollarına, çıkayım dağlarına* kanalına geçmiş, şimdi de büyük bir aşkla bunu söyleyip tırnaklarını seviyordu.

“Sivas’ın dağlarına!” diye bağırırdı.

“Melike,” dedim aniden.

“Atın beni yollarına,” diyerek şarkıya farklı dokunuşlar yapıyordu. Ona seslendiğimde şarkısını bölmemiş ama göz ucuyla bana bakarak *ne oldu*, der gibi başını sallamıştı.

Durumu biliyorlardı. Melike, *eniştem yapmaz* nidalarıyla gezinir sanmıştım ama şaşırtıcı bir şekilde ömründe ilk defa beni haklı bulmuştu. Şeyma ise şaşkınlığını gizleyememiş, *bunu Ömer mi yaptı*, diye defalarca sormuştu. Hepimiz onun bir insan olduğunu unutmuş gibiydik. Elbette hata yapacaktı, yanlışları olacaktı ama gün sonunda Ömer’di işte. Bir şekilde yakıştıramamıştık belki de. Yine de ona ben misali kızamıyorlardı, farkındaydım.

Kelimeler ağzımın içinde dönerken, “Biz şimdi Ömer’le küssüz ya...” dedim.

Tırnaklarına bakan bakışları bana döndü. “Hatırlatma lütfen, içim yanıyor.”

Benimki daha fazla yanıyordu. “Kaç gündür konuşmuyoruz ya...” diye devam ettim.

Ciddi bakışları sürüyordu. “Ne saçmalayacaksın acaba, heyecanla bekliyorum, lütfen devam et.”

Dudak büzdüm. “Ayrılmış olmuyoruz, değil mi?” Omuzlarım düşerken ifadem çocuksu bir hal almıştı. “Yani çiftler kavga edip birkaç gün görüşmediklerinde ayrılmış olmuyorlar, değil mi?”

Küçük bir an bana değen bakışlarındaki *sen mal mısın ya* cümlesini hissedebiliyordum. “Aynen,” dedi. “Sevgililiğiniz düştü, ne yapsak ki

şimdi?” Hızla yattığı yerde toparlandı. “Kar tanem,” dedi. Bu hitabının arka planı *bak, mal arkadaşım*, demekti, biliyordum ama nezh bir kız olduğu için böyle seslenmeyi tercih ediyordu. “Tabii ki hayır. Ayrılmış falan değilsiniz. Sence Ömer eniştem buna izin verir mi? Kendini Boğaz Köprüsü’ne zincirleyip *Ayperi gelene kadar aşağı inmiyorum*, deme ihtimali yüksek. Ama biraz daha böyle devam ederseniz o sona yaklaşacaksınız, haberin olsun.”

Omurgama sert bir darbe yemiş gibi dikleştim. “O ne demek?”

“İlişkilerde inişler ve çıkışlar mutlaka olur, Pero.” Oldukça bilgili bir şekilde konuşuyor, ilişkilerinden aldığı dersleri aktarıyordu. “Eniştemin yaptığı şeyi ben de onaylamıyorum ama izin ver de adam kendini bir izah etsin, anlatsın, savunmasını yapsın, özür dilesin. Gâvur mu lan bu adam?”

“Yalanın savunması mı olur, Melike?”

“O da insan,” dedi. “Sen hiç mi hata yapmıyorsun be? O an düşünemedi ya da anlık panikledi demek ki. Tanımıyor musun bu adamı artık? Kırılmadan korktu belki de.” Aniden susmuş ve gözlerime odaklanmıştı. “Sen güçlü olduğun kadar kırılıngansın, Pero. Ve kırıldığında öyle bir bakıyorsun ki insanın yüreğine öküz oturuyor. Evet, haklısın ama belki de Ömer bu bakışını görmekten korktu. Adam sana kör kütük âşık be kızım.”

Düşündüklerimi sesli dile getiriyordu ama hepsini zihnimde değil de dış bir sesle duymak can sıkıcıydı. “Biraz sürünsün.”

“Lan, adamın ağzına el arabasıyla sıçtın. Kaç gündür yüzüne bakmıyorsun. Tamam, haklısın diye bir şey demedim ama sen de abartma be kızım. Tek yanlış için tüm doğruları silmeye değer mi? Bir düşün bakalım. Adam bir konuşsun, savunmasını yapsın. Yeterli gelmezse o zaman kendi kararını kendin verirsın, gerekirse daha çok ağzına sıçarsın fakat böyle saklanmakla hiçbir şey çözemezsin. Adamakıllı konuşun be!” Bu noktada sinirlenmiş ve anlık yükselerek beni şaşırtmayı başarmıştı. “Siz her kavga ettiğinizde kafanızı birbirinize tokuşturmak istiyorum! Mal mısınız?”

Kendimin farkındaydım. “Konuşmak istemeyen benim.”

“Ee, konuş o zaman, lan!”

Mantıklıydı.

“Dayanamıyorum,” dedim aniden. “Ağzını açıp sesini duyduğum anda yelkenlerim yerle bir oluyor, Melike, ne yapabilirim? Gözlerime yeşil yeşil bakıyor, bir dokunuyor, aklım başımdan gidiyor. Görünce trip

atamıyorum işte! Ne yapabilirim ya?” Ellerim dertli başımdaydı. “Büyü mü yaptı bana? İmdat!”

“O kadar haklısın ki,” dedi kıymetli arkadaşım. “Kim olsa dayanamaz. İnan, bu konuda sana verecek tesellim yok.”

“O yüzden saklanıyorum,” derken yeniden ona dönmüş, saçlarımı yolmak istemiş ve başaramamıştım. “Gördüğüm an ağzım gözüüm ayrı oynayacak, biliyorum işte.” Yeniden ellerim dertli başımdaydı. “Kesinlikle bana büyü yaptı. Bunun başka bir izahı olamaz.” Yeniden dikleştım. “Hem yalanın ne açıklaması olacak? *Korktum, söylemedim*, diyecek işte.”

“Tamam.” Benim aksime sakindi Melike. “Bırak bunu o söylesin o zaman. Konuşmadan çözemezsiniz. Ayrıca siktir et benim dediklerimi. Sen kırk yıl da kaçsan Ömer eniştem peşinden ayrılmaz. Bence asıl sen adama büyü yaptın, kardeşim. Kız, bana bak...” derken ciddiydi. “Nasıl bir büyü bu? Hemen bana da söyle. Tam olarak şu an bana da gerekli.”

Yüzüm ekşidi. “Kızım, ne büyüü ya, bir bırak beni. Başım ağrıyor zaten.”

“Söyle, lan,” diyerek yükseldiği saniyelerde dış kapının açılıp kapanma sesi gelmişti. Şeyma gelmiş olmalıydı. O an için bu durum Melike’nin ilgi alanında değildi. Hızla kalkmış ve yanıma gelip, oturarak dibime kadar sokulmuştu. “Lütfen söyle, hangi büyü?”

Bu ciddi tutumuna şaşkınlık içinde bakıyordum. “Ne büyüü be? Saçmalama, bırak beni.”

Bırakmadı. Aynı saniyelerde içeri giren Şeyma ise çantasını hızla masanın üzerine savurmuş, içeri son derece sert bir giriş yapmıştı. “Senin bu abin var ya, Ayperi...” dedi öfkeyle. “Tam bir dağ öküzü! Bence annen bunu doğurmamış, cami avlusuna terk edilen bir ayı yavrusu bulmuş ve alıp beslemiş! Hatta bu kesin bir meşe palamuduydu ve annen bunu yontarak adam etmeye çalıştı ama olmadı. Dışı lokum, içi hâlâ kalas!”

“Evet,” dedi Melike. “Dert dolu bir çiftimiz daha ortama giriş yaptı-ğına göre artık tamamız. Ellerimizi ileri uzatıp, üç kere bağırarak *ya sabır* diyebiliriz.” Yanımdan ayrılıp kendini yeniden karşı koltuğa bıraktığında telefonundan yine bir Sivash uğruna yandığına dair şarkı açmış ve bunu alın yazısı olarak kabul etmiş gibi telefonu alına yaslamıştı. Bu Sivas aşkının nereden geldiğini hâlâ çözebilmiş değildim.

Bakışlarım öfkeli Şeyma’daydı. Kahve tonlarında, uçuş uçuş bir elbise giymiş, aynı tonlarda şalıyla kombinlemişti. Güzelim, abimle yemeğe gideceği için topuklu ayakkabı bile giymişti ve o topuklular şu an salonun girişine fırlatılmış durumdaydı. Şeyma için bu, sinir harbinin işaretiydi.

“Yine ne yaptı canım abim?” dedim bıkkınlık içinde. “Ayrıca bir dağ öküzü olduğunu bana sorsan sana tüm içtenliğimle zaten söyledim. Bunun için ayrı bir keşif yapmana gerek yoktu.”

Hanım ve elit halleri buraya kadardı. Elbisesini yukarı toparlayıp en ağır abi haliyle koltuğa kuruldu. “Salak adam,” dediği canım abimdi. Melike’nin bacaklarına şamar atıp sessizce toparlanmasını ve ona yer açmasını isterken öfkesi sürüyordu. Sivas âşığı Melike bacaklarını toparlarken alnına yasladığı telefonda yükselen Sivas melodilerine yanmakla meşguldü.

“Evet,” dedim bıkkınlıkla. “Dinliyorum, devam et.”

En yakın arkadaşınızın görümcəsi olmanın bir iyi bir de kötü yanı vardı. İyi yanı abine kızdığında onunla birlikte sinirlenebiliyordunuz. Kötü yanı ise daima abinize kızıyor olmasıydı.

“Bu, *seni yemeğe götüreceğim*, dedi ya,” dedi sinirle. Elleri elbisesindeydi. “Ben de böyle giyindim, kuşandım, süslendim, topuklu ayakkabı bile giydim be. Peki, bu beni yemek diye nereye götürdü, biliyor musunuz?”

“Trabzonspor Derneği?” diye bir tahminde bulundu Melike.

“Hayır,” dedi aynı siniriyle. “Daha fena. Doğal yaşam alanı olan ormana götürdü.”

Şaşırmamıştım. Abim olduğu için bir süre sonra istemsizce beyninin içini ezberlemeniz gerekiyordu. Ama Melike şaşkıındı. “Ne?” dedi hayretle. Birkaç saniye içinde aklı başka yönlerle kaymış, gülerken ayak ucuyla Şeyma’yı itelemişti. “Kız, bana bak, ne yaptınız ormanda?” Sesindeki ima ve egzotik tını fark edilmeyecek gibi değildi.

Sinirli Şeyma saniyeler içinde Melike’nin bacağına okkalı bir tokat indirdi. “Bak, zaten sinirliyim, hiç senin gereksiz şakalarınla uğraşamayacağım, elimde kalırsın, Melike!”

Şeyma’nın alındaki telefon yana düşmüş, Sivas’a yanan abinin sesi derinden, boğuk bir şekilde gelmeye başlamıştı. “Lan, ne be?” diye cırladı. “Başka ne yaptınız ormanda? Odun mu kestiniz? Ebesini sikeyim, bana ne kızılıyorsun? Ben mi götürdüm seni ormana?”

“Cidden ne yaptınız ormanda?” diyen bendim.

Şeyma’nın canı daha da sıkılmış gibiydi. “Hamsi mangal yapmayı düşünmüş.” Bu cümle dudaklarından zor dökülmüştü. “Salak adam ya.”

Ortama çöken sessizlik anıydı. Küçük bir an herkes birbirine bakmış, ne söyleyeceğini bilememiş ya da emin olamamıştı. Yine şaşırmamıştım ama Şeyma’dan sonra daha insani belirtiler göstermeye başlayan abim,

yavaş yavaş özüne dönüyor gibiydi. En sonunda acımasız kahkahasını savurarak ortamın sessizliğini yerle bir eden Melike oldu.

Telefonundan çalan müzik devam ederken, yattığı yerden toparlanıp, “Ne yaptı?” diyerek gülmeye devam etti. Şeyma ters bakışlarıyla gerekli cevabı verdiğinde bir acımasız kahkaha daha savurdu. “Ne kıızıyorsun adama, oğlum? Şahsen ben etkilendim.”

İstemsizce gülmek mecburiyetinde kaldım. “İnan, ben de etkilendim. Bence adama bu kadar kızma. Bu mevsimde hamsi bulmak her babayiğidin harcı değil. Üstelik beğenmiş olmalı ki almış da seni de yemen için davet etmiş. Bir Karadenizli için bu en büyük aşk ilanıdır, kızım. Öyle biz herkese hamsi yedirmeyiz, ha!”

“Sağ olun,” dedi Şeyma ters ters. “Ne kadar onore oldum, anlatamam.” Göz devirmesi iç sesi için yeterliydi. “Bari *uygun bir şey giy*, de. Topuklularla yürüyeceğim diye geberdim.”

“Bence kucağında taşıdı,” diyen Melike’ydi. “Sallama.” Bakışları salon kapısından hole savrulan topuklulara döndü. “Hiç de ormanda yürümüş gibi değiller, altları gayet temiz.”

Şeyma’nın bakışları gururlu, ters ama eski haline göre daha makuldü. Bu, abimin gerçekten de onu kucağında taşıdığının bir işaretiydi. Dağ öküzü abimin çekilir yanları sözkonusu sadece Şeyma olduğunda ortaya çıkıyor ve artık çok da şaşırtıcı gelmiyordu. Gerçi ayakkabım ayağımı yara yaptığı için beni okuldan sırtına alıp defalarca mahalleye kadar taşıyan da oydu. Kıyamazdı sevdiklerine, hele de en sevdiklerine.

“Taşıdı,” dedi ağzının içinde. Huysuzluğu devam ediyordu. “Hatta sinirlendim diye mangala hamsileri kalp şeklinde yerleştirdi.”

Hayatımda gördüğüm en romantik jest olabilirdi. Ellerimi iki yana açtım. “Bu adam daha ne yapсын?”

“Bence de,” dedi Melike. “Adamın sana aldığı güllerle reçel yaptığın düşünülürse senin için gayet yeterli bir romantiklik seviyesinde.”

İki taraf da haklı olduğu için sessiz kalmayı tercih edeceğim bir andı. Havadaki ellerim sessizce geri düştü çünkü gelininin de romantiklik konusunda abimden aşağı kalır bir yanı yoktu.

“Çöpe mi gitseydi?” dedi. Kararından ve yaptığı şeyden hâlâ emindi. “Bir tanesini aldım, kitabımın arasında kuruttum, saklıyorum işte. Kocaman buketi ne yapacağım? Dursaydı köşede kuruyup gideceklerdi.”

“Bu da doğru,” dedim.

Melike’nin, “Şükürsüzler,” diye araya girişi de her şey kadar aniydi. Yüzümüze tükürür gibiydi. Derinlerden yükselen Sivas havalarını kapatıp

telefonunu koltuğun diğer ucuna savurdu. “Rabbi’m mucizesini gösterip size koca nasip etmiş, sizin şu hallerinize bak! Kadir kıymet bilmez, şükürsüzler!”

Ben bu lafları defalarca yediğim için sessiz kalmayı sürdürdüm. Hesap soran Şeyma’ydı. “Biz miymişiz şükürsüz?”

“Evet!” diyerek yerinden doğruldu Melike. İkimizi de tokatlamak ister gibiydi. “Ne güzel sevdiğiniz herifler yanınızda. Hem size hiç iş düşmeden, gelip güzelce aşklarını da itiraf etmişler. Sizin yapacağınız tek şey adamları sevmek. Ama siz adamlara küsüyorsunuz. Yok, ormana götürmüş de... Yok, bilmem ne boku yemiş de... Biraz şükretsenize siz, lan! Danalar! Ya ben ne yapacağım?” Ellerini kıvrıcık saçlarına atıp çekiştirmesi çaresizliğini anlatması için yeterliydi. “Ben bu dertli başımı alıp nereye gideyim?” Fazla Sivas havası dinlemiş olmalıydı ki, “Oy ben bu başımı nerelere vurayım!” diyerek uzun havaya da başlamıştı. “Oy beni beni, kuşlar yesin beni! Yok, kuşlar değil, kangallar yesin beni!”

Söylediklerinde anlam aramayı uzun süre önce bırakmıştım çünkü her geçen yıl biraz daha garipleşiyordu. Yine de ona şaşırmadan edemiyordum. “Ne oldu sana?” dedim, bu haline karşılık. “Yavuz’la bir problem mi var?”

Şeyma’nın ilgisini çeken bir konuydu. Anında ciddileşmiş, sinirinden ve kendi derdinden sıyrılarak Melike’ye odaklanmıştı. Bazı şeyleri biliyor ama Melike, *bana ilismeyin, ben anlatana kadar soru sormayın*, dediği için üstelleyemiyorduk. Aramızda bu işlerde en tecrübeli olan o olduğu için bir bildiğinin olduğunu düşünmek cazip geliyordu.

Kısa bir süre sessiz kaldığımızda tırnaklarındaki minik köpek çizimleriyle bakışıyor, onları şefkatle okşuyordu. “Sanırım ben biraz sıçtım,” dedi, beklenmedik bir şekilde. Parmaklarını bize doğru kaldırdığında artık minik köpeklerle bakışan bizdik. “Bunlar ne, biliyor musunuz?”

“Köpek?” dedi Şeyma.

Başını ağır ağır sallayarak, “Kangal,” dedi. Soru sormak yerine şaşkınlığımızı bakışlarımızla anlatmayı seçtik. Yeniden tırnaklarına bakıyor, aşkla onları seviyordu ama bir o kadar da dertliydi. “Sivas Kangalı,” dedi. “Ne kadar da tatlı ve minnoş hayvanlar, öyle değil mi?”

Şaşkın bakışlarımız devam etmekle kalmıyor, artıyordu. “Sivas Kangalı mı?” dedim. “Köpek ırkının en iri türünden bahsediyorsun, farkında mısın?”

“Olabilir, neden onları dış görünüşüne göre yargılıyorsun ki? Belki perdelerinin arkasında bir kedi kadar uysallardır,” dedi sevgiyle. “Ayrıca

köpek deme, tam adını söyle! Sivas Kangalı.” Tırnaklarını okşamakla kalmadı onlara âdeta sarıldı. “Sanırım ben gerçekten sıçtım, kızlar,” derken dert seviyesi artmış gibiydi. Göz kırıştıtarak bakmayı sürdürdük. Bir süre sonra dökülecek, ne varsa anlatacaktı ve buna emindik. “Shakira...” dedi ağır ağır. “Sanırım Berdan Mardini’den facia bir şekilde hoşlanıyor.”

Şaşkın bakışlarını farkındalığa dönüşüyordu. Şeyma’yla gözlerimiz birbirine değdiğinde, ikimiz de bunun olacağını zaten biliyorduk. Melike nicedir Yavuz’un fotoğrafına bakıyordu. Farkında değildi ama iki sözünden biri *gomiserim* kelimesine çıkıyor, bunun farkına bile varmıyordu. Abimlerin nişanı için Kırşehir’e gittiğimizde *bir şeyler oluyor ama ne olduğunu bilmiyorum*, demesi her şeyi anlamak ve parçaların yerine oturması için yeterliydi.

Şeyma, “Biliyordum,” diyerek ellerini birbirine vurdu. Dertli Melike’nin kolunu yandan itekledi. “Sana söylediğimde bana *sen ne anlarsın*, dedin ama bak! Aranızda bir şey olduğunu biliyordum işte.”

“Ya, sus,” dedi Melike. “Başıma ne geldiyse senin yüzünden geldi zaten. *Neden olmasın*, diye diye soktun aklıma.” Yanındaki yastığı alıp Şeyma’nın yüzüne savurması da saniyeler içinde gerçekleşiyordu. “Çenenin yayını sikeyim senin. Size kırk kere *ben bir deliyim*, dedim. Bana düşünmemi gerektirecek şeyler söylemeyin lütfen. Al işte!” Parmaklarını isyankâr bir halde salladı. “Parmaklarıma Sivas Kangalı çiçekler noktaya geldim, mutlu musunuz?”

Gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. “Daha çok kangal yavrusu gibiler.”

“Yavuz gibi,” dediğinde aşka gelmiş, ifadesi tatlılaşmıştı. “Salak adam, dışarıdan iri bir kangal gibi duruyor ama içi köpek yavrusu. Ağzını yüzünü ısırarak sevmek istiyorum onu.” Şeyma’nın yüzüne savurduğu yastığı aralarından alıp, sarılırken hayalinde bunu Yavuz’la yaptığına emindim. “Beyinsiz ya, şaşşık danganak!”

Bu yoğun sevgi sözlerine karşı Şeyma tepkisiz kalamamış, “Bayağı sevgi dolusun, maşallah,” demişti.

“Bir dakika...” diyerek araya girdim. “Ne bu Sivas aşkı? Önce Sivas türküleri, şimdi Sivas Kangalı?”

“Yavuz, Sivaslı kesin.” Profesyonel ve kendinden emindi Şeyma. Gözleri yanındaki Melike’ye döndü ve elinde hayali bir mikrofon varmış gibi parmaklarını sıkıp ona uzattı. “Doğru mudur Melike Hanım?”

Melike iddia ettiği gibi deli olmasının hakkını vererek, önüne uzatılan hayali mikrofonu zerre yadırgamadan, “Doğrudur, efendim,” diye cevap

verdi. "Sivas'ın dağlarına, çıkayım yollarına. Söyleyeceklerim bu kadar, teşekkürler."

Durum gittikçe daha vahim bir hal alıyordu. "O ne diyor bu işe?" diye sorduğumda tatlı ifadesi minik bir darbe almış, keyfi kaçmıştı.

"Sizin oraların tabiriyle ifade edecek olursam Perocuğum, sikiyle kementçe çalıyor."

Şeyma'nın yüzü ekşidi. "O ne demek be?"

Neden bahsettiğini anlamak zor değildi. "Seni u Nursamıyor mu?"

"Hayır," dedi hızla. "Hayır, öyle değil. Sadece..." Ne söyleyeceğini bilemeyen bir hali vardı. Duraksamış, soluklanmış ve kelimeleri toparlamaya çalışmıştı. "O da boş değil, biliyorum," dedi çenesini dikleştirirken. "Ama bazen yakinken bazen çok uzaklaşıyor. Aklından ne geçiyor, anlamıyorum. Hissediyorum, o da bana karşı bir şeyler hissediyor ama çekiniyor gibi. Çözemiyorum." Bedenini koltuğa geri bırakıp yastıklarla kendini boğmayı denedi. "İmdat!"

"Sözkonusu sen olduğunda Yavuz'dan ziyade seni ciddiye alamıyorum," dedi Şeyma. "Düzenli olarak birinden hoşlanıyorsun ve sonra geçiyor. Bu da öyle bir şeydir. Başka biri ilgini çektiğinde..." Parmaklarını birleştirip sihirli bir toza üfler gibi dağıttı. "Püf! Bu da bitecek gib-" derken oturduğu koltuğun diğer ucunda yatan Melike'nin minik ayağının suratına yaklaştığını gördüğünde susmak zorunda kaldı. Şaşkınlıkla geri çekilirken, "Ne yapıyorsun be?" diye yükseldi.

"Sus!" dedi Melike. "Valla bak ayağımı suratına geçiririm. Ne diye geçmişiş açıyorsun şu an?" Hızla havalandırdığı ayağını seksi bir şekilde çekerken bugün çoraplarında yazan *yıkılmadım, sadece italik duruyorum* sözü kendi kadar manidardı. "O götü boklularla benim gomiserim aynı değil. Önüme gelenden hoşlandım çünkü hoşlanmak bedava, lan. Bu öyle bir şey değil. Buna engel olamadım, hoşlanmak istemedim ama oldu. Hatta bu hoşlantı da değil." Eli göğsüne değdiğinde bakışları boşluktaydı. "Kalbim atıyor, garip bir şey." Derin bir nefes verirken dudaklarında beliren tebessüm minik fakat fark edilmeyecek gibi değildi. "Hem o da bana karşı boş değil, diyorum, anlamıyorsunuz. Utanıycı sadece, biliyorum. Onu tanısanız ne demek istediğimi anlardınız."

Araya giren son mantık bükücü Şeyma'ydı. "Sen nereden anladın?"

Melike'nin âşık ifadesi darbe aldı. "Lan, *tanıyoruz*, diyoruz ya işte, mal mısın? Dinlesene. *Sürekli bana yardım ediyor, etrafımda oluyor*, diyorum." Yanağı yeniden aşkla koltuk yastığına gömüldü. "Hastanede hep başımda bekledi, kustuğumda midesi bile bulanmadı, ayakta ipimi bağlıyor."

Aniden yine aşka geldi. “Salak ya,” dedi gülererek. “Beyinsiz ve tatlı bir adam.”

Sevip, sövmek arasında gidip geliyordu. Anlıyordum çünkü son günlerde Ömer’e karşı ruh halim tam olarak buydu. Beyinsiz ve tatlı bir adam olduğunu inkâr etmek imkânsızdı. Şeytan tüyü vardı. Tüm bu şartlar bir araya geldiğinde kaçmak en makul olardı.

Şeyma hâlâ mantıklıydı. “Sana çok yardım ettiği için mi senden hoşlandığı sonucuna vardın? Belki adam yardımsever, olamaz mı?”

Melike’nin aşk dolu bakışları yeniden darbe almıştı. Kafasını yastıktan kaldırmadan ayak ucundaki Şeyma’ya bakmayı denedi. “Aynen, İnsani Yardım Derneği’ne falan üyeymiş. Orada topluma hizmet görevi diye beni vermişler, ondan yanımda.” Ayağını yine Şeyma’nın suratına uzattı. “Kız, valla elimde kalırsın bak. Neyim ben, hayrat mı? Sence bende Allah rızası için konuşulacak tip var mı? Yer miyim?”

Şeyma yüzüne gelen ayağı tokatlayarak itti. “Asıl sen benim elimde kalacaksın, elin kolun biraz rahat dursun.”

Ayağını çekerken tatlı bir sinir içindeydi Melike. “Sen de saçma sapan konuşma. Kırk kere dedim size. Ben sizin gibi mal mıyım? Bana âşık olacak adamı tanımayacak mıyım?”

Bu defa mantıklı olan bendim. “Sonuç olarak bir ilişkimiz var. Ayrıca...” Aklıma takılan bir başka konuyu sormaktan çekinmedim. “Siz bu adamlarla hangi ara bu kadar yakınlaştınız? Sadece hastaneye gidip gelmiyor muydunuz?”

“Hâlâ öyleyiz,” dedi. “Gördüğüm o minik ara kendisine yükselmem için yetiyor. Haftada bir kez görmeyle böyleysen her gün görsem kendimi düşünemiyorum.” Yüzünü yastığa gömüp yine aynı isyanı sesli dile getirdi. “İmdat, çok ciddiym ya, imdat!” Aklına yeni bir detay gelmiş olmalı ki sırtarak isyan konumundan aşk noktasına gelmişti. “Utanınca yanakları kızarıyor, biliyor musunuz?”

Şeyma hâlâ mantıklıydı. “Bilmiyoruz.”

“Öğren o zaman!” Aşk doluydu Melike. Kızlarda çiçekler açtırma ve böcekler öttürme sırası ona geçmiş gibiydi. “Ah benim Karadut’um!” diye coşkulandı. “Utanınca kızaran o yanaklarını bir kere öpmezsem götüm şışecek gibi hissediyorum. Canım Karadut’um.”

Âşık hali, normal halinden daha deliydi ve bunu yeni öğreniyordum. İddia ettiği gibi bunca zaman takıldığı herkesten sadece hoşlanıyor olma olasılığı yüksekti. Bu versiyonuyla hepimiz ilk defa karşılaşıyorduk.

“Tamam da şimdi sorun ne?” dedi Şeyma. Melike’nin minik ayağından o tekme yi yemeye kararlı gibiydi. “O seviyorsa ve sen de seviyorsan konuşun işte.”

Karadut’una yükselen Melike’nin ifadesi bu mantıklı cümleyle yeniden düşerken sabır dilediği bir nefes almıştı. “Lan, ben Urduca mı konuşuyorum, hayatımın anlamı? Türkçe gelmiyor mu sesim sana? *Adam utangaç*, diyorum. Söylemiyor bir şey, söyleyecek olduğunda da utanıp kaçıyor.”

“Belki de şöhretinden çekiniyor,” dedi Şeyma.

Bu defa Melike’ye de mantıklı gelmiş olacak ki duraksayıp Şeyma’ya bakmaya başlamıştı. “Nasıl yani?”

“Sen demedin mi *ben batı, o doğu gibi*, diye. Belki de adam hem bu kültür farkından hem de şöhretinden çekiniyor. O ne kadar sessiz yaşıyorsa sen o kadar sesli yaşıyorsun, çekincelerini anlayabiliyorum.”

Sessizdi Melike. Göz kırıştıtarak, Şeyma’ya bakarken bazı şeyleri zihninde süzüyor, anlamlandırmaya çalışıyor olmalıydı. “Ee?” dedi. “Ne yapacağım o zaman? Ben de hep şerefsizlerle takıldım. Hani şerefsizleri koruma ve kalkındırma derneği kurulsa başkanı ben olurdum. İlk defa önüme şerefli bir adam çıktı, lan. Ne yapacağımı yemin ederim ki bilmiyorum.”

“Kendinde övündüğü şeye bak,” dedi Şeyma huysuzca. “Yemin ederim, başıma ağrı saplandı.”

Umurunda değildi Melike’nin, hızla dikleşip oturdu. “Ne yapacağım ben ya? Kırk yıl zorlasam bile bu adam benden hoşlandığını söylemez.”

“Her şeyden bu kadar eminsen sen itiraf et,” derken Ömer’i ilk öpen kişi olmanın haklı gururu içindeydin.

“Şuna şöyle akıllar verme,” diyerek araya girdi Şeyma. “Sen buna *itiraf et*, dersin ama bu gidip adamı direkt öper. Sağı solu belli olmuyor.”

Melike’nin bezginliği artık son noktadaydı. “Aynen, Şemo,” dedi. “Ertesi gün de yatağa atmayı düşünüyorum.”

Şeyma’nın, “La havle!” diye yükselmesi kaçınılmazdı.

“Bence de la havle!” Şeyma misali yükselmişti Melike. “Lan, senin gözünde ben harbi Ebu Cehil’im sanırım ya da Nuri Alço falan. Ayrıca tamam, dünyanın en saçma insanı olabilirim ama ilişkide benim de prensiplerim vardır, tamam mı? İnât ettim, o Karadut bana itiraf edecek ve karşıma geçip *Melike, ben senden hoşlanıyorum*, diyene kadar durmayacağım. Hodri meydan!” Hızla ayağa kalkıp kendini daha da gaza getirmek

için yumruğunu havaya kaldırdı ama aynı saniyelerde dışarıdan yükselen şiddetli bir ses vardı.

Tüm mahalle Müslüm Gürses şarkısıyla inliyor gibiydi. Bakışlarımız aynı anda odalarımızın olduğu tarafa döndü. Sesin yoğunluğu ve şiddeti artarken küçük bir an sessiz kalarak ne olduğunu anlamaya çalıştık. Müslüm Gürses şiddetle bağırmaya devam ediyordu.

“Solmadan gel artık aşkımın gülü,

Olsa da konuşsa kalbimin dili.

Küçücük dünyamda bir bilsen seni,

Görünmez yazıyla yazdım kalbime.”

Aynı saniyelerde kalın bir erkek sesi, “Çık dışarı!” diye bağırduğunda üçümüz de bakiştık. Herkes birbirinden, daha doğrusu sevgililerimizden şüpheleniyor gibiydi. Ömer olma ihtimalini sıfırlamak istiyordum ama yapmayacağını da garanti veremiyordum. Belki de abimdi ve buna da asla bir garanti veremiyordum.

“Ne oluyor, lan?” dedi Melike.

Müzik şiddetini artırdığında Şeyma’yla aynı anda ayaklanmış, Melike ve havada kalan savaş ilanı yumruğunu da alarak Şeyma’nın odasına koşmuştuk. Şeyma panikle koşarken, “Ay, Muharrem mi?” dedi. “En son kavga etmiştik, böyle özür diliyor olmasın manyak.” Korkuyla başını iki yana salladı. “Dilerim olmaz. Lütfen bunu yapmış olma, Muharrem.”

“Ya Ömer’sen?” diye kendi korkumu dile getirdim. “Biz de kavgalıyız.”

Arkamızdan gelen Melike kendi adına yaşanma ihtimali düşük bir olasılık içindeydi. “Belki de benim Karadur’umdur ve bana aşkını ilan etmeye gelmiştir.” Şeyma’nın odasına girdiğimizde Melike aramızdan geçip, ikimizi de iki yana iterek cama koştu. “Çekilin bakayım.”

Perdeyi açıp, cama çıkarken biz de arkasındaydık. Merakla üçümüz de başımızı dışarı çıkarıp tek cama sığmaya çalıştık. Gün henüz bitmemiş, güneşin ufukta bıraktığı turuncu izler pembemsi bir hal almaya başlamıştı. Dedikoducu teyzeler gibi bir cama sığmaya çalışıyorduk ama arka planda hepimiz birbirimizi iteleme derdindeydik.

“Çek şu koca götünü, Pero!” dedi Melike. “Her yanımı ezdin.”

“Sus bir ya,” dedim ama gerçekten susması için evin önünde gördüğümüz gri Tofaş araba yeterliydi. Bakışlarımız aşağıya eğildiğinde karşı apartman da dahil herkes camlardaydı ve bu gizliden izlemeye çalışmamız için yeterli motivasyonu sağlıyordu. Aşağıda gördüğümüz ne deli abimdi ne benim şeytan tüyüne bezenmiş sevdiceğimdi ne de Melike’nin

Karadut'uydu. Hafif göbekli, kel, kısa boylu ama garip bir şekilde tatlı bir amca arabasının üzerine oturmuş, bizim apartmana doğru bağıyordu.

"Lütfiye!" demesi şok olmamız için yeterliydi. "Çık dışarı, Lütfiye!"

Aynı saniyelerde Müslüm Baba nakarata girmiş, aşağıda bekleyen abi Müslüm Baba'dan daha efkârlı bir şekilde şarkıyı söylemeye başlamıştı. Sarhoş olma ihtimali olasılıklar dahilindeydi.

"Böyle bir aşk görülmemiş dünyada,

Ne geçmişte ne de bundan sonra da.

Arasalar bulamazlar rüyada,

Göremezler seni yazdım kalbime..."

Artık tüm mahalle olarak camlardaydık. Üst katımızda yaşayan şen dul Lütfiye ablanın aşk hayatı, bizim aşk hayatımızdan daha kaliteli görünüyordu.

Adam yeniden, "Lütfiye!" diye bağırdı. "Gör beni, Lütfiye. Seni yazdım kalbime, Lütfiye!"

Melike'nin kahkahası şaşkınlık ve neşe doluydu. "Bak sen bizim şen dul Lütfiye ablaya." İleri uzanıp, başını üst katımıza çevirerek, bağıırken adama yardımcı olmak istiyor ama eğleniyordu. "Kız, Lütfiye abla, çık dışarı kız!"

Kolundan geri çeken Şeyma'ydı. "Kız, sen niye karışıyorsun? Sus!"

Melike umursamamış, bir kahkaha daha atmıştı. "Anlaşılan benim Lütfiye abladan ders almam lazım. Adamı kendine nasıl âşık ettiyse kapısında serenat yapılıyor." Yeniden başını üst kata çevirerek bağırdı. "Kız, Lütfiye, çık dışarı!"

"Lütfiye!" diye adam da bağırdı. Şaşırtıcı olan Melike'ye uyum sağlamasaydı. "Kız, Lütfiye, herkes seni çağırıyor, çık!"

Alt katımızdaki Özlem abla da cama çıkmış, üst kata, yani Lütfiye ablanın dairesine bakmaya çalışıyordu ama göreceği kişi sadece bizdik. "Ne oluyor?" dedi huysuzlukla.

Onun alt katından son İstanbul beyefendisi Veli Bey'in kafası ileri uzandı. "Bu ne densizliktir, kardeşim?" diyerek o ve eşsiz İstanbul Türkçesi şaşırdı.

"Lütfiye ablaya ilanıaşk var," diyerek hepsine olayı özetledim.

Özlem ablanın yanından aniden bir kafa daha ileri uzanmış, kaynanası Asalet nene beyaz yazmasıyla görünmüştü. "Kıyamet mi geldi?" diyordu, kulakları ağır işittiği için. "Sur mu üflendi?"

"Ay, tövbe, de be kadın," dedi Özlem abla. "O gün bugün değil, şansına küs, kaynana."

Aşağıdaki adamın umurunda olan biz değil, Lütfiye ablaydı. “Lütfiye!” diye bağırdı yeniden.

Tüm bakışları üst kat camına döndüğünde aranan kişi en sonunda cama çıkmış ve şaşkınlıkla aşağıya bakmıştı. Lütfiye ablanın gözleri gördüğü manzarayla kocaman olup, yuvalarında irileşirken eli şaşkınlıkla dudaklarına kapandı. “Nazım!” dedi şaşkın sesi. “Senin burada ne işin var?”

Tüm mahalle olarak evlilik programlarında locada oturan tayfa kadar merak dolu bir haldeydik. Lütfiye abla cevap verdiğinde tüm başlar aynı anda aşağıda kalan adama döndü. Cevap sırası ona geçmişti. Ellerini yukarı doğru açan Nazım Bey, Lütfiye ablaya sitem ediyor gibiydi.

“Gör beni, Lütfiye!”

Bakışlarımız üst kata döndü.

“Görüyorum ya!” diye bağırdı Lütfiye abla. “Ne diye mahalleyi ayağa kaldırıyorsun?”

“Kız, Lütfiye,” dedi Melike. “Niye görmedin lan adamı?”

“Melike, sus, konuşup daha da coşturma şunu,” derken biraz daha konuşursak sinirini bizden çıkaracak gibiydi. İşaretparmağının hedefi Nazım Bey’di. “Sen de sus, bağırma!”

Karşı apartmandaki birkaç teyze yazmalarının ucunu dudaklarına sarmış, en kınayıcı şekilde izlerken diğer tüm gözler merak doluydu. Nazım Bey, Lütfiye ablanın bu önerisini ciddiye almamakta kararlıydı. Kollarını yeniden yukarı açıp göğü, daha doğrusu apartmanımızı kucaklamak ister gibi sevgiyle bize baktı.

“Lütfiye’m...” diyordu biçare bir halde. Sarhoş oluşu artık kesindi. Müslüm Gürses şarkının sonuna yaklaşıırken, “Şair ettin beni be kadın!” diye bağırdı. İşaretparmağı aylardır duvara şiirler yazılan kısma döndü. Belediye boyamış ama yine çizilmişti. Bu defa yazan şiir kısa ama dolu doluydu.

Seni sevdim. Artık tek mümkünüm sensin.

G.A

Nazım Bey’in parmağı şiddetle şiir yazılı duvarı işaret ediyordu. “Kaç aydır beni gör diye şu duvara serenat yapıyorum,” dediğinde Şeyma bile şaşırmadan edememişti.

“Aaa, aaa!” dedik aynı anda. Ellerimiz dudaklarımıza kapandı. Bunca zaman o duvara şiirleri yazanın Ömer ya da abim olacağını asla düşünmemiştim ama Lütfiye ablanın âşığı olmasını da beklemiyordum.

“Beni gör diye heder oldum, Lütfiye. Adını, bırak dünyadaki tüm duvarlara, kalbime yazdım, kalbime!” Eli göğsüne değdi. “Yetmez mi? Neden görmüyorsun beni, Lütfiye? Gözlerin nerede, Lütfiye?”

“Nazım, yürü git şuradan!” diyen Lütfiye abla, her an aşağıya inip aşğını parçalayabilirdi.

Asalet nene her zamanki huysuzluğuyla, “Kız, Lütfiye, sustur şunu!” dedi. “Toprak başınıza he, şişti kafam!”

Nazım Bey bir kere daha adını haykırarak olduğunda Lütfiye abla aşağıya doğru, “Sus, rezil ettin beni bütün mahalleye, Allah’ın cezası!” diye bağırdı.

Nazım Bey susmadı. Adını art arda haykırırken hâlâ onu neden görmediğinden ve Lütfiye ablanın gözlerinin nerede olduğundan bahsediyordu. Aniden Melike’nin başı yeniden aramıza girip ileri uzandı. Olayın heyecanına kapıldığım için ne zaman oradan ayrıldığını bile bilmiyordum.

Şeffaf bir insan olduğu için tuvalete gittim demek yerine, “İşeyip geldim,” demeyi seçti. “Bir şey kaçırdım mı?”

Artık Şeyma bile olayın *rezil oluruz* kısmında değildi. Gülerek, “Yok valla,” dedi. “Hâlâ Lütfiye ablanın gözlerini arıyoruz.”

Bir mahalle dolusu insan bir araya gelip dakikalarca Lütfiye ablanın gözlerini aradık. Yaklaşık on dakika sonra en sonunda Lütfiye abla aşağıya inmiş ve Nazım Bey’i zorla uzaklaştırmıştı. Artık işi zordu çünkü mahalleye bir yıllık dedikodu malzemesi bırakmıştı. Yine de Nazım Bey şanslıydı. Ömer’in böyle bir şey yapacak olma ihtimali dahi kafasını yarmam ve onu taşlamam için yeterliydi.

Ortam sakinleştğinde, en sonunda camları kapatıp eve girmeyi başarmıştık ama adamın can güvenliğinden emin değildim. En önden salona ilerlerken, “İnanılmaz bir olay,” dedim.

“Kurabiye yapıp akşam Lütfiye ablaya çıkıyorum,” dedi Melike. “O kadından almam gereken çok kritik dersler var.” Gerçekten bunu yapacaktı zira koşar adım mutfığa gitmesinin başka bir izahı olamazdı.

Şeyma’nın telefonuna art arda mesajlar düşmüştü. Hastane grubundan gelmiş olmalıydı çünkü dikkatle okuyordu. Bir süre Lütfiye ablanın aşk hayatının bile benim aşk hayatımdan daha aksiyonlu olmasına şaşırıcaktım. Masanın üzerindeki not kâğıtlarımı alarak odama yöneldim. Karne günü yaklaşırken her şeyi toparlamaya çalışıyordum. Odamın kapısını notları tutan elimle açarken bakışlarım diğer elimdeki telefonumdaydı ve sadece tek bir kişiden mesaj bekliyordum. Normal şartlarda şu an ekranda mesajlar olmalıydı ama bugün yoktu. Belki de abartmıştım

ve benden bıkmıştı. Kendimi iyileştiren yanımla ve hâlâ yaralı kalan küçük bir parçam sürekli savaşıyor, aralarında kalırken ezilen daima ben oluyordum.

Odadan içeri girdiğimde bakışlarım hâlâ telefondaydı ama içeri bir adım atıp kapıyı kapamak üzere olduğum anda gözlerim odanın içindeki bir başka bedene takılmıştı. Oldukça tanıdık bir suret odamın ortasında dikilmiş, bana bakarken o an için yapabildiğim tek şey irkilmek ve ona bakakalmak oldu.

Ömer Seyirhan tam olarak odamın ortasında, daha doğrusu minik kitaplığımın önünde dikilmiş, canıma okuyan o yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Şaşkınlık, şok ve felç bırakabilecek ne kadar etken varsa aynı anda yaşıyordum. İki seçenek vardı: Ya özlediğim için halüsinasyon görüyordum ya da özlemekten delirmiştim. Her halükârda tüm sonuçlar onu özlediğime çıkarken kırgınlığımı da geri atamıyordum.

Bana dönen yeşiller dünyanın en normal ortamındaymış gibi sakin ve her zamanki gibi ilgiyle bakıyordu. Bedeni ağır ağır bana döndüğünde elindeki çerçevede ikimize ait bir fotoğraf karesi vardı. Sahilde oturup köfte yediğimiz gün bizden habersizce çekilen fotoğraf karelerini çerçeveletmiş, minik kütüphaneme yerleştirmiştin. Ömer'in bu karelerden haberi yoktu. Bunu Ömer'in elinde görmek, o an için beklenmedikti.

Tıpkı onu bu odada görmek gibi.

Kapıyı yavaşça kapatırken sakindim. Olayın gerçekliğinden emin olamıyor, hâlâ halüsinasyon seçeneği üzerine duruyordum.

Ona doğru bir adım attığımda elindeki çerçeveyi gösterip keyifle, “Hiç böyle bir fotoğrafımız olduğundan bahsetmemiştin, güzelim,” dedi.

Elimdeki sınav notlarını yavaşça çalışma masama bırakırken tedbirli adımlarla ona yaklaşmaya devam ettim. Zihnimin bir oyunuydu artık randevularımı Hacer Hanım'dan değil, direkt Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Bölümü'nden alacaktım. Tam karşısında dikildiğimde burnuma değen kokusunu o an için kabullenmek istemedim.

“Çok güzel çıkmış,” dedi. “Bundan ben de ala-”

Gerisini getiremedi çünkü yandan kafasına yediği bir tokat vardı. Gerçek olup olmadığını anlamak için parmağımla dürtükleyebilirdim ama içine düştüğüm şok hali düşünülürse ilkel benliğimle davranmak daha cazip ve makul olardı. Bu darbeyle gülen ifadesi solmuş, boşta kalan eliyle kafasını tutarak bana gariban bir bakış atmıştı.

Şaşkın değil, yediği tokadın gerçekliğinin farkındaydı. “Evet,” dedi usulca. “Güzelimin siniri hâlâ geçmemiş.”

Farkındalık andan daha ağırdı. Önünden bir adım gerilerken bir elim yüreğimde, diğeri dudaklarımda kaldı. Şaşkınlık son noktadaydı. Etiyle, kemiğiyle, her şeyiyle gerçekti ve şu an karşımdaydı. “Gerçeksini!” dedim şaşkınlıkla.

Çerçeveyi aldığı noktaya aynı şekilde bırakmaya çalışıyordu. “Bu cümleden daima hayalimi gördüğün çıkarımına vardım, doğru mudur?”

Rahatlık seviyesi inanılmaz bir boyuttaydı. *Aman Tanrı’m*, der gibi ellerim dudaklarıma kapandı. Hatta *aman aman ve halim yaman Tanrı’m*, diyerek bu cümleye son noktayı koymak istiyordum.

“Senin burada ne işin var?” diye çıkışırken, ellerim dudaklarımdan sıyrılıp saçlarıma daldı. Nazım Bey gibi Tofaş’la evin önüne gelmesini tercih edeceğimi asla tahmin etmezdim ama şu an edamın ortasında dikilmesinden de diğeri seçenekler daha mümkün geliyordu. “Nasıl girdin içeri?”

Çerçeveyi aldığı noktaya bıraktığında keyifle bana döndü. “Seninle konuşmaya geldim.”

Şaşkındım. “Burada mı?”

“Başka türlü seni yakalayamadığımıza göre evet, tam olarak burada, güzelim.”

İçimdeki Trabzon ayısı dışarı çıkmak için zihnindeki duvarları kazıyorken, cevap da tam olarak bu doğrultuydu. Boş bir şaşkınlıkla baktığımda ellerimi iki yana açarak başımı sessizce *sen çıldırdın mı peki*, der gibi iki yana sallamaktan başka bir şey yapamadım.

Aynı şekilde kollarını iki yana açıp başını iki yana salladı. Ne yaptığımızı dair hiçbir fikrim yoktu.

Şaşkın bir sinirle yanan ifademe karşı, “Ne?” dedi.

“Asıl sana ne?” diye sessizce çıktım. “Manyak mısın sen?”

“Valla normal değildim, sayende tamamen sıyırdım. Manyak da olabilirim deli de. Çok da şaşırm.”

Makuldüm. “İçeri nasıl girdin?”

O daha makuldü. “Kapıdan.”

Sinirle yükselmeme engel olamadım. “Bak, adam, sen benim elimde kalırsın, ha!”

Yine makuldü. “Kalayım, işime gelir.” Keyifle sınıttı. “Ayrıca dışarıda mı konuşsaydık? Mahalleniz bu kadar kaotikken gerçekten seni dışarı mı çağırıyordum? Hem aramalarımı açmadığın ve mesajlarıma dönmediğin düşünülürse burada olmaktan başka seçenek kalmıyordu, Ayperi.”

İşaretparmağımın hedefindeydi. “Ve bu yüzden evime izinsiz girdin, öyle mi?”

Mantıklı konuşmaya devam edip, “Kapıyı Melike açtı,” dedi.

Cümlelerimi ve sinirimi o an için yutmak ve parmağımı indirmek zorunda kaldım. Kıymetli arkadaşım tuvalet bahanesiyle Ömer’e kapıyı açmış olmalıydı. Kısa bir an bakıştık. Bir adım gerilerken şaşkınlık ve öfkeme rağmen onu karşımda görmek, kolumu kanadımı kırmak için yeterliydi.

“İnanamıyorum sana!” derken, gözlerinden kaçıp öfkeme sığındım. “Allah belanı vermesin, Melike. Şeyma duyarsa biterim ben, gebertecek beni!”

“Sessiz olursan duymaz, güzelim. Aldığım bilgilere göre odası yan taraftaymış ve apartmanınızın ses yalıtımı pek yokmuş. Melike’nin yalancısıyım.” Bakışları bu defa kütüphanemin diğer ucundaki kreme takılmış, ben arkada sinir krizi geçirmiyormuş gibi kreme uzanmıştı. Uzun zaman öncesine ait bir anıydı. Beni karakolda ilk gördüğü andan sonra okula gelip başımdaki yara için verdiği kremi ona *attım*, demiştim ama saklamış, her gece yarama sürmüştüm.

“Bunu sakladığını biliyordum,” dediğinde, sesinde heyecanlı bir tını vardı. Hiç sormamıştı ama atmış olabilme ihtimalimi de düşünmüş ve bunun hüznünü de yaşamış gibiydi. “Benim verdiğim krem, değil mi?”

Benim derdimin yanında onun dertleri sinir krizimi son noktaya taşımak için yeterliydi. Şanslıydım ki kitaplarımın arasına bakmıyordu yoksa bana verdiği her bir papatyayı kuruttuğumu görebilirdi. Huysuzca ilerleyip kremi elinden aldım.

“Ne münasebet? Senin verdiğini attım, bu başka.” Önünden geçip kremi kitaplıkta aynı noktaya bıraktım. “Hızla buradan çıkmalısın, tamam mı? Şu an çok saçma bir şe-”

Cümlemin devamını yutmak hatta unutmak zorunda kaldım. Çünkü arkamı döndüğüm anda bu denli yakınımda olmasını beklemiyordum. Sırtım kütüphaneye yaslı bir şekilde kalırken günler sonra gözleriyle bu denli yakın bir mesafeden denk düşmenin azizliğini yaşıyordum. Kaçtığım şey tam olarak buydu.

Aradaki mesafeyi azaltırken bedeni bedenime, yüzü yüzüme, nefesi nefesime yaklaştı. “Attın mı gerçekten?” dediğinde sesi ima doluydu. Sorduğu bir kremken bunu bu denli baştan çıkartan bir ses tonuyla sorması ise bana haksızlıktı.

Derin bir nefes vermek zorunda kaldım ama bu, kokusuyla daha çok muhatap olmama neden olup beni yerle bir etmişti. Kuyulara düşsem ilk su değil, bu yeşilleri arardım ama o an için tüm bunları onun bilmesine gerek yoktu. İnsan bazen çok severken de kuyulara düşebiliyordu. Bir insana koşulsuz güvenmek hataydı ve bunu bile bile hâlâ ona koşulsuzca güvenmek istiyordum. Ömer'di işte, bir şekilde kıyıanıyordum.

Gözlerinden kopmam zordu ama başardım. Elimi omzuna atıp, itirerek etki alanından sıyrılmayı denesem de buna izin vermek bir yana dursun, olduğu yerden zerre kıpırdamadı. Kaçacak yerim ve imkânım pek yoktu. Aslında kaçma isteğim de yoktu. Parmak uçlarım deli gibi gözlerine ve tenine dokunmak isterken bu hissi avuçlarımı sıkarak dizginlemeye çalıştım.

Gözlerine bakarken, kırgınlığımı unuttuğum için gözlerimi omzuna sabitleyip kaldım. O yeşillere bakmamalı, büyüsüne aldanmamalıydım. Beni içine çekiyor, çıkış sunmuyordu.

"Ayperî," dedi usul usul. Sesindeki tını, gözlerimi kapamam için yeterliydi yoksa kaçamayacak, yine yeşillerle denk düşmek zorunda kalacaktım. Hafifçe yutkunarak yeniden gözlerimi araladığımda omzuna bakmayı sürdürüyordum. Eli usulca bileğime uzanmış, parmakları bileğimi kavırken bir parmağı şahdamarımı okşamaya başlamıştı. "Ayperî'm," dedi bu defa. Aynı noktaya bakmayı sürdürdüm. "Sevgilim," diye devam etti. "Güzelim, gülüşü papatya olanım..." Şahdamarımda gezinen parmakları elimi tamamen kavrayıp, büyük avcunun içine hapsederken bedeni bana daha çok yaslanmış, arada hiçbir mesafe bırakmadan günlerdir yapmaya çalıştığım şeyi ezip geçmişti. Saçlarımdaki kokudan içine derin nefesler çektiğini duyabiliyordum. Ben *görülmeyeli dört gün oldu*, demeyi seçiyordum ama o, "Doksan altı saat, elli yedi dakika, on iki saniye geçti," demeyi tercih etti. "Hâlâ mı konuşmayacaksın benimle? Daha kaç gün saymalı? Söyle, sayarım."

İşim zorlaşıyordu. Yelkenleri şu saniye suya indirebilirdim ama buna engel olmak için tüm gücümle direndim. Bakışlarım aynı noktada kaldığında, "Güzelim," dedi, yine canıma okuyan o sesiyle. Huysuzca omuz kaldırdım. "Çok özledim," dediğinde elimi kavrayan parmakları yeniden şahdamarımda ve bileğimdeydi. "Yemin ederim, göğsüm ağrıyor." *Benim de ağrıyor*, demek vardı ama yuttum. "Bakmayacak mısın yüzüme?" dediğinde sesindeki ton derin bir nefes verip o yeşillerle denk düşmem için yeterliydi. Aramızda bir karış bile yokken aldığı her nefes benimde, eli hâlâ belimde, bedeninin sıcaklığı ruhumdaydı. Parmaklarım üşürdü ve

şu an son görüşmemizde yanan parmak uçlarımı okşuyordu, biliyordum. Yine sessizce seviyor, ben söylemeden acıtan yaralarımın öpüyordu.

Ona dönen ters bakışlarımla boynu büküldü. Bu denli yakınımdayken yeterince yükseleliyordum. “Bırak,” diyerek uzaklaşmayı denedim ama imkânsızdı. Zaten bunun için uğraştığım da söylenemezdi. Bunu diyen dilimken beynim ve kalbim sonsuza kadar bu konumda kalabilirdi.

Parmakları bileğimi daha sıkı kavrarken yerimden bir milim bile ilerlememe izin vermemişti. “İmkânı var mı sence? İhtimali var mı?”

Kaçırdığım bakışlarım yeniden onu bulduğunda bu noktadan kaçış olmayacağını farkındaydım. “Niye üzüyorsun o zaman?” diye aniden çıkıştım.

Yeşiller buğulu değil, mahcup ve üzgünken içinde zerre yalan yoktu. “Üzdüm, değil mi?” dediğinde sesindeki pişmanlık da dolu doluydu. Bakışlarım cevap için yeterliydi. “Özür dilerim,” dediğinde gözlerinde hiçbir şüpheye yer yoktu. İçindeki yansıma sadece bana aitti. Göz altları yorgun, boynu bükük, ifadesi kalbime batan iğneler için yeterliydi.

“Neden söylemedin?” dediğinde bu defa sesim öfkeli değil, kırgındı. “Neden sakladın?”

“Düşünemedim,” dedi hızla. “Bir an karşımda görünce ne yapacağımı bilemedim ve o biraz takıntılı bir tiptir. Sana da kafayı takmasından korkup sadece seni ondan uzaklaştırmak istedim.” Duraksadı. “Aslında hayır,” dedi aniden. Başını iki yana sallarken aklına başka bir şey gelmiş, söylediklerini hem kabul ediyor hem de etmiyor gibiydi. “Korktum, evet ama bu sadece sana kafayı takar korkusu değildi. Ben seni kaybetmekten deli gibi korktum, Ayperi. Seni tanıyorum...” Bir eli hâlâ bileğimde, parmakları şahdamarımı okşarken diğer eli saçlarıma uzandı. “Kırgınken nasıl baktığını, üzülünce nasıl içine kapandığını ve kafadaki soruların seni kuyu misali nasıl içine çektiğini biliyorum. O an söylersem zihnindeki kuyuya düşer ve bana arkayı dönersin sandım. Bu bir hata, evet ama bu düşünceye, korkuya engel olamadım.”

Haklı olduğu gerçeği o an ağır geldi. Zihnimde çok şey döner, beni karanlığa çekerdi ve bunu en iyi o biliyordu. “Söz konusu sensen tereddüt eder miydin sence?” derken sesimdeki kırgınlık devam ediyordu.

“Etmezdin ama o an düşünemedim işte,” dedi. “Birden oldu, bilemedim. Yoksa ben sana yalan söyler miyim Ayperi? Bu zamana kadar neyi sakladım ki bunu da saklayayım?”

Konuşmaktan kaçarken haklıydım çünkü şimdiden sesim kısılıyor, öfkemin üzerine düşen yeşil damlalar her şeyin acısını azaltıyordu.

“Bilemiyorum artık,” dedim, son kalan gücümle. “Başka yalanını henüz yakalayamadığımız için söyledin mi yoksa söylemedin mi bilmiyorum.”

“İmkânı var mı?” dedi. “Göbekadımı bile biliyorsun, baksana.” Eli saçlarımda oyalanmaya devam etti. “Ama ben seninkini bilmediğimi fark ettim ve bir de bunun için dertlendim. Söyler misir, yoksa ben de Melike’yle derinlemesine bir araştırma mı yapayım?”

Melike doğumumu yaptıran ebeye kadar bulabilirdi. Onca şey arasından takıldığı şeyin bu olması da tam Ömer Seyirhan’a göre bir işti. “Hilal,” diye mırıldandım.

Aldığı cevap onu şaşırtmamış, dudaklarında çapkın, yarım bir gülüş belirmişti. “Ayperi olamıyorsan Hilal oluyorsun, öyle mi?” Gözlerinden ruhuma sayısız yeşil aktı. “Şaşırmadım.” Kırgın bakışlarım dağılmış değildi. Gözlerimdeki tereddütü gördüğünden olsa gerek, “Özür dilerim,” dedi yeniden. “Binlerce kez özür dilerim, Ayperi. Gerekirse defalarca kır kafamı ama şöyle bakma, boynunu bükme.”

Parmakları avuç içimi okşuyor, diğer eli saçlarımdan sıyrılarak yanıma uzanıyor, parmak uçları yanağıma düşen ganize çukurunun üzerinde geziniyordu. Onları görmek istiyordu, biliyordum. *Kendi yuvasını, onun dünyasındaki papatya gamzeleri...*

“Şimdi sen sormadan anlatacağım,” dedi. “Adı Şebnem ki zaten biliyorsun. Bahadır’la aynı klinikte ve bu sayede tanışmıştık. Uzun bir ilişki değildi. Bir yıl falan da değil. Sadece üç ay konuştuk ve geri kalan süre onu uzaklaştırmaya, buna ikna etmeye çalışmakla geçti. *Bitirelim*, dedim, kabul etmedi ama benim için bitmişti. Ama o bunu yediremedi. Normalde bu süreç son bulmuş, kabullenmişti ama sevgilim olduğunu Bahadır’dan öğrenmiş olmalı. Oraya gelmesindeki tek amaç bana değil, sana huzursuzluk vermektir.”

Bakışlarımdaki kırgınlık dağılmadı. Kalbim ona aktı ama bakışım sürüyordu. Bir daha böyle bir şey yaşanırsa ne denli kırılacağımı görmesini istiyordum. Kimi için fazla hassasiyetti belki ama benim için güvendi.

“Niyeti huzursuzluk vermekse başardı,” dedim. “Ayrıca sen sıradan tiplerle takılmazmıydın, Seyirhan. Bu bilgiden haberim yoktu mesela. Sayesinde öğrendim.”

“Sıradan?” dedi sorgulayan bir halde. Yanağımdaki parmakları çenemde, burnumda ve gözlerimde usul usul geziniyor, her detayı ezberlemeye çalışıyor gibiydi. “Sana *sıradan*, diyenin gözü kördür, Ayperi.” Dokunuşlarıyla içli bir nefes bıraktığımda parmakları yeniden sol yanağımdaki gamzemin üzerinde durmuştu. Ona gülmemi, parmak ucunun derin çukura batmasını istiyordu ama yapmadım. “Ben eskiden...” dedi.

“Başka bir Ömer’dim. Herkesten vazgeçebilir, herkesi tek kalemde sürebilirdim. Yalan yok, sevgililerim oldu ama hep aradım. Bana kalbimin olduğunu, yaşadığımı, gerçek aşkın ne demek olduğunu hissettirecek birini aradım.”

Yüzü yaklaşırken aramızdaki mesafe azalıyordu. Burnunu ucunu hafifçe yanağıma değdirip kedi misali bana sokulduğunda istemsizce yutkunmak zorunda kaldım.

“Sonra sen geldin,” dedi. Gözleriyle aramda artık hiçbir mesafe yoktu. Uzak diyarlardan kopup yeşil ovalarda gezdim. Evvel zaman içinden çıkıp hepsinin dışında kaldım. Onu sevdim ve sadece onun gövdesinde kaldım. Ben ona geldim, o ise bana. “Ben herkesten vazgeçebilirdim ama bir tek senden vazgeçemedim,” diye devam etti. Bu kadar yakinken karşı koymak imkânsızdı. “*Git*, dedin ama gidemedim. *Bırak*, dedin ama bırakamadım. Ben ömrüm boyunca bir tek senden vazgeçemedim, Ayperi. Ve yine bir tek senden vazgeçemem. Gidersen sensiz yapamam.” Hâlâ bileğimde, şahdamarımda ve parmaklarımda olan eli elimi daha sıkı kavradı. “Elin elimin içinde olmalı,” dedi. Gözlerimden kaçmadı. “Gözlerin gözlerime değmeli.” Dudakları dudaklarımı bulacak sandım ama ince dudak derimin üzerinde hafifçe gezinip gamzemi, evini buldu. “Dudaklarım burada durmalı,” derken yanağına minik bir öpücük bırakmış, bıraktığı hisle gözlerim ağır ağır kapanmıştı. “Yapamam,” dedi, dudakları yanağımdayken. “Ben artık sensiz yaşayamam. Böyle sevmek akıl işi değil ama yapamam. Bana kırgın bakarken nefes alamam. Öfkeli ol, yak, yık, bağırıp çağır ama kırgın kalma.”

Son kalan gücümdü. Boynundan yükselen kokuyla başım dönüyordu. Bileğimdaki eli hâlâ aynı noktadaydı. Buradaydım ama yine kaçmamdan ve saklanmamdan korkar gibi bırakmıyordu. Diğer eli usulca belime dolanırken gamzemdeki dudakları usul usul dudaklarıma ilerledi. İstemsizce ona daha çok sokulurken gözlerimde korumaya çalıştığım son öfke kırıntısı vardı.

“Bir daha benden bir şey saklarsan Seyirhan...” diyecek oldum.

“Kafamı kopar,” dedi tek solukta. Kelimeleri zihnime, dudakları dudaklarıma değdi. “Kutsal saydığım her şey üzerine yemin ederim ki bir daha olmayacak.”

Dudakları güçlü bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Minik dokunuşlar bile kendine çekerken bir şeyleri netliğe kavuşturmak ve kavuşmak arasında gidip geliyor gibiydi. Öpmek için yanıp kavruluyordum ama o an için hafif dokunuşlarıyla erimekten ve aynı şekilde karşılık vermekten başka bir şey yapamadım.

“Seni gebertirim!” dedim, zerre çekinmeden.

“Sesim bile çıkmaz,” dedi tek solukta.

Konuştukça birbirine değen dudaklarımız için bu son noktaydı. O bir işaret bekliyordu, farkındaydım. Çekinmeden öperdi ama benim ona koşmamı, her zamanki gibi kucaklamamı istiyordu. Bir ömür bunun lafinı sokmaya devam edebilirdim ama o an için özleme karşı koyamadım. Kollarım boynuna dolanırken dakikalardır çaresizce birbirini bulmak için çırpınan dudaklarımız en sonunda tamamen birbirine kavuştu.

Hızlı ve fazla özlem dolu bir andı. Daima nahif öperdim çünkü sevmeyi onunla öğreniyordum ama bu defa günlerdir içimde tuttuğum kırgınlığı ve hıncı atmak ister gibi serttim. İncitmeden öpen dudaklarının bu hırsla zerre çekinmeden karşılık vermesini beklemiyordum. Nefes almak o an için yük gibiydi. Sırtım tamamen kitaplıkla bütünleştiğinde yere düşen iki kitabın sesi geldi ama ondan kopup neyin düştüğüne bakmadım. Kıskaçlık mıydı bu, biliyordum ama onu kendime saklama isteğiyle kavruluyordum.

Elleri belimden kavrayıp beni kendine daha çok çektiğinde o da aynı istekle yanıyor gibiydi. Dudakları benden daha büyük bir aşkla besleniyordu. Sevdı, yaktı ve yeniden sevdı. Belimdeki kolları bedenime daha sıkı dolanıp, beni kendine çekerken sırtım küçük bir an kitaplığa değmiş, her şey sallanmış ama bu defa düşen kitaplar değil, ben olmuştum. Beni kendine çekip ayaklarımı yerden kesen kollarına karşı direnmedim.

Dudaklarımız soluklanmak için ayrıldığında, “Kafamı kırk yerinden taşıla ama...” dedi nefes nefese. “Bir daha kendini benden bu kadar ayırma, Ayperi.” Dudakları yeniden dudaklarımı buldu. “Sağımı solumu bile bulamıyorum yoksa. Anladın mı?”

Cevap vermeme fırsat vermeyen dudakları nefesini ezdi. Ben de cevap vermek için çabalamamış, tüm cevapların yerine kollarımı boynuna daha sıkı dolayarak dudaklarımı nefesine yaslamıştım. Dünya durmuş, evren yerle bir olmuştu. Dudakları altdudağımı ezip, çeneme ilerlerken başımın geri düşmesine ve sıklaşan nefes alıp verişlerime engel olamadım. Aniden belimden kavrayıp, beni kucakladığında sorgulamadan bacaklarımı beline, kollarımı boynuna dolamam da aynı saniyelere denk düşüyordu.

Gözlerimden öptü, yanaklarımdan öptü. Kirpiklerimden, ruhumdan ve her bir zerremden öptü. Ruhuma sarıldı, kendinden bin bir parça yeşil bıraktı. Sabırsızca yeniden dudaklarını bulacak olduğum anda bulutların üzerinde kalan dünyama dışarıdan değen şiddetli bir ses vardı.

“Mıkı abi!” diye bağıyordu Melike. “Sen dur ya, ben çağırıyorum Ayperi’yi. Otur şöyle, hiç zahmet etme.”

“Ula, ne bağıırıyorsun?” diyen abimin sesiyle etrafımdaki bulutlar dağıldı.

Ömer’in dudaklarından zorla sıyrıldığımda ikimiz de nefes nefese kalmış bir halde kapıya bakıyorduk. Soluğumu toparlamakta zorlandığım yetmiyormuş gibi üzerine eklenen panik her şeyi zorlaştırmak için yeterliydi.

“Kulağıma su kaçtı da,” diyerek bağırırmaya devam etti Melike. “Ondan bağıırıyorum. Ciddiye alma sen beni, tamam mı? Ben hemen Ayperi’yi çağırıyorum. Bekle.”

Bağıırarak konuşmuyor, âdeta *kaç, kendini kurtar, Ayperi*, diyordu. “Abim!” dedim panikle. Ömer’in kollarından ayrılmak için hareketlendiğimde zorlanmadan yere bırakmış, ayaklarını yeniden zeminle buluşmuştu ama halinden asla memnun değildi. “Eyvahlar olsun, abim!”

İleri doğru bir adım attığımda sendeledim. Öpüşü öyle derindi ki her defasında başım dönüyordu. Ne yapacağımı bilemez bir halde odanın ortasında ileri geri gidip, gelirken, dağılan saçlarımı daha da dağıtarak paniğimi doyasıya yaşamayı tercih ettim. Melike’nin adım seslerini duyuyor, bilerek bu denli şiddetli adım atmasının sebebini anlıyordum.

“Kaç,” dedim Ömer’e. Hızla ona yönelip anlamsızca iteledim. “Kaç, saklan!”

Yalılıkazığı gibi dikilmekten başka bir şey yapmadı. “Nereye saklanayım be?”

Önerilerim o an için saçma ama mantıklıydı. “Yatağın altına, dolabın içine, bul bir yer işte. Polissin sen, yap işte bir şey.”

“Benim işim saklanana yakalamak, Ayperi, saklanmak mı sence?” Yatağın altına göz ucuyla baktı. “Ben oraya sığmam yalnız, aklımdan bile geçirme.”

Aynı saniyelerde kapı açılmış, Melike hızla odaya girmiş ve aynı hızla kapıyı kapamıştı. Sırtı kapıya yaslıyken bize dönen bakışlarında nadir görülecek bir korku vardı. “Gençler,” dedi. “Hiç kibar olamayacağım, sanırsam sıttık çünkü basıldık.”

Ömer’in kolunu bırakıp ona yöneldim. Kısık sesle konuşmaya çalışıyorduk ama şu durumda her şey tehlikeliydi. Lütüfe ablanın âşığı gibi apartmanın önüne arabayla gelmesini tercih edeceğim anlardaydım. “Neden geldi bu şimdi?” dedim panikle.

“Ne bileyim, lan? Senin abin!” Haklı bir isyanda bulunan Melike’nin panik seviyesi benimle aynıydı. “Sanırım Şeyma’yı ormana yemeğe götürdü diye özür dilemeye geldi.”

“Beni niye çağırıyor? Ömrünü dilesin ve gitsin işte.”

“Lan, ne bileyim ben?” diye sessizce çıktı Melike. “Tutturdu *Ayper*’iyle konuşacağım, diye. Dakikalardır oyalıyorum ama olmuyor. *Uyuyor*, dedim, uyandırmak için yanma gelecekti, zor engel oldum. Yemin ederim, en son bu kadar gergin bir aksiyonu mememi kestirmek için ameliyat masasına yatarken yaşamıştım.”

Sevgilim olduğunu öğrendiğinden beri bu konuyu hiç konuşmamıştık çünkü bana trip atıyor ve gelip neyinin olduğunu soracağımı düşünüyordu. Oysa beni en iyi o tanırdı. İnadımı kırıp asla bunu yapmazdım. Özellikle Ömer konusunda kimseye hesap vermeyecektim. Abim bu konuyu konuşmak için Ömer’in odamda olduğu anı seçtiyse de onunla bu seçimi için gurur duyarken kendimi boğazlayabilirdim.

Odanın içinde panikle ileri geri gidip, gelirken, “Bittim ben,” dedim. “Mahvoldum, şimdi ne olacak?” Çaresizce Ömer’i işaret ettim. Kendileri hâlâ odanın ortasında dikilmekle meşguldü. “Ne yapacağım bunu ben?”

“Ne bileyim ben?” dedi Melike. “Her şeyi bana sorma!”

“Ya kime soracağım? Ne diye aldın bunu içeri?”

“*Bu*, derken?” dedi, derdini sevdiğim Ömer. “Ayıp oluyor be güzelim.”

Sinirden ve gerginlikten kusabilirdim. “Ne yapayım?” dedi Melike. “Enişteme kıyamıyorum. Yemin ederim, enişteci bir kız değilim ama Ömer enişteci bir kızım ben de. Bu da benim zaafımı, Ayperi, ne yapabilirim? Kırk yılın başı benden bir şey rica etmiş. Geri çevirirsem yatacak yerim olmazdı.”

Ömer aldığı cevaptan memnun bir şekilde sırtıttı. “Eyvallah, Melike.”

“Her zaman, enişte.”

Aralarındaki bağ gözlerimi yaşartıyordu. “Kurtarın bizi bu durumdan o zaman, hadi!” dedim sinirle. “Hadi, enişte baldız yapın bakalım şovunuzu, buyurun.” Ellerimi saçlarıma daldırıp panikle ileri geri adımlar attım. “Abim dışarıda, sevgilim odamda. Bittim ben!”

“Kız, bir dur,” dedi Melike. “Hemen bağlama yine drama. Adam odana gelmedi, seni dışarı çağırıyor. Gel dışarı, sakince konuş, o da kalkıp gitsin. Mıkı abi durup dururken senin odana girmez, biliyorsun. O gidine Ömer de gider.”

Ömer’den beklenmedik bir ses yükselmiş, “Yalnız benim hemen gitmem lazım,” demişti. Bakışları telefonundan bana döndü. “Kritik bir operasyon varmış.”

“Ula, o zaman neden geldin?” diye yükseldim. Sinir paniği, panik anksiyetemi tetikliyordu.

“Haber yeni geldi,” dedi masumlukla. “Ayrıca seni özledim, Ayperi, ne yapabilirim? Telefonlarıma çıkıp benden kaçmasan biz de çözümü böyle bulmaya çalışmazdık. Melike’nin de dediği gibi ben de böyle Ayperici bir adamım, ne yapabilirim? Bir gün daha görmezsem ayağa kalkabilecek gibi değildim.”

Melike’nin dudaklarında yersiz bir gurur tebessümü vardı. “Adam, adam,” dedi. “Dünyaya gelmiş nadide bir çiçek.” İşaretparmağı Ömer’e döndü. “Sen adamın dibisin, enişte. Lakin...” Harfleri fazlaca uzattı. “Per’oma yaptığın kusuru unuttuğumu sanma. Şu an façanı kurtarıyorum ama benim narin çiçeğim bir kere daha senin yüzünden üzülse seni Mıkı abimin önüne kendi ellerimle atarım.” İşaretparmağı kapıya döndü. “Dışarıdaki o adamı minik bir hamsi sanma. Karadeniz sularında bir pırana olsa o, Mıkı abim olurdu. Bilmem yeterince iyi özetledim mi?”

Hızla başımı salladım. Oldukça doğru bir konuşma yapmıştı ve bu, yüzyılda bir yaşanan doğa olayı kadar kıymetli bir andı.

Aynı saniyelerde kapı yeniden açılmış, buna engel olmaya çalışan Melike kapının açılış şiddetiyle tökezleyerek ileri savrulmuştu. Şanslıydık ki içeri giren abim değil, Şeyma’ydı.

“Ayperi, uyanamadın mı hâlâ? Abin seni bek-” dedi. Odanın ortasında yalılıkazığı gibi dikilen Ömer ve beni gördüğündeyse cümlesi dudaklarının arasında solup gitti. Arkasından salon koltuğunda oturan abimi görebiliyordum. Şanslıydık ki bize sırtı dönüktü ve pürdikkat maç özeti izliyordu. Kapı kadar Şeyma’nın ağzı da açık kalmıştı. Küçük bir an anlamsız bir sessizlikle bakıştık.

Kendine gelip, Şeyma’yı ileri çekerek hızla kapıyı kapatan Melike’ydi. Panikle yeniden kapıya yaslanıp, kollarını iki yana açarken bir daha içeri girecek hiç kimseye izin vermeyecek gibi ayaklarını yere, kollarını kapıya sabitlemişti. Şeyma’nın bakışlarındaki vahşet ise kelimelere döküleceğimden daha fazlaydı. Hayretle Ömer’le bana bakıyordu. Yazmasının ucunu dudaklarına kapadı.

“Şeyma,” derken bir kaplana yaklaşıyor gibi temkinliydim. “Açıklayabilirim.”

Eli önce yüreğinde, daha sonra ağıtlar yakan neneler gibi dizlerindeydi. “Ay, tansiyonum,” diyerek yatağıma yöneldi ve bayılmaya yakın bir halde oturdu. “Ay, benim tansiyonum düştü. Galiba halüsinasyon görüyorum.” Eli başının üzerinde, şaşkınlıkla Ömer’e bakmayı sürdürüyordu. “Benim bir deli olduğumu ve şu an karşımda Ömer’i gören tek kişinin ben olduğumu söyleyin, lütfen. Asla karşı çıkmayacağım.”

Hiç kimse deli olduğunu söylemedi. Sessiz kalmak ve çaresizce bakmaktan başka bir şey yapamadık.

“Şeyma, valla benim haberim yoktu,” dedim. “Melike benden gizli almış içeri. Odaya girdiğimde buradaydı.”

“Lan, senin sevgilin,” dedi Melike. “Sanki odana başka birini atmışım gibi konuşma. Adamla dışarıda buluşsaydın o da kapıya dayanmazdı. Hata bende mi yoksa sende mi?”

“Sus!” dedim, dişlerimin arasından. “Hâlâ konuşuyor boş boş.”

Şeyma’nın oturduğu yerden aniden kalkıp koluma indirdiği tokat da yaşanan her şey kadar anyidi. “Kız, seni var ya...” dedi, içinden çıkan anne siniriyle. Aynı tokattan popoma da attığında korkuyla gerilemek zorunda kaldım zira anne dayağı geliyordu. “Sen benim elimde kalırsın bak! Görümcem falan demem, seni parçalarım!”

Aramıza giren Ömer’di. Beni arkasına alarak anne dayağından uzaklaştırmıştı ama Şeyma’nın gözlerinde dönen sinir, korkuyla Ömer’in tişörtünün sırt kısmını kavramam için yeterliydi. Gelininden dayak yiyen görümce olarak tarihe adımı altın harflerle kazıtıyordum.

“Ben bir şey yapmadım, diyorum ya!”

“Sus!” diyerek ileri atılmış, yeniden kolumdan yakalamayı denemişti ama Ömer izin vermedi. Bir kolu beni arkasında saklamaya devam ediyordu.

“Hanımlar, önce bir sakın mi olsak?” diye nazık bir önerisi vardı.

“Sen sus!” diye yükselen Şeyma’nın öfkesinden nasibini aldı. “Ne işin var burada?”

Sinire benden alışkın olmalı ki bizim aksimize bu halimizi yarım bir gülüşle izliyordu. “Gelininiz sana benziyor, Ayperi, haberin olsun.”

“Konumuz bu mu Ömer?” dedim.

“Konumuz bu!” diyen Şeyma’nın parmakları Ömer’e dönüktü. “Abin dışarıda, ne yapacağız biz bunu?”

En sonunda, “Bir susun!” diye sessizce yükselinişti Melike. “Şemo, sen de bir dur. Şu durumu bir kurtaralım da sonra götümüze kazık mı sokacaksın, ne yapacaksan yaparsın, kardeşim ya. İnan, şu an sırası değil.” Gerileyip derin bir nefes aldı ve ellerini beline atarak bize döndü. “Şimdi sakınleşin. Biraz daha içeri gitmezsek birazdan Mıki abi içeri dalacak ve biz ertesi gün gazetelerde üçüncü sayfaya düşeceğiz. Bunu ister misiniz?”

Ömer hariç hepimiz hızla başımızı sallayarak reddettik. O hâlâ bulunduğu konumdan memnundu.

“Şimdi,” dedi Melike. “Ömer eniştem burada kalırken biz sessizce Mıkı eniştemin yanına gideceğiz. Ne konuşacaksa salonda konuşur ve sonra kalkıp gider, biliyoruz. Bu odaya girmeyecek.”

Aynı saniyelerde dışarıdan abimin, “Kızlar!” diyen gür sesi yükseldi. “Ne var o odada da giden geri gelmiyor?”

Şeyma olayın ciddiyetini yeni kavramış olmalı ki bana kızmayı bırakıp ciddileşti. Ellerini ovuşturmasının nedeninin avuççıklarının terlemesi ve bunun kaynağının da gerginlik olduğunu bilecek kadar onu tanıyordum. “Tamam,” dedi, daha ılımlı bir sesle. “Doğru söylüyorsun, hadi çıkalım.” Bakışları bana döndü. “Aramıza gel, çabuk.”

Ömer’in arkasından çıkıp, koşar adım yanlarına giderken bize film izler gibi baktığının farkındaydım. Konunun onunla hiçbir alakası yok gibi rahattı. *Geri dur*, der gibi elimle dolabı işaret ettiğimde salınarak geriledi. Çapkın gülüşü görülmeye değerdi. İçim bir hoş oluyordu ve buna engel olamıyordum. İstemsizce bu gülüşüne karşılık verdiğimde kafama inen darbeyle sendeleyerek Melike’nin sırtına yapıştım.

“Sen benim elimde kalırsın bak,” dedi Şeyma. “Senin başına bela olurum. Hâlâ sırtıyor!”

“Lan, sikeceğim elinizi kolunuzu, bir durun!” diye yükseldi kapının önündeki Melike. Arkasında kalan bize göz ucuyla bakıyordu. “Şu an kavga etmenin sırası mı? Bir susun da dışarıdaki vaziyeti toparlayalım.”

Bu haklı isyan karşısında durup kendimize çekidüzen vermek zorunda kaldık. Melike besmele çekerek, kapıyı açarken son bir kez Ömer’e bakmış, kapının içeriyi gören görüş alanında olmadığından emin olmaya çalışmışım. İşaret ettiğim noktaya, dolabın önüne geçmişti. Aynı canıma okuyan gülüşüyle bizi izliyordu. Melike kapıyı açıp dışarı çıktığı için bu defa Ömer’e gülememiş, hızla onun arkasından ilerleyip, odadan çıkarak kapıyı kapamışım.

Aynı saniyelerde abimin gözleri televizyon ekranından kopup bize döndü. Kaşları çatık, ifadesi gergindi. “Şükür!” dedi imayla. “Kuyu mu var kızım o odada? Giden niye geri gelmiyor? Tam ben dalıyordum içeri.”

İlk ileri atılan Şeyma’ydı. “Geldik işte, Muharrem, sakın ol.” Koşar adım ilerlemiş ve abimin yanına kurulmuştu.

Melike’yle küçük adımlarla ilerliyor, normal bir izlenim vermeye çalışıyorduk. Karşılarındaki koltuğa yan yana oturduk. Ben sessiz kalırken, “Ayperi’yi uyandırmak zor biraz, biliyorsun, Mıkı abi,” dedi Melike. Kendince güldü. “Öküz uyuyor sanki, maşallah.”

Yandan göz ucuyla baktım. Oldukça nezih bir iltifatı ve intikamını daha sonra alacaktım. Yeniden önüme döndüğümde abimin sert elaları sadece bana bakıyordu.

“Bilirim tabii,” dedi imayla. “Bilirim tabii...”

Çenesi dikleşti. Derin bir nefes vermiş ve bana bakmayı sürdürmüştü. Anlamsız bir bakışma içindeydik. Hint dizisi çekmiyorsak bunun bir anlamı yoktu. Gözlerimi kaçırırsam bir şeylerin yanlış sonuçlanacağı hissiyle dolduğum için bu bakıştan kaçmamış, saklanmamıştım. Ortama çöken sessizlik ise fark edilmeyecek gibi değildi. *Ne var*, der gibi kafa sallamamak için direniyordum ve geride kalan herkes gerginlikle bizi izliyordu. Şeyma stresle dudaklarını kemirirken Melike’nin aniden ayağa kalkması herkes için beklenmedik bir hamleydi. Tüm gözler aynı anda ona döndü.

“Ne oldu?” dedi Şeyma panikle. “Niye kalktın?”

Ayağa kalkan Melike en az odadaki Ömer kadar sakindi. Kaos dolu hayatı için bu sadece küçük bir dokunuş olmalıydı. “Bir şey yok, lan,” dedi geniş bir halde. “Donumu çekeceğim, beli büyük.”

Ciddi anlamda eşofmanını yukarı çekip belindeki ipi sıkıca bağladıktan sonra yeniden yanıma oturdu. Şu an bunun sırası mıydı emin değildim. Gerginlikten kusmak üzereydim ve her an bayılabilirdim. Melike’nin don lastiği, takılacağı son detaydı. Gözlerim sürekli abimin arkasında kalan kapıya, odama takılıyordu. Sessizlik birkaç dakika boyunca devam etti.

Abim aniden, “Bu, Ömer Seyirhan...” dediğinde hepimiz odun yutmuş gibi irkilerek dikleştik. Melike oynadığı eşofman iplerini belini koparmak ister gibi çekiştirirken Şeyma’nın eli yüreğindeydi ve tüm duaları baştan sona okuduğuna emindim. Asıl şok edici hamle odanın kapısının aniden aralanması ve Ömer’in kendi adını duymasıyla birlikte kafasını hafifçe dışarı uzatmasıyla yaşanmıştı.

İçeriye dinliyor olmalıydı. Ama ben kendi kalp sesimi dinleyemiyor hatta heyecandan duyamıyordum. Abim o noktayı göremiyordu belki ama ben görüyor ve görmemiş olmayı diliyordum. Melike de Ömer’in hafifçe ileri uzanan kafasını gördüğünden olsa gerek derin bir nefes verme gereksinimi hissetti.

Bakışlarımı onda sabitlemeye, arkasındaki kapıdan belli belirsiz görünen Ömer’e bakmamaya çalışarak, “Evet, abi,” dedim. “Ömer Seyirhan.”

Ömer'in merakla dinlediğinin farkındaydım. *Benim o*, der gibi başını belli belirsiz sallamıştı. Abimin bunca gün durup tam da bahsettiği kişinin odamda olduğu gün bu konuyu açması ise kaderin bana sunduğu sayısız darbelerden sadece biriydi.

"Biraz araştırdım," dedi, ağzının içinde. Bu durumdan memnun olmadığı her halinden belli oluyordu.

"Zaten tanıyormuşsun, neyini araştırdın, Muharrem?" diyen Şeyma'nın sesi nezaket ve sıcaklık doluydu. Ortamı dengeleme çabası için kendisine daha sonra uzun uzun teşekkür edecektim.

"Adını duyduk sadece, Şeyma. Huyunu suyunu ne bilelim?" Aksi ve ters bakışları bendeydi. "Çok da bir şey çıkmadı zaten," derken bundan da memnun değildi. "İşinde gücünde biri gibi duruyor."

Arkadaki Ömer övülmüş olmasının verdiği gururla sırıttı. Benimse tansiyonum tam olarak alnımda atıyordu.

Ortamın gerginlik seviyesini azaltmak adına, "Ben sana dedim be Mıkı abim," diyerek araya girdi Melike. Her zamanki neşesiyle konuşuyordu. "Ben araştırmadığım adama Pero'mu emanet eder miyim?"

"Emanet falan etmiyoruz!" diye aniden yükseldi abim. "Eşya mı benim bacım? Kimseye emanet etmem ben onu. İstiyorsa adamakıllı karşıma geçip benimle konuşacak o başkomiser. Başka şansı yok!"

Arkadaki Ömer *şu an konuşabilirim*, der gibi parmağını kendine, daha sonra ise abime doğrulttuğunda kalp spazmı denen şeyi canlı bir halde yaşıyor gibiydim. *İki dakika sabit dur, Seyirhan!*

"Abi, şimdi şöyle ki..." diyecek oldum.

Öfkeli ve ters bakışlarının hedefi bendim. "Siz ciddi misiniz? Bana onu söyle önce."

Beklenmedik bu soru karşısında sadece göz kırptırabildim. "Efendim, abi?"

"Bu uşakla ciddi misiniz?" diye aniden yükseldi.

Ömer kapı aralığından elini uzatıp, başparmağını kaldırarak, bu soruyu onaylarken ben kalp krizine eş bir de beyin kanaması geçirecek gibiydim. *Tabii ki ciddiyyiz*, der gibi hızla kafa sallıyordu. Oysa şu an ciddi olan tek şey benim tansiyon rakamlarımdı. Ensem gerginlikten uyuşuyor, avuçlarım terliyordu.

Karşısındaki sessizliğime daha fazla dayanamayan abimin, "Ula, cevap versene!" diye yükselmesi kaçınılmazdı.

Daha fazla dayanamayıp aynı şekilde bağırarak, "Ne diyeyim, abi?" diye karşılık verdim.

İşaretparmağının hedefi bendim. “Afkurma bağa, Ayperi!”

Çenem dikti. “Asıl sen bağa afkurma!”

Şiddetle, “Sen bana afkuraysun diye ben sana afkurayrum, kızım!” diye bağırdı.

Aynı şiddetle karşılık verip, “Asıl sen bağa afkuraysun diye ben sağa afkurayrum!” dedim.

Şive ve şuur kayması aynı anda yaşanıyordu ve bu durum en azından benim için geçerliydi. Ömer bu anlamsız ve yüksek muhabbetimizi yadırgamamış, aksine gülerек izlemeyi sürdürmüştü. İmkân olsa her an odamdan çıkıp *merhaba, ben Ömer Seyirhan*, diye salona gireceğine emindim ama bu senaryoda anksiyete krizinden yerle bir olan sadece ben olacaktım.

Abim en sonunda, “Ayperi!” diye daha büyük bir şiddetle yükseldi.

“Ay, bağırmayın!” diye aniden bağırın ve araya girense Şeyma’ydı.

Yanımdaki Melike’nin, “Şu an ben de mi bir şeyleri bağırarak dile getirmeliyim?” diye homurdandığını duyduğumda bacağımı hafifçe bacağına yaslayarak uyardım. Şu an başka bir kaosla uğraşamayacak bir durumdaydım ve gerginlikten kusmama on dakika kalmıştı.

Şeyma gereksiz bir şekilde yükseldiğini anladığında sesini alçaltmış, daha zarif bir şekilde, “Bağırma kıza, Muharrem,” demişti. Bana döndü. “Sen de bağırma. Adamakıllı konuşun işte.”

Oysa en normalimiz buydu.

“Şeyma,” diyecek oldu abim.

“Ne Şeyma?” diye çıkıştı. “Ne bağırıyorsun boş boş? Ne var yani sevgilisi varsa? Sen de benim sevgilim değil miydin? Benim de abim senin yüzünden şu şekil bana bağırso hoşuna gider miydi?”

Abim mantıklıydı. “Ama senin abin yok.”

“Diyelim ki var,” dedi Şeyma. “Buna mı takıldın şu an?”

“Şeyma, aynı şey mi? Ben sana direkt evlilik teklifiyle geldim.” Ters bakışları ve parmakları bana döndü. “Buna *ciddi misiniz siz*, diyorum ama cevap bile vermiyor.”

“Ciddiyiz!” diye aniden araya girdim. Ortama aniden derin bir sessizlik çöktüğünde, Ömer’in dudaklarında yine keyifli bir gülüş vardı. Bu söylediğimi de başparmağını kaldırarak onayladı. Abim, Şeyma ve Melike bu ani yükselişim sonucunda bana bakarken, “Ci- Ciddiyiz, neden olamayalım?” diyerek toparlamaya çalıştım ama kekelemiştim. Sosyal anksiyetem titriyordu.

Abimin tek kaşı havalandı. Şeyma *bu kadar yükselmene ne gerek vardı,* der gibi bakıyordu ve haklıydı. Ne yaşıyordum ben?

“Ömer eniştem çok ciddi bir adamdır, Mıkı abi. Emin olabilirsin,” dedi Melike. Gerginliği azaltmaya çalıştığının farkındaydım.

Aynı saniyelerde dünyanın en ciddi adamı olan Ömer eniştesi kapı aralığından sırtarak bizi izlemekle meşguldü. Ciddiyet ete kemiğe bürünse kesinlikle o olurdu.

Abimin ters bakışları sürüyordu. Lisedeyken bile onun korkusu yüzünden bana gelen tüm teklifler gizli olur, kâğıtlara yazılarak defterlerimin arasına ya da kalemligiime bırakılırdı. Bunca zaman kulağına böyle bir şey değmemiş olduğu için şu an asırlık bir şok yaşıyor olmalıydı.

“Bak, ciddiymişler,” dedi Şeyma, gerginlikle gülerken. “Bilip bilmeden hemen yükseliyorsun.”

“Tamam, Şeyma,” dedi abim ters ters. “Zaten sinirliyim, beni daha çok germeyin!”

Aynı anda sustuk. Bu da gerginliği artırıyordu. Terleyen avuçlarımı dizlerime sürterek sakinleşmeyi denedim. Tek dileğim konuyu daha fazla uzatmaması ve hemen buradan gitmesiydi yoksa ben başka bir evrene geçiş yapacak, son nefesimi verecektim. Saniyeler içinde kabul olan tek duam bu oldu. Abim aniden ellerini dizlerine vurmuş ve ayağa kalmıştı. Onunla aynı anda ayaklandık.

“Neyse, ben gidiyorum. Daha sonra konuşuruz, şu an çok gerildim,” diyerek arkasını dönmeye meylettiğinde Ömer hızla kapıyı kapamış ve gözden kaybolmuştu. Refleksleri için ona daha sonra teşekkür edecektim. Onunla aynı anda ileriye adım attığımda aniden durmuş, ördek yavrusu gibi arkasından ilerleyen biz de durmak zorunda kalmıştık.

“Ne?” dedi Şeyma gerginlikle. “Ne oldu?”

Bakışları Şeyma ve Melike’deydi. “Bizi bir iki dakika yalnız bırakır mısınız?”

Normal şartlarda asla yadırganmayacak bir cümleydi ama o an için hepimizin tedirgin olmasına yetti. İtiraz edecek bir konumda değildik. Ters bakışları kızlara uzaklaşmasını ifade ederken ikisi de sessizce geri çekildi. Şu an tam odamın önünde olmamız ise kaderin bana sunduğu yeni bir darbeydi.

Şeyma ve Melike hareket etmediğinde, “Kızım, hadisenize!” diye yine yükseldi abim. “Allah Allah!”

Şeyma, “Uf, bağırma be adam!” derken Melike’yi kolundan kavrayıp çekmişti. Melike *ikisini yalnız bırakmayalım,* der gibi gitmemek için

direniyordu. Gerçek bir dosttu ve bunu asla unutmayacaktım. Ama bir noktada karşı koyamamış, adımları gerilemişti.

Benim odamdan kaçınıp Şeyma'nın odasına yöneldiklerinde abim onu kolundan yakaladı. Eli usulca parmaklarına ulaşırken parmakları usul usul Şeyma'nın parmak uçlarını okşuyordu. "Yarın sabah seni işe ben götürürüm, tamam mı?"

Önceki abim bu halimden anlamazdı ama Şeyma için deli divane olan abim aşkın bana neler yapabileceğini anlardı, biliyordum. Şeyma'nın dudaklarında beliren tebessümüyse ben anlayabiliyordum. İnsan sevdiğinde, etrafındaki gri sis bulutları güneşle parlıyordu. Parmakları birbirinden sıyrıldığında Şeyma, Melike'yi omuzlarından kavramış, odasına itekliyordu.

"Yalnız bırakmayalım," diyordu Melike. "Birbirlerini boğazlayacak gibiler. Ne olur, yalnız bırakmayalım, Şemo!"

Şeyma onu umursamamış, odadan içeri girdikleri an kapıyı hızla kapamıştı. Belki de abimi benden daha iyi tanıyordu. Gözlerinde öfke görmüş olsaydı şu an bizi yalnız bırakmayacak olan o olurdu ama sadece abime bakmış ve hiç tereddüt etmeden uzaklaşmıştı. Öfkesinin saman alevi gibi olduğunun ve bana kıyamadığının farkındaydı.

Yanılmadı da.

Abimin bana dönen bakışlarında birkaç dakika önceki terslik yoktu. Bir adım atıp bana yaklaştığında yüzümü avuçlarının arasına aldı ve aynı renk tonuna sahip gözlerimiz öfkeden uzak bir sevgiyle birbirine kilitlendi.

"Abim..." Sesi içten ve sevgi doluydu. Bir eli alıma düşen saçları kırmaktan korkar gibi geri iterken gözleri yüzümün her santiminde sevgiyle gezindi. Gözlerinin dolduğuna, ince bir yaş zarının içinde parladığına ilk kez şahit oluyordum. Beni değil, küçüklüğümü görür gibi bakıyor, dudakları duygusallıkla bükülüyordu. "Biliyorum, büyüdün," dedi. Bunu onaylamak ister gibi başını salladığında dudakları daha çok bükülmüştü. "Ama alışmam biraz zaman alacak."

Ağlayabilirdim. Genzimdeki yumru bu defa gerginlikten değil, sevgi ve yürek burukluğundaydı. "Abi..." diyebildim.

Bana kızardı ama geceleri üzerimi örterdi. Hastaysam ateşimi kontrol eder, *bu ne güzelmiş*, dediğim her şeyi bir süre sonra ben unuttuğum halde alırdı. O günlerimizde bile elimi asla bırakmamıştı. Yengem bana kızacak olduğunda önüme dikilirdi. Ben yaramazlık yaptıysam üzerine alır, beni

arkasına çekerek elimi sıkıca kavradı. O da çocuk olmasa benim için daha fazlasını yapardı, biliyordum.

“Halledeceğim,” dediğinde genzinde ağır bir yumru var gibiydi. “Ben kızdığında bana sinirlenme, olur mu? Belki biraz uzun sürecek ama içimde halletmeye çalışacağım. Büyüdün, kabulleneneceğim.”

Dudaklarım daha da büküldüğünde aniden beni kendine çekmiş ve sıkıca göğsüne yaslamıştı. Kolları bedenime dolanırken büyüdüğümü kabullenmek istemiyor gibiydi. Yine minik Ayperi’ymişim gibi sırtımı sıvazlıyor, saçlarımdan öpüyordu. O karanlık günün gecesinde ilk kâbusumu gördüğümde sığındığım gövde ona aitti. Kendi yatağımdan çıkıp, onun ayak ucuna kıvrılmak anlamsız bir güven verirken sabah uyandığımda yastığını benim yanıma atmış, kollarını bana dolamıştı. O gecenin sabahında delirmediysem sebebi onun güven veren kollarıydı.

Babam yoksa abim vardı.

Kokusu genzimi daha da yaktı. Ağlamamak için direndim ama zordu. “İyi adammış,” dedi, eli saçlarımda gezinirken. “Allah kahretmesin, hiçbir bahanem de yok şu an.”

Ağlamaklı bir halde gülerken burnuma değen kokusu güven, kollarımın arasında kalan gövdesi ev demekti. Ona sıkıca sarılmak ve yanağıma kalbinin üzerine yaslamaktan başka bir şey yapamadım. “Abi ya,” dedim tatlı bir huysuzlukla. “Günlerdir yüzüme bakmıyorsun. Nasıl üzüldüm, haberin var mı?”

“Zerre sallamadın, abiciğim. Sus ve yalan söyleme,” dedi ağlamaklı sesi. “Ben gelip şu konuşmayı yapmasam asla konuşmazdın.” Kolları daha sıkı sarıldı. İmkân olsa beni herkesten saklayacak gibiydi. “Senin şu inadin var ya, şu inadin...”

“Eee?” dedim tatlılıkla. Kollarım hâlâ bedenine dolanmış bir haldeyken, başımı geri atıp yüzüne bakmaya çalıştım. “Ne olmuş inadıma? Aynısından sende de var.”

Gözleri hâlâ dolu doluydu ama yüzüme bir mucizeyi izler gibi bakıyor, yüzümü sarmalayan parmakları yanaklarımı belli belirsiz okşuyordu. Çok şey söyleyecek oldu ama hiçbir şey söyleyemeden, alnıma derin bir öpücük bırakarak geriledi. Gözlerini görmemi istemiyor olmalı ki bir daha yüzüme bakmadan arkasını dönmüş ve hızla çıkışa yönelmişti.

“Ben gidiyorum,” dedi, arkası dönük bir şekilde. Sesi çatallı ve kıskıktı. Kaçıyordu, emindim. Sert ve ters görünüşünün aksine en duygusal olanımız daima oydu. “Sonra bir daha konuşuruz. Şeyma’ya söyle, mesajıma baksın,” derken salon kapısından uzaklaşmış, gözden kaybolmuştu.

Kapının açılma sesine denk bir zamanda, “Az görüşün, Ayperi,” diye bağırdığını duydum. “*Alışmam lazım*, dedim, beni zorlama. Tamam mı?”

Gülerek başımı salladım. Bir cevap beklemiyordu. Saniyeler içinde kapı kapanmış ev yeniden sessizliğe bürünmüştü. Arkasından bakmak ve içli bir nefes vermek dışında bir şey yapamadım. Abiler garip varlıklardı. Sorsan bir kaşık suda boğmak isterdim ama biri kaşığını kırmaya meyletse onu parçalayabilir, gözlerinin dolduğunu anladığımda ondan önce ağlayabilirdim. Dudaklarımda buruk bir tebessümle arkasından bakarken odamdaki minik detayı hatırladım.

Hüznüm saniyeler içinde paniğe dönüştü. Melike ve Şeyma da odadan çıkmış, abimin gidip gitmediğini kontrol ediyordu. Onları umursamadan hızla odama koştum. Benim kapıyı açmama fırsat vermeden Ömer aralamış, o masum bakışlarıyla başını ileri uzatmıştı.

“Tehlike geçti mi?”

“Geçti, Allah’ın cezası!” derken kapıyı tamamen açmış, kolundan kavramış ve dışarı çekiştirmiştim. “Çık şu evden, çabuk.”

Gerginlikten kaskatı kesilen Şeyma vahşet içinde Ömer’e bakmaya devam ederken Melike kendini salon koltuklarına bırakmıştı. O da aynı gerginliğini iliklerine kadar yaşıyordu. “Yemin ederim, altıma işeyecektim,” dedi. “Ömer enişte, lütfen bir daha bunu denemeyelim. Tamam, *belanın ta kendisiyim*, dedim de bu kadar da değil. Korkudan kalbim mabadımda atıyor, yemin ederim.” Eli, sıkışan yüreğindeyken diğer eli Ömer’e döndü. “Senin için neler yapacağımı gör ve bu iyiliklerimi sakın unutma, enişte. Senin uğruna diğer enişteme kafa turttum.”

Ömer bu fedakârlıktan mutluydu. “Asla unutmayacağıma emin olabilirsin,” dedi.

Şeyma koşar adım pencere önüne tünemiş, minik aralıktan abimi kontrol ediyordu. “Gitti,” dedi, perdeyi kapatırken.

Hızla Ömer’in kolundan kavrayıp salon çıkışına iteledim. “Çabuk, hadi!”

Oldukça geniş ve rahattı. “Ne?”

“Ne demek *ne*?” diye çıkıştım. “Yürü, buradan çıkman lazım.”

Çekiştirmelerime uyum sağlayıp ilerledi ama akli hâlâ bir karış havadaydı. Salondan çıkıp, hole ilerlerken Melike’nin ona salladığı ele aynı huzurla karşılık verdi. Elini kavrayıp, yere indirirken ikisi de benim elimde kalabilirdi. Dış kapıya geldiğimizde hızla kapıyı açtım. Vestiyerimize yönelip, arkalara sakladığı ayakkabılarını en rahat şekilde alıp yere bıraktığını ise hayretle izledim.

“Ay, sen şakasın!” dedim hayretle.

Ayakkabılarını giyerken, çapkın gülüşlerinden birini sunup kalbimi yerle bir etti. “Cık!” dedi, her zamanki gibi. “Tamamen gerçeğim ve seninim.”

Dağ ayısı kimliğim yerli yerindeydi. Ayakkabılarını giydiğinden emin olduğumda kolundan kavrayıp kapıdan dışarı iteledim. “Aman, ne büyük marifet, Seyirhan! Yemezler bu kelime oyunlarını, uza.”

Dışarı çıktı ama uzaklaşmazdı. “Bir dakika, bir dakika...” derken yeniden ileri uzanmış ve beklenmedik bir şekilde belimden kavrayarak beni kendine çekmişti. Birden kapı eşiğinde sendeleyip, ona yönelirken, bedenimin tüm yükünü onun bedenine yaslayarak düşmekten kurtuldum. O vardı ve düşmeme izin vermezdi, biliyordum. “Ben bunca riski alarak buraya geliş amacıma hâlâ ulaşamadım.”

Erimemek elde değildi. Gülüşümü dizginlemeye çalışarak, “Amaç neydi, Seyirhan?” dedim.

“Cevap,” dediğinde nefesi dudaklarımda, başıma bela olan yeşilleri gözlerimdeydi. “Beni affettin mi? Artık gözlerime bakacak, yine gamzelelerini sunacak mısın?”

Oldukça nazlıydım. “Bilmiyorum, bugün düşünüp yarın söylerim.” Biraz daha kolları belimde, nefesi tenimde gezinirse şu an da yapabirdim. Bu yüzden kollarından uzaklaşmayı denedim. “Şimdi lütfen gider misin?”

Bırakmadı. “Ya söylemezsen?”

“Söylerim, Ömer.”

“Ya dönmezsen?”

İstemsizce güldüm ama dizginlemeye ve sönük göstermeye çalıştığım bir gülüştü. “Dönerim, Ömer.” Yanağımda beliren küçük gamzeyi görmek onun için yeterli gelmiş olmalıydı. Kolları belimden hafifçe gevşedi ama bunu istemediğini her halinden anlayabiliyordum. Bu bakışına dayanamayarak, “Hem dönmezsem sen gelirsin,” dedim. Bir kaşım havalandı. “Yoksa gelmez misin?”

“Gelmememin mümkünatı var mı?” dedi tek solukta. “Böyle bir ihtimal için otuz üç yerimden kurşun yemem lazım.”

“İyi,” derken beklenmedik bir şekilde cilveliydim. Elimi göğsüne atıp ittim. “Şimdi git o zaman.”

Geriledi ama bu da canını sıkıyordu. “Affettiğini yarın mı söylersin?” Dudak büzdüm. “Düşüneceğim.”

“Ne kadar sürer? Akşam mı geleyim yoksa öğlen mi? Ya da sabah mı?”

Bu defa gülüşüm gerçek ve büyüktü. Cilveli bir cevap daha vereceğim anda içeriden Şeyma'nın, "Ayperi!" diyen korkunç sesi yükseldi. "Kapa şu kapıyı ve artık şuraya gel!"

Gülüşüm saniyeler içinde silindi. "Çabuk g.t, yarın konuşuruz," demiş, kapıyı hızla Ömer'in yüzüne kapamak zorunda kalmıştım. Bana özlemle bakan yeşillerle arama giren kapı beni etki alanından kurtarmaya yetti ama burnumda kalan kokusu hâlâ canıma okuyabiliyordu. Ama içerde kalan Şeyma'nın canıma her anlamda okuyacağına emindim. Adımlarım salona yöneldiğinde içerideki görüntü yanıltınadı.

Melike koltuğun kenarına sıkışmış, uslu uslu sırasını beklerken Şeyma kollarını göğsünde bağlamış, bir bacağına verdiği ağırlık varken, diğer ayağını en tehditkâr şekilde yere vurarak gergin bir ritim tutuyordu.

Melike'nin deyimiyle Tanrı'nın Kırbacı acımadı. Yediğimiz sağlam bir azarla aralarına serpiştirilen, popomuza ve kafamıza gelen tokatlar vardı. Başımız yerde dinlemekten başka bir şey yapamadık. Melike'nin tek savunması *Ömer enişteme dayanamadım*, demekken benim savunmam, haberimin olmadığından yanaydı ama yemedi.

Biz azar yedik.

En sonunda ise kavga etmekten yorulup yine aynı koltukta yan yana bir diziyi izlemeye daldık. Saatlerce izledik, yorulmadık ve yaşanan her şey bir hayalmiş gibi hayatımıza devam ettik. Aynı koltukta kahve içip aynı anda uyuyakaldık.

Uzakdoğu mitolojilerinde kaderin kırmızı ipliği efsanesinden bahsedilir. Kaderleri birbirine bağlı olan insanlar serçeparmaklarından görünmeyen kırmızı bir iple birbirlerine bağlı doğar ve hayatları boyunca kaç kişiye aşık olurlarsa olsunlar, başlarına ne gelirse gelsin, bu kırmızı ip eninde sonunda onları birbirine götürür.

Bu kırmızı ipin bazen esnediği, kördüğüm olduğu ama asla kopmadığı anlatılır. *Sen onu sevmek için doğmuşsun, o ise seni sevmek için*, derler.

Eski ben bunlara inanmaz, *efsane işte*, deyip geçerd. Ama bir aşkın eline düşen ve yanıp kavrulan Ayperi artık her şeye bambaşka bir gözle bakıyordu. Mesela benim tüm parmaklarıma bağlı kırmızı iplikler vardı ve sadece tek bir yere varıyordu. Onu ezelden tanıyor, kopamıyor, bu iplikler kördüğüm olsa dahi yine ona koşuyordum.

Yoksa bu denli sevmem, tek sözüyle yerle bir olmuşken yine tek sözüyle ertesi gün yeniden çiçekler açmam imkânsızdı. Bu delilikti. Tıpkı sevmek, yanmak, kül olmak ve küllerinden yeniden onun için doğmak gibi.

Dün lanet okuyarak yaptığım tüm işleri bugün büyük bir neşeyle yaparak okulu bitirmeye ve çıkış saatine yaklaştırmaya çalışıyordum. Öğretmenler odasında herkes yine kendi halindeyken elimdeki notlar son işimdi. Okulun son haftası olması nedeniyle Öçel Bey'e sunmam gereken raporlar vardı ve bugün son gündü. Gözlerim son kâğıt üzerinde hızla gezindi. Her şeyi baştan kontrol edip, dosyalarken ağrıyan belimi dinlendirmek adına sadece küçük bir an dikleştim.

Kibar bir şekilde esneyerek, belimi dinlendirmeye çalışırken bakışlarım telefonuma takıldı. Okul çıkış saati yaklaşıyor, işlerim bitiyordu. Bugün dışarı arka kapıdan değil, her zamanki gibi ön kapıdan çıkacak, o durağın önünde Ömer'i görecektim ve buna emindim. İnsan sevdiğinde bu denli küçük şeylerden bile büyük mutluluklar çıkarabiliyordu.

Dün aceleyle evden kovaladığım için öpme fırsatım olmamıştı. Bir kere doyusıya öptükten sonra süründürmeye devam edebilirdim. Sarılmak ve kokusuna doymak istiyor, bunun özlemiyle yanıyordum. Dünkü öpücüğü dahi aklımı başımdan almaya yetmişti. Özlemle intikam alınır mıydı bilmiyordum ama o bana tam olarak bunu yapıyordu.

Belki de bunu yapan bendim. Şu an deli gibi özlediğimden başka bir şey bilmiyordum. Bir avuç delilikten ibaretti seveda. Paramparça olan o kalp bana ait değilmiş gibi yine kanat takmıştı. Yaptığı şeyden pişman olduğuna emindim. Gözlerindeki mahcubiyet ve üzüntü asla yalan değildi. Ama onu süründürürken kendime de acı çektirmek yoruyordu. Bu yüzden yanımdayken süründürmeyi tercih edecektim.

Yeniden kâğıtlara odaklandığımda işim yarım saatte bitmişti. Telefonumu alıp dolabıma yöneldim. Beyaz önlüğümü çıkarıp, dolabımı kilitlerken bakışlarım telefondaydı. Tahtası Eksikler grubuna düşen yeni bir mesaj vardı.

Melike: *Allah'a emanet, göte mukayyet olun, kıymetli dostlarım. Hayırlı cumalar.*

Dün yediğimiz azardan sonra Şeyma'ya yağ çekme aşamasındaydı. Sorun bu mesajı cuma gününü bitirmeye yaklaşıırken atmasıydı. Ekrana gülerken, bakarken Şeyma'nın mesajı hiçbirimizi yanılmayacak türdendi.

Şeyma: *Sen bir daha cuma mesajı atma, Melike. Günün mübarekliği etkisini kaçıırıyorsun.*

Melike: *Neden, lan? Elhamdülillah ben de Müslüman değil miyim? Neden cuma mesajı atmamayıp? Benim de cumam. Bu ayıp ve insan ayırıcı davranışın yüzünden seni kınıyor ve Allah'a havale ediyorum, mümin kardeşim.*

Şeyma: *Bu mübarek hallerini her zaman görmek isterim, Melike salağı.*

Melike: *Âmin, mümin kardeşim.*

Küçük bir kalp atarak araya girmeye çalıştım Masum bir çabaydı. Şeyma'nın cevabı hızla geldi.

Şeyma: *Al kalbini geri, diğer salak. Çevrimdışı olun şu an yoksa ikinizi de engellerim!*

Melike'yle aynı anda telefonları bıraktığımıza ve çevrimdışı olup, konuşmadan çıktığımıza emindim. E-devletten bile bizi engelleme ihtimali varken asla risk alamazdık. Üstelik siniri yeni geçmişti.

Masanın üzerindeki raporları toparlayıp, odadan çıkarken herkese *iyi akşamlar*, demiştim. Oysa günlerdir sessizdim. Öçel Bey'in sorduğu tüm saçma soruları bile büyük bir sabırla cevaplamıştım. Okuldan çıktığımda gün hâlâ aydınlıktı. Memlekette bahar bitiyor, yaz geliyor, yeşil olan her şey daha da yeşil bir hal alırken tüm evren Ömer yeşiline bürünüyordu.

İçime derin bir nefes çekerek okuldan çıktım. Adımlarım her zaman Ömer'in beni beklediği durağa gidiyordu. Nazlanacak, terslenecek ama gamzemden öptüğünde eriyecektim. İnsan çok sevdiğinde yaralarında bile çiçekler açıyor ve bunun nasıl olduğunu asla anlamıyordu. Dolmuş durağına vardığımda ellerimi cebime atıp sabırsızlıkla sağa sola sallandım. Üşüyen parmaklarım o geldiğinde ısınacaktı.

Ama Ömer gelmedi.

Bakışlarım yolun iki ucunda gidip, gelirken, ayakta dikilmekten yorulup oturdum.

Ömer yine gelmedi.

Önümden seksen iki araba, kırk bir insan, altı dolmuş, altı köpek, iki kedi geçti. Sol yanımda kalan ağacın cılız dalları arasına tam dört kuş kondu ve uzaklaştı. Güneş ufukta kırmızı ve turuncu lekeler bırakmaya başladı. Attığım mesajların ve aramaların sayısı artarken hiçbirine dönüş olmadı. Rüzgâr arttı, soğuk tenime batarken gülüşüm ağır ağır soldu. Her şey yerine, yüreğimin orta yerine ağır bir endişe gelip kuruldu.

Çünkü Ömer Seyirhan hâlâ yoktu.

Çok arayarak bunaltmak istemiyordum ama göğüs kafesimi ezen ve kırılmasına neden olmuş gibi ağrıtan bir ağrıya baş başaydım. Belki de sorguadaydı ya da acil bir operasyon çıktığı için telefonlara bakmıyor,

“Ömer Amir'im,” dedi Emir'in titreyen sesi. “Operasyonda vuruldu, yenge. Hastanedeyiz.”

Geriye kalan karanlık ve bu karanlığa batan tüm cümlelerimle Ömer'in acısıyla yanan kalbim oldu.★

DEVAM EDECEK

